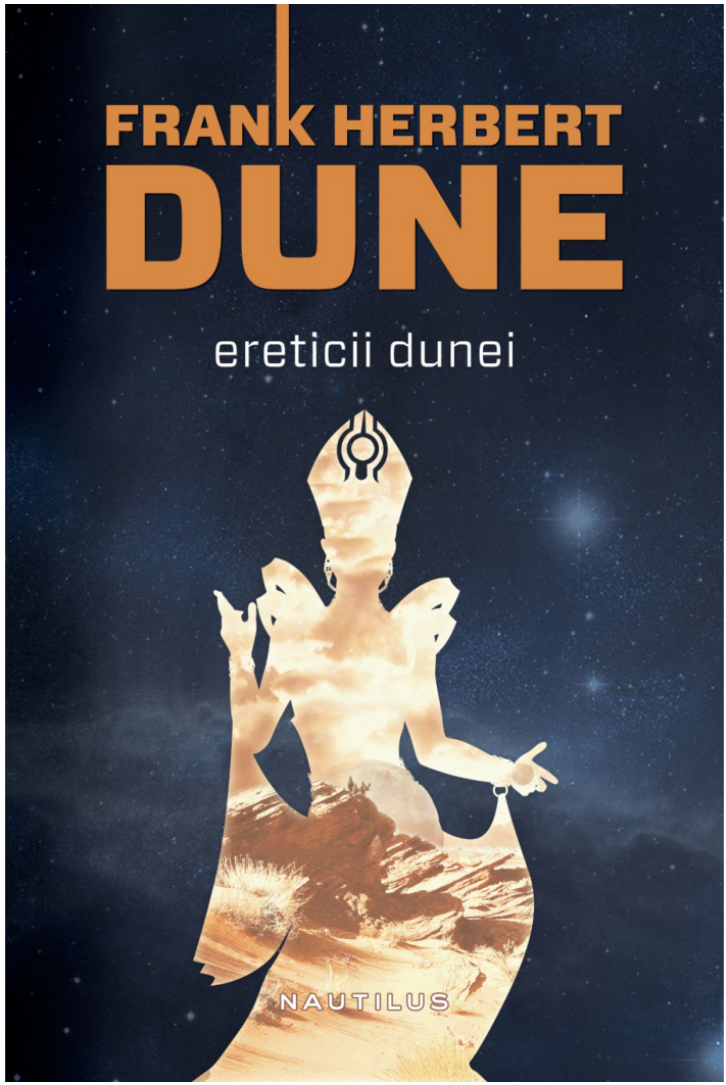
FRANK HERBERT
DUNE
ereticii dunei
NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

seria dune

dune
mântuitorul dunei
copiii dunei
împăratul-zeu al dunei
ereticii dunei
canonicatul dunei

Frank Herbert (1920–1986) este unul dintre cei mai cunoscuţi şi mai apreciaţi scriitori SF din lume. Opera sa se numără printre scrierile clasice din literatura ştiinţifico-fantastică. Romanul Dune, primul din seria omonimă, este cel mai bine vândut roman SF din toate timpurile. A fost publicat serializat în revista Analog, în 1963 şi 1965, câştigând Premiul Nebula şi Premiul Hugo (1965). Cartea a cucerit imediat şi critica de specialitate, şi publicul larg, devenind din ce în ce mai populară. După Dune, au urmat romanele Mântuitorul Dunei (1969) şi Copiii Dunei (1976), care a devenit primul hardcover bestseller din istoria literaturii SF. Seria a continuat cu Împăratul-zeu al Dunei (1981), Ereticii Dunei (1984) şi Canonicatul Dunei (1985).

În 1984, a ajuns pe marile ecrane filmul Dune, regizat de David Lynch şi produs de Universal Pictures, iar mai târziu seria a stat la baza mai multor ecranizări.

După moartea autorului, care plănuia să continue cu un alt roman, Brian Herbert şi Kevin J. Anderson aveau să continue opera lui Frank Herbert scriind seriile Prelude to Dune (House Atreides – 1999, House Harkonnen – 2000, House Corrino – 2001), Legends of Dune (The Butlerian Jihad – 2002, The Machine Crusade – 2003 şi The Battle of Corrin – 2004) şi Heroes of Dune (Paul of Dune – 2008, The Winds of Dune – 2009, Sisterhood of Dune – 2012).

FRANK HERBERT

DUNE

ereticii dunei

Ediţia IV-a revizuită

Traducere din limba engleză
Ion Doru Brana

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HERBERT, FRANK
Ereticii Dunei / Frank Herbert ; trad.: Ion Doru Brana. - Ed. a 4-a, rev. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2012
ISBN print: 978-606-579-416-0
ISBN epub: 978-606-758-122-5
ISBN mobi: 978-606-758-123-2

I. Brana, Ioan Doru (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

Frank Herbert
HERETICS OF DUNE
© Frank Herbert, 1984

© Nemira, 1993, 2003, 2005, 2012
Coperta: Cristian FLORESCU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Ereticii Dunei
Observaţii cartografice
Ecologia Dunei – Anexa I
Religia Dunei – Anexa II
Raport asupra motivaţiilor şi scopurilor Bene Gesserit – Anexa III
Almanak en-Ashraf (Fragmente despre Casele Nobile) – Anexa IV
Terminologia Imperiului – Glosar

Aproape întotdeauna disciplina este ascunsă, menită să limiteze, nu să elibereze. Nu întrebați de ce. Feriți-vă de cum. De ce conduce în mod inexorabil la paradox. Cum vă închide în capcana unui univers de cauză și efect. Ambele neagă infinitul.

„Apocrifele Arrakisului“

– Taraza ți-a spus, nu-i așa, că am uzat unsprezece dintre acești ghola Duncan Idaho? Ăsta-i al doisprezecelea.

Bătrâna Cucernică Maică Schwangyu vorbise cu intenționată înverșunare în timp ce privea, de pe terasa de la etajul al treilea, copilul care se juca de unul singur pe peluza înconjurată de ziduri. Aflat la zenit, soarele strălucitor al planetei Gammu scălda curtea de dedesubt într-o lumină vie, ca și când un reflector ar fi fost ațintit asupra tânărului ghola.

Uzat! gândi Cucernica Maică Lucilla, îngăduindu-și o scurtă clătinare a capului. Alegerea cuvintelor și atitudinea lui Schwangyu erau atât de reci și impersonale! *Ne-am epuizat stocul; mai trimiteți!*

Copilul părea să aibă vreo doisprezece ani standard, dar aparențele puteau fi înșelătoare la un ghola a cărui memorie originală nu fusese încă redeșteptată. Exact în clipa aceea, înălță capul spre cele două femei de pe terasă. Avea un trup voinic și ochii lui iscoditori priveau cu intensitate de sub cușma neagră a părului cârlionțat, ca de caracul. Soarele galben al începutului de primăvară proiecta la picioarele sale o umbră scurtă. Băiatul avea tenul bronzat, dar o ușoară mișcare a umărului stâng făcu să-i alunece combinezonul albastru, descoperind câțiva milimetri de piele mai deschisă la culoare.

– Ghola-ii ăștia nu-s doar costisitori, ci și extrem de periculoși pentru noi, spuse Schwangyu.

Vocea ei era seacă și lipsită de orice emoție, ceea ce o făcea și mai impresionantă. Era vocea unei Cucernice Maici Instructoare adresându-se unei simple acolite și asta îi confirma lui Lucilla faptul că Schwangyu făcea parte dintre Surorile care se opuneau fățiș proiectului ghola.

Taraza o prevenise: „Va încerca să te convertească."

– Unsprezece eșecuri mi se par suficiente, adăugă Schwangyu.

Lucilla îi privi trăsăturile străbătute de riduri și avu un gând subit: *Poate că într-o zi voi fi la fel de bătrână și zbârcită. Și poate că voi deține o putere la fel de mare în Bene Gesserit.*

Schwangyu era o femeie scundă, marcată de stigmatele numeroșilor ani petrecuți în serviciul Comunității Surorilor. Lucilla știa, din propria-i documentare în vederea acestei misiuni, că, sub roba neagră tradițională, Schwangyu ascundea un trup costeliv pe care puține persoane, în afara acolitelor-cameriste și a bărbaților ce-i fuseseră impuși de programul genetic, avuseseră prilejul să-l vadă. Gura lui Schwangyu era largă, cu buza inferioară încrețită de riduri ce se răsfirau în evantai pe o bărbie proeminentă. Manierele ei tindeau spre o bruschețe tăioasă, pe care neinițiații o interpretau deseori drept mânie. Comandanta Citadelei Gammu era și mai închisă în sine decât majoritatea Cucernicelor Maici.

Din nou, Lucilla simți dorința de a cunoaște mai multe despre anvergura proiectului ghola. Taraza trasase însă destul de limpede linia de demarcație: „Schwangyu nu prezintă încredere în ceea ce privește securitatea ghola-ului."

– Părerea noastră e că tleilaxu înșiși i-au ucis pe aproape toți ceilalți unsprezece, reluă Schwangyu. Chiar și numai asta ar trebui să ne spună ceva.

Potrivindu-și conduita după cea a bătrânei Cucernice Maici, Lucilla adoptă un aer de așteptare calmă, aproape indiferentă. Atitudinea ei voia să însemne: „Voi fi fiind mult mai tânără decât dumneata,

Schwangyu, dar și eu sunt o Cucernică Maică desăvârșită.“ Simți privirea bătrânei ațintită asupra ei.

Schwangyu văzuse deja înregistrări holo ale acestei Lucilla, însă femeia în carne și oase era și mai tulburătoare. O Impregnatoare perfect calificată, fără doar și poate. Ochii albastru-în-albastru pe care nu-i atenua nicio lentilă de contact îi confereau o expresie pătrunzătoare ce se potrivea cu ovalul feței. Gluga dată pe spate a abei negre lăsa la vedere părul castaniu, prins cu o baretă înainte de a se revărsa în cascadă pe umeri. Nici cel mai țeapăn veșmânt n-ar fi putut disimula pe de-a-ntregul pieptul ei amplu. Lucilla provenea dintr-o linie genetică renumită pentru predispozițiile materne și dăduse deja Comunității trei copii, dintre care doi cu același tată. Da – o seducătoare șatenă cu sânii mari, făcută parcă pentru maternitate.

– Nu prea vorbești, observă Schwangyu. Deduc că Taraza te-a pus în gardă împotriva mea.

– Ai motive să crezi că se va încerca asasinarea acestui al doisprezecelea ghola? întrebă Lucilla.

– S-a și încercat deja.

Ciudat cum îți venea în minte cuvântul *erezie* când o vedeai și o auzeai pe Schwangyu, cugetă Lucilla. Putea exista erezie în rândul Cucernicelor Maici? Conotațiile religioase ale termenului păreau nelalocul lor în contextul Bene Gesserit. Cum ar fi putut să apară mișcări eretice printre persoane a căror preocupare de căpetenie era manipularea în profunzime a tot ceea ce avea tangență cu religiile?

Lucilla își strămută atenția la ghola, care alese acest moment pentru a executa o serie de roți acrobatice rapide ce-l făcură să descrie un cerc complet înainte de a ateriza în picioare, cu privirea ațintită spre terasa de unde era observat.

– Frumos se mai produce! comentă Schwangyu pe un ton de batjocură, care nu reușea să mascheze cu totul un substrat agresiv.

Lucilla îi aruncă o privire scurtă. *Erezie*, da. Disidență nu era termenul potrivit. Opoziție nu acoperea ceea ce se putea percepe la

Schwangyu. Era ceva care ar fi putut nimici Bene Gesseritul. O rebeliune împotriva lui Taraza, împotriva Cucernicei Maici Superioare? De neînchipuit! Maicile Superioare aparțineau tagmei monarhilor. Odată ce Taraza consultase Consiliul și *apoi* luase o hotărâre, toate Surorile îi datorau supunere absolută.

– Nu e momentul să se creeze noi probleme! zise Schwangyu.

Aluzia ei era limpede. Printre cei ce începuseră să se întoarcă din Dispersie se aflau Rătăcite ale căror intenții reprezentau o amenințare pentru Comunitatea Surorilor. *Onoratele Matres!* Un titlu ce nu făcea decât să-l maimuțărească pe cel de „Cucernice Maici"!

Lucilla se hotărî să sondeze terenul:

– Cu alte cuvinte, consideri că ar trebui să ne concentrăm asupra problemei acelor Onorate Matres din Dispersie?

– Să ne concentrăm e mult spus. Nu au nici pe departe puterile noastre. Sunt lipsite de bunul-simț. Și nu știu să folosească melanjul. De fapt, asta vor de la noi. Cunoașterea noastră despre mirodenie.

– Poate, admise Lucilla fără prea multă convingere.

– Maica Superioară Taraza trebuie că nu mai e în toate mințile dacă-și pierde în continuare vremea cu ghola-ul într-un moment ca ăsta, declară Schwangyu.

Lucilla rămase tăcută. Nu încăpea îndoială că proiectul ghola atinsese un vechi punct sensibil al Comunității. Posibilitatea, chiar și îndepărtată, de a suscita un nou Kwisatz Haderach le făcea pe Surori să se cutremure de oroare și de revoltă. Să-ți faci de lucru cu rămășițele Tiranului, ai căror depozitari erau acum viermii cei mari! Era ceva extrem de periculos.

– Ghola-ul ăsta n-are ce să caute pe Rakis, mârâi Schwangyu. Viermii trebuie lăsați să doarmă în pace.

Lucilla își îndreptă din nou atenția spre copilul-ghola. Se întorsese cu spatele la terasa din înaltul căreia îl urmăreau cele două Cucernice Maici, dar ceva din atitudinea lui arăta că știa că discutau despre el și că aștepta reacțiile lor.

– Îți dai seama, desigur, că ai fost trimisă prea devreme, spuse Schwangyu. E încă mult prea tânăr.

– Ce-i drept, n-am auzit de impregnare profundă la o vârstă atât de fragedă, se învoi Lucilla.

Îngăduise să-i răzbată în glas o ușoară notă de autopersiflare, știind că Schwangyu avea s-o sesizeze și s-o răstălmăcească. Gestiunea procreării și a tuturor necesităților anexe era cea mai mare specialitate a Bene Gesseritului. Să știi să folosești dragostea, dar să te ferești de ea, trebuie că-și spunea în clipa aceasta Schwangyu. Analistele Comunității cunoșteau la perfecție fundamentele dragostei. Problema fusese examinată încă de la începuturile Bene Gesseritului, dar Surorile nu cutezaseră niciodată să extirpe aceste tendințe din liniile genetice pe care le controlau. Să tolerezi dragostea, dar s-o eviți – asta era regula. Să înțelegi că ea zace în adâncul structurii genetice umane, ca o plasă de siguranță menită să asigure perpetuarea speciei. Te serveai de ea ori de câte ori era necesar pentru a impregna indivizii selecționați (sau pentru a-i determina să se impregneze între ei) în interesul Comunității, știind că în acest fel aveau să rămână uniți prin legături puternice, însă greu accesibile conștiinței obișnuite. Alții puteau să distingă aceste legături și să pună la cale fructificarea lor, dar cei astfel legați aveau să danseze după o muzică pe care n-o auzeau.

– N-am vrut să spun că impregnarea lui ar fi o eroare, zise Schwangyu, interpretând greșit tăcerea lui Lucilla.

– Facem ceea ce ni se ordonă să facem, rosti Lucilla.

Schwangyu n-avea decât să ia asta cum va crede de cuviință.

– Înseamnă că n-ai nimic de obiectat în privința trimiterii ghola-ului pe Rakis, spuse bătrâna Cucernică Maică. Mă întreb dacă obediența dumitale ar fi la fel de necondiționată și în cazul în care ai ști despre ce-i vorba.

Lucilla trase adânc aer în piept. Avea să i se dezvăluie ce se urmărea, de fapt, cu ghola-ii Duncan Idaho?

– Pe Rakis există o fetiță cu numele Sheeana Brugh, continuă

Schwangyu. Poate să controleze viermii uriași.

Lucilla reuși să-și disimuleze emoția. *Viermii uriași*. Schwangyu nu spusese Shai-Hulud, nici Shaitan. *Viermii uriași*... Călărețul nisipurilor, prorocit de Tiran, își făcuse în sfârșit apariția!

– Nu spun vorbe de clacă, adăugă Schwangyu, văzând că Lucilla continua să păstreze tăcerea.

De bună seamă că nu, își spuse Lucilla. *Și nu te sfiești să folosești denumirea comună, în locul numelor impuse de tradiția mistică. Viermii uriași... De fapt, te gândești la Tiran, la Leto II, al cărui vis nesfârșit dăinuie, sub forma unei perle de conștiință, în fiecare dintre acei viermi. Sau, cel puțin, așa suntem îndemnate să credem.*

Schwangyu arătă cu capul spre băiatul din curte.

– Crezi că ghola-ul lor va fi în stare s-o influențeze pe fata care poate controla viermii?

În fine, se ridică vălul, își zise Lucilla. Apoi, cu voce tare:

– N-am nevoie să cunosc răspunsul la această întrebare.

– Ești excesiv de prudentă, observă Schwangyu.

Lucilla își îndreptă spatele. *Prudentă? Bineînțeles*! Taraza o prevenise: „În ceea ce o privește pe Schwangyu, trebuie să acționezi cu cea mai mare prudență. Dar și cu repeziciune. Avem o marjă de timp foarte restrânsă în care putem să reușim.“

Să reușim ce? se întrebă Lucilla. O privi pieziș pe Schwangyu.

– Nu văd cum ar fi izbutit tleilaxu să asasineze unsprezece ghola, zise. Mai întâi ar fi trebuit să treacă de apărările noastre.

– Acum îl avem pe Bashar, spuse Schwangyu. Poate că el va ști să împiedice dezastrul.

Dar tonul ei arăta clar că nu credea acest lucru.

Maica Superioară Taraza spusese: „Tu ești Impregnatoare, Lucilla.

Când vei ajunge pe Gammu, vei recunoaște o parte din schemă. Pentru misiunea ta, însă, n-ai nevoie de o vedere de ansamblu."

– Și când te gândești cât costă! rosti Schwangyu, aruncând o privire cruntă spre ghola-ul care, acum, stătea ghemuit și se distra smulgând smocuri de iarbă.

Costul n-avea nimic de-a face cu asta. Lucilla știa că singurul lucru care conta cu adevărat era recunoașterea deschisă a unui eșec. Comunitatea Surorilor nu-și putea permite să recunoască faptul că nu era infailibilă. În schimb, convocarea atât de timpurie a unei Impregnatoare... Asta era o informație vitală. Taraza știuse că Impregnatoarea va ști s-o interpreteze și să recunoască o parte din schemă.

Schwangyu gesticulă cu o mână scheletică în direcția băiatului care-și reluase joaca de unul singur, alergând și făcând tumbe pe iarbă.

– Politica! rosti ea.

Lucilla nu se îndoia nicio clipă că politica Bene Gesseritului se afla la originea *ereziei* lui Schwangyu. Natura delicată a disensiunilor interne putea fi dedusă din faptul că Schwangyu fusese numită la comanda Citadelei de pe Gammu. Cele care i se opuneau lui Taraza refuzau să rămână pe margine.

Schwangyu se întoarse și o privi țintă pe Lucilla. Vorbiseră destul, amândouă. Era mai mult decât suficient pentru niște spirite versate în disciplinele mentale Bene Gesserit. Casa Canonicatului își alesese cu deosebită grijă trimisa, desigur.

Lucilla simți examenul minuțios la care era supusă, dar refuză să-și lase străpunsă bariera de voință neclintită în spatele căreia orice Cucernică Maică se putea adăposti în momentele de tensiune. *Foarte bine. Să mă privească*. Se întoarse din profil și arboră un surâs vag, îndreptându-și privirea spre terasa de pe acoperișul clădirii învecinate.

Un bărbat în uniformă, înarmat cu un laser greu, își făcu apariția în locul acela, aruncă o privire scurtă spre cele două Cucernice Maici, apoi se aplecă să observe băiatul de pe peluză.

– Cine e? întrebă Lucilla.

– Patrin, omul de încredere al Basharului. Pretinde că nu-i decât ordonanță, dar cineva ar trebui să fie orb și prost ca să creadă una ca asta.

Lucilla îl examină cu atenție pe bărbatul de pe terasa cealaltă. Vasăzică acesta era Patrin. Născut pe Gammu, precizase Taraza. Ales pentru această misiune chiar de Bashar. Blond, slab, prea bătrân pentru militărie; dar, în fond, Basharul însuși se afla în retragere când fusese rechemat și insistase să-l însoțească Patrin.

Schwangyu remarcă aerul preocupat cu care Lucilla își strămută atenția de la Patrin la ghola. Da, dacă Basharul fusese rechemat pentru a lua în primire paza acestei Citadele, însemna că ghola-ul se afla într-adevăr în mare pericol.

Lucilla tresări deodată, surprinsă.

– Bine, dar... ce face el acolo... este...

– Din ordinul lui Miles Teg, spuse Schwangyu, menționând numele Basharului. Toate jocurile ghola-ului fac parte din antrenamentul lui. Mușchii trebuie să-i fie pregătiți pentru ziua în care-și va regăsi eul original.

– Dar ceea ce face acum nu-s simple exerciții de gimnastică!

Lucilla își simțea propriii săi mușchi reacționând empatic la mișcările familiare ale ghola-ului.

– Numai arcanele Bene Gesserit îi sunt interzise acestui ghola, spuse Schwangyu. În rest, are acces la aproape toate cunoștințele noastre.

Tonul pe care vorbise nu lăsa nicio îndoială că Schwangyu considera acest lucru cu totul inacceptabil.

– Doar nu-și închipuie nimeni că ghola-ul ăsta ar putea deveni un nou Kwisatz Haderach, obiectă Lucilla.

Schwangyu se mulțumi să ridice din umeri.

Lucilla căzu pe gânduri. Ar fi fost cu putință ca, într-o zi, ghola-ul să se transforme într-o variantă masculină a unei Cucernice Maici? Ar fi putut învăța acest Duncan Idaho să-și îndrepte vederea lăuntrică spre locul în care nicio Cucernică Maică nu îndrăznea să privească?

Schwangyu vorbi brusc, cu voce înfundată, ca un mârâit:

– Ceea ce urmăresc ele cu proiectul ăsta... Planul lor este extrem de periculos. Riscă să comită aceeași greșeală ca...

– Lăsă fraza neterminată.

„Ele“, gândi Lucilla. *Planul „lor“... ghola-ul „lor“...*

– Aș da orice să cunosc cu certitudine poziția ixienilor și a Păstrăvăreselor în afacerea asta, spuse ea.

– Păstrăvăresele! făcu Schwangyu, scuturând din cap doar la gândul vestigiilor armatei de femei care se aflase cândva în serviciul exclusiv al Tiranului. Ele cred în adevăr și dreptate!

Lucilla simți o strângere de inimă. Schwangyu aproape că-și declarase în mod ostentativ opoziția. Și totuși, ea era cea care comanda aici. Principiul politic era simplu: cei ce se opuneau unui proiect trebuiau să-l supervizeze pentru a-i pune capăt la primul semn de împotmolire. Dar acolo jos, pe peluză, se afla un ghola Duncan Idaho autentic. Examenele celulare și Dreptvorbitoarele confirmaseră faptul.

Taraza spusese: „Trebuie să-l înveți dragostea sub toate formele ei.“

– E atât de tânăr, murmură Lucilla, cu ochii la ghola.

– Tânăr, da, încuviință Schwangyu. De aceea presupun că, deocamdată, te vei mulțumi să-i trezești reacțiile la unele forme de afecțiune maternă. Mai târziu...

Schwangyu dădu din umeri.

Lucilla nu lăsă să transpară nicio emoție. O Bene Gesserit era datoare să se supună. *Sunt o Impregnatoare. În consecință...* Cursul evenimentelor trebuia să rezulte din ordinele pe care i le dăduse

Taraza și din pregătirea ei de specialitate. Întorcându-se spre Schwangyu, spuse:

– Există o persoană care seamănă cu mine la înfățișare și la glas. Pentru ea sunt însărcinată să impregnez. Pot să știu cine e?

– Nu.

Lucilla se cufundă în tăcere. Nu se așteptase la vreo destăinuire. Dar i se spusese, și nu o dată, că între ea și Cucernica Maică Darwi Odrade din Serviciile de Securitate exista o asemănare izbitoare. „*O Odrade mai tânără*." Lucilla auzise această remarcă de multe ori. Firește, amândouă își aveau obârșia în neamul Atreides, întărit de ramura descendenților Sionei. Păstrăvăresele nu dețineau și monopolul *acelor* gene! Pe de altă parte, *Celelalte Memorii* de Cucernică Maică, în pofida selectivității lor liniare și exclusiv feminine, îi furnizau indicii importante în privința liniilor generale ale proiectului ghola. Lucilla, care se obișnuise să țină seamă de *persona* Jessica, implantată cu vreo cinci mii de ani în urmă în manipulările genetice ale Comunității, percepea acum, dinspre această sursă, un profund simțământ de teroare. Semnalul era familiar, însă senzația de primejdie cumplită pe care o transmitea era atât de intensă, încât Lucilla se pomeni recitând automat Litania împotriva Fricii, pe care o învățase încă de la primele ei contacte cu ritualurile Bene Gesserit:

„Să nu mă tem. Frica ucide mintea. Frica este moartea măruntă, purtătoarea desființării totale. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine. Și, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior și voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămâne doar eu."

Lucilla își redobândi calmul.

Schwangyu, intuind ceva, își îngădui să coboare puțin garda. Lucilla nu era o nătângă. Nu era una dintre acele Cucernice Maici „speciale", cu titlu van și doar atâta pregătire cât să nu discrediteze Comunitatea Surorilor. Lucilla era o specialistă de înaltă clasă și existau reacții care nu-i puteau fi ascunse, nici măcar de o altă Cucernică Maică. Foarte bine: să afle, atunci, întreaga amploare a opoziției față de acest proiect stupid și *periculos*!

– Nu cred că ghola-ul lor va trăi destul ca să vadă Rakisul, spuse.

Lucilla preferă să-i ignore observația.

– Spune-mi câte ceva despre prietenii lui, zise ea.

– Nu are prieteni. N-are decât profesori și instructori.

– Când am să fac cunoștință cu ei?

În timp ce formula întrebarea, Lucilla își ațintì privirea spre terasa clădirii din față, unde Patrin stătea rezemat de balustradă, cu laserul la îndemână. Oarecum șocată, își dădu seama că bărbatul o privea. Patrin reprezenta un mesaj din partea Basharului! Un mesaj pe care, fără îndoială, îl înțelegea și Schwangyu. *Îl păzim!*

– Presupun că Miles Teg e cel pe care ești atât de nerăbdătoare să-l cunoști, zise Schwangyu.

– Printre alții.

– Nu vrei să stabilești mai întâi contactul cu ghola-ul?

– Am și făcut-o, răspunse Lucilla. Apoi, arătând cu o mișcare a capului spre curtea în mijlocul căreia, din nou, băiatul se oprise, cu ochii ridicați spre terasa lor, adăugă: E chibzuit.

– Pe ceilalți nu i-am cunoscut decât din dosare, dar am impresia că ăsta-i cel mai chibzuit din toată seria.

Lucilla își înăbuși un frison involuntar la ostilitatea violentă din atitudinea și cuvintele lui Schwangyu. Nici măcar o singură dată nu arătase că ar avea vreo fărâmă de umanitate în comun cu copilul din curte.

Pe când Lucilla gândea asta, norii ascunseră soarele, cum se întâmpla deseori la acea oră. Un vânt rece se abătu peste zidurile Citadelei, măturând peluza. Băiatul se răsuci brusc și își reluă exercițiile cu și mai multă vioiciune, vrând parcă să se încălzească.

– Unde se duce când vrea să fie singur? întrebă Lucilla.

– De obicei, în camera lui. A încercat și câteva escapade periculoase, dar am avut grijă să-l descurajăm.

– Probabil că ne urăște.

– N-am nici cea mai mică îndoială.

– Asta o să-mi dea de furcă.

– Sunt sigură că o Impregnatoare ca dumneata va ști să-i neutralizeze ura.

– Mă gândeam la Geasa, rosti Lucilla, și-i adresă lui Schwangyu o privire cu înțeles. Mă miră faptul că ai lăsat-o pe Geasa să comită o asemenea greșeală.

– Nu-i treaba mea să intervin în procesul normal de educație al ghola-ului. Dacă una dintre instructoarele lui ajunge să resimtă o afecțiune reală pentru el, problema nu mă privește.

– E un copil atractiv, spuse Lucilla.

Continuând să-l privească în tăcere pe ghola-ul care-și vedea de joaca-antrenament, amândouă Cucernicele Maici se gândiră pentru o clipă la Geasa, una dintre primele profesoare trimise pe Gammu în cadrul proiectului ghola. Atitudinea lui Schwangyu era evidentă: *Eșecul lui Geasa a fost providențial*. Lucilla nu-și spunea decât: *Schwangyu și Geasa mi-au complicat sarcina.* Nici una însă nu reflectă, nici măcar în treacăt, la modul în care aceste gânduri erau o reafirmare a loialității fiecăreia dintre ele.

În timp ce-l urmărea cu privirea pe copilul din curte, Lucilla începea să-și facă o idee diferită despre ceea ce realizase, de fapt, Tiranul Leto II. Împăratul-Zeu folosise fără încetare acest ghola-tip, un individ după altul, pe o perioadă de aproape trei mii cinci sute de ani. Iar Împăratul-Zeu Leto II fusese o forță a naturii ieșită din comun. Fusese cel mai cumplit tăvălug din istoria omenirii, strivind totul în calea sa: sisteme sociale, revolte îndreptățite și neîndreptățite, forme de guvernare, rituri (oficiale sau oculte), religii (profunde sau banale). Nimic nu scăpase de urma trecerii sale zdrobitoare. Nici măcar Bene Gesseritul.

Leto II denumise asta „Poteca de Aur“, iar ghola-ul tip Duncan Idaho pe care-l privea acum Lucilla jucase, în întregul curs al acelei perioade îngrozitoare, un rol proeminent. Lucilla studiase relatările aflate în arhivele Bene Gesserit, probabil cel mai bine documentate din univers. Până și astăzi, pe mai toate vechile planete Imperiale, cuplurile de tineri căsătoriți aruncau picături de apă spre răsărit și spre apus, murmurând varianta locală a rugii: „Fie ca, prin această ofrandă, binecuvântarea Ta să se reverse asupră-ne, o, Doamne Atotputernic și Preamilostiv.“

Cândva, fusese sarcina Păstrătăreselor și a preoțimii subordonate lor să vegheze la păstrarea acestei credințe oarbe. Dar, în virtutea inerției, fenomenul ajunsese să devină o constrângere universală. Până și credincioșii care aveau îndoieli serioase își spuneau: „La urma urmei, rău nu poate face.“ Era o realizare pe care cele mai bune specialiste în ingineria religiilor din Missionaria Protectiva Bene Gesserit o admirau, nu fără un dram de frustrare. Tiranul întrecuse Comunitatea Surorilor în propriul ei domeniu. Și, după o mie cinci sute de ani de la moartea Împăratului-Zeu, Bene Gesseritul rămânea incapabil să dezamorseze acest colosal dispozitiv.

– Cine se ocupă de educația religioasă a copilului? întrebă Lucilla.

– Nimeni, răspunse Schwangyu. La ce-ar folosi? Dacă îi va fi dat să i se restituie memoria originală, va avea propriile sale idei. Ne vom ocupa de ele când și dacă va fi necesar.

Băiatul își încheiase perioada de timp alocată antrenamentului. Fără a mai ridica ochii spre observatoarele lui de pe terasă, părăsi curtea, dispărând în spatele unei uși mari din stânga. Patrin își abandonă și el postul de pază, fără a arunca vreo privire celor două Cucernice Maici.

– Să nu te lași înșelată de oamenii lui Teg, spuse Schwangyu. Au ochi în ceafă. Mama naturală a lui Teg, poate știi, a fost Bene Gesserit. Basharul îl învață pe ghola-ul ăsta lucruri de care n-ar fi trebuit să știe nici el!

Exploziile sunt și comprimări ale timpului. Schimbările observabile în universul natural sunt, toate, într-un anumit grad și dintr-un anumit punct de vedere, explozive; altminteri, ele nu v-ar fi perceptibile. Schimbările line și progresive, dacă sunt suficient etalate în timp, rămân nesesizate de observatori a căror perspectivă este prea scurtă. De aceea, vă spun că eu am văzut schimbări pe care voi nu le-ați fi remarcat niciodată.

„Leto II“

Așezată în caniscaunul din spatele biroului ei de pe Planeta Canonicatului, Cucernica Maică Superioară Alma Mavis Taraza contempla, în lumina dimineții, silueta înaltă și mlădioasă a femeii din fața sa. Lunga robă aba, de un negru cu ape lucitoare, care o drapa de la umeri până la podea, nu ascundea întru totul grația cu care corpul ei exprima orice mișcare.

Taraza se aplecă înainte pentru a parcurge caracterele hieroglifice, specifice înregistrărilor grafice Bene Gesserit, pe care Releul de Arhive le proiecta, doar pentru ochii ei, pe ecranul de pe birou.

„Darwi Odrade“, titra fișa, enumerând apoi punctele esențiale ale unei biografii pe care Taraza o cunoștea deja în amănunțime. Proiecția însă servea unor scopuri multiple; îi oferea Maicii Superioare un memento pe care putea să se bizuie, îi îngăduia să-și prelungească eventual timpul de reflecție, prefăcându-se că studiază dosarul, și, în sfârșit, constituia un argument hotărâtor în cazul în care această întrevedere s-ar fi soldat cu un rezultat negativ.

Odrade zămislise pentru Bene Gesserit nouăsprezece copii, observă Taraza în timp ce informațiile continuau să se deruleze în fața

ochilor săi. Fiecare copil avusese un tată diferit. Nu era nimic neobișnuit în asta, dar până și cea mai scormonitoare privire putea să remarce că aceste servicii esențiale aduse Comunității Surorilor nu alteraseră cu nimic silueta lui Odrade. Trăsăturile feței sale, ce dădeau un aer semeț nasului subțire și pomeților ascuțiți, convergeau spre o bărbie îngustă. Gura însă avea buze cărnoase și pline de promisiunile unei senzualități pe care, desigur, Odrade știa s-o țină în frâu.

Poți avea totdeauna încredere în genele Atreides, gândi Taraza.

Perdeaua unei ferestre se învolbură ușor în spatele lui Odrade, făcând-o pe aceasta să arunce o privire scurtă peste umăr. Mica încăpere în care Taraza lucra dimineața era de o eleganță sobră, cu dominante verzi. Doar caniscaunul pe care ședea Maica Superioară contrasta cu decorul, prin albul său strălucitor. Ferestrele arcuite ale odăii dădeau înspre est, dezvăluind un peisaj cu grădini și pajiști având drept fundal munții înzăpeziți ai Planetei Canonicatului.

Fără a-și ridica ochii, Taraza spuse:

– Mă bucur că tu și Lucilla ați acceptat misiunea. Lucrurile devin astfel mult mai ușoare pentru mine.

Privirea lui Odrade fixă creștetul capului lui Taraza.

– Mi-ar fi plăcut să fac cunoștință cu această Lucilla, rosti Odrade.

Avea o voce catifelată, de contralto.

Taraza își drese glasul.

– Nu era nevoie. Lucilla este una dintre Impregnatoarele noastre cele mai bune. Și, firește, amândouă ați făcut obiectul aceleiași condiționări liberale în vederea acestei misiuni.

Era ceva aproape insultător în tonul dezinvolt al Maicii Superioare și doar obișnuința unei asocieri de lungă durată îi îngădui lui Odrade să facă abstracție de resentimentul pe care i-l provocă. Își dădu seama că acesta provenea, în parte, din folosirea de către Taraza a cuvântului „liberal". Noțiunea le revolta pe străbunele ei Atreides. Era ca și cum totalitatea memoriilor ei feminine ar fi protestat față de

prejudecățile inconștiente și aserțiunile necugetate ce se ascundeau îndărătul acestei noțiuni.

„Numai liberalii știu să gândească. Numai liberalii sunt adevărați intelectuali. Numai liberalii înțeleg nevoile semenilor lor."

Câtă rea-voință putea să mascheze acest cuvânt, își spunea Odrade. Cât amor-propriu cu pretenții de superioritate!

Înțelegea, totuși, că Taraza, în ciuda dezinvolturii ei jignitoare, folosise termenul doar într-un sens general. Voia să spună că educația globală a lui Lucilla era în perfectă concordanță cu a lui Odrade.

Taraza, fără a-și lua privirea de la ecran, se lăsă pe spate, într-o poziție mai comodă. Razele soarelui pătrunzând prin ferestre îi luminau direct chipul, așternându-i umbre dedesubtul nasului și al bărbiei. Doar cu puțin mai vârstnică decât Odrade, dar mult mai mică de statură. Taraza păstra încă o bună parte din frumusețea care făcuse din ea o reproducătoare de nădejde, chiar și cu masculi dificili. Fața ei era un oval prelung, cu linia obrajilor domol rotunjită. Părul negru, strâns la spate, dezvelea o frunte înaltă și bombată. Când Taraza vorbea, abia dacă deschidea gura: un control superb al mișcărilor. Atenția interlocutorilor ei era în mod irezistibil atrasă de ochii albastru-în-albastru. Efectul total era cel al unei măști delicate, care nu lăsa să străbată decât un minimum de emoții autentice.

Odrade recunoscu poza adoptată de Maica Superioară. Acum, Taraza avea să mormăie printre dinți.

Și într-adevăr, o clipă mai târziu, Taraza emise un murmur nedeslușit. În timp ce urmărea cu toată atenția datele biografice de pe ecran, Maica Superioară reflecta la o mulțime de lucruri.

Pentru Odrade, gândul acesta era mai degrabă liniștitor. Taraza nu credea în existența unei forțe benefice veghind la soarta omenirii. În universul ei, singurele lucruri care contau erau Missionaria Protectiva și intențiile Bene Gesseritului. Orice servea acestor intenții, inclusiv mașinațiile Tiranului de mult dispărut, putea fi considerat bun. Orice altceva era rău. Intruziunile străine provenind din Dispersie, și în special femeile acelea care-și spuneau „Onorate

Matres“, nu puteau fi decât suspecte. Partizanele lui Taraza, ba chiar și Cucernicele Maici care i se opuneau în Consiliu, reprezentau suprema resursă a Bene Gesseritului, singurul lucru demn de încredere.

Tot fără a ridica ochii, Taraza spuse:

– Știi că, dacă faci comparație între mileniile care l-au precedat pe Tiran și cele care-au urmat morții sale, diminuarea conflictelor majore este de-a dreptul fenomenală? După epoca Tiranului, conflictele de acest fel au scăzut la mai puțin de doi la sută din numărul lor anterior.

– Din câte știm noi, zise Odrade.

Privirea lui Taraza se înălță preț de-o secundă înainte de a fixa din nou suprafața biroului.

– Poftim?

– N-avem de unde să știm câte războaie s-au purtat în afara sferei cunoașterii noastre. Dispui de statistici referitoare la cei din Dispersie?

– Bineînțeles că nu!

– Leto ne-a îmblânzit. Asta ai vrut să spui.

– Dacă aceasta-i formularea pe care o preferi.

Taraza punctă cu un semn de reper ceva aflat pe afișajul din fața ei.

– Nu s-ar putea ca o parte din merit să-i revină prețiosului nostru Bashar, Miles Teg, sau talentaților săi predecesori?

– Noi suntem cele care i-am ales.

– Nu văd oportunitatea acestei discuții pe teme marțiale. Ce are asta de-a face cu problemele noastre actuale?

– Unele Surori sunt de părere că am putea regresa dintr-odată, și cu o denotație foarte urâtă, în situația existentă înaintea Tiranului.

– Oh! făcu Odrade, țuguindu-și buzele.

– Mai multe grupuri de Rătăcite sunt pe cale să vândă armament oricui dorește sau *poate* să cumpere.

– Concret?

– Gammu este invadat de tot felul de arme sofisticate și nu încape îndoială că Tleilaxul se aprovizionează masiv cu unele dintre cele mai periculoase.

Taraza se lăsă pe spate și își masă tâmplele. Apoi continuă cu voce scăzută, ca și când ar fi meditat pentru ea însăși:

– Ne închipuim că luăm decizii de cea mai mare importanță, în virtutea celor mai înalte principii.

Odrade, căreia nici această poză nu-i era necunoscută, întrebă:

– Se îndoiește Maica Superioară de justețea cauzei Bene Gesseritului?

– Să mă îndoiesc? Nici pomeneală! Dar mă încearcă un sentiment de zădărnicie. Trudim toată viața pentru atingerea unor țeluri mărețe și ce constatăm în cele din urmă? Că multe dintre lucrurile cărora le-am consacrat existența noastră au rezultat din decizii meschine, luate pentru a asigura confortul sau satisfacția personală și fără a avea nimic de-a face cu idealurile noastre înalte. Ceea ce s-a urmărit de fiecare dată a fost obținerea unui soi de compromis material, menit să împace pretențiile celor care aveau realmente *puterea* să ia decizii.

– Te-am auzit în repetate rânduri numind asta necesitate politică, observă Odrade.

Reîndreptându-ți atenția spre ecranul din fața ei, Taraza rosti cu glas perfect controlat:

– Dacă lăsăm judecățile noastre să se instituționalizeze, distrugerea Bene Gesseritului este asigurată.

– Nu vei găsi decizii meschine în biografia mea, spuse Odrade.

– Ceea ce caut eu sunt fisurile. Sursele de slăbiciune.

– Nu le vei găsi nici pe acestea.

Taraza își reținu un zâmbet. Recunoștea această remarcă egocentrică. Era o modalitate de a o îmboldi pe Maica Superioară. Odrade se pricepea de minune să se prefacă nerăbdătoare când, de fapt, se retrăgea într-un cocon de infinită răbdare.

Văzând că Taraza nu mușcă momeală, Odrade își reluă atitudinea de așteptare calmă. Respirația ușoară, mintea limpede... Răbdarea venea pe nesimțite. Încă de mult, Bene Gesseritul o învățase să canalizeze trecutul și prezentul în fluxuri simultane. În timp ce continua să observe ceea ce se petrecea în imediata ei apropiere, putea să capteze frânturi din propriu-i trecut, pentru a le retrăi ca și când ar fi fost suprapuse pe ecranul prezentului.

Simplă gimnastică a memoriei, își spunea Odrade. Existau lucruri utile care puteau fi scoase la suprafață. Existau bariere de îndepărtat. Și, când orice altceva își pierdea interesul, rămânea, oricum, copilăria ei începătoșată.

Cândva, Odrade trăise ca majoritatea copiilor: în aceeași casă cu un bărbat și-o femeie care, dacă nu erau adevărații ei părinți, cu siguranță țineau loc de părinți. Toți copiii pe care-i cunoștea pe atunci trăiau în condiții asemănătoare. Cu toții aveau un „tata“ și o „mama“. Uneori, numai tata lucra undeva, departe de casă. Alteori, mama. În cazul lui Odrade, femeia rămăsese acasă și nu fusese nevoie de o îngrijitoare care să stea cu copilul în timpul orelor de lucru. Mult mai târziu, Odrade aflase că mama ei adevărată plătise o mare sumă de bani pentru a-și putea ascunde astfel fetița într-o familie, în văzul lumii.

„Te-a ascuns la noi pentru că te iubea“, îi explicase femeia când Odrade ajunsese la vârsta la care putea înțelege. „Din cauza asta nu trebuie să dezvălui nimănui că noi nu suntem adevărații tăi părinți.“

Dragostea n-avea nimic de-a face cu asta, după cum aflase ulterior Odrade. Cucernicele Maici nu acționau pe baza unor motive atât de simple. Iar mama naturală a lui Odrade fusese o Soră Bene Gesserit.

Toate acestea îi fuseseră destăinuite lui Odrade conform unui plan inițial. Numele ei rămăsese Odrade. Darwi îi spuseseră întotdeauna doar cei care nu voiau să fie nici familiari, nici distanți cu ea. Iar prietenele de-o vârstă cu ea o botezaseră, pe scurt, Dar.

Totuși, planul nu se desfășurase tot timpul conform prevederilor. Odrade își amintea de un pat îngust, aflat într-o odăiță ai cărei pereți sinilii erau înveseliți de desene reprezentând animale și peisaje imaginare. Ferestrele aveau perdele albe care se umflau la adierea vântului, primăvara și vara. Odrade ținea minte că îi plăcea să sară în picioare pe patul acela îngust – sus, jos, sus, jos – într-un joc minunat care o făcea să râdă în hohote. Câteodată, două brațe o prindeau în plin salt și o strângeau cu putere. Brațele unui bărbat. O față rotundă, cu o mustăcioară care-o gâdila pe Odrade și-i stârnea cascade de chicoteli. Patul se lovea de perete în timpul săriturilor ei și, din cauza asta, peretele era plin de semne.

Odrade zăbovea acum asupra acestei amintiri, codindu-se s-o înece în puțul raționalității. Semne pe un perete. Semne ale râsului și-ale bucuriei. Ce puțin lucru, ca să reprezinte atât de mult! Ciudat, cum se gândea tot mai des la tata, în ultima vreme... Desigur, nu toate amintirile despre el erau plăcute. Existaseră și momente când tata era posomorât sau mânios, când o certa pe mama că se „implică prea mult“. În momentele acelea, fața lui oglindea multe supărări. Iar când se înfuria cu adevărat, vorbea de parcă lătra. Mama se făcea atunci mică de tot și ochii ei erau plini de îngrijorare. Odrade îi simțea neliniștile și teama, și nu-i mai plăcea de tata. Dar mama știa întotdeauna cum să-l împace. Îl săruta pe gât, îi mângâia obrazul și-i șușotea la ureche.

Aceste vechi emoții „naturale“ îi dăduseră mult de furcă analistei Bene Gesserit însărcinată să le exorcizeze. Dar, chiar și acum, existau încă reziduuri care ar fi trebuit îndepărtate. Chiar și acum, Odrade știa că nu fusese extirpat totul.

Văzând-o pe Taraza cu câtă atenție îi studia dosarul, Odrade se întrebă dacă aceasta era fisura pe care o căuta Maica Superioară.

Nu se poate ca ele să nu-și fi dat seama până acum că sunt capabilă să fac față acelor emoții de odinioară.

Trecuse atâta vreme de atunci! Și totuși, trebuia să admită că amintirea acelui bărbat și a acelei femei era atât de adânc întipărită în cugetul ei, încât poate că n-avea să se șteargă niciodată cu totul. Mai ales amintirea mamei.

Cucernica Maică *in extremis* care-o născuse pe Odrade o ascunsese la acea familie de pe Gammu din motive pe care Odrade le înțelegea astăzi foarte bine. De aceea, nu-i păstra pică. Fusese ceva necesar pentru supraviețuirea amândurora. Problemele decurgeau însă din faptul că mama adoptivă îi dăduse lui Odrade lucrul pe care cele mai multe mame îl dau copiilor lor, lucrul față de care Comunitatea Surorilor nutrea atâta suspiciune: dragostea.

La apariția Cucernicelor Maici, mama adoptivă nu încercase să se împotrivească preluării copilului „ei". Veniseră două Cucernice Maici, cu o adevărată armată de delegați de ambele sexe. Abia la mult timp după aceea înțelesese Odrade semnificația acelui moment sfâșietor. În sufletul ei, femeia știuse dintotdeauna că, odată și odată, ziua despărțirii avea să vină. Era doar o chestiune de timp. Dar, pe măsură ce zilele deveniseră luni, apoi ani – aproape șase ani standard –, îndrăznise să spere.

Atunci se înființaseră Cucernicele Maici și cerberii lor. Așteptaseră doar întrunirea condițiilor favorabile, certitudinea că niciun dușman nu știa că era vorba de un vlăstar Atreides, a cărui naștere fusese programată de Bene Gesserit.

Odrade văzuse când mamei adoptive i se întinsese un pachet gros de bancnote. Femeia aruncase banii jos. Nimeni însă nu ridicase glasul pentru a protesta. Adulții aflați de față știau cine deține puterea.

Rememorând acele emoții comprimate, Odrade o vedea și acum pe femeie ducându-se să se așeze încet pe un scaun în fața ferestrei care dădea spre stradă, prinzându-se de umeri cu brațele încrucișate și începând să se legene înainte și înapoi, înainte și înapoi, fără a scoate vreun sunet.

Cucernicele Maici făcuseră uz de Glas, de fumul ierburilor narcotice, de viclesuguri ademenitoare și de impresionanta lor prezență pentru a o convinge pe Odrade să urce în vehiculul care le aștepta.

„Nu va fi pentru multă vreme. Mama ta adevărată e cea care ne-a trimis."

Odrade simțise minciuna, dar curiozitatea fusese mai puternică. *Mama mea adevărată!*

Ultima imagine a femeii ce rămăsese singurul părinte de sex feminin pe care îl cunoscuse era cea a unei făpturi legănându-se înainte și înapoi în fața ferestrei, cu chipul desfigurat de durere, cu brațele încrucișate și mâinile încleștate de umeri.

Mai târziu, când Odrade își exprimase dorința de a se întoarce la ea, acea amintire-imagine fusese încorporată într-o lecție Bene Gesserit esențială:

„Dragostea duce la suferință. Dragostea este o forță străveche, care a fost utilă la vremea ei, dar care nu mai e importantă pentru supraviețuirea speciei. Nu uita greșeala acelei femei, durerea ei."

Până spre mijlocul adolescenței, Odrade se consolase visând cu ochii deschiși. Avea să se întoarcă, *negreșit*, după ce va deveni Cucernică Maică. Avea să se întoarcă și s-o găsească pe acea femeie iubitoare, chiar dacă n-o cunoștea sub alte nume decât „mama" și „Sibia". Odrade își amintea încă râsetele adulților care-i spuneau femeii „Sibia".

Mama Sibia.

Surorile însă detectaseră reveriile lui Odrade și, după ce le descoperiseră sursa, încorporaseră și asta într-o lecție:

„Reveria sau visarea cu ochii deschiși este prima manifestare a ceea ce numim flux simultan – unul dintre instrumentele esențiale ale gândirii raționale. Cu ajutorul lui îți limpezești mintea și poți să judeci mai bine."

Fluxul simultan.

Odrade o privi pe Taraza, care se aplecase iar deasupra biroului. Traumele din copilărie trebuiau depozitate cu grijă într-un spațiu al memoriei reconstituit în acest scop. Toate astea se petrecuseră foarte departe, pe Gammu, planeta pe care cei de pe Dan – Caladan, cum

se numea pe vremea aceea – o reconstruiseră după Epoca Foametei și cea a Dispersiei. Pentru a se ancora ferm în judecata rațională, Odrade recurse la postura Celorlalte Memorii ce i se revărsaseră în spiritul conștient în timpul cumplitei agonii a mirodeniei, când devenise Cucernică Maică desăvârșită.

Fluxul simultan... filtrul conștiinței... Celelalte Memorii...

Cât de puternice erau instrumentele cu care o înzestrase Comunitatea Surorilor! Și cât de periculoase! Căci toate acele existențe aflate înlăuntrul ei, chiar în spatele vălului conștiinței... erau instrumente de supraviețuire, nu mijloace de satisfacere a unei curiozități frivole.

Taraza i se adresă în clipa aceea, preluând o informație din materialul care se perinda în fața ochilor ei:

– Faci prea mult apel la Celelalte Memorii. Secătuiești, astfel, energii pe care ai face mai bine să le păstrezi în rezervă.

Ochii albastru-în-albastru ai Maicii Superioare o săgetară scurt pe Odrade.

– Uneori mergi până la limita toleranței fizice. Asta te-ar putea duce la o moarte prematură.

– Nu abuzez de mirodenie.

– Bine faci! Organismul nu suportă decât o anumită doză de melanj și nu admite să i se scotocească trecutul decât până la o anumită limită!

– Mi-ai găsit punctul slab?

– Gammu!

Un singur cuvânt, care făcea cât un întreg discurs. Odrade știa. Inevitabilul traumatism din acei ani petrecuți cândva pe Gammu constituia un factor de distragere care trebuia extirpat o dată pentru totdeauna și făcut acceptabil din punct de vedere rațional.

– Dar eu sunt trimisă pe Rakis, spuse.

– Și, mai ales, nu uita aforismele despre moderație. Nu uita cine ești!

Din nou, Taraza coborî ochii la ecranul de pe birou.

Sunt Odrade, gândi Odrade.

În școlile Bene Gesserit, unde apelul se făcea numai după numele de familie, prenumele aveau tendința să fie date uitării. Toată lumea căpăta repede obișnuința de a folosi numele de catalog. Elevele învățau din vreme că utilizarea numelui mic sau a numelor de alint era o veche capcană pentru a atrage afecțiunea unei persoane.

Taraza, care era cu trei clase mai avansată decât Odrade, primise sarcina de a o „ajuta" pe colega ei mai tânără. Asocierea, deloc fortuită, fusese minuțios calculată de învățătoare vigilente. Acest „ajutor", deși nu excludea o oarecare dominație din partea elevei mai vârstnice, urmărea transmiterea unor învățături esențiale, de la nivelul cuiva mai apropiat de o relație de egalitate. Taraza, care avusese acces la dosarul personal al protejatei sale, începuse să-i spună „Dar". Odrade reacționase cu promptitudine, botezând-o pe Taraza „Tar". Cele două nume deveniseră de nedespărțit: Dar și Tar. Chiar și după ce fuseseră aspru mustrate de mai multe Cucernice Maici care le auziseră, fetele nu se sfiiseră să recadă din când în când în greșeală, doar fiindcă faptul le amuza.

Brusc, coborând privirea către Taraza, Odrade rosti:

– Dar și Tar.

O urmă de zâmbet făcu să tresară colțurile gurii Maicii Superioare.

– Mă întreb ce-ai mai putea găsi nou în dosarul meu, pe care trebuie că-l cunoști pe de rost, zise Odrade.

Taraza se lăsă pe spate, așteptă până ce caniscaunul se adaptă la noua poziție, apoi își împreună mâinile pe tăblia biroului și ridică ochii spre mai tânăra Cucernică Maică.

La drept vorbind, nu mult mai tânără, gândi ea. Dar, încă din școală, considerase că între ea și Odrade exista un decalaj considerabil de vârstă și crease, astfel, o prăpastie pe care nici trecerea anilor nu mai putea s-o astupe.

– Atenție mare la faza de început, Dar, rosti ea.

– După câte știu, proiectul ăsta a depășit de mult faza de început, replică Odrade.

– Dar rolul tău începe abia acum. Și suntem pe cale să ne lansăm în ceva care n-a mai fost încercat niciodată.

– Voi afla, în sfârșit, ce se urmărește de fapt cu acest ghola?

– Nu.

Scurt și răspicat. Toate controversele la nivel înalt, precum și problema „nevoii de a cunoaște", erau scoase din discuție cu un singur cuvânt. Dar Odrade înțelegea foarte bine. Exista o regulă organizatorică, stabilită de primul Canonicat Bene Gesserit și care dăinuise, aproape fără nicio schimbare, timp de milenii. Diferitele subdiviziuni ale Bene Gesseritului erau separate prin bariere etanșe, verticale și orizontale, constituind grupuri izolate, reunite numai la vârf de un comandament unic. Îndatoririle (adică rolurile atribuite individual) erau coordonate în interiorul diferitelor celule distincte. Membrii activi ai unei celule nu-i cunoșteau pe cei ai celulelor paralele.

Dar eu știu că acea Cucernică Maică Lucilla se află într-o celulă paralelă, gândi Odrade. *E singura explicație logică.*

Recunoștea necesitatea unei asemenea organizări, copiate după cea a străvechilor societăți secrete revoluționare. Surorile Bene Gesserit se consideraseră dintotdeauna revoluționare permanente. Revoluția lor nu fusese domolită decât în epoca Tiranului Leto II.

Domolită, dar nu de viață sau curmată, își aminti sieși Odrade.

– În ceea ce privește misiunea ta, reluă Taraza, aș vrea să știu dacă ai sentimentul că un pericol iminent ar amenința Comunitatea.

Era una dintre acele întrebări *speciale* pe care i le adresa câteodată Taraza și la care Odrade se învățase să răspundă fără a sta pe gânduri, formulând în cuvinte o reacție pur instinctivă.

– Dacă nu acționăm, spuse ea repede, va fi și mai rău.

– Am calculat și noi că ar exista un pericol.

Maica Superioară vorbise pe un ton sec și distant. Nu-i plăcea să facă apel la acest talent al lui Odrade. Odrade poseda un instinct prestient care îi îngăduia să detecteze amenințările la adresa Comunității Surorilor. Faptul se datora, de bună seamă, influenței eratice din linia ei genetică – Atreizii, cu puterile lor primejdioase. Dosarul genetic al lui Odrade comporta o mențiune specială: „Toate progeniturile vor fi supuse unui examen amănunțit." Deja, doi dintre pruncii ei fuseseră eliminați în mod discret.

N-ar fi trebuit să trezesc acum acest talent al lui Odrade, nici măcar pentru o clipă, gândi Taraza. Dar, uneori, tentația era prea mare.

Taraza stinse ecranul și-l reintegră în tăblia biroului, pe care continuă s-o privească în timp ce vorbea.

– Chiar dacă vei da de un genitor perfect, să nu te reproduci fără permisiunea noastră cât timp te vei afla departe de noi.

– A fost greșeala pe care a comis-o mama mea naturală.

– Greșeala pe care a comis-o mama ta naturală a fost că s-a lăsat recunoscută în momentul reproducerii!

Odrade cunoștea refrenul. Era vorba de acea particularitate a neamului Atreides care impunea o supraveghere severă din partea Maestrelor Geneticiene. Talentul eratic, desigur. Auzise despre talentul eratic, acea forță genetică extraordinară care îi produse pe Kwisatz Haderach și pe Tiran. Dar ce urmăreau geneticienele în momentul de față? Abordau problema dintr-o perspectivă exclusiv negativă? Interzicerea oricăror nașteri periculoase? Odrade nu-și mai văzuse nici unul dintre copii după ce se născuseră, dar asta nu era ceva neobișnuit pentru Comunitatea Surorilor. De altfel, nici dosarul genetic nu și-l văzuse vreodată. Bene Gesseritul aplica, și aici, regula strictă a separării puterilor.

Plus acele baraje care mi-au fost implantate de timpuriu în Celelalte Memorii.

Descoperise spațiile goale din amintirile ei și încercase în zadar să le

umple. Pesemne că numai Taraza și, poate, una sau două consiliere (probabil Bellonda și vreuna dintre Cucernicele Maici veterane) aveau acces deplin la informațiile genetice ultrasecrete.

Să fi jurat, într-adevăr, Taraza și celelalte, să moară, mai degrabă decât să dezvăluie acestei informații unei persoane neautorizate? Oricum, exista un ritual precis de succesiune pentru cazul în care s-ar fi întâmplat ca o Cucernică Maică importantă să moară departe de Surorile ei, fără nicio posibilitate de a transmite șirul de vieți interioare pe care îl deținea. Ritualul funcționase de multe ori pe vremea domniei Tiranului, în acea perioadă cumplită, când se știa că nicio celulă revoluționară a Comunității nu putea avea secrete pe care monstrul să nu le cunoască! Surorile nu-și făcuseră niciodată iluzii în privința faptului că Leto II se abținuse să distrugă Bene Gesseritul doar dintr-un soi de loialitate profund înrădăcinată față de bunica sa, Doamna Jessica.

Ești acolo, Jessica?

Odrade simți o vagă și îndepărtată tresărire lăuntrică. Toate astea, din cauza eșecului unei singure Cucernice Maici... „Și-a îngăduit să se îndrăgostească!“ Un lucru atât de mărunt, dar cu ce consecințe uriașe... Trei mii cinci sute de ani de tiranie!

Poteca de Aur. Era, într-adevăr, infinită? Ce se întâmplase cu megamiliardele de ființe umane pierdute în Dispersie? Ce amenințare făcea să planeze Rătăcitele care se întorceau acum?

Ca și când ar fi citit gândurile lui Odrade, ceea ce chiar părea a face câteodată, Taraza spuse:

– Hoardele din Dispersie sunt la hotarele noastre... așteptând doar momentul prielnic pentru a acționa.

Odrade auzise argumentele. Pericolul, pe de-o parte, și, pe de alta, ceva care exercita o atracție magnetică. Necunoscutele. Atâtea fascinante necunoscute! Grație puterilor sale, ascuțite de folosirea melanjului timp de milenii... ce n-ar fi putut face Bene Gesseritul cu toate acele resurse umane neexploatate? Puzderia aceea de gene noi... Talentele potențiale plutind liber în universuri unde ar fi putut să se piardă pentru totdeauna...

– Necunoașterea este cea care generează cele mai mari spaime, murmură Odrade.

– Și cele mai mari ambiții.

– Voi merge, așadar, pe Rakis?

– La timpul cuvenit. Consider că poți face față misiunii.

– Altminteri nu m-ai fi desemnat.

Pentru ele, era un vechi schimb de replici, datând încă din anii de școală. Taraza își dădea seama, totuși, că nu-l angajase în mod conștient. Prea multe amintiri comune le legau pe amândouă. Dar și Tar... Trebuia să ia seama la asta!

– Să nu uiți cui datorezi loialitate, rosti ea.

Existența non-navelor mărește posibilitatea distrugerii unor planete întregi, fără teamă de represalii. Asupra unei planete poate fi lansat un obiect gigantic, cum ar fi un asteroid ori alt corp ceresc similar. Sau pot fi asmuțiți oamenii unii împotriva altora, prin mijloace de subversiune sexuală, și apoi înarmați pentru a se autodistruge. Aceasta din urmă este tehnica pe care par s-o prefere Onoratele Matres.

„Analiză Bene Gesserit“

Din curtea în care se afla, și chiar atunci când nu părea să facă acest lucru, Duncan Idaho urmărea cu atenție persoanele care îl observau de sus. Patrin era acolo, firește, dar Patrin nu conta. Cucernicele Maici de pe terasa învecinată erau cele care-i stârneau interesul. Văzând-o pe Lucilla, își spusese numaidecât: *Asta-i cea nouă.* Gândul îi provocase un val de emoție, de care încercase să se elibereze reluându-și cu și mai multă ardoare exercițiile.

Isprăvi primele trei serii de mișcări recreative pe care le ordonase Miles Teg, vag conștient de faptul că Patrin avea să raporteze executarea lor la perfecție. Lui Duncan îi plăcea de Teg și de bătrânul Patrin, și simțea că sentimentul era reciproc. Dar această nouă Cucernică Maică... Prezența ei lăsa de presupus schimbări interesante. În primul rând, era mai tânără decât celelalte. Apoi, nu încerca să-și ascundă culoarea ochilor, care indica limpede apartenența ei la Bene Gesserit. Când o văzuse pentru prima oară pe Schwangyu, Duncan remarcase imediat lentilele de contact ce imitau pupila unei persoane nedependente de melanj, cu albul ochilor vag injectat. O auzise pe una dintre acolitele din Citadelă spunând că lentilele lui Schwangyu corectau și „un astigmatism tolerat în linia ei genetică întrucât era din plin compensat de calitățile transmise progeniturilor“.

La vremea respectivă, cea mai mare parte a acestei remarci îi rămăsese ininteligibilă lui Duncan. Se străduise să găsească informații în biblioteca din Citadelă, dar ele erau puține la număr și extrem de limitate în conținut, Schwangyu însăși eludase toate întrebările lui asupra subiectului iar comportarea ulterioară a profesorilor săi îi dăduse de înțeles că bătrâna Cucernică Maică fusese foarte nemulțumită. Ca de obicei, Schwangyu își revărsase mânia asupra altora.

Ceea ce o deranjase în realitate, bănuia el, fusese faptul că o întrebase dacă ea era mama lui.

Astăzi, Duncan știa deja de o bună bucată de vreme că avea un statut aparte. Existau locuri, în complexul fortificat care era această Citadelă Bene Gesserit, unde nu i se permitea accesul. Găsise însă mijloace pentru a se sustrage unora dintre interdicții și, de mai multe ori, avusese ocazia să vadă, printr-o fereastră rămasă deschisă sau dincolo de un geam gros de plaz, santinele și gărzi patrulând pe porțiuni vaste de teren degajat, ce puteau fi prinse în anfiladă din cazemate strategic dispuse. Miles Teg însuși îi explicase importanța pozițiilor pentru tragerea de anfiladă.

I se spunea acestei planete Gammu, dar, cândva, ea fusese cunoscută sub numele Giedi Prim. Un oarecare Gurney Halleck impusese schimbarea. Asta însă era istorie antică. Nimic interesant. Tot ce mai rămăsese din acea epocă pre-daniană era un miros de ulei ars în solul planetei. Milenii de plantații speciale erau însă pe cale să schimbe și asta, îi explicaseră lui Duncan profesorii săi. În parte, lucrul se vedea și din Citadelă. De jur împrejur se întindeau păduri de conifere amestecate cu alte esențe.

Fără a înceta să le spioneze pe cele două Cucernice Maici, Duncan execută o serie de roți perfecte, având grijă să-și încordeze mușchii în clipa în care membrele îi atingeau solul, așa cum îl învățase Teg.

Tot Teg îi preda lecții de apărare planetară. Gammu era încercuită de monitoare orbitale ale căror echipaje nu aveau dreptul să-și ia la bord familiile. Familiile rămâneau jos, garante pentru vigilența paznicilor aflați pe orbită. Iar printre navele ce supravegheau spațiul se numărau și câteva non-nave indetectabile, ale căror echipaje erau alcătuite exclusiv din oameni devotați Basharului și Surori Bene

Gesserit.

„Nu aș fi acceptat această sarcină, dacă apărarea planetară n-ar fi fost plasată în întregime sub comanda mea“, îi explicase Teg.

Duncan înțelesese că *el* era „această sarcină“. Citadela exista pentru a-l proteja pe el. Iar monitoarele orbitale ale lui Teg, inclusiv non-navele, protejau Citadela.

Totul făcea parte dintr-o educație militară ale cărei elemente îi erau, cumva, familiare lui Duncan. Învățând, de pildă, despre măsurile de apărare ale unei planete aparent vulnerabile la atacuri din spațiu, *știa* când sistemele defensive erau corect amplasate. În întregul ei, problema era extrem de complexă, dar elementele i se păreau ușor de definit și de înțeles. Spre exemplu, supravegherea permanentă a atmosferei și a serului sangvin al locuitorilor planetei. Doctori Suk, aflați în solda Bene Gesseritului, erau prezenți pretutindeni.

„Bolile sunt arme“, spunea Teg. „Apărarea noastră împotriva bolilor trebuie să fie perfect pusă la punct.“

Adesea, Teg critica măsurile de apărare pasivă. Susținea că acestea erau „produsul unei mentalități de asediat, despre care se știe de mult că generează slăbiciuni mortale“.

Ori de câte ori Teg aborda un subiect de instrucție militară, Duncan era numai ochi și urechi. Documentația din bibliotecă, pe care o întăreau declarațiile lui Patrin, îl prezenta pe Basharul Mentat Miles Teg drept unul dintre cei mai mari comandanți militari ai Bene Gesseritului. Când Patri povestea despre campaniile la care participase alături de Bashar, îl înfățișa întotdeauna pe Teg ca pe un erou.

„Cheia oricărui succes militar e mobilitatea“, spunea Teg. „Cei care se baricadează în fortărețe, fie ele și la scara unei întregi planete, sunt, în ultimă instanță, total vulnerabili.“

Teg nu punea mare preț pe Gammu.

„Știi deja, mi se pare, că numele acestei lumi a fost odinioară Giedi Prim. Harkonnenii, care au stăpânit-o, ne-au învățat câteva lucruri.

Mulțumită lor, înțelegem mai bine la ce culmi de oroare și violență poate ajunge ființa umană."

Pe când își amintea toate astea, Duncan își dădu seama că cele două Cucernice Maici care-l observau de pe terasă discutau despre el.

Să fi venit într-adevăr pentru mine cea nouă?

Nu-i făcea deloc plăcere să se știe ținut sub observație și spera ca noua Cucernică Maică să-i lase puțin timp și pentru el însuși. Nu părea o femeie severă. Nu ca Schwangyu.

Continuându-și exercițiile, Duncan începu să le ritmeze după o litanie lăuntrică: *Afurisită Schwangyu! Afurisită Schwangyu!*

O ura încă de la vârsta de nouă ani – adică de patru ani încheiați. Și era sigur că ea habar n-avea de asta. Probabil că uitase cu totul incidentul care se aflase la originea urii sale.

Când abia dacă împlinise nouă ani, reușise să înșele vigilența gărzilor din Citadelă și să se strecoare într-unul din pasajele subterane care ducea la o cazemată. Pereții tunelului erau umezi și miroseau a muced. Locul era cufundat în semiobscuritate. Avusese timp să arunce doar o privire prin ambrazurile fortificației, înainte de a fi descoperit și readus pe sus în interiorul Citadelei.

Această escapadă prilejuise o predică aspră din partea lui Schwangyu, pe atunci o figură îndepărtată și amenințătoare ale cărei ordine trebuiau respectate întocmai. De fapt, tot așa o mai considera și acum, cu toate că între timp învățase să recunoască Glasul-Poruncă Bene Gesserit, acea subtilă tehnică a intonației care putea să frângă voința unei persoane ce nu cunoștea mijloacele de apărare.

Ordinele ei trebuie respectate întocmai.

– Din cauza ta se vor lua măsuri disciplinare împotriva unei întregi unități de gardă, îi spusese Schwangyu. Toți paznicii vor fi aspru pedepsiți.

Fusese partea cea mai usturătoare a predicii ei. Duncan se înțelegea bine cu mulți dintre paznici, pe care, nu o dată, reușea să-i ademenească să se joace sau să râdă cu el. Iar acum, din cauza unei

pozne a lui, prietenii săi aveau să sufere.

Duncan știa ce însemna a fi pedepsit.

Afurisită Schwangyu! Afurisită Schwangyu!

După predica lui Schwangyu, Duncan alergase la instructoarea sa principală de pe atunci. Cucernica Maică Tamalane, o altă bătrână stafidită, cu purtări reci și distante și păr coliliu deasupra unei fețe înguste și tăbăcite. O întrebase care va fi pedeapsa gărzilor. Spre surprinderea lui, Tamalane căpătase un aer îngândurat, apoi vocea ei scrâșnise ca nisipul pe o dușumea de lemn.

– Pedeapsa? Hm, hm!

Se aflau în mica sală de clasă de lângă cea mare, unde Tamalane se retrăgea în fiecare seară pentru a pregăti cursurile de a doua zi. Locul era plin de lectoare de bule și de bobine, precum și de alte aparate sofisticate destinate stocării și redării informațiilor. Duncan îl prefera de departe bibliotecii, însă nu avea acces acolo de unul singur. Odaia era puternic luminată de licurigloburi cu suspensie. La intrarea lui, Tamalane întorsese capul, din locul în care pregătea temele la care el urma să lucreze.

– Există întotdeauna, în cazul pedepselor noastre grele, ceva care duce cu gândul la un ospăț cu jertfire, rosti ea. Gărzile vor avea parte, bineînțeles, de o pedeapsă grea.

– Un ospăț? repetă Duncan, mirat.

Tamalane se răsuci în scaunul ei pivotant și-l privi drept în ochi. Dinții ei avură o lucire de oțel în lumina licuriglobu rilor.

– Istoria s-a arătat rareori îndurătoare cu cei care trebuiau pedepsiți, spuse ea.

Duncan tresări la auzul cuvântului „istoria“. Era un semnal pe care învățase să-l recunoască la Tamalane. Iarăși avea să-i țină o lecție plictisitoare.

– Pedepsele Bene Gesseritului sunt dintre cele care nu se uită niciodată, urmă Cucernica Maică.

Duncan, cu ochii ațintiți la buzele ei ca pergamentul, simți dintr-odată că Tamalane vorbea dintr-o dureroasă experiență personală. Poate că avea să afle, totuși, ceva interesant!

– Pedepsele noastre conțin o lecție inevitabilă, continuă Tamalane, o lecție care depășește cu mult simpla durere.

Duncan se așeză pe podea, la picioarele ei. Privită din acest unghi, Tamalane era o siluetă amenințătoare, învești mântată parcă într-un lințoliu negru.

– Noi nu pedepsim cu suferința supremă, zise ea. Acesta este apanajul Cucernicelor Maici, în momentul care trec prin încercarea mirodeniei.

Duncan dădu din cap. Unele documente din bibliotecă menționau „agonia mirodeniei", o ordalie misterioasă fără de care o Soră Bene Gesserit nu putea deveni Cucernică Maică.

– Pedepsele grele sunt, totuși, dureroase, reluă Tamalane. Și sunt dureroase mai ales din punct de vedere moral. Ele vizează întotdeauna cea mai mare slăbiciune a celui pedepsit. Făcându-l să simtă această slăbiciune, apăsând asupra ei, întărim greutatea pedepsei.

Cuvintele ei îl umplură pe Duncan de o spaimă nelămurită. Ce aveau de gând să le facă gărzilor lui? Nu putea rosti nicio vorbă, dar nici nu era nevoie. Tamalane nu terminase.

– Iar pedeapsa sfârșește de fiecare dată cu un desert, spuse ea, lovindu-și palmele de genunchi.

Duncan se încruntă. Desert? Desertul ținea într-adevăr de ospăț. Cum putea fi pedeapsă un ospăț?

– Nu e vorba de un adevărat ospăț, ci doar de ideea de ospăț, zise Tamalane parcă citindu-i gândurile. Cu degete încovoiate ca niște gheare, descrise un cerc în aer și adăugă: Desertul sosește ca o surpriză. Cel pedepsit își spune: *Ah, până la urmă am fost iertat!* Înțelegi?

Duncan clătină încet capul dintr-o parte în alta. Nu, nu înțelegea.

– E vorba de clipa cea dulce, explică Tamalane. Închipuie-ți că a trebuit să consumi toate felurile de mâncare ale unui ospăț chinuitor, iar la sfârșit ți se servește unul pe care-l apreciezi cu adevărat. Dar! *Tocmai* în clipa în care te pregătești să îl savurezi, survine partea cea mai dureroasă: recunoașterea, *înțelegerea* faptului că nu-i deloc vorba să ți se fi lăsat ce-i mai bun la urmă. Dimpotrivă. Este momentul cel mai chinuitor al pedepsei grele. Este apoteoza lecției Bene Gesserit.

– Dar ce-o să le facă ea gărzilor? nu se putu împiedica să întrebe Duncan.

– N-aș putea să-ți spună în ce va consta pedeapsa fiecăruia. De altfel, nici nu mă interesează. Pot doar să te asigur că ea va fi diferită pentru fiecare dintre ei.

Tamalane refuzase să-i spun mai mult. Se reîntorsese la munca ei, anunțându-l:

– Mâine vom continua cu studiul modului de identificare a originii diferitelor accente din limba galach vorbită.

Nimeni altcineva, nici măcar Teg sau Patrin, nu voise să răspundă la întrebările lui asupra naturii pedepselor la care fuseseră supuși soldații din gardă. Iar aceștia, mai târziu, când îi revăzuse, refuzaseră la rândul lor să vorbească. Unii avuseseră reacții de-a dreptul tăioase și nimeni nu se mai arătase dispus să glumească sau să se joace cu el. Cei care fuseseră pedepsiți nu-l iertaseră. Asta era cât se poate de clar.

Afurisită Schwangyu! Afurisită Schwangyu!

Așa se trezise în el acea ură neîmpăcată. Iar apoi sentimentul se extinsese asupra tuturor celorlalte vrăjitoare bătrâne. Oare și tânăra nou-venită avea să fie ca zgripțuroaicele?

Afurisită Schwangyu!

Când o întrebase pentru ce fusese neapărat nevoie să pedepsească gărzile, Schwangyu făcuse o pauză lungă înainte de a răspunde:

– Te pândesc tot felul de pericole, aici, pe Gammu. Există persoane care îți vor răul.

Duncan nu întrebase de ce. Era un alt domeniu în care întrebările sale nu căpătau niciodată răspuns. Până și Teg, a cărui prezență era direct legată de existența acestor misterioase pericole, se încăpățâna să păstreze tăcerea.

Iar Miles Teg era un mentat care cunoștea, fără doar și poate, numeroase răspunsuri. Duncan avusese adesea prilejul să observe scânteierea din ochii lui, când bătrânul era cufundat în gânduri. Dar mentatul rămânea mut în fața unor întrebări ca: „Pentru ce ne aflăm pe Gammu? De cine trebuie să ne aperi? Cine îmi vrea răul? Cine sunt părinții mei?“

În cel mai bun caz, tot ce putea scoate uneori de la Teg era un mormăit: „Nu pot să-i răpund.“

Biblioteca nu-i putea fi, nici ea, de vreun ajutor. Descoperise asta încă de la vârsta de opt ani, când instructoarea lui principală era o Cucernică Maică ratată, pe nume Luran Geasa, poate nu la fel de bătrână ca Schwangyu, dar, oricum, trecută de-o sută.

La cererea lui, biblioteca îi furnizase informații despre Gammu/Giedi Prim, despre Harkonneni și căderea lor, despre diferitele campanii purtate sub comanda lui Teg. Nici una dintre marile bătălii pe care le câștigase Basharul nu fusese prea sângeroasă; mulți comentatori elogiau „admirabila sa diplomație“. Din investigație în investigație, Duncan aflase de epoca Împăratului-Zeu și despre pacificarea supușilor săi. Perioada îi reținuse atenția săptămâni în șir. La un moment dat descoperise o hartă veche pe care o proiectase pe peretele de focalizare. Comentariile suprapuse îl informaseră că această Citadelă, în care se afla, fusese un vechi Centru de Comandă al Păstrăvăreselor, abandonat în cursul Dispersiei.

Păstrăvăresele!

Duncan se gândi atunci cât de mult i-ar fi plăcut să trăiască pe vremea lor, ca unul dintre rarii consilieri de sex masculin din cadrul acelei armate de femei devotate în exclusivitate cultului și protecției marelui Împărat-Zeu.

Oh, să fi trăit pe Rakis în timpurile acelea!

Teg se arătase surprinzător de comunicativ în privința Împăratului-Zeu, pe care-l numea întotdeauna „Tiranul“. Unul dintre codurile rezervate ale bibliotecii îi fusese deschis lui Duncan și informațiile despre Rakis afluiseră.

– Voi vedea vreodată Rakisul? o întrebase el pe Geasa.

– Învățăturile pe care le primești sunt menite să te pregătească pentru a trăi acolo.

Răspunsul îl uluise. Tot ce îl învățaseră despre acea planetă îndepărtată apărea într-o nouă lumină.

– De ce va trebui să trăiesc acolo?

– La asta nu pot să răspund.

Mânat de un interes nou, își reluase cu și mai multă râvnă investigațiile personale asupra misterioasei planete și a jalnicului ei Cult al lui Shai-Hulud, Zeul Fracționat. *Viermii*... Împăratul-Zeu se transformase în acei viermi! Ideea îi inspira lui Duncan un straniu sentiment de respect și teamă. Poate că era într-adevăr ceva de natură să alimenteze un cult. Oricum, gândul acesta făcea să vibreze în el o coardă sensibilă. Ce anume putuse determina o ființă umană să accepte acea cumplită metamorfoză?

Duncan cunoștea părerea gărzilor și a celorlalte persoane din Citadelă depre Rakis și preoții săi. Comentariile batjocoritoare și râsetele erau elocvente. Teg declarase: „Probabil că nu vom afla niciodată tot adevărul în privința asta, dar, ascultă ce-ți spun eu, băiete, nu este o religie demnă de un soldat.“

Schwangyu nu făcuse decât să-i întărească spusele: „Ai să înveți multe lucruri despre Tiran, dar să nu crezi în religia lui. Ar fi nedemn de tine, înjositor.“

Ori de câte ori avea un pic de timp liber, Duncan se cufunda cu aviditate în documentele pe care biblioteca i le oferea: Cartea Sfântă a Zeului Fracționat, Biblia Gărzii, Biblia Catolică Portocalie și chiar Apocrifele. Află, astfel, despre rolul istoric al Comitetului Credinței și despre „Perla care este Soarele Înțelegerii“.

Existența însăși a viermilor îl fascina. Mărimea la care puteau să ajungă! Unul dintre cei mari s-ar fi întins de la un capăt la celălalt al Citadelei. Cândva, înaintea epocii Tiranului, existaseră oameni care călăreau pe spinarea viermilor, dar în ziua de azi preoții rakieni interziceau cu desăvârșire această practică.

Duncan fusese captivat și de relatările echipei de arheologi care descoperise, pe Rakis, nonspațiul primitiv ce aparținuse Tiranului. Locul se numea Dar-es-Balat. Rapoartele originale ale cercetătoarei Hadi Benotto purtau mențiunea: „Retras din ordinul Clerului rakian." În schimb, fișierul Arhivelor Bene Gesserit cuprindea o mulțime de documente asupra chestiunii, iar dezvăluirile lui Benotto erau pur și simplu senzaționale.

– O fărâmă din conștiința Împăratului-Zeu în fiecare vierme? o întrebase Duncan pe Geasa.

– Așa zic textele. Dar, chiar de-ar fi adevărat, viermii nu cunosc asta, n-au conștiință. De altfel, Tiranul însuși spunea că se va cufunda într-un vis fără de sfârșit.

Fiecare ședință de studiu conținea câte o prelegere specială în care i se explicau concepțiile Bene Gesserit asupra religiei și, astfel, într-o bună zi luă cunoștință de textele intitulate „Cele nouă fiice ale Sionei" și „Cei o mie de fii ai lui Duncan Idaho".

De îndată ce se află față în față cu Geasa, întrebă:

– Și numele meu este Duncan Idaho. Ce înseamnă asta?

Geasa umbla întotdeauna ca și când ar fi fost apăsată de umbra eșecului ei, cu capul plecat și ochii apoși pironiți în pământ. Duncan o interceptase la sfârșitul unei după-amieze, pe lungul coridor ce ducea spre sala de antrenament. Geasa pălise la întrebarea lui. Cum răspunsul ei se lăsa așteptat, el insistă:

– Sunt un descendent al lui Duncan Idaho?

– Trebuie s-o întrebi pe Schwangyu, îngăimă Geasa de parcă fiecare cuvânt i-ar fi provocat o durere.

Era un răspuns pe care Duncan îl auzise de multe ori și care-l scotea

din sărite. Însemna că avea să i se spună orice, doar pentru a i se închide gura, și n-avea să afle nimic. Dar Schwangyu se arătase mai locvace decât se așteptase el.

– Porți în tine sângele veritabil al lui Duncan Idaho.

– Cine sunt părinții mei?

– Au murit de mult.

– Cum au murit?

– Nu știu. Noi te-am luat ca orfan.

– Atunci, de ce-mi vor unii răul?

– Se tem de ceea ce ai putea face.

– Și ce anume aș putea face?

– Învață-ți bine lecțiile. Totul ți se va lămuri la timpul cuvenit.

Taci și învață! Alt răspuns pe care avusese nenumărate prilejuri să îl audă.

Se supunea, fiindcă ajunsese să-și dea imediat seama când o ușă avea să rămână închisă. Între timp, mintea sa iscoditoare descoperi noi informații despre Epoca Foametei și Dispersiei, despre non-spațiile și non-navele pe care nici cele mai puternice spirite prestiente din acest univers nu le puteau detecta. Astfel, află și că descendenții lui Duncan Idaho și ai Sionei, acele figuri istorice care-l slujiseră pe tiranul Împărat-Zeu, erau, de asemenea, excluși din viziunile profeților și-ale prestienților. Nici măcar un Navigator al Ghildei aflat în plină transă a melanjului nu putea să-i vadă. Conform relatărilor, Siona era o Atreides pursânge iar Duncan Idaho era un ghola.

Un ghola?

Căută informații suplimentare asupra acestui cuvânt curios, dar biblioteca nu-i furniză decât o definiție sumară: „Ghola: Ființă umană creată în cuvele axlotl tleilaxu pe baza celulelor prelevate

dintr-un cadavru.“

Cuvele axlotl?

„Instalație tleilaxu pentru reproducerea unei ființe umane pe baza celulelor prelevate dintr-un cadavru.“

– Descrierea unui ghola, ceruse el.

„Reproducere a unei ființe umane, lipsită de memoria originalului. Vezi *Cuvă axlotl.*“

Duncan învățase să citească printre rânduri și să interpreteze spațiile goale din informațiile pe care i le furniza Citadela. Avu o revelație subită. Știa! N-avea decât zece ani și deja știa!

Sunt un ghola.

Era seară, în bibliotecă, cu toate aparatele ezoterice dimprejur confundându-se într-un același substrat senzorial, și un puști de zece ani ședea tăcut în fața unui ecran, singur-singurel cu adevărul pe care-l descoperise.

Sunt un ghola!

Nu avea nicio amintire despre cuvele axlotl în care celulele sale crescuseră, transformându-se într-un prunc. Primele lucruri de care-și putea aduce aminte erau chipul lui Geasa, când îl scosese din leagăn, și faptul că ochii ei de adult manifestaseră un interes viu, degrabă îndepărtat printr-o bătaie prudentă a pleoapelor.

Era ca și cum informațiile ce-i fuseseră furnizate cu atâta zgârcenie până atunci de documentele și persoanele aflate în Citadelă conturaseră, în cele din urmă, o figură centrală: el însuși.

– Vreau informații despre Bene Tleilax, îi ceru el ecranului.

„Societatea lor este împărțită în Maeștri și Dansatori-Fețe. Dansatorii-Fețe sunt hibrizi, sterili și supuși voinței Maeștrilor.“

Pentru ce mi-au făcut asta?

Mașinile de informare ale bibliotecii i se părură dintr-odată străine și periculoase. Se temea, nu atât că întrebările sale se vor lovi de un zid al tăcerii, cât de faptul că ar fi putut să primească răspunsuri.

De ce sunt atât de important pentru Schwangyu și anturajul ei?

Avea sentimentul că toată lumea îl înșelase, inclusiv Miles Teg și Patrin. Era corect să se utilizeze celulele unei ființe umane pentru a se crea un ghola?

Următoarea întrebare o puse doar după o lungă șovăială.

– Poate un ghola să-și amintească cine a fost?

„Este posibil."

– Cum?

„Identitatea psihică dintre un ghola și originalul său prestabilește anumite procese care pot fi declanșate printr-un șoc traumatic."

Nu era un răspuns!

– Dar în ce fel?

În clipa aceea, Schwangyu intră pe neașteptate în bibliotecă. Duncan înțelese că una din întrebările lui acționase un dispozitiv de alarmă.

– Vei afla totul la timpul cuvenit, spuse ea.

Din nou voia să-i închidă gura! Lipsa asta de sinceritate, nedreptatea asta, îl indignau. Ceva – ceva dinlăuntrul lui – îi spunea că deținea mai multă înțelepciune umană, în psihismul său incomplet, decât cei ce-și arogau atâtea pretenții de superioritate. Ura lui față de Schwangyu atinse o nouă dimensiune. Schwangyu era personificarea a tot ceea ce-l tortura, a tot ceea ce-i dejuca aflarea răspunsurilor la întrebările care-l chinuiau.

Deocamdată însă imaginația lui era exaltată. Avea să-și redobândească memoria originală! Era sigur de asta. Avea să-și amintească de părinții lui, de membrii familiei lui, de prietenii lui... de dușmanii lui!

– M-ați produs oare din cauza dușmanilor mei? o întrebă pe Schwangyu.

– Ai învățat deja tăcerea, băiete, răspunse ea. Bizuie-te pe această învățătură.

Foarte bine. Atunci prin tăcere voi lupta împotriva ta, afurisită Schwangyu! Voi învăța ce trebuie, iar tu nu vei ști niciodată ce gândesc cu adevărat.

– Am impresia, adăugă Schwangyu, că suntem pe cale să creștem un stoic.

Îl trata cu condescendență! N-avea să se lase tratat cu condescendență. Avea să lupte împotriva lor, a tuturor, prin tăcere și vigilență. Ieși în fugă din bibliotecă și se duse să se închidă în camera lui.

În cursul lunilor următoare, multe lucruri îi confirmară faptul că era un ghola. Chiar și un copil poate să-și dea seama când ceea ce-l înconjoară este ieșit din comun. Câteodată, Duncan vedea alți copii pe drumul periferic de dincolo de ziduri, copii care se plimbau sau se zbenguiau și râdeau nepăsători. Căută, și găsi, informații despre copii, în bibliotecă. Nici unii nu trăiau, asemenea lui, numai printre adulți care le impuneau o instrucție severă și dificilă. Alți copii nu erau asupriți de vreo Cucernică Maică Schwangyu care să le orânduiască fiecare aspect, oricât de neînsemnat, al traiului de zi cu zi.

Descoperirea pe care-o făcuse precipită și o altă schimbare în viața lui Duncan. Luran Geasa fu îndepărtată de el și nu mai reapăru niciodată.

Nu trebuia să mă lase să aflu de existența ghola-ilor.

Adevărul însă era ceva mai complex, după cum îi explică Schwangyu lui Lucilla, pe terasă, în ziua sosirii tinerei Cucernice Maici.

– Știam că momentul acesta era inevitabil, că avea să afle de existența ghola-ilor și să pună întrebările evidente.

– Oricum, era timpul ca o Cucernică Maică să se ocupe de educația lui zilnică. Poate că Geasa n-a fost persoana cea mai indicată.

– Te îndoiești de justețea judecății mele? întrebă cu voce tăioasă Schwangyu.

– Judecata dumitale este atât de sigură, încât nu poate fi pusă nicio clipă la îndoială?

Rostită de glasul suav de contralto al lui Lucilla, replica avu impactul unei palme. Schwangyu rămase mută preț de aproape un minut înainte de a relua:

– Geasa vedea în ghola un copil drăgăstos. A vărsat lacrimi, spunând că o să-i lipsească.

– Nu fusese avertizată?

– Geasa nu avea pregătirea noastră.

– Și, după aceea, ai înlocuit-o cu Tamalane. N-o cunosc, dar presupun că-i destul de bătrână.

– Este.

– Cum a reacționat el la îndepărtarea lui Geasa?

– A întrebat unde s-a dus. Nu i s-a răspuns.

– Cum i-a mers lui Tamalane?

– În cea de-a treia zi, ghola-ul i-a declarat foarte calm: „Te urăsc. Presupun că asta trebuie să fac, nu?“

– Așa de repede!

– Exact în momentul acesta te privește și-și spune: „O urăsc pe Schwangyu. Va trebui s-o urăsc și pe asta nouă?“ Dar, în același timp, își spune și că nu ești asemenea celorlalte zgripțuroaice pe care le cunoaște. Ești tânără. Își dă seama că asta trebuie să fie ceva important.

Oamenii o duc cel mai bine când fiecare își are locul său, când fiecare știe ce reprezintă el în rânduiala lucrurilor și ce poate înfăptui. Distruge acest loc și vei distruge individul.

„Învățătură Bene Gesserit“

Miles Teg nu-și dorise deloc misiunea aceasta pe Gammu. Maestru de arme pentru un copil-ghola? Chiar fiind vorba de un copil-ghola ca acesta, al cărui nume avea rezonanța istoriei, considera faptul drept o intruziune supărătoare în traiul său tihnit de Bashar în retragere.

Dar cum își petrecuse întreaga viață activă ca mentat în slujba Bene Gesseritului, nu putea concepe să calculeze un act de nesupunere.

Quis custodiet ipsos custodes?

Cine îi va păzi pe paznici? Cine va avea grijă ca paznicii să nu comită infracțiuni?

Era o întrebare la care reflectase îndelung cu destule prilejuri. Și constituia unul dintre temeiurile loialității sale față de Bene Gesserit. Orice s-ar fi putut spune despre ele, Surorile făceau dovada unei perseverențe admirabile în urmărirea țelului lor.

Un țel moral, cum îl definea Teg.

Iar acest țel moral era în perfectă concordanță cu propriile sale principii. Faptul că aceste principii îi fuseseră inoculate chiar de Bene Gesserit nu schimba cu nimic lucrurile. Rațiunea și îndeosebi modul de a raționa al unui mentat nu puteau emite o altă judecată.

Pentru Teg, totul se rezuma la un adevăr esențial: era suficient ca o

singură persoană să urmeze aceste principii călăuzitoare pentru ca universul să fie mai bun. Nu era o chestiune de dreptate. Dreptatea implica recurgerea la lege, iar aceasta putea fi o metresă nestatornică, veșnic supusă capriciilor și prejudecăților celor ce administrau legile. Nu, era o chestiune de echitate, adică ceva mult mai profund. Oamenii supuși unei judecăți trebuiau să simtă echitatea acesteia, obiectivitatea ei.

Teg considera că formulările de genul „trebuie respectată litera legii" erau periculoase pentru principiile după care se călăuzea el. Echitatea cerea consens, statornicie și, mai presus de orice, loialitate de la prima până la ultima treaptă a ierarhiei. Conducerea exercitată după asemenea principii călăuzitoare nu avea nevoie de niciun control din afară. Îți făceai datoria deoarece cauza era dreaptă. Și nu te supuneai doar fiindcă era *de prevăzut* că va fi dreaptă. O făceai pentru că așa era ea în clipa aceea. Predicția și prestiința n-aveau nimic de-a face cu asta.

Teg cunoștea faima Atreizilor în materie de prestiință, dar exprimările gnomice nu-și găseau loc în universul său. Trebuia să iei lumea așa cum era și să-ți pui în aplicare principiile atunci când era cu putință. Ordinele absolute pe scara ierarhiei trebuiau executate întotdeauna. Nu că Taraza ar fi prezentat problema ca pe un ordin absolut, dar implicațiile existau.

– Ești persoana ideală pentru această misiune.

Avea în urma lui o carieră încununată de multe succese și se retrăsese cu toate onorurile cuvenite. Știa că acum era bătrân, lent, pândit de toate deficiențele vârstei, dar chemarea datoriei încă îl mai însuflețea, chiar dacă se simțea constrâns să-și înăbușe dorința de a răspunde „nu".

Misiunea îi fusese încredințată, personal, de Taraza. Cea care conducea întregul Bene Gesserit (inclusiv Missionaria Protectiva) îl alesese pe el. Nu o Cucernică Maică oarecare, ci însăși Cucernica Maică *Superioară.*

Taraza venise în persoană pe domeniul său privat de pe Lernaeus. O făcuse pentru a-l onora, și el știa asta. Se înființase, fără nici un anunț prealabil, la ușa sa, însoțită doar de două acolite și un mic

detașament de gărzi, printre care Teg recunoscuse câțiva oameni pe care-i formase el însuși. Ora la care sosise Taraza nu fusese, nici ea, aleasă la întâmplare. Dis-de-dimineață, cu puțin după ce Teg își luase micul dejun, Maica Superioară îi cunoștea obișnuințele și știa, fără îndoială, care era perioada sa de maximă eficiență. Voise, așadar, să-l găsească în formă și în deplinătatea capacităților sale.

Patrin, bătrânul lui aghiotant, o condusese pe Taraza în salonul din aripa de est, o încăpere mică și elegantă, mobilată numai cu piese din materiale rigide. Aversiunea lui Teg pentru caniscaune și alte mobile vii era bine cunoscută. Patrin avea o mină posomorâtă când o introduse în cameră pe Maica Superioară învești mântată în negru. Teg recunoscu imediat această mină. Fața prelungă și palidă a lui Patrin, brăzdată de ridurile vârstei înaintate, oferea poate altora aspectul unei măști imuabile, dar Teg știa să deslușească adâncitura mai pronunțată a cutelor din colțurile gurii și privirea fixă a ochilor îmbătrâniți. Vasăzică, pe drum, Taraza îi spusese lui Patrin ceva care-l tulburase.

O dublă ușă culisantă, din geam gros de plaz, dădea, la est, spre lunga peluză în pantă ce cobora până la copacii de pe malul râului. De cum intră în odaie, Taraza se opri pentru a admira priveliștea.

Fără a aștepta vreun îndemn, Teg apăsă pe un buton și două draperii grele alunecară, astupând vederea, în timp ce în cameră se aprinseră licurigloburi. Taraza înțelese că Teg calculase o necesitate de izolare. Avu imediat confirmarea, auzindu-l adresându-i-se lui Patrin:

– Ai grijă, te rog, să nu fim deranjați!

– Ce ordonați în privința fermei de Sud, Bashare? întrebă șovăitor Patrin.

– Te rog să te ocupi de asta, împreună cu Firus. Știți amândoi ce vreau.

Retrăgându-se, Patrin închise un pic prea zgomotos ușa. Era un semnal aproape imperceptibil, dar care îi spunea multe lui Teg.

Taraza făcu un pas spre mijlocul încăperii și o examină.

– Verde citron, rosti ea. Una dintre culorile mele preferate. Mama dumitale avea gusturi alese.

Remarca încălzi inima lui Teg. Era profund atașat de această casă și de acest ținut. Familia lui se stabilise aici doar de trei generații, dar își lăsase amprenta asupra locurilor. Cât despre amenajările efectuate de mama sa, ele rămăseseră aproape neschimbate într-o mulțime de camere.

– E bine să ai un loc care să-ți fie drag și în care să-ți găsești tihna, spuse el.

– Mi-au plăcut îndeosebi carpetele în ocru și brun, din hol, și imposta cu vitraliu în evantai de deasupra ușii de la intrare, zise Taraza. Vitraliul e o antichitate veritabilă, sunt sigură.

– N-ați venit aici ca să vorbiți de arta decorativă.

Taraza pufni în râs.

Avea o voce ascuțită, pe care, grație învățăturilor Bene Gesserit, știa s-o întrebuințeze cu o eficacitate devastatoare. Nu era o voce ușor de ignorat, nici măcar când Taraza avea grijă să pară cât mai destinsă, ca în momentul acesta. Teg o văzuse la lucru în Consiliul Comunității. Intervențiile Tarazei erau impresionante și convingătoare. Fiecare cuvânt pe care-l rostea evoca mintea ageră care-i călăuzea deciziile. Iar Teg simțea, în atitudinea de acum a Maicii Superioare, existența unei decizii importante.

Îi indică un fotoliu verde, în stânga. Ea aruncă o privire, apoi făcu din nou ochii roată prin încăpere și-și reținu un zâmbet. Ar fi putut să parieze că nu exista niciun caniscaun în toată casa. Teg era o antichitate care se înconjura de antichități. Se așeză și-și netezi roba în timp ce Teg lua loc într-un fotoliu geamăn, în fața ei.

– Regret necesitatea care impune reactivarea dumitale, Bashare, spuse ea. Din păcate, circumstanțele nu-mi dau de ales.

Teg își sprijini ușor coatele pe cele două brațe ale fotoliului. Era atitudinea unui mentat în repaus, așteptând informații. Părea să spună: „Înregistrez.“

Pentru o clipă, Taraza se simți stânjenită. Situația era delicată. Teg avea încă distincția unui aristocrat, cu statura lui impunătoare și fruntea înaltă încoronată de păr cărunt. Taraza știa că doar patru a.s. îl mai despărțeau de împlinirea tricentenarului. Chiar dacă anul standard număra cu vreo douăzeci de ore mai puțin decât așa-zisul an primitiv, era o vârstă impresionantă, cu o experiență dobândită în serviciul Bene Gesseritului care impunea respect. Observă că Teg purta o uniformă gri deschis, fără însemne. Bluzonul și pantalonii aveau o croială desăvârșită iar cămașa albă, cu gulerul descheiat, lăsa la vedere un gât străbătut de riduri adânci. Ceva strălucea discret la nivelul taliei și Taraza recunoscu Soarele cu Raze pe care Basharul îl primise la sfârșitul glorioasei sale cariere. Tipic pentru spiritul utilitar al lui Teg! Transformase medalia de aur în cataramă de centură. Constatarea avu un efect liniștitor asupra lui Taraza. Teg avea să-i înțeleagă problema.

– Aș putea să beau un pahar de apă? întrebă ea. Călătoria a fost lungă și obositoare. Ultima etapă am parcurs-o într-unul dintre transportoarele noastre care ar fi trebuit să fie casat acum cinci sute de ani.

Teg se ridică din fotoliu, se duse să deschidă un panou din perete și scoase din barul aflat în spatele lui o sticlă cu apă de la gheață și un pahar, pe care le depuse pe o măsuță joasă aflată în dreapta fotoliului lui Taraza.

– Pot să vă ofer și melanj, spuse el.

– Mulțumesc, Miles, dar am rezervele mele.

Teg își reluă locul și ea remarcă unele semne de înțepeneală în mișcările lui. Dar, oricum, vădea încă o suplețe surprinzătoare pentru vârsta lui.

Taraza turnă apă până la jumătatea paharului și-o bău dintr-o înghițitură. Repuse paharul pe măsuță cu o grijă exagerată. Cum să abordeze problema? Atitudinea lui Teg nu-i lăsa nicio îndoială. Basharul nu avea niciun chef să-și părăsească hogeagul. De altfel, analistele ei o avertizaseră în privința asta. De când ieșise la pensie, Teg făcuse o adevărată pasiune pentru agricultură. Domeniul său de pe Lernaeus era destinat aproape în întregime culturilor

experimentale.

Ridică ochii și-l studie fățiș pe Bashar. Umerii lați îi accentuau îngustimea taliei. Așadar, avea grijă să se mențină într-o bună formă fizică. Și fața aceea prelungă, osoasă, cu trăsături parcă dăltuite: tipică Atreides. Teg îi întoarse privirea, cum făcuse întotdeauna, cerându-i atenție, dar rămânând deschis la orice ar fi avut de spus Maica Superioară. Buzele sale fine schițară un surâs, dând la iveală dinți strălucitori și regulați.

Știe că sunt într-o situație neplăcută, gândi Taraza. *Fir-ar să fie! E și el un slujitor al Comunității, exact ca mine!*

Teg nu se grăbea s-o îndemne la vorbă. Continua să aștepte grav, oarecum distant. Taraza se strădui să-și amintească, totuși, că aceasta era o atitudine proprie mentaților și că nu trebuia să-i acorde vreo semnificație deosebită.

Brusc. Teg se ridică și se duse până la un bufet din stânga lui Taraza. Se sprijini cu spatele de el, își încrucișă brațele pe piept și rămase cu ochii ațintiți la Maica Superioară.

Taraza se văzu nevoită să-și deplaseze fotoliul pentru a-l privi pe Teg în față. *Fir-ar el de afurisit!* N-avea de gând să-i ușureze în nici un fel sarcina. Toate Examinatoarele Bene Gesserit remarcaseră dificultatea de a-l face pe Teg să rămână așezat pentru o convorbire. Prefera să stea în picioare, cu umerii înțepeniți milităreșe, privind de la înălțime. Puține Cucernice Maici atingeau talia sa – peste doi metri. Această particularitate, după părerea unanimă a analistelor, era un mod (probabil inconștient) prin care Teg protesta la adresa autorității pe care Surorile o exercitau asupra lui. Lucru deloc vizibil, altminteri, în restul comportării sale. Miles Teg fusese întotdeauna cel mai demn de încredere comandant militar pe care îl folosise Comunitatea Surorilor.

Într-un univers multisocial, unde principalele forțe de coeziune interacționau cu o complexitate ce dezmințea simplitatea etichetărilor, comandanții militari pe care să te poți bizui valorau de mai multe ori greutatea lor în melanj. Religiile și amintirea comună a tiraniilor imperiale continuau să rămână prezente în orice negocieri, dar forțele economice erau cele care făceau să se încline în

cele din urmă balanța iar ponderea armelor constituia o tară deloc neglijabilă. Ea figura în orice tranzacție și avea să figureze atât timp cât schimburile comerciale rămâneau determinate de necesitate – necesitatea obținerii anumitor produse, ca mirodenia sau mașinile ixiene, a anumitor specialiști, ca mentații sau medicii Suk, precum și a tot felul de talente pentru care exista o piață: muncitori calificați, constructori, proiectanți, planificatori, artiști, furnizori de plăceri exotice...

Nicio legislație comună nu putea îmbrățișa un ansamblu atât de complex, de unde o altă necesitate logică: aceea de a dispune în permanență de arbitri cu suficientă autoritate. Acest rol în cadrul giganticei rețele economice revenise în mod natural Cucernicelor Maici. Miles Teg știa asta. După cum știa și că, o dată în plus, se apela la el pentru a face să se încline balanța. Dacă rolul îi convenea sau nu, asta nu făcea parte din negocieri.

– Altfel ar fi stat lucrurile dacă ai fi avut legături familiale care să te rețină aici, spuse Taraza.

Teg acceptă argumentul în tăcere. Soția lui murise cu treizeci și opt de ani în urmă. Copiii săi erau, cu toții, adulți și, cu excepția uneia dintre fiice, stabiliți pe alte lumi. Avea aici, desigur, numeroase interese personale, dar nu obligații familiale. Corect.

Maica Superioară îi reaminti de lunga și credincioasa lui carieră în slujba Comunității, menționând câteva dintre victoriile sale memorabile. Știa că elogiile aveau prea puțin efect asupra lui, însă erau o introducere de care avea nevoie pentru a putea continua.

– Ți s-a mai vorbit, cred, despre asemănarea cu strămoșii dumitale, rosti ea.

El înclină capul, nu mai mult de un milimetru.

– Asemănarea dumitale cu primul Leto Atreides, bunicul Tiranului, este într-adevăr remarcabilă, adăugă Taraza.

Teg nu dădu niciun semn că ar fi auzit sau încuviințat. Asta era doar o informație, stocată de mult în vasta sa memorie. Știa că poseda genele atreizilor. Când văzuse pentru prima oară portretul lui Leto I,

la Casa Canonicatului, avusese impresia stranie că privește într-o oglindă.

– Ești doar un pic mai înalt, zise Taraza.

Teg continuă s-o fixeze fără să spună nimic.

– La naiba, Bashare! Ai putea măcar încerca să m-ajuți!

– E un ordin, Maică Superioară?

– Nu-i niciun ordin!

Teg schiță un zâmbet. Faptul că Taraza își permitea o asemenea izbucnire în fața lui era destul de grăitor. N-ar fi făcut niciodată asta în prezența cuiva în care nu avea desăvârșită încredere. Și, în mod sigur, nu și-ar fi îngăduit acest gen de manifestare afectivă cu cineva pe care l-ar fi considerat *doar* subaltern.

Taraza se lăsă pe spătarul fotoliului și-i întoarse un zâmbet într-o dungă.

– Bun! făcu ea. Cred că te-ai distrat destul. Patrin mi-a spus că te vei supăra foc pe mine dacă-ți voi cere să-ți reiei serviciul. Te asigur că ești absolut indispensabil pentru planurile noastre.

– Ce planuri, Maică Superioară?

– Suntem pe cale să desăvârșim educația unui ghola Duncan Idaho, pe Gammu. În curând va împlini șase ani și e copt pentru pregătirea militară.

Teg își îngădui să ridice ușor din sprâncene.

– Nu va fi o sarcină tocmai ușoară, reluă Taraza, dar vreau să preiei, cât mai curând, instrucția și protecția lui.

– Asemănarea mea cu Ducele Atreides, rosti Teg. Vreți să mă folosiți pentru a-i restabili memoria originală.

– Peste vreo opt sau zece ani, într-adevăr.

– Atât de târziu! făcu Teg și clătină din cap. De ce Gammu?

– Moștenirea lui prana-bindu a fost modificată de Bene Tleilax la cererea noastră. Reflexele sale le vor egala în viteză pe cele ale oricăruia născut în epoca noastră. De ce Gammu? Pentru că primul Duncan Idaho, originalul, s-a născut și a crescut acolo. Date fiind schimbările introduse în moștenirea sa celulară, va trebui să veghem ca totul să fie cât mai aproape cu putință de condițiile originale.

– În ce scop faceți asta? întrebă Teg pe tonul unui mentat care solicită informații.

– O fetiță capabilă să-și impună voința asupra viermilor de nisip a fost descoperită pe Rakis. Ghola-ul nostru va avea de jucat un anumit rol acolo.

– Vreți să-i împerecheați?

– Nu te angajez ca mentat. Ceea ce ne interesează sunt aptitudinile dumitale militare și asemănarea cu Ducele Leto. Vei ști cum să-i restabilești memoria originală când va fi vremea.

– Vasăzică vreți să mă duc acolo în calitate de maestru de arme?

– Crezi că e o însărcinare nedemnă de cel care a fost Bashar Suprem al tuturor forțelor noastre armate?

– Maică Superioară, dumneavoastră ordonați iar eu mă supun. Dar nu voi accepta această însărcinare dacă nu mi se va încredința și comanda supremă a apărării Gammu-ului.

– Am și dispus asta, Miles.

– Întotdeauna ai știut în ce fel judec.

– Și întotdeauna m-am bizuit pe loialitatea dumitale.

Teg se depărtă de bufetul pe care se sprijinise și reflectă câteva clipe înainte de a întreba:

– Cine mă va pune în temă pentru această misiune?

– Bellonda, de la Arhive, ca și înainte. Îți va furniza și un cod cifrat pentru a putea comunica în deplină siguranță cu noi.

– Am să vă pregătesc o listă de oameni. Vechi tovarăși de arme și copiii unora dintre ei. Vreau să-i găsesc, pe toți, pe Gammu când voi sosi acolo.

– Ești sigur că nici unul din ei nu va refuza?

Privirea lui Teg spunea limpede: „*Să lăsăm prostiile!*“

Taraza avu un râs sec în timp ce gândea: *Dacă primii Atreizi ne-au învățat ceva, ne-au învățat cum să producem oameni capabili să inspire un devotament și o loialitate indestructibile.*

– Patrin se va ocupa de recrutare, reluă Teg. Nu va accepta nici un grad, sunt sigur, dar va trebui să i se acorde solda și considerația cuvenite unui colonel-aghiotant.

– Dumneata vei reprimi, bineînțeles, gradul dumitale de Bashar Suprem, zise Taraza. Vom avea grijă să...

– Nu. Îl aveți pe Burzmali. N-are nici un rost să-i afectăm eficiența impunându-i subordonarea față de fostul său comandant.

Taraza îl studie un moment, apoi zise:

– Încă nu l-am numit pe Burzmali în...

– Știu. Vechii mei camarazi mă țin la curent cu viața politică a Comunității. Dar, ca și mine, dumneavoastră știți, Maică Superioară, că asta nu-i decât o chestiune de timp. Burzmali este cel mai bun.

Taraza nu putu decât să accepte. Era mai mult decât concluzia unui mentat militar. Era părerea lui Miles Teg. Dar un alt gând o surprinse în clipa aceea.

– Vasăzică știai deja de disensiunile din Consiliul nostru! îl acuză ea. Și m-ai lăsat să...

– Maică Superioară, dacă aș fi crezut că aveți de gând să creați un alt monstru pe Rakis, v-aș fi spus-o. Dumneavoastră aveți încredere în

deciziile mele. Eu am încredere în ale dumneavoastră.

– Așa-i, Miles, rosti Taraza ridicându-se din fotoliu. La naiba, cred că am pierdut de prea mult timp contactul unul cu celălalt! Mă simt mult mai liniștită, oricum, știind că ești gata să te înhami din nou la treabă.

– Să mă înham, bine zis. E-n regulă. Reîncadrați-mă ca Bashar cu însărcinări speciale. În felul acesta, când va afla Burzmali, nu vor exista întrebări penibile.

Taraza scoase din interiorul robei un pachet de hârtii riduliene pe care i-l întinse lui Teg.

– Toate au deja semnătura mea. Completează-ți cererea de reîncadrare. Ai aici toate autorizațiile, documentele de transport și așa mai departe. Ordinele ai să le primești de la mine personal. Nu-mi ești subordonat decât mie. Ești Basharul *meu*, înțelegi?

– Nu asta am fost dintotdeauna?

– Acum e mai important ca oricând. Ai grijă de securitatea gholaului și instruiește-l cum trebuie. El va rămâne în responsabilitatea dumitale. Iar în această privință te voi susține împotriva oricui.

– Mi se pare că Schwangyu este cea care comandă pe Gammu.

– Am zis împotriva oricui, Miles. Să nu-i acorzi încredere lui Schwangyu.

– Înțeleg. Vreți să luați masa cu noi? Fiica mea a...

– Iartă-mă, Miles, dar trebuie să mă întorc imediat. Am s-o trimit pe Bellonda de cum ajung.

Teg o conduse până la ușă, schimbă câteva glume cu vechii săi elevi din escorta ei și-i privi în timp ce se îmbarcau în mașina blindată care-i aștepta pe alee. Era un model nou, pe care, fără îndoială, îl aduseseră cu ei pe Lernaeus. Vederea vehiculului avu darul să-l tulbure.

Situație presantă!

Maica Superioară considerase necesar să îndeplinească personal această misiune de mesageră, știind ce concluzii avea el să tragă din asta. Cunoscând mecanismele intime ale Bene Gesseritului, nu putea să nu calculeze implicațiile acestui eveniment. Disensiunile din Consiliul Comunității Surorilor erau mai profunde decât îi dăduseră de înțeles informatorii săi.

„Ești Basharul meu.“

Frunzări teancul de documente și autorizații speciale pe care i-l lăsase Taraza. Toate hârtiile purtau deja sigiliul și semnătura ei. Încrederea pe care-o implica acest lucru nu făcea decât să se adauge la celelalte lucruri pe care le intuia și să-i sporească neliniștea.

„Să nu-i acorzi încredere lui Schwangyu.“

Vârî actele într-un buzunar și porni în căutarea lui Patrin. Trebuia să-l pună în temă și să-l calmeze. Apoi să discute cu el pentru a stabili la cine să facă apel pentru această misiune. Deja, o listă de nume începea să se încropească în mintea lui. Era o misiune periculoasă, la care nu trebuiau să participe decât oameni unul și unul. La dracu'! Era nevoit să lase toată administrarea domeniului în seama lui Firus și a Dimelei. Atâtea detalii se cereau puse la punct! În timp ce traversa cu pași mari casa, simți cum i se accelerează pulsul.

Trecând pe lângă un vechi soldat de-al său, din gărzile casei, se opri:

– Martin, anulează toate întâlnirile mele prevăzute pentru astăzi. Caut-o pe fiica mea și spune-i c-o aștept în biroul meu.

Vestea făcu repede înconjurul casei, apoi a întregului domeniu. Servitorii și apropiații, știind că însăși Cucernica Maică Superioară avusese o discuție între patru ochi cu Basharul, stabiliră din proprie inițiativă un baraj menit să-l protejeze de orice fleacuri care ar fi putut să-i distragă atenția. Fiica sa, Dimela, îl întrerupse când vru să-i dea amănunte necesare desfășurării lucrărilor la fermele experimentale.

– Tată, sunt destul de mare ca să știu ce am de făcut!

Se aflau în mica seră de lângă biroul lui. Resturile unui dejun luat în pripă rămăseseră pe o tavă așezată pe colțul unei mese pline de ghivece. Notesul lui Patrin era sprijinit de perete, în spatele tăvii.

Teg îi aruncă fiicei sale o privire sfredelitoare. Îi semăna la chip, dar nu și la înălțime. Cu trăsături puțin prea colțuroase pentru a fi o frumusețe, făcuse totuși o căsătorie bună. Dimela și Firus aveau trei copii reușiți.

– Unde e Firus? întrebă Teg.

– Supraveghează replantările la Ferma de Sud.

– A, da... Mi-a spus Patrin.

Teg zâmbi. În sinea lui, fusese mereu bucuros că Dimela refuzase ofertele Bene Gesseritului, preferând să se mărite cu Firus, un localnic, și să rămână în preajma tatălui ei.

– Tot ce știu este că ai fost rechemat la datorie, zise Dimela. E vorba de o misiune periculoasă?

– Știi că vorbești exact ca maică-ta?

– Vasăzică este o misiune periculoasă! Afurisitele! N-ai făcut deja destul pentru ele?

– Se pare că nu.

Dimela se depărtă brusc în clipa în care Patrin intră în seră pe ușa de la capătul ei. Teg o auzi murmurându-i în trecere bătrânului aghiotant:

– Cu cât îmbătrânește, cu atât începe să semene tot mai mult cu o Cucernică Maică!

La ce altceva s-ar fi putut aștepta Dimela? se întrebă Teg. Fiu al unei Cucernice Maici și al unui funcționar mărunt din Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles, crescuse într-o casă unde totul funcționa după metronomul Comunității Surorilor. Încă de la o vârstă destul de fragedă își dăduse seama că obligațiile tatălui său față de rețeaua comercială interstelară a CHOAM-ului dispăreau ori

de câte ori mama sa ridica vreo obiecție.

Casa aceasta fusese casa mamei sale până când încetase din viață, la mai puțin de un an după tatăl său. Amprenta personalității ei se vedea pretutindeni în jurul lui Teg.

Patrin se opri în fața sa.

– M-am întors după carnet, spuse el. Ați mai adăugat alte nume?

– Câteva. Pune-te pe treabă numaidecât.

– Am înțeles, Bashare!

Patrin execută un stânga împrejur impecabil și făcu repede cale întoarsă, lovindu-și notesul de coapsă.

Începe să simtă și el, își spuse Teg.

Privi încă o dată în jur. Da, casa aceasta mai era și acum sălașul mamei sale. După toți anii pe care el îi petrecuse aici, cu familia pe care și-o întemeiase! Era casa mamei sale. Sigur, sera o construise el, dar biroul de alături fusese cabinetul de lucru al mamei sale.

Janet Roxbrough, din ilustrul neam Roxbrough de pe Lernaeus. Mobilierul, decorațiunile... întreaga locuință era ea. Taraza observase imediat. El și soția lui aduseseră doar câteva modificări superficiale, pecetea însă rămăsese cea a lui Janet Roxbrough. O linie genetică fără urmă de Păstrăvărese. Ce noroc pentru Bene Gesserit! Singurul lucru ciudat era că Janet Roxbrough se căsătorise cu Loschy Teg și-și petrecuse întreaga viață aici. Un fapt de neînțeles, până ce îți dădeai seama că programul genetic al Comunității Surorilor acoperea generații de ființe umane.

Au obținut din nou ceea ce au vrut, gândi Teg. *M-au ținut la păstrare în toți acești ani doar pentru momentul ăsta.*

Nu a depus religia, de milenii, un brevet asupra creației?

Întrebarea tleilaxu
„Cuvintele lui Muad'Dib"

Aerul Tleilaxului era cristalin, încremenit într-o liniște datorată, pe de o parte, frigului dimineții și, pe de alta, unei senzații de prezență amenințătoare la pândă, ca și cum viața, viața vorace și nerăbdătoare a orașului Bandalong, nu aștepta, pentru a se trezi, decât semnalul lui personal. Mahaiul Tylwyth Waff, Maestru al Maeștrilor, se bucura de această oră mai mult decât de oricare alta a zilei. Acum, când îl privea de la fereastra deschisă, orașul îi aparține în întregime doar lui și n-ar fi putut să reînvie decât la ordinul lui. Așa își spunea Waff. Prezența amenințătoare pe care-o simțea împresurând Bandalongul era stăpânirea lui asupra oricăror realități ce ar fi putut lua naștere din acest rezervor de incubație a vieții – civilizația tleilaxu, care își avusese obârșia aici înainte de a-și răspândi puterea spre stele.

Poporul lui așteptase acest moment timp de milenii. Acum, Waff putea savura momentul. Răbdând în tot cursul epocii sumbre a Profetului Leto II (nicidecum Împărat-Zeu, ci Mesager al lui Dumnezeu), răbdând în vremurile tulburi ale Foametei și ale Dispersiei, răbdând fiecare înfrângere umilitoare din partea unor creaturi inferioare, răbdând toate aceste încercări cumplite, tleilaxu își adunaseră forțele în așteptarea acestui moment.

A venit și clipa noastră, o, Profetule!

Vedea, în orașul care se întindea sub fereastra lui, un simbol, un reper trainic pe pagina ambițiilor tleilaxu. Alte planete tleilaxu, alte mari orașe, legate unele de altele, interdependente, supuse Dumnezeului său și metropolei sale, așteptau semnalul pe care toată

lumea îl știa iminent. Forțele îngemănate ale Dansatorilor-Fețe și ale Mașeicilor își comprimaseră puterile în vederea marelui salt cosmic. Mileniile de așteptare erau pe punctul de a lua sfârșit.

Waff numea asta „începutul cel lung".

Da... Dădu din cap pentru el însuși în timp ce contempla orașul parcă încordat. Încă de la prima concepție a planului, de la crâmpeiul de idee care-l izvodise, conducătorii Bene Tleilaxului înțeleseseră perfect pericolele unei acțiuni atât de diluate în timp, atât de extinse, atât de întortocheate și de subtile. Știuseră că vor avea de înfruntat nenumărate cvasidezastre, că vor trebui să accepte înfrângeri amare, înjosiri și umilințe. Toate acestea și multe altele contribuiseră însă la edificarea unei anumite imagini a Bene Tleilaxului. Grație mileniilor de prefăcătorie, creaseră un mit.

„Abjecții, detestabilii, mârșavii tleilaxu! Stupizii tleilaxu! Previzibilii tleilaxu! Nesocotiții tleilaxu!"

Până și slugile Profetului căzuseră pradă acestui mit. Chiar în această încăpere, o Păstrăvăreasă captivă îi strigase unui Maestru tleilaxu: „O impostură prea lungă ajunge să se transforme în realitate! Ați devenit cu adevărat abjecți!" O uciseseră, iar Profetul nu le făcuse nimic.

Cât de puțin înțelegeau toate aceste lumi și popoare străine sensul reținerii tleilaxu. Nesocotiți? Ei bine, aveau să-și schimbe părerea după ce Bene Tleilaxul avea să le demonstreze câte milenii fusese în stare să aștepte pentru a-și stabili supremația.

„Spannungsbogen!"

Waff rostogoli pe limbă străvechiul cuvânt. Deschiderea arcului! Forța cu care tragi înapoi coarda înainte de a da drumul săgeții. Această săgeată avea să se înfigă adânc!

„Mașeicii au așteptat mai mult decât oricare alții", murmură Waff. Îndrăznea să pronunțe cuvântul cu voce tare, pentru el însuși, aici, în turnul său fortificat: „Mașeicii!"

Acoperișurile de dedesubt scânteiară sub razele soarelui ce se înălța.

Apoi se făcură auzite primele zgomote ale activității citadine. Mirosurile tleilaxu dulci-amărui urcară până la geamul său, purtate de curenții de aer. Waff inspiră adânc, apoi închise fereastra.

Simți că acele câteva clipe de meditație solitară îl înviorașeră. Părăsind fereastra, îmbrăcă roba de onoare, din khilat alb, în fața căreia toți Domelii erau condiționați să se închine. Veșmântul îi acoperea pe de-a-ntregul trupul scund, dându-i senzația distinctă că era protejat de-o armură.

Armura lui Dumnezeu!

– Suntem poporul Yaghistului, le reamintise consilierilor lui, chiar în ajun. Orice altceva e graniță. Am întreținut mitul slăbiciunii și al practicilor noastre ticăloase, timp de milenii, doar cu un singur scop. Până și Bene Gesseritul a ajuns să creadă!

Instalați în căușul adânc al sagrei fără ferestre, la adăpostul scutului impenetrabil al nonspațiului, cei nouă consilieri zâmbiseră, aprobându-i cuvintele. În virtutea judecății ghufranului, ei știau. Scena pe care tleilaxu își determinau propriul lor destin fusese întotdeauna kehlul, cu dreptul său la ghufran.

Era în ordinea cuvenită a lucrurilor ca până și Waff, cel mai puternic dintre toți tleilaxu, să nu-și poată părăsi lumea de baștină fără a fi obligat, spre a putea fi reprimit, să se umilească în ghufran, cerând iertare pentru contactul cu păcatele inimaginabile ale străinilor. Relațiile cu powindahii puteau să-i murdărească până și pe atotputernici. Khasadarii care făceau de strajă la toate hotarele tleilaxu și care păzeau selamlikurile femeilor erau îndreptățiți să-l suspecteze chiar și pe Waff. Era un fiu al poporului și al kehlului, desigur, dar trebuia să dovedească asta de fiecare dată când revenea în patria-mamă după o călătorie și, cu atât mai mult, ori de câte ori intra în selamlik pentru a-și distribui sperma.

Waff trecu în fața oglinzii mari pentru a-și inspecta ținuta. Pentru powindahi, știa, apărea ca un pitic care abia dacă atingea un metru și jumătate. Ochii, părul și pielea lui erau un laviu de griuri servind drept cadru pentru o față ovală, cu o gură minusculă în care luceau dinți ascuțiți. Un Dansator-Față ar fi putut să-i copieze înfățișarea, transformându-se la porunca unui Mașeic, dar nici un Mașeic sau

khasdar nu s-ar fi lăsat înșelat. Numai powindahii puteau fi amăgiți.

Cu excepția celor din Bene Gesserit!

Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Ah, dar vrăjitoarele nu avuseseră încă de-a face cu noii Dansatori-Fețe!

Nici un popor nu a izbutit să stăpânească limbajul genetic la fel de bine ca Bene Tleilaxul, se autoliniști el. *Pe bună dreptate l-am denumit „graiul lui Dumnezeu", căci Dumnezeu Însuși ne-a dăruit această mare putere.*

Waff se apropie de ușă și rămase în așteptarea clopotului de dimineață. Nu era chip, cugetă el, să descrie bogăția emoțiilor pe care le resimțea în această clipă. Timpul se despăturea înaintea lui. Waff nu întreba de ce adevăratul mesaj al Profetului fusese auzit doar de Bene Tleilax. Așa fusese vrerea lui Dumnezeu și, pentru asta, Profetul fusese Brațul lui Dumnezeu. Trebuia venerat, ca Mesager al Voinței Divine.

I-ai pregătit, pe toți, pentru noi, o, Profetule!

Iar ghola-ul de pe Gammu, ivit într-un moment ca acesta, făcea să merite, el singur, toată așteptarea de până acum.

Clopotul de dimineață răsună și Waff ieși pe culoar, de unde, înconjurat de alte siluete învești mântate în robe albe, se îndreptă spre balconul de la răsărit pentru a saluta soarele. Ca Mahai și Abdl al poporului său, putea acum să se identifice cu toată suflarea Tleilaxului.

Noi suntem păstrătorii legii Shariatului, ultimii care mai există în univers.

N-ar fi putut să dezvăluie un gând atât de tainic nicăieri altundeva, decât în chiliile izolate ale fraților săi de malik, dar știa că el era împărtășit de toți cei ce-l înconjurau acum. Consecințele acestei convingeri erau vizibile, deopotrivă, la Mașeici, la Domeli și la Dansatorii-Fețe. Paradoxul legăturilor de rudenie și al sentimentului de identitate socială ce impregna întregul kehl, de la cel mai semeț Mașeic până la cel mai umil Domel, nu era un paradox pentru Waff.

Trudim cu toții pentru același Dumnezeu.

Un Dansator-Față sub înfățișarea lui Domel se închină până în podea înainte de a deschide larg ușile balconului. Waff, ieșind în lumina soarelui în mijlocul numeroșilor săi însoțitori, surâse recunoscându-l. *Ia te uită, un Domel!* Era o glumă ca între rubedenii, dar Dansatorii-Fețe nu erau rude. Erau plăsmuiri, unelte – după cum și acel ghola de pe Gammu era o unealtă –, concepuți, cu toții, grație acelui grai al lui Dumnezeu pe care-l vorbeau doar Mașeicii.

Dimpreună cu cei ce se înghesuiseră în jurul lui, Waff făcu o plecăciune adâncă în fața soarelui. Apoi lansă strigătul Abdlului, al cărui ecou fu răsfrânt, de nenumărate voci, până la marginile cele mai îndepărtate ale orașului:

– Soarele nu este Dumnezeu!

Nu, soarele nu era Dumnezeu. Soarele era doar un simbol al puterii și al milosteniei nemărginite ale lui Dumnezeu. Era o altă plăsmuire, o altă unealtă. Cu sentimentul purificării în urma trecerii din ajun prin ghufran, însuflețit de ritualul de dimineață, Waff se putea gândi acum cu seninătate la ultima sa călătorie în teritoriile powindah și la recenta întoarcere care făcuse necesar ghufranul. Ceilalți credincioși se dădură în lături, lăsându-l să treacă spre coridor și toboganul ce ducea în grădina centrală, unde le ceruse consilierilor săi să-l aștepte.

Această incursiune la powindahi a fost rodnică, gândi el.

Ori de câte ori părăsea lumile interioare ale Bene Tleilaxului, Wass se considera ca pornind într-un lashkar, o expediție de război în căutarea acelei răzbunări supreme pe care poporul său o numea în secret Bodal (întotdeauna cu majusculă, întotdeauna cel dintâi lucru reafirmat înaintea kehlului sau cu prilejul ghufranului). Iar recentul lashkar fusese o izbândă desăvârșită.

Când coborî de pe tobogan, grădina centrală îl întâmpină scăldată în soarele oglindit de reflectoarele prismatice instalate pe acoperișurile înconjurătoare. O mică fântână arteziană interpreta o fugă vizuală în centrul unui cerc de prundiș. Lateral, delimitată de un gărduleț de șipci albe, se afla o mică peluză, destul de aproape de fântână pentru ca aerul să fie mereu împrospătat, dar nu atât de aproape încât zgomotul jetului de apă să stânjenească o conversație purtată cu

voce joasă. De jur împrejurul peluzei erau dispuse zece banchete dintr-un material plastic vechi, nouă dintre ele formând un semicerc în fața celei de-a zecea, ușor depărtată.

Oprindu-se la marginea peluzei, Waff făcu ochii roată, întrebându-se de ce resimțea o plăcere mai intensă decât oricând la vederea acestui loc. Albastrul închis al banchetelor era în masa materialului. Secole de folosință rotunjiseră colțurile rezemătoarelor pentru coate și locurile pe care se odihniseră nenumărate șezuturi, dar culoarea era exact aceeași peste tot.

Se așeză în fața celor nouă consilieri, orânduindu-și în minte cuvintele pe care știa că trebuia să le folosească. Documentul pe care-l adusese din ultimul său lashkar – și care constituise, de fapt, motivul de căpetenie al acelei călătorii – n-ar fi putut să vină într-un moment mai prielnic. Prin titlul și conținutul său, avea valoarea unui mesaj fără seamăn adresat Bene Tleilaxului.

Waff extrase dintr-un buzunar interior fascicula imprimată pe hârtie cristal ridulianã. Remarcă imediat interesul subit de pe fețele consilierilor săi: nouă fețe aidoma cu a sa, aparținând, toate, unor Mașeici din inima kehlului. Nouă fețe în așteptare. Cu toții citiseră acest document, în kehl: „Manifestul Atreides“. Avuseseră timp să reflecteze o noapte întreagă la mesajul din text. Acum sosise momentul confruntării cuvintelor. Waff depuse fascicula pe genunchi.

– Propun să asigurăm acestei scrieri cea mai largă difuzare cu putință, rosti el.

– Fără nicio schimbare?

Întrebarea o pusese Mirlat, consilierul aflat cel mai aproape de punctul schimbării trupului de ghola. Nu încăpea îndoială că Mirlat aspira să devină Abdl și Mahai. Waff fixă cu privirea maxilarele late ale consilierului, în locul în care cartilajul întărit devenise, de-a lungul secolelor, semnul evident al vârstei înaintate pe care o atinsese actualul său corp.

– Exact așa cum a ajuns în mâinile noastre, răspunse Waff.

– E periculos, zise Mirlat.

Waff întoarse capul spre dreapta, lăsându-și consilierii să-i observe în voie profilul de copil, pe fundalul perdelei de apă a fântânii arteziene. *Mâna lui Dumnezeu e la dreapta mea!* Cerul, deasupra capului său, părea de cornalină șlefuită, ca și când Bandalongul, cel mai vechi oraș de pe Tleilax, s-ar fi aflat sub unul dintre acele gigantice domuri construite pentru protecția pionierilor de pe planetele ostile. Când se întoarse din nou către consilieri, chipul lui era lipsit de expresie.

– Nu-i periculos pentru noi, spuse el.

– E un punct de vedere, replică Mirlat.

– În cazul ăsta, să luăm în considerare și altele, zise Waff. Avem de ce să ne temem din partea ixienilor sau a Păstrăvăreselor? Cred că nu. Sunt la cheremul nostru, chiar dacă habar n-au de asta.

Lăsă vorbele să-și facă efectul. Toți consilierii știau că noii Dansatori-Fețe se infiltraseră în cele mai înalte foruri ale ixienilor și ale Păstrăvăreselor, fără ca substituirea să fi fost detectată.

– Ghilda nu va face nicio mișcare împotriva noastră, deoarece suntem singura ei sursă sigură de melanj, reluă Waff.

– Dar acele Onorate Matres care s-au întors din Dispersie? întrebă Mirlat.

– Ne vom ocupa de ele când situația ne-o va impune, răspunse Waff. Și vom fi ajutați de acei descendenți ai poporului nostru care au luat de bunăvoie calea Dispersiei.

– Momentul pare propice, murmură un alt consilier.

Torg cel Tânăr, observă Waff. Bun. Un vot era asigurat.

– Bene Gesseritul! rosti tăios Mirlat.

– Sunt convins că Onoratele Matres le vor înlătura pe vrăjitoare din calea noastră, replică Waff. Deja își arată unele altora colții, ca fiarele care se pregătesc să se sfâșie.

– Dar dacă va fi identificat autorul manifestului? întrebă Mirlat. Ce se va întâmpla în cazul ăsta?

Mai mulți consilieri dădură din cap. Waff îi reperă: oameni care trebuiau convinși.

– E periculos să porți numele Atreides în zilele noastre, rosti el.

– Mai puțin pe Gammu, poate, opină Mirlat. Cât despre numele Atreides, el apare din capul locului în acest document!

Ciudat, gândi Waff. Reprezentantul CHOAM-ului la conferința powindah de la care se întorsese a atras atenția asupra aceluiași lucru. Totuși, cei mai mulți dintre oamenii CHOAM-ului erau atei pentru care orice religie era suspectă, și nu încăpea nicio îndoială că Atreizii reprezentaseră o forță religioasă importantă. Neliniștile CHOAM-ului fuseseră aproape palpabile.

Le relată consilierilor faptul.

– Degeneratul ăla necredincios avea dreptate, insistă Mirlat. Documentul are ceva insidios.

Va trebui să mă ocup de Mirlat, își spuse Waff. Ridică manifestul de pe genunchi, îl deschise și citi primul rând cu voce tare:

– „La început a fost cuvântul iar cuvântul era Dumnezeu."

– Asta-i direct din Biblia Catolică Portocalie, zise Mirlat.

Din nou, câteva capete încuviințară îngrijorate. Waff își arătă vârfurile caninilor într-un zâmbet de-o clipă.

– Vrei să spui că ar putea exista, printre powindahi, vreunii care bănuiesc existența Shariatului și a Mașeicilor?

Era bine că putea pronunța deschis aceste cuvinte, reamintindu-le astfel ascultătorilor săi că numai aici, în cercul cel mai tainic al Bene Tleilaxului, vechile cuvinte și vechiul grai se păstrau neschimbate. Se temea Mirlat sau altcineva că niște cuvinte Atreides ar fi putut submina Shariatul?

Dădu glas acestei întrebări și văzu frunțile încrețindu-se.

– Crede vreunul din voi, adăugă el, că există măcar un singur powindah capabil să folosească graiul lui Dumnezeu?

Așa! Să mediteze la asta! Toți cei care se aflau aici fuseseră reîntrupați fără încetare sub formă de ghola. Exista în acest Consiliu o continuitate fizică la care nici un alt popor nu putea să aspire. Mirlat însuși îl văzuse cu ochii lui pe Profet. Scytale vorbise cu Muad'Dib! Învățând să readucă la viață carnea și să restaureze memoria, condensaseră aceste puteri în mâinile unui guvern unic, ale cărui intervenții erau însă strict limitate, pentru a nu ajunge să fie solicitate de pretutindeni. Doar vrăjitoarele dispuneau de un rezervor de experiență asemănător, din care puteau să se alimenteze, însă și ele n-o făceau decât cu cea mai mare prudență, terorizate de gândul că ar putea produce un alt Kwisatz Haderach!

Waff le repetă toate acestea consilierilor săi și conchise:

– A venit momentul să trecem la acțiune.

Văzând că nimeni nu-și exprima dezacordul, adăugă:

– Acest manifest este opera unui singur autor. Toate analizele o confirmă, Mirlat?

– Nu încape nicio îndoială că a fost scris de o singură persoană și că acea persoană posedă cu siguranță sângele Atreizilor, încuviință Mirlat.

– Toți cei prezenți la conferința powindah au afirmat același lucru, zise Waff. Până și un Navigator de rangul trei al Ghildei a acceptat această concluzie.

– Dar acest autor unic a produs ceva de natură să dezlănțuie reacții violente în sfere foarte diferite, obiectă Mirlat.

– Am pus noi vreodată la îndoială talentul Atreizilor de a provoca sciziuni? întrebă Waff. Când powindahii mi-au arătat acest document, am înțeles numaidecât că Dumnezeu ne-a trimis un semn.

– Vrăjitoarele neagă hotărât că s-ar afla la originea manifestului? întrebă Torg cel Tânăr.

E isteț! gândi Waff înainte de a răspunde:

– Toate religiile powindah sunt readuse în discuție de acest manifest. Toate credințele, în afară de a noastră, sunt puse la îndoială.

– Tocmai asta-i problema! contră Mirlat.

– Dar o știm numai noi, replică Waff. Cine altcineva bănuiește măcar existența Shariatului?

– Ghilda, zise Mirlat.

– Ghilda n-a dezvăluit niciodată nimic și nici n-o va face vreodată. Știe prea bine care ar fi reacția noastră.

Deschise în alt loc manifestul și citi iarăși cu voce tare:

– „Forțe pe care nu putem să le înțelegem impregnează universul nostru. Noi zărim umbrele acestor forțe, atunci când sunt proiectate pe un ecran accesibil simțurilor noastre, dar nu le înțelegem esența."

– Persoana care a scris asta știe de Shariat, mârâi Mirlat.

Waff continuă lectura ca și când nu l-ar fi auzit:

– „Înțelegerea pretinde cuvinte. Dar anumite lucruri nu pot fi reduse doar la cuvinte. Există lucruri ce nu pot fi cunoscute decât trăindu-le, în absența cuvintelor."

Waff repuse fascicula pe genunchi cu grija cu care ar fi mânuit o relicvă sacră. Cu voce atât de scăzută, încât, pentru a-l auzi, ascultătorii săi trebuiră să se aplece în față sau să-și ducă mâna pâlnie la ureche, adăugă:

– Altfel spus, universul nostru e magic. Altfel spus, toate formele arbitrare sunt trecătoare și supuse unor transformări magice. Știința ne-a condus la această interpretare ca și când ne-ar fi plasat pe o linie de la care nu ne puteam abate.

Lăsă aceste cuvinte să fiarbă mocnit câteva clipe, apoi spuse:

– Niciun preot rakian al Zeului Fracționat, nici vreun alt șarlatan powindah n-ar putea să accepte asta. O știm numai noi, pentru că Dumnezeul nostru este un Dumnezeu magic, al cărui grai îl vorbim numai noi.

– Vom fi acuzați că noi suntem autorii, se repezi Mirlat, dar nici nu-și termină vorba și scutură cu putere din cap. Adică nu! Acum înțeleg. Înțeleg ce vrei să spui.

Waff rămase tăcut. Își dădea seama că toți reflectau în clipa aceasta la originile lor sufice, amintindu-și de Marea Credință și de ecumenismul Zensunni care zămisliseră Bene Tleilaxul. Membrii acestui kehl cunoșteau adevărurile, revelate de Dumnezeu, despre originile lor, dar, generații în șir, păstraseră cu sfințenie secretul, astfel încât niciun powindah nu împărtășea cunoașterea lor.

Cuvinte se prelinseră lin în mintea lui Waff: „*Prezumțiile întemeiate pe înțelegere implică credința într-un sol absolut din care toate lucrurile răsar asemenea plantelor care cresc din semințe*.“

Știind că și consilierii săi aveau în memorie această dogmă a Marii Credințe, Waff le reaminti povața zensunnită:

– Asemenea prezumții decurg dintr-o credință în cuvinte de care niciun powindah nu se îndoiește. Doar Shariatul se îndoiește, și o face în tăcere.

Toți cei nouă consilieri încuviințară cu o singură mișcare a capului. Waff se aplecă ușor și urmă:

– Faptul de a afirma că există lucruri pe care cuvintele nu pot să le descrie zguduie un univers în care cuvintele constituie credința supremă.

– Otrava powindah! strigară într-un glas consilierii.

Îi avea pe toți în mână, acum. Își pecetlui victoria, întrebând:

– Care este crezul Sufi-Zensunni!

Nu-l puteau exprima, dar cu toții cugetară la el: *Pentru a ajunge la s'tori nu este nevoie de înțelegere. S'tori există independent de cuvinte. Există chiar și dacă nu are nume.*

O clipă mai târziu, ridicară cu toții capetele și schimbară priviri pline de înțeles. Mirlat își asumă sarcina de a recita profesiunea de credință tleilaxu:

– Pot să rostesc numele lui Dumnezeu, dar acesta nu este Dumnezeul meu. E doar un zgomot, cu nimic mai presus decât orice alt zgomot.

– Sunt convins, acum, spuse Waff, că simțiți cu toții puterea pe care ne-o conferă acest document. Milioane și milioane de exemplare au fost deja puse în circulație la powindahi.

– De către cine? întrebă Mirlat.

– Ce importanță are? replică Waff. N-au decât să-și bată capul powindahii. Să le vâneze, să le caute originea, să încerce să le suprime, să predice împotriva lor. Cu fiecare asemenea acțiune, vor insufla și mai multă forță cuvintelor din acest manifest.

– N-ar trebui să predicăm și noi împotriva lui? întrebă Mirlat.

– Numai dacă împrejurările o vor cere, răspunse Waff. Luați aminte! (Lovi fascicula de genunchi.) Powindahii și-au restrâns percepțiile la obiectivele lor cele mai înguste și asta e principala lor slăbiciune. Trebuie să facem în așa fel, încât acest manifest să beneficieze de cea mai largă răspândire posibilă.

– Magia Dumnezeului nostru este singura noastră putere, intonară consilierii.

Waff observă că-și redobândiseră, cu toții, siguranța esențială a credinței lor. Lucrul nu fusese greu de realizat. Niciun Mașeic nu împărtășea stupiditatea powindahilor care se jeluiau: „Întru îndurarea Ta nemărginită, Doamne, de ce eu?“ În aceeași frază, powindahii erau în stare să invoce și să nege infinitul, fără să-și dea seama de propria lor neghiobie.

– Scytale! rosti Waff.

Cel mai tânăr dintre consilieri, care ședea la extrema stângă, așa cum se cuvenea, își ridică îndatoritor fața de prunc.

– Să-i înarmezi pe credincioși, spuse Waff.

– Mă miră că tocmai cineva dintre Atreizi ne-a oferit această armă, zise Mirlat. Cum fac Atreizii de găsesc mereu un ideal în stare să reunească miliarde de adepți?

– Nu-s Atreizii, ci Dumnezeu, rosti Waff. Apoi ridică ambele brațe și pronunță încheierea rituală: Mașeicii, în kehl întruniți, au simțit prezența Dumnezeului lor.

Waff închise ochii și așteptă în timp ce consilierii părăseau grădina. *Mașeicii*! Ce minunat era să poți pronunța acest cuvânt în kehl, să vorbești în graiul Islamiyatului, pe care nici un tleilaxu nu-l folosea în afara propriilor sale conclave de taină. Nici măcar Dansatorii-Fețe nu aveau voie să audă limbajul acesta. Nicăieri, din Wekhtul Jandoliei până la hotarele cele mai îndepărtate ale Yaghistului tleilaxu, nu exista niciun singur powindah în viață care să cunoască acest secret.

Yaghist, gândi Waff, ridicându-se de pe banchetă. *Yaghist, tărâmul celor de nimeni stăpâniți.*

I se păru că simte documentul vibrându-i în mâini. Acest Manifest Atreides era exact genul de lucru pe care powindahii aveau să-l urmeze în masă, mergând la pierzanie.

Sunt zile când e melanj; și sunt zile când e pământ amar.

„Aforism rakian“

În acea dimineață a celui de-al treilea an de când se afla la preoții de pe Rakis, mica Sheeana stătea întinsă pe burtă în vârful unei înalte dune curbe, scrutând depărtarea, de unde îi ajungea la urechi un vuiet surd, caracteristic. Zarea era tivită de un abur diafan, încremenit în lumina argintie, parcă ireală. Frigul nopții zăcea încă deasupra nisipurilor.

Sheana știa că preoții o observau din turnul lor înconjurat de apă, aflat la vreo doi kilometri în spatele ei, dar acum îi păsa prea puțin de asta. Tremurul solului de sub trupul ei îi reținea toată atenția.

E un uriaș, gândi ea. *Cel puțin șaptezeci de metri. O frumusețe de uriaș.*

Distraiul gri era suplu și neted pe pielea ei. N-avea nici un fel de porțiuni rugoase și stânjenitoare ca vechitura peticită pe care o purtase înainte de-a fi luată sub tutela preoților. Era mulțumită de acest distrai de bună calitate, ca și de mantia groasă, în alb și purpuriu, care-l acoperea, dar și mai mult o bucura faptul că se afla aici. În asemenea momente, simțea că o năpădește ceva exaltant și periculos.

Preoții nu înțelegeau nimic din ceea ce se petrecea aici. Știa asta. Erau niște lași. Aruncă o privire peste umăr, în direcția turnului, și văzu scânteierea obiectivelor în primele raze ale soarelui.

Era o copilă precoce, de unsprezece ani standard, cu pielea închisă la culoare și păr castaniu cu șuvițe decolorate de soare. Nu-i era greu să-și imagineze ce vedeau preoții cu instrumentele lor de observație.

Mă văd pe mine, făcând ceea ce ei nu îndrăznesc să facă. Mă văd stând în calea lui Shaitan. Eu sunt un puncticel pe nisip, iar Shaitan este foarte mare. Ei pot deja să-l vadă.

După scrâșnetul pe care îl auzea, știa că nu peste mult timp avea să vadă și ea viermele uriaș. Pentru Sheeana, monstrul ce se apropia nu era Shai-Hulud, Zeul Nisipurilor, cum îl numeau preoții care înălțau în fiecare dimineață litania lor întru slava perlei de conștiință a lui Leto II, aflată în fiecare dintre stăpânii inelați ai deșertului. Pentru ea, viermii erau doar „cei care m-au cruțat" sau „Shaitan".

Acum, îi aparțineau ei.

Relația începuse cu ceva mai mult de trei ani în urmă, în luna igat după calendarul vechi, luna în care împlinise opt ani. Satul ei era o așezare săracă, unul dintre acele avanposturi construite cu mult în afara barierelor de siguranță pe care le reprezentau qanaturile și canalele circulare ale Keenului. Doar un șanț cu nisip mai mult sau mai puțin umed proteja asemenea așezări. Shaitan se ferea de apă, dar vectorul păstrăvilor de nisip absorbea repede orice urmă de umiditate. O anumită cantitate din apa prețioasă capturată cu ajutorul capcanelor de vânt trebuia alocată zilnic întreținerii barierei. Satul ei era o îngrămădire jalnică de colibe și barăci, cu două capcane de vânt mici, suficiente pentru obținerea apei de băut, dar oferind numai sporadic surplusul necesar barierei împotriva viermilor.

În dimineața aceea – o dimineață asemănătoare acesteia, cu frigul nopții începând încă nările și plămânii, cu orizontul învăluit într-o negură spectrală – aproape toți copiii din sat se răspândiseră pe întinsul deșertului ca să caute, cum o făceau adesea, resturi de melanj pe care Shaitan le lăsa uneori după trecerea sa. Doi viermi mari fuseseră auziți prin apropiere, în timpul nopții. Melanjul, chiar la prețurile scăzute de pe piața modernă, permitea cumpărarea cărămizilor smălțuite necesare pentru construirea unei a treia capcane de vânt.

În timp ce explora terenul în căutarea fărâmiturilor de mirodenie, copiii se uitau și după orice semn care ar fi putut să dezvăluie prezența vreunui străvechi sietch fortificat de pe vremea fremenilor. Astăzi nu mai erau decât ruine, însă pereții lor tăiați în stâncă

ofereau un adăpost sigur împotriva lui Shaitan. În plus, unele dintre aceste ruine aveau faima că ar ascunde rezerve uitate de melanj. Toți locuitorii satelor din deșert visau să descopere într-o zi o astfel de comoară.

Sheeana, îmbrăcată în distraiul ei peticit și o mantie roasă, apucă de una singură către nord-est, direcția în care o perdea îndepărtată de aer încețoșat semnala locul în care marele oraș Keen își risipea belșugul de umiditate în curenții ascendenți provocați de căldura primelor raze de soare.

Căutarea resturilor de melanj pe întinsul nisipurilor consta, îndeosebi, în folosirea cât mai eficientă a simțului mirosului. Era o formă de concentrare care lăsa doar o frântură a percepției acordată la acel scrâșnet caracteristic al nisipului ce vestea apropierea lui Shaitan. Mușchii picioarelor imprimau automat mersul aritmic care se contopea cu zgomotele naturale ale deșertului.

La început, Sheeana nu auzi țipetele. Erau amestecate, aproape confundându-se cu zgomotul de saltație al nisipului pe care vântul îl sufla peste barracane, dunele înalte și curbe în spatele cărora rămăsese satul. Treptat însă sunetele își făcură loc în conștiința ei și-i atraseră atenția.

O mulțime de glasuri urlând!

Sheeana renunță brusc la precauția mersului neregulat al deșertului. Mișcându-se cât de iute îi îngăduiau mușchii ei de copil, urcă versantul abrupt al unui barracan și privi în direcția din care veneau îngrozitoarele sunete. Ajunse la timp pentru a vedea ceea ce puse capăt ultimelor țipete.

Vântul și păstrăvii de nisip asanaseră un arc larg al șanțului care proteja satul, la extremitatea opusă. Din locul în care se afla ea, distingea breșa după diferența de culoare. Un vierme turbat de furie pătrunsese în interior. Se învârtea în cerc la limita porțiunii încă umede. Gigantica sa gură înghițea oameni și colibe, într-o spirală ce se micșora cu repeziciune.

Sheeana îi văzu pe ultimii supraviețuitori masați în centrul acestui prăpăd, într-un spațiu presărat cu sfărâmăturile locuințelor și ale

capcanelor eoliene. Sub ochii ei, câțiva încercară să fugă spre deșert. Printre fugari, îl recunoscu pe tatăl ei. Nici unul nu scăpă. Gura enormă îi înghiți pe toți înainte de a se întoarce pentru a face una cu pământul ceea ce mai rămăsese din sat.

Doar un petic de nisip fumegând indica locul în care se înălțase cătunul ce cutezase să uzurpeze o părticică din teritoriul lui Shaitan. Locul acela era acum la fel de lipsit de urmele prezenței umane ca în vremurile când nimeni nu călcase încă pe acolo.

Sheeana inspiră întretăiat, pe nas, pentru a-și păstra umiditatea corpului, cum învățaseră să facă toți copiii deșertului. Scrută orizontul, în căutarea celorlalți copii, dar urmele lăsate de Shaitan la venire descriau meandre și bucle mari dincolo de locul în care se aflase satul și nicăieri nu se zărea vreo ființă umană. Dădu glas strigătului de chemare, țipătul ascuțit care putea să străbată până departe în aerul uscat al deșertului. Nici un răspuns nu se întoarse la ea.

Singură.

Înaintă, ca în transă, de-a lungul crestei de nisip, spre locul în care fusese satul ei. Pe măsură ce se apropia, un miros puternic de scorțișoară îi umplu nările, adus de vântul ce continua să măture coamele dunelor. Înțelese, atunci, ce se întâmplase. Satul fusese construit, spre nenorocul lui, deasupra unei pungi de premirodenie. Când formidabila masă din adâncurile nisipului ajunsese la maturație, explodând pentru a forma melanjul, Shaitan se și înființase. Toți copiii deșertului știau că Shaitan nu era în stare să reziste ispitei unei erupții de mirodenie.

Furia și disperarea puseră brusc stăpânire pe Sheeana. Neștiind ce face, coborî în goană versantul lung al dunei, către Shaitan, și ajunse în spatele viermelui în momentul în care acesta ieșea prin breșa ce-i îngăduise să pătrundă în sat. Fără a sta pe gânduri, își continuă goana de-a lungul cozii, se cățără pe ea și alergă înainte pe imensa spinare inelată. Ajunsă pe cocoașa de deasupra gurii, se aruncă în genunchi și începu să bată cu pumnii în suprafața rigidă.

Viermele se opri.

Cu furia preschimbată deodată în groază, Sheena își curmă loviturile. Abia atunci deveni conștientă că urla și că urlase tot timpul. Un sentiment atroce de singurătate și de totală vulnerabilitate puse stăpânire pe ea. Nu înțelegea cum ajunsese aici, dar știa unde se afla și era moartă de frică.

Viermele continua să stea nemișcat pe nisip.

Sheeana nu știa ce să facă. Dintr-un moment în altul, Shaitan ar fi putut să se rostogolească lateral și s-o strivească. Sau ar fi putut să se îngroape iar ea ar fi rămas la suprafață, de unde ar fi înghițit-o într-o clipită.

Brusc, un tremur prelung parcurse tot corpul monstrului, de la capătul cozii până la locul în care se afla Sheeana, deasupra gurii. Viermele începu să avanseze. Descrise un arc mare de cerc și luă viteză spre nord-est.

Sheeana se aplecă înainte și se prinse cu amândouă mâinile de marginea primului inel. Se gândi cu groază că viermele ar fi putut să se cufunde brusc în nisip. Ce i-ar mai fi rămas ei de făcut în cazul acesta? Dar Shaitan nu se îngropă. Pe măsură ce minutele treceau și goana viermelui prin deșert rămânea perfect rectilinie, Sheeana își regăsi capacitatea de a judeca. Ceea ce făcea ea acum nu era ceva nou. Preoții Zeului Fracționat interziceau cu desăvârșire lucrul acesta, dar istoriile – atât cea scrisă, cât și cea orală – povesteau că vechii fremeni obișnuiau să călătorească astfel. Fremenii stăteau în picioare pe spinarea lui Shaitan, ajutându-se de tije flexibile terminate cu cârlige. Preoții decretaseră că asta fusese pe vremea când Leto II încă nu-și împărtășea conștiința cu Zeul deșertului, dar că astăzi nu mai era îngăduit nici un act care ar fi putut aduce o profanare rămășițelor dispersate ale lui Leto II.

Cu o viteză năucitoare, viermele o purta pe Sheeana spre orizontul încețoșat unde orașul Keen se întrezărea ca un miraj vălurit. Mantia ei jerpelită biciuia, în bătaia vântului, suprafața subțire a distraiului peticit. Degetele încleștate de creasta imensului inel o dureau. Mirosurile de scorțișoară, piatră arsă și ozon provenit din schimburile termice ale viermelui îi asaltau nările, după cum bătea vântul.

În față, Keenul începea să capete contururi tot mai deslușite.

Preoții mă vor vedea și se vor mânia, gândi ea.

Putea să distingă deja zidurile joase care marcau primul șir de qanaturi și, ceva mai departe, curba unui apeduct la nivelul solului. Dincolo de aceste construcții se înălțau meterezele grădinilor în terase și structurile înalte ale unor capcane eoliene uriașe, apoi clădirile templului, înconjurate de propriile lor canale.

O zi de mers prin deșert în ceva mai puțin de o oră!

Părinții ei și alți oameni din sat efectuaseră de mai multe ori această călătorie pentru a face târguieli sau pentru a participa la dansuri, dar Sheeana nu-i însoțise decât în două rânduri. Își amintea mai ales de dansuri și de violențele care le urmau. Dimensiunile Keenului o impresionaseră de fiecare dată. Atâtea case mari! Atâția oameni! Shaitan n-ar fi putut nimici niciodată un asemenea loc.

Dar viermele gonea înainte, ca și când ar fi avut de gând să treacă peste qanat și peste apeduct. Orașul creștea văzând cu ochii. Fascinația înlocui spaima Sheeanei. Shaitan n-avea să se oprească!

Viermele încetini brusc și se opri.

Tuburile de aerisire ale primului qanat se aflau la nici cincizeci de metri de gura sa căscată. Sheeana simți exalațiile fierbinți, cu miros greu de scorțișoară, și auzi vuietul surd ce urca din furnalul lăuntric al lui Shaitan.

În cele din urmă înțelese că ajunsese la capătul călătoriei. Cu băgare de seamă, își desprinse mâinile de marginea inelului. Se ridică în picioare, așteptându-se să cadă dintr-o clipă în alta dacă viermele avea să se urnească. Dar Shaitan stătea neclintit. Cu mișcări precaute, Sheeana se lăsă să alunece pe nisip și rămase pe loc. Ce avea să facă el acum? Avea să plece? Îi dădu vag în gând s-o rupă la fugă spre qanat, dar viermele o fascina. Derapând și poticnindu-se prin nisipul răscolit de monstru, dădu ocol și se opri în fața înspăimântătoarei guri. Îndărătul dinților de cristal, flăcări se vălureau înainte și înapoi. O exalație arzătoare de scorțișoară o învălui din cap până-n picioare.

Furia oarbă care-o făcuse prima oară să se năpustească spre poalele dunei și să se cațere în spinarea viermelui o năpădi iar.

– Fii blestemat, Shaitan! strigă ea, ridicând un pumn mic spre înfricoșătoarea gură. Ce ți-am făcut noi ție?

Erau cuvinte pe care le auzise pronunțate de mama ei după distrugerea unei grădini de tuberculi. Nicio părticică din cugetul Sheeanei nu pusese vreodată sub semnul întrebării numele acesta, Shaitan, nici furia mamei sale. Se afla pe ultima treaptă a mizeriei rakiene și știa asta. Oameni ca ea credeau mai întâi în Shaitan și apoi în Shai-Hulud. Viermii erau viermi și, deseori, ceva mult mai rău. Nu exista dreptate în inima nisipurilor. Nu exista decât pericol. Chiar dacă sărăcia și teama de preoți îi sileau pe ai săi să înfrunte primejdiile deșertului, o făceau cu aceeași îndârjire care-i mânase cândva pe fremeni.

De astă dată, însă, Shaitan fusese cel care câștigase.

Sheeana își dădu brusc seama că stătea în calea monstrului. Gândurile ei învălmășite îi spuneau doar că săvârșise un act nebunesc. Mult mai târziu, când învățăturile Surorilor aveau să-i permită să analizeze aceste momente, avea să înțeleagă că fusese copleșită de groaza de singurătate și că-și dorise în mod inconștient ca Shaitan s-o ducă alături de morții ei.

Nisipul scrâșni sub trupul viermelui.

Sheeana își înăbuși un țipăt.

Încet mai întâi, pe urmă ceva mai repede, viermele se retrase câțiva metri. Apoi se întoarse și porni din nou spre deșert de-a lungul făgașului pe care-l brăzdase la venire. Scrâșnetul deplasării lui descrescu încetul cu încetul, pierzându-se în depărtare, și Sheeana deveni conștientă de un alt zgomot. Ridică ochii spre cer. Bătând *tfoc-tfoc* din aripi, un ornitopter sacerdotal trecu pe deasupra, atingând-o cu umbra sa. Aparatul scânteie în soarele dimineții în timp ce se depărta, pe urma viermelui.

O altă frică, mai familiară, puse atunci stăpânire pe Sheeana.

Preoții!

Urmări cu privirea topterul. Îl văzu virând în depărtare, apoi făcând cale întoarsă și venind să aterizeze pe o fâșie de nisip netezită de vierme, la câțiva metri de ea. Simți mirosul de ulei, amestecat cu izul acru și grețos al carburantului. Topterul părea o insectă uriașă, ghemuită pe nisip, gata să sară asupra ei.

O portieră se deschise cu un pocnet sec.

Sheeana își îndreptă umerii și rămase nemișcată. Foarte bine; o prinseseră. Știa ce-o așteptă acum. N-avea niciun rost să încerce să fugă. Numai preoții foloseau toptere. Ei vedeau totul și puteau ajunge peste tot.

Doi preoți înveșmântați în somptuoase robe albe cu motive aurii și purpurii săriră din topter și se apropiară în fugă. Îngenunchează de cum ajunseră în fața ei, atât de aproape, încât Sheeana le simți mirosul transpirației și parfumul tămâiei de mirodenie care le impregna veșmintele. Erau tineri, dar semănau cu toți ceilalți preoți de care-și amintea: trăsături moi, mâini fără bătături, nepăsători la pierderile de umiditate corporală. Nici unul dintre ei nu purta distrai sub robă.

Cel care îngenunchease în stânga, cu ochii aproape la nivelul ochilor Sheeanei, îi vorbi:

– Copilă a lui Shai-Hulud, l-am văzut pe Tatăl tău aducându-te din ținuturile Lui.

Cuvintele acestea n-aveau nicio noimă pentru Sheeana. Preoții erau oameni de care trebuia să-ți fie frică. Părinții ei și toți adulții pe care-i cunoscuse o făcuseră să înțeleagă acest lucru, prin vorbe și exemple. Preoții aveau ornitoptere. Preoții te dădeau pradă lui Shaitan pentru cea mai măruntă vină sau chiar fără nicio vină, din simplu capriciu preoțesc. Ai ei cunoșteau nenumărate cazuri.

Sheeana făcu un pas înapoi. Îi privi pe cei doi bărbați îngenuncheați în fața ei, apoi se uită în jur. Unde ar fi putut să fugă?

Cel ce vorbise mai înainte ridică o mână rugătoare.

– Rămâi cu noi.

– Sunteți oameni răi! rosti Sheeana cu un glas pe care emoția îl făcu să sune răstit.

Cei doi preoți se prosternară pe nisip.

Departe, în înaltul turlelor din oraș, razele soarelui se răsfrânseră în obiective. Sheeana observă scânteierile. Știa ce însemnau. Preoții erau mereu cu ochii pe oameni în orașe. Când vedeai scânteieri ca acestea, trebuia să faci tot ce puteai pentru a nu fi remarcat, trebuia „să te porți frumos".

Își încleștă mâinile în față ca să le împiedice tremurul. Privi în stânga și în dreapta, apoi coborî ochii spre preoții prosternați. Ceva nu era în regulă.

Cu frunțile în nisip, cei doi tremurau de frică și așteptau fără a scoate o vorbă.

Sheeana nu știa cum să reacționeze. Mintea ei de copil de opt ani era incapabilă să asimileze impactul ultimelor evenimente. Știa că părinții ei și toți consătenii fuseseră luați de Shaitan. O văzuse cu ochii ei. Iar Shaitan o adusese aici, refuzând s-o înghită în cumplitul lui cazan de flăcări. Fusese cruțată.

Era un cuvânt pe care-l înțelegea. *Cruțată*. Îi fusese explicat când învățase cântecul dansului:

„Shai-Hulud, cruță-ne!
Pe Shaitan alungă-l..."

Încet, căci nu voia să-i tulbure pe preoții prosternați, Sheeana se apucă să schițeze primii pași șovăitori și aritmici ai dansului. Pe măsură ce muzica îi revenea tot mai pregnant în memorie, își descleștă mâinile și deschise larg brațele. Picioarele începură să-i salte cu mișcări lente, maiestuoase. Trupul ei prinse să se rotească, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, furat de extazul dansului. Pletele lungi, castanii, îi biciuiau fața.

Cei doi preoți se încumetară să-și înalțe capetele. Strania copilă executa Dansul! Recunoșteau mișcările. Era Dansul Împăciuirii. Copila îl implora pe Shai-Hulud să ierte păcatele săvârșite de supușii Săi. Îl ruga pe Zeu să-i ierte pe *ei*!

Întoarseră capetele, se priviră unul pe celălalt și, împreună, se ridicară din nou în genunchi. Apoi, conform tradiției, începură să bată ritmic din palme pentru a încerca să distragă atenția dansatoarei, în timp ce intonau străvechiul refren:

„Părinții noștri au mâncat mană în deșert,

În ținutul fierbinte unde se-ncrâncenă vântu-n vârtejuri!“

Preoții nu mai aveau ochi decât pentru copilă. Era o făptură plăpândă – observară ei – cu mușchi filiformi și membri subțiri. Mantia și distraiul ei erau uzate și peticite ca ale celor mai nevoiași. Pomeții înalți proiectau umbre pe tenul măsliniu al feței. Ochii erau căprui iar părul castaniu, vârstat de șuvițe roșcate, decolorate de soare. Trăsăturile feței – nasul și bărbia ascuțite, fruntea lată, gura mare cu buze subțiri, gâtul lung – îi dădeau acel aer ascetic, specific lipsei de apă. Avea ceva din portretele fremenilor aflate în sălașul sfânt de la Dar-es-Balat. Firește! Cum altfel ar fi putut arăta fiica lui Shai-Hulud?

În plus, și dansa minunat. Nicio singură mișcare ritmică imediat repetată nu făcea parte din dansul ei. Exista un ritm, dar măsura sa era admirabil de lungă, la intervale de cel puțin o sută de pași. Și ea îl menținea fără greș, în vreme ce soarele urca tot mai sus pe cer.

Când copila se prăbuși pe nisip, epuizată, era aproape ora amiezii.

Preoții se ridicară în picioare și priviră deșertul, în direcția în care dispăruse Shai-Hulud. Vibrațiile dansului nu-L făcuseră să revină. Îi iertase.

Așa începu noua viață a Sheeanei.

Timp de mai multe zile, la reședințele lor, înalții preoți dezbătură vehement cazul ei. În cele din urmă, veniră să supună diversele lor interpretări și concluzii judecății Marelui Preot Hedley Tuek. Tuek și

cei șase consilieri ai săi se întruniră, seara, în Sala Mică a Sinodului, unde, din frescele care-l înfățișau, Leto II – față umană la extremitatea uriașului trup vermiform – veghea asupra lor cu priviri binevoitoare.

Tuek luă loc pe o bancă din piatră ce provenea din ruinele străvechiului sietch de la Pasul Vântului. Muad'Dib însuși, se spunea, șezuse cândva pe această bancă, al cărei picior din dreapta era încă ornamentat cu un basorelief reprezentând șoimul Atreizilor.

Consilierii ocupară bănci mai modeste și mai moderne, în fața lui.

Marele preot era o figură impunătoare. Avea plete cărunte și mătăsoase, îngrijit pieptănate, care-i ajungeau până la umeri și încadrau perfect o față pătrată cu o gură mare, cărnoasă, și o bărbie masivă. Ochii lui umbriți de sprâncene sure, stufoase, își păstraseră albul originar, evidențiind albastrul închis al pupilelor.

Consilierii alcătuiau o adunătură pestriță. Erau vlăstare ale unor vechi familii sacerdotale și fiecare din ei avea convingerea intimă că toate ar fi mers mult mai bine dacă *el* ar fi stat pe banca lui Tuek.

Sfrijitul Stiros, cu fața ciupită de vărsat, se făcu purtătorul de cuvânt al opoziției:

– Nu-i decât o pârlită de haimana a deșertului care a cutezat să-l călărească pe Shai-Hulud. Fărădelegea asta trebuie pedepsită exemplar.

Mai multe voci se împotriviră numaidecât:

– Nu-i adevărat, Stiros! N-ai înțeles bine! Nu stătea în picioare pe spinarea lui Shai-Hulud, ca vechii fremeni. N-avea nici cârlige pentru făuritori, nici...

Stiros încercă în zadar să acopere vociferările.

Era un impas, constată degrabă Tuek. Trei contra trei, cu Um-phrud, hedonistul gras, pledând pentru o „acceptare prudentă".

– E adevărat că n-avea niciun mijloc pentru a-l conduce pe Shai-Hulud, argumentă Umphrud. Și am văzut cu toții cum a coborât pe

nisip, fără frică, și i-a vorbit.

Văzuseră cu toții acea scenă, într-adevăr, fie în momentul în care se petrecuse, fie în imaginile holo pe care unul dintre observatori avusese prezența de spirit să le înregistreze. Haimana a deșertului sau nu, copila stătuse în fața lui Shai-Hulud și-i vorbise. Iar Shai-Hulud n-o înghițise. Mai mult, chiar: Viermele Zeului se retrăsese la porunca fetiței și făcuse cale întoarsă în deșert.

– O vom pune la încercare, hotărî Tuek.

A doua zi, dis-de-dimineață, un ornitopter pilotat de unul dintre preoții care o aduseseră din deșert pe Sheeana o transportă departe de ochii gloatei din Keen. Preoții o depuseră pe creasta unei dune și înfipseră în nisip reproducerea fidelă a unui toboșar fremen. De cum declanșară mecanismul toboșarului, o bătaie surdă și regulată făcu să răsune deșertul – chemarea străveche, menită să-l aducă pe Shai-Hulud. Preoții se refugiară imediat în topterul lor și decolară, în timp ce Sheeana, cu cele mai cumplite spaime ale ei devenind realitate, rămase încremenită, la vreo douăzeci de metri de toboșar.

Veniră doi viermi. Nu erau cei mai mari pe care-i văzuseră preoții. N-aveau mai mult de treizeci de metri lungime. Unul dintre ei înghiți toboșarul, făcându-l să amuțească. Împreună, dădură un ocol larg și se opriră, unul lângă altul, la nici șase metri în fața Sheeanei.

Ea așteptă resemnată, cu pumnii lipiți de coapse. Asta era ceea ce făceau preoții. Te dădeau pradă lui Shaitan.

La bordul topterului ce se rotea în văzduh, cei doi preoți urmăreau fascinați scena pe care obiectivele lor o transmiteau unor observatori nu mai puțin fascinați, aflați la reședința Marelui Preot, din Keen. Cu toții asistaseră deja la spectacole similare. Era o pedeapsă clasică, o modalitate comodă de eliminare a contestatarilor din rândul norodului sau al clerului, ori de netezire a căii în vederea înlocuirii unei concubine. Dar niciodată, până atunci, victima nu fusese un copil! Și ce copil!

Viermii Zeului ieșiră deodată din nemișcare și se târâră încet înainte. Apoi încremeniră din nou, la trei metri de fetiță.

Împăcată cu soarta ei, Sheeana nu încercă să fugă. Curând, își spunea ea, va fi alături de părinții și de prietenii ei. Dar, cum viermii rămâneau neclintiți, mânia luă locul fricii. Preoții cei haini o lăsaseră aici! Le auzea topterul, deasupra capului ei. Dogoarea și mirosul puternic de mirodenie pe care le răspândeau viermii umpleau aerul dimprejur. Brusc, ridică mâna dreaptă, cu arătătorul ațintit către cer.

– Dați-i drumul și mâncați-mă! Asta așteaptă ei!

Sus, preoții nu puteau să-i audă cuvintele, dar îi văzură gestul și își dădură seama că le vorbea celor doi Viermi ai Zeului. Iar degetul ațintit spre ei nu prevestea nimic bun.

Viermii nu se mișcară. Sheeana coborî brațul.

– Mi-ați ucis mama și tatăl, i-ați ucis pe toți prietenii mei! acuză ea, făcând un pas înainte și amenințând cu pumnul.

Viermii se traseră îndărăt, păstrând aceeași distanță.

– Dacă nu mă vreți, întoarceți-vă de unde-ați venit! strigă Sheeana și arătă spre deșert.

Ascultători, viermii se retraseră din nou, apoi se întoarseră simultan și plecară.

Preoții din topter îi urmăriră până ce îi văzură îngropându-se în nisip, la peste un kilometru distanță. Abia atunci reveniră, agitați și speriați, o culeseră pe copila lui Shai-Hulud și o conduseră înapoi, la Keen.

Înainte de căderea nopții, Ambasada Bene Gesserit de la Keen primise deja un raport amănunțit. A doua zi dimineață, un mesaj luă drumul Casei Canonicatului.

În sfârșit, se întâmplase!

Problema, în cazul anumitor genuri de războaie (și fiți siguri că Tiranul știa acest lucru, deoarece este implicit în lecția pe care ne-a dat-o), este că distrug orice urmă de simț moral la indivizii vulnerabili. Războaiele de acest fel au drept consecință aruncarea supraviețuitorilor lor, moralmente distruși, în mijlocul unor populații nevinovate, incapabile măcar să-și imagineze de ce sunt în stare asemenea foști combatanți.

„Învățăturile Potecii de Aur"
Arhivele Bene Gesserit

Una dintre cele mai vechi amintiri ale lui Miles Teg era cea a unei cine împreună cu părinții și cu fratele său mai mic, Sabin.

Teg nu avea decât șapte ani pe atunci, dar amintirea acelei seri rămăsese de nești în memoria lui. Sufrageria de pe Lernaeus era împodobită cu flori multicolore, proaspăt culese. Lumina galbenă a asfințitului se cernea printre jaluzele antice iar vesela fină din porțelan azuriu și tacâmurile de argint dădeau strălucire mesei. Câteva acolite-servitoare așteptau ca de obicei în apropiere, căci chiar dacă mama lui Miles era detașată pe timp nelimitat în misiune specială, talentele ei de Instructoare Bene Gesserit nu trebuiau să se irosească.

Janet Roxbrough-Teg, o femeie osoasă și impozantă, născută parcă pentru rolul de mare doamnă, ședea întotdeauna la un capăt al mesei și urmărea, cumva de sus, calitatea impecabilă a serviciului. Loschy Teg, tatăl lui Miles, observa mereu acest lucru cu un aer oarecum amuzat. Era un bărbat slab, cu fruntea înaltă și o față atât de îngustă, încât ochii săi negri păreau bulbucați lateral. Părul lui ca abanosul contrasta perfect cu buclele blonde ale soției sale.

În clinchetul discret al tacâmurilor și aroma de condimente a supei de edu, mama îi explica tatălui său cum să trateze cu un Negustor Liber inoportun. Când o auzi pronunțând cuvântul „tleilaxu“. Miles ciuli brusc urechea. Programul său de învățământ tocmai ajunsese la subiectul Bene Tleilaxului.

Până și Sabin – care avea să moară, mulți ani mai târziu, otrăvit de un asasin, pe Romo – se străduia să asculte cu toată atenția de care era în stare la cei patru ani ai săi. Sabin își admira fratele ca pe un erou. Tot ce era demn de interes pentru Miles era și pentru Sabin. Cei doi băieți urmăriră în tăcere conversația.

– Omul ăsta lucrează pentru tleilaxu, spuse Doamna Janet. I-o aud în glas.

– Nu mă îndoiesc de iscusința ta în a detecta asemenea lucruri, draga mea, răspunse Loschy Teg. Dar ce să fac? Are toate acreditările necesare și dorește să cumpere...

– Comanda lui de orez este lipsită de importanță în clipa de față. Să nu-ți închipui niciodată că ceea ce pare să urmărească un Dansator-Față este ceea ce urmărește în realitate.

– Sunt sigur că nu-i Dansator-Față. Nu are...

– Loschy! Eu însămi te-am învățat cum să-i recunoști și știu foarte bine că ești în stare s-o faci. Bineînțeles că Negustorul Liber nu-i Dansator-Față. Polimorfii au rămas în nava lui. Ei știu că mă aflu aici.

– Și că n-ar putea să te înșele, de acord, dar...

– Strategia tleilaxu este întotdeauna întrețesută într-un păienjeniș de strategii contradictorii, dintre care una singură e valabilă. Au învățat asta de la noi.

– Draga mea, dacă avem de-a face cu tleilaxu, și nu pun la îndoială concluzia ta, înseamnă că nu poate fi vorba decât de melanj.

Doamna Janet încuviință cu o ușoară mișcare a capului. Într-adevăr, până și Miles știa de relația strânsă dintre Tleilax și mirodenie. Era unul din lucrurile care îl fascinau în legătură cu tleilaxu. Pentru fiecare miligram de melanj descoperit pe Rakis, cuvele Bene

Tleilaxului produceau tone întregi. Piața melanjului se lărgise în urma apariției acestei noi surse, silind până și Ghilda Spațială să-i recunoască puterea.

– Dar orezul... începu Loschy Teg.

– Soțul meu drag, Bene Tleilaxul n-are deloc nevoie de asemenea cantități de orez pongi în sectorul nostru. Vrea să-l obțină ca să-l schimbe. Trebuie să descoperim cui îi e destinat în realitate.

– Cu alte cuvinte, vrei să tergiversez tranzacția.

– Exact. Și sunt sigură că vei ști să te descurci de minune. Nu-i da acestui Negustor Liber șansa de-a spune da sau nu. Cineva format la școala Dansatorilor-Fețe va aprecia subtilitatea.

– Îi vom determina pe Dansatorii-Fețe să iasă din navă, în timp ce tu îți vei desfășura investigațiile pe alte căi:

– Doamna Janet zâmbi:

– Te ador când mi-o iei înainte.

Schimbară amândoi o privire complice.

– Omul nu se poate adresa nici unui alt furnizor în sectorul ăsta, observă Loschy Teg.

– Va fi nevoit să facă tot ce-i stă în putință pentru a evita o situație de genul ori-ori, rosti Doamna Janet, ciocănind cu un deget în masă. Trebuie să câștigăm timp, cât mai mult timp. Trebuie să-i obligăm pe Dansatorii-Fețe să scoată nasul din navă.

– Își vor da seama, firește.

– Da, și asta-i destul de periculos. De aceea, vei avea grijă să nu dai ochii cu ei decât pe teren propriu și însoțit de gărzile noastre.

Miles își amintea că tatăl său reușise în cele din urmă să-i scoată pe Dansatorii-Fețe din navă. Mama sa îl luase să privească, pe un ecran de observație, mica încăpere cu pereții de cupru în care tatăl său încheiase tranzacția ce-i adusese felicitările CHOAM-ului, însoțite de

o primă substanțială.

Erau primii Dansatori-Fețe pe care Miles Teg avusese ocazia să-i vadă: doi oameni mici de statură, semănând între ei ca doi gemeni. Fețe rotunde, aproape lipsite de bărbie, nasuri cârne, guri mici, ochi negri, ca niște nasturi, și păr alb, tuns perie. Purtau, amândoi, aceeași îmbrăcăminte ca și Negustorul Liber: tunică neagră și pantaloni negri.

– Iluzia, Miles, rosti mama sa. Iluzia este domeniul lor. Tleilaxu nu procedează decât într-un singur fel: confecționează iluzii pentru a atinge scopuri reale.

– Ca magicianul de la Circul de Iarnă? întrebă Miles, fără a-și lua ochii de la imaginea de pe ecran.

– Întocmai, răspunse mama sa.

Nici ea nu-și desprinse ochii de pe ecran în timp ce vorbea, dar cuprinse cu brațul, într-un gest protector, umerii fiului ei.

– Privește-i cu toată atenția, Miles, reluă ea. Sunt ființe malefice. Fețele lor se pot preschimba într-o clipită. Trupurile lor pot să-și modifice dimensiunile. L-ar putea imita pe tatăl tău atât de perfect, încât numai eu aș fi în stare să descopăr substituirea.

Gura lui Miles se rotunji într-un „O“ nerostit. Continuă să privească țintă ecranul, ascultându-l pe tatăl său care le explica interlocutorilor că prețul impus de CHOAM pentru orezul pongi crescuse din nou în mod alarmant.

– Ce-i mai cumplit însă, continuă mama sa, este că unii dintre Dansatorii-Fețe de dată recentă sunt capabili, prin simpla atingere a victimei lor, să absoarbă o parte din amintirile ei.

– Îi citesc gândurile? întrebă Miles, ridicând ochii spre ea.

– Nu tocmai. Părerea noastră este că efectuează un fel de fotografiere a memoriei, printr-un proces oarecum asemănător cu cel al înregistrărilor holo. Dar ei încă nu știu că noi am descoperit asta.

Miles înțelese. Nu trebuia să dezvăluie nimănui acest lucru, nici

măcar tatălui său. Îl învățase deja noțiunea de secret Bene Gesserit.

Își îndreptă din nou toată atenția la ecranul din fața lui. Dansatorii-Fețe nu manifestau nicio reacție la cuvintele tatălui său. Doar ochii lor păreau a străluci cu ceva mai multă intensitate.

– Cum de-au ajuns atât de inumani? întrebă.

– Sunt ființe comunitare, concepute pentru a nu se identifica niciodată cu o anumită formă sau cu un anumit chip. Aspectul sub care se prezintă acum l-au luat special pentru mine. Ei știu că-i privesc. Ceea ce vezi este înfățișarea lor comunitară de bază. Observă-i bine.

Miles înclină capul pe o parte și-i examină pe Dansatorii-Fețe. Păreau atât de șterși, atât de inofensivi.

– Nu au nici un fel de individualitate, reluă mama sa. Nu au decât instinctul de conservare a propriei lor vieți, dacă nu au primit ordinul să moară pentru stăpânii lor.

– Sunt în stare s-o facă?

– Au făcut-o cu numeroase prilejuri.

– Cine sunt stăpânii lor?

– Oameni care părăsesc rareori planetele Bene Tleilaxului.

– Au copii?

– Dansatorii-Fețe, nu. Ei sunt hibrizi, sterili. Dar stăpânii lor, așa-zișii Maeștri, se pot reproduce. Progeniturile lor sunt stranii. Am avut ocazia să capturăm câteva. Se nasc foarte puține făpturi de sex feminin și, oricum, n-am reușit să-i sondăm nici uneia Celelalte Memorii.

Miles se încruntă. Știa că mama sa era o Bene Gesserit. Știa și că toate Cucernicele Maici purtau în ele un extraordinar rezervor de amintiri profunde, datând de milenii, de la începuturile Comunității Surorilor. Știa chiar și câte ceva despre programul genetic al Bene Gesseritului. Cucernicele Maici selecționau anumiți bărbați, cu care

făceau copii.

– Cum sunt femeile tleilaxu? întrebă el.

Întrebarea dovedea o perspicacitate care o făcu pe Doamna Janet să simtă o undă de mândrie pentru fiul ei. Da, era aproape sigură că avea de-a face cu un mentat în germene. Maestrele Geneticiene evaluaseră corect potențialul genetic al lui Loschy Teg.

– Nimeni din afara planetelor lor n-a văzut vreodată o femelă tleilaxu, răspunse ea.

– Dar există, sau există doar cuvele?

– Există.

– Sunt femei și printre Dansatorii-Fețe?

– Ei pot fi masculi sau femele, după voie. Observă-i cu atenție. Își dau seama ce face acum tatăl tău și asta-i irită.

– Vor încerca să-i facă vreun rău?

– N-au să îndrăznească. Sunt conștienți că ne-am luat măsuri de precauție. Privește felul în care cel din stânga strânge din fălci. La ei, e un semn de furie.

– Ziceai că sunt ființe com... comunitare.

– Ca insectele dintr-un roi, Miles. Nu au imagine proprie. Lipsiți de o identitate personală, se situează dincolo de amoralitate. Nimic din ceea ce spun sau fac nu prezintă încredere.

Miles se cutremură.

– Nu am putut detecta niciodată la ei existența vreunui cod moral, continuă Doamna Janet. Sunt automate făcute din carne. Fără personalitate, nu pot avea nici idealuri, nici îndoieli. Nu au altă menire decât aceea de a executa orbește ordinele stăpânilor.

– Și acum li s-a ordonat să vină aici pentru a cumpăra orezul nostru.

– Exact. Au primit ordin să cumpere orez și nu există nici un alt loc, în acest sector, de unde ar putea să-l obțină.

– Trebuie să-l cumpere de la tata?

– Este singura lor sursă. Privește. Fac plata în melanj.

Miles văzu plachetele cafenii de mirodenie trecând dintr-o mână în alta. Era o stivă destul de înaltă, pe care unul dintre Dansatorii-Fețe o scosese dintr-o valijoară așezată pe podea.

– Prețul e mult mai mare decât s-au așteptat ei, spuse Doamna Janet. Pista va fi ușor de urmărit.

– De ce?

– Cineva va fi ruinat în urma acestei operații. Bănuim cine este cumpărătorul. Oricum, vom afla curând. Și atunci vom ști care a fost miza reală a acestei tranzacții.

Doamna Janet începu apoi să-i indice diferitele incongruențe care permiteau ochilor și urechilor exersate să recunoască un Dansator-Față. Erau semne foarte subtile, dar Miles învăța repede. Mama sa îi dezvălui, atunci, că s-ar fi putut ca într-o zi să devină mentat... și poate chiar mai mult.

Cu puțin înainte de-a împlini vârsta de treisprezece ani, Miles Teg fu trimis la o școală superioară din citadela Bene Gesserit de pe Lampadas și, acolo, părerea mamei sale fu confirmată. Doamna Janet primi curând un mesaj care spunea: „Ne-ai dat războinicul mentat pe care-l așteptam.“

Teg nu află de existența acestei note decât după moartea mamei sale, când făcu ordine printre lucrurile ei. Cuvintele imprimate pe o minusculă foaie de cristal ridulian, cu sigiliul Casei Canonicatului, îi dăduseră o stranie senzație de deplasare temporală. Memoria îl reproiectase dintr-o dată pe Lampadas, unde dragostea-venerație pe care o purta mamei sale fusese cu abilitate redirecționată spre Bene Gesserit în întregul său, după cum se plănuise de la bun început. Nu înțelesese acest lucru decât spre finalul pregătirii sale de mentat, însă asta nu schimbase nimic. Dimpotrivă, se simțise și mai strâns

legat de Bene Gesserit. Avea confirmarea faptului că Ordinul era pentru el o sursă de putere. Comunitatea Surorilor Bene Gesserit constituia una dintre cele mai puternice forțe din universul său – cel puțin egală cu Ghilda Spațială, superioară Federației Păstrăvăreselor care moștenise nucleul Vechiului Imperiu Atreides, superioară CHOAM-ului, întru câtva pe picior de egalitate cu Fabricanții de pe Ix și cu Bene Tleilaxul. O mică măsură a influenței universale exercitate de Comunitatea Surorilor putea fi dedusă din faptul că ordinul își păstrase această autoritate în pofida apariției melanjului de proveniență tleilaxu, care spărsese monopolul rakian al mirodeniei întocmai cum mașinile de navigație ixiene spărseseră monopolul Ghildei în domeniul transporturilor spațiale.

Miles Teg cunoștea deja bine istoria la vremea aceea. Navigatorii Ghildei nu mai erau singurii care știau să strecoare o navă printre cutele spațiului – aici, la un moment dat, într-o galaxie îndepărtată, la următoarea bătaie de inimă.

Surorile Instructoare nu-i ascundeau aproape nimic. Pe Lampadas îi dezvăluiseră pentru prima dată că se trăgea din neamul Atreides. Dezvăluirea fusese necesară din cauza naturii testelor la care îl supuseseră. Era limpede că voiau să afle dacă poseda facultăți prestiente. Avea, ca Navigatorii Ghildei, puterea de a detecta obstacolele fatale? Rezultat negativ. Urmase încercarea la non-spații și la non-nave. Era la fel de neputincios în fața lor ca și restul omenirii. Pentru această încercare însă i se serviseră doze tot mai mari de mirodenie și asta îi adusese revelația Eului său Veritabil. „Spiritul Primei Deșteptări“, cum îl numise Sora Instructoare căreia îi ceruse explicația acelei stranii senzații.

O bucată de vreme după aceea, pentru el universul fusese magic. Noua lui percepție fu mai întâi un cerc, apoi un glob. Formele arbitrare deveneau tranzitorii. Cădea pe neașteptate în transă, până ce Surorile îl învățară să controleze acest fenomen. Îi prezentară mărturiile unor sfinți și mistici, și-l puseră să traseze câte un cerc cu fiecare mână ridicată, concentrându-și atenția asupra degetului care trasa linia curbă. La sfârșitul acestui ciclu de studii, percepțiile sale restabiliseră contactul cu etichetele convenționale, dar amintirea acelor prime clipe magice nu-l părăsise niciodată și constatase că putea să-i servească, în momentele cele mai dificile, drept sursa unei

forțe considerabile.

După ce acceptase însărcinarea de maestru de arme al ghola-ului, Teg recursese din ce în ce mai des la această forță magică. Ea îi fusese deosebit de utilă cu ocazia primei întrevederi cu Schwangyu, la sosirea lui în Citadela de pe Gammu. Întâlnirea avusese loc în biroul Cucernicei Maici, o cameră cu pereți metalici strălucitori și înțesată de instrumente, majoritatea purtând marca Ix. Până și fotoliul în care ședea Schwangyu, cu spatele la lumina zilei ce pătrundea pe fereastră și-i estompa trăsăturile feței, până și acel fotoliu era un autoajustabil ixian. Cât despre Teg, el fusese obligat să se așeze într-un caniscaun, deși își dădea seama că nu se putea ca Schwangyu să nu știe cât detesta el utilizarea oricăror forme de viață în scopuri atât de degradante.

– Ai fost ales, îi spuse Schwangyu, datorită imaginii dumitale de patriarh. Înțelepciunea dumitale va câștiga dragostea și respectul copilului.

Strălucirea soarelui în fereastra din spate îi aureola capul acoperit de glugă. *Intenționat!*

– Nu văd cum aș putea reprezenta o figură părintească, replică el.

– După părerea lui Taraza, posezi exact caracteristicile pe care ea le consideră necesare. Cunosc prestigioasa dumitale carieră și valoarea pe care o reprezintă ea pentru noi.

Declarația ei nu făcu decât să confirme primul său calcul mentatic: *Au plănuit asta de mult. Totul a fost prevăzut în programul lor de selecție. Eu sunt un rezultat al acestui program. Fac parte din planul lor de perspectivă*. Cu voce tare însă spuse doar:

– Taraza speră ca acest copil să devină un războinic de temut când își va redobândi adevărata sa personalitate.

Schwangyu se mulțumi să-l privească lung, după care zise:

– Să nu răspunzi la nici una din întrebările lui referitoare la subiectul ghola, dacă se va întâmpla să vină vorba de asta. Nici măcar să nu pronunți acest termen în prezența lui, atât timp cât nu-ți voi fi

acordat eu permisiunea. Îți vom furniza noi toate datele privind ghola-ii, de care ai putea avea nevoie în exercitarea funcțiilor dumitale.

Parcelându-și cu răceală cuvintele pentru a le da mai multă greutate, Teg spuse:

– Cucernica Maică poate n-a fost informată despre faptul că am oarece experiență în privința ghola-ilor tleilaxu. I-am înfruntat pe tleilaxu pe câmpul de luptă.

– Crezi că știi îndeajuns despre seria Idaho?

– Duncanii și-au câștigat faima de mari strategi militari.

– Atunci poate că Marele Bashar n-a fost informat despre celelalte caracteristici ale ghola-ului nostru.

Ironia din glasul ei era evidentă. Dar mai era ceva. Invidie, și o furie prost disimulată. Mama sa îl învățase pe Teg să distingă ce se afla în spatele propriilor ei măști – una dintre învățăturile strict interzise, pe care el avusese grijă să n-o dea de gol niciodată. Se prefăcu, așadar, ofuscat și ridică din umeri.

Un lucru era, totuși, limpede. Schwangyu înțelesese că el era Basharul lui Taraza. Limita fusese trasată.

– La cererea Bene Gesseritului, explică Schwangyu, tleilaxu au adus câteva modificări importante prezentei serii Idaho. Sistemul neuromuscular al ghola-ului a fost modernizat.

– Fără a-i afecta personalitatea originală?

Teg pusese întrebarea cu un aer indiferent, vrând să vadă până unde va merge Schwangyu cu dezvăluirile.

– Nu este o clonă, ci un ghola!

– Înțeleg.

– Ești sigur? Oricum, fapt este că acest ghola necesită cea mai riguroasă pregătire prana-bindu în toate stadiile.

– Exact asta a ordonat și Taraza, zise Teg. Și noi toți ne supunem ordinelor ei.

Schwangyu se aplecă înainte, fără a mai încerca să-și ascundă mânia.

– Ai primit sarcina să instruiești un ghola al cărui rol, în multe privințe, reprezintă o amenințare serioasă pentru noi toți. Nu cred că ai nici cea mai mică idee despre ceea ce va trebui să instruiești!

„Ceea ce“, își spuse Teg, *„vorbește despre el ca de un obiect*.“ Pentru ea, ca și pentru toate celelalte Cucernice Maici care i se opuneau lui Taraza, acest copil-ghola n-avea să fie niciodată o ființă umană. Și poate că n-avea să fie pentru nimeni, până ce nu-și va fi redobândit adevărata personalitate, profund înrădăcinată în identitatea originalului Duncan Idaho.

Teg înțelegea clar acum că Schwangyu nutrea mai mult decât rezerve ascunse în privința proiectului ghola. Se situa într-o opoziție *activă*, așa cum îl prevenise Taraza. Schwangyu era inamicul, iar ordinele Maicii Superioare fuseseră explicite: „Vei apăra copilul de orice amenințare, indiferent din partea cui ar veni ea.“

Zece mii de ani au trecut de când Leto II și-a început metamorfoza în viermele de nisip al Rakisului și istoricii încă mai discută asupra motivațiilor sale. Dorea doar să se bucure de o longevitate ieșită din comun? A trăit, ce-i drept, de peste zece ori o durată normală a vieții de trei sute a.s., dar gândiți-vă ce preț a avut de plătit pentru asta. Să-l fi ispitit puterea? Istoria l-a numit, pe bună dreptate, Tiranul, dar ce ființă umană și-ar fi dorit tot ce i-a adus lui puterea? Voia să salveze omenirea de ea însăși? Pentru a răspunde la asta nu avem decât propriile sale cuvinte despre așa-zisa Potecă de Aur, dar eu consider inacceptabile documentele tendențioase descoperite la Dar-es-Balat. Să fi existat vreun alt gen de compensație, a cărei natură n-ar putea fi înțeleasă decât în lumina propriei lui experiențe? În lipsa oricăror informații concludente, problema rămâne discutabilă. Nu putem spune decât: „A făcut acest lucru!" Gestul în sine este singurul fapt de netăgăduit.

„Perorația lui Gaus Andaud" la aniversarea a
zece milenii de la Metamorfoza lui Leto II

Încă o dată, Waff se considera în lashkar. Numai că, de această dată, miza era mai importantă decât oricând. O Onorată Mater din Dispersie cerea să-l vadă personal. O powindah a powindahilor! Descendenți tleilaxu întorși din Dispersie îi relataseră tot ce știau despre aceste cumplite femei.

„De o mie de ori mai periculoase decât Cucernicele Maici Bene Gesserit!" spuneau ei.

Și de o mie de ori mai numeroase, gândi Waff.

Pe de altă parte, descendenții tleilaxu reîntorși nu-i inspirau, nici ei, prea multă încredere. Aveau un accent ciudat, o comportare și mai ciudată, iar faptul că respectau ritualurile era îndoielnic. Cum să fie reprimiți în Marele Kehl? Exista vreun ghufran care să-i poată purifica după atâtea secole? Era cu neputință să crezi că păstraseră secretul tleilaxu de-a lungul generațiilor.

Ei nu mai erau frați de malik, dar constituiau singura sursă de informație de care dispunea Tleilaxul cu privire la aceste Rătăcite. Și ce dezvăluiri făcuseră! Dezvăluiri atât de prețioase, încât fuseseră încorporate în seria ghola-ilor Duncan Idaho. Faptul în sine merita toate riscurile de contaminare powindah.

Locul convenit pentru întâlnirea cu Onoratele Matres era presupusa neutralitate a unei non-nave ixiene parcate pe o orbită apropiată în jurul unei gigante gazoase dintr-un sector dezafectat al Vechiului Imperiu. Profetul însuși fusese cel ce secătuise ultimele resurse naturale ale acestui sistem solar. Și, deși Dansatorii-Fețe de tip nou erau amestecați, sub o înfățișare ixiană, în echipajul non-navei, Waff privea cu anxietate această primă întrevedere. Dacă Onoratele Matres erau într-adevăr mai de temut decât vrăjitoarele Bene Gesserit, n-aveau să detecteze substituirile?

Alegerea locului și pregătirile pentru întâlnire mobilizaseră toată energia și ingeniozitatea Bene Tleilaxului. Măsurile de siguranță erau suficiente? Waff încerca să se liniștească gândindu-se la cele două arme nedetectabile pe care le purta asupra lui și care încă nu fuseseră niciodată utilizate în afara planetelor centrale tleilaxu. Armele erau rodul unei trude îndelungate din partea armurierilor săi și constau în două minuscule lansatoare de săgeți, disimulate în mâneci. Se antrenase ani de zile pentru a ajunge să poată lansa cu precizie săgețile otrăvite, printr-o simplă zvâcnire a antebrațelor, care devenise aproape un reflex necondiționat.

Pereții încăperii stabilite pentru întâlnire aveau culoarea arămie, ceea ce însemna că erau protejați contra aparatelor de detecție ixiene. Dar cine putea ști ce invenții noi vor fi avut posibilitatea să pună la punct cei din Dispersie în afara sferei de cunoaștere ixiene?

Waff intră în cameră cu pași șovăitori. Onorata Mater se afla deja înăuntru, instalată într-un scaun cu benzi din piele.

– Mi te vei adresa, ca toată lumea, cu Onorată Mater, rosti ea în chip de salut.

El se înclină, după cum i se spusese să facă.

– Onorată Mater...

Nu detectase în glasul ei niciun indiciu al vreunor puteri ascunse. Ușoarele ei intonații de contralto exprimau doar disprețul pentru persoana lui. Arăta ca o sportivă sau ca o acrobată în vârstă, cu dinamismul oarecum diminuat, dar menținându-și încă tonusul și o bună parte din iscusințe. Fața ei era un pergament întins pe un craniu cu pomeții proeminenți. Când vorbea, gura cu buze subțiri lăsa o impresie de aroganță, ca și când fiecare cuvânt ar fi fost lansat de sus spre creaturi inferioare.

– Poftim și ia loc! porunci ea, arătând un alt scaun din curele aflat în fața ei.

Waff auzi șuierul ușii etanșe care se închise în spatele lui. Era singur cu ea! Observă numaidecât firul care ieșea din urechea ei și-și dădu seama că avea un detector. Lansatoarele lui de săgeți fuseseră închise ermetic și „spălate“ contra detectoarelor, apoi menținute la 340° Kelvin într-o baie de radiații, timp de cinci ani standard, pentru a deveni imune la orice tip de detecție. Dar era suficient?

Cu mișcări domoale, se așeză în scaunul indicat.

Lentile de contact portocalii acopereau ochii Onoratei Mater, dându-le un aspect feroce. De altfel, întreaga ei înfățișare era înfricoșătoare. Și veșmintele! Un colant roșu sub o capă albastru închis, ornată cu un fel de paiete sidefii ce alcătuiau arabescuri stranii întruchipând dragoni. Ședea în scaunul suplu ca și când s-ar fi aflat pe un tron, cu mâinile ca niște gheare odihnindu-se pe rezemătoarele pentru brațe.

Waff făcu ochii roată. Încăperea fusese inspectată de oamenii lui împreună cu tehnicienii ixieni din serviciul de întreținere și reprezentanții Onoratei Mater.

Am făcut tot ce ne-a stat în putință, își spuse el și încercă să se destindă.

Onorata Mater râse.

Waff o privi lung, cu tot calmul de care era în stare.

– Mă cântărești, acuză el. Îți zici că dispui contra mea de resurse imense, de instrumente subtile sau grosolane gata să-ți execute comenzile.

– Te sfătuiesc să nu folosești tonul ăsta cu mine.

Vorbise cu o voce neutră și joasă, dar cuvintele fuseseră atât de încărcate cu venin, încât Waff avu o mișcare de recul aproape perceptibilă. Fixă cu privirea picioarele musculoase ale femeii, colantul roșu ce se mula perfect pe piele, de parcă ar fi făcut organic parte din ea.

Momentul fusese calculat pentru ca întrevederea să se situeze la mijlocul dimineții pentru fiecare din ei, orele lor de veghe fiind sincronizate în cursul călătoriei. Dar Waff se simțea perturbat și dezavantajat. Dacă istorisirile informatorilor săi erau adevărate? Cu siguranță că era și ea înarmată.

Onorata Mater îi adresă un zâmbet glacial.

– Încerci să mă intimidezi, rosti el.

– Și reușesc.

– Am venit aici la invitația dumitale, zise el, având grijă să nu-i răzbată în glas furia care îl năpădise deodată.

– Sper că n-ai venit ca să te lansezi într-o înfruntare pe care n-ai avea nicio șansă s-o câștigi, replică ea.

– Am venit pentru a făuri o legătură între noi, spuse el.

Și se întrebă: *Ce-or fi vrând de la noi? Cu siguranță că au nevoie de ceva.*

– Ce legătură ar putea exista între noi? făcu ea. Cine ar ridica un edificiu pe o plută ce stă să se sfărâme? Ha! Acordurile pot fi încălcate, cum se și întâmplă adesea.

– Pe ce baze negociem?

– Negociem? N-am venit să negociez. Mă interesează ghola-ul pe care l-ați fabricat pentru vrăjitoare.

Vocea ei nu dezvăluia nimic, dar la auzul subiectului abordat, Waff își simți pulsul accelerându-se. În cursul uneia dintre viețile sale de ghola. Waff fusese instruit sub conducerea unui mentat renegat. Capacitățile unui mentat erau mai presus de el. În plus, procesul raționamentului se întemeia pe cuvinte. Mentatul powindah trebuise să fie ucis, dar experiența se soldase cu câteva învățături prețioase. Waff își îngădui o ușoară strâmbătură de dezgust la această amintire, dar își rememoră învățăturile.

Atacă, apoi înregistrează informațiile produse de atacul tău!

– Nu-mi oferi nimic în schimb! rosti el cu voce puternică.

– Voi judeca asupra oportunității unei recompense.

Waff afișă un surâs disprețuitor.

– Te joci cu mine? întrebă.

– Dacă m-aș apuca să mă joc cu dumneata, răspunse Onorata Mater dezvelindu-și dinții albi într-un rânjet de fiară, n-ai supraviețui și nici nu ți-ai dori să supraviețuiești.

– Vasăzică depind de bunăvoința dumitale!

– Depinzi! rosti ea, scuipând cuvântul de parcă i-ar fi produs o senzație de greață. De ce le vindeți vrăjitoarelor acești ghola pentru ca apoi să-i ucideți?

Waff strânse din buze și rămase tăcut.

– Ați reușit să modificați ceva la prezentul ghola fără a-i afecta posibilitatea de redobândire a memoriei originale, zise ea.

– Văd că știi multe! făcu Waff.

Nu era tocmai o ironie și, speră el, nu lăsa să răzbată nimic. *Spioni!*

Onoratele Matres aveau spioni infiltrați printre vrăjitoare! Recrutaseră vreun trădător și pe planetele centrale ale Bene Tleilaxului?

– Pe Rakis există o fetiță care ocupă un loc important în planurile vrăjitoarelor, spuse Onorata Mater.

– De unde știi toate astea?

– Vrăjitoarele nu pot face nicio mișcare fără ca noi să nu prindem de veste! Dumneata îți închipui că avem spioni care ne informează, dar nici nu-ți poți închipui amploarea mijloacelor noastre!

Waff rămase năuc. Îi citea gândurile? Era vorba de vreun talent nou, născut în Dispersie și cultivat fără știrea restului omenirii?

– Ce modificări ați adus ultimului ghola? întrebă ea.

Glasul!

În ciuda armelor pe care i le furnizase instructorul său mentat împotriva procedeelor de acest fel, Waff fu cât pe ce să scape răspunsul. Onorata Mater din fața lui poseda unele dintre puterile vrăjitoarelor! Nu se așteptase deloc la așa ceva din partea acestei femei. Dacă ar fi fost vorba de o Cucernică Maică, da, ar fi fost pregătit. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-și redobândi echilibrul. Apoi își împreună vârfurile degetelor în fața bărbiei.

– Dispui de resurse interesante, observă Onorata Mater.

O expresie strengărească se întipări pe chipul lui Waff. Știa ce efect dezarmant avea acest aer de spiriduș.

E momentul să atac!

– Știm cât de multe ați învățat de la Bene Gesserit, rosti el.

Un fulger mânios aprinse pentru o clipă chipul Onoratei Mater și dispăru.

– Vrăjitoarele n-au ce să ne-nvețe pe noi!

Waff își strecură în voce un ton de glumă lingușitoare:

– Oricum, e clar că asta nu se poate numi negociere.

– Nu? făcu ea, părând sincer surprinsă.

– Să fim serioși, Onorată Mater, rosti Waff și-și coborî mâinile pe brațele scaunului. Te interesează ghola-ul. Vorbești despre ceea ce se petrece pe Rakis. Drept cine ne iei?

– Drept nu mare lucru. Și a cărui valoare scade văzând cu ochii.

Waff simți în răspunsul ei logica rece a unei mașini. Nimic asemănător însă cu ceea ce ar fi putut rosti un mentat. Era ceva mult mai glacial și impersonal.

E capabilă să mă ucidă pe loc!

Unde erau armele ei? Dar... avea măcar nevoie de arme? Lui Waff nu-i plăceau nici aspectul suplu al mușchilor ei, nici bătăturile de pe mâini, nici sticlirea ca de fiară la pândă a ochilor portocalii. Bănuia (sau poate chiar cunoștea) adevărul despre lansatoarele de săgeți ascunse în mânecile lui?

– Suntem confruntați cu o problemă care nu poate fi rezolvată prin mijloace logice, declară ea.

Waff o privi buimac. Un Maestru Zensunni ar fi putut pronunța exact aceleași cuvinte. El însuși se exprimase în termeni similari, și nu doar o dată.

– Probabil că nici nu ți-a trecut prin cap una ca asta, adăugă ea.

Era ca și când aceste vorbe i-ar fi smuls de pe față o mască. Waff văzu brusc natura calculelor ce se ascundeau îndărătul pozelor afișate de Onorata Mater. Îl lua drept un amărât de seeli bun doar să curețe rahatul dintr-o cocină de limorci?

Strecurându-și în glas toată șovăiala perplexă de care era în stare, întrebă:

– Și cum poate fi rezolvată o asemenea problemă?

– Lăsând evenimentele să-și urmeze cursul lor natural.

Waff continuă s-o privească lung, cu prefăcută nedumerire. Răspunsul ei nu conținea nicio revelație, dar câte lucruri lăsa de înțeles!

– Mărturisesc că nu prea pricep, rosti el.

– Omenirea a devenit infinită. Iată adevărata binefacere a Dispersiei.

Waff făcu un efort pentru a ascunde tumultul lăuntric pe care i-l provocară aceste cuvinte.

– Universuri infinite... timp infinit... murmură el. S-ar putea întâmpla absolut orice.

– Ahhh, ești un omuleț ager la minte! făcu ea. Cum ar putea lua cineva în considerare orice? Nu-i nici urmă de logică.

Vorbea, cugetă Waff, ca unul dintre vechii militanți ai Jihadului Butlerian, care încercase să descotorosească omenirea de creierele mecanice. Această Onorată Mater era ciudat de demodată.

– Strămoșii noștri au căutat un răspuns prin intermediul calculatoarelor, observă el.

Să vedem ce are de zis la asta!

– Știi foarte bine că ceea ce le lipsește calculatoarelor este o capacitate de stocare infinită.

Din nou, replica ei îl descumpăni. Citea într-adevăr gândurile? Era vorba de o formă de impregnare mentală? În definitiv, ceea ce făceau tleilaxu cu ghola-ii și cu Dansatorii-Fețe puteau face și alții. Își recentră atenția și se gândi la ixieni și la invențiile lor infernale. Mașini powindah!

Onorata Mater făcu ochii roată prin cameră.

– Greșim oare acordându-le încredere ixienilor? întrebă ea.

Waff își ținu respirația.

– Nu cred că dumneata ai deplină încredere în ei, adăugă ea. Vino-ți în fire, omulețule! Am toată bunăvoința în ceea ce te privește.

Cu oarecare întârziere, Waff începu să-și spună că femeia încerca să fie prietenoasă și sinceră cu el. În orice caz, renunțase la atitudinea superioară și arțăgoasă de la început. Informatorii lui proveniți din Dispersie îi relataseră că Onoratele Matres luau decizii în materie de sex cam în aceeași manieră ca Bene Gesseritul. Încerca această Onorată Mater să-l seducă? Pe de altă parte, nu încăpea îndoială că *înțelegea*, și scosese în evidență, slăbiciunile logicii. Totul era foarte derutant!

– Discuția noastră se învârte în cerc, zise el.

– Te înșeli. Cercul e o figură care îngrădește, care limitează. Omenirea nu mai e limitată de spațiul în care trebuie să se dezvolte.

Iar începea! Cu gura uscată, Waff spuse:

– Se zice că trebuie să accepți ceea ce nu ești în măsură să controlezi.

Ea se aplecă înainte, cu ochii portocalii ațintiți la chipul lui.

– Accepți eventualitatea unui dezastru total pentru Bene Tleilax?

– Dacă acesta ar fi cazul, n-aș fi aici.

– Când logica nu-i de folos, trebuie întrebuințat alt instrument.

– Mi se pare logic, rânji Waff.

– Termină cu ironiile! Cum îndrăznești?!

Waff ridică mâinile într-un gest de apărare și rosti pe un ton împăciuitor:

– Ce instrument propune Onorata Mater?

– Energia.

– Energia? repetă Waff, o dată în plus surprins de răspunsul ei. Câtă și sub ce formă?

– Ceri răspunsuri logice.

Cu oarecare tristețe, Waff își dădu seama că interlocutoarea lui n-avea, de fapt, nimic dintr-un zensunnit. Onorata Mater nu făcea altceva decât să se joace cu vorbele la hotarul nonlogicii, învârtindu-se în jurul ei, dar instrumentul ei rămânea logica.

– Putregaiul din centru se propagă către periferie, rosti el.

Dar ea parcă nici nu-i auzi observația iscoditoare.

– Există resurse de energie neexploatate în străfundurile fiecărei ființe pe care binevoim s-o atingem, replică, întinzând un deget scheletic până la un centimetru de nasul lui.

Waff își retrase fața până ce ea lăsă brațul jos. Apoi întrebă:

– Nu asta spuneau și Surorile Bene Gesserit înainte de a-și produce Kwisatz Haderachul?

– N-au știut să se controleze și au pierdut și controlul asupra lui, răspunse ea disprețuitoare.

Din nou, constată Waff, folosea logica pentru a se referi la nonlogic. Dar cât de multe îi dezvăluise în doar câteva schimburi de replici! Putea să reconstituie istoria probabilă a acestor Onorate Matres. Una dintre Cucernicele Maici *naturale* ale fremenilor de pe Rakis luase calea Dispersiei. Tot felul de oameni fugiseră la bordul non-navelor în Epoca Foametei și în cursul perioadei imediat următoare. O non-navă depusese cine știe pe unde acea sămânță de vrăjitoare și concepțiile ei. Iar sămânța germinase sub forma acestei furii cu ochii portocalii.

Pentru a doua oară, Onorata Mater se sluji de Glas, întrebând:

– Ce anume ați realizat cu acest ghola?

Acum însă Waff era pregătit și nu-i fu greu să reziste. Această Onorată Mater trebuia înlăturată sau, dacă era cu putință, eliminată. Aflase multe de la ea, dar nu putea ști ce aflase ea de la el, cu talentele ei necunoscute.

Sunt monștri sexuali, îi spuseseră informatorii lui. *Înrobesc bărbații cu puterile sexului.*

– Nici nu-ți închipui plăcerile pe care ți le-aș putea procura, rosti ea.

Vocea ei se încolăci în jurul lui ca șfichiul unui bici. Cât de ispititoare, cât de seducătoare era!

Waff trecu în defensivă:

– Spune-mi de ce...

– N-am a-ți spune nimic!

– Înseamnă că n-ai venit ca să negociezi, rosti el posomorât.

Non-navele răspândiseră într-adevăr putregaiul în toate acele alte universuri. Waff se simțea apăsat de povara lucrului pe care trebuia să-l ducă la îndeplinire. Și dacă nu reușea s-o omoare?

– Cum ai îndrăzneala de a te încăpățâna să vorbești despre negocieri cu o Onorată Mater? întrebă ea. Dacă nu știai, află că noi suntem cele care fixăm prețul. Întotdeauna!

– Nu vă cunosc uzanțele, Onorată Mater. Dar înțeleg din vorbele dumitale că te-am ofensat.

– Îți accept scuzele.

Pe care nu ți le-am cerut! O privi cu un aer blajin. Multe lucruri puteau fi deduse din teatrul pe care-l juca în fața lui. În lumina experienței sale milenare, Waff trecu rapid în revistă ceea ce aflase. Această femeie din Dispersie venise aici, să discute cu el, deoarece căuta o informație vitală. Prin urmare, nu avea altă sursă. Îi percepea desperarea. Bine mascată, desigur, dar detectabilă. Onorata Mater voia confirmarea sau dezmințirea unui lucru de care se temea.

Cât de asemănătoare unei păsări de pradă era, cu mâinile ei, ca niște gheare, strângând brațele scaunului! *Putregaiul din centru se propagă către periferie*. O spusese cu voce tare și ea nu auzise. Era clar că omenirea atomică exploda încă în Dispersiile Dispersiilor sale. Cei

pe care-i reprezenta această Onorată Mater nu găsiseră nicio cale pentru a lua urma non-navelor. Asta era, firește. Vânau non-navele, exact ca și vrăjitoarele Bene Gesseritului.

– Căutați mijlocul prin care s-ar putea anula invizibilitatea non-navelor, rosti el.

Cuvintele îi provocară Onoratei Mater un șoc evident. Nu se așteptase la asta din partea *omulețului* aflat în fața ei. Waff văzu panica, apoi furia, apoi hotărârea care i se perindară pe chip înainte ca ea să-și repună masca de prădătoare. Dar știa. Știa că el văzuse.

– Așadar, asta urmăriți cu ghola-ul vostru, zise ea.

– Asta urmăresc vrăjitoarele Bene Gesserit cu el, minți Waff.

– Te-am subestimat. Ai comis cumva aceeași greșeală în ceea ce mă privește?

– Nu cred, Onorată Mater. Programul genetic al cărui produs ești parte, în mod evident, extraordinar. Sunt convins că, dintr-o singură lovitură cu vârful piciorului, m-ai putea ucide fără a-mi da măcar timp să clipesc. Nicio vrăjitoare nu s-ar putea măsura cu voi.

Un surâs încântat îmblânzi trăsăturile Onoratei Mater.

– Atunci... vor fi tleilaxu slujitorii noștri de bunăvoie sau de nevoie?

– Ne propuneți sclavia? întrebă Waff fără a încerca să-și ascundă indignarea.

– Este una dintre opțiunile posibile.

Acum îi găsise ac de cojoc, gândi Waff. Aroganța era slăbiciunea ei! Cu un aer docil, întrebă:

– Ce mi-ai ordona să fac?

– Te vei întoarce luând cu dumneata, ca invitate, două tinere Onorate Matres din suita mea. Se vor împreuna cu dumneata și... te vor învăța concepțiile noastre despre extaz.

Waff inspiră și expiră ușor de două ori.

– Ești asexuat? întrebă ea.

– Numai Dansatorii-Fețe sunt asexuați, răspunse el.

Nu se îndoia că ea știa deja asta. O știa toată lumea.

– Porți titlul de Maestru sau Stăpân, zise ea, dar văd că nu te stăpânești nici măcar pe dumneata însuți.

Mai bine, în orice caz, decât tine, Onorată Cățea! Iar titlul meu este Mașeic, ceea ce te va duce la pierzanie.

– Cele două Onorate Matres care te vor însoți vor inspecta toate instalațiile tleilaxu, apoi se vor întoarce să-mi dea raportul.

Waff oftă cu un aer resemnat.

– Măcar sunt atrăgătoare tinerele acelea? întrebă.

– Onoratele Matres! îl corectă ea.

– E singurul nume pe care îl folosiți?

– Se vor prezenta cu nume dacă vor crede ele de cuviință. Asta e treaba lor, nu a dumitale.

Onorata Mater se aplecă ușor lateral și ciocăni în podea cu articulația descărnată a unui deget. Waff apucă să observe o sclipire metalică. Femeia dispunea de un mijloc pentru a străpunge ecranajul acestei încăperi!

Ușa se deschise și două femei îmbrăcate aproape la fel ca ea își făcură apariția. Erau mai tinere iar capele lor mai puțin ornamentate. Waff le privi lung. Oare erau, amândouă... Încercă să-și disimuleze euforia, dar își dădu seama că nu reușește. Nu conta. Cea vârstnică avea să creadă că era extaziat de frumusețea celor două.

După semne cunoscute doar de Maeștri, observase că una dintre cele două tinere era un Dansator-Față din cei noi. O substituire fusese perfect realizată, iar aceste creaturi din Dispersie nu erau în

stare s-o detecteze! Tleilaxu făcuseră încă un pas înainte! Aveau să fie și vrăjitoarele Bene Gesserit la fel de oarbe în fața noilor ghola?

– Văd că ai adoptat o atitudine rezonabilă, îi spuse bătrâna Onorată Mater. Răsplata nu va întârzia.

– Trebuie să recunosc puterile voastre, Onorată Matre, răspunse el.

Și era adevărat. Înclină capul pentru a ascunde hotărârea pe care știa că ochii ei ar fi deslușit-o.

– Te vor însoți pretutindeni, reluă ea arătându-le pe cele două nouvenite. Vei da ascultare oricărui capriciu al lor și le vei acorda toată onoarea și tot respectul.

– Desigur, Onorată Mater.

Rămânând cu capul plecat, ridică ambele brațe ca în semn de supunere. O săgeată țâșni din fiecare mânecă. În clipa în care declanșă lansatoarele, Waff se trase într-o parte a scaunului, dar mișcarea nu fu destul de rapidă. Vârful piciorului drept al bătrânei Onorate Mater îl izbi violent în coapsa stângă, răsturnându-l cu scaun cu tot.

Fu însă ultimul gest din viața ei. Săgeata din mâneca lui stângă îi străpunse fundul gâtlejului, pătrunzând prin gura pe care surpriza o lăsase deschisă. Otrava paralizantă curmă strigătul pe care dăduse să-l scoată. Cea de-a doua săgeată se înfipse în ochiul drept al adevăratei Onorate Mater mai tânără. Dansatorul-Față de lângă ea îi reteză orice strigăt de alarmă lovind-o fulgerător cu muchia mâinii în beregată.

Cele două corpuri neînsuflețite se prăbușiră.

Waff se extrase anevoie din scaun și îl îndreptă în timp ce se ridica în picioare. Coapsa îi zvâcnea de durere. Câțiva centimetri în plus și cățeaua i-ar fi fracturat femurul! Era sigur că reacția ei nu fusese comandată de sistemul nervos central. Ca la anumite insecte, atacul putea fi declanșat direct de sistemul muscular corespunzător. Această noutate trebuia neapărat investigată!

Dansatorul-Față se dusese să tragă cu urechea la ușa rămasă

deschisă. Se dădu brusc la o parte, lăsând să intre un alt Dansator-Față, având înfățișarea unui gardian ixian.

Waff își masă coapsa amorțită în timp ce Dansatorii-Fețe dezbrăcau cele două cadavre. Falsul ixian își lipi capul de capul bătrânei Onorate Mater. Pe urmă, totul decurse cu mare repeziciune. Brusc, din cameră dispăru gardianul ixian, rămânând doar o copie perfectă a bătrânei Onorate Mater. Un alt pseudoixian se ivi și o copie pe cea de-a doua tânără Onorată Mater. După câteva clipe, ambele cadavre, precum și hainele gardienilor, erau cenușă. Una dintre falsele Onorate Mater o adună într-o pungă pe care-o făcu să dispară sub capă.

Waff examină cu băgare de seamă încăperea. Importanța lucrurilor pe care le descoperise îl făcu să se înfioare. Trufia cu care fusese tratat nu putea proveni decât din partea unor puteri înfricoșătoare. Trebuia să afle cât mai multe despre aceste puteri. Deocamdată îl avea pe Dansatorul-Față care o copiase pe bătrâna Onorată Mater.

– Ai înregistrat-o?

– Da, Stăpâne. Memoria ei era încă vie când am copiat-o.

– Transfer-o.

Waff arătă către cel ce se înfățișase sub forma primului gardian ixian. Cei doi Dansatori-Fețe își atinseră frunțile timp de câteva clipe, apoi se despărțiră.

– Executat, raportă bătrâna.

– Câte alte copii ale acestor Onorate Matres avem?

– Patru, Stăpâne.

– Nici una n-a fost detectată?

– Niciuna, Stăpâne.

– Cele patru să se întoarcă pe planetele centrale ale Onoratelor Matres și să afle tot ce se poate afla despre ele. Apoi una să se întoarcă pentru a raporta ce-a aflat.

– Imposibil, Stăpâne.

– Imposibil?

– Au rupt orice legătură cu baza. Se pare că așa procedează întotdeauna, Stăpâne. Astea fac parte dintr-o celulă nouă, cu sediul pe Gammu.

– Dar nu se poate să nu găsim o cale ca să...

– Iertare, Stăpâne. Coordonatele bazei lor din Dispersie figurau doar în băncile unei non-nave și au fost șterse.

– N-au lăsat nicio urmă? făcu Waff, și în glasul său răzbătu disperarea.

– Nici una, Stăpâne.

Dezastru! își spuse Waff, silindu-se să-și înfrâneze vârtejul subit al gândurilor.

– Nu trebuie să afle cu niciun chip despre cele petrecute aici, rosti el cu voce înfundată.

– De la noi nu vor afla, Stăpâne.

– Care sunt talentele lor? Ce puteri au? Repede!

– Cam aceleași cu ale unei Cucernice Maici Bene Gesserit, dar fără memoria conferită de melanj.

– Ești sigur?

– Nu se simte nimic de acest fel. După cum știți, Stăpâne, avem...

– Știu, știu, spuse repede Waff, făcându-i semn să tacă. Dar cea bătrână părea atât de trufașă, atât de...

– Să-mi fie cu iertare, Stăpâne, dar nu cred că avem timp de pierdut. Aceste Onorate Matres au perfecționat plăcerile sexuale până la un nivel încă neegalat.

– Deci e adevărat ce ne-au relatat informatorii.

– Onoratele Matres s-au întors la originile Tantrismului antic, din care și-au dezvoltat apoi propriile lor metode de stimulare sexuală, Stăpâne. Acesta e mijlocul prin care obțin obediența idolatră a adepților lor.

– Idolatră! murmură Waff. Sunt superioare Maestrelor Geneticiene ale Bene Gesseritului?

– Onoratele Matres sunt încredințate că da, Stăpâne. Dorești să facem o demons...

– Nu!

Waff își abandonă masca strengărească, la auzul acestor dezvăluiri, și adoptă expresia de dominare a unui Maestru, Dansatorii-Fețe înclinară capetele în semn de supunere. Un licăr de triumf ilumină chipul lui Waff. Descendenții tleilaxu reveniți din Dispersie spuseseră adevărul. O simplă transcriere mentală confirmase eficacitatea acestei noi arme pe care o dobândise poporul său!

– Ce poruncești, Stăpâne? întrebă Dansatorul-Față care o copiase pe bătrâna Onorată Mater.

Waff își reluă masca de spiriduș.

– Vom cerceta cu de-amănuntul toate astea când vom reveni în vatra Tleilaxului, la Bandalong. Până atunci însă... nici măcar un Maestru nu-i poate porunci unei Onorate Mater. *Voi* veți fi stăpânii mei până ce vom fi la adăpost de orice priviri indiscrete.

– Am înțeles, Stăpâne. Să transmit vreun ordin celor de-afară?

– Da. Ordinul este următorul: această non-navă nu se va mai întoarce pe Gammu. Va trebui să dispară fără urmă. Și fără nici un supraviețuitor.

– Așa va fi, Stăpâne.

Tehnologia, la fel ca multe alte activități, tinde spre evitarea riscurilor de către investitori. Incertitudinea este eliminată în măsura posibilului. Se supun acestei reguli mai ales investițiile de capital, deoarece oamenii preferă, în general, situațiile previzibile. Rari sunt cei ce recunosc caracterul distructiv al procesului prin limitele pe care le impune diversității și prin felul în care vulnerabilizează populații întregi la modul brutal în care universul nostru poate arunca uneori zarurile.

Reflecții asupra ixienilor
Arhivele Bene Gesserit

În dimintața următoare încercării ei din deșert, Sheeana se trezi în complexul sacerdotal și-și văzu patul înconjurat de siluete înveșmântate în robe albe.

Preoți și preotese!

– S-a trezit, anunță o preoteasă.

Spaima o năpădi iar pe Sheeana. Trase pătura până la bărbie în timp ce privea cu ochii măriți fețele care o examinau. Aveau de gând s-o abandoneze din nou în deșert? Dormise, epuizată, în patul cel mai moale și în așternuturile cele mai curate de care avusese parte în opt ani de viață, dar știa că tot ce făceau preoții putea avea două fețe. Nu trebuia să te încrezi în ei!

– Ai dormit bine?

Era preoteasa care vorbise mai înainte. Mai înaintată în vârstă decât toți ceilalți, avea părul cărunt și fața încadrată de o glugă albă cu tiv purpuriu. Ochii, de un albastru spălăcit, erau apoși, dar vioi. Nasul

mic și cârn domina o gură îngustă și o bărbie proeminentă.

– Nu vrei să vorbești cu noi? insistă femeia. Sunt Cania, slujitoarea ta de noapte. Mai ții minte? Te-am ajutat aseară, la culcare.

Tonul vocii sale, cel puțin, era liniștitor. Sheeana se ridică în capul oaselor și-i privi mai bine pe cei din jur. Le era frică! Nasul ei de copil al deșertului putea deslușI fără nicio dificultate mesajul feromonilor. Pentru ea, era o simplă constatare: *Mirosul ăsta înseamnă frică.*

– Ați vrut să mă omorâți, spuse ea. De ce?

Adulții din jurul ei schimbară priviri consternate.

Spaima Sheeanei se risipi dintr-odată. Simțise deja noua rânduială a lucrurilor, iar încercarea din ajun, în deșert, însemna o nouă schimbare. Își aminti atitudinea servilă a bătrânei... Cania? Mai că nu se târâse la picioarele ei, în seara precedentă. Mai târziu, Sheeana avea să învețe că orice persoană care a supraviețuit acceptării morții dobândește un nou echilibru emoțional. Frica era trecătoare. Această nouă situație părea interesantă.

Vocea Caniei tremură când îi răspunse:

– Crede-mă, Copilă a Zeului, că n-am avut nici un fel de intenții rele.

– Numele meu e Sheeana. Cine sunt ceilalți?

Netezi cu mâna cutele păturii. Își spusese numele pentru că așa cerea politețea deșertului. Cania se prezentase.

– Se vor retrage cu toții dacă nu le dorești prezența... Sheeana, răspunse Cania. Apoi, arătând o femeie roșie la față, aflată în stânga sa și purtând o robă exact ca a ei, adăugă: În afară de Alhosa, firește. Ea este slujitoarea ta de zi.

Alhosa făcu o plecăciune când își auzi numele. Sheeana întoarse capul spre chipul umflat de apă, ale cărui trăsături rubiconde erau înconjurate de o aureolă de păr blond, scămos. Apoi își strămută brusc atenția asupra bărbaților dimprejur. O priveau pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, unii dintre ei cu un fel de suspiciune

tremurătoare. Mirosul fricii era puternic.

Preoți!

– Dă-i afară, spuse ea, agitând mâna în direcția lor. Sunt, cu toții, haram!

Era un cuvânt din popor, termenul cel mai dur pentru a desemna tot ce putea fi mai abject.

Șocați, preoții avură o mișcare de recul.

– Plecați! porunci Cania.

Expresia de bucurie răutăcioasă care i se întipărise pe chip era de neconfundat. Ea nu fusese inclusă în aceeași categorie cu acești preoți ticăloși, calificați drept haram! De bună seamă că săvârșiseră lucruri odioase de vreme ce Zeul trimisese o copilă-preoteasă pentru a-i pedepsi. Cania îi credea în stare de orice. Rareori o trataseră cum s-ar fi cuvenit.

Ca niște câini bătuți, preoții se retraseră de-a-ndăratelea, făcând plecăciuni, și părăsiră odaia Sheeanei. Printre cei alungați se afla și istoricul-locutor Dromind, un bărbat cu fața întunecată și o minte iscoditoare care trăgea de idei ca pliscul unui vultur de o bucată de hoit. În clipa în care se aflară cu toții pe coridor și ușa camerei se închise, Dromind își informă tovarășii care tremurau că numele Sheeana era o formă modernă a străvechiului nume Siona.

– Cunoașteți cu toții locul ocupat de Siona în istorii, le spuse el. L-a servit pe Shai-Hulud în transformarea Sa din ființă umană în Zeul Fracționat.

Stiros, preotul bătrân și sfrijit, cu buzele ca pergamentul și ochi spălăciți, îl privi cu mirare.

– Foarte ciudat, într-adevăr, zise el. Istoria Orală pretinde că Siona a jucat un rol primordial în trecerea Lui de la Unicitate la Multiplicitate. Sheeana... Crezi că...

– Să nu uităm propriile cuvinte sfinte ale Zeului, tălmăcite de Hadi Benotto, interveni un alt preot. Shai-Hulud pomenește deseori de

Siona.

– Și nu întotdeauna în termeni favorabili, le atrase atenția Stiros. Amintiți-vă numele ei întreg: Siona Ibn Fuad al-Seyefa Atreides.

– Atreides, murmură altcineva.

– Va trebui s-o studiem cu cea mai mare băgare de seamă, zie Dromind.

Un tânăr acolit-curier se apropie în goană dinspre capătul culoarului și se strecură în grup, căutându-l pe Stiros.

– Trebuie să plecați de-aici imediat, îi spuse el bătrânului preot.

– De ce? se făcu auzit un glas indignat.

– Copila se mută la reședința Marelui Preot, spuse curierul.

– Din ordinul cui? întrebă Stiros.

– Al Marelui Preot Tuek însuși, răspunse curierul. Au ascultat, adăugă el, arătând cu un gest vag în direcția din care venise.

Toți cei din grupul de pe culoar înțeleseră. Camerele puteau fi amenajate în așa fel încât vocile să se propage dintr-un loc într-altul. Cineva asculta întotdeauna.

– Și ce-au auzit? întrebă Stiros cu glas ușor tremurat.

– Copila a vrut să știe dacă odaia ei era cea mai bună de aici. Or s-o mute și nu trebuie ca ea să vă vadă când va ieși.

– Și nouă ce ne rămâne de făcut? se interesă Stiros.

– S-o studiem, răspunse Dromind.

Părăsiră coridorul fără zăbavă și, din clipa aceea, se apucară cu toții s-o studieze pe Sheeana. Impulsul acesta le marcă întreaga existență în anii care urmară. Obișnuințele create în jurul Sheeanei cauzară schimbări ce se făcură simțite până în cotloanele cele mai îndepărtate ale sferei de influență a Zeului Fracționat. Schimbări

declanșate de două cuvinte: „S-o studiem.“

Cât de naivă era, își spuneau preoții. Curios de naivă. Dar știa să citească și manifesta un viu interes pentru Cărțile sfinte pe care le găsise la reședința lui Tuek, devenită propria ei reședință.

Spiritul concilierii funcționase de la cel mai puternic până la cel mai umil. Tuek se mutase în locuința asistentului său principal și procesul se repercutase până la ultima treaptă. Mai mulți Fabricanți veniseră să ia măsurile Sheeanei și-i confecționaseră un distrai de cea mai bună calitate, precum și o serie de robe în albul și auriul cu ornamente de purpură ale veșmintelor preoțești.

Oamenii începură să-l evite pe istoricul-locutor Dromind care, de cum agăța pe cineva, se apuca să expună povestea din vechime a Sionei, ca și când asta ar fi spus mare lucru despre cea care purta acum vechiul nume modificat.

– Siona a fost tovarășa de viață a Sfântului Duncan Idaho, reamintea el oricui se oprea să-l asculte. Urmașii lor sunt pretutindeni.

– Zău? Scuză-mă, e foarte interesant, dar acum sunt grăbit, am o treabă care nu suferă amânare.

La început, Tuek se arătase mai răbdător cu Dromind. Istoria îi reținuse interesul iar implicațiile ei i se păruseră evidente.

– Zeul ne-a trimis o nouă Siona, conchisese el. Totul e cât se poate de limpede.

Dromind se dusese să scotocească din nou în arhive și revenise la atac.

– Documentele de la Dar-es-Balat apar acum într-o lumină cu totul nouă, îi spuse el Marelui Preot. N-ar trebui s-o cercetăm mai îndeaproape și s-o supunem la noi încercări pe această copilă?

Dromind se înființase la Marele Preot imediat după micul dejun. Resturile gustării de dimineață a lui Tuek se aflau încă pe mica masă din verandă. De la etajul superior, printr-o fereastră deschisă, răzbăteau zgomotele din apartamentul Sheeanei. Tuek duse un deget în dreptul buzelor și vorbi cu voce scăzută:

– Copila Sfântă se duce adesea din proprie inițiativă în deșert. (Se apropie de o hartă murală și arătă cu degetul un sector situat la sud-vest de Keen.) S-ar părea că asta-i o zonă care-o interesează sau, aș zice... o atrage.

– Am auzit că folosește deseori dicționarele, spuse Dromind. Sunt sigur că, dacă...

– O face pentru a ne pune *pe noi* la încercare, îl întrerupse Tuek. Nu te lăsa înșelat.

– Dar, Mare preot Tuek, le pune Caniei și Alhosei întrebări absolut puerile.

– Te îndoiești de judecata mea, Dromind?

Prea târziu, Dromind își dădu seama că depășise limitele prudenței. Își puse lacăt la gură, dar expresia lui arăta că ar mai fi avut încă multe de spus.

– Zeul a trimis-o – ca să stârpească un rău ce se va fi strecurat printre slujitorii Lui, spuse Tuek. Pleacă! Roagă-te și întreabă-te dacă nu cumva răul acesta și-a găsit sălaș și în tine.

După plecarea lui Dromind, Tuek îl chemă pe unul dintre oamenii săi de încredere.

– Unde se află Copila Sfântă?

– A plecat iar în deșert, Sfinția-Ta, pentru a se împărtăși Părintelui ei.

– La sud-vest?

– Da, Sfinția-Ta.

– Dromind să fie dus departe spre est și abandonat în mijlocul nisipurilor. Împlântați în jurul lui câțiva tobosari și aveți grijă să nu se mai întoarcă niciodată.

– Dromind, Sfinția-Ta?

– Dromind!

Dar chiar și după ce Dromind sfârși în Gura Zeului, preoții continuară să-i urmeze îndemnul dintâi. O studiau pe Sheeana.

Sheeana îi studia și ea.

Încetul cu încetul, atât de încet încât n-ar fi putut spune când se petrecuse tranziția, deveni conștientă de puterea pe care o avea asupra celor din jurul ei. La început, fusese un joc, cel al copilului-suveran, căruia adulții se reped să-i satisfacă orice capriciu. Curând însă deveni limpede că niciun capriciu nu era exagerat.

Dorea să aibă la masă un fruct foarte rar?

Fructul îi era servit pe o tavă de aur.

Zărea, jos, în aglomerația străzii, un copil pe care și-l dorea ca tovarăș de joacă?

Copilul era numaidecât adus în apartamentele ei din templu. După ce spaima și uluiala se risipeau, copilul era câteodată în stare să se lase antrenat în jocurile Sheeanei, pe care preoții și preotesele le observau cu cea mai mare atenție. Nevinovate zburdălnicii prin grădinile suspendate, ghionturi, șoapte și chicoteli – toate erau supuse unor analize serioase. Sheeana însă găsea împovărătoare respectul și teama pe care i le arătau toți acești copii și-i rechema rareori pe cei cu care avusese de-a face o dată, preferând să învețe lucruri noi de la noi tovarăși de joacă.

Preoții nu reușeau să se pună de acord asupra nevinovăției acestor întâlniri. Copiii fură supuși la interogatorii chinuitoare, până ce Sheeana prinse de veste și făcu un acces de furie împotriva celor răspunzători.

În mod inevitabil, zvonurile despre Sheeana se răspândiră pe tot cuprinsul Rakisului, dar și în afara planetei. Rapoartele pe care le primea Comunitatea Surorilor se acumulau. Anii treceau, într-un fel de rutină sublim autocratică, alimentând curiozitatea Sheeanei. Era o curiozitate care părea să nu aibă limite. Nici unul dintre cei ce-o înconjurau pe Sheeana nu-și dădea seama că, de fapt, era vorba de o formă de educație. Sheeana învăța de la preoții Rakisului, iar ei învățau de la ea. Bene Gesseritul însă observase imediat acest aspect

din viața Sheeanei și-i urmăreau evoluția cu cea mai mare atenție.

– E în mâini bune, decretase Taraza. O vom lăsa în pace până ce va fi pregătită. Dar aveți grijă să mențineți o forță de intervenție în permanentă alertă și să mă informați cu regularitate.

Sheeana nu dezvălui niciodată nimic despre adevăratele ei origini, nici despre ceea ce le făcuse Shaitan familiei și consătenilor ei. Asta era o chestiune personală, între Shaitan și ea. Considera că tăcerea ei era plata cuvenită pentru faptul că fusese cruțată.

Treptat, unele lucruri se estompară în viața Sheeanei. Incursiunile ei în deșert se împuținară. Curiozitatea îi rămase vie, dar își dădu seama că nu în mijlocul nisipurilor avea să găsească explicația comportării lui Shaitan față de ea. Și, deși știa că pe Rakis existau ambasade ale altor puteri, spionii Bene Gesseritului infiltrați în anturajul ei avură grijă ca ea să nu manifeste prea mult interes pentru Comunitatea Surorilor. Răspunsurile lor erau calculate pentru a deturna atenția Sheeanei pe măsură ce se făcea simțită.

Mesajul pe care-l transmisese Taraza observatoarelor ei de pe Rakis era clar și precis: „Secolele de pregătire au devenit ani de finisare. Nu vom acționa decât la momentul oportun. Nu mai încape nicio îndoială că acesta este copilul pe care l-am așteptat.“

După părerea mea, reformatorii au pricinuit mai mult rău decât oricare altă forță din întreaga istorie umană. Arătați-mi pe cineva care declară: „Trebuie făcut ceva pentru a schimba lucrurile!“ și vă voi demonstra că are un cap plin de intenții vătămătoare, care nu au altă supapă de evacuare. Ceea ce, dimpotrivă, trebuie să ne străduim să facem întotdeauna este să descoperim cursul natural al lucrurilor și să-l urmăm, contopindu-ne cu el.

„Cucernica Maică Taraza“
Fragment dintr-o conversație
Dosarul B.G. GSXXMAT9

Cerul se degaja treptat, pe măsură ce soarele Gammu-ului urca și aerul se umplea de mirosurile ierbii și ale pădurii înconjurătoare, deșteptate de roua dimineții.

Duncan Idaho stătea în fața uneia dintre Ferestrele Interzise, respirând miresmele ce ajungeau până la el. În dimineața aceea, Patrin îi spusese:

– Ai cincisprezece ani. De acum înainte nu mai trebuie să te consideri copil, ci adolescent.

– E ziua mea de naștere?

Se aflau în dormitorul lui Duncan, unde Patrin venise să-l trezească, aducându-i un suc de citrice.

– Nu știu când e ziua ta de naștere.

– Ghola-ii au zi de naștere?

Patrin nu răspunse. Era interzis să abordeze acest subiect cu tânărul ghola.

– Schwangyu nu-ți dă voie să răspunzi la această întrebare, îl provocă Duncan.

Patrin vorbi cu vădită stânjeneală.

– Basharul m-a trimis să-ți spun că lecția din dimineața aceasta nu va avea loc ca de obicei. A zis să te ocupi de exercițiile pentru genunchi și gambe până când te va chema el.

– Exercițiile astea le-am făcut ieri!

– Nu fac altceva decât să-ți transmit ordinele Basharului.

Patrin luă paharul gol și se retrase.

Duncan se îmbrăcă repede. Trebuia să se ducă la cantină pentru micul dejun. *La dracu'!* N-avea nevoie de niciun mic dejun. Ce făcea Basharul? Pentru ce nu putea începe lecția la timp? *Exerciții pentru genunchi și gambe!* Asta numai ca să nu stea degeaba, pentru că pe Teg îl reținea cine știe ce treabă neprevăzută. Furios, Duncan apucă pe o Cale Interzisă care ducea la o Fereastră Interzisă. *N-au decât să-i pedepsească iar pe afurisiții de gardieni!*

Mirosurile care pătrundeau prin fereastra deschisă i se păreau evocatoare, dar era incapabil să identifice amintirile ce hălăduiau la hotarele spiritului său conștient. Știa însă că erau amintiri. Găsea acest lucru, deopotrivă, înfricoșător și atrăgător – ca mersul pe marginea unei prăpăstii sau sfidarea fățișă a lui Schwangyu. Nu mersese niciodată pe marginea unei prăpăstii și nici n-o sfidase vreodată fățiș pe Schwangyu, dar putea să-și închipuie ambele lucruri. Doar vederea imaginii holo a unei poteci pe o creastă de munte făcea să i se strângă stomacul. Cât despre Schwangyu, își imagina deseori că se revolta împotriva ei și simțea aceeași reacție viscerală.

Există altcineva în mintea mea, își spunea el.

Nu doar în mintea lui, ci și în *trupul* lui. Îl încercau și alte senzații bizare, ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis pe care era incapabil să și-

l amintească. Materia visului necesita anumite cunoștințe despre care știa că n-avea de unde să le posede.

Și totuși, le poseda.

Putea să numească unii dintre arborii al căror miros pătrundea pe fereastră, deși nici una dintre aceste denumiri nu figura în documentația existentă în bibliotecă.

Această fereastră era „interzisă" deoarece străpungea unul dintre zidurile exterioare ale Citadelei și putea fi deschisă. De altfel, era adesea deschisă, ca acum, pentru aerisire. Duncan putea să ajungă la ea, din dormitorul lui, cățărându-se pe balustrada balconului și strecurându-se în puțul de ventilație al unei cămări situate la etaj. Învățase s-o facă fără a lăsa nicio urmă. Foarte devreme, fusese făcut să înțeleagă că toți cei formați de Bene Gesserit erau capabili să deslușească și să interpreteze cele mai infime semne. Grație învățăturilor date de Teg și Lucilla, el însuși progresase considerabil în această artă.

Din umbra culoarului unde se afla fereastra, Duncan observa pantele împădurite ce urcau către culmile străjuite de stânci. Pădurea îl fascina. Piscurile de dincolo de ea aveau ceva magic. Era ușor de imaginat că niciun om nu călcase prin ținutul acela. Ce minunat ar fi fost dacă ar fi putut să se piardă acolo, să fie singur cu el însuși, fără grija acelei alte persoane care sălășluia în el, ca o prezență străină.

Oftând, Duncan părăsi fereastra și se întoarse pe calea știută numai de el. Abia când se regăsi în siguranța camerei lui își îngădui să-și spună că escapada îi reușise încă o dată. Nimeni n-avea să fie pedepsit din cauza lui.

Pedepsele și suferința, care înconjurau ca o aură locurile ce-i erau interzise, nu făceau altceva decât să-i impună și mai multă precauție ori de câte ori încălca regulile.

Nu-i plăcea să se gândească la suferința pe care ar fi putut să i-o pricinuiască Schwangyu dacă l-ar fi surprins în dreptul unei Ferestre Interzise. Dar nici cea mai aspră pedeapsă, își spunea el, nu l-ar fi făcut să se lamenteze. Nu se plânsese niciodată, la nici una dintre

mizeriile pe care i le făcuse. Se mulțumea s-o privească în ochi, plin de ură, dar absorbindu-i lecția. Pentru el, lecția lui Schwangyu era fără echivoc: trebuia să-și perfecționeze abilitatea de a se deplasa pe furiș, nevăzut și neauzit, fără a lăsa vreo urmă a trecerii sale.

În dormitor, Duncan se așeză pe marginea patului și privi fix peretele alb din fața lui. Odată, când îl privise astfel vreme îndelungată, o imagine se formase acolo. Cea a unei femei tinere, cu părul de culoarea chihlimbarului și o față încântătoare, plină de blândețe. Îl privea surâzând. Buzele ei se mișcaseră fără a lăsa să iasă vreun sunet, dar Duncan învățase deja să citească pe buze și deslușise cuvintele: „Duncan, scumpul meu Duncan...“

Era mama? Mama sa adevărată?

Chiar și ghola-ii aveau o mamă adevărată, undeva, în trecut. Pierdută în negura timpului, dincolo de cuvele axlotl, existase o femeie care îl purtase în pântecul ei și... și-l iubise. Da, îl iubise, pentru că era copilul ei. Dacă imaginea de pe perete era cea a mamei lui, cum de ajunsese până aici? Nu putea să identifice chipul, dar ar fi vrut din tot sufletul să fie al mamei sale.

Acea experiență îl teroriza, însă frica nu-l împiedica să-și dorească repetarea ei. Oricare ar fi fost identitatea acelei femei, prezența ei efemeră îl marcase. Străinul care sălășluia în el o cunoștea. Era sigur de asta. Uneori își dorea să fie acel străin, doar pentru o clipă, cât să poată culege toate acele amintiri ascunse. Dar acest gând îl înspăimânta. Își spunea că și-ar fi putut pierde propria identitate dacă străinul ar fi pătruns în conștiința lui.

Se întreba dacă asta n-ar fi fost ceva asemănător cu moartea.

Duncan se aflase în prezența morții când nu împlinise încă nici șase ani. Apărătorii Citadelei respinseseră un grup de atentatori și unul dintre gardieni fusese ucis. Patru agresori își găsiseră de asemenea moartea. Duncan văzuse cadavrele aduse în Citadelă – trupuri cu mușchii moi, cu brațele atârnând inerte. Ceva esențial dispăruse din trupurile acelea. Nu mai rămăsese nimic care să le evoce amintiri – amintiri proprii sau amintiri ale vreunui străin.

Cele cinci corpuri fuseseră duse, undeva, în adâncurile Citadelei.

Duncan îl auzise mai târziu pe unul dintre gardieni spunând că cei patru atentatori fuseseră îndopați cu *shere*. Atunci aflase Duncan pentru prima oară despre sondele ixiene.

– O sondă ixiană poate să scotocească până și în mintea unei persoane recent decedate, îi explicase Geasa. Shere-ul este un drog care protejează împotriva sondei. Celulele nervoase au timp să moară în totalitate înainte ca efectele drogului să dispară.

Trăgând cu urechea la diferite conversații, Duncan află că, totuși, cei patru agresori erau sondați și pe alte căi. Aceste alte căi nu-i fură explicate, dar el bănuia că trebuia să fi fost vorba de tehnici secrete pe care le cunoștea doar Bene Gesseritul. Cine știe ce alt truc infernal de-al Cucernicelor Maici. Probabil că-i înviau pe morți pentru a stoarce informații de pe buzele lor recalcitrante. Și Duncan își imagina fețe depersonalizate, bolborosind la porunca unei inchizitoare diabolice.

Inchizitoarea era, întotdeauna, Schwangyu.

Asemenea imagini bântuiau prin mintea lui Duncan în pofida tuturor eforturilor depuse de profesorii săi pentru a risipi „inepțiile generate de ignoranță". Profesorii îi explicau că aceste povești aberante nu erau bune decât pentru a întreține teama de Bene Gesserit printre neinițiați. Dar Duncan refuza să se considere inițiat. Ori de câte ori vedea o Cucernică Maică, își spunea: *Nu am nimic în comun cu zgripțuroaicele astea!*

Lucilla insistase mult asupra acestor lucruri în ultima vreme.

– Religia este o sursă de energie, spunea ea. Trebuie să știi să identifici această energie și s-o utilizezi pentru atingerea propriilor tale scopuri.

Scopurile lor, nu ale mele, gândea Duncan.

Cât despre propriile lui scopuri, putea să și le imagineze, și să se vadă pe el însuși triumfând asupra Comunității Surorilor și, mai cu seamă, asupra lui Schwangyu. Convingerea lui era că asemenea proiecții mentale proveneau dintr-o realitate subterană, care se confunda cu aceea în care sălășluia străinul din el. Dar învățase să

dea din cap cu docilitate și să lase impresia că și el se amuza pe seama acestei credulități religioase.

Lucilla descoperise dihotomia din cugetul lui. Îi explicase lui Schwangyu:

– Crede că forțele mistice sunt ceva de temut și, pe cât se poate, de evitat. Atât timp cât va persista în această credință, nu va putea învăța să se servească de cunoștințele noastre cele mai însemnate.

Se aflau între patru ochi, în biroul bătrânei Cucernice Maici, pentru ceea ce Schwangyu numea o „ședință periodică de evaluare". Era la puțin timp după cina lor frugală și zgomotele Citadelei erau cele obișnuite în orele serii. Patrulele de noapte își începeau rondul, cei ce ieșiseră din gardă se bucurau de unul din rarele lor răgazuri de destindere. Biroul lui Schwangyu nu fusese complet izolat acustic – o amenajare introdusă în mod intenționat de renovatoarele Comunității. Auzul exersat al unei Cucernice Maici putea extrage numeroase informații din sunetele pe care le percepea în jur.

Schwangyu se simțea din ce în ce mai descumpănită în cursul acestor „ședințe de evaluare". Începea să devină evident că Lucilla nu putea fi câștigată de partea celor ce i se opuneau lui Taraza. Lucilla era, firește, imună la subterfugiile manipulatoare ale unei Cucernice Maici. Cel mai afurisit lucru însă era că Lucilla și Teg îi inoculau împreună ghola-ului aptitudini cu un pronunțat caracter exploziv. Era ceva extrem de periculos. Și, ca și când n-ar fi avut destule probleme, Schwangyu începea să nutrească tot mai mult respect pentru Lucilla.

– Crede că facem apel la puteri oculte pentru a practica artele noastre, urmă Lucilla. Cum a putut să ajungă la asemenea concluzii?

Schwangyu simți dezavantajul impus de această întrebare. Lucilla știa deja că, prin toate astea, se urmărise slăbirea ghola-ului. Ceea ce spunea ea, de fapt, era: „*Nesupunerea e o crimă împotriva Comunității Surorilor*".

– Dacă dorește să dobândească într-adevăr cunoștințele noastre, sunt sigură că le va căpăta de la dumneata, spuse ea.

Oricât de periculos ar fi fost, din punctul de vedere al lui Schwangyu, acesta era cu siguranță un adevăr.

– Setea sa de cunoaștere este cea mai bună pârghie de care dispun, zise Lucilla, dar știi la fel de bine ca mine că asta nu e destul.

Nu existase niciun reproș în tonul ei, dar, pentru Schwangyu, el era implicit. *Fir-ar ea afurisită! Încearcă să mă ralieze la cauza ei!* Mai multe replici îi veniră în minte. „*Nu am nesocotit niciun ordin.*“ *Puah!* O scuză infectă! „*Ghola-ul a fost tratat conform metodelor de instrucție standard practicate de Bene Gesserit*.“ Inadecvat și inexact. Ghola-ul nu era un elev ca oricare altul. Existau în el profunzimi ce nu puteau fi comparate decât cu cele ale unei potențiale Cucernice Maici. Tocmai asta era problema!

– Am comis unele greșeli, rosti ea cu voce tare.

Poftim! Era genul de răspuns cu două tăișuri pe care doar o altă Cucernică Maică putea să-l aprecieze.

– N-ai comis o greșeală deteriorându-l, replică Lucilla.

– Dar n-am reușit să prevăd că o altă Cucernică Maică ar putea să-i dea la iveală deteriorările.

– Nu vrea să dobândească puterile noastre decât ca să evadeze. În sinea lui, își spune: „*Într-o zi voi ști la fel de mult ca și ele și atunci o să-mi iau tălpășița*.“

Văzând că Schwangyu nu spune nimic, Lucilla continuă.

– O manevră dibace. Dacă fuge, vom fi nevoite să-l urmărim și să-l distrugem noi însene.

Schwangyu zâmbi:

– N-am să repet greșeala dumitale, zise Lucilla. Îți spun deschis ceea ce știu că, oricum, vei observa. Acum înțeleg de ce a trimis Taraza o Impregnatoare la cineva atât de tânăr.

Zâmbetul lui Schwangyu pieri.

– Ce te-ai apucat să faci?

– Să-l leg de mine exact în același mod în care le legăm pe acolitele noastre de învățătoarele lor. Îl tratez cu loialitate și cu sinceritate, ca și când ar face parte dintre noi.

– Dar e un mascul!

– Însă nu va cunoaște agonia mirodeniei, dar asta va fi singura deosebire. Și cred că începe să reacționeze favorabil.

– Ce se va întâmpla când va veni momentul impregnării finale?

– Nu va fi ușor, știu. Ești convinsă că asta îl va distruge. De astfel, acesta a și fost planul dumitale, firește.

– Lucilla, Comunitatea nu este în unanimitate de acord cu intențiile lui Taraza în legătură cu acest ghola. Sunt sigură că știi asta.

Era argumentul cel mai puternic al lui Schwangyu și faptul că îl păstrase pentru acest moment spunea multe. Teama de un nou Kwisatz Haderach era profund ancorată în cugete, iar disensiunile din interiorul Bene Gesseritului îi traduceau importanța.

– Este vorba de un material genetic de gradul întâi, spuse Lucilla. N-a fost selecționat pentru a deveni un Kwisatz Haderach.

– Dar tleilaxu au intervenit în patrimoniul său genetic!

– Da; la cererea noastră. I-au accelerat reacțiile nervoase și musculare.

– Atâta tot?

– Ai văzut și dumneata analizele celulare.

– Dacă am fi la fel de avansate în domeniul acesta pe cât sunt tleilaxu, n-am mai avea nevoie de ei. Am poseda propriile noastre cuve axlotl.

– Cu alte cuvinte, ești convinsă că ne-au ascuns ceva.

– L-au ținut complet în afara posibilităților noastre de observație timp de nouă luni!

– Am mai auzit argumentele astea.

Schwangyu ridică mâinile într-un gest de capitulare.

– În cazul acesta, fă ce vrei cu el, *Cucernică Maică*. Dumneata vei răspunde de consecințe. Dar nu vei reuși să mă îndepărtezi din acest post, oricare ar fi raportul pe care-l vei adresa Casei Canonicatului.

– Să te îndepărtez? În niciun caz. Nu vreau ca fracțiunea dumitale să ne trimită pe cineva necunoscut.

– Există o limită până la care sunt dispusă să accept insultele dumitale.

– Și există o limită până la care Taraza va fi dispusă să accepte trădarea.

– Dacă ne vom pricopsi cu un alt Paul Atreides sau, ferească-ne zeii, cu un alt Tiran, răspunderea îi va reveni în întregime lui Taraza, spuse Schwangyu. Poți să-i repeți cuvintele mele.

– Poate că te interesează să afli, zise Lucilla ridicându-se, că Taraza mi-a dat mână liberă în privința cantității de melanj pe care pot să i-o administrez ghola-ului. Am început deja să-i măresc doza de mirodenie.

Schwangyu lovi cu amândoi pumnii în tăblia biroului.

– Fir-ați afurisite amândouă! Ne veți duce la pierzanie pe toate!

Secretul tleilaxu trebuie că rezidă în sperma lor. Testele noastre au dovedit că ea nu se transmite în mod firesc din punct de vedere genetic. Există goluri. Toți tleilaxu pe care i-am examinat până acum ne-au ascuns personalitatea lor profundă. Tleilaxu au o imunitate naturală la sondele ixiene! Secretul la toate nivelurile, aceasta este arma lor supremă și suprema lor apărare.

„Analiză Bene Gesserit"
Cod Arhive BTXX441WOR

Într-o dimineață a celui de-al patrulea an de când Sheeana se afla în custodia preoților, raportul unei agente din templu trezi interesul deosebit al observatoarei Bene Gesserit de pe Rakis.

– Zici că era pe terasa de pe acoperiș? întrebă Cucernica Maică Tamalane, Comandanta Citadelei rakiene.

Tamalane servise mai înainte pe Gammu și cunoștea mai bine decât oricine importanța partidei pe care Comunitatea Surorilor o juca pe cele două planete. Raportul o obligase să-și întrerupă micul dejun, care consta dintr-un fruct citric în sirop cu adaos de melanj. Mesagera rămase pe loc repaus în fața mesei, în timp ce Tamalane reîncepu să mănânce, citind încă o dată raportul.

– Pe terasă, da, Cucernică Maică.

Tamalane ridică ochii spre informatoarea ei. Kipuna, născută pe Rakis, era o acolită pe cale de a fi formată anume pentru misiunile locale mai delicate. Luând încă o înghițitură din fructul însiropat, Tamalane rosti:

– „*Aduceți-i înapoi!*" Exact astea au fost cuvintele ei?

Kipuna înclină afirmativ capul. Înțelegea sensul întrebării. Sheeana se exprimase pe un ton imperios, de comandă?

Tamalane reluă examinarea raportului, în căutarea punctelor sensibile. Era bucuroasă că venise cu el chiar Kipuna. Cucernica Maică nutrea un respect deosebit pentru calitățile tinerei rakiene. Kipuna avea trăsăturile durdulii și părul scămos caracteristice multora dintre cei ce aparțineau castei preoților de pe Rakis, dar creierul aflat sub podoaba ei capilară nu era câtuși de puțin scămos.

– Sheeana era supărată, zise Kipuna. Topterul a trecut chiar pe deasupra terasei și ea i-a văzut clar pe cei doi prizonieri încătușați care se aflau la bord. Știa că erau duși la moarte, în deșert.

Tamalane lăsă jos raportul și surâse.

– Vasăzică a ordonat ca prizonierii să fie aduși înapoi. Găsesc fascinantă alegerea cuvintelor ei.

– „Aduceți-i înapoi!“ se miră Kipuna. Pare un ordin cât se poate de banal. Ce este fascinant?

Tamalane aprecie sinceritatea cu care acolita își exprima interesul. Kipuna nu voia să scape o șansă de a înțelege modul în care funcționa mintea unei Cucernice Maici.

– Nu la aceste cuvinte m-am referit, spuse ea. Se aplecă deasupra raportului și citi cu voce tare: „Sunteți slujitorii lui Shaitan, nu slujitorii slujitorilor lui.“ Ai văzut și ai auzit personal toate astea?

– Da, Cucernică Maică. Am considerat important să vă aduc eu însămi raportul, pentru cazul că ați avea de pus întrebări.

– Continuă să-l numească Shaitan. Îmi închipui cât îi irită asta pe preoți. Deși Tiranul a spus-o el însuși: „Mă vor numi Shaitan.“

– Am citit extrase din documentele găsite la Dar-es-Balat, spuse Kipuna.

– Și ordinul ei a fost executat fără nicio zăbavă? întrebă Tamalane.

– Doar cât a fost necesar pentru a se transmite un mesaj către topter,

Cucernică Maică. Nu mai mult de câteva minute.

– Așadar, o supraveghează în permanență. Bun. Ți-a lăsat cumva Sheeana impresia că-i cunoștea pe cei doi prizonieri? Au comunicat în vreun fel?

– Sunt sigură că-i erau total străini, Cucernică Maică. Doi amărâți din clasa de jos, prost îmbrăcați și destul de murdari. Puteau ca toți nespălații din cocioabele de la periferie.

– Sheeana a ordonat să li se scoată cătușele și apoi le-a vorbit acestor doi nespălați. Mă interesează exact cuvintele ei. Ce le-a spus?

– „Voi sunteți poporul meu."

– Excelent, rosti Tamalane. Pe urmă Sheeana a poruncit să li se pregătească o baie și să li se dea haine noi, apoi să fie eliberați. Spune-mi cu propriile tale cuvinte ce s-a întâmplat după asta.

– Sheeana l-a chemat pe Tuek, care a venit însoțit de trei dintre consilierii săi cei mai apropiați. Discuția a fost... animată.

– Transă memorială, te rog, spuse Tamalane. Redă-mi exact conversația lor.

Kipuna închise ochii, inspiră adânc și intră în transă memorială.

– Sheeana: „Nu-mi place să-i dați pe cei din poporul meu pradă lui Shaitan." Consilierul Stiros: „Sunt oferiți drept jertfă lui Shai-Hulud." Sheeana: „Lui Shaitan!" Lovește cu piciorul, furioasă. Tuek: „Destul, Stiros. Nu vreau să mai aud de disputa asta." Sheeana: „Când aveți de gând să-nvățați?" Stiros dă să spună ceva, dar Tuek îl fulgeră cu privirea, apoi spune: „Am învățat, Copilă Sfântă." Sheeana: „Vreau să..."

– Suficient, spuse Tamalane.

Acolita deschise ochii și așteptă în tăcere. După o clipă, Tamalane zise:

– Poți să te întorci la postul tău, Kipuna. Ai făcut o treabă excelentă.

– Mulțumesc, Cucernică Maică.

– Preoții vor fi descumpăniți. Dorințele Sheeanei sunt pentru ei porunci fiindcă Tuek crede în ea. Vor înceta să mai folosească viermii drept instrumente de pedeapsă.

– Cei doi prizonieri...

– Ești într-adevăr dezghețată. Da, cei doi prizonieri vor povesti tuturor ceea ce li s-a întâmplat. Povestea lor va fi deformată. Poporul va spune că Sheeana îi apără de preoți.

– Și nu asta face, Cucernică Maică?

– Ba da, dar gândește-te la opțiunile care le rămân preoților. Vor fi nevoiți să întețească celelalte forme de pedepsire – biciuirile, privațiunile de tot felul și așa mai departe. În timp ce teama de Shaitan va scădea datorită Sheeanei, teama de preoți va crește.

Două luni mai târziu, raportul adresat de Tamalane Casei Canonicatului confirma aceste cuvinte.

„Diminuarea rațiilor, în special a rațiilor de apă, a devenit principala formă de pedeapsă", transmitea Tamalane. „Zvonuri de tot felul s-au răspândit până în regiunile cele mai îndepărtate ale Rakisului și, în mod cert, își vor croi drum spre numeroase alte planete."

Tamalane chibzuise îndelung la implicațiile raportului ei. Multe Surori aveau să ia cunoștință de el, inclusiv dintre cele care nu erau de acord cu Taraza. Orice Cucernică Maică putea să-și facă o imagine exactă despre ceea ce se petrecea pe Rakis. O mulțime de localnici fuseseră martori la ivirea Sheeanei pe spinarea unui vierme uriaș din deșert. Strădaniile preoților pentru păstrarea secretului fuseseră sortite eșecului de la bun început. Curiozitățile nesatisfăcute aveau tendința de a-și crea propriile răspunsuri. Miturile erau adesea mai periculoase decât realitatea.

Câteva rapoarte precedente relataseră despre copiii duși să se joace cu Sheeana. Istorisirile dezlânate ale acelor copii fuseseră și mai mult distorsionate de transmiterea lor din gură în gură, iar versiunile deformate fuseseră comunicate cu cea mai mare

conștiinciozitate Casei Canonicatului. Cei doi prizonieri care se întorseseră dichisiți pe străzile Keenului nu făcuseră altceva decât să consolideze mitologia din ce în ce mai bogată. Surorile Bene Gesserit, experte în materie de mituri, posedau acum, pe Rakis, o sursă de energie care nu cerea decât să fie cu subtilitate amplificată și canalizată.

„Am alimentat, în sânul populației, credința în împlinirea unei speranțe", scria Tamalane în raportul ei. Și, recitind cele scrise, se gândea la sloganurile introduse de Bene Gesserit.

„Sheeana este cea pe care-o așteptam de mult timp."

Fraza era suficient de simplă pentru a i se putea amplifica semnificația fără distorsiuni inacceptabile.

„Fiica lui Shai-Hulud a venit să-i pedepsească pe preoți!"

Asta, în schimb, crease unele probleme. Câțiva preoți își găsiseră moartea pe străduțe întunecate, drept urmare a fervorii populare. Faptul determinase Gărzile Preoțești să accentueze presiunea asupra populației, cu toate abuzurile pe care acest lucru le atrăgea după sine.

Tamalane considera delegația care se prezentase înaintea Sheeanei ca pe o consecință a agitației ce domnea printre consilierii lui Tuek. Șapte dintre aceștia, în frunte cu Stiros, întrerupseseră dejunul pe care Sheeana îl lua împreună cu un copil al străzii. Știind că un asemenea lucru trebuia să se întâmple, Tamalane dăduse din timp dispoziții și scena fusese înregistrată în secret, pentru ea. Era o înregistrare audiovizuală perfectă, din care nu lipsea nicio vorbă, nicio expresie a feței. Până și gândurile protagoniștilor erau deslușite pentru ochii exersați ai unei Cucernice Maici.

– Voiam să aducem o jertfă lui Shai-Hulud! protestase Stiros.

– Tuek ți-a spus să nu te mai certi cu mine pe tema asta, replică Sheeana.

Ce zâmbete încântate arborau preotesele la fâstâceala lui Stiros și a celorlalți preoți!

– Dar Shai-Hulud.. reîncepu Stiros.

– Shaitan! îl corectă Sheeana, și expresia ei spunea clar: *Proștii ăștia de preoți chiar nu-s în stare să învețe nimic?*

– Dar noi am considerat întotdeauna...

– V-ați înșelat! îl întrerupse Sheeana, bătând din picior.

Stiros se prefăcu doritor să învețe.

– Trebuie să credem că Shai-Hulud, Zeul Fracționat, este în același timp și Shaitan?

Ce dobitoc! își spunea Tamalane. Până și un copil putea să-i răspundă, așa cum Sheeana nu întârzie să o facă:

– Orice puști de pe stradă știe asta aproape înainte de a învăța să meargă!

– De unde știi tu ce-i în mintea unui puști de pe stradă! o întrebă viclean Stiros.

– De păcătos ce ești îmi pui la îndoială cuvintele! îl acuză Sheeana.

Era o replică de care învățase să se servească adesea, știind că avea să ajungă la urechile lui Tuek și să provoace necazuri.

Stiros o știa și el. Rămase cu ochii în pământ, în timp ce Sheeana, cu glas răbdător și apăsat, ca și când ar fi povestit unui copil o fabulă veche, îi explica faptul că în viermele uriaș al deșertului putea sălășlui la fel de bine un zeu sau un demon, sau și unul, și altul, și că oamenii n-aveau de ales decât să accepte asta. Nu lor le era dat să hotărască asemenea lucruri.

Stiros trimisese deja destui oameni la moarte, în deșert, pentru că proferaseră astfel de erezii. Expresia feței sale (înregistrată în prim-plan pentru analistele Bene Gesserit) spunea că era obișnuit să vadă ivindu-se asemenea concepte smintite din glodul în care se scălda drojdia societății rakiene. Acum însă, culmea! Trebuia să țină cont de încăpățânarea lui Tuek de a pretinde că tot ce spunea Sheeana era literă de evanghelie!

După ce văzuse înregistrarea, Tamalane își spusese că totul mergea de minune. Menționase faptul și într-un raport către Canonicat. Stiros era măcinat de îndoieli. Toată lumea avea îndoieli, cu excepția poporului în dragostea sa pentru Sheeana. Spionii însărcinați să-l supravegheze pe Tuek raportau că până și el începea să se îndoiască de înțelepciunea hotărârii sale de a-l face să dispară pe istoricul-locutor Dromind.

– Va fi avut oare dreptate Dromind să se îndoiască de ea? îi întreba Marele Preot pe cei din anturajul lui.

– În nici un caz! răspundeau sicofanții.

Ce altceva ar fi putut spune? Marele Preot nu putea să se înșele când lua asemenea decizii. Zeul n-ar fi îngăduit una ca asta. Totuși, Sheeana îl descumpănea pe Tuek. Punea sub un cumplit semn al întrebării deciziile multor Mari Preoți dinaintea lui. O mulțime de lucruri se cereau reevaluate.

Stiros nu înceta să-l hărțuiască pe Tuek:

– În fond, ce știm noi despre ea?

Tamalane dispunea de o înregistrare completă a celei mai recente dintre confruntările lor. Discuția avusese loc târziu în noapte, în apartamentul Marelui Preot, unde cei doi, instalați confortabil în caniscaune albastre dintre cele mai scumpe și având la îndemână dulciuri cu glazură de mirodenie, se credeau la adăpost de orice urechi indiscrete. Înregistrarea holo pe care o poseda Tamalane era făcută la lumina unui singur licuriglob galben ce plutea pe suspensii deasupra celor doi preoți, cu intensitatea redusă pentru a menaja ochii lor obosiți.

– Poate că acea primă încercare, când am abandonat-o în deșert, lângă un toboșar, n-a fost cea care trebuia, spunea Stiros.

Era o formulare dibace. Tuek nu avea faima că ar fi posedat o minte foarte complicată.

– N-a fost cea care trebuie? Ce vrei să spui?

– Poate că Zeul dorește s-o supunem la alte încercări.

– Dar ai văzut-o cu propriii tăi ochi vorbindu-i Zeului, în deșert, de nenumărate ori!

– Tocmai! se repezi Stiros, demonstrând clar că era exact răspunsul pe care îl așteptase. Dacă ea e în stare să rămână nevătămată în prezența Zeului, n-ar putea să-i învețe și pe alții cum să facă același lucru?

– Știi bine că s-a înfuriat de fiecare dată când i-am propus asta.

– Poate că n-am abordat problema în mod corespunzător.

– Stiros! Dar dacă are dreptate copila? Noi suntem slujitorii Zeului *Fracționat*. Am cugetat îndelung și cu toată seriozitatea la asta. Pentru ce s-ar fracționa Zeul? Nu asta e încercarea de pe urmă a Zeului?

Expresia lui Stiros arăta că acesta era exact genul de gimnastică mentală de care facțiunea sa se temea. Încercă să devieze conversația, dar Marele Preot nu era dispus să renunțe la plonjonul său în metafizică.

– Încercarea cea de pe urmă, insistă Tuek. Recunoașterea binelui din rău și a răului din bine.

Consternarea se întipări pe chipul lui Stiros. Tuek era Unsul Suprem al Zeului. Nici un preot n-avea voie să se îndoiască de *asta*! Dacă Tuek s-ar fi apucat să facă publice asemenea concepții, întreaga autoritate a preoților ar fi fost zdruncinată din temelii! Era limpede că Stiros se întreba dacă nu cumva sosise clipa să fie dus în deșert, cu un toboșar, însuși Marele Preot.

– Nu m-aș încumeta să dezbat idei atât de profunde cu Marele meu Preot, spuse el în cele din urmă, dar aș avansa o propunere care-ar putea risipi multe îndoieli.

– S-auzim, făcu Tuek.

– Anumite instrumente ar putea fi strecurate discret în veșmintele ei. Am avea astfel posibilitatea s-o ascultăm când vorbește cu...

– Crezi că zeul n-ar ști ce-am făcut?

– Nici nu mi-a trecut prin minte una ca asta!

– Nu voi ordona să fie dusă iar în deșert, rosti hotărât Tuek.

– Dar dacă s-ar duce din proprie inițiativă? întrebă Stiros cu un surâs onctuos. A făcut-o de multe ori.

– Nu și în ultima vreme. S-ar părea că nu mai simte nevoia să-l consulte pe Zeu.

– Nu i-am putea sugera noi s-o facă?

– În ce fel?

– Sheeana, n-ai mai vorbit de mult cu Părintele tău. Nu ți-e dor de prezența Lui?

– Asta sună mai degrabă a îndemn, decât a sugestie.

– Am dat doar un exemplu de cum am putea să...

– Copila Sfântă nu-i o nătângă, Stiros! Sheeana vorbește cu Zeul. Și Zeul ar putea să ne pedepsească aspru pentru trufia noastră.

– Oare Zeul n-a adus-o aici pentru ca noi s-o studiem?

Întrebarea era prea aproape de erezia lui Dromind pentru a-i fi pe plac lui Tuek. Îi aruncă lui Stiros o privire întunecată.

– Voiam să spun, se grăbi Stiros să bată în retragere, că Zeul vrea, fără doar și poate, să învățăm de la ea.

Tuek însuși spusese același lucru de multe ori, fără a auzi în propriile sale cuvinte un curios ecou al spuselor lui Dromind.

– Să nu fie supusă la nici un fel de presiuni sau încercări de influențare, declară el.

– Ferească-ne cerul! răspunse Stiros. Voi fi sufletul sfintei prudențe. Și tot ce voi afla de la Copila Sfântă îți va fi adus îndată la cunoștință.

Tuek încuviință în tăcere. Avea propriile sale mijloace pentru a se asigura dacă Stiros spunea adevărul.

Presiunile și încercările de influențare discrete care urmară fură imediat raportate Casei Canonicatului de către Tamalane și subordonatele ei.

„Sheeana are un aer tot mai îngândurat", scria Tamalane într-unul din rapoartele ei.

Pentru Cucernicele Maici de pe Rakis, ca și pentru cele cărora le erau adresate rapoartele, acest „aer îngândurat" avea o semnificație evidentă. Antecedentele Sheeanei fuseseră deduse de mult. Intervențiile lui Stiros o făceau pe copilă să sufere de dorul de casă. Sheeana păstra o tăcere înțeleaptă, dar era limpede că gândul i se întorcea deseori la satul de pionieri în care își petrecuse prima parte a copilăriei. În ciuda spaimelor și a pericolelor vieții din deșert, aceea fusese, fără doar și poate, perioada ei cea mai fericită. De bună seamă că-și amintea adesea de râsete, de jaloanele pentru prezicerea vremii pe care copiii le înfigeau în nisip, de vânarea scorpionilor prin ungherele colibelor din sat, de adulmecatul rămășițelor de mirodenie printre dune. După repetatele incursiuni ale Sheeanei în același sector, Surorile localizaseră cu aproximație satul dispărut și reconstituiseră cauzele distrugerii sale.

Sheeana contempla deseori una dintre vechile hărți ale lui Tuek, agățată pe un perete din apartamentul ei. După cum se aștepta Tamalane, într-o dimineață fetița arătă pe hartă un loc în care mai fusese de câteva ori.

– Duceți-mă acolo, le ceru ea servitorilor.

Un topter fu adus imediat.

În timp ce preoții ascultau cu nesaț la bordul altui topter, care plana la mare altitudine, Sheeana îl înfruntă încă o dată pe răzbunătorul nisipurilor. Tamalane și consilierele ei, branșate la circuitul preoților, urmăreau scena cu aceeași aviditate.

Nimic nu lăsa de presupus că un sat existase odată în mijlocul dunelor bătute de vânt unde Sheeana ceruse să fie depusă. De data aceasta, folosi un toboșar. Era o altă idee strecurată cu abilitate de Stiros, care o inițiase cu grijă în mânuirea străvechiului mijloc de chemare a Zeului Fracționat.

Un vierme nu întârzie să apară.

Tamalane vedea pe ecranul ei monstrul, a cărui lungime o estimă la vreo cincizeci de metri, ceea ce era o mărime medie. Sheeana stătea la doar trei metri de gura căscată. Vuietul furnalului interior al viermelui răzbătea clar în receptoarele observatorilor.

– Poți să-mi spui pentru ce ai făcut lucrul acela? întrebă Sheeana.

Nici nu se clintea în fața răsuflării dogorâtoare a viermelui. Nisipul scrâșnea sub greutatea monstrului, dar ea părea că nu aude.

– Răspunde-mi! porunci.

Nicio voce nu răsună dinspre vierme, dar Sheeana înclină capul, ca și când ar fi ascultat.

– Atunci, întoarce-te de unde-ai venit, rosti ea după o clipă, însoțindu-și cuvintele cu o mișcare imperioasă a mâinii.

Ascultător, viermele se trase îndărăt și dispăru, cufundându-se în nisip.

Zile în șir, în vreme ce Surorile se delectau spionându-i, preoții dezbătură această scurtă întâlnire. N-o puteau interoga pe Sheeana fără ca ea să înțeleagă că fusese spionată. Ca și înainte, refuzase orice discuție referitoare la incursiunea ei în deșert.

Stiros continuă să lucreze discret. Rezultatul fu exact cel la care se aștepta Comunitatea Surorilor. Pe neașteptate, Sheeana spunea în unele zile de cum se trezea: „Astăzi voi merge în deșert."

Uneori, folosea un toboșar. Alteori, își lansa chemarea dansând. În inima nisipurilor, departe de Keen sau de orice alt loc populat, viermii veneau la chemarea ei. Stând de una singură în fața câte unui vierme, Sheeana îi vorbea, în timp ce urechi lacome ascultau. Tamalane găsea fascinante înregistrările care-i treceau pe dinaintea ochilor înainte de a fi transmise la Casa Canonicatului.

„Ar trebui să te urăsc!" îi strigase Sheeana, la un moment dat, unui vierme.

Ce zarvă iscase asta printre preoți! Tuek voia o dezbatere publică: „Ar trebui să-L urâm cu toții pe Zeul Fracționat și, în același timp, să-L iubim?“

Stiros abia reușise să-l abată de la această idee, argumentând că intențiile Zeului nu erau încă foarte clare.

Pe unul dintre monștri, Sheeana îl întrebase: „Mă lași să mai urc o dată pe spinarea ta?“

Dar, când ea dăduse să se apropie, viermele se retrăsese și nu-i îngăduise să urce.

Cu un alt prilej, Sheeana întrebase: „Trebuie să rămân cu preoții?“

Același vierme fusese supus apoi unei avalanșe de întrebări, printre care: „Unde ajung oamenii pe care-i înghiți? De ce e atâta prefăcătorie în jurul meu? Trebuie să-i pedepsesc pe preoții răi?“

Tamalane izbucnise în râs la auzul acestei ultime întrebări, gândindu-se la agitația pe care avea s-o stârnească în anturajul lui Tuek. Și, într-adevăr, spionii ei nu întârziară să-i raporteze teroarea ce pusese stăpânire pe preoți.

– Dar cum îi răspunde El? întrebă într-o zi Tuek. L-a auzit cineva pe Zeu răspunzând?

– Poate că vorbește direct în cugetul ei, opină unul dintre consilieri.

– Asta e! sări Tuek, prinzând din zbor ideea. Trebuie s-o întrebăm ce-i spune Zeul să facă.

Dar Sheeana refuza să se lase antrenată în acest gen de discuție.

„Și-a evaluat cu destulă precizie limitele puterii de care dispune“, scria Tamalane într-un raport. „Acum nu mai merge prea des în deșert, în pofida presiunilor exercitate de Stiros. După cum era de așteptat, atracția s-a risipit. Frica și înflăcărarea o conduc doar până la un anumit punct înainte de a se estompa. A învățat, totuși, o poruncă eficientă; *Pleacă!*“

Pentru Bene Gesserit, era o bornă importantă în evoluția lucrurilor.

Dacă însuși Zeul Fracționat se supunea fără șovăială, niciun preot și nicio preoteasă nu și-ar fi putut îngădui să-i conteste copilei dreptul de a emite un asemenea ordin.

„Preoții sunt pe cale să construiască turnuri în deșert", scria Tamalane. „Vor să dispună de locuri mai sigure pentru a o observa pe Sheeana când se duce acolo."

Comunitatea Surorilor prevăzuse și această evoluție, exercitând chiar propriile sale presiuni discrete pentru accelerarea programului. Fiecare turn dispunea de o capcană de vânt, de o echipă de întreținere, de o barieră de apă, de grădini și alte elemente ale civilizației. Fiecare reprezenta un avanpost ce împingea mai departe domeniul comunității umane de pe Rakis pe teritoriul viermilor.

Cătunele de pionieri deveniră inutile și, în ochii populației, meritul desființării lor îi reveni tot Sheeanei.

„E preoteasa *noastră*", spuneau oamenii.

Tuek și consilierii săi erau înfipți într-o giruetă: *Shaitan și Shai-Hulud în același trup?* Stiros trăia cu teama permanentă ca Tuek să nu ridice această idee la rangul de dogmă. Consilierii lui respinseră în cele din urmă sugestia de a-l elimina pe Marele Preot. O altă propunere, conform căreia Preoteasa Sheeana ar fi putut cădea victimă unui accident fatal, fu întâmpinată cu oroare de toată lumea, până și Stiros considerând că riscul ar fi fost prea mare.

– Dacă îndepărtăm acest ghimpe, s-ar putea ca Zeul să abată asupra noastră ceva și mai cumplit, se pronunță el, apoi îi avertiză pe cei care-l ascultau: Cărțile din vechime au prezis că un copil ne va conduce.

Stiros nu era decât cel mai recent convins dintre cei ce vedeau în Sheeana mai mult decât o simplă muritoare. Era evident că persoanele din anturajul ei, inclusiv Cania, ajunseseră s-o adore pe Sheeana. Era atât de sinceră, atât de ageră și de simțitoare.

Mulți remarcară că această afecțiune tot mai puternică pentru Sheeana se manifesta până și la Tuek.

Bene Gesseritul avea o denumire pentru acest fenomen, ale cărui efecte îi erau de mult cunoscute: *venerație dilatantă*. Ultimele rapoarte ale lui Tamalane semnalau profundele schimbări ce erau pe cale să se producă pe Rakis. Pretutindeni, pe cuprinsul planetei, oamenii începeau să-și adreseze rugăciunile lui Sheeana în loc de Shaitan sau chiar Shai-Hulud.

„Ei văd că Sheeana intervine în favoarea celor nevolnici“, scria Tamalane. „Procesul e cunoscut. Totul se desfășoară conform instrucțiunilor primite. Când veți trimite ghola-ul?“

Suprafața exterioară a unui balon e întotdeauna mai mare decât afurisitul lui de centru! Asta spune totul despre Dispersie!

„Răspunsul Bene Gesseritului“ la o propunere
ixiană de a se trimite noi sonde în căutarea
Rătăcitelor

O navetă rapidă a Bene Gesseritului îl ducea pe Miles Teg spre transportul Ghildei aflat pe orbită în jurul Gammu-ului. Basharului nu-i plăcea că trebuie să părăsească Citadela într-un moment ca acesta, însă prioritățile erau evidente. În plus, avea și un presentiment în legătură cu aventura asta. O experiență de trei secole îl învățase pe Teg să-și asculte presentimentele. Lucrurile nu mergeau cum trebuie pe Gammu. Fiecare patrulă, fiecare mesaj transmis prin telesenzori, rapoartele agenților lui Patrin din marile orașe – totul contribuia la alimentarea neliniștii sale.

Ca mentat, Teg simțea mișcarea mai multor forțe în interiorul și în jurul Citadelei. Ghola-ul a cărui protecție i se încredințase era amenințat. Ordinul de a se prezenta, pregătit pentru violență, la bordul unui transportor al Ghildei venea totuși de la Taraza însăși și comporta un cripto-identificator imposibil de falsificat.

În naveta care-l conducea spre punctul de întâlnire, Teg se pregătea mental pentru luptă. Toate măsurile de protecție ce se puteau lua în Citadelă fuseseră luate. Lucilla era prevenită. Avea încredere în ea. În ceea ce-o privea pe Schwangyu, însă, altfel stăteau lucrurile. Teg era ferm hotărât să discute cu Taraza câteva modificări esențiale ce trebuiau neapărat introduse în Citadela Gammu. Mai întâi însă avea de câștigat o altă bătălie. Fiindcă nu se îndoia câtuși de puțin că, din acest moment, se angaja într-un conflict.

În timp ce naveta manevra pentru acostare, Teg văzu prin hublou giganticul simbol ixian, încadrat de însemnele Ghildei, pe latura neluminată a transportorului. Era una dintre navele pe care Ghilda le reconvertise la utilizarea mașinilor ixiene în locul Navigatorului tradițional. Neîndoios, la bord se afla o echipă de tehnicieni ixieni care se ocupa de mașini. Și, la fel de neîndoios, exista și un autentic Navigator al Ghildei. Ghilda nu învățase niciodată cu adevărat să se încreadă într-o mașină, chiar dacă etala asemenea transportoare reconvertite, ca pe un mesaj adresat Tleilaxului și Rakisului: „*Iată! Nu suntem absolut dependenți de melanjul vostru!*“

Aceasta era adevărata semnificație a uriașului simbol ixian de pe coca astronavei.

Teg simți ușoara zdruncinătură datorată grapinelor de acostare și inspiră adânc pentru a-și destinde nervii încordați. Se simțea așa cum se simțise întotdeauna înaintea unei bătălii: lipsit de orice iluzii deșarte. Acesta era un eșec. Discuțiile eșuaseră iar acum avea să se ajungă la vărsare de sânge... dacă nu găsea vreo altă cale de izbândă. Conflictele armate, în zilele acestea, luau rareori proporții masive, dar asta nu însemna că moartea nu mai era prezentă. Iar acesta era un gen de eșec cu un caracter mai persistent. *Dacă nu suntem în stare să ne rezolvăm diferendele pe cale pașnică, înseamnă că suntem mai puțin decât oameni.*

Un subaltern cu inconfundabilul accent ixian veni să-l conducă la locul în care îl aștepta Taraza. De-a lungul tuturor culoarelor și pneumotuburilor prin care trecu, Teg căută semne care să-i confirme avertismentul secret din mesajul Maicii Superioare. Dar totul părea calm și normal – inclusiv atitudinea plină de respect a subalternului față de Bashar.

– Am fost comandant de tireg la Andioyu, îl informă el pe Teg, menționând una dintre bătăliile pe care Basharul le câștigase aproape fără a fi nevoit să lupte.

Ajunseră în fața unei uși ovale obișnuite, în peretele unui culoar obișnuit. Ușa se deschise și Teg pătrunse într-o încăpere de dimensiuni confortabile, cu pereți albi, fotolii pliante, măsuțe joase, licurigloburi reglate pe galben. Ușa etanșă se închise în spatele lui cu o bufnitură surdă, lăsându-l pe însoțitorul lui pe culoar.

O acolită Bene Gesserit apăru în despărțitura perdelei ca borangicul ce disimula un pasaj din dreapta lui Teg. Acolita înclină ușor capul. Fusese văzut. Taraza avea să fie încunoștiințată.

Teg își reprimă un tremur în mușchii gambelor.

Pericol!

Nu se înșelase asupra avertismentului secret din mesajul lui Taraza. Erau precauțiile lui adecvate? La stânga sa se afla un fotoliu negru, în fața unei măsuțe lungi, la al cărei capăt era un al doilea fotoliu. Se îndreptă spre acea latură a camerei și așteptă cu spatele la perete. Observă că puțin praf de pe Gammu îi acoperea încă vârful cizmelor.

În încăpere plutea un miros aparte. Adulmecă. *Shere!* Taraza și suita ei se înarmaseră contra sondelor ixiene? Teg înghiți obișnuita casetă de shere înainte de a se îmbarca pe navetă. În mintea sa existau prea multe informații de care ar fi putut profita un inamic. Dar faptul că Taraza lăsase să se simtă izul de shere în cvartirul ei avea o altă implicație. Era un mesaj adresat unui observator a cărui prezență nu putea s-o împiedice.

Taraza își făcu apariția din pasajul aflat în spatele perdelei. Lui Teg i se păru că avea un aer obosit. Faptul era cu atât mai remarcabil cu cât Surorile puteau să-și ascundă oboseala până în clipa în care aproape cădeau de pe picioare. Era într-adevăr vlăguită sau era vorba de o altă manevră destinată unor observatori ascunși?

De cum intră, Taraza se opri și-l examină pe Teg. Basharul părea mai bătrân decât la ultima lor întâlnire, observă ea. Responsabilitățile de pe Gammu își puseseră amprenta asupra lui, dar această constatare era de natură s-o liniștească. Însemna că Teg își făcuse datoria.

– Promptitudinea dumitale este apreciată, spuse ea.

Apreciată! Codul lor pentru a transmite: „*Suntem spionați de un inamic periculos*.“

Teg dădu din cap în timp ce privirea îi alunecă spre perdeaua din spatele căreia apăruse Taraza.

Maica Superioară zâmbi și înaintă spre mijlocul camerei. Nu observa la Teg niciun semn al efectelor melanjului. Vârsta respectabilă la care ajunsese ar fi putut da de bănuit că recurgea la mirodenie pentru a ușura povara anilor. Dar nimic nu indica existența unei dependențe, cu care până și cei mai puternici se resemnau când simțeau că li se apropie sfârșitul. Teg purta vechea sa uniformă de Bashar Suprem, dar fără stelele de aur pe umeri și guler. Era un semn pe care ea îl recunoscu și care spunea: „Amintiți-vă cum le-am câștigat în serviciul dumneavoastră. Nici de data aceasta nu v-am înșelat așteptările."

Ochii lui o fixau fără nicio expresie. Întreaga sa înfățișare dădea impresia de calm interior, în totală contradicție cu ceea ce ea știa că se petrecea, în aceste clipe, în cugetul lui. Teg aștepta semnalul ei.

– Ghola-ul nostru trebuie redeșteptat cu prima ocazie, rosti ea și ridică mâna, cerându-i să tacă, în clipa în care el dădu să vorbească. Am primit rapoartele lui Lucilla și știu că e încă prea tânăr, dar suntem nevoiți să acționăm.

Vorbea pentru cei care spionau, înțelese Teg. Trebuia să dea crezare cuvintelor ei?

– Îți ordon, așadar, să procedezi neîntârziat la această redeșteptare, adăugă Maica Superioară și-și răsuci încheietura mâinii stângi în gestul de confirmare din limbajul lor secret.

Era deci adevărat! Teg își aruncă din nou ochii spre perdeaua ce ascundea pasajul prin care intrase Taraza. Cine asculta acolo?

Își concentră talentele de mentat asupra problemei. Îi lipseau unele elemente, dar asta nu-l împiedica. Un mentat putea face abstracție de elementele lipsă, dacă dispunea de ceea ce-i trebuia pentru a înjgheba o configurație generală. În unele cazuri, câteva linii mari erau suficiente pentru a schița configurația căutată, care nu mai trebuia apoi decât completată prin inserarea elementelor potrivite. Mentații posedau rareori toate datele pe care ar fi putut să și le dorească, dar Teg fusese format și antrenat să distingă configurații, să recunoască sisteme și ansambluri. Își reaminti că, în plus, fusese format, din punct de vedere militar, ca o armă ce trebuia ațintită în mod corect.

Taraza era pe cale să-l atingă. Felul în care evaluase el situația în care se aflau fusese confirmat.

– Se va încerca pe toate căile uciderea sau capturarea ghola-ului înainte de a ajunge să fie redeșteptat, spuse Taraza.

Teg identifică tonul. Maica Superioară furniza cu răceală date destinate unei analize mentatice. Așadar observase că era acordat pe acest mod.

Procesul de căutare a configurației începu să se deruleze rapid în mintea lui. În primul rând, intențiile Comunității Surorilor în legătură cu ghola-ul. În privința asta nu știa mai nimic în afara faptului că era ceva legat de prezența pe Rakis a unei fetițe care (se zicea) avea puterea de a le comanda viermilor. Ghola-ii Idaho aveau o personalitate fermecătoare, plus încă ceva care îi determinase pe Tiran și pe tleilaxu să-i reproducă de nenumărate ori. Duncani în serie! Ce servicii îndeplinea acest ghola pentru ca Tiranul să nu-l fi lăsat niciodată să se odihnească în pace în lumea morților? Tleilaxu, pe de altă parte, continuaseră timp de milenii, chiar și după moartea Tiranului, să decanteze Duncani Idaho în cuvele lor axlotl. Îl vânduseră de douăsprezece ori pe acest ghola Bene Gesseritului, care plătise de fiecare dată cu cea mai valoroasă monedă: melanj din prețioasele sale rezerve proprii. De ce acceptau tleilaxu drept plată ceva ce ei produceau din abundență? Răspunsul era evident: pentru a secătui rezervele Surorilor. O formă de cupiditate cu totul specială. Tleilaxu cumpărau supremație. Miza jocului era puterea!

Teg o privi pe Maica Superioară, care aștepta calmă.

– Tleilaxu ne ucid în mod sistematic ghola-ii pentru a ne controla reflexele, rosti el.

Taraza dădu din cap, fără să comenteze. Așadar mai era ceva. Din nou, Teg trecu pe modul mentatic.

Bene Gesseritul constituia o piață prețioasă pentru melanjul tleilaxu. Nu era singura sursă a Comunității, deoarece mai exista și producția infimă a Rakisului, dar rămânea, totuși, o sursă importantă: da, foarte importantă. Nu era rațional ca Tleilaxul să-și înstrăineze o piață atât de prețioasă, dacă nu avea în perspectivă o altă piață, și

mai prețioasă.

Cine altcineva se mai interesa de activitățile Bene Gesseritului? Ixienii, fără doar și poate. Dar ixienii nu reprezentau o piață bună pentru melanj. Simpla prezență a ixienilor la bordul acestei nave era grăitoare pentru independența lor. Iar cum ixienii și Păstrăvărese făceau cauză comună, acestea din urmă puteau fi excluse din procesul de căutare a configurației.

Ce mare putere sau coaliție de puteri din acest univers poseda...

Teg făcu să încremenească acest gând, ca și când ar fi acționat retrofrânele unui topter, și-și lăsă mintea să plutească liberă în timp ce tria alte considerente.

Nu din acest univers.

Configurația începea să se contureze. *Bogăția*. Gammu apăru într-o nouă lumină în calculul mentatic al lui Teg. Gammu fusese, cu mult timp în urmă, secătuită de toate resursele sale. Harkonnenii o abandonaseră ca pe un cadavru în descompunere, pe care, mai apoi, danienii reușiseră să-l readucă la viață. Existase o epocă, totuși, când orice speranță părea pierdută pentru Gammu. Dispăruseră până și visurile. Pentru a se ridica din mocirlă, populația recursese la cel mai josnic pragmatism. *Dacă merge, e bine.*

Bogăția.

În cursul primului său tur de inspecție pe Gammu, remarcase numărul mare de bănci. Unele dintre ele se anunțau chiar ca fiind sub oblăduirea Bene Gesseritului. Gammu servea drept placă turnantă pentru manipularea unor bogății imense. Banca pe care o vizitase într-o zi pentru a verifica posibilitatea de a o folosi drept punct de contact în caz de urgență reveni brusc în atenția lui de mentat. Își dăduse imediat seama că acea bancă nu se limita la tranzacții pur planetare. Era o bancă pentru bancheri.

Nu doar bogăția, ci BOGĂȚIA NEMĂRGINITĂ!

Nu găsise încă o Configurație de Bază, dar avea suficiente elemente pentru o Proiecție de Încercare. Bogății care nu erau din acest

univers. Oamenii din Dispersie!

Toate aceste calcule mentatice nu-i luaseră decât câteva secunde. Ajungând la un punct de încercare, Teg se puse în stare de relaxare musculară și nervoasă, îi aruncă o singură privire lui Taraza și păși hotărât spre perdeaua care masca pasajul. Observă că Taraza nu dădu niciun semn de alarmă. Îndepărtând cu o mișcare bruscă perdeaua, Teg se pomeni față în față cu un bărbat aproape la fel de înalt ca el. Costum în stil militar, cu lănci încrucișate pe petlițele de la guler. Trăsături aspre, maxilare puternice, ochi verzi. Aerul surprins, dar vigilent. O mână în cumpănire în dreptul unui buzunar a cărui umflătură vădea prezența unei arme.

Teg îi adresă un surâs, lăsă să cadă perdeaua și se întoarse către Taraza.

– Suntem ținuți sub observație de persoane din Dispersie, rosti el.

Taraza se destinse. Teg făcuse din plin dovada calităților sale.

Perdeaua zbură în lături. Necunoscutul intră în cameră și se opri la doi pași de Teg. Chipul îi era împietrit într-o expresie de mânie rece.

– V-am avertizat să nu-i spuneți nimic! vorbi el cu o voce aspră, de bariton, și un accent pe care Teg îl auzea pentru prima oară.

– Iar eu te-am avertizat cu privire la puterile acestui Bashar Mentat, replică Taraza cu un licăr de dispreț în privire.

Bărbatul se îmblânzi brusc și o vagă expresie de teamă i se întipări pe față.

– Onorată Mater, vă...

– Să nu mai îndrăznești să-mi spui așa!

Corpul lui Taraza se încordă într-o postură de luptă pe care Teg n-o mai văzuse niciodată la ea.

– Stimată doamnă, reluă străinul înclinând ușor capul, nu dumneavoastră controlați situația aici. Trebuie să vă reamintesc că am ordin să...

Teg auzise destul.

– O controlează prin intermediul meu, rosti el. Înainte de a veni aici, am luat câteva măsuri de precauție. Nu ne aflăm... (Privi în jurul lui înainte de a-l fixa din nou pe străin, a cărui expresie devenise circumspectă.)... la bordul unei non-nave. Două non-nave ale noastre vă țin, în momentul de față, în linia lor de ochire.

– N-ați putea să scăpați cu viață! lătră bărbatul.

– Nimeni de pe această navă n-ar putea să scape cu viață, spuse Teg surâzând amabil și încleștând maxilarul pentru a declanșa semnalul nervos care activa releul de timp cu impulsuri grafice implantat în craniul său. Imediat impulsurile grafice se înscriseră în centrii lui vizuali. Și n-aveți prea mult timp la dispoziție pentru a lua o decizie, adăugă el.

– Explică-i cum ai știut ce ai de făcut, zise Taraza.

– Maica Superioară și cu mine avem propriile noastre mijloace de comunicație, spuse Teg. Dar, oricum, n-ar fi fost nevoie să mă prevină. Convocarea ei era de ajuns. Maica Superioară la bordul unui transportor al Ghildei într-un moment ca acesta? Imposibil!

– E un impas, mârâi străinul.

– Poate, făcu Teg. Dar nici Ghilda, nici ixienii nu vor risca să provoace un atac masiv al unor forțe Bene Gesserit aflate sub comanda unui ofițer pe care l-am format eu. Mă refer la Basharul Burzmali. Sprijinul dumitale tactic e ca și evaporat.

– Eu nu i-am spus absolut nimic, zise Taraza. Ai asistat, pur și simplu, la o demonstrație a puterilor unui Bashar Mentat, puteri despre care mă îndoiesc că și-ar avea egal în universul vostru. Gândește-te la asta dacă ai de gând să-l înfrunți pe Burzmali, un comandant pregătit de acest mentat.

Omul își plimbă privirea de la Taraza la Teg și înapoi la Taraza.

– Singurul mod de a ieși din ceea ce dumitale ți se pare a fi un impas, spuse Teg, este ca Maica Superioară Taraza și persoanele care-o însoțesc să părăsească această navă împreună cu mine. Dar

trebuie să te hotărăști imediat. Răgazul va expira.

– E o cacealma, făcu bărbatul, dar cuvintele lui n-aveau nicio forță.

– A fost o mare onoare să vă servesc, Cucernică Maică Superioară. Permiteți-mi să-mi iau rămas-bun.

– Poate că moartea nu ne va despărți, răspunse Taraza.

Era formula tradițională de adio de la o Cucernică Maică la alta.

– Plecați!

Bărbatul se repezi spre ușa etanșă dinspre coridor și o deschise cu o smucitură, dezvăluind doi gardieni ixieni cu un aer surprins. Cu voce răgușită, le ordonă:

– Conduceți-i la naveta lor!

– Chemați-vă însoțitoarele, Maică Superioară, spuse Teg fără a-și abandona calmul. Apoi se adresă bărbatului care stătea lângă ușă: Îți prețuiești prea mult propria piele pentru a fi un bun soldat. Nici unul dintre oamenii mei n-ar fi făcut o asemenea greșeală.

– La bordul acestei nave se află Onorate Matres adevărate, rosti printre dinți celălalt. Datoria mea este să le apăr viața.

Teg făcu o strâmbătură și se întoarse spre locul în care Taraza își întâmpina suita venită din încăperea alăturată. Erau două Cucernice Maici și patru acolite. Pe una dintre Cucernicele Maici o recunoscu: Darwi Odrade. N-o văzuse decât o singură dată, de la distanță, dar ovalul feței și ochii ei fermecători nu-i lăsau niciun dubiu. Asemănarea cu Lucilla era izbitoare.

– Avem timp să facem prezentările? întrebă Taraza.

– Desigur, Maică Superioară, răspunse el.

Se înclină și strânse mâna fiecărei femei în timp ce Taraza le prezenta. Pe când părăseau încăperea, îi spuse necunoscutului în uniformă:

– Trebuie să știm să respectăm regulile de politețe. Altminteri, suntem mai puțin decât oameni.

Abia când se aflară cu toții în interiorul navetei, Teg, așezat lângă Taraza, puse întrebarea prioritară:

– Cum v-au capturat?

Naveta cobora vertiginos spre suprafața planetei. Ecranul din fața lui Teg îi arăta că nava Ghildei cu însemnele ixiene se supunea ordinului său de a nu se desprinde de pe orbită până ce aparatul lor nu avea să se afle în siguranță, în interiorul zonei de apărare planetară.

Înainte ca Taraza să poată răspunde, Odrade se aplecă în intervalul care le separa scaunele și spuse:

– Am anulat ordinul Basharului de a se distruge nava Ghildei, Maică Superioară.

Teg se răsuci brusc și o fulgeră cu privirea.

– Dar v-au făcut prizoniere și... (Se încruntă.) De unde-ați știut ce ordin am...

– Miles!

Vocea Maicii Superioare conținea o dojană apăsătoare. Teg schiță un surâs plouat. Da, Taraza îl cunoștea la fel de bine pe cât se cunoștea el însuși... ba chiar mai bine, în anumite privințe.

– Nu ne-au capturat ei, Miles, reluă Taraza. Noi ne-am lăsat prinse. Oficial, o escortam pe Dar spre Rakis. Am debarcat din non-nava noastră la Joncțiune și am cerut să ni se pună la dispoziție cel mai rapid transportor al Ghildei. Întregul Consiliu, inclusiv Burzmali, a fost de acord asupra faptului că era de prevăzut ca acești intruși din Dispersie să deturneze transportorul pentru a ne duce la dumneata, cu scopul de a culege toate piesele proiectului ghola.

Teg rămase mut de uimire. *Ce risc!*

– Știam că ne vei salva, urmă Taraza. Iar Burzmali era pregătit

pentru cazul în care n-ai fi putut s-o faci.

– Nava asta a Ghildei, pe care-ați cruțat-o, va cere întăriri și va lansa un atac asupra...

– Nu se vor atinge de Gammu, spuse Taraza. Pe Gammu se află prea multe forțe diverse aparținând Dispersiei. Nu vor îndrăzni să-și facă atâția dușmani.

– Aș vrea să fiu și eu la fel de sigur de asta pe cât păreți dumneavoastră.

– Poți să fii, Miles. Dar mai avem și alte motive pentru a nu distruge transportorul ăsta. Ix și Ghilda au fost surprinse în flagrant delict de încălcare a neutralității. Treaba asta este dăunătoare pentru afaceri și, în momentul de față, au nevoie de toate afacerile pe care le-ar putea contracta.

– Dacă nu cumva au în perspectivă clienți mai buni, care le oferă profituri mai mari!

– Ahhh, Miles! făcu Taraza, apoi continuă pe un ton meditativ: Ceea ce încercăm de fapt să facem noi, Bene Gesseritul din ultimul timp, este să lăsăm lucrurile să se liniștească, să se echilibreze. Știi asta.

Teg cunoștea acest adevăr, dar fu frapat de expresia „din ultimul timp". Cuvintele i se păreau ca un fel de preludiu al morții. Dar, fără a-i da timp să cugete mai profund, Taraza continuă:

– Dorim să rezolvăm conflictele cele mai pătimașe în afara câmpului de bătălie. Trebuie să recunosc că datorită Tiranului am ajuns la această atitudine. Îmi închipui că nici nu ți-a trecut prin cap să te consideri un produs al condiționării Tiranului, Miles, dar te aigur că ești.

Teg îi acceptă spusele fără niciun comentariu. Era un factor primordial în expansiunea societății umane. Niciun mentat nu putea ignora această dată.

– Tocmai această calitate ne-a atras către dumneata în primul rând, Miles, spuse Taraza. Poți să fii afurisit de frustrant câteodată, dar n-am vrea să fii altfel.

După amănunte subtile din glasul și din comportamentul ei, Teg își dădu seama că Taraza nu vorbea doar pentru el, ci și pentru urechile celor din anturajul ei.

– Ai idee, Miles, cât de înnebunitor este pentru cineva să te audă susținând, cu aceeași forță, două puncte de vedere opuse? Dar această putere de simpatie pe care-o posezi este o armă redutabilă. Cât de îngroziți au fost unii dintre dușmanii dumitale văzându-te înfruntându-i acolo unde n-ar fi bănuit niciodată că poți să apari!

Teg își îngădui să schițeze un zâmbet. Aruncă o privire piezișă către femeile așezate de partea cealaltă a intervalului. Pentru ce voia Taraza ca ele să audă aceste cuvinte? Darwi Odrade părea să moțăie, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închiși. Unele discutau între ele cu voce scăzută. Dar asta nu însemna nimic. Chiar și acolitele Bene Gesserit erau capabile să urmărească mai multe șiruri de idei în același timp. Își întoarse atenția la Taraza.

– Ai realmente darul de-a simți unele lucruri așa cum le simt inamicii dumitale, continuă Maica Superioară. Asta am vrut să spun. Și, bineînțeles, când te afli într-o asemenea stare de spirit nu mai cunoști inamic.

– Ba da!

– Nu-mi răstălmăci cuvintele, Miles. Nu ne-am îndoit niciodată de loialitatea dumitale. Dar este straniu cum ne faci să vedem lucruri pe care, altfel, n-am avea niciun mijloc să le vedem. Există momente când ne servești drept ochi.

Darwi Odrade, observă Teg, ridicase pleoapele și se uita la el. Era o femeie superbă. Cu ceva tulburător în înfățișare. Ca și Lucilla, îi amintea de cineva din trecutul său. Înainte de a putea explora mai adânc acest gând, Taraza îl întrebă:

– Posedă și ghola-ul această capacitate de a-și păstra echilibrul între două forțe opuse?

– Ar putea deveni mentat, răspunse Teg.

– *A fost* mentat într-una dintre încarnările lui, Miles.

– Chiar doriți să fie redeșteptat la o vârstă atât de fragedă?

– Trebuie, Miles. E o chestiune de viață sau de moarte.

Punctul slab al CHOAM-ului? Foarte simplu: ignor faptul că puteri comerciale mai vaste așteaptă pe marginea activităților sale, puteri care ar putea să-l înghită așa cum un limorc înghite lăturile. Aceasta este adevărata amenințare a Dispersiei. Pentru CHOAM, ca și pentru noi toate.

„Stenogramele Consiliului Bene Gesserit“
Cod Arhive SXX90CH

Odrade nu urmărea decât cu o parte a atenției conversația dintre Teg și Taraza. Naveta era mică și cabina pentru pasageri, strâmtă. Era sigură că aveau să folosească perturbațiile atmosferice pentru a-și amortiza coborârea și se pregătea de inevitabilele zdruncinături. La aparatele de acest tip, piloții nu recurgeau la suspensii decât în caz de urgență. Făceau economie de energie.

– Încercă să folosească aceste clipe, așa cum o făcuse ori de câte ori avusese prilejul până acum, pentru a-și aduna gândurile în vederea sarcinilor care o așteptau. Timpul presa. Iar ea era supusă unui calendar aparte. Înainte de a părăsi Planeta Canonicatului, se uitase îndelung la un calendar, fascinată, cum i se întâmpla deseori, de persistența timpului și a limbajului său: secunde, minute, ore, zile, săptămâni, ani... ani standard, mai exact. Persistență nu era tocmai cuvântul potrivit pentru acest fenomen. Mai degrabă... inviolabilitate. Tradiție. Tradiția care nu trebuia tulburată. Zăbovi asupra acestei idei. Străvechiul curs al timpului, impus unor planete care nu mai băteau minutele după orologiul uman primordial. O săptămână avea șapte zile. Șapte! Cât de puternic rămânea acest număr! Mistic. Era păstrat cu sfințenie în Biblia Catolică Portocalie. Dumnezeu a creat o lume în șase zile „iar în ziua a șaptea s-a odihnit“.

Bine a făcut! își spuse Odrade. *Cu toții ar trebui să ne odihnim după o trudă grea.*

Întoarse ușor capul pentru a-l privi pe Teg, de cealaltă parte a intervalului. Cu siguranță că nici nu-și închipuia cât de multe amintiri avea ea despre el. Putea să deslușească felul în care anii transformaseră chipul lui dârz. Contactul cu ghola-ul îi drenase energiile. Copilul acela din Citadela de pe Gammu trebuie că era un burete care absorbea totul în preajma lui.

Miles Teg, știi oare în ce fel te folosim? gândi.

Era un gând care o slăbea, dar îl lăsă să poposească în conștiința ei, aproape ca pe-o sfidare. Ce ușor i-ar fi fost să-l iubească pe acest nobil bătrân! Nu ca pe-un partener, firește. Dar... să-l iubească, totuși. Simțea legătura care o atrăgea spre el. O recunoștea grație fineției talentelor ei Bene Gesserit. Dragostea, damnabila dragoste, dragostea care însemna slăbiciune.

Odrade simțise această forță de atracție cu primul partener pe care fusese trimisă să-l seducă. O senzație curioasă. Anii de condiționare Bene Gesserit o învățaseră să se ferească de ea. Nici una dintre instructoarele ei nu-i permisese luxul unui asemenea abandon. Cu timpul, înțelesese motivele tuturor acelor precauții. Apoi se pomenise, deodată, trimisă în misiune de Maestrele Geneticiene, cu ordinul de a se apropia tocmai în acel chip de un anumit individ, de a se lăsa penetrată. Toate datele clinice erau prezente în spiritul ei conștient și putuse să citească excitația sexuală a partenerului în același timp în care și-o îngăduia ei înseși. În definitiv, fusese pregătită cu minuțiozitate pentru acest rol, de bărbați pe care Maestrele Geneticiene îi alegeau și-i condiționau la superlativ tocmai în acest scop.

Odrade oftă și-și luă privirea de la Teg, închizând ochii și lăsându-se în voia amintirii. Bărbații folosiți în ședințele de antrenament nu-și lăsau niciodată emoțiile să oglindească vreun abandon creator de legături. Era o lacună necesară în educația sexuală.

Acea primă misiune de seducție care i se încredințase... Nu fusese deloc pregătită pentru extazul năucitor al unui orgasm simultan, o reciprocitate și o împărtășire la fel de vechi ca și specia umană – mai

vechi! Și cu puteri capabile să anihileze rațiunea. Acea expresie de pe chipul partenerului ei, dulceața sărutului său, totala abandonare a tuturor barierelor lui protectoare! Niciun Antrenor nu procedase vreodată astfel. Cu disperare, se agățase de lecțiile Bene Gesserit. Prin mijlocirea lor, văzuse esența acelui bărbat pe fața lui, simțise acea esență în propriile ei fibre intime. Pentru o clipă doar, își îngăduise și ea o reacție egală și trăise experiența unei culmi a extazului despre care nici una dintre instructoarele ei nu-i dăduse vreodată de bănuit că ar putea fi atinsă. În clipa aceea înțelesese ce se întâmplase cu Doamna Jessica și cu celelalte „eșecuri" ale Bene Gesseritului.

Simțământul acela se numea dragoste!

Puterea pe care o avea acel simțământ o înspăimântase (cum, de altfel, prevăzuseră Maestrele Geneticiene) și o făcuse să se retragă degrabă în meticuloasa condiționare Bene Gesserit, afișând o mască a plăcerii în locul scurtei expresii firești care-i luminase chipul, folosind mângâieri calculate acolo unde mângâieri spontane ar fi fost mai ușoare (dar mai puțin eficiente).

Bărbatul reacționase, conform așteptărilor, prostește. Iar ei îi fusese de ajutor să-l considere prost.

A doua seducție se dovedise mai puțin dificilă. Pentru cel de-al doilea bărbat, ca și pentru următorii cu care fusese trimisă să procreeze, reperele memoriale erau diferite. Trebuia să depună eforturi ca să-și reamintească fețele lor. Nu însă și pentru cel dintâi. Acestuia putea să-i evoce cu ușurință trăsăturile și o făcea uneori, cu un fel de uimire bătătorită. Câteodată, chipul lui se ivea de la sine în cugetul ei, fără ca ea să-și dea seama care era cauza.

Aceasta era puterea periculoasă a dragostei!

Și câte necazuri pricinuise această putere ocultă Bene Gesseritului de-a lungul mileniilor. Doamna Jessica și dragostea ei pentru Ducele Leto nu reprezentau decât un exemplu printre nenumărate altele. Dragostea întuneca rațiunea. Le deturna pe Surori de la îndatoririle lor. Dragostea nu putea fi tolerată, decât atunci când nu cauza nicio discontinuitate brutală și evidentă sau când servea scopurilor mai vaste ale Comunității Surorilor. Altminteri, trebuia evitată.

Rămânea, totuși, în permanență, obiectul unei vigilențe anxioase.

Odrade redeschise ochii și-i îndreptă din nou spre Teg și Taraza. Maica Superioară abordase un subiect nou. Cât de agasantă putea să fie vocea ei câteodată! Odrade coborî pleoapele și ascultă conversația, rămânând legată de cele două voci printr-un fir pe care percepția ei nu putea să-l evite.

– Foarte puțini oameni înțeleg în ce măsură infrastructura unei civilizații este o infrastructură de dependență, spunea Taraza. Noi am studiat în amănunțime problema.

Dragostea este o infrastructură de dependență, gândi Odrade.

Pentru ce evoca Taraza acest subiect în momentul ăsta? Maica Superioară nu acționa aproape niciodată fără să aibă motive profunde.

– Infrastructura de dependență este un termen care înglobează tot ce e necesar unei populații umane pentru supraviețuirea sau expansiunea ei, reluă Taraza.

– Melanjul? întrebă Teg.

– De bună seamă; dar mai toți oamenii se uită la mirodenie și-și spun: „Ce noroc c-o avem și că ne permite să trăim vreme mult mai îndelungată decât, odinioară, strămoșii noștri!"

– Cu condiția să și-o poată permite, replică Teg, și Odrade remarcă în vocea lui o notă ușor incisivă.

– Atât timp cât întreaga piață nu este monopolul unei singure puteri, răspunse Taraza, majoritatea oamenilor și-o pot permite.

– Am învățat economie stând pe genunchii mamei mele, spuse Teg. Hrana, apa, aerul respirabil, un spațiu vital necontaminat de substanțe toxice... Există numeroase feluri de *monede de schimb*, a căror valoare variază în funcție de tipul de dependență.

Ascultându-l, Odrade aproape că dădu din cap în semn de încuviințare. Împărtășea pe deplin reacția lui Teg. *Nu mai bate la porți deschise, Taraza! Treci la fondul problemei.*

– Aș vrea să-ți amintești clar învățăturile mamei dumitale, zise Taraza. Cât de blândă devenise vocea ei dintr-odată! Schimbă însă la fel de brusc tonul, rostind tăios: Despotismul hidraulic!

Excelează în asemenea schimbări de accent, gândi Odrade. Memoria ei proiectă datele ca un robinet deschis brusc la maximum. *Despotismul hidraulic*. Monopolul unei surse esențiale de energie, ca apa, electricitatea, hidrocarburile, medicamentele, melanjul... Supune-te celor ce dețin sursa sau mori!

– Și mai există un concept interesant, continuă Taraza, despre care sunt sigură că ți-a vorbit mama dumitale. Cel al bușteanului hotărâtor.

Odrade deveni deodată foarte curioasă. Taraza urmărea ceva important cu această discuție. Noțiunea de *bușteanhotărâtor* data din epoca îndepărtată dinaintea inventării suspensiilor, când tăietorii de lemne transportau bușteniidoborâți lăsându-i să plutească, pe un curs de apă, până la fabricile de cherestea. Uneori, bușteniise blocau la câte-o meandră și trebuia să se facă apel la un specialist capabil să descopere unicul buștean – bușteanul hotărâtor – ce trebuia îndepărtat pentru a elibera blocajul. Odrade știa că Teg avea doar o imagine abstractă a termenului, dar Taraza și ea puteau evoca mărturiile vizuale existente în Celelalte Memorii, pentru a asista, în imaginație, la explozia de trunchiuri rupte și jerbe de apă din clipa în care blocajul era spart.

– Tiranul a fost un buștean hotărâtor, zise Taraza. A creat un blocaj, apoi l-a eliberat.

Naveta începu să trepideze puternic, la primul contact cu atmosfera Gammu-ului. Odrade simți centura de siguranță întinzându-se timp de câteva secunde, apoi aparatul se stabiliză. Taraza, care își întrerupsese șirul vorbelor în acest interval, reluă:

– Dincolo de așa-zisele dependențe naturale există unele religii care au fost create prin mijloace psihologice. Chiar și necesitățile fizice pot avea câteodată o asemenea componentă ocultă.

– O realitate pe care Missionaria Protectiva o cunoaște la perfecție, spuse Teg.

Din nou, Odrade percepu în vocea lui acea notă a unui resentiment profund. Cu siguranță că o auzise și Taraza. Ce avea de gând? Risca să-l submineze pe Teg!

– Ahhh, da! făcu Maica Superioară. Prețioasa noastră Missionaria Protectiva. Oamenii au atâta nevoie ca structura credinței lor personale să reprezinte „adevărata credință". Dacă vreun lucru îți face plăcere sau îți dă sentimentul securității și dacă, pe deasupra, mai este și inclus în sistemul tău de credință, ce dependență puternică e astfel creată!

Taraza se întrerupse în timp ce naveta era din nou scuturată de o turbulență atmosferică.

– Aș prefera să folosească suspensiile! se plânse ea.

– Face economie de energie, zise Teg. Mai puțină dependență.

Taraza râse.

– Ai dreptate, Miles. Cunoști bine lecția. Recunosc în ea talentul mamei dumitale. Vina-i întotdeauna a mamei când copilul apucă într-o direcție periculoasă.

– Mă considerați copil?

– Te consider drept cineva care tocmai a avut prima confruntare directă cu mașinațiile așa-ziselor Onorate Matres.

Vasăzică asta era! gândi Odrade. Și, cu un șoc, își dădu seama că Taraza nu-l viza doar pe Teg cu vorbele ei.

Și mie-mi vorbește!

– Aceste Onorate Matres, cum le place să se autointituleze, urmă Taraza, au aliat extazul sexual cu adorația religioasă. Mă îndoiesc că sunt conștiente de pericolele inițiativei lor.

Odrade deschise ochii și-i ațintì asupra Maicii Superioare. Expresia lui Taraza era impenetrabilă, dar privirea ei, care-l fixa cu intensitate pe Teg, ardea de necesitatea de a-l face pe Bashar să înțeleagă.

– Da, pericolele, repetă ea. Masa omenirii posedă o identitate unitară de netăgăduit. Ea poate constitui o entitate, poate să se comporte ca un organism unic.

– Asta pretindea Tiranul, obiectă Teg.

– Asta a demonstrat Tiranul! El a manipulat după bunul său plac sufletul colectiv. Există momente, Miles, când comuniunea cu sufletul este o chestiune de supraviețuire. Sufletele, poate știi asta, caută întotdeauna supape de siguranță.

– Comuniunea sufletească n-a devenit ceva demodat în epoca noastră?

Lui Odrade nu-i plăcu tonul de zeflemea din vocea lui Teg. Observă că faptul o irită și pe Taraza.

– Crezi că vorbesc despre modă în materie de religie? întrebă Maica Superioară cu o asprime neobișnuită în glasul ei subțire. Știm amândoi că religiile pot fi create! Vorbesc despre aceste Onorate Matres care maimuțăresc unele dintre manierele noastre, dar nu au nicio fărâmă din conștiința noastră profundă. Cutează să se plaseze pe ele însele în centrul unui cult!

– Ceea ce Bene Gesseritul are grijă să evite întotdeauna, rosti Teg. Mama spunea că adoratorul și cel adorat sunt uniți prin credință.

– Și pot fi dezbinați!

Odrade observă că Basharul trece brusc pe modul mentatic. Ochii săi păreau să privească în gol, trăsăturile feței i se destinseseră. Iar ea începu să înțeleagă, în parte, unde voia să ajungă Taraza.

Mentatul călărește ca romanii, cu un picior pe fiecare bidiviu. Picioarele sale se sprijină pe realități diferite în timp ce căutarea configurației îl poartă în galop. Trebuie să ajungă la un obiectiv unic, călărind realități diferite.

Cu voce de mentat, monotonă și distantă, Teg spuse:

– Orice forțe dezbinate ajung să se bată pentru supremație.

Taraza scoase un suspin de mulțumire, aproape senzual în

spontaneitatea sa eliberatoare.

– Infrastructura de dependență, rosti ea. Aceste femei din Dispersie controlează forțe dezbinate, care rivalizează pentru a obține supremația. Ofițerul acela de pe nava Ghildei, când vorbea despre Onoratele sale Matres, vorbea, deopotrivă, cu venerație și ură. Sunt sigură că ai auzit asta în vocea lui, Miles. Știu cât de mult te-a învățat mama dumitale.

– Am auzit.

Din nou, Teg era atent la fiecare cuvânt al Maicii Superioare, ca și Odrade.

– Dependențele, reluă Taraza. Cât de simple pot fi și, în același timp, cât de complexe. De pildă, caria dentară.

– Caria dentară?

Teg fusese smuls brusc de pe făgașul mentatic al reflecțiilor sale și Odrade, observându-l, înțelese că era exact reacția pe care voise s-o obțină Taraza. Maica Superioară cânta la Basharul ei Mentat cu măiestria unui virtuoz.

Și vrea ca eu să observ asta și să învăț, își spuse ea.

– Caria dentară, repetă Taraza. Un simplu implant la naștere apără de această năpastă cea mai mare parte a omenirii. Cu toate astea, trebuie să ne spălăm pe dinți și să ne îngrijim dantura în fel și chip. Considerăm acest lucru atât de normal, încât nici nu ne mai gândim la el. Și considerăm că obiectele de care ne servim pentru asta fac parte integrantă din mediul în care trăim. Dar între aceste obiecte, produsele pe care le conțin, instructorii de higienă dentară și medicii Suk există o sumedenie de relații strânse.

– Un mentat n-are nevoie să i se explice ce este interdependența, zise Teg.

Curiozitatea era încă prezentă în vocea lui, dar cu aceeași notă distinctă de resentiment.

– De acord, spuse Taraza. Este esența însăși a procesului de gândire

al unui mentat.

– Atunci de ce insistați atât?

– Ești mentat. Examinează ceea ce știi în clipa de față despre aceste Onorate Matres și răspunde-mi. Care e slăbiciunea lor?

Teg răspunse fără șovăială.

– Nu pot supraviețui decât sporind încontinuu dependența celor ce le susțin. E fundătura în care ajunge orice drogat.

– Exact. Și pericolul?

– Ar putea duce la pierzanie, după ele, o mare parte a omenirii.

– Asta a fost problema Tiranului, Miles. Sunt sigură că era conștient de ea. Iar acum ascultă-mă cu atenție. Și tu, Dar, adăugă Taraza schimbând o privire cu Odrade, pe deasupra intervalului dintre scaune. Ascultați amândoi. Bene Gesseritul este pe cale să dea drumul unor puternice... *elemente* în curentul uman. S-ar putea ca ele să provoace un blocaj. În mod cert, vor cauza pagube. Iar noi...

Încă o dată, naveta pătrunse într-o zonă cu perturbații intense și orice conversație fu imposibilă în timp ce se încleștau de scaune, ascultând scrâșnetele și pârâiturile cabinei în jurul lor. Când zdruncinăturile încetară, Taraza ridică glasul:

– Dacă scăpăm cu viață din mașinăria asta afurisită și ajungem pe Gammu, va trebui să discuți între patru ochi cu Dar, Miles. Ai citit Manifestul Atreides. Îți va spune ea despre ce-i vorba, ca să te pregătească. Asta-i tot.

Teg o privi pe Odrade. Din nou, chipul ei îi puse la încercare memoria. Da, semăna izbitor cu Lucilla, dar mai era și altceva. Deocamdată însă lăsă acest gând deoparte. *Manifestul Atreides?* Îl citise fiindcă i-o ceruse Taraza atunci când i-l transmisese. *Să mă pregătească? Pentru ce?*

Odrade îi văzu privirea întrebătoare. Ea însă înțelegea acum ce voia Maica Superioară. Ordinele ei căpătau o semnificație nouă, întocmai ca și anumite pasaje din Manifest.

„După cum universul se creează cu participarea conștiinței, tot așa ființa umană prestientă poartă această facultate creatoare până la extrema ei limită. Aceasta a fost puterea profund neînțeleasă a bastardului Atreides, putere pe care a transmis-o fiului său, Tiranul.“

Odrade cunoștea aceste cuvinte atât de bine cât le putea cunoaște un autor, dar ele îi reveneau acum în minte ca și când le-ar fi întâlnit pentru prima oară.

Fir-ai afurisită, Tar! gândi ea. *Și dacă te înșeli?*

La nivel cuantic, universul nostru poate fi considerat ca un loc nedeterminat, previzibil în mod statistic doar dacă se recurge la numere foarte mari. Între acest univers și un altul, relativ previzibil, unde trecerea unei singure planete poate fi anticipată cu aproximație de o picosecundă, alte forțe intră în joc. Pentru universul intermediar în care se situează viața noastră de zi cu zi, „ceea ce credem" este o forță predominantă. Credințele noastre comandă desfășurarea evenimentelor cotidiene. Dacă suntem destui care să credem în el, putem cauza existența unui lucru nou. Sistemele de credință creează filtre prin care haosul se preschimbă în ordine.

„Analiza Tiranului"
Dosarul Taraza, Arhivele B.G.

Gândurile lui Teg erau în efervescență la întoarcerea pe Gammu. Basharul coborî din navetă pe marginea înnegrită a platformei de aterizare a Citadelei și privi în jurul lui ca și când ar fi făcut-o pentru prima oară. Era aproape amiază. Trecuse atât de puțin timp, dar atât de multe se schimbaseră!

Până unde era în stare să meargă Bene Gesseritul pentru a inocula o lecție esențială? Taraza îi dislocase procesele mentatice familiare. Avea impresia că incidentul de pe nava Ghildei fusese pus la cale doar pentru el. Pentru a fi abătut de la un făgaș previzibil. Cât de straniu i se părea Gammu-ul în timp ce traversa platforma păzită, în direcția galeriilor de intrare.

Teg avusese ocazia să vadă multe planete, să le învețe cutumele și modul în care-și impregnau locuitorii. Unele se bucurau de un soare mare și galben, aflat în apropiere și radiind o căldură binefăcătoare

pentru dezvoltarea și evoluția oricărei forme de viață. Altele nu aveau decât aștri plăpânzi, pâlpâind în depărtarea unui cer negru și a căror lumină anemică nu atingea aproape nimic. Între aceste două extreme, și chiar în afara lor, existau nenumărate variații. Gammu era o varietate galbenă-verde, cu o zi de 31,27 ore standard și o orbită de 2,6 a.s. Era o planetă pe care Teg crezuse că o cunoaște perfect.

Când Harkonnenii se văzuseră siliți s-o abandoneze, coloniști din ramura daniană, care nu apucaseră să ia calea Dispersiei, veniseră să o ocupe, numind-o Gammu, așa cum o botezase Halleck cu ocazia marii remanieri cartografice. Pe vremea aceea, coloniștii se numeau caladanieni, dar mileniile au câteodată tendința de a scurta denumirile.

Teg se opri la intrarea rampei ce ducea spre etajele inferioare ale Citadelei. Taraza și însoțitoarele ei rămăseseră mult în urmă. Observă că Maica Superioară îi vorbea cu un aer preocupat lui Odrade.

Manifestul Atreides, gândi el.

Chiar și pe Gammu, puțini oameni recunoșteau că se trăgeau din Harkonneni sau din Atreizi, deși genotipurile erau vizibile pretutindeni, îndeosebi cel dominant, al Atreizilor: nasul lung și ascuțit, fruntea înaltă și gura senzuală. Deseori, caracteristicile erau răzlețite – gura la unul, ochii pătrunzători la altul... cu nenumărate amestecuri. Dar se întâmpla și ca o singură persoană să reunească toate aceste trăsături. Îi deslușeai, atunci, mândria acelei cunoașteri lăuntrice:

„Sunt unul din ei!“

Cei născuți pe Gammu recunoșteau în ea o superioritate în fața căreia se înclinau, deși puțini dintre ei îi dădeau nume.

Pe treapta imediat următoare se situa moștenirea Harkonnen – linii genetice avându-și obârșia în timpurile de mult apuse ale grecilor, ale afganilor și ale mamelucilor, umbre ale unei istorii antice pe care doar specialiștii sau persoanele instruite de Bene Gesserit mai puteau încă să o evoce.

Taraza și suita ei îl ajunseră din urmă. O auzi pe Maica Superioară spunându-i lui Odrade: „Să nu-i ascunzi nimic lui Miles.“

Cu atât mai bine, să-mi spună tot, gândi el, trecând printre santinele și luând-o înainte pe lungul culoar de sub cazemate, care ducea în interiorul Citadelei.

Afurisitul ăsta de Bene Gesserit! Ce pune, de fapt, la cale, aici, pe Gammu?

Semne ale Bene Gesseritului puteau fi observate pe tot cuprinsul planetei – produsele selecțiilor menite să fixeze anumite trăsături. De pildă, ici și colo, un accent vădit pe ochii seducători ai femeilor...

Răspunse automat la salutul unei comandante din gardă, fără a întoarce capul. *Ochi seducători, da*. Remarcase asta încă de la sosirea lui în Citadela ghola-ului și, mai ales, în cursul primului tur de inspecție a planetei. Pe de altă parte, avusese de multe ori prilejul să-și recunoască propriul chip în trăsăturile altora și-și amintise ce-i spusese adesea Patrin: „Aveți ceva din înfățișarea celor de pe Gammu, Bashare.“

Ochi seducători! Ca ai comandantei care îl salutase mai înainte. Ca ochii lui Lucilla și ai lui Odrade. Puțini oameni își dădeau seama de importanța ochilor când era vorba de seducție. Aveai nevoie de o educație Bene Gesserit pentru a înțelege acest lucru. Sânii mari la o femeie și șoldurile înguste (reliefând mușchii puternici ai feselor) la un bărbat – acestea erau în mod natural importante în legăturile sexuale. Dar fără ochi, restul nu însemna nimic. Ochii erau esențiali. Teg învățase că în anumiți ochi te puteai îneca. Te puteai scufunda pur și simplu în ei, fără a-ți da seama ce ți se întâmplă, ce ți se face, până ce penisul era prins în vagin.

Remarcase ochii lui Lucilla de cum sosise pe Gammu și avusese grijă să se ferească. Nu încăpea nicio îndoială asupra modului în care Comunitatea Surorilor folosea talentele ei!

O și văzu, în clipa aceea. Aștepta în dreptul blocului central de control și decontaminare. Cu o mișcare infimă a mâinii, Lucilla îi semnaliză că totul era în regulă cu ghola-ul. Teg se destinse și urmări cu interes felul în care ea și Odrade se măsurau din priviri. Cele două femei aveau trăsături uimitor de asemănătoare, în pofida

diferenței de vârstă. Corpurile, în schimb, se deosebeau, Lucilla având forme mai pline decât mlădioasa Odrade.

Comandanta cu ochi seducători se apropie de Teg și se aplecă la urechea lui.

– Schwangyu a aflat adineaori pe cine-ați adus cu dumneavoastră, murmură ea, arătând cu capul către Taraza. Ah, a și venit!

Schwangyu descinse dintr-un liftub și, aruncându-i o singură privire mânioasă lui Teg, se îndreptă spre Taraza.

Taraza a vrut s-o ia prin surprindere, gândi el. *Și știm cu toții de ce.*

– Nu pari prea încântată să mă vezi aici, spuse Taraza, adresându-se lui Schwangyu.

– Sunt doar surprinsă, Maică Superioară. N-am știut nimic.

Încă o dată, îl fulgeră pe Teg cu o privire veninoasă.

Odrade și Lucilla își întrerupseră în sfârșit examinarea reciprocă.

– Auzisem de asemănarea asta, firește, spuse Odrade, dar e de-a dreptul stupefiant să-ți vezi chipul astfel oglindit în cel al unei alte persoane.

– Te-am prevenit, zise Taraza.

– Ce poruncești, Maică Superioară? întrebă Schwangyu.

Îi era imposibil să se intereseze mai direct de scopul vizitei lui Taraza.

– Aș vrea să discut puțin în particular cu Lucilla, răspunse Taraza.

– O să ordon să vi se pregătească un apartament.

– Nu-i nevoie. Nu rămân. Miles mi-a și pregătit transportul. Datoria îmi cere să fiu prezentă la Casa Canonicatului. Lucilla și cu mine o să discutăm în curte. Ah, da! (Taraza duse un deget în dreptul obrazului.) Și aș vrea să pot observa câteva minute ghola-ul, fără să

fiu văzută. Sunt sigură că Lucilla va putea aranja asta.

– Se descurcă de minune cu antrenamentele intensive, spuse Lucilla în timp ce se îndreptau amândouă către un liftub.

Teg își întoarse privirea spre Odrade, nu fără a observa în treacăt intensitatea furiei ce se citea pe chipul lui Schwangyu și pe care bătrâna Cucernică Maică nici nu încerca s-o ascundă.

Lucilla era sora sau fiica lui Odrade? se întrebă el. Apoi îi dădu brusc în gând că această asemănare servea cu siguranță unor scopuri ale Bene Gesseritului. De bună seamă! Lucilla era o Impregnatoare!

Schwangyu reuși să-și domine mânia. Se întoarse, cu vădită curiozitate, către Odrade.

– Tocmai mă pregăteam să iau masa. Soră, spuse ea, vrei să-mi ții tovărășie?

– Am ceva de vorbit între patru ochi cu Basharul, răspunse Odrade. Dacă n-ai nimic împotrivă, am putea rămâne să discutăm chiar aici? Ghola-ul nu trebuie să mă vadă.

Schwangyu se încruntă, fără a încerca să-și ascundă animozitatea față de Odrade. În Canonicat se știa de partea cui era fiecare! Dar nimeni – nimeni! – n-avea s-o îndepărteze din acest post de observație și de comandă. Opoziția avea drepturile ei!

Ce gândea Schwangyu era clar chiar și pentru Teg. Remarcă poziția țeapănă a spatelui ei, când îi părăsi.

– E rău când o Soră ajunge să dușmănească altă Soră, spuse Odrade.

Printr-un semnal de mână, Teg îi ordonă comandantei din gardă să se retragă. Odrade spusese *între patru ochi* și așa avea să fie. Se întoarse spre ea.

– E unul dintre sectoarele aflate sub controlul meu. Putem vorbi fără teama de a fi interceptați.

– Asta mi-am zis și eu, spuse Odrade.

– Există o cameră de serviciu, acolo, propuse Teg arătând spre stânga. Cu ceva mobilier, inclusiv caniscaune, dacă preferi.

– Am oroare să le simt dezmierdându-mă. N-am putea să vorbim aici? întrebă ea și, prinzându-l de braț pe Teg, adăugă: Să facem câțiva pași. Am înțepenit în naveta aia.

– Ce anume trebuie să-mi explici? întrebă el în timp ce se plimbau agale.

– Amintirile mele nu mai sunt filtrate în mod selectiv, spuse ea. Le am pe absolut toate, dar numai cele dinspre partea femeiască, firește.

– Și?

Teg își țuguie buzele. Nu era începutul la care se așteptase. Odrade i se păruse a fi mai degrabă genul care trece direct la subiect.

– Taraza spune că ai citit Manifestul Atreides. Bun. Știi că va stârni vâlvă în anumite cercuri.

– Schwangyu a și făcut din el obiectul unei diatribe: „Voi, Atreizii."

Odrade îl privi cu luare-aminte. Așa cum relatau toate rapoartele, Teg rămânea o figură impozantă; dar ea o știuse fără a avea nevoie să citească rapoartele.

– Dumneata și cu mine suntem Atreides, rosti ea. Teg deveni deodată extrem de atent.

– Mama dumitale ți-a explicat totul în amănunțime, urmă Odrade, în prima vacanță școlară când te-ai întors pe Lernaeus.

Teg se opri și coborî ochii spre ea. Cum de cunoștea acest detaliu? După câte știa el, până acum n-o întâlnise niciodată pe această Darwi Odrade. Persoana lui făcea obiectul unor discuții speciale pe Planeta Canonicatului? Rămase tăcut, obligând-o să continue conversația.

– Am să-ți repet cuvânt cu cuvânt ce i-a spus, într-o zi, un bărbat, mamei mele naturale, zise Odrade. Iată. Sunt amândoi în pat și

bărbatul e cel ce vorbește: „Am zămislit câțiva copii când am crezut că scăpasem pentru prima oară de servitutea impusă de Bene Gesserit. Îmi închipuiam că eram stăpân pe propria-mi persoană, liber să mă înrolez și să lupt de partea cui credeam eu de cuviință."

Teg nu încercă să-și ascundă surprinderea. Aceste cuvinte le pronunțase chiar el! Memoria sa de mentat îi spunea că Odrade le reprodusese cu aceeași fidelitate ca un aparat de înregistrare. Până și intonația!

– Mai vrei? întrebă ea, văzând că el continua s-o privească. Foarte bine. Bărbatul spune: „Asta a fost înainte de-a fi trimis să urmez o formație de mentat, evident. Abia pe urmă mi s-au deschis ochii! Surorile nu mă pierduseră din vedere nicio singură clipă! N-am fost niciodată stăpân pe propria-mi persoană."

– Nici măcar când am pronunțat acele cuvinte, murmură Teg.

– Așa este.

Odrade îl trase de braț, obligându-l să reia plimbarea prin sală.

– Toți copiii pe care i-ai zămislit, reluă ea, aparțin Bene Gesseritului. Comunitatea nu-și poate asuma riscul de a lăsa genotipul nostru să dispară în patrimoniul genetic comun.

– Corpul meu ducă-se la Shaitan, puțin le pasă Surorilor, atâta vreme cât prețiosul genotip rămâne în paza lor.

– În paza mea, spuse Odrade. Sunt una dintre fiicele dumitale.

Din nou, Teg o sili să se oprească.

– Cred că știi cine a fost mama mea, zise Odrade și ridică mâna când el dădu să vorbească. Nu-i nevoie de nume.

Teg îi studie trăsăturile. Da, acum recunoștea semnele. Fiica semăna într-adevăr cu mama. Dar ce era cu Lucilla?

Ca și când i-ar fi auzit întrebarea, Odrade spuse:

– Lucilla provine dintr-o linie genetică paralelă. E remarcabil, nu-i

așa, ce se poate obține prin selecții migăloase?

Teg își drese glasul. Nu simțea nicio legătură afectivă cu această fiică proaspăt dezvăluită. Vorbele ei însă, precum și alte indicii subtile din modul în care se comporta, îi mobilizau întreaga atenție.

– Nu discutăm într-o doară, spuse el. Asta e tot ce trebuia să-mi dezvălui? Mi s-a părut că Maica Superioară a zis...

– N-am terminat încă, îl întrerupse Odrade. Manifestul acela... Eu sunt autoarea lui. L-am redactat la ordinul lui Taraza și conform instrucțiunilor ei precise.

Teg privi de jur împrejur ca și când ar fi vrut să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea. Apoi vorbi cu voce joasă:

– Tleilaxu sunt pe cale să-l difuzeze în lung și-n lat!

– După cum am nădăjduit.

– Pentru ce-mi spui toate astea? Taraza a zis că trebuie să mă pregătești de...

– Va veni un moment când va trebui să fii la curent cu planurile noastre. Taraza dorește ca în acel moment să poți lua propriile dumitale decizii, să devii cu adevărat stăpân pe propria dumitale persoană.

În timp ce vorbea, Odrade observă în ochii lui sticlirea specifică trecerii pe modul mentatic.

Teg inspiră adânc. *Dependențe și bușteni hotărâtori!* Simțul său de mentat intuia existența unei enorme configurații chiar la limita datelor acumulate. Nu considerase nici măcar pentru o singură clipă că revelațiile lui Odrade erau motivate de vreo formă de devotament filial. Tot ce ținea de educația Bene Gesserit vădea o esență fundamentalistă, dogmatică și ritualistă, în pofida oricăror eforturi potrivnice ale Surorilor. Odrade, această fiică ivită din trecutul lui, era o Cucernică Maică desăvârșită, înzestrată cu puteri extraordinare de control al sistemelor nervos și muscular... plus toate amintirile dinspre partea femeiască! Făcea parte din elita Comunității Surorilor! Știa să folosească tehnici ale violenței pe care cei mai mulți

oameni nici măcar nu și le imaginau. Și totuși, acea similitudine, acea esență, rămânea, iar un mentat nu putea să n-o observe.

Ce vrea Odrade?

Confirmarea paternității mele? Deține deja toate dovezile de care ar putea să aibă nevoie.

Observând-o cum aștepta răbdătoare ca gândurile lui să se limpezească, Teg reflectă la ceea ce se spunea adesea, și pe bună dreptate, despre Cucernicele Maici: că nu mai aparțineau pe de-a-ntregul rasei umane. Existau, cumva, în afara curentului principal, poate mergând paralel cu el, poate alăturându-i-se doar din când în când, pentru motive știute numai de ele, dar întotdeauna departe de oameni. Se țineau la distanță. Era una dintre caracteristicile definitorii ale Cucernicelor Maici, acea impresie că ar avea o dimensiune în plus, care le făcea să pară mai degrabă înrudite cu Tiranul de veacuri dispărut, decât cu stirpea umană din care proveneau.

Manipularea. Asta era marca lor distinctivă. Manipulau totul și pe toată lumea.

– Trebuie să fiu ochii Bene Gesseritului, rosti el cu voce tare. Taraza vrea să iau o decizie *umană* în numele vostru.

Vizibil încântată, Odrade îi strânse brațul.

– Strașnic tată am!

– Ești sigură că ai un tată? întrebă el, și-i împărtăși gândurile sale despre îndepărtarea Bene Gesseritului de omenire.

– În afara omenirii, rosti ea. Ciudată idee. Atunci, Navigatorii Ghildei se situează, și ei, în afara umanității lor originare?

Teg cugetă la acest aspect. Navigatorii Ghildei se deosebeau radical de forma umană tradițională. Născuți în spațiu și ducându-și toată viața în cuve cu gaz de melanj, își modificau înfățișarea inițială, membrele și unele organe interne alungindu-se și schimbându-și poziția. Dar un Navigator trecut de pubertate și încă netransferat în cuvă putea să se împerecheze cu femei normale. Faptul fusese

demonstrat. Navigatorii Ghildei deveneau nonumani, dar nu în același mod ca Surorile Bene Gesserit.

– Navigatorii se deosebesc de voi din punct de vedere mental, răspunse el. Ei gândesc omenește. Pilotarea unei nave prin spațiu, chiar recurgând la prestiință pentru a afla calea cea bună, reprezintă un tip de comportament pe care un om poate să-l accepte.

– Pe al nostru nu-l accepți?

– Atât cât pot. Dar am impresia că, începând de la un anumit stadiu al evoluției voastre, deviați complet de la tipul normal. Cred că faceți un efort conștient pentru a vă da doar o aparență umană. Felul în care mă ții de braț în acest moment, de exemplu, ca și când ai fi într-adevăr fiica mea.

– Sunt fiica dumitale, dar mă surprinde că ai o părere atât de jalnică despre noi.

– Dimpotrivă. Mă tem de voi și vă respect.

– Te temi de propria dumitale fiică?

– De orice Cucernică Maică.

– Crezi că există doar pentru a manipula creaturi inferioare?

– Cred că nu mai ai sentimente umane. Există un gol în tine, lipsește ceva, ceva ce ai îndepărtat tu însăți. Nu mai faci parte dintre noi.

– Îți mulțumesc, spuse Odrade. Taraza a avut grijă să mă prevină că nu vei șovăi să răspunzi cu sinceritate, dar știam asta și singură.

– Pentru ce anume m-ai pregătit?

– Vei ști în momentul în care se va întâmpla. Asta e tot ce pot să spun... tot ce am voie să spun.

Altă manipulare! gândi el. *Afurisitele!*

Odrade tuși ușor. Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar rămase tăcută în timp ce continua să se plimbe de la un capăt la altul al sălii,

la brațul lui Teg.

Deși știa că trebuise să-i spună toate acele lucruri, cuvintele lui o duruseră. Ar fi vrut să-i explice că era una dintre cele care mai aveau încă sentimente umane, care se simțeau încă ființe umane, dar judecata lui cu privire la Comunitatea Surorilor rămânea îndreptățită.

Suntem învățate să respingem dragostea. Știm să o simulăm, însă fiecare dintre noi e capabilă s-o reteze într-o clipă.

În spatele lor se auzi un zgomot. Se opriră și se întoarseră. Lucilla și Taraza ieșeau dintr-un liftub, discutând despre ghola.

– Ai perfectă dreptate să-l tratezi ca pe unul de-ai noștri, spuse Taraza.

Teg auzi, dar nu făcu niciun comentariu în timp ce le aștepta pe cele două femei să se apropie.

Știe, gândi Odrade. *Nu mă va întreba despre mama mea naturală. Nu a existat nicio legătură, nicio impregnare. Bineînțeles că știe.*

Închise ochii, și memoria o luă prin surprindere proiectându-i cu de la sine putere imaginea unui tablou. Era o pictură care împodobea unul dintre pereții camerei de zi a lui Taraza, de la Casa Canonicatului. Tehnologia ixiană conservase pânza într-un cadru închis ermetic, în spatele unei plăci de plaz invizibil. Odrade se oprea deseori în fața acelui tablou. Și, de fiecare dată, avea impresia că n-ar fi trebuit decât să întindă mâna pentru a atinge suprafața reală a străvechii pânze atât de iscusit conservate de ixieni.

Colibe la Cordeville.

Titlul operei și numele artistului erau imortalizate pe o plăcuță lucioasă, fixată sub tablou.

Vincent Van Gogh.

Obiectul data dintr-o epocă atât de îndepărtată, încât doar câteva rarisime vestigii, ca aceasta, mai rămăseseră pentru a o reprezenta fizic de-a lungul erelor. Odrade încercase să-și imagineze periplurile

prin care trecuse acest tablou, succesiunile de hazarduri care îl făcuseră să ajungă intact în salonul lui Taraza.

Ixienii se întrecuseră pe ei înșiși în materie de restaurare și conservare. Atingând cu degetul o pastilă neagră aflată în colțul din stânga al cadrului, privitorul era imediat prins în mrejele geniului – nu numai cel al artistului, ci și al ixianului care restaurase și conservase pictura. Numele său figura, și el, sub cadru: „Martin Buro. La atingerea degetului uman, pastila devenea un proiector senzorial, un derivat al tehnologiei ce produsese temuta sondă ixiană. Buro nu restaurase doar pictura, ci și pictorul – impresiile cu care Van Gogh își însoțise fiecare trăsătură de penel. Mișcările mâinii maestrului fuseseră reconstituite după felul în care fusese așternută culoarea și înregistrate, pentru plăcerea desăvârșită a privitorului.

Odrade contemplase întregul act al creației de atâtea ori, încât avea impresia că ar fi putut să re-creeze ea însăși capodopera.

Amintindu-și de această experiență la atât de scurt timp după acuzațiile lui Teg, Odrade înțelese deodată de ce memoria îi reprodusese acea imagine, de ce acel tablou nu încetase niciodată să o fascineze. În scurtul interval cât dura redarea înregistrării, se simțea întotdeauna pe de-a-ntregul umană, în deplină armonie cu acele colibe în care locuiseră oameni adevărați, în deplină armonie cu acel lanț al vieții care, în persoana pictorului nebun Van Gogh, zăbovise acolo, doar cât să se înregistreze pentru veșnicie în memoria speciei umane.

Taraza și Lucilla se opriră la doi pași de Teg și Odrade. Respirația Maicii Superioare avea un ușor iz de usturoi.

– Am profitat de ocazie ca să luăm o mică gustare, spuse Taraza. Vrei să mănânci și tu ceva, Dar?

Nici că s-ar fi putut întrebare mai nepotrivită. Odrade eliberă brusc brațul lui Teg. Întoarse repede capul și-și șterse ochii cu mâneca robei. Când îl privi din nou pe Teg, văzu uimirea întipărită pe chipul lui.

Da, erau lacrimi adevărate! gândi ea.

– Cred că am făcut aici tot ce ne-a stat în putință, spuse Taraza. E timpul să pornești spre Rakis, Dar.

– Mai mult decât timpul, rosti Odrade.

Viața nu poate găsi motive care să o susțină, nu poate fi o sursă de considerație decentă și reciprocă, decât dacă fiecare dintre noi este decis să-i insufle aceste calități.

Chenoeh
„Conversații cu Leto II“

Hedley Tuek, Mare Preot al Zeului Fracționat, era din ce în ce mai furios pe Stiros. Deși prea bătrân pentru a aspira el însuși la demnitatea de Mare Preot, Stiros avea fii și nepoți, o mulțime de nepoți. Drept care își transferase ambițiile personale asupra familiei. Stiros era un individ cinic. Reprezenta, în mediul preoțimii, o facțiune puternică, așa-zisa „comunitate științifică, a cărei influență era insidioasă și atotpătrunzătoare. Facțiunea lui Stiros se situa periculos de aproape de erezie.

Tuek nu uita niciodată că destui Mari Preoți se „pierduseră“ în deșert ca urmare a unor regretabile accidente. Stiros și partizanii lui erau în stare să pună la cale un asemenea accident.

Era după-amiază la Keen și Stiros tocmai plecase, în mod vizibil nemulțumit. Voia ca Tuek să se deplaseze personal în deșert pentru a observa cu ochii lui ce avea să facă Sheeana la următoarea ei ieșire. Suspicios, Tuek declinase invitația.

Urmase o stranie discuție, plină de insinuări și de aluzii vagi la comportarea Sheeanei, plus lungi diatribe la adresa Bene Gesseritului. Lui Stiros, veșnic bănuitor față de Comunitatea Surorilor, îi devenise imediat antipatică noua Comandantă a Citadelei Bene Gesserit de pe Rakis, această... cum o chema? Ah, da! Odrade. Un nume ciudat, dar Surorile își dădeau deseori nume ciudate. În definitiv, era dreptul lor. Zeul Însuși nu pusese niciodată

în discuție virtuțile fundamentale ale Bene Gesseritului. Criticase anumite Surori, da, însă Comunitatea în ansamblul ei împărtășise dintotdeauna Viziunea Sacră a Zeului.

Tuek nu agrea modul în care Stiros vorbea despre Sheeana. Era prea cinic. În cele din urmă, îl redusese la tăcere pe Stiros cu sentințe percutante, pronunțate aici, în Sanctuarul dominat de altarul înalt și de sfintele imagini ale Zeului Fracționat. Relee de fascicule prismatice proiectau franjuri lungi de lumină prin ceața subțire a fumului tămâii de mirodenie, ce plutea printre cele două șiruri de coloane uriașe care duceau spre altar. Tuek era încredințat că, din acest decor, cuvintele sale ajungeau direct la urechile Zeului.

– Zeul acționează prin mijlocirea noii noastre Siona, îi spusese el lui Stiros, observând perplexitatea oglindită de chipul bătrânului consilier. Sheeana este mementoul viu al Sionei, instrumentul uman de care El s-a folosit pentru a trece la prezenta Lui stare de Fracționare.

Stiros își pierduse cumpătul. Spusese lucruri pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să le repete în plenul Consiliului. Se bizuia prea mult pe îndelungata lui colaborare cu Tuek.

– Îți spun că nu-i decât o copilă înconjurată de adulți care nu urmăresc altceva decât să se justifice în fața ei și...

– În fața Zeului!

Tuek nu putea lăsa să treacă asemenea vorbe. Dar Stiros se aplecă înspre el și scrâșni:

– Se află în centrul unui sistem educativ angrenat de tot ce-i trece ei prin închipuire. Nu-i refuzăm absolut nimic!

– Nici nu trebuie să-i refuzăm.

Ca și când nu l-ar fi auzit, Stiros îi dădu înainte:

– Cania i-a furnizat înregistrări de la Dar-es-Balat!

– „Sunt Cartea Destinului...“ intonă Tuek, citând propriile cuvinte ale Zeului păstrate în tezaurul de la Dar-es-Balat.

– Exact! Iar ea ascultă fiecare cuvânt!

– Și ce te deranjează? întrebă Tuek cu cel mai calm ton posibil.

– Nu noi suntem cei care îi verificăm cunoștințele. Ea le verifică pe ale noastre!

– Așa va fi fiind vrerea Zeului.

Furia cumplită care răvășși chipul lui Stiros nu lăsa nicio umbră de îndoială. Tuek o observă și așteptă în tăcere ca bătrânul consilier să revină la atac cu noi argumente. Resursele pentru asemenea argumente erau, firește, enorme. Tuek nu nega acest lucru. Dar ceea ce conta era interpretarea. Tocmai de aceea un Mare Preot trebuia să dea tălmăcirea finală. În pofida (sau, poate, datorită) modului lor de a vedea istoria, preoții știau multe despre felul în care Zeul ajunsese să sălășluiască pe Rakis. Posedau toate comorile de la Dar-es-Balat, cel mai vechi non-spațiu cunoscut din întregul univers. Timp de milenii, în vreme ce Shai-Hulud transforma înverzitul Arrakis în pustiul Rakis, Dar-es-Balat așteptase îngropat sub nisipuri. Sfântul Tezaur le oferise preoților propriul glas al Zeului, cuvintele Lui tipărite și chiar holo-imagini. Acolo existau toate explicațiile și preoții știau că suprafața acoperită de deșerturi a Rakisului reproducea aspectul originar al planetei, cel pe care îl avusese la început, pe vremea când era singura sursă cunoscută a Mirodeniei Sacre.

– Sheeana pune întrebări despre familia Zeului, spuse Stiros. Ce motive ar avea să întrebe de...

– Ca să ne pună la încercare. Le acordăm noi Lor locul care Li se cuvine? Cucernica Maică Jessica, fiul ei, Muad'Dib, și fiul acestuia, Leto II... Sfânta Treime a Cerului.

– Leto III, murmură Stiros. Dar celălalt Leto? Cel pe care l-au ucis sardaukarii?

– Ai grijă, Stiros, rosti cu voce gravă Tuek. Știi foarte bine că străstrăbunicul meu s-a pronunțat asupra acestei chestiuni chiar în acest Sanctuar. Când Zeul nostru Fracționat s-a reîncarnat, o parte a Lui a rămas în cer pentru a media Accesiunea. Acea parte a devenit fără

nume, așa cum trebuie să fie Adevărata Esență a Zeului!

– Ah?

Tuek pricepu cumplitul cinism din vocea bătrânului. Exclamația lui Stiros părea să tremure în aerul saturat de tămâie, chemând pedeapsa divină.

– Atunci, de ce întreabă ea în ce fel Leto al nostru a fost transformat în Zeul Fracționat? ridică din nou glasul Stiros.

Punea Stiros la îndoială sfânta Metamorfoză? Tuek era înmărmurit. În cele din urmă reuși să răspundă:

– Ne va lămuri ea însăși, când va veni momentul.

– Probabil că explicațiile noastre debile o lasă nedumerită, rosti batjocoritor Stiros.

– Întreci măsura, Stiros!

– Crezi? Nu ți se pare grăitor faptul că pune întrebări și despre felul în care păstrăvii de nisip închistează cea mai mare parte a apei de pe Rakis, recreând astfel deșertul?

Tuek încercă să-și ascundă furia crescândă. Era adevărat că Stiros reprezenta o facțiune puternică în cadrul clerului, dar cuvintele lui și tonul pe care le rostea ridicau întrebări la care Marii Preoți răspunseseră de mult. Metamorfoza lui Leto II dăduse naștere unei puzderii de păstrăvi de nisip, fiecare purtând o Fracțiune din Ființa Lui. De la păstrăvul de nisip la Zeul Fracționat, tranziția era cunoscută și venerată. Repunerea ei în discuție echivala cu negarea existenței Zeului.

– Stai aici și nu faci nimic! îl acuză Stiros. Suntem simpli pioni în mâinile...

– Destul!

Tuek considera că suportase îndeajuns cinismul acestui boșorog. Drapându-se în demnitatea sa, Marele Preot pronunță cuvintele Zeului:

– Domnul tău știe foarte bine ce e în inima ta. Sufletul tău e îndestul ca să te acuze în clipa aceasta. Nu am nevoie de martori. Tu nu-ți asculți sufletul, ci doar înverșunarea și mânia din tine.

Stiros se retrase, cu o expresie sumbră.

După ce chibzui îndelung, Tuek se găti cu cele mai frumoase veșminte în alb, aur și purpură. Apoi se duse s-o viziteze pe Sheeana.

Sheeana se afla în grădina suspendată din vârful clădirii centrale a complexului sacerdotal, împreună cu Cania și alte două persoane: un preot tânăr, pe nume Baldik, care se afla în serviciul personal al lui Tuek, și o preoteasă acolită, Kipuna, a cărei comportare semăna un pic prea mult cu a unei Cucernice Maici pentru a-i fi pe plac lui Tuek. Bene Gesseritul avea spioni și aici, firește, însă lui Tuek nu-i plăcea să se gândească la asta. Kipuna se ocupa de cea mai mare parte a antrenamentului fizic al Sheeanei și între ele două se crease o legătură care stârnea gelozia Caniei. Dar nici măcar Cania nu se putea opune pretențiilor Sheeanei.

Cei patru ședeau lângă o bancă de piatră, aproape de umbra unui horn de ventilație. Kipuna ținea mâna dreaptă a Sheeanei, exersându-i degetele. Fetița crescuse, observă Tuek. Trecuseră șase ani de când o luase sub oblăduirea lui. Văzu mugurii sânilor care împungeau țesătura subțire a robei. Pe acoperiș nu se simțea nicio adiere de vânt și aerul era greu în plămânii lui Tuek.

Privi în jur pentru a se asigura că ordinele sale cu privire la securitate erau respectate. Nu se știa niciodată de unde s-ar fi putut ivi un pericol. Patru soldați din garda sa personală, bine înarmați, dar în mod discret, supravegheau locul de la distanță, postați la fiecare colț al acoperișului. Parapetul care înconjura grădina era înalt și nu lăsa să se vadă decât capul santinelelor. Singurul edificiu ce depășea în înălțime acest turn sacerdotal era capcana de vânt principală a Keenului, la vreun kilometru spre vest.

În ciuda dovezilor vizibile că măsurile de siguranță erau corespunzătoare, Tuek avea o impresie de pericol. Voia Zeul să îl avertizeze? Marele Preot era încă tulburat de cinismul lui Stiros. Greșea, oare, acordându-i atâta libertate de opinie?

Sheeana îl văzu pe Tuek apropiindu-se și încetă bizarele exerciții de flexiune a degetelor pe care le executa sub îndrumarea Kipunei. Manifestând toate semnele unei răbdări bine informate, rămase tăcută, cu privirea ațintită la Marele Preot, silindu-și tovarășii să se întoarcă și să privească împreună cu ea.

Sheeana nu vedea în Tuek un personaj de temut. Dimpotrivă, bătrânul acesta îi era chiar simpatic, deși la unele din întrebările lui era atât de stângace. Cât despre răspunsurile pe care le dădea...! Cu totul din întâmplare, descoperise întrebarea care-l tulbura cel mai mult pe Tuek: „De ce?“

Unii dintre preoții-consilieri interpretaseră cu voce tare întrebarea ei drept: „De ce crezi asta?“ Sheeana sesizase imediat nuanța și, ulterior, ori de câte ori voise să-i iscodească pe Tuek și pe ceilalți, folosise formula consacrată: „De ce crezi asta?“

Tuek se opri la doi pași de Sheeana și se înclină:

– Bună ziua, Sheeana.

Își răsuci nervos gâtul în gulerul robei. Simțea în ceafă dogoarea soarelui și se întreba de ce îi plăcea fetiței să iasă atât de des aici, pe acoperiș.

Sheeana continua să-l privească liniștită. Știa că asta îl tulbura.

Tuek își drese glasul. De fiecare dată când Sheeana îl privea astfel, se întreba: *Oare Zeul mă privește prin ochii ei?*

Cania găsi de cuviință să raporteze:

– Sheeana a pus astăzi întrebări despre Păstrăvărese.

Cu vocea sa cea mai mieroasă, Tuek spuse:

– Sfânta Armată a Zeului.

– Alcătuită doar din femei? întrebă Sheeana.

Vorbea ca și când nu i-ar fi venit să creadă. Pentru cei de la baza societății rakiene, cuvântul „Păstrăvărese“ aparținea istoriei

străvechi și se referea la ființe pierdute, demult, în Epoca Foametei.

Păstrăvăresele, gândi Tuek. *Vrea să mă pună la încercare.*

Purtătoarele contemporane ale acestui titlu aveau pe Rakis doar o mică legație de comerț/spionaj, al cărei personal includea atât femei cât și bărbați. Originile lor nu mai aveau nicio legătură cu activitățile cărora li se consacrau în prezent și care erau strâns legate de Ix.

– Au existat întotdeauna și bărbați în serviciul Păstrăvăreselor, în calitate de consilieri, spuse Tuek.

O privi cu atenție pe Sheeana pentru a vedea cum avea să reacționeze.

– Vasăzică au existat întotdeauna Duncani Idaho, interveni Cania.

– Da, da, sigur, Duncanii.

Tuek încercă să-și ascundă iritarea. Femeia asta se vâra în vorbă tot timpul! Marelui Preot nu-i plăcea să i se amintească de acest aspect al existenței istorice a Zeului pe Rakis. Veșnica prezență a ghola-ului și poziția pe care-o ocupase în Sfânta Armată lăsau de presupus cel puțin o anumită toleranță față de Bene Tleilax. Totuși, nu se putea tăgădui faptul că Păstrăvăresele, acționând fără doar și poate din porunca Zeului, îi apăraseră pe Duncani de toate pericolele care-i amenințau. Duncanii erau sacri, fără îndoială, dar aparțineau unei categorii speciale. Nu dezvăluise chiar Zeul că-i omorâse El Însuși pe unii din ei, de bună seamă pentru a-i înălța direct la ceruri?

– Kipuna mi-a vorbit despre Bene Gesserit, spuse Sheeana.

Îi umbla mintea de colo-colo!

Tuek își drese glasul. Recunoștea ambiguitatea propriei sale atitudini față de Cucernicele Maici. Sigur, trebuia acordat cel mai mare respect „Favoritelor Zeului“, precum slăvita Chenoeh. Iar cel dintâi Mare Preot al Rakisului știuse să demonstreze logic că Sfânta Hwi Noree, Mireasa Zeului, fusese în secret o Cucernică Maică. Din respect pentru aceste circumstanțe deosebite, clerul simțea că avea obligații iritante față de Bene Gesserit, obligații pe care și le onora, în principal, vânzând Comunității Surorilor melanj la un preț ridicol de

mic în comparație cu cel practicat de tleilaxu.

Cu tonul ei cel mai inocent, Sheeana spuse:

– Vorbește-mi despre Bene Gesserit, Hedley.

Tuek îi fulgeră cu privirea pe adulții din jurul Sheeanei, încercând să surprindă vreun zâmbet pe fețele lor. Nu știa ce atitudine să adopte când Sheeana i se adresa astfel, spunându-i pe numele mic. Într-un sens, era umilitor. Într-altul, îl onora tratându-l în mod atât de intim.

La grele încercări mă supune Zeul, își spuse.

– Sunt Cucernicele Maici bune la suflet? întrebă Sheeana.

Tuek oftă. Toate mărturiile confirmau faptul că Zeul avea rezerve cu privire la Comunitatea Surorilor. Cuvintele Lui fuseseră analizate cu meticulozitate și, în cele din urmă, supuse interpretării unui Mare Preot. Zeul nu le lăsa pe Surori să-i amenințe Poteca de Aur. Asta, cel puțin, era clar.

– Multe dintre ele sunt bune, răspunse el.

– Unde se află cea mai apropiată Cucernică Maică? întrebă Sheeana.

– La Ambasada Bene Gesseritului de aici, din Keen.

– O cunoști?

– Sunt mai multe Cucernice Maici în Citadelă.

– Ce e o Citadelă?

– Așa numesc ele reședința lor de aici.

– Cu siguranță că au o conducătoare. O cunoști?

– O cunoșteam pe cea veche, Tamalane, dar a fost înlocuită. Noua comandantă abia a sosit. Numele ei e Odrade.

– Ciudat nume.

Tuek era de aceeași părere, dar spuse:

– Unul dintre istoricii noștri afirmă că e o deformație a numelui Atreides.

Sheeana căzu pe gânduri. *Atreides*. Era familia care se aflase la obârșia lui Shaitan. Înaintea Atreizilor nu existaseră decât fremenii și Shai-Hulud. Istoria Orală, pe care poporul ei o păstra în pofida interdicțiilor preoțimii, proslăvea filiațiile personajelor ilustre ale Rakisului. În satul ei, Sheeana auzise adeseori numele lor, intonate în noapte:

„Muad'Dib l-a zămislit pe Tiran.

Tiranul l-a zămislit pe Shaitan."

Dar Sheeana nu voia acum să discute asemenea lucruri cu Tuek. Oricum, Marele Preot avea astăzi un aer obosit. Se mulțumi, așadar, să-i spună:

– Adu-mi-o pe această Cucernică Maică Odrade.

Kipuna își ascunse un surâs malițios în spatele mâinii.

Tuek, năucit, se trase un pas înapoi. Cum să îndeplinească o asemenea cerere? Nici măcar Marele Preot al Rakisului nu-și putea îngădui să dea ordine unei Cucernice Maici! Și dacă Bene Gesseritul îl trata cu refuz? Le-ar fi putut oferi Surorilor, în schimb, un dar de melanj? Asta risca să fie interpretat drept semn de slăbiciune. Cucernicele Maici s-ar fi apucat să se târguiască! Nu existau afaceriști mai aprigi decât aceste Surori Bene Gesserit cu ochi înghețați. Iar cea nouă, această Odrade, părea să fie dintre cele mai aprige, judecând după aparențe.

Toate aceste gânduri trecură prin mintea lui Tuek într-o clipă. Dar Cania îl scăpă din încurcătură.

– Poate că ar putea transmite Kipuna invitația Sheeanei, sugeră ea.

Tuek îi aruncă o privire piezișă tinerei preotese acolite. Da! Mulți (printre care și Cania, de bună seamă) o bănuiau pe Kipuna că spiona în folosul Bene Gesseritului. Firește, pe Rakis toată lumea spiona în folosul cuiva. Arborând surâsul său cel mai binevoitor, Tuek se întoarse spre Kipuna.

– Cunoști vreo Cucernică Maică, Kipuna?

– Le știu pe câteva dintre ele, Slăvite Mare Preot, răspunse acolita.

Cel puțin, nu uită să arate respectul cuvenit!

– Excelent. Fii amabilă și încearcă să faci în așa fel încât grațioasa invitație a Sheeanei să ajungă la cel mai înalt nivel al Ambasadei Comunității.

– Voi face tot ce stă în umilele mele puteri, Slăvite Mare Preot.

– Nu mă îndoiesc!

Kipuna se întoarse încet spre Sheeana, mândră de ea, de succesul pe care îl obținuse. Cererea fetiței fusese mai mult decât ușor de indus, grație tehnicilor indicate de Surori. Kipuna zâmbi și deschise gura să vorbească. În aceeași clipă, o mișcare la nivelul parapetului, aflat la vreo patruzeci de metri în spatele Sheeanei, îi atrase atenția. Ceva scânteiase o clipă în soare. Ceva mic și...

Cu un țipăt gâtuit, Kipuna o înșfăcă pe Sheeana, o azvârli spre Tuek, care o privea surprins și strigă: „Fugiți!“ în timp ce ea însăși se năpustea în întâmpinarea micului obiect sclipitor ce înainta cu viteză – un vânător-căutător minuscul, târând după el o bucată lungă de filament shiga.

În tinerețe, Tuek jucase batbal. Din reflex, o prinse pe Sheeana, ezită o secundă, apoi înțelese pericolul. Răsucindu-se, cu fetița care se zbătea și protesta în brațele sale, se repezi spre ușa deschisă a micului turn ce adăpostea casa scării. Auzi ușa trântindu-se în spatele său, apoi pașii grăbiți ai Caniei, care cobora după el.

– Ce este? Ce-i? țipa Sheeana lovind cu pumnii ei mici în pieptul lui Tuek.

– Taci, Sheeana! Taci!

Tuek se opri pe primul palier, de unde un puț de coborâre și un ascensor cu suspensie duceau spre etajele inferioare ale clădirii. Cania se oprise lângă el. Respirația ei întretăiată răsuna zgomotos în strâmta casă a scării.

– A ucis-o pe Kipuna și pe doi dintre soldații de pază, spuse ea printre gâfâituri. I-a decapitat pur și simplu! Am văzut cu ochii mei. Zeul să ne apere!

Gândurile lui Tuek se învârtejiră. Atât puțul de coborâre cât și ascensorul puteau fi ușor sabotate și transformate în adevărate curse de șoareci. Era posibil ca atacul de pe acoperiș să fie doar un element al unui complot mult mai vast.

– Lasă-mă jos! se răți Sheeana. Ce se întâmplă?

Tuek îi dădu ușor drumul pe pardoseală, dar continuă s-o țină strâns de una din mâini. Se aplecă spre ea și spuse:

– Sheeana dragă, cineva vrea să ne facă rău.

Gura fetiței schiță un „O“ mut, apoi:

– I-ai făcut rău Kipunei?

Tuek înălță capul spre ușa terasei. I se părea sau chiar auzea zgomotul unui ornitopter? *Stiros!* Le-ar fi fost atât de ușor unor conspiratori să ducă în deșert trei persoane neajutorate!

– Aud un topter, spuse Cania, care își mai revenise din spaimă. N-ar fi mai bine să plecăm de aici?

– Vom coborî pe scări, hotărî Tuek.

– Dar...

– Fă ce-ți spun!

Ținând-o strâns de mână pe Sheeana, Tuek coborî până la etajul de dedesubt. În afara puțului și a ascensorului, pe acest palier se afla o ușă către un larg coridor circular. Intrarea spre apartamentele Sheeanei, care fuseseră înainte ale lui Tuek, era la câțiva pași în spatele ușii. Din nou, Tuek șovăi.

– Se întâmplă ceva pe acoperiș, șopti Cania.

Tuek coborî privirea spre fetița amuțită de spaimă. Îi simțea mâna

umedă de transpirație.

Da, dinspre acoperiș răzbătea larma unei încăierări: urlete, tropăituri, mugetul unor aruncătoare de flăcări. Apoi ușa terasei, aflată acum în afara vederii lor, se auzi zburând în bucăți. Asta îl decise pe Tuek. Deschise brusc ușa dinspre coridor și... se pomeni în fața unui triunghi compact de femei învești mântate în robe negre. Cu o acută senzație de înfrângere, Tuek o recunoscu pe femeia din vârful formației: *Odrade!*

Cineva o smulse de lângă el pe Sheeana și o făcu să dispară printre siluetele drapate în negru. Înainte ca Tuek sau Cania să poată da glas vreunui protest, mâini le astupară gura. Alte mâini îi răsuciră și-i pironiră de peretele coridorului. Mai multe siluete în negru ieșiră repede pe ușa care ducea în casa scării.

– Copila e nevătămată și asta-i tot ce contează pentru moment, șopti Odrade privindu-l pe Tuek drept în ochi. Să nu strigi! adăugă ea în timp ce mâna de pe gura Marelui Preot se retrăgea. Apoi, folosind Glasul: Spune-mi ce s-a întâmplat pe acoperiș!

Tuek se pomeni vorbind fără să-și dea seama.

– Un căutător cu un fir lung de shiga. A apărut din spatele parapetului. Kipuna l-a văzut și...

– Unde-i Kipuna?

– Sus, moartă. Cania a văzut totul.

Tuek descrise actul de eroism al Kipunei în fața pericolului.

Kipuna e moartă! gândi Odrade. Își înăbuși valul de furie sălbatică pe care i-l provocase vestea. Ce pierdere! O moarte vitejească, demnă de admirație, dar... ce pierdere! Comunitatea Surorilor avea nevoie de acest gen de curaj și de devotament, dar avea nevoie și de capitalul genetic reprezentat de Kipuna. *Și acum s-a pierdut, distrus de imbecilii ăștia!*

La un gest al lui Odrade, mâna care astupa gura Caniei se retrase.

– Spune-mi ce-ai văzut, ordonă Odrade.

– Căutătorul a lansat filamentul shiga spre gâtul Kipunei și...

Cania se întrerupse, cutremurându-se.

Zgomotul surd al unei explozii răsună deasupra lor, apoi se făcu liniște. La un gest scurt al lui Odrade, femeile în negru se prelinseră parcă pe lângă peretele curb al culoarului și dispărură. Doar Odrade și alte două, tinere cu privirea rece și hotărâtă, rămaseră lângă Tuek și Cania. Sheeana dispăruse și ea.

– Ixienii nu sunt străini de povestea asta, zise Odrade.

Tuek era de aceeași părere. *Lungimea acelui filament shiga...*

– Unde ați dus copila? întrebă el.

– Îi asigurăm protecția, răspunse Odrade. Taci un pic!

Înclină capul, ascultând. O femeie în negru apăru în fugă de după curba coridorului și, oprindu-se lângă ea, îi șopti ceva la ureche. Odrade zâmbi.

– S-a terminat, anunță ea. Putem merge la Sheeana.

Sheeana ședea într-un fotoliu albastru din camera mare a apartamentelor sale. Femei în negru formau un semicerc protector în spatele ei... Tuek observă că fetița părea să-și fi revenit din șocul atacului și al apariției Surorilor. Ochii îi străluceau plini de interes și de întrebări mute. Atenția ei era îndreptată spre ceva aflat în dreapta lui Tuek. Marele Preot se opri și, întorcând capul, tresări violent la vederea spectacolului ce i se înfățișă.

Trupul gol al unui bătrân era rezemat de perete, prăvălit într-o poziție stranie, cu capul răsucit într-o parte și bărbia înfiptă în umărul stâng. Ochii deschiși priveau în hăul morții.

Stiros!

Zdrențele robei sale, care părea să fi fost smulsă cu violență, zăceau grămadă lângă picioarele lui.

Tuek se întoarse năuc spre Odrade.

– Făcea parte din complot, explică ea. Printre ixieni erau și Dansatori-Fețe.

Tuek încercă să-și înghită nodul din gât.

Cania se apropie tiptil de cadavru. Tuek nu-i vedea fața, dar își aminti brusc că, în tinerețea lor, existase ceva între Stiros și ea. Instinctiv, Marele Preot se deplasă în așa fel, încât să se afle între Cania și copila din fotoliu.

Cania se opri lângă trupul neînsuflețit și-l înghionti cu vârful piciorului. Apoi se întoarse, cu un aer satisfăcut, spre Tuek.

– Am vrut să mă încredințez că a murit de-a binelea, rosti ea.

Odrade îi aruncă o privire uneia dintre tovarășele sale.

– Faceți să dispară cadavrul, ordonă.

Apoi se întoarse către Sheeana și o privi lung. Era prima ocazie pe care-o avea pentru a o studia mai atent, de când sosise la templu în fruntea forțelor sale de intervenție. În spatele ei, Tuek se încumetă să vorbească.

– Cucernică Maică, vrei, te rog, să-mi explici ce...

– Mai târziu, îi tăie vorba Odrade, fără să se întoarcă.

Expresia Sheeanei se însuflețise de la primele cuvinte pe care le pronunțase Tuek.

– Am bănuit eu că ești o Cucernică Maică! spuse ea.

Odrade se mulțumi să dea din cap. Copila i se părea fascinantă. Privind-o, o încercau aceleași senzații ca atunci când stătea în fața străvechiului tablou din salonul lui Taraza. Ceva din ardoarea materializată în acea operă de artă o inspiră subit pe Odrade. O inspirație năvalnică! Acesta era mesajul pictorului nebun Van Gogh. Haosul preschimbat într-o mirifică ordine. Și nu era asta o parte din *coda* oricărei opere Bene Gesserit?

Copila aceasta e pânza mea, gândi Odrade. Simțea furnicături în

degetele care țineau străvechiul penel. Nările îi fremătau la mirosul uleiurilor și al pigmenților.

– Lăsați-mă singură cu Sheeana, ordonă ea. Să iasă toată lumea.

Tuek dădu să protesteze, dar renunță în clipa în care una dintre femeile în negru îl prinse de braț. Odrade îl săgetă cu privirea.

– Bene Gesseritul ți-a mai făcut servicii și altă dată, spuse ea. De data asta ți-a salvat viața.

Femeia care-l ținea de braț îl trase pe Marele Preot spre ușă.

– Răspundeți-i la întrebări, porunci Odrade. Dar altundeva.

Cania făcu un pas spre Odrade.

– Copila aceasta mi-a fost încre...

– Afară! făcu Odrade, folosind toată puterea Glasului.

Cania încremeni.

– Era cât pe ce s-o pierzi în fața unei șlehte de conspiratori prăpădiți! zise Odrade, țintuind-o cu o privire aprigă. Vom hotărî noi dacă mai e cazul să te ocupi în continuare de ea.

Lacrimi se rostogoliră pe obrajii Caniei, însă reprosul Cucernicei Maici nu putea fi dezmințit. Cania se întoarse și fugi după ceilalți.

Odrade își reîndreptă atenția către fetița care-o privea curioasă.

– Te așteptăm de mult, rosti ea. Nu le vom mai lăsa neghiobilor ăstora un alt prilej să te pierdem.

Legea optează întotdeauna în funcție de puterea executivă. Moralitatea și detaliile juridice au prea puțin de-a face cu ea, când adevărata întrebare care se pune este: „Cine ține biciul?“

„Dezbatere în Consiliul Bene Gesserit“
Cod Arhive XOX232

De îndată ce Taraza și suita ei părăsiră Gammu-ul, Teg se înhămă la treabă. Organizarea internă a Citadelei trebuia restructurată, îndeosebi pentru a o ține pe Schwangyu cât mai departe de ghola. Așa ordonase Taraza.

„N-are decât să observe tot ce vrea. Dar să nu se atingă.“

În pofida solicitărilor muncii sale, Teg se pomenea, din când în când, privind în direcția spațiului, pradă unei vagi neliniști. Salvarea lui Taraza de pe nava Ghildei și ciudatele dezvăluiri ale lui Odrade nu se încadrau în vreo clasificare a datelor pe care o elabora.

Dependențe... bușteni hotărâtori...

Ședea în biroul său, având în față proiecția unui program de lucru căruia trebuia să-i aprobe împărțirea pe schimburi a personalului și, vreme de câteva clipe, se simți dezorientat, incapabil să-și amintească ora sau măcar data acestei zile. Îi trebuiră alte câteva clipe ca să revină cu picioarele pe pământ.

Mijlocul dimineții. Taraza și însoțitoarele ei plecaseră de două zile. Era singur. Da, Patrin îl suplinea astăzi la programul de pregătire al lui Duncan, pentru a-i îngădui să se ocupe de problemele de comandament.

Biroul în care lucra i se păru, dintr-odată, străin. Cu toate acestea, fiecare element, luat separat, îi era familiar: consola sa personală de date, tunica de uniformă așezată frumos pe spătarul scaunului de alături... Încercă să treacă pe modul mentatic și se lovi de rezistența propriei lui minți. Un fenomen cu care nu mai fusese confruntat din perioada formării sale.

Perioada formării.

Cumva, Taraza și Odrade îl făcuseră să revină la un nou gen de formare.

Autoformare.

Din senin, memoria îi readuse în minte o conversație pe care o purtase cândva cu Taraza. Cât de familiar i se părea totul – rupt de realitatea prezentă! Se pomeni, deodată, prins în capcana propriilor lui amintiri.

Taraza și el erau vlăguiți după ce luaseră deciziile și întreprinseseră acțiunile necesare pentru evitarea unei confruntări sângeroase – incidentul de pe Barandiko. Astăzi, un simplu sughiț al istoriei, dar, la vremea respectivă, un eveniment care ceruse toate energiile lor conjugate.

După semnarea armistițiului, Taraza îl invitase într-un mic salon din cvartirul ei de la bordul non-navei Bene Gesserit. Îi vorbise cu detașare, exprimându-și admirația pentru perspicacitatea de care dăduse dovadă în deslușirea slăbiciunilor ce aveau să permită impunerea unui compromis.

Nu avuseseră parte de nici cel mai mic răgaz de odihnă timp de treizeci de ore și Teg era bucuros să poată în sfârșit sta jos, în timp ce Taraza își programa restaubarul personal. Două pahare înalte, pline cu un lichid dens de culoare brună, apărută curând în distribuitor.

Teg recunoscu aroma în momentul în care Maica Superioară îi întinse unul dintre pahare. Era un energizant rapid, genul de întăritor pe care Surorile Bene Gesserit nu prea obișnuiau să-l împartă cu străinii. Dar Taraza nu-l mai considera străin.

Lăsând capul pe spate, Teg sorbi o înghițitură lungă, cu privirea ațintită la tavanul bogat ornamentat al micului salon. Non-nava aceasta era un model arhaic, conceput într-o epocă în care se acorda mai multă atenție decorațiilor interioare. Peste tot se vedeau frize și panouri cu incrustații baroce.

Gustul pronunțat de melanj al lichidului îl duse pe Teg cu gândul la anii copilăriei.

– Mama îmi pregătea ceva asemănător ori de câte ori considera că sunt extenuat, rosti el, contemplând paharul din mână. Simțea deja efectul înviorător al băuturii.

Taraza, luând celălalt pahar, se așeză în fața lui, într-un caniscaun – un fel de pernă mare și pufoasă, animată, care se adaptă la formele corpului ei cu ușurința unei obișnuințe îndelungate. Lui Teg, Maica Superioară îi oferise un fotoliu clasic, cu tapiserie verde, dar observă privirea piezișă pe care Basharul o aruncă înspre caniscaun și zâmbi.

– Gusturile diferă, Miles, rosti ea, apoi sorbi din pahar și oftă. Ei bine, n-a fost ușor, dar am făcut treabă bună, deși în câteva rânduri am fost pe muchie de cuțit.

Teg se simți mișcat de atitudinea ei degajată. Nu afișa nicio poză, nicio mască menită să-i separe și să definească rolurile lor diferite în cadrul ierarhiei Bene Gesseritului. Taraza era, pur și simplu, prietenoasă cu el, fără nici cea mai mică intenție de seducție. Așadar, totul era ceea ce părea a fi – în măsura în care se putea spune asta despre orice întâlnire cu o Cucernică Maică.

Cu satisfacția unei revelații subite. Teg își dădu seama că devenise expert în arta de a citi ce simțea Alma Mavis Taraza, chiar și când Maica Superioară recurgea la vreuna dintre măștile ei.

– Mama dumitale te-a învățat mai mult decât i s-a cerut să te învețe, spuse Taraza. A fost o femeie înțeleaptă, dar tot o eretică. S-ar părea că asta e tot ce-i în stare să producă, în ultima vreme, programul nostru genetic.

– Eretică? făcu Teg, oarecum contrariat.

– E o glumă care circulă doar în Comunitatea noastră. În principiu, suntem datoare să ne conformăm cu tot devotamentul ordinelor unei Maici Superioare. Ceea ce și facem, desigur, cu excepția cazurilor când nu suntem de acord.

Teg surâse și luă încă o înghițitură lungă din paharul său.

– E destul de ciudat, zise Taraza, dar în timpul micii confruntări mai dure de acum câteva ceasuri mi-am dat seama că reacționam față de dumneata la fel ca față de una dintre Surorile mele.

Teg simți cum lichidul îi încălzește stomacul. Ultima înghițitură îi lăsase o senzație înțepătoare în nări. Depuse paharul gol pe o măsuță aflată alături și spuse, rămânând cu ochii la el:

– Fiica mea cea mare...

– Dimela, dacă nu mă înșel. Ar fi trebuit să ne-o lași nouă, Miles.

– Nu eu am fost cel care a hotărât.

– Dar ar fi fost de ajuns un singur cuvânt... (Taraza ridică din umeri.) În sfârșit, asta a fost odată. Ce-i cu Dimela?

– E de părere că, deseori, semăn prea mult cu o Bene Gesserit.

– Prea mult?

– Mi-e devotată trup și suflet, Maică Superioară. Nu e însă în stare să înțeleagă relația noastră și...

– Și care-i relația noastră, Miles?

– Dumneavoastră comandați și eu mă supun.

Taraza îl privi pe deasupra paharului. Apoi, coborând paharul, spuse:

– Da, dumneata n-ai fost niciodată cu adevărat un eretic, Miles. Dar poate că... într-o zi...

Teg vorbi repede, vrând s-o abată pe Taraza de la asemenea gânduri:

– Dimela crede că o folosință îndelungată a melanjului îi face pe mulți oameni să devină ca dumneavoastră, Surorile.

– Zău? Nu-i ciudat, Miles, ca o poțiune geriatrică să poată avea atâtea efecte secundare?

– Nu văd nimic ciudat în asta.

– Nu, sigur că nu vezi, spuse Taraza. Goli paharul și-l puse deoparte. Mă refeream la modul în care o creștere simțitoare a longevității a conferit anumitor persoane, și îndeosebi dumitale, Miles, o cunoaștere mai profundă a naturii umane.

– Trăind mai mult, avem prilejul să observăm mai mult.

– Nu cred că-i chiar atât de simplu. Unii oameni nu observă niciodată nimic. Se mulțumesc să existe, cu un fel de insistență pasivă, și rezistă cu înverșunare la orice i-ar putea smulge din falsa lor seninătate.

– N-am fost niciodată capabil să stabilesc un bilanț satisfăcător pentru mirodenie, spuse Teg, referindu-se la un cunoscut proces mentatic de sortare a datelor.

Taraza încuviință cu o mișcare a capului. Era limpede că întâmpina aceeași dificultate.

– Noi, cele din Bene Gesserit, avem tendința de a fi și mai polarizate decât mentații, spuse ea. Folosim tot felul de tehnici pentru a ieși din această situație, dar răul recidivează.

– Strămoșii noștri au avut aceeași problemă vreme îndelungată.

– Înainte de mirodenie era altfel.

– Trăiau atât de puțin timp.

– Cincizeci, cel mult o sută de ani. Nouă ni se pare puțin, dar...

– Comprimau mai mult în timpul de care dispuneau?

– Oh! Câteodată, într-un mod de-a dreptul frenetic.

Teg înțelese că-i oferea observații preluate din Celelalte Memorii. Nu era pentru prima oară când i se împărtășeau cunoștințe din această străveche sursă. O făcuse și mama sa în câteva rânduri, dar întotdeauna numai pentru a-l învăța o lecție. Oare asta făcea și Taraza acum? Voia să-l învețe ceva?

– Melanjul este un monstru cu multe brațe, rosti ea.

– Vi se întâmplă să regretați că a fost descoperit?

– Bene Gesseritul n-ar exista fără el.

– Nici Ghilda.

– Dar n-ar fi existat nici Tiranul, nici Muad'Dib. Mirodenia dă cu o mână și ia cu zece.

– Care mână conține ceea ce dorim noi? Nu asta e veșnica întrebare?

– Ești o ciudățenie, Miles, știai asta? Mentații acordă rareori atenție filozofiei. Cred că e una dintre sursele dumitale de forță. Posezi, în cel mai înalt grad, capacitatea de a te îndoi.

Teg ridică din umeri. Întorsătura pe care o luase conversația îl stânjenea.

– Văd că nu te amuză subiectul, zise Taraza. Oricum, cramponează-te de îndoielile dumitale. Îndoiala e necesară pentru un filozof.

– Așa ne asigură zensunniții.

– Toți misticii sunt de acord în privința asta, Miles. Puterea îndoielii nu trebuie niciodată subestimată. E un punct de vedere foarte convingător. S'tori-ul ține îndoiala și certitudinea într-o singură mână.

Realmente surprins, Teg întrebă:

– Cucernicele Maici practică ritualurile zensunnite?

Nici măcar nu-și închipuise vreodată că ar fi cu putință una ca asta.

– Cu un singur prilej, răspunse Taraza. Ajungem la o formă exaltată de s'tori, o iluminare totală, la care participă fiecare celulă din ființa noastră.

– Agonia mirodeniei!

– Eram sigură că mama dumitale ți-a spus. Dar e limpede că nu ți-a explicat legătura cu filozofia Zensunni.

Teg reuși să-și înghită nodul din gât. Fascinant! Taraza îi deschise o nouă perspectivă asupra Bene Gesseritului. O perspectivă care schimba întreaga natură a concepțiilor sale, inclusiv imaginea pe care și-o făcuse despre propria lui mamă. Surorile Bene Gesserit se aflau la o distanță atât de uriașă de el, încât n-ar fi putut niciodată să le urmeze. Chiar dacă-l considerau, ocazional, drept tovarăș, nu avea să pătrundă niciodată în intimitatea cercului lor. Puteau să se prefacă, atâta tot. N-avea să fie niciodată ca Muad'Dib sau ca Tiranul.

– Prestiința, zise Taraza.

Cuvântul devie atenția lui Teg. Maica Superioară schimbase subiectul... fără a-l schimba.

– Chiar la Muad'Dib mă gândeam, spuse el.

– Crezi că a prezis viitorul?

– Așa învață orice mentat.

– Aud îndoiala din vocea dumitale, Miles. A prezis sau a creat? Prestiința poate fi letală. Oamenii care solicită un oracol vor să cunoască, de fapt, care va fi prețul pieii de balenă la anul sau alte lucruri la fel de meschine. Nimeni nu vrea să i se prezică, clipă cu clipă, viața personală.

– Să nu mai aibă parte de nicio surpriză.

– Exact. Pentru cineva cu o asemenea cunoaștere anticipată, viața ar deveni insuportabil de searbădă.

– Credeți că viața lui Muad'Dib a fost searbădă?

– Ca și a Tiranului. Părerea noastră e că întreaga viață a fiecăruia dintre ei a fost consacrată încercării de a rupe lanțurile pe care ei înșiși le-au creat.

– Totuși, credința lor...

– Nu-ți uita îndoielile de filozof, Miles. Fii cu băgare de seamă! Mintea celui ce crede este o minte care stagnează. Nu se dezvoltă spre exterior, într-un univers infinit.

Teg se cufundă în tăcere. Simțea oboseala, pe care băutura energizantă o alungase doar din preocupările lui imediate. Simțea și felul în care gândurile îi erau tulburate de intruziunea unor noi concepte. Erau lucruri despre care învățase că riscau să submineze puterile unui mentat și, cu toate acestea, avea senzația că pe el îl fortificau.

Taraza e pe cale să mă învețe ceva, își spuse. *Toate astea conțin o lecție.*

Ca și când ar fi fost proiectată cu litere de foc în centrul atenției lui de mentat, povața zensunnită pe care toți mentații o primeau încă de la începutul formării lor îi reveni în memorie.

Prin credința voastră în singularități granulare, negați orice mișcare – evolutivă sau regresivă. Credința are darul de a încremeni un univers granular și de a-i asigura persistența. Nu se mai poate îngădui nicio schimbare, căci asta ar duce la dispariția universului vostru încremenit. Dar, dacă voi nu vă mișcați, universul are propria sa mișcare. El evoluează dincolo de voi și sfârșește prin a nu vă mai fi accesibil.

– Ce-i mai curios, rosti Taraza integrându-se în această atmosferă pe care ea o crease, este că savanții ixieni sunt incapabili să vadă în ce măsură universul lor este dominat de propriile lor credințe.

Teg o privi, tăcut și receptiv.

– Credințele ixienilor, continuă Maica Superioară, sunt pe de-a-ntregul supuse opțiunilor lor cu privire la modul de a-și observa universul. Universul lor nu are comportament propriu. Se conformează genurilor de experiențe pe care le-au ales ei.

Cu o tresărire, Teg ieși din reveria sa interioară. Nu se mai afla în

fața lui Taraza, ci în Citadela de pe Gammu, instalat în fotoliul familiar din biroul său. O privire rapidă în jur îl încredință că nimic nu se mișcase din loc. Nu trecuseră decât câteva minute, dar biroul nu i se mai părea străin. Efectuă o translație rapidă în și din modul mentatic, *Restabilit.*

Mai simțea încă, pe limbă și în nări, gustul și aroma băuturii pe care i-o servise Taraza în acea zi de demult. Într-o clipită, mentatul din el ar fi putut reda încă o dată întreaga scenă. Lumina difuză a licurigloburilor, contactul fotoliului în care șezuse, sunetul vocilor lor... totul era acolo, într-un sertar al memoriei, la adăpost de efectele trecerii timpului.

Evocarea acelei vechi amintiri dăduse naștere unui univers magic, în care capacitățile lui erau amplificate dincolo de tot ce ar fi putut să-și imagineze. Nici un atom nu exista în acest univers magic, alcătuit doar din unduiri și mișcări neliniștitoare. Aici, era silit să lepede toate barierele născute din credință și înțelegere. Acest univers era transparent. Putea să vadă prin el, fără ajutorul vreunui ecran pe care să-i proiecteze formele. Acest univers magic îl reducea la un nucleu de imaginație activă, unde propriile lui capacități creatoare de imagini constituiau unicul ecran pe care s-ar fi putut percepe orice proiecție.

Sunt, deopotrivă, cel ce interpretează și este interpretat!

Încăperea în care se afla oscila, undeva, la limita realității lui senzoriale. Își simțea spiritul conștient redus la un nucleu de expresie și, totuși, acest nucleu umplea universul său. Întreaga sa ființă era deschisă spre infinit.

Taraza mi-a făcut asta cu bună știință! gândi. *M-a amplificat!*

Un sentiment de uimire și teamă puse stăpânire pe el. Își dădea seama că fiica sa, Odrade, se folosise de puteri asemănătoare pentru a crea Manifestul Atreides cerut de Taraza. Iar propriile sale puteri de mentat erau subsumate acelei trame mai vaste.

Taraza cerea de la el o contribuție cumplită. Necesitatea unui astfel de lucru îl stimula și, în același timp, îl înspăimânta. Asta putea foarte bine să însemne sfârșitul Bene Gesseritului.

Regula de bază este următoarea: Nu sprijini niciodată ceea ce este slab; sprijină întotdeauna ceea ce este puternic.

„Coda Bene Gesserit“

– Cum se face că poți să le dai ordine preoților? întrebă Sheeana. Aici sunt la ei acasă.

Odrade răspunse pe un ton cât mai firesc cu putință, dar alegându-și cuvintele în funcție de cunoștințele pe care știa că Sheeana le poseda deja:

– Preoții au rădăcini fremene. Au existat totdeauna Cucernice Maici în preajma lor. Pe de altă parte, copilă, și tu le dai ordine.

– Nu-i același lucru.

Odrade își reținu un zâmbet.

Abia dacă trecuseră trei ore de când forțele ei zdrobiseră atacul asupra templului. Odrade folosise acest timp pentru a stabili un centru de comandă în apartamentul Sheeanei, de unde supraveghea necesarele operații de investigație și de represalii preliminare, în vreme ce continua s-o iscodească și s-o observe pe Sheeana.

Flux simultan.

Odrade își roti ochii prin camera pe care o alesese drept centru de comandă. O fâșie din veșmântul sfâșiat al lui Stiros zăcea încă lângă perete, ultimă mărturie a recentelor evenimente sângeroase. Încăperea avea o formă bizară. Nu existau doi pereți paraleli. Odrade adulmecă aerul. Mai plutea încă un miros rezidual de ozon de la detectoarele pe care acolitele ei le utilizaseră pentru a se

asigura că locul nu ascundea niciun sistem de spionaj.

Pentru ce această formă bizară? Clădirea era veche și, probabil, fusese supusă multor renovări și adăugiri, dar asta nu explica forma camerei. Pereții și tavanul erau acoperiți cu un stuc rugos de culoare crem. Draperii bogate, din fibră de mirodenie, flancau cele două uși. Era mijlocul după-amiezei și lumina soarelui, filtrată de jaluzele, proiecta o gravură în puncte pe peretele opus ferestrelor. Licurigloburi galbene-argintii pluteau la înălțimea plafonului, acordate la lumina solară. Printre grilajele de ventilație de sub ferestre răzbăteau, înfundat, zgomotele străzii. Pe podea, combinația de pardoseală gri și carpete portocalii dădea o impresie de confort și securitate, dar, dintr-odată, Odrade nu se mai simțea în siguranță.

O Cucernică Maică înaltă apăru din odaia învecinată, care servea drept centru de comunicații.

– Soră Comandantă, rosti ea, mesajele către Ghildă, Ix și Tleilax au fost transmise.

– Bine, răspunse absentă Odrade.

Mesagera se întoarse la activitățile ei.

– Ce faci? întrebă curioasă Sheeana.

– Examinez ceva.

Odrade își țuguie buzele, chibzuind. Pentru a le conduce aici, călăuzele lor le purtaseră printr-un adevărat labirint de culoare, scări, arcade și curți interioare, apoi, prin intermediul unui superb sistem de ascensoare cu suspensie ixiene, într-un hol din care porneau alte culoare și alte scări, până la un lung coridor circular și... în sfârșit, la această cameră.

Din nou, Odrade făcu ochii roată prin încăpere.

– De ce examinezi camera? întrebă Sheeana.

– Liniște, fetițo!

Sala avea forma unui poliedru neregulat, cu latura cea mai mică în

stânga. În lungime, măsura vreo treizeci și cinci de metri, și cam jumătate pe atât în lățime. Mobilierul era alcătuit din divane joase și fotolii cu diferite grade de confort. Sheeana ocupa, ca o regină, un jilț de un galben strălucitor, cu brațe groase și moi. Nicăieri, nici un caniscaun. Majoritatea tapiseriei, în brun, albastru și galben. Privirea lui Odrade poposi asupra grilajului alb al unei guri de ventilație situate deasupra unei picturi înfățișând un peisaj muntos, la extremitatea peretelui celui mai lung. Un curent de aer abia perceptibil se scurgea dinspre ventilatoarele de sub ferestre către ventilatorul de deasupra tabloului.

– Asta a fost camera lui Hedley, spuse Sheeana.

– De ce-l necăjești spunându-i pe numele mic?

– Îl necăjește asta?

– Nu fă pe mironosița cu mine, copilă! Știi foarte bine că-l deranjează și o faci înadins.

– Atunci de ce mai întrebi?

Odrade ignoră această nouă impertinență, continuând să studieze cu atenție pereții odăii. Cel situat în fața tabloului forma un unghi ascuțit cu peretele exterior. *Ingenios*! Acum înțelegea totul. Încăperea fusese astfel construită, încât cea mai mică șoaptă din interior să poată fi auzită de cineva ascuns în spatele gurii de ventilație. Nu încăpea îndoială că și tabloul disimula o altă aerisire menită să propage sunetele din cameră. Niciun instrument de detecție n-ar fi putut semnala existența unui asemenea dispozitiv. Niciun aparat n-ar fi „piuit" pentru a denunța prezența unui ochi sau a unei urechi stând la pândă. Numai intuiția vicleană a unei persoane obișnuite cu înșelăciuni de tot felul reușise să dibuie aranjamentul.

Cu un gest scurt al mâinii, Odrade o chemă pe acolita care aștepta într-un colț al sălii și-i dădu instrucțiuni prin semne rapide ale degetelor: „*Descoperiți cine ascultă în spatele grilajului de colo.*" Arătă cu bărbia spre ventilatorul de deasupra tabloului. „*Nu interveniți. Trebuie să aflăm cui îi sunt destinate informațiile*."

– De unde-ai știut să vii ca să mă salvezi? întrebă Sheeana.

Copila avea o voce interesantă, dar încă neșcolită, își spuse Odrade. Se exprima cu o siguranță care, prin antrenament, ar fi putut să devină o unealtă puternică.

– Răspunde-mi! porunci Sheeana.

Tonul ei imperios o făcu să tresară pe Odrade, provocându-i un val de mânie pe care fu nevoită să și-l înăbușe. O corecție însă trebuia aplicată numaidecât!

– Liniștește-te, copilă, rosti ea, modulându-și glasul într-un anumit fel, care-și făcu imediat efectul.

Dar Sheeana o surprinse din nou, spunând:

– Ăsta-i un alt gen de Glas, pe care îl folosești pentru a mă potoli. Kipuna mi-a povestit despre Glas.

Odrade se întoarse brusc și-o privi țintă. Prima reacție de șoc se risipise, dar în vocea fetiței răzbătea încă durerea și furia când pronunța numele Kipunei.

– Încerc să pun la punct riposta noastră la atacul de mai înainte, spuse Odrade. De ce nu-mi dai pace? Cred că dorești ca vinovații să fie pedepsiți, nu?

– Ce-o să le faceți? Spune-mi ce-o să le faceți!

Copila avea un surprinzător spirit de răzbunare, constată Odrade. O tendință care trebuia neapărat reprimată. Ura era un sentiment la fel de periculos ca și dragostea. Capacitatea de a urî însemna și capacitatea de a iubi.

– Am transmis Ghildei, ixienilor și Bene Tleilaxului mesajul pe care-l adresăm întotdeauna celor care ne supără. Doar două cuvinte: „Veți plăti“.

– Cum vor plăti?

– Li se pregătește o pedeapsă Bene Gesserit pe măsură. Vor suporta consecințele comportării lor.

– Dar *în ce* va consta această pedeapsă?

– Vei afla, poate, la momentul potrivit. Poate că vei afla și modul în care stabilim noi amploarea unei pedepse. Deocamdată însă nu ai nevoie să știi.

O expresie ursuză se așternu pe chipul Sheeanei.

– Nu ești nici măcar furioasă. Ești doar „supărată". Așa ai zis.

– Stăpânește-ți nerăbdarea, copilă! Sunt lucruri pe care nu le înțelegi.

Cucernica Maică din camera de comunicații reapăru, o privi scurt pe Sheeana, apoi i se adresă lui Odrade:

– Casa Canonicatului a confirmat primirea raportului dumneavoastră și și-a dat aprobarea pentru acțiunile întreprinse.

Cum Cucernica Maică rămase pe loc, Odrade întrebă:

– Mai e și altceva?

O privire piezișă în direcția Sheeanei explică rezervele femeii. Odrade ridică palma mâinii drepte – semnalul pentru limbajul secret Bene Gesserit. Degetele Cucernicei Maici începură să se agite frenetic.

„Mesajul lui Taraza: Tleilaxu sunt elementul cardinal. Ghilda va trebui silită să-și plătească scump melanjul. Închide-i sursele de aprovizionare rakiene. Forțează Ghilda și ixienii să se alieze. Își vor epuiza forțele în fața concurenței zdrobitoare a Dispersiei. Pe Păstrăvărese ignoră-le deocamdată. Sunt în cârdășie cu ixienii. Maestrul Maeștrilor de pe Tleilax reacționează la acțiunile noastre. Va veni pe Rakis. Prinde-l într-o capcană."

Odrade surâse ușor pentru a arăta că înțelesese. O urmări cu privirea pe femeia care se retrăgea. Casa Canonicatului nu numai că aproba măsurile pe care ea le luase pe Rakis, dar elaborase, cu o rapiditate fascinantă, o pedeapsă Bene Gesserit adecvată. Era limpede că Taraza și consilierele ei anticipaseră acest moment.

Odrade își îngădui un suspin de ușurare. Raportul pe care-l adresase Canonicatului fusese lapidar. Un scurt rezumat al atacului,

lista pierderilor Bene Gesserit, identificarea agresorilor și o notă pentru a-i confirma lui Taraza că avertismentul necesar fusese transmis vinovaților: „Veți plăti.“

Da, neghiobii care declanșaseră acel atac știau acum că stârniseră cuibul de viespi. Asta avea să trezească frica, parte esențială a pedepsei.

Sheeana se foi în jilț. Atitudinea ei arăta că avea să încerce redeschiderea discuției dintr-un alt unghi.

– Una dintre voi a spus că erau și Dansatori-Fețe, zise ea, arătând cu bărbia către acoperiș.

Ce imens rezervor de ignoranță era această copilă, gândi Odrade. Golul acela se cerea umplut cât mai degrabă. Dansatori-Fețe! Odrade revăzu în gând cadavrele pe care le examinase. Tleilaxu sfârșiseră prin a-și pune noii polimorfi în acțiune. Pentru a testa Bene Gesseritul, fără doar și poate. Cei noi erau, într-adevăr, foarte greu de detectat. Totuși, emanau încă mirosul caracteristic al feromonilor lor unici. Odrade semnalase amănuntul în raportul ei către Casa Canonicatului.

Acum însă, după mesajul transmis de Taraza, problema era de a păstra secretul acestei informații. Odrade chemă o altă acolită. Indicând cu o clipire a pleoapelor grila de ventilație, ordonă în tăcere, cu degetele:

„Omorâți-i pe cei ce ascultă!“

– Te interesează prea mult Glasul, copila mea, zise ea, aplecându-se spre jilțul în care ședea Sheeana. Tăcerea este o unealtă de preț pentru învățătură.

– Dar pot învăța și Glasul? Vreau să-l învăț.

– Eu îți spun să păstrezi tăcerea și să înveți prin tăcerea ta.

– Iar eu îți ordon să mă înveți Glasul!

Odrade își aminti cele menționate în rapoartele întocmite de Kipuna. Sheeana dobândise un control eficient al Glasului asupra celor mai

multe persoane din preajma ei. Fetița îl descoperise de una singură. O formă intermediară de Glas, destinată unui public limitat. Era un talent înnăscut – Tuek, Cania și ceilalți se temeau de Sheeana. Religia și superstiția își aveau contribuția lor la această teamă, desigur, dar ceea ce impresiona în primul rând era admirabila selectivitate inconștientă cu care Sheeana utiliza tonalitățile și modulațiile specifice Glasului.

Odrade știa că nu exista decât un singur mod de a reacționa la atitudinea Sheeanei. Sinceritatea. Era o momeală dintre cele mai puternice și care servea unor scopuri multiple.

– Mă aflu aici pentru a te învăța multe lucruri, rosti ea, dar nu sunt la ordinele tale.

– Mie toată lumea îmi dă ascultare! replică Sheeana.

Abia dacă a atins vârsta pubertății și deja se comportă ca o aristocrată, gândi Odrade. *Zei pe care noi v-am creat! Ce-ar putea să iasă din ea?*

Sheeana coborî din jilț și, apropiindu-se de ea, o privi cu o expresie iscoditoare. Ochii ei erau la înălțimea umerilor lui Odrade. Sheeana avea să fie o femeie înaltă, impunătoare. Dacă supraviețuia.

– Răspunzi la unele din întrebările mele, dar la altele nu vrei să răspunzi, zise Sheeana. Spui că m-ați așteptat, dar nu-mi dai nicio explicație. De ce nu mi te supui?

– Asta-i o întrebare stupidă, copilă.

– De ce-mi tot spui copilă?

– Nu ești?

– Am menstruație.

– Dar încă tot copilă ești.

– Preoții mi se supun.

– Le e frică de tine.

– Ție, nu?

– Mie, nu.

– Bine! Oricum, e plictisitor să ai de-a face cu oameni care nu fac altceva decât să se teamă de tine.

– Preoții cred că ai fost trimisă de Zeu.

– Tu nu crezi?

– De ce-aș crede una ca asta? Noi...

Odrade se întrerupse la intrarea acolitei-mesagere, ale cărei degete executară repede un dans mut:

„Patru preoți trăgeau cu urechea. Au fost uciși. Toți patru erau oamenii lui Tuek.“

Odrade îi făcu semn acolitei că poate să se retragă.

– Vorbește cu degetele, zise Sheeana. Cum face asta?

– Nu pui deloc întrebările care trebuie, fata mea. Și nu mi-ai răspuns. De ce-ar trebui să te consider ca pe un instrument al Zeului?

– Shaitan nu-mi face niciun rău. Când mă duc în deșert și când vine Shaitan, stau de vorbă cu el.

– De ce-i spui Shaitan și nu Shai-Hulud?

– Toată lumea îmi pune întrebarea asta stupidă!

– Ei bine, dă-mi răspunsul ăla stupid.

Expresia ursuză reveni pe fața Sheeanei.

– Din cauza felului în care ne-am întâlnit.

– Și anume?

Sheeana înclină capul pe-o parte și o privi un moment pe Odrade înainte de a răspunde:

– Asta-i secret.

– Și tu știi să păstrezi un secret?

Sheeana se îndreptă și dădu din cap, dar Odrade observă nesiguranța din mișcarea ei. Copila știa când era pusă într-o situație din care n-avea ieșire!

– Excelent! făcu Odrade. Păstrarea secretului este una dintre învățăturile esențiale ale oricărei Cucernce Maici. Mă bucur că nu va trebui să ne mai batem capul cu asta.

– Dar eu vreau să învăț totul!

Era prea mult arțag în glasul ei. Sheeana nu știa să-și controleze emoțiile.

– Trebuie să mă înveți tot! insistă ea.

E momentul să i se arate biciul, hotărî Odrade. Sheeana vorbise și pozase destul pentru ca până și o acolită de clasa a cincea să-și poată da seama cum putea fi controlată. Folosind toată puterea Glasului, Odrade rosti:

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, fetițo! Mai ales dacă vrei să înveți orice-ar fi!

Sheeana încremeni. Îi trebui mai mult de un minut pentru a înțelege ce i se întâmplase. Apoi, destinzându-se, îi adresă lui Odrade un zâmbet sincer și cald.

– Oh, de-ai ști ce bucuroasă sunt că ai venit! Era atâta plictiseală în ultima vreme!

Nimic nu poate depăși complexitatea minții umane.

Leto II
„Înregistrările de la Dar-es-Balat“

Mai erau două ore până la căderea nopții – noaptea care, la această latitudine a Gammu-ului, adesea părea cumva amenințătoare. Norii se adunau deasupra Citadelei. Conformându-se programului stabilit de Lucilla, Duncan se întorsese în curte pentru o nouă ședință intensivă de exerciții liber alese.

Lucilla îl observa de pe terasa de unde îl văzuse prima oară.

Duncan se mișca în ritmul sacadat specific gradului opt al tehnicilor de luptă Bene Gesserit, plonjând în iarbă, rostogolindu-se, aruncându-se când într-o parte, când în alta, ghemuindu-se și sărind în picioare dintr-o singură mișcare spasmodică.

Era o frumoasă demonstrație de eschivă improvizată, își spunea Lucilla. Nu deslușea în mișcările lui nicio secvență repetitivă, iar viteza execuției era uimitoare. Ghola-ul avea acum aproape șaisprezece ani standard, dar se afla deja la palierul de bază al potențialului său pranabindu.

Mișcările perfect controlate ale exercițiilor sale fizice revelau atât de multe lucruri! Duncan reacționase numaidecât favorabil când ea lansase ideea acestor ședințe de seară. Faza inițială a programului cu care o însărcinase Taraza fusese îndeplinită. Ghola-ul o iubea. Nu încăpea îndoială. Făcea obiectul unei fixații materne din partea lui. Iar acest rezultat fusese obținut fără a-l slăbi în mod exagerat, în pofida temerilor lui Teg.

Umbra mea planează asupra ghola-ului, dar el nu este nici subjugat, nici

dependent, se liniști ea. *Teg își face griji fără vreun motiv.*

Chiar în acea dimineață îi spusese lui Teg: „Acolo unde îi comandă propriile lui forțe, continuă să se exprime liber."

Teg ar fi trebuit să-l vadă în clipa asta, își spuse ea. Această nouă serie de exerciții era, în bună măsură, inventată de Duncan.

Lucilla își reținu o exclamație admirativă la vederea unui salt deosebit de agil, care-l adusese pe Duncan aproape în centrul curții. Ghola-ul era pe cale să dobândească un echilibru neuromuscular care, cu timpul, s-ar fi putut întregi cu un echilibru psihologic cel puțin egal cu al lui Teg. Impactul cultural al unei asemenea performanțe ar fi fost impresionant. Era suficient să-i vezi pe toți cei care îi erau în mod instinctiv devotați lui Teg și, prin persoana lui Teg, Bene Gesseritului.

Tiranului trebuie să-i fim recunoscători pentru asta, gândi ea.

Înainte de Leto II, niciun sistem de reglare culturală nu dăinuise destul pentru a se apropia de echilibrul considerat ideal de Comunitatea Surorilor. Acest echilibru – „evoluând pe tăișul sabiei" – o fascina pe Lucilla. Era și motivul pentru care se angajase pe de-a-ntregul într-un proiect căruia îi ignora amploarea exactă, dar care-i cerea să facă un lucru pe care toate instinctele ei îl calificau drept respingător.

Duncan este atât de tânăr!

Ceea ce-i pretindea în continuare Comunitatea fusese specificat în mod explicit de Taraza: *Impregnarea Sexuală*. Nu mai departe decât în dimineața aceasta Lucilla se postase, goală, în fața oglinzii, pentru a repeta atitudinile și mișcările corpului și ale feței la care știa că trebuie să recurgă spre a duce la îndeplinire ordinele lui Taraza. În stare de relaxare artificială, Lucilla se văzuse pe ea însăși ca pe o zeiță preistorică a dragostei, cu un trup opulent și rotunjimi promițătoare pentru un mascul ațâțat.

În cursul studiilor sale, Lucilla văzuse statuete datând din Primele Timpuri, figurine de piatră reprezentând femei cu șolduri late și sâni grei, simboluri ale abundenței pentru pruncii de alăptat. Lucilla era

capabilă să simuleze oricând, și cu toate atributele tinerești, acea formă străveche.

Jos, în curte, Duncan se opri o clipă și păru să cugete la mișcările următoare. Apoi dădu scurt din cap, execută un salt înalt, își răsuci trupul în aer și aterizâ cu agilitate pe un singur picior care-l propulsă imediat într-o serie de giraţii laterale ce duceau cu gândul mai degrabă la dans decât la luptă.

Lucilla strânse din buze, cu o expresie hotărâtă.

Impregnarea Sexuală.

Secretul sexualității nu era niciun secret, gândi ea. Își avea rădăcinile în faptul însuși al vieții. Era, în mod evident, motivul pentru care prima misiune de seducție la ordinul Comunității avusese drept consecință implantarea unui chip de bărbat în memoria ei. Maestra Geneticiană îi explicase că fenomenul era previzibil și că nu trebuia să se alarmeze. Dar Lucilla înțelesese, cu acea ocazie, că Impregnarea Sexuală era o sabie cu două tăișuri. Puteai învăța să evoluezi în echilibru pe tăișul sabiei, dar puteai să te și tai. Uneori, când chipul acelui prim bărbat sedus la comandă îi apărea fără voia ei în cuget, Lucilla se simțea descumpănită. Amintirea se ivea prea frecvent în punctul culminant al momentelor de intimitate, silind-o la mari eforturi de disimulare.

„Asta te face și mai puternică“, o asiguraseră Maestrele Geneticiene.

Cu toate acestea, nu rareori avea sentimentul că banalizase ceva care ar fi fost mai bine să rămână învăluit în mister.

O senzație de proastă dispoziție la gândul a ceea ce avea de făcut puse stăpânire pe Lucilla. Aceste seri în care putea să observe antrenamentul lui Duncan fuseseră, pentru ea, orele cele mai plăcute ale fiecărei zile. Băiatul realiza progrese fizice evidente, mai ales în domeniul delicat al coordonării neuromusculare și al tehnicilor prana-bindu care făceau faima Bene Gesseritului. Venise însă momentul să treacă la stadiul următor și ea nu se mai putea abandona contemplării admirative a celui de care trebuia să se ocupe.

Miles Teg avea să-și facă apariția dintr-o clipă în alta, pentru a continua antrenamentul cu Duncan în sala de exerciții specializată, cu armele ei mai redutabile.

Teg.

O dată în plus, Lucilla își lăsă gândurile să se îndrepte spre persoana Basharului. De multe ori se simțise atrasă de el, în acel mod cu totul aparte pe care-l recunoscuse numaidecât. Impregnatoarele se bucurau de o oarecare libertate în alegerea partenerilor lor genetici, cu condiția, firește, ca acest lucru să nu contravină ordinelor primite. Teg avea o vârstă înaintată, dar dosarul lui sugera că era încă activ din punct de vedere sexual. N-ar fi putut să păstreze copilul alături de ea, bineînțeles; dar știa cum putea fi rezolvată această problemă.

De ce nu? se întrebase Lucilla.

Planul pe care și-l făcuse era extrem de simplu. Să se ocupe mai întâi de Impregnarea ghola-ului, apoi, după ce o va fi informat de Taraza de intențiile ei, să conceapă un copil cu viteazul Miles Teg. Inițiase deja câteva manevre de seducție pregătitoare, dar Teg rezistase. Cu cinismul său de mentat, o oprise într-o seară, în vestiarul sălii de arme.

– Vârsta reproducerii a trecut pentru mine, Lucilla. Comunitatea Surorilor ar trebui să se declare mulțumită cu ceea ce i-am dat deja.

Teg, îmbrăcat doar într-un colant negru, terminase să-și șteargă fața transpirată după o ședință de antrenament și aruncase prosopul într-un coș. Apoi, fără a se învrednici s-o privească, adăugase:

– Iar acum, fii amabilă și lasă-mă singur.

Așadar, detectase manevrele ei! Ar fi trebuit să prevadă asta, cu un om ca Teg. Dar Lucilla era sigură că mai avea încă șanse să îl seducă. Nicio Cucernică Maică dispunând de o pregătire ca a ei nu avea voie să înregistreze un eșec, nici măcar în fața unui mentat de calibrul lui Teg.

Lucilla stătuse nehotărâtă preț de câteva clipe, mintea ei căutând automat o modalitate de a trece peste acest prim refuz. Dar ceva o

împiedica. Nu iritarea provocată de faptul că fusese respinsă, nici posibilitatea îndepărtată ca Teg să fi fost cu adevărat imun la manevrele ei. Orgoliul și teama de un eșec (totuși, posibil) nu aveau nimic de-a face cu ceea ce simțea.

Demnitatea.

Exista, în persoana lui Teg, o demnitate calmă, pe care ea nu putea să n-o asocieze cu tot ceea ce curajul și faptele sale de vitejie aduseseră deja Bene Gesseritului. Nu tocmai sigură în privința propriilor ei motivații, Lucilla părăsise în cele din urmă vestiarul. Poate că fusese din cauza recunoștinței profunde pe care întreaga Comunitate i-o datora Basharului. A-l seduce acum pe Teg ar fi fost degradant, nu numai pentru el, ci și pentru ea. Nu se decide la un asemenea act, cel puțin nu fără a fi primit un ordin direct în acest sens.

Pe când lăsa gândurile să-i rătăcească astfel, percepțiile lui Lucilla erau întru câtva estompate. O mișcare în umbra ușii de la sala de arme îi atrase totuși atenția. Deslușì silueta lui Teg. Restabilindu-și controlul reacțiilor, Lucilla se concentră asupra lui Duncan. Ghola-ul își încetase acrobațiile pe peluză. Stătea nemișcat, respirând adânc, cu ochii ridicați spre terasa de unde-l privea ea. Lucilla văzu transpirația care-i scălda fața și, în pete întunecate, combinezonul albastru deschis. Aplecându-se peste balustradă, îi strigă:

– A fost foarte bine, Duncan. Mâine voi începe să te învăț alte combinații picior-pumn.

Cuvintele ieșiseră spontan, dar ea le recunoscu sursa. Se adresau, în realitate, lui Teg, care stătea în umbra clădirii, și nu ghola-ului. Voise să-i spună lui Teg: „După cum vezi, nu ești singurul care-l învață tehnici mortale."

Își dădu seama, în clipa aceea, că Teg se insinuase în psihismul ei mai adânc decât ar fi trebuit ea să îngăduie. Înciudată, întoarse privirea spre silueta înaltă care tocmai părăsea cadrul ușii. Duncan alerga deja în întâmpinarea Basharului.

În timp ce se concentra asupra lui Teg, Lucilla avu o reacție fulgerătoare, declanșată de cele mai elementare reflexe Bene

Gesserit. Etapele acestei reacții aveau să i se definească mai târziu: *Ceva nu-i în regulă! Pericol! Teg nu e Teg*! În clipa declanșării, însă, nici una dintre aceste etape nu avu o existență distinctă. Lucilla reacționă instantaneu, strigând cu toată puterea Glasului:

– *Duncan! Jos!*

Ghola-ul se aruncă la pământ, cu privirea ațintită la silueta ce ieșea din umbra clădirii care adăpostea sala de arme. Omul ținea în mâini un laser de asalt.

E un Dansator-Față! gândi Lucilla. Doar hiperinstinctul îi îngăduise să-l recunoască. *Unul dintre cei noi!*

– Dansator-Față! urlă ea.

Duncan se azvârli într-o parte, apoi sări drept în sus, aplatizându-și trupul la cel puțin un metru deasupra solului. Lucilla fu năucită de viteza reacției sale. Nu și-ar fi închipuit că o ființă umană putea să se miște atât de rapid! Prima fulgerare a laserului trecu pe sub Duncan, care părea să plutească în aer.

Lucilla sări peste balustrada terasei și-și dădu drumul pe pervazul ferestrei de la etajul de dedesubt. Înainte de a fi apucat să se oprească, întinse mâna și înșfăcă burlanul de care își amintea că-l văzuse acolo. Arcuindu-și corpul, ateriză pe pervazul ferestrei de la următorul etaj. O propulsa energia disperării, deși știa că avea să ajungă prea târziu.

Ceva pârâi în zidul de deasupra capului ei. Văzu o linie incandescentă coborând către ea în clipa în care se arunca lateral, restabilindu-și poziția în aer înainte de a simți sub tălpi suprafața peluzei. Privirea ei înregistră întreaga scenă într-o fracțiune de secundă.

Duncan înainta în zigzag spre agresor, executând salturi și eschive ce păreau o cumplită reluare a ședinței de antrenament. Iuțeala mișcărilor sale era uluitoare!

Lucilla citi nesiguranța din privirea falsului Teg.

Se năpusti către Dansatorul-Față, *simțind* gândurile creaturii: „*Sunt*

doi contra mea!“

Dar chiar în timp ce țâșnea la atac, Lucilla știa că șansele lor erau nule. Dansatorul-Față nu trebuia decât să-și regleze arma pe fascicul continuu la mică distanță și să mărture aerul din fața lui. Nimic n-ar fi putut străpunge o asemenea apărare. Scotocea nebunește în minte, căutând un mijloc spre a-i veni de hac agresorului, când văzu un inel de fum roșu ieșind din pieptul falsului Teg. O linie roșie urcă oblic spre mușchii brațului care ținea arma. Brațul căzu ca o bucată ce se desprinde dintr-o statuie. Apoi umărul se rupse de tors, într-o jerbă de sânge. Creatura se prăbuși, învăluită într-un nor de fum roșu și stropi de sânge. Bucăți de carne maronii și roși-albastre împroșcară iarba din fața ușii.

Lucilla, oprindu-se, simți mirosul feromonilor caracteristici Dansatorilor-Fețe. Duncan veni lângă ea. Se încordă brusc în momentul în care observă mișcare în umbra de sub arcade de la intrarea sălii de arme.

Un alt Teg apăru în spatele celui mort. Lucilla îl identifică imediat. Era cel adevărat.

– E Basharul, rosti Duncan.

Lucilla avu o tresărire de satisfacție constatând că încă una dintre lecțiile ei dăduse roade. Duncan știa să deosebească, dintr-o privire, un prieten de un dușman. Arătă către Dansatorul-Față mort.

– Miroase-l.

Duncan adulmecă.

– E-n regulă, am priceput. Dar n-a fost o copie prea bună. Mi-am dat seama ce era la fel de repede ca și tine.

Teg înaintă câțiva pași. Era înarmat cu un laser greu, pe care-l ținea sprijinit în îndoitura brațului stâng. Degetele mâinii lui drepte erau încleștate pe crosă și pe trăgaci. Făcu ochii roată prin curte, apoi se uită la Duncan și, în sfârșit, la Lucilla.

– Du-l pe băiat înăuntru, rosti el.

Era ordinul unui comandant de bătălie, obișnuit să se bizuie doar pe cunoașterea superioară pe care o avea despre ce trebuia făcut într-o împrejurare critică. Lucilla se supuse fără crâcnire.

Duncan nu spuse nimic când ea îl trase de mână, pe lângă grămada de carne însângerată care fusese Dansatorul-Față, conducându-l în holul din interiorul clădirii. Dar, de cum trecu pragul ușii, întoarse capul spre rămășițele creaturii și întrebă:

– Cine l-a lăsat să intre?

Nu: „Cum a intrat?“ luă notă Lucilla. Duncan eliminase deja aspectele irelevante pentru a ajunge la miezul problemei.

Teg li se alătură și, luând-o înainte, îi conduse spre apartamentul său. Ajuns în fața ușii, aruncă o privire în interior, apoi le făcu semn să-l urmeze.

În dormitorul lui Teg plutea un miros greu, de carne arsă, peste care se suprapunea izul acru de grătar carbonizat, pe care Lucilla îl detesta mai mult ca orice – carne umană prăjită! Un cadavru îmbrăcat într-o uniformă de-a lui Teg zăcea cu fața în jos pe podea, în locul în care căzuse din pat.

Teg rostogoli cadavrul cu vârful cizmei, expunându-i fața încremenită într-un rictus și ochii holbați. Lucilla îl recunoscu pe unul dintre soldații aparținând gărzilor exterioare, unul dintre cei ce sosiseră la Citadelă odată cu Schwangyu, după cum menționau dosarele personalului.

– Complicele lor, zise Teg. Patrin i-a făcut de petrecanie, apoi l-am costumat cu una din uniformele mele. Dansatorii-Fețe s-au lăsat înșelați fiindcă nu le-am dat timp să-i vadă fața înainte de a-i ataca. N-au avut când să ia o amprentă memorială.

– Ești la curent cu asta? făcu Lucilla, surprinsă.

– Bellonda mi-a oferit informații complete!

Brusc. Lucilla sesiză implicația mai profundă a celor spuse de Teg. Înăbușindu-și o izbucnire mânioasă, întrebă:

– Cum ai putut să-l lași pe unul din ei să ajungă în curte?

– Lucrurile s-au cam precipitat, aici, înăuntru, răspunse Teg cu voce domoală. A trebuit să fac o alegere, care s-a dovedit a fi cea bună.

Lucilla nu mai încercă să-și ascundă mânia.

– Alegerea dumitale a fost de a-l lăsa pe Duncan să-și poarte singur de grijă?

– De a-l lăsa în grija dumitale sau de a lăsa alți agresori să pună stăpânire pe toată clădirea și să-și creeze puncte fortificate. Patrin și cu mine am avut destul de furcă pentru a curăța aripa asta. N-am stat cu mâinile-n sân. Cât despre Duncan, s-a descurcat foarte bine, mulțumită antrenamentelor noastre.

– Dar acel... acea *creatură* era cât pe ce să-l omoare!

– Lucilla! rosti Teg clătinând din cap. Calculasem totul la secundă. Voi doi puteați rezista cel puțin un minut. Știam că nu vei șovăi să te sacrifici, aruncându-te asupra acelei *creaturi*, pentru a-l salva pe Duncan. Încă douăzeci de secunde.

La auzul acestor cuvinte, Duncan se întoarse către Lucilla, cu o sclipire în ochi.

– Ai fi făcut asta?

Cum ea nu răspunse, Teg murmură:

– Ar fi făcut-o.

Lucilla nu negă. Își aminti însă, dintr-odată, de viteza incredibilă a mișcărilor lui Duncan, de zigzag-urile năucitoare ale atacului său.

– Decizii de luptă, spuse Teg privind-o fix pe Lucilla.

Ea încuviință. Ca de obicei, alegerea Basharului fusese corectă. Ea însă trebuia să se consulte neapărat cu Taraza. Accelerațiile prana-bindu ale acestui ghola depășeau orice așteptări.

Se încordă brusc când îl văzu pe Teg îndreptându-și deodată umerii

și aținându-și privirea spre ușa aflată în spatele ei. Lucilla se răsuci pe călcâie.

Dădu cu ochii de Schwangyu, urmată de Patrin cu un alt laser greu proptit în îndoitura brațului. Țeava armei, observă Lucilla, era îndreptată către Schwangyu.

– A insistat, spuse Patrin.

Chipul bătrânului aghiotant avea o expresie întunecată. Cutele adânci din colțurile gurii sale erau și mai pronunțate.

– E un șir de cadavre care se întinde până la cazemata de sud, spuse Schwangyu. Oamenii dumitale nu-mi permit să ies pentru o inspecție. Te somez să revoci imediat acest ordin.

– Nu înainte ca echipele mele de curățenie să-și fi terminat treaba, zise Teg.

– Încă mai uciderți oameni acolo! Aud foarte bine!

O undă de venin se strecurase în vocea lui Schwangyu. Privirile ei o fulgerau pe Lucilla.

– Dar și interogăm oameni acolo, spuse Teg.

Schwangyu își întoarse privirea furioasă spre el.

– Dacă e în pericol aici, o să ducem... băiatul în apartamentele mele. Chiar acum!

– N-o să-l ducem nicăieri, replică Teg cu voce scăzută, dar fermă.

Schwangyu înțepeni de revoltă. Degetele lui Patrin se albiră pe crosa laserului. Schwangyu își mișcă ochii de la țeava armei la privirea atentă a lui Lucilla. Cele două femei se fixară, ochi în ochi.

Teg lăsă să treacă o clipă, apoi spuse:

– Lucilla, du-te cu Duncan în salonul meu.

Arătă cu o mișcare a capului ușa aflată în spatele lui.

Lucilla îi dădu ascultare, plasându-se în mod ostentativ între Schwangyu și Duncan până ce trecu pragul ușii. De cum se aflară în camera cealaltă. Duncan spuse:

– Chiar că-i întoarsă pe dos. Mai că nu mi-a zis „ghola-ul".

– Schwangyu s-a lăsat prinsă de mai multe ori pe picior greșit, zise Lucilla.

Privi în jur. Era pentru prima oară când vedea această încăpere din apartamentul lui Teg. Sanctuarul Basharului. Decorul nu se deosebea prea mult de propria ei locuință. Domnea același gen de dezordine ordonată. Pe o măsuță, lângă un fotoliu de modă veche cu tapiseria gri, zăceau de-a valma mai multe bobine. Aparatul de lectură era încă deschis, ca și cum cel care-l folosea nu ieșise decât pentru o clipă. Pe un scaun din apropiere se afla tunica neagră a unei uniforme de Bashar, peste care era așezată o cutiuță deschisă conținând material de cusut. Mâneca tunicii avea o gaură țesută cu grijă.

Își cârpește singur hainele!

Era un aspect al faimosului Miles Teg la care nu s-ar fi așteptat. Dacă ar fi fost să se gândească la asta, ar fi zis mai degrabă că Patrin era cel care se ocupa de asemenea treburi.

– Schwangyu i-a lăsat să intre pe agresori, nu-i așa? întrebă Duncan.

– Oamenii ei, răspunse Lucilla, fără a încerca să-și ascundă mânia. De data asta a mers prea departe! Un pact cu tleilaxu!

– Patrin o va ucide?

– Nu știu și nici nu-mi pasă!

De partea cealaltă a ușii, Schwangyu vorbea foarte tare. Vocea ei furioasă răzbătu deslușit:

– O s-așteptăm aici o veșnicie, Bashare?

– Puteți să plecați când doriți, se auzi răspunsul lui Teg.

– Dar n-am voie să intru în tunelul de sud!

Schwangyu vorbise cu o irascibilitate copilărească. Lucilla știa că bătrâna o făcea în mod intenționat. Ce urmărea? Teg trebuia să fie cu ochii în patru. Fusese foarte abil mai înainte, când pusese în evidență fisurile din autocontrolul lui Schwangyu, dar resursele acesteia nu erau nici pe departe secătuite. Lucilla se întrebă dacă nu era mai bine să-l lase pe Duncan aici și să se întoarcă alături de Teg.

– Dacă plecați, se auzi glasul lui Teg, vă sfătuiesc să nu vă întoarceți în apartamentele dumneavoastră.

– De ce?

Schwangyu părea sincer surprinsă și, din nou, vocea o trăda fără ca ea să-și dea seama.

– O clipă, rosti Teg.

Lucilla deslușI strigăte îndepărtate. Bubuitul înfundat al unei explozii puternice răsună, undeva, în apropiere, urmat de o altă explozie, mult mai departe. O perdea fină de praf se scutură de pe cornișa de deasupra ușii.

– Ce-a fost asta? răzbătu din nou vocea lui Schwangyu, puțin prea stridentă.

Lucilla se plasă între Duncan și peretele dinspre coridor.

Duncan își ațintI privirea la ușă și-și încordă trupul în poziție de apărare.

– Prima explozie, spuse Teg, a fost opera lor și m-am așteptat la ea. A doua a fost opera noastră și nu cred că ei s-au așteptat la ea.

O fluierătură ascuțită sfâșie aerul în clipa în care Schwangyu începuse să spună ceva.

– S-a terminat, Bashare! răsună vocea lui Patrin.

– Ce se întâmplă? întrebă Schwangyu.

– Prima explozie, stimată Cucernică Maică, a fost cea a apartamentelor dumneavoastră, pe care le-au distrus atacatorii noștri. Cea de-a doua a fost cea a dispozitivului lor, pe care l-am distrus noi.

– Am primit confirmarea, Bashare! strigă din nou Patrin. I-am nimicit pe toți. Au coborât din non-navă cu un flotor, exact cum v-ați așteptat.

– Și nava?

Glasul lui Teg avea tonul unei interpelări mânioase.

– Distrusă în clipa în care a ieșit din pliul spațial. Niciun supraviețuitor.

– Smintiților! izbucni Schwangyu. Vă dați seama ce-ați făcut?

– Am executat ordinul de a-l proteja pe băiat de orice atac, răspunse Teg. Apropo, n-ar fi trebuit să vă aflați în apartamentele dumneavoastră la ora asta?

– Ce?

– Dumneavoastră erați ținta când v-au aruncat în aer apartamentele. Tleilaxu sunt foarte periculoși, Cucernică Maică.

– Nu te cred!

– Puteți să vă convingeți cu ochii dumneavoastră. Patrin, las-o să treacă.

În timp ce asculta, Lucilla percepu argumentele implicite. În această afacere, Basharul Mentat fusese considerat mai demn de încredere decât o Cucernică Maică și Schwangyu își dădea seama de asta. Probabil că era exasperată. Ideea de a-i sugera că apartamentele ei fuseseră distruse era o manevră abilă. Dar s-ar fi putut foarte bine și ca ea să nu creadă. Cu siguranță că ceea ce-o frământa cel mai mult în momentul de față era gândul că Teg și Lucilla descoperiseră complicitatea ei în acest atac. Nu se putea ști câți alții mai erau la curent. Patrin, în orice caz.

Duncan, cu capul ușor aplecat spre dreapta, privea țintă ușa închisă. Ochii săi aveau o expresie curioasă, ca și când băiatul ar fi văzut prin ușă ce făceau cei din încăperea alăturată.

– Nu cred că apartamentele mele au fost distruse, rosti Schwangyu cu voce perfect controlată.

Știa că Lucilla asculta.

– Nu există decât o cale pentru a vă convinge, răspunse Teg.

Iscusită treabă! gândi Lucilla. Schwangyu nu putea lua nicio decizie atât timp cât nu știa dacă tleilaxu trădaseră sau nu.

– În cazul acesta, mă vei aștepta aici! E un ordin!

Lucilla auzi foșnetul robei lui Schwangyu în momentul în care bătrâna Cucernică Maică părăsi dormitorul lui Teg.

Aproape că nu se mai controlează, gândi Lucilla. Dar ceea ce-o tulbura și mai mult era jocul pe care-l jucase Basharul. *I-a făcut-o!* Teg reușise să spulbere echilibrul emoțional al unei Cucernice Maici.

Ușa din fața lui Duncan se deschise brusc. Teg rămase în prag, cu o mână pe clanță.

– Iute! rosti el. Trebuie să ieșim din Citadelă până n-apucă să se întoarcă.

– Să părăsim Citadela? făcu Lucilla, fără a-și ascunde stupefacția.

– Iute, am spus! Patrin ne-a pregătit retragerea.

– Dar eu trebuie să...

– Nu trebuie nimic! Vii așa cum ești. Urmează-mă sau vom fi nevoiți să te luăm pe sus.

– Chiar îți închipui c-ai putea lua pe sus o...

Lucilla tăcu brusc. Își dădu seama că acesta nu mai era Teg cel dinainte și că n-ar fi dat glas unei asemenea amenințări dacă n-ar fi

fost pregătit s-o pună în aplicare.

– Foarte bine, rosti ea.

Îl prinse de mână pe Duncan și-l urmă pe Bashar. Patrin aștepta pe culoar. Privea în dreapta.

– A plecat, spuse el întorcându-și ochii spre Teg. Știți ce aveți de făcut, Bashare?

– Pat!

Era pentru prima oară când Lucilla îl auzea pe Teg adresându-se ofițerului său de ordonanță cu acest diminutiv. Patrin îi răspunse cu un zâmbet larg care dădu la iveală o dantură perfectă și lucitoare.

– Scuze, Bashare. Emoția-i de vină. Atunci, mă bizui pe dumneavoastră. Eu o să fac ceea ce am de făcut.

Teg îi făcu semn lui Lucilla să apuce spre dreapta. Ea se execută și auzi pașii Basharului care venea pe urmele lor. Mâna lui Duncan era umedă într-a ei. Băiatul și-o retrase și continuă să meargă alături de ea, fără a privi înapoi.

La capătul culoarului, liftubul era păzit de doi dintre oamenii lui Teg. Basharul le făcu un semn cu capul.

– Să nu ne urmărească nimeni.

Gărzile răspunseră într-un glas:

– Am înțeles, Bashare!

Lucilla își dădu seama, în clipa în care pătrundea în liftub împreună cu Duncan și Teg, că tocmai își alesese tabăra, într-un conflict ale cărui implicații nu le înțelegea pe de-a-ntregul. Simțea vâltoarea politicii Bene Gesseritului ca pe un torent vijelios de jur împrejurul ei. De obicei, nu era decât un curs liniștit, care se prelingea molcom de-a lungul malurilor, dar, de această dată, Lucilla avea senzația că era târâtă de o gigantică viitură distrugătoare.

Când descinseră în holul de la intrarea tunelului ce duce spre

cazemata de sud, Duncan spuse:

– Ar trebui să fim cu toții înarmați.

– Vom fi, destul de curând, zise Teg. Și sper că ești pregătit să culci la pământ pe oricine ar încerca să ne aștină calea.

Faptul cel mai semnificativ este că nimeni n-a văzut niciodată o femelă tleilaxu în afara planetelor lor centrale. (Dansatorii-Fețe care iau înfățișare femeiască nu intră în discuție în cadrul prezentei analize. Aceștia sunt hibrizi care nu au capacitatea de reproducere.) Bene Tleilaxul își ține sechestrate femelele pentru ca noi să nu putem ajunge la ele. Este deducația noastră primordială. Prin urmare, tot în ouă trebuie că-și ascund Maeștrii Tleilaxului marile lor secrete.

„Analiză Bene Gesserit"
Cod Arhive XOXMT99...041

– Așadar, ne întâlnim, în sfârșit, spuse Taraza.

Îl privi, în scaunul amplasat la doi metri de-al ei, pe cel ce se numea Tylwyth Waff. Analistele Comunității o asiguraseră că omul acesta era Maestrul Maeștrilor de pe Tleilax. Ce înfățișare de gnom, pentru o persoană care deținea atâta putere! Dar, în niciun caz, nu trebuia să se ia după aparențe.

– Unii n-ar fi crezut că e cu putință, zise Waff.

Avea un glăscior pițigăiat. Alt lucru care trebuia măsurat după etaloane diferite, își spuse Taraza.

Se aflau pe teritoriul neutru al unei non-nave a Ghildei, împănată cu monitoare Bene Gesserit și tleilaxu, ce stăteau agățate de coca ei ca niște păsări de pradă încleștate de un hoit. (Ghilda se străduise din răsputeri să fie pe placul Bene Gesseritului. „*Veți plăti*." Ghilda știa. Mai plătise și altă dată.) Mica încăpere ovală ce le fusese pusă la dispoziție pentru întrevedere avea obișnuita căptușeală de cupru, fiind, teoretic, impenetrabilă pentru orice sisteme de ascultare și supraveghere. Dar Taraza nu credea nicio clipă acest lucru. Era

convinsă că legăturile dintre Ghildă și Tleilax, armate cu mirodenie, erau mai trainice ca oricând.

Waff nu-și făcea nici un fel de iluzii cu privire la Taraza. Această femeie era mult mai periculoasă decât orice Onorată Mater. Dacă ar fi ucis-o, ar fi fost înlocuită imediat de o altă Maică Superioară, având exact aceleași cunoștințe și exact aceleași puteri.

– Noii voștri Dansatori-Fețe ni se par foarte interesanți, spuse Taraza.

Waff avu o grimasă involuntară. Da, *mult* mai periculoasă decât Onoratele Matres, care încă nici măcar nu învinuiseră Tleilaxul de pierderea unei întregi non-nave.

Taraza aruncă o privire spre micul ceas cu dublu cadran numeric, plasat pe o măsuță joasă din dreapta ei, într-o poziție care le permitea amândurora să-l consulte cu ușurință. Cadranul dinspre Waff afișa o oră ce fusese potrivită conform ceasornicului său biologic intern. Observă că ambele afișaje în timp biologic erau sincronizate, cu o abatere de zece secunde, la o oră arbitrară de după-amiază. Era unul dintre aranjamentele meticuloase ale acestei întâlniri, în vederea căreia până și distanța care trebuia să separe cele două scaune făcuse obiectul unor negocieri prealabile.

Camera ovală în care se aflau numai ei doi avea vreo șase metri pe trei. Scaunele pliante pe care ședeau erau absolut identice: cadru din lemn, asamblat cu cepuri, și pânză portocalie; nici un gram de metal sau vreun material străin. În afară de scaune, singura mobilă era măsuța pe care se afla ceasul și care consta dintr-o placă subțire de plaz negru susținută de trei piciorușe din lemn, fusiforme. Fiecare dintre protagoniștii acestei întâlniri trecuse prin fața unui detector ultrasensibil. Fiecare avea trei gărzi personale, care așteptau dincolo de unica ușă a odăii. Taraza nu credea că tleilaxu s-ar fi încumetat să încerce o substituire cu Dansatori-Fețe în actualele circumstanțe.

„Veți plăti.“

Tleilaxu erau perfect conștienți de vulnerabilitatea lor, cu atât mai mult cu cât aflaseră, acum, că Surorile Bene Gesserit erau capabile să-i detecteze pe noii Dansatori-Fețe.

Waff își drese glasul.

– Nu mă aștept să ajungem la vreo înțelegere, rosti el.

– Atunci de ce ai venit?

– Caut o explicație pentru mesajul ciudat pe care l-am primit de la Citadela voastră de pe Rakis. Ce anume ar trebui să plătim?

– Te rog foarte mult, ser Waff, să renunți la asemenea prefăcătorii ridicole în interiorul acestei camere. Există fapte pe care dumneata și cu mine nu le putem ignora.

– Ca, de pildă?

– Bene Tleilaxul nu ne-a pus niciodată la dispoziție o femelă pentru programul nostru genetic.

Să-l treacă puțin nădușelile! își spuse ea. Era afurisit de frustrant pentru Bene Gesserit să nu poată dispune, pentru cercetările sale, de nicio linie a Celorlalte Memorii tleilaxu și Waff știa cu siguranță acest lucru.

– Doar nu vă închipuiți, zise el încruntându-se, că aș fi în stare să negociez viața unei... (Se întrerupse, scuturând din cap.) Nu pot să cred că asta-i plata pe care o cereți.

Văzând că Taraza nu-i răspunde, reluă:

– Atacul acela stupid împotriva templului de pe Rakis a fost inițiativa unor elemente locale, care și-au primit pedeapsa.

Gambitul prevăzut numărul trei, gândi Taraza.

Participase, în vederea acestei întâlniri, la mai multe ședințe de analiză și informare. Dacă li se putea spune astfel. Mai degrabă, ședințe de speculații. Se știa foarte puțin despre acest Maestru tleilaxu, acest Tylwyth Waff. Surorile ajunseseră totuși, prin inferență, la câteva proiecții opționale de o maximă importanță (dacă se adevereau). Necazul era că unele dintre datele lor cele mai interesante proveneau din surse pe care nu se puteau bizui. Un lucru însă reieșise cu precădere: gnomul care ședea în fața ei era

extrem de periculos.

Gambitul numărul trei inițiat de Waff îi mobiliză întreaga atenție. Era momentul să-i răspundă. Arborând un zâmbet cu subînțelesuri, Taraza spuse:

– Este exact genul de minciună la care ne așteptam din partea dumitale.

– Începe insultele? întrebă el fără să se înfierbânte.

– Dumneata ai dat tonul. Dă-mi voie să te previn că nu vei putea să procedezi cu noi așa cum ai procedat cu târfele din Dispersie.

Privirea fixă a lui Waff o încurajă pe Taraza la o mutare îndrăzneață. Deducțiile Surorilor, bazate în parte pe dispariția unei nave de conferință ixiene, erau corecte! Cu același surâs pe buze, Maica Superioară exploată mai departe linia conjecturală, ca și când ar fi fost un fapt cunoscut:

– Cred că târfelor le-ar plăcea să afle că printre ele se află Dansatori-Fețe.

Waff își înăbuși furia. *Vrăjitoare blestemate!* Știau! Cumva, reușiseră să afle! Consilierii săi își exprimaseră rezervele în legătură cu această întrevedere. O minoritate nu tocmai neglijabilă chiar se împotrivise. Vrăjitoarele erau atât de... de diabolice. Și represaliile lor!

E timpul să-i îndrept atenția către Gammu, își spuse Taraza. *Să nu-l las să-și regăsească echilibrul.*

– Nici măcar când o doborâți pe una din noi, cum ați făcut cu Schwangyu, pe Gammu, nu izbutiți să aflați nimic important! zise ea.

Waff izbucni:

– Și-a închipuit că poate să ne... să ne cumpere, ca pe o bandă de asasini! N-am făcut decât să-i dăm o lecție!

Ahhh, un acces de mândrie! gândi Taraza. *Interesant. Rămâne de văzut dacă există și o structură morală care să motiveze această mândrie.*

– N-ați străpuns niciodată cu adevărat rândurile noastre, rosti ea.

– Nici voi pe cele ale Bene Tleilaxului!

Waff izbutise să replice cu un calm acceptabil. Avea nevoie de timp pentru a se gândi! Pentru a-și face un plan!

– Poate că ai vrea să cunoști prețul tăcerii noastre, sugeră Taraza. Considerând privirea glacială a lui Waff drept încuviințare, continuă: Pentru început, ne veți împărtăși toate informațiile pe care le veți obține despre acele târfe din Dispersie care-și spun Onorate Matres.

Waff simți un fior. O mulțime de lucruri fuseseră confirmate grație operațiilor întreprinse după uciderea Onoratelor Matres. Complexitatea tehnicilor lor sexuale! Doar psihismele cele mai oțelite erau în stare să reziste acelor extazuri. Potențialul acestei arme era enorm! Să împărtășească un asemenea secret vrăjitoarelor?

– *Toate* informațiile, insistă Taraza.

– Pentru ce le spui târfe?

– Încearcă să ne imite, dar se vând pentru putere și nu sunt decât o parodie a tot ceea ce reprezentăm noi, Onorate Matres!

– Vă depășesc numericește în proporție de cel puțin zece mii la una! Am avut dovada.

– Una singură dintre noi ar putea să le înfrângă pe toate, replică Taraza.

Waff o studie în tăcere. Era doar o fanfaronadă? Cu vrăjitoarele Bene Gesserit, nimic nu putea fi sigur. Aveau, efectiv, puteri. Fața întunecată a universului magic le aparținea lor. Nu o dată, vrăjitoarele retezaseră colții Shariatului. Să fi fost vrerea lui Dumnezeu ca adevărații credincioși să treacă prin încă o încercare?

Taraza lăsă tăcerea să creeze în continuare propriile ei tensiuni. Simțea frământările lui Waff. Își aminti de ședința preliminară a Comunității în vederea acestei întâlniri cu Maestrul Maeștrilor Bene Tleilax. Bellonda formulase întrebarea crucială, de o simplitate

înșelătoare:

„Ce știm noi *cu adevărat* despre tleilaxu?“

Răspunsul... Taraza îl simțise ivindu-se în mintea fiecăreia dintre Cucernicele Maici așezate în jurul mesei de conferință din Casa Canonicatului: *S-ar putea să nu știm decât ceea ce vor ei să știm.*

Nici una dintre analistele ei nu putea înlătura bănuiala că tleilaxu creaseră, în mod intenționat, o falsă imagine despre ei înșiși. Inteligența lor trebuia măsurată după faptul că erau singurii care dețineau secretul cuvelor axlotl. Îl descoperiseră într-adevăr, așa cum susțineau unii, doar printr-o întâmplare norocoasă? În cazul acesta, cum de nu fusese nimeni în stare să repete performanța, în decursul atâtor milenii?

Și ghola-ii...

Foloseau tleilaxu procesul de creare a ghola-ilor pentru a dobândi propriul lor gen de nemurire? Taraza deslușea în comportamentul lui Waff indicii care păreau să vină în sprijinul unei asemenea ipoteze. Nimic precis, dar... totuși suspect.

În ședințele de la Casa Canonicatului, Bellonda revenise în mod stăruitor asupra bănuielilor lor esențiale:

„Totul... absolut totul, vă spun! Tot ce conțin arhivele noastre ar putea să nu fie altceva decât un morman de gunoi bun de dat la limorci!“

Aluzia le făcuse să se scuture chiar pe unele dintre Cucernicele Maici cele mai impasibile din jurul mesei.

Limorci!

Greoaiele creaturi târâtoare, rezultate din încrucișarea limacșilor uriași cu porcii, chiar dacă ofereau carnea pentru meniurile cele mai rafinate și costisitoare din acest univers, rămâneau, în ochii Surorilor, întruchiparea a tot ce era mai respingător la tleilaxu. Limorcii erau unul dintre primele obiecte de troc pe care le utilizaseră tleilaxu, un produs al cuvelor lor, realizat din lanțul elicoidal ce stătea la baza oricărei forme de viață. Faptul că existența sa se datora Bene

Tleilaxului nu făcea decât să sporească haloul de obscenitate ce înconjura o creatură ale cărei guri multiple îngurgitau, neîncetat, practic orice fel de gunoaie, repede transformate în excremente care nu numai că duhneau a cocină, dar erau și băloase.

„Carnea cea mai delicioasă din această parte a paradisului", rostise Bellonda, citând un slogan publicitar al CHOAM-ului.

„Și provenind dintr-o obscenitate", adăugase Taraza.

Obscenitate.

Taraza cugetă la acest lucru în timp ce-l privea în tăcere pe Waff. Ce motive puteau mâna un popor să se adăpostească îndărătul unei măști de obscenitate? Accesul de mândrie al lui Waff nu se potrivea deloc cu această imagine.

Waff tuși ușor în spatele mâinii. Simți contactul tighelurilor în care ascunsese două dintre redutabilele sale lansatoare de săgeți. Consilierii săi aflați în minoritate îi spuseseră:

„Ca și în cazul Onoratelor Matres, învingătorul acestei întâlniri cu Bene Gesseritul va fi cel care va ieși cu informațiile cele mai secrete despre celălalt. Bineînțeles, moartea adversarului garantează succesul."

Aș putea s-o ucid. Dar după aceea?

De cealaltă parte a ușii așteptau alte trei Cucernicei Maici în deplinătatea puterilor lor. Nu încăpea îndoială că Taraza stabilise un semnal pentru momentul în care ușa avea să se deschidă. În lipsa acelui semnal, violența și prăpădul aveau să urmeze cu siguranță. Iar Waff nu credea nicio clipă că noii săi Dansatori-Fețe ar fi putut să le vină de hac Cucernicelor Maici de acolo. Vrăjitoarele erau, fără doar și poate, cu ochii în patru, după ce identificaseră natura gărzilor lui.

– Vom împărtăși informațiile, rosti el.

Mărturisirile implicite erau dureroase, dar își dădea seama că nu avea de ales. Felul în care estimase Taraza valoarea fiecăreia dintre cele două tabere era, de bună seamă, exagerat, dar asta nu-l

împiedica să simtă partea de adevăr a spuselor ei. Pe de altă parte, nu-și făcea nicio iluzie în legătură cu ceea ce ar fi urmat, dacă Onoratele Matres aflau ce se întâmplase în realitate cu trimisele lor. Pierderea non-navei nu putea fi, deocamdată, pusă în seama Tleilaxului. Se mai întâmpla să dispară nave. Dar un asasinat deliberat era cu totul altă poveste. Cu siguranță că Onoratele Matres nu ar fi pregetat să încerce exterminarea unui adversar atât de cutezător, chiar și numai pentru a da un exemplu. Cel puțin, asta era părerea descendenților tleilaxu întorși din Dispersie. Iar Waff, după ce le văzuse pe Onoratele Matres, împărtășea această părere.

– Al doilea punct din programul pe care mi l-am stabilit pentru această întrevedere, spuse Taraza, este ghola-ul nostru.

Waff se foi în scaun.

Taraza îi privi cu repulsie ochii minusculi. Aceeași repulsie i-o provoca fața lui rotundă, cu nasul cârn și dinții prea ascuțiți.

– Ne-ați asasinat în mod sistematic ghola-ii pentru a controla evoluția unui proiect în care rolul vostru se limitează la furnizarea unui singur element, acuză ea.

Waff se întrebă din nou dacă trebuia s-o ucidă. Nu li se putea ascunde nimic vrăjitoarelor ăstora blestemate? Posibilitatea ca Bene Gesseritul să fi recrutat un trădător care le informa de pe planetele centrale ale Tleilaxului nu putea fi ignorată. Cum altcumva ar fi putut să cunoască asemenea lucruri?

– Te asigur, Cucernică Maică Superioară, că ghola-ul...

– Nu mă asigura de nimic! îl întrerupse Taraza. Avem noi grijă să ne asigurăm singure. (Clătină din cap, ca și când ar fi fost sincer mâhnită.) Și vă închipuiți că nu știm că ne-ați vândut marfă deteriorată.

Waff spuse repede:

– Ghola-ul corespunde întru totul specificațiilor pe care le-ați precizat în contractul încheiat cu noi!

Din nou, Taraza clătină încet capul dintr-o parte în alta. Acest mititel

Maestru tleilaxu nici nu-și dădea seama ce dezvăluise acum.

– Ați implantat propriul vostru program în psihismul lui, zise ea. Dar te avertizez, ser Waff, că, dacă *modificările* pe care le-ați introdus vor afecta în vreun fel bunul mers al proiectului nostru, veți plăti pentru asta mai scump decât credeți c-ar fi cu putință.

Waff își trecu o mână peste față. Fruntea îi era brobonită de sudoare. Vrăjitoare blestemate! Dar nu știau totul. Tleilaxu reveniți din Dispersie și Onoratele Matres despre care Taraza vorbea cu atâta dispreț furnizaseră Tleilaxului o armă cu încărcătură sexuală, al cărei secret nu avea să fie împărtășit niciodată, oricare ar fi fost promisiunile făcute aici!

Taraza chibzui în tăcere la reacțiile lui Waff și optă pentru o cacealma:

– Când v-am capturat nava de conferințe ixiană, noii voștri Dansatori-Fețe n-au reușit să moară destul de iute. Am aflat o mulțime de lucruri.

Waff se încordă, la limita violenței.

Drept în mijlocul țintei! gândi Taraza.

Născocirea ei deschidea o perspectivă revelatoare asupra uneia dintre ipotezele cele mai extravagante avansate de consilierele sale. Acum însă nu mai părea deloc aberantă.

„Ambiția Bene Tleilaxului este de a realiza o replică pranabindu desăvârșită“, sugerase una dintre consiliere.

„Desăvârșită?“

Toate Surorile prezente la consfătuire fuseseră stupefiate de această idee. Asta presupunea o formă de calchiere mentală ce mergea mult mai departe decât amprenta memorială despre care aveau deja cunoștință.

Consiliera Sora Hesterion, de la Arhive, venise înarmată cu o listă bine pusă la punct de argumente în sprijinul afirmației sale.

Un lucru e sigur. Ceea ce o sondă ixiană realizează prin mijloace mecanice, tleilaxu realizează în carne și nervi. Stadiul următor este ușor de imaginat.

Văzând reacția lui Waff la minciuna ei, Taraza continuă să-l observe cu cea mai mare atenție. În momentul acesta prezenta maximum de pericol.

O expresie de furie turbată răvăși chipul lui Waff. Vrăjitoarele știau prea multe lucruri! Nu punea nicio clipă la îndoială afirmația lui Taraza.

Trebuie s-o omor, oricare ar fi consecințele pentru mine. Trebuie să le omorâm pe toate. Monstruozități! Termenul ăsta, pe care l-au găsit chiar ele, le descrie perfect.

Taraza, interpretându-i corect expresia feței, se grăbi să spună:

– Nu vă amenință absolut niciun pericol din partea noastră, atât timp cât nu ne lezați planurile. Religia voastră, modul vostru de viață, lucrurile acestea vă privesc numai pe voi.

Waff ezită, nu atât pentru ceea ce spusese Taraza, cât amintindu-și de puterile ei. Ce altceva mai știau? Dar... să se resemneze la a le admite în continuare supremația, mai ales după ce respinsese o alianță cu Onoratele Matres, și când posibilitatea de a accede la poziția dominantă era atât de aproape, după atâtea milenii... Se simțea complet dezorientat. Adevărul era că minoritatea consilierilor săi avusese dreptate:

Nu poate exista nicio legătură între popoarele noastre. Orice acord încheiat cu forțele powindah înseamnă stabilirea unei alianțe contra naturii.

Taraza simțea încă violența ce clocotea în el. Îl împinsese prea departe? Rămase atentă, în defensivă. O tresărire involuntară a brațelor lui o puse în gardă.

Ascunde arme în mâneci!

Resursele tleilaxu nu trebuiau în niciun caz subestimate. Detectoarele Bene Gesserit nu semnalaseră nimic.

– Știm de armele pe care le ai asupra dumitale, rosti ea, îndemnată

subit să recurgă la un nou bluf. Dacă vei comite acum o greșeală, târfele vor fi informate și despre modul în care folosești aceste arme.

Waff avu trei inspirații scurte. Când vorbi, își redobândise controlul.

– Nu vom accepta să fim sateliți ai Bene Gesseritului!

Taraza răspunse cu voce egală, menită să-l liniștească:

– N-am sugerat, nici prin vorbe, nici prin fapte, că vi s-ar rezerva acest rol.

Așteptă. Nicio schimbare nu interveni în expresia lui Waff, în privirea dușmănoasă cu care continua s-o fixeze.

– Ne amenințați, mârâi el. Pretindeți să împărțim cu voi...

– Să împărțim! accentuă Taraza. Asta înseamnă că vă tratăm de la egal la egal. Nimeni nu *împarte* cu un inferior!

– Și voi ce puteți să ne împărțiți? întrebă Waff.

Taraza îi răspunse cu tonul pe care l-ar fi folosit pentru a dojeni un copil:

– Ser Waff, întreabă-te de ce dumneata, conducătorul oligarhiei tleilaxu, te-ai deplasat personal pentru această întrevedere.

Păstrându-și controlul perfect al vocii, Waff replică:

– Dar dumneata, Maică Superioară a Bene Gesseritului, pentru ce te-ai deplasat personal până aici?

– Pentru a întări pozițiile noastre, răspunse cu blândețe Taraza.

– Nu mi-ai spus ce anume aveți de împărțit, acuză el. Tot mai speri într-un avantaj în ceea ce vă privește.

Taraza continua să-l observe cu cea mai mare atenție. Rareori avusese prilejul să simtă, la o ființă umană, atâta furie înăbușită.

– Spune-mi deschis ce doriți, zise ea.

– Și-o să ne satisfaceți dorința din pură mărinimie!

– Vom sta de vorbă.

– Vom sta de vorbă? Care a fost statul de vorbă când mi-ai ordonat – ORDONAT! – să...

– Ai venit aici ferm hotărât să încalci orice înțelegere la care am fi putut ajunge, îl întrerupse Taraza. Nici măcar o singură dată n-ai încercat să porți o discuție! Stai în fața cuiva doritor să negocieze cu dumneata și tot ce găsești de...

– Să negocieze? făcu Waff, amintindu-și subit de mânia Onoratei Mater când el folosise același termen.

– Să negocieze am spus, întări Taraza.

Ceva care aducea a zâmbet făcu să tresară colțurile gurii lui Waff.

– Crezi că dispun de autoritatea să *negociez* cu dumneata?

– Bagă de seamă, ser Waff. Dispui de autoritatea supremă. Ea constă în capacitatea finală de a elimina fizic un adversar. Nu eu amenințț, ci dumneata.

Și Taraza își sublinie spusele cu o privire rapidă aruncată spre mânecile lui.

Waff oftă. Ce dilemă îngrozitoare! Taraza era powindah! Cum să negocieze cu o powindah?

– Suntem confruntați cu o problemă care nu poate fi rezolvată cu mijloace logice, declară Taraza.

Waff își ascunse surprinderea. Erau exact cuvintele pe care le folosise Onorata Mater! Se îngrozea la gândul a ceea ce ar fi putut să însemne asta. Să fi făcut Bene Gesseritul cauză comună cu Onoratele Matres? Felul în care vorbea despre ele, Taraza excludea o asemenea posibilitate, dar cine putea avea încredere în vrăjitoare?

Din nou, Waff se întrebă dacă trebuia să se sacrifice pentru a o elimina pe această vrăjitoare. La ce-ar fi folosit? Ceea ce știa ea știau

de bună seamă și altele. Asta n-ar fi făcut decât să grăbească dezastrul. Da, existau disensiuni printre vrăjitoare, dar poate că și ăsta era doar un alt vicleșug.

– Îmi ceri să împărțim ceva, spuse Taraza. Și dacă v-aș oferi câteva dintre liniile noastre de sânge cele mai prețioase?

Interesul subit al lui Waff nu lăsa loc de îndoială.

– De ce ne-am adresa vouă, dacă ne-ar interesa asta? rosti el. Avem cuvele noastre și putem culege mostre genetice aproape pe toate drumurile.

– Mostre de *ce*?

Waff suspină. Nimic nu putea scăpa perspicacității incisive a vrăjitoarelor ăstora! Întrebarea lui Taraza fusese ca o împunsătură de sabie. Probabil că-i dezvăluise fără să vrea lucruri care o puseseră pe calea cea bună. Dar acum faptul era împlinit. Vrăjitoarea dedusese fără greșeală (sau aflase de la spionii ei!) că patrimoniul genetic uman în stare liberă prezenta prea puțin interes pentru tleilaxu, deținători ai unei cunoașteri complexe a limbajului celui mai tainic al vieții. Nici Bene Gesseritul, nici produsele programului său genetic nu trebuiau subestimate. Bunul Dumnezeu era martor că lor li se datorau Muad'Dib și Profetul!

– Ce altceva ați mai cere în schimb? întrebă el.

– Așadar ești dispus să negociezi, în sfârșit! spuse Taraza. Ți-ai dat seama, desigur, că oferta mea se referă la reproducătoare din neamul Atreides, adăugă ea.

Și gândi: *Să-și pună nădejdea în asta! Vor arăta exact ca niște Atreides, dar nu vor fi nicidecum Atreides!*

Waff își simți pulsul accelerându-se. Nu-i venea să creadă. Avea Taraza măcar cât de cât idee despre ce-ar fi putut să afle tleilaxu doar dintr-o simplă examinare a unui asemenea material genetic?

– Vă vom cere o primă selecție a progeniturii lor, spuse Taraza.

– Exclus!

– O primă selecție în alternanță cu voi, atunci?

– Poate.

– Ce-nseamnă asta, poate?

Taraza se aplecă în față. Încordarea lui Waff îi spunea că se afla pe o pistă bună.

– Ce altceva ne-ați mai cere? se interesă el.

– Reproducătoarele noastre vor trebui să aibă acces liber la laboratoarele voastre genetice.

– Nu cumva crezi că mi-am pierdut mințile?

Waff scutură din cap, exasperat. Femeia asta își închipuia că Tleilaxul avea să-și dezvăluie, pur și simplu, arma sa cea mai puternică?

– În cazul acesta, ne vom mulțumi cu o cuvă axlotl în perfectă stare de funcționare, spuse Taraza.

Waff o privi lung, fără să spună nimic.

– Trebuia să încerc, nu? făcu Taraza, ridicând din umeri.

– Probabil.

Taraza se lăsă pe spătarul scaunului și trecu în revistă tot ce aflase aici. Reacția lui Waff la sonda ei Zensunni fusese foarte interesantă. „*O problemă care nu poate fi rezolvată cu mijloace logice*.“ Cuvintele produseseră asupra lui un efect subtil. Păruse să se înalțe, de undeva din adâncurile ființei sale, cu o privire întrebătoare.

Ferească-ne Zeii pe toți! Să fie Waff, în secret, zensunnit?

Oricare ar fi fost pericolul, trebuia să elucideze acest punct. Pe Rakis, Odrade avea nevoie de toate armele care să-i confere un avantaj.

– Poate că am făcut tot ce ne stă în puteri pentru moment, spuse ea. Avem tot timpul pentru a pune la punct amănuntele tranzacției

noastre. Dumnezeu singur, în milostivirea lui infinită, ne-a dat universuri fără sfârșit, unde poate să se întâmple orice.

Waff își lovi palmele una de alta, pe negândite.

– Darul surprizei este cel mai mare dar dintre toate! rosti el.

Nu numai zensunnit, gândi Taraza, *ci și sufi. Sufi*! Punctul ei de vedere asupra Bene Tleilaxului era pe cale să se modifice cu repeziciune. *De cât timp vor fi ascunzând asta la piept?*

– Timpul nu se măsoară pe el însuși, spuse ea, lansând o nouă sondă. E suficient să privești un cerc.

– Sorii sunt cercuri, zise Waff. Fiecare univers e un cerc.

Își ținu răsuflarea, în așteptarea răspunsului ei.

– Cercurile sunt țarcuri, spuse Taraza, extrăgând replica adecvată din Celelalte Memorii. Tot ce îngrădește sau limitează trebuie să aibă o parte întoarsă spre infinit.

Waff ridică mâinile, cu palmele spre Taraza, apoi le lăsă pe genunchi. Umerii lui își pierdură puțin din rigiditatea lor defensivă.

– De ce nu ai spus lucrurile acestea de la bun început? întrebă el.

Trebuie să fiu foarte atentă, își zise Taraza. Fiecare mărturisire din atitudinea și cuvintele lui Waff se cerea analizată cu grijă.

– Schimbul nostru de replici nu dovedește nimic, dacă nu ne hotărâm să vorbim mai deschis, rosti ea. Dar chiar și atunci, am rămâne încă tributari cuvintelor.

Waff îi examină cu atenție chipul, încercând să descopere, sub acea mască Bene Gesserit, vreo confirmare a celor sugerate de vorbele și comportamentul ei. Era powindah, își reaminti el prudent, și nu se putea avea încredere în powindahi, dar... dacă ea împărtășea Marea Credință...

– Nu l-a trimis Dumnezeu pe Profetul Lui pe Rakis pentru a ne pune la încercare și a ne lumina? întrebă el.

Taraza își exploră înfrigurată Celelalte Memorii. *Un Profet pe Rakis? Muad'Dib? Nu... asta nu cadra cu credințele sufice sau zensunnite în...*

Tiranul!

Strânse din buze, încruntată.

– Trebuie să accepți ceea ce nu poți controla, rosti apoi.

– Căci este, de bună seamă, lucrarea lui Dumnezeu, adăugă Waff.

Taraza văzuse și auzise îndeajuns. Missionaria Protectiva o îmbibase cu toate religiile cunoscute. Celelalte Memorii consolidau și completau cunoștințele ei. Simți dintr-odată necesitatea imperioasă de a ieși vie și nevătămată din această încăpere. Odrade trebuia avertizată.

– Pot să emit o sugestie?

Waff înclină curtenitor capul.

– Poate că am găsit aici substanța unei legături reciproce mai trainice decât am fi putut să ne închipuim, zise ea. Îți ofer ospitalitatea Citadelei noastre de pe Rakis. Comandanta ei va fi la dispoziția dumitale.

– O Atreides? întrebă el.

– Nu, minți Taraza. Dar, firește, nu voi pregeta să le încunoștiințez pe Maestrele noastre Geneticiene cu privire la necesitățile Bene Tleilaxului.

– Iar eu mă voi ocupa, la rândul meu, de tot ceea ce ați cerut în schimb. Dar de ce trebuie încheiată tranzacția pe Rakis?

– Nu este locul cel mai potrivit? Cine ar putea să fie fățarnic în patria Profetului?

Waff se lăsă pe spate, destinzându-se. Era limpede că Taraza cunoștea răspunsurile cuvenite – o revelație la care nu se așteptase.

– Fiecare dintre noi îl ascultă pe Dumnezeu în sinea lui, glăsui ea,

ridicându-se în picioare.

Și împreună, în kehl, adăugă, în gând, Waff. Înălțând ochii spre ea, își repetă că Taraza era powindah și că nici un powindah nu era demn de încredere. *Atenție!* Această femeie era totuși o vrăjitoare Bene Gesserit. Iar Bene Gesseritul era vestit pentru modul în care crea religii menite să servească propriilor sale scopuri. *Powindah!*

Taraza se duse la ușă, o deschise și făcu semnul ce arăta că totul era în ordine. Apoi se întoarse încă o dată spre Waff, care rămăsese pe scaun.

N-a reușit să deslușească adevăratele noastre intenții, gândi ea. *Surorile pe care i le vom trimite vor trebui alese cu cea mai mare grijă. Waff nu trebuie să bănuiască niciun moment că face parte din momeală.*

Din spatele măștii sale de gnom, Waff îi întoarse, imperturbabil, privirea.

Ce aer înșelător de blajin are, își spuse Taraza. Dar putea fi prins în capcană! O alianță între Bene Gesserit și Bene Tleilax oferea noi avantaje. *Dar în condiții stabilite de noi!*

– La bună vedere pe Rakis, rosti ea înainte de a ieși.

Ce moștenire socială a însoțit Dispersia? Cunoaștem îndeaproape acea epocă. Știm care a fost contextul ei fizic și psihic. Rătăcitii duceau cu ei o conștiință ce se limita, în mare, la tehnică de luptă și efective. Mânați de mitul Libertății, resimțeau o nevoie irezistibilă de expansiune teritorială. Cei mai mulți nu învățaseră lecția Tiranului, conform căreia violența își creează propriile ei limite. Dispersia a fost o mișcare oarbă și dezordonată, interpretată ca o fază de creștere (expansiune). La obârșia ei s-a aflat o teamă profundă (adesea inconștientă) de stagnare și moarte.

„Analiza Dispersiei"
Arhivele Bene Gesserit

Întinsă într-o rână pe pervazul lat al bovindoului, Odrade atingea ușor cu un obraz plazul cald prin care observa Piața Mare a Keenului. Perna roșie de sub umărul ei mirosea a melanj, ca multe dintre obiectele de pe Rakis. Apartamentul acesta avea trei camere mici, dar funcționale, și era situat la suficientă depărtare atât de Templu cât și de Citadela Bene Gesserit. Fusese una dintre clauzele înțelegerii încheiate cu preoții.

– Sheeana trebuie protejată cu mai multă vigilență și eficacitate, insistase Odrade.

– Dar nu poate fi pusă exclusiv sub tutela Comunității Surorilor! obiectase Tuek.

– Nici sub cea a preoților, replicase Odrade.

Cu șase etaje mai jos de bovindoul de unde privea Odrade, un enorm bazar era etalat pe aproape tot cuprinsul Pieței Mari, într-o harababură mai mult sau mai puțin organizată. Lumina galbenă-

argintie a soarelui de după-amiază făcea să strălucească pretutindeni culorile vii ale nenumăratelor umbrare din pânză și proiecta umbre lungi pe solul neregulat. Aerul avea o reverberație prăfoasă în locurile în care grupuri răzlețe de oameni se preumblau printre șirurile de umbrele peticite și tarabe pline cu mărfuri de tot felul.

Piața Mare forma un dreptunghi ce se întindea pe o distanță de cel puțin un kilometru în fața ferestrei lui Odrade și cam de două ori pe atât în stânga și-n dreapta – un dreptunghi uriaș de pământ bătătorit și pietre vechi, deasupra căruia plutea praful învolburat de pașii numeroșilor cumpărători ce se perindaseră în prima parte a zilei, înfruntând arșița în nădejdea de a da peste chilipiruri.

Pe măsură ce după-amiaza înainta, activitățile se schimbau sub ochii lui Odrade. Mulțimea devenea mai densă, mai vioaie. Mișcarea se accelera.

Odrade înclină capul pentru a privi la baza imobilului. Chiar sub fereastra ei, câțiva negustori își lăsaseră tarabele, retrăgându-se la locuințele lor din apropiere. Aveau să se reîntoarcă degrabă, după ce vor fi luat masa și-și vor fi făcut o scurtă siestă, pregătiți să folosească din plin orele mai profitabile când în piață se putea respira un aer care nu mai ardea gâtlejul.

Sheeana era în întârziere, remarcă Odrade. Preoții n-aveau să îndrăznească s-o rețină mai mult. Probabil că asudau din greu în momentul acesta, bombardând-o cu întrebări și recomandări, repetându-i că era trimisa Zeului pe lângă Biserica Lui, reamintindu-i o sumedenie de lealități născocite, pe care Odrade avea să fie nevoită să le descopere și să le demistifice pentru a le pune la locul pe care îl meritau.

Odrade își arcui spatele și, preț de un minut, în desăvârșită liniște, efectuă o serie de miniexerciții menite să-i elibereze tensiunile. Trebuia să admită că simțea o oarecare simpatie pentru Sheeana. Își închipuia ce haos domnea în cugetul fetiței în clipa de față. Sheeana nu putea să-și imagineze ce o aștepta după ce avea să treacă pe deplin sub tutela unei Cucernice Maici. Nu încăpea îndoială că mintea ei tânără era ticsită de povești fanteziste și informații eronate.

Cum a fost și a mea, gândi Odrade.

Nu putea evita amintirile într-un moment ca acesta. Sarcina ei imediată era clară: exorcizarea. Nu numai a Sheeanei, ci și a ei însăși.

Gândi gândurile obsedante ale unei Cucernice Maici din memoriile ei:

Odrade... cinci ani... casa confortabilă de pe Gammu. Strada pe care se află casa e mărginită de locuințe specifice clasei de mijloc din orașele de pe litoralul planetei – vile cu un singur etaj, de-o parte și de cealaltă a unor bulevarde largi. Clădirile coboară spre țărmul arcuit al mării, unde devin dintr-odată mai mari decât pe bulevarde. Doar în apropierea plajelor par să se simtă în largul lor și mai puțin geloase pe fiecare metru pătrat de teren.

Memoria lui Odrade, ascuțită de Bene Gesserit, continuă să exploreze de una singură acea casă de demult, locatarii ei, bulevardul, tovarășii de joacă. Odrade simțea strângerea de inimă care-i spunea că amintirile pe care le evoca acum erau strâns legate de evenimente mai recente.

Internatul Bene Gesserit de pe lumea artificială Al Dhanab, unul dintre primele adăposturi sigure ale Comunității Surorilor. (Mai târziu, Odrade avea să afle că Bene Gesseritul intenționase la un moment dat să transforme întregul planetoid într-un non-spațiu, dar că trebuise să renunțe din cauza coturilor legate de energie.)

Internatul era o cascadă de noutăți pentru o copilă obișnuită cu tihna și prieteniile de pe Gammu. Programul de educație Bene Gesserit includea un antrenament fizic intensiv. I se atrăgea tot timpul atenția că nu putea spera să devină într-o zi o Cucernică Maică fără a trece prin nenumărate momente de suferință și frecvente perioade de exerciții musculare aparent zadarnice.

Unele dintre colegele ei eșuau în acest stadiu. Părăseau internatul pentru a deveni infirmiere, servitoare, muncitoare sau reproducătoare ocazionale. Ocupau nișe de necesitate oriunde le erau de folos Comunității Surorilor. Existau momente când Odrade își spunea că acest gen de *ratare* nu era ceva chiar așa de rău. Mai puține ambiții, mai puține responsabilități. Asta însă fusese înainte de emergența din Formația Primară.

Fiindcă o consideram, într-adevăr, ca pe-o emergență, ca pe-o răzbatere victorioasă. Ieșisem la suprafață.

Doar pentru a mă pomeni cufundată în noi constrângeri, și mai severe.

Odrade se ridică în capul oaselor și, dând deoparte perna de pe pervazul bovindoului, se întoarse cu spatele la spectacolul bazarului din Piața Mare. Zgomotul care răzbătea de jos era tot mai puternic. Afurisiții de preoți! Trăgeau de timp până la ultima limită!

Trebuie să mă întorc cu gândul la propria-mi copilărie, fiindcă asta mă va ajuta în privința Sheeanei, își spuse ea. Imediat, se acuză pentru acest semn de slăbiciune. *Altă scuză!*

Unora dintre postulante le trebuiau cel puțin cincizeci de ani pentru a deveni Cucernice Maici. Era o trudă laborioasă, care dura pe tot parcursul Formației Secundare. O lecție de răbdare. Odrade manifestase de la bun început un interes deosebit pentru studiul aprofundat. Din această cauză se avusese în vedere formarea ei ca mentat Bene Gesserit, eventual în domeniul Arhivelor, dar ideea fusese abandonată când se descoperise că poseda un talent și mai profitabil. Ca atare, fusese orientată spre afacerile mai delicate ale Casei Canonicatului.

Securitatea.

Acel talent, specific Atreizilor, căpătase deseori această utilizare. Grija pentru detalii – asta era însușirea caracteristică a lui Odrade. Știa că Surorile puteau să prezică unele dintre acțiunile ei, bazându-se doar pe ceea ce cunoșteau despre ea. Taraza o făcea cu regularitate. Odată, Odrade auzise fără să vrea explicația chiar din gura Maicii Superioare:

„Personalitatea lui Odrade este excelent oglindită de modul în care se achită de sarcinile încredințate."

La Casa Canonicatului circula o glumă: „Unde se duce Odrade în timpul liber? Se duce la lucru."

Planeta Canonicatului nu impunea necesitatea recurgerii la măștile pe care o Cucernică Maică le folosea automat în afara ei. Odrade își

putea îngădui să-și afișeze din când în când emoțiile, să discute pe față greșelile ei și ale altora, să se simtă tristă sau iritată ori chiar, uneori, fericită. Existau și bărbați – nu pentru reproducere, ci pentru a oferi momente de alinare. Toți acei bărbați din preajma Casei Canonicatului erau fermecători, iar câțiva erau chiar sinceri în farmecul lor. Firește, erau și cei mai căutați.

Sentimentele.

Gândul acesta îi era în mod neplăcut familiar lui Odrade.

Mereu trebuie să ajung la asta.

Își simți spatele încălzit de razele soarelui ce începea să coboare. Știa unde se afla corpul ei, dar cugetul i se îndrepta spre apropiata întâlnire cu Sheeana.

Dragostea!

Ar fi fost atât de ușor și atât de periculos.

În clipa aceasta, le invidia pe Maicile Statornicite, cele care căpătau permisiunea de a-și petrece întreaga viață cu același partener genetic. Miles Teg era vlăstarul unui asemenea cuplu. Iar Celelalte Memorii îi spuneau că la fel stătuseră lucrurile cu Doamna Jessica și Ducele ei. Chiar și Muad'Dib alesese această formă de mariaj.

Eu însă n-am voie.

Recunoștea, în sinea ei, că resimțea o gelozie amară la gândul că o asemenea existență îi era interzisă pentru totdeauna. Ce compensații îi oferea cea care îi fusese hărăzită?

„O existență fără dragoste poate fi consacrată cu mai multă ardoare Comunității. Avem grijă să le furnizăm inițiatelor alte forme de consolare. Nu vă faceți probleme în legătură cu desfătările sexului. Veți avea parte de ele ori de câte ori le veți simți nevoia."

Cu bărbați fermecători!

Din epoca Doamnei Jessica, trecând prin vremurile Tiranului, și până astăzi, se schimbaseră multe... inclusiv Bene Gesseritul. O știa

fiecare Cucernică Maică.

Un suspin adânc o străbătu pe Odrade. Întoarse capul și aruncă o privire pe deasupra pieței. Încă nici urmă de Sheeana.

Nu trebuie s-o îndrăgesc pe această copilă!

Gata. Executase jocul mnemonic conform cerințelor Bene Gesserit. Își răsuci trupul și rămase așezată pe pervazul bovindoului, cu picioarele încrucișate sub ea și cu fața către fereastră. Înaintea ochilor ei, impresionanta priveliște a bazarului se prelungea, dincolo de marginile pieței, peste acoperișurile orașului, spre hotarele depresiunii în care era situat. Cele câteva coline pe care le zărea la sud erau vestigiile străvechiului Scut de Piatră al Dunei, înaltele metereze de stâncă pe care le străpunseseră Muad'Dib și legiunile sale purtate de uriașii viermi ai nisipurilor.

Căldura făcea să tremure aerul, dincolo de qanatele și canalele ce protejau Keenul de incursiunile noilor viermi. Odrade zâmbi. Preoții nu găseau straniu faptul că își împrejmuiau comunitățile cu bariere de apă pentru a le apăra de Zeul lor Fracționat.

Te slăvim, Doamne, dar lasă-ne în pace. E religia noastră, orașul nostru. Trebuie să-nțelegi că locul acesta nu se mai numește de mult Arrakeen. Acum, numele său este Keen. Iar planeta nu mai e Dune sau Arrakis. Acum este Rakis. Păstrează distanța, Doamne. Tu ești trecutul, iar trecutul incomodează.

Odrade contemplă colinele îndepărtate care se unduiau în aerul fierbinte. Celelalte Memorii puteau să-i înfățișeze în orice moment imaginea peisajului, așa cum arătase el odinioară. Trecutul nu era un mister pentru Odrade.

Dacă preoții mai întârzie s-o aducă pe Sheeana, voi avea grijă să fie pedepsiți.

Căldura învăluia încă piața de dedesubt, reținută de pământ și de zidurile groase ale clădirilor dimprejur. Difuzarea ei era amplificată de fumul numeroaselor focuri aprinse în locuințe și printre corturile bivuacurilor răspândite pe întinsul bazarului. Ziua fusese toridă, cu temperaturi depășind treizeci și opt de grade. Edificiul în care se afla

Odrade, însă, adăpostise cândva un centru de comandă al Păstrăvăreselor și avea o instalație ixiană de aer condiționat, cu evaporatoare pe acoperiș.

Vom dispune de tot confortul aici.

Și, mai ales, aveau să fie în siguranță, sub protecția eficientă a Bene Gesseritului. La fiecare etaj se aflau Cucernice Maici. Preoții își aveau reprezentanții lor în interiorul imobilului, dar niciunul n-avea să se încumete să le deranjeze fără permisiunea ei. Era prevăzut ca Sheeana să-i întâlnească ocazional, însă nici aceste ocazii n-aveau să fie decât cele pentru care Odrade își va fi dat acordul.

E bine, își spuse ea. *Planul lui Taraza își urmează cursul.*

Ultimul mesaj primit de la Casa Canonicatului era încă proaspăt în mintea ei. Ceea ce dezvăluia el despre tleilaxu o umplea de o excitație pe care și-o înfrâna cu grijă. Acest Waff, acest Maestru tleilaxu, se anunța a fi un subiect de studiu de-a dreptul fascinant.

Un zensunnit! Și un sufi!

„Moștenitorul unui ritual încremenit de milenii“, după cum se exprimase Taraza.

Comunicarea Maicii Superioare mai conținea însă un mesaj, neformulat în cuvinte.

Taraza își pune toată încrederea în mine.

La gândul acesta, Odrade simțea cum prinde puteri.

Sheeana este punctul de sprijin. Noi suntem pârghia. Forța noastră va veni din mai multe surse.

Odrade se destinse. Știa că Sheeana nu-i va lăsa pe preoți s-o mai întârzie mult. Dacă ea însăși își simțea răbdarea pusă la încercare, de bună seamă că fetiței îi era și mai greu.

Deveniseră conspiratoare acum, ea și Sheeana. Era un prim pas. Pentru Sheeana, era ca un joc minunat. Se născuse și fusese crescută într-o atmosferă de neîncredere în preoți. Ce plăcere să găsească în

sfârșit un aliat!

Sub fereastră, mulțimea părea să se agite altfel decât până atunci. Curioasă, Odrade se aplecă să vadă ce se întâmpla. Cinci bărbați goi formaseră un cerc, înlănțuindu-și brațele. Mantiile și distraiele lor zăceau grămadă alături, păzite de o fetiță cu pielea tuciurie, învești mântată într-o lungă rochie brună din fibră de mirodenie. Părul fetiței era legat cu o cârpă roșie.

Dansatori!

Odrade citise mai multe rapoarte despre acest fenomen, dar era pentru prima oară când avea prilejul să-l observe cu ochii ei, de când sosise pe Rakis. Printre oamenii adunați să privească se aflau și trei gardieni înalți purtând coifurile galbene, cu creastă, ale Gărzii Preoțești. Gardienii erau îmbrăcați în robe scurte, care le lăsau întreaga libertate de mișcare a picioarelor, și țineau în mâini toiege ghintuite.

În timp ce dansatorii se roteau, mulțimea din jur devenea din ce în ce mai agitată. Odrade știa ce avea să urmeze. Curând, oamenii aveau să înceapă să psalmodieze, apoi avea să se dezlănțuie o încăierare generală. Aveau să se spargă capete, avea să curgă sânge. Lumea avea să urle și să alerge în toate părțile. În cele din urmă, totul avea să se liniștească de la sine. Unii aveau să plece plângând, alții râzând. Iar gărzile sacerdotale n-aveau să intervină.

De secole, Bene Gesseritul era fascinat de demența inutilă a acestui dans și a consecințelor sale. Acum, Odrade era cea care-l observa, captivată. Lenta degradare a acestui ritual fusese urmărită îndeaproape de Missionaria Protectiva. Rakienii îl numeau, de obicei, „Dansul Stricat“. Dar îi mai dădeau și alte nume, dintre care cel mai semnificativ era „Siaynoq“. Pentru că dansul acesta era ceea ce devenise cel mai grandios ritual al Tiranului, ceremonia împărtășaniei cu Păstrăvărese le sale.

Odrade recunoștea și respecta energia conținută în acest fenomen. Nicio Cucernică Maică n-ar fi putut să nu observe asta. Ceea ce o intriga însă era risipa de energie. Asemenea forțe ar fi trebuit să fie canalizate, concentrate. Acest ritual, căruia i s-ar fi putut găsi o întrebuințare utilă, nu servea în clipa de față decât la secătuirea unor

energii care, de bună seamă, s-ar fi putut dovedi periculoase pentru preoți, dacă n-ar fi avut această supapă de evacuare.

O aromă dulceagă de fructe ajunse la nările ei. Odrade adulmecă și aruncă o privire spre grilajele de ventilație de lângă fereastră. Căldura mulțimii și a pământului încins de dogoarea soarelui crea un curent de aer ascendent care aducea mirosurile până la ventilatoarele ixiene. Odrade își lipi fruntea de plaz pentru a privi direct sub fereastră. Ahh! Dansatorii sau spectatorii răsturnaseră taraba unui negustor. Cei cinci dansatori frământau sub tălpi fructele împrăștiate pe jos, împroșcându-se cu terci galben până la coapse.

Odrade îl recunoscu pe negustorul de fructe printre privitori. Fața lui zbârcită îi era familiară, căci trecuse de mai multe ori prin fața tarabei sale pentru a intra în clădire. Omul nu părea deloc afectat de pagubă. Ca și ceilalți din jurul lui, n-avea ochi decât pentru dansatori. Cei cinci bărbați goi se învârteau sărind de pe-un picior pe altul, cu mișcări aritmice și aparent lipsite de coordonare, care însă sfârșeau, la intervale regulate, prin una și aceeași figură: trei dansatori cu ambele picioare pe pământ, ceilalți doi menținuți în aer de tovarășii lor.

Odrade deslușì brusc modelul ciudatei coregrafii. Era inspirat de străvechiul mod fremen de a străbate nisipurile. Acest dans curios, fosilizat, își avea rădăcinile în necesitatea vitală de a păși în așa fel pe nisip, încât viermii să nu poată detecta prezența umană.

Din toate colțurile pieței, oamenii începuseră acum să se bulucească spre locul în care se aflau dansatorii, cei aflați mai în spate săltând ca niște marionete, cu gâturile întinse, pentru a încerca să-i zărească, pe deasupra mulțimii compacte, pe cei cinci bărbați goi.

În clipa aceea Odrade zări cortegiul Sheeanei, departe, în dreapta, înaintând prin mijlocul bulevardului larg ce dădea în piață. Simbolurile desenate pe fațada uneia dintre clădirile de pe colț anunțau că bulevardul se numea Calea Zeului. Din punct de vedere istoric, larga arteră era locul prin care Leto II își făcea intrarea în oraș când părăsea zidurile înalte ale Sareerului său, aflat mai la sud. Pentru cineva atent la detalii, Keenul dezvăluia încă structuri și elemente ale vechiului Onn, Orașul Festiv al Tiranului, construit în

jurul și mai vechiului Arrakeen. Onnul șterse multe dintre urmele Arrakeenului, dar unele artere de circulație dăinuiseră. Existau clădiri prea utile pentru a fi demolate și înlocuite. Iar clădirile defineau străzi.

Cortegiul Sheeanei se opri în locul în care bulevardul sfârșea în piață. Gardieni cu coifuri galbene porniră înainte, deschizând un drum cu toiegele. Aveau, cu toții, o înălțime impresionantă. Sprijinit pe sol, toiagul de doi metri abia dacă ajungea la umărul celui mai scund dintre ei. Chiar și în mijlocul mulțimii celei mai heteroclite nu puteai să nu remarci imediat un membru al Gărzii Preoțești. Iar cei din garda Sheeanei erau cei mai înalți dintre toți.

Cortegiul se puse din nou în mișcare, în direcția lui Odrade. Poalele robelor scurte fluturau la fiecare pas viguros al gardienilor, dând la iveală griul lucios al celor mai bune distraie. Gărzile, cincisprezece la număr, formau un V protector, care trecea razant pe lângă șirurile tarabelor, despicând mulțimea pe drumul cel mai direct.

Un grup de preotese, în centrul căruia se afla Sheeana, mergea dezordonat în spatele gărzilor. Odrade întrezărea în răstimpuri capul cu semeție ridicat al Sheeanei și părul ei bălțat de soare. Dar cei care-i atrăgeau mai mult atenția erau gardienii cu coifuri galbene. Înaintau cu o aroganță ce le fusese inoculată din copilărie. Se știau superiori oamenilor obișnuiți. Iar oamenii obișnuiți reacționau în mod previzibil, trăgându-se în lături pentru a lăsa cale liberă cortegiului.

Totul se petrecea într-un mod atât de firesc, încât Odrade, urmărind înaintarea grupului, avea impresia că asistă la un alt dans ritual, rămas neschimbat de milenii.

Ca și cu alte numeroase ocazii, Odrade se considera în acest moment un arheolog, dar nu unul care scotocește printre rămășițele prăfuite ale timpurilor apuse, ci unul care se concentrează asupra lucrului ce făcea în mod frecvent obiectul atenției Surorilor, și anume felul în care oamenii își poartă în ei trecutul. În cazul de față, modelul creat de Tiran era evident. Apropierea Sheeanei era un spectacol regizat cândva de însuși Împăratul-Zeu.

Sub fereastra ei, cei cinci bărbați goi continuau să danseze. Mulțimea

din jur însă, observă Odrade, dădea semne de nervozitate. Deși niciun cap nu se întorcea împreună cu altele spre falanga Gărzii Preoțești care înainta, oamenii *știau.*

Turma știe întotdeauna când se apropie păstorii.

Agitația oamenilor crescu dintr-odată. N-aveau de gând să se lase privați de haos! Un bulgăre de pământ azvârlit de departe se sparse la picioarele dansatorilor. Cei cinci nu ratară niciun pas din suita figurilor, dar mișcările lor se accelerară. Durata intervalelor dintre repetiții dovedea că aveau o memorie remarcabilă.

Un alt bulgăre de pământ zbură din mulțime și izbi umărul unui dansator. Nici unul dintre cei cinci nu păru să se sinchisească.

În piață izbucniră strigăte, care fură reluate în cor, transformându-se repede într-un soi de incantație. Ici și colo, glasuri disparate răcneau ocări și blesteme. Incantația era însoțită de bătăi ritmice din palme ce păreau a vrea să contracareze mișcările dansatorilor. Prestația acestora însă rămânea neschimbată.

Psalmodia mulțimii deveni un vacarm ritmic, al cărui ecou se răsfrângea în zidurile clădirilor din apropiere. Oamenii încercau să-i distragă pe dansatori de la dansul lor, să rupă înlănțuirea mișcărilor. Odrade simțea că scena la care asista avea o semnificație profundă.

Alaiul Sheeanei trecuse între timp de mijlocul pieței și își continua drumul spre grosul mulțimii, care se afla la vreo cincizeci de metri de V-ul Gărzii Preoțești. Gardienii avansau cu același pas hotărât, nepăsători la cei ce se retrăgeau în pripă din calea lor. Sub coifurile galbene, ochii lor priveau drept înainte, pe deasupra oamenilor. S-ar fi zis că nu vedeau nici gloata, nici dansatorii, nici vreun alt obstacol care ar fi putut să le împiedice înaintarea.

Incantația mulțimii încetă brusc, ca și când ar fi fost curmată de semnul unui dirijor invizibil. Cei cinci bărbați continuau să danseze. Tăcerea din piață era atât de tensionată, încât Odrade simți cum i se ridică perii de pe ceafă. Sub ochii ei, cei trei gardieni aflați printre spectatorii din față se întoarseră ca un singur om și se îndreptară spre intrarea imobilului, ieșind din câmpul ei vizual.

Din puhoiul de oameni, un glas strident de femeie zbieră o sudalmă.

Dansatorii nu dădură niciun semn c-ar fi auzit.

Mulțimea strânse cercul în jurul lor. Fetița care le păzea hainele nu se mai vedea nicăieri.

Falanga Sheeanei mărșăluia mai departe, urmată de preotese și de protejata lor.

În dreapta ferestrei lui Odrade erupse subit violența. Oamenii se loveau unii pe alții. Proiectilele reîncepură să zboare spre dansatori. Mulțimea își reluă incantația, într-un ritm mai rapid.

În același timp, oamenii aflați în rândurile din spate se dădeau la o parte pentru a lăsa să treacă gardienii. Fără să-și ia ochii de la dansatori, fără să-și întrerupă contribuția la haosul care creștea, făceau loc cortegiului.

Odrade privea fascinată spectacolul. Totul se petrecea în același timp: învălmășeala, încăierările, înjurăturile, litania neîntreruptă, înaintarea implacabilă a gărzilor și a cortegiului.

Înlăuntrul coconului protector al preoteselor, Sheeana își răsucea capul în toate părțile pentru a încerca să vadă ce se întâmpla.

În mulțime își făcuseră apariția ciomege care izbeau în stânga și-n dreapta, dar nimeni nu atacă vreun gardian sau alt membru din alaiul Sheeanei.

Dansatorii continuau să țopăie în interiorul unui cerc ce se strângea tot mai mult în jurul lor. Îmbulzeala împingea încetul cu încetul oamenii înspre clădirea de unde-i privea Odrade, care era nevoită să-și lipească fruntea de plaz pentru a vedea ce se petrece dedesubt.

Gărzile din fruntea cortegiului înaintau prin coridorul creat în mijlocul haosului. Preotesele nu se uitau nici într-o parte, nici în alta. Gardienii cu coifuri galbene priveau drept înainte.

Cuvântul dispreț era prea slab pentru a descrie atitudinea lor, își spunea Odrade. Pe de altă parte, nu s-ar fi putut zice nici că mulțimea ignora trecerea cortegiului. Fiecare dintre grupuri era

conștient de existența celuilalt, însă trăiau în lumi separate, ale căror reguli distincte le respectau cu strictețe, fiecare de partea lui. Doar Sheeana părea să nu cunoască acest protocol secret. Sărea întruna pe vârful picioarelor, încercând să vadă dincolo de trupurile care stăteau pavăză în jurul ei.

Sub fereastra lui Odrade, mulțimea se năpusti dintr-odată în față. Dansatorii fură luați pe sus, ca niște corăbii înșfăcate de un val gigantic. Odrade întrezări frânturi de piele goală burdușite și aruncate de colo-colo, într-un vacarm infernal. Trebuia să facă un efort de concentrare pentru a izbuti să separe zgomotele care urcau până la ea.

Era curată demență!

Nici unul dintre dansatori nu încercase să opună rezistență. Aveau să fie uciși? Era vorba de un sacrificiu? Analizele Bene Gesserit nu dădeau nici măcar o idee despre ceea ce se întâmpla în realitate.

Sub privirile lui Odrade, coifurile galbene se despărțiră în două șiruri, creând un culoar prin care Sheeana și preotesele ei trecură spre intrarea clădirii. Apoi gardienii strânseră rândurile, se întoarseră și formară un arc protector în fața intrării, ținându-și toiegele în poziție orizontală la nivelul taliei.

Haosul din piață începu să se potolească. Nu se zărea nici unul dintre cei cinci dansatori, în schimb răniți erau cu duiumul, unii zăcând la pământ, alții ridicându-se amețiți. Mulți aveau capul însângerat.

Odrade își îndreptă spatele, încercând să pună puțină ordine în cele văzute.

De necrezut!

Nici unul dintre rapoarte, nici una dintre holo-imaginile aflate în posesia Comunității nu reușeau să redea realitatea acestui fenomen! În bună parte, era vorba și de mirosuri – mirosul de praf, de transpirație, intensa concentrare de feromoni umani... Odrade inspiră adânc. Își simți tremurul lăuntric. În piață, mulțimea redevenise un mozaic de indivizi diferiți, care se preumblau printre

tarabele bazarului. Unii dintre ei plângeau, unii blestemau. Alții râdeau.

Ușa din spatele lui Odrade se deschise brusc. Sheeana intră râzând. Odrade se răsuci și observă, pe culoar, gărzile ei și câteva preotese, înainte ca Sheeana să închidă ușa.

Ochii fetiței străluceau de însuflețire. Fața ei îngustă, pe care se conturau deja viitoarele trăsături de femeie, era încordată sub efectul emoției înăbușite. Încordarea dispăru când Sheeana o privi pe Odrade.

Foarte bine, gândi Odrade observând schimbarea. *Lecția întâi a legăturii noastre a și început.*

– Ai văzut dansatorii? întrebă Sheeana, făcând o piruetă și sărind de pe un picior pe altul până ce ajunse în fața lui Odrade. Nu-i așa că-s grozavi? Mie mi se par formidabili! Cania nu voia să mă lase nici măcar să mă uit. Spune că-i prea periculos pentru mine să particip la Siaynoq. Dar mie nu-mi pasă! Shaitan nu i-ar mânca niciodată pe acești dansatori!

Într-o revărsare de înțelegere subită, comparabilă doar cu ceea ce resimțise în timpul agoniei mirodeniei, Odrade avu revelația fenomenului pe care-l văzuse în piață. Fusese nevoie doar de prezența și de cuvintele Sheeanei pentru ca totul să devină deodată limpede.

Un limbaj!

Profund ancorat în conștiința lor colectivă, acești oameni purtau în ei, în mod inconștient, un limbaj ce le spunea lucruri pe care ei nu voiau să le audă. Dansatorii îl vorbeau. Sheeana, de asemenea. Era un limbaj alcătuit din intonații, din mișcări și din feromoni, o combinație subtilă și complexă ce luase naștere așa cum luau naștere toate limbajele.

Din necesitate.

Odrade îi zâmbi fetiței voioase din fața ei. Acum, știa cum să-i prindă în laț pe tleilaxu. Acum, înțelegea mai bine planurile lui

Taraza.

Trebuie s-o însoțesc pe Sheeana în deșert cu prima ocazie. Vom aștepta doar să-și facă apariția acel Maestru tleilaxu, acel Waff. Îl vom lua cu noi!

Independența și libertatea sunt concepte complexe. Ele își au originea în noțiunea religioasă de liber-arbitru și sunt înrudite cu mistica suveranului, care stă la baza oricărei monarhii absolute. Fără monarhii absoluți, calchiați după zeii antici și domnind prin grația credinței într-o constrângere religioasă, independența și libertatea nu ar fi dobândit niciodată semnificația pe care o au în prezent. Acestea sunt idealuri care își datorează existența opresiunilor din trecut iar forțele care le mențin sunt, în mod ineluctabil, condamnate să se uzeze dacă nu sunt periodic revigorate prin lecții spectaculoase sau prin noi opresiuni. Este cheia de boltă a existenței mele.

Leto II, Împăratul-Zeu al Dunei
„Înregistrările de la Dar-es-Balat"

După ce parcurseseră vreo treizeci de kilometri prin pădurea deasă care se întindea la nord-vest de Citadela Gammu, Teg îi ținu în așteptare, sub protecția unei prelate de biocamuflaj, până ce soarele asfinți în spatele înălțimilor ce se zăreau la vest.

– În noaptea asta schimbăm direcția, spuse el.

Trei nopți la rând îi condusese fără șovăială printre copacii cufundați în beznă, făcând o magistrală demonstrație a posibilităților memoriei lui de mentat. Fiecare pas corespunsese întocmai traseului pe care i-l indicase Patrin.

– Am început de atâta stat jos, se plânse Lucilla. Și va urma iarăși o noapte friguroasă.

Teg împături prelata și o repuse în raniță.

– Puteți să vă mișcați puțin pe-aici ca să vă dezmorțiți picioarele, dacă vreți, zise el. Dar n-o să plecăm decât în momentul când va fi deplin întuneric.

Rămase așezat, cu spatele sprijinit de trunchiul unui conifer cu crengi dese, și-i privi din umbră pe Lucilla și pe Duncan, care făcură câțiva pași înspre luminiș. Cei doi rămaseră o clipă pe loc, zgribulindu-se, în vreme ce ultimele resturi ale căldurii de peste zi se risipeau în frigul care începea să se lase. Da, avea să fie iarăși o noapte rece, își spuse Teg, dar cu siguranță că nu vor avea timp să se gândească la asta.

Imprevizibilul.

Schwangyu nu s-ar fi așteptat în niciun caz ca ei să se mai afle încă atât de aproape de Citadelă, și mergând pe jos.

Taraza ar fi trebuit să apese mai mult pe avertismentul ei în legătură cu Schwangyu, gândi el.

Nesupunerea violentă și flagrantă a lui Schwangyu față de autoritatea unei Maici Superioare era o sfidare a tradiției. Logica mentatică nu putea să accepte o astfel de situație fără a dispune de informații suplimentare.

Un aforism pe care îl învățase în cursul studiilor sale îi reveni în memorie. Era unul dintre acele îndemnuri la prudență menite să-l obișnuiască pe un mentat să-și strunească judecățile logice.

„Confruntat cu o pistă logică, perfect definită de tăișul briciului lui Occam, mentatul riscă să urmărească firul logicii până la propria lui nimicire."

Cu alte cuvinte, logica putea să dea greș.

Se întoarse cu gândul la felul în care se comportase Taraza pe nava Ghildei și imediat după aceea. *A vrut să-mi dea de înțeles că va trebui să acționez absolut pe cont propriu. Trebuie să examinez problema din punctul meu de vedere, nu dintr-al ei.*

De aceea fusese nevoie ca amenințarea lui Schwangyu să fie o una reală, pe care el s-o descopere, s-o înfrunte și s-o rezolve de unul singur.

Taraza nu se gândise însă care ar putea fi consecințele pentru Patrin.

De fapt, lui Taraza puțin îi pasă de ceea ce s-ar putea întâmpla cu Patrin. Sau cu mine. Ori cu Lucilla.

Dar cu ghola-ul?

De el sigur că-i pasă!

Nu era logic ca ea să...

Abandonă acest făgaș de raționament. Taraza nu voia ca el să acționeze în mod logic. Ea voia ca el să facă exact ce făcea acum, ce făcuse întotdeauna în situații critice.

Imprevizibilul.

Exista un soi de logică și în asta, dar care avea darul de a-i proiecta pe protagoniști în plin haos.

Din care trebuie să restabilim apoi propria noastră ordine.

Durerea îl năpădi dintr-odată. *Patrin! Bătrâne Patrin! Tu știai, pe când eu nu înțelesesem încă nimic! Ce-o să mă fac fără tine?*

Aproape că putea să audă răspunsul credinciosului aghiotant, pe tonul acela strict oficial pe care îl folosea ori de câte ori voia să-i reproșeze ceva comandantului său.

„Sunt sigur că veți face tot ce vă stă în puteri, Bashare.“

Raționamentul cel mai rece îi spunea că n-avea să mai audă niciodată sunetul acelei voci venind de la un Patrin în carne și oase. Vocea însă... vocea rămânea. Omul trăia încă în memoria lui.

– N-ar trebui să pornim?

Era Lucilla, care se apropiase de copacul la rădăcina căruia ședea el. Duncan aștepta lângă ea. Amândoi aveau ranițele în spate.

În timp ce el medita sub copac, se înnoptase de-a binelea. Lumina rece a stelelor crea umbre vagi în luminiș. Se ridică în picioare, își

luă rănița și, aplecându-se pentru a evita ramurile joase, ieși la marginea rariștei. Duncan îl ajută să-și pună rănița.

– Schwangyu se va gândi până la urmă și la această posibilitate, spuse Lucilla. Cercetașii ei vor veni să ne caute și pe aici. Știi asta.

– Tot ce se poate, dar nu înainte de a fi urmărit pista falsă până la capăt, zise Teg. La drum!

Pătrunse primul în desișul pădurii, apucând înspre vest.

Timp de trei nopți îi călăuzise de-a lungul a ceea ce numise „itinerarul memorizat al lui Patrin". Acum, în cea de-a patra noapte, își reproșa faptul că nu fusese în stare să proiecteze consecințele logice ale comportării lui Patrin.

Cunoșteam foarte bine profunzimea loialității sale, dar nu m-am gândit să proiectez consecințele evidente ale acestei loialități. După atâția ani petrecuți împreună, credeam că-i cunosc gândurile la fel de bine ca pe ale mele. Patrin, afurisitule! Nu era nevoie să mori!

Își dădea seama, acum, că sacrificiul lui Patrin corespunsese unei necesități reale. Patrin o întrevăzuse. Mentatul nu-și îngăduise s-o vadă. Logica putea fi la fel de oarbă ca orice altă facultate.

După cum Bene Gesseritul o spusese *și o demonstrase* de atâtea ori.

Iată de ce mergem pe jos. Schwangyu nu se așteaptă la asta.

Teg se vedea nevoit să admită că parcurgerea cu piciorul a ținuturilor nelocuite de pe Gammu îi deschidea o perspectivă cu totul nouă. Toată această regiune fusese lăsată în paragină și redevenise sălbatică în epocile Foametei și Dispersiei. Ulterior, fusese reîmpădurită, dar în așa fel încât să rămână un ținut sălbatic. Pentru a te orienta în acest ținut, trebuia să-i cunoști potecile tainice și reperele naturale. Teg și-l imagina pe Patrin adolescent, învățând pe de rost configurația terenului – movila aceea stâncoasă, vizibilă printr-o rariște, la lumina stelelor, piscul acela ascuțit, cărăruia asta întortocheată, șerpuind pe sub copacii uriași...

„Se vor aștepta să încercăm s-ajungem la o non-navă", căzuseră de acord el și Patrin când puseseră la punct planul. *„Ținta falsă va trebui să-i*

atragă în această direcție.“

Patrin nu precizase că *el* avea să fie acea țintă falsă.

Teg își înghiți anevoie nodul din gât.

Lui Duncan nu i se mai putea asigura protecția în Citadelă, își spuse el pentru a se justifica.

Dar acesta era adevărul.

Lucilla își manifestase nemulțumirea încă din prima zi, când se ghemuiseră sub prelata de biocamuflaj care-i proteja contra instrumentelor de detecție ale patrulelor aeriene.

– Trebuie s-o încunoștiințăm pe Taraza!

– De îndată ce va fi cu putință.

– Și dacă pățești ceva? Trebuie să știu și eu în ce constă planul dumitale de salvare.

– Dacă pățesc ceva, nu vei putea să urmezi itinerarul lui Patrin. N-avem timp să ți-l imprimi în memorie.

Duncan nu vorbise aproape deloc în ziua aceea. Îi observa în tăcere și, din când în când, moțăia, pentru a se trezi înviorat, dar cu o scânteiere mânioasă în privire.

În cursul celei de-a doua zile petrecute sub prelată, îl întrebă brusc pe Teg:

– De ce vor să mă omoare?

– Ca să zădărnicească planul Comunității în ceea ce te privește, răspunse Teg.

– Și care-i acest plan? întrebă Duncan țintuind-o cu o privire aprigă pe Lucilla.

Apoi, văzând că ea nu-i răspunde:

– Îl cunoaște. Sunt sigur că îl cunoaște, pentru că trebuie să mă facă

să devin dependent de ea. S-o iubesc!

Teg găsi că Lucilla își ascundea destul de bine exasperarea. Era limpede că toată cronologia programului ei în legătură cu ghola-ul fusese dată peste cap de această fugă neprevăzută.

Pe de altă parte, reacția lui Duncan dezvăluia o altă posibilitate. Era ghola-ul un Dreptvorbitor în stare latentă? Cu ce talente ascunse îl mai înzestraseră viclenii tleilaxu pe acest ghola?

La căderea celei de-a doua nopți, Lucilla îl interpelase:

– Taraza ți-a ordonat să-i restabilești memoria originală! Cum ai să poți face asta aici?

– Când vom ajunge la adăpost.

În noaptea aceea, Duncan mersese între ei fără să scoată o vorbă, dar cu un pas sprinten, energic. Era plin de o nouă vitalitate. Auzise!

Teg nu trebuie să pățească nimic, gândea el. Oriunde și oricare era acel adăpost, Teg trebuia să ajungă acolo viu și nevătămat. *Atunci, voi afla!*

Duncan nu știa ce anume avea să afle, dar acum era convins că exista ceva pentru care merita să lupte. Această pădure virgină trebuia să-l conducă spre acea țintă. Își amintea de momentele în care contemplase, de la Ferestrele Interzise ale Citadelei, aceste ținuturi sălbatice, spunându-și că aici ar fi putut să se simtă liber. Dar, acum, acea impresie de libertate departe de lume se evaporase. Pădurea virgină nu mai era decât o cale către ceva mult mai important.

Lucilla, în ariergardă, se forța să fie calmă și vigilentă. Nu-i rămânea decât să accepte ceea ce nu putea să schimbe. O parte a atenției sale se acroșa ferm de instrucțiunile lui Taraza:

„Ține-te scai de ghola și, la momentul oportun, îndeplinește-ți misiunea.“

Pas cu pas, Teg măsura kilometrii. Erau în cea de-a patra noapte de marș. Patrin estimase că le vor trebui patru nopți pentru a ajunge la destinație.

Și ce destinație!

Întregul lor plan de salvare în caz de pericol se baza pe descoperirea de către Patrin, în anii adolescenței, a unuia dintre numeroasele mistere ale Gammu-ului. Teg își amintea cuvintele lui Patrin:

– Am fost din nou acolo acum două zile, sub pretextul unei misiuni personale de recunoaștere. Locul a rămas neatins. Sunt încă absolut singurul care știe de existența lui.

– Cum poți să fii sigur?

– Am luat câteva măsuri de precauție când am părăsit Gammu-ul, cu ani în urmă. Semne imperceptibile, pe care oricine altcineva le-ar fi deranjat. Nimic n-a fost mișcat din loc.

– Un non-glob Harkonnen, zici?

– Foarte vechi, dar cu toate instalațiile încă intacte și în perfectă stare de funcționare.

– Dar proviziile? Apă, alimente...

– Tot ce e necesar se află stocat în containerele anentropice din centru.

Teg și Patrin puseseră la punct planul, sperând să nu fie niciodată nevoiți să recurgă la acel refugiu despre care știau numai ei, iar Patrin îl ajutase pe Teg să-și graveze în memorie itinerarul secret către descoperirea lui din tinerețe.

În spatele lui Duncan, Lucilla scoase o exclamație înăbușită împiedicându-se de o rădăcină.

Trebuia s-o fac atentă, gândi Teg. Era clar că Duncan îl urma cu urechea ciulită, în vreme ce Lucilla mergea cufundată în gânduri.

Asemănarea dintre fizionomia ei și cea a lui Darwi Odrade era remarcabilă, cugetă Teg. Când stătuseră una lângă alta, la Citadelă, le observase pe îndelete. Firește, diferența de vârstă era net perceptibilă. Tinerețea lui Lucilla se manifesta prin trăsături mai rotunjite, mai bogate în grăsime subcutanată. Vocile însă! Timbrul,

accentul, subtilitatea inflexiunilor atonale, particularitățile specifice limbajului Bene Gesserit... erau identice. Pe întuneric, ar fi fost cu neputință să le deosebești.

Pentru cineva care cunoștea Bene Gesseritul așa cum îl cunoștea el, nu putea exista dubiu. Această asemănare nu era accidentală. Dată fiind propensiunea Comunității de a dubla și redubla liniile sale genetice de valoare pentru a-și proteja cât mai bine investițiile, exista cu certitudine o origine ancestrală comună.

Suntem, cu toții, Atreizi, gândi el.

Taraza nu-i dezvăluise planul ei în legătură cu ghola-ul, dar propria lui includere în acest plan îi dădea acces la o tramă în curs de formare. Structura era incompletă, însă liniile principale începeau să se contureze.

Generație după generație, Surorile încheiaseră același târg cu tleilaxu, cumpărând de la ei ghola-ii Idaho, pe care-i formau aici, pe Gammu, doar pentru a-i vedea în cele din urmă asasinați. Bene Gesseritul aștepta un moment prielnic. Era un fel de joc sinistru care, după toate aparențele, ajunsese la punctul său culminant numai pentru că o fetiță capabilă să le comande viermilor de nisip își făcuse apariția pe Rakis.

Gammu însuși făcea parte din plan. Planeta era plină de semne caladaniene. Subtilitatea daniană se suprapunea vechilor cutume mai brutale. Nu doar populația Gammu-ului provenise din sanctuarul danian unde bunica Tiranului, Doamna Jessica, își sfârșise zilele.

Teg văzu semnele descoperite sau ascunse încă de la primul său tur de recunoaștere efectuat pe Gammu.

Bogăția!

Semnele existau pentru cine voia să le vadă. Bogăția se prelingea în universul lor ca o amibă în căutarea unui loc capabil s-o găzduiască. Teg știa că pe Gammu exista o bogăție provenită din Dispersie. O bogăție atât de mare, încât puțini erau cei ce bănuiau (sau erau în stare să își imagineze) întreaga ei amploare și adevărata ei putere.

Se opri brusc. Elemente ale peisajului din imediata apropiere îi solicitau toată atenția. În fața lor se întindea un platou de stâncă goală, complet expus, cu reperele pe care Patrin le implantase în memoria lui. Era, poate, porțiunea de traseu a cărei traversare prezenta cel mai mare pericol.

„Nu există nici grote, nici vegetație destul de deasă pentru a vă ascunde. Să țineți prelata la îndemână.“

Teg scoase prelata de biocamuflaj din raniță și și-o puse pe braț. Apoi le făcu semn celorlalți că puteau să-l urmeze. Țesătura neagră a prelatei foșnea atingându-i coapsa la fiecare pas.

Lucilla era din ce în ce mai puțin o enigmă, gândi el. Aspira la titlul de Doamnă în fața numelui ei, Doamna Lucilla. Asta probabil că-i suna foarte plăcut la ureche. Câteva Doamne reapăruseră printre Cucernicele Maici de când Casele Mari începuseră să iasă din lunga perioadă de obscuritate pe care le-o impusese Poteca de Aur a Tiranului.

Lucilla, Seducătoare-Impregnatoare.

Toate femeile cu această calificare în Comunitatea Surorilor erau experte în tehnicile sexuale. Teg fusese inițiat în tainele funcționării acestor tehnici de propria sa mamă, care îl trimisese încă de foarte tânăr la femei localnice alese cu grijă, pentru a învăța să recunoască semnele relevante, atât la el însuși, cât și la femei. Acest gen de învățătură era strict interzis în afara Canonicatului, dar mama lui Teg fusese una dintre *ereticele* Bene Gesseritului.

„Vei avea nevoie de asta cândva, Miles.“

Fără îndoială că mama sa fusese înzestrată într-o mică măsură cu darul prestiinței. Îl înarmase cum se cuvine împotriva Impregnatoarelor antrenate să amplifice semnalele orgasmice pentru a obține fixarea legăturilor inconștiente între mascul și femelă.

Lucilla și Duncan. O impregnare de către ea ar echivala cu o impregnare de către Odrade.

Teg aproape că auzea țăcănitul pieselor potrivite care se îmbucau

unele într-altele în mintea lui. Dar ce era cu fata aceea de pe Rakis? Voia Lucilla ca, după ce-l va fi impregnat pe Duncan, să-l învețe tehnicile de seducție pentru ca el s-o subjuge, la rândul lui, pe cea care le comanda viermilor?

N-am încă suficiente date pentru un Calcul Primar.

După *ce* traversară periculoasa zonă descoperită, Teg se opri. Puse la loc prelata de biocamuflaj și închise ranița în timp ce Duncan și Lucilla așteptau în tăcere. Oftă adânc. Prelata asta îl neliniștea ori de câte ori trebuia să o folosească. Nu avea puterea de deflexiune a unui adevărat ecran de luptă, dar dacă ar fi fost atinsă de un fascicul laser, scurta deflagrație care-ar fi rezultat ar fi putut să le fie fatală.

O jucărie periculoasă!

Teg fusese dintotdeauna suspicios față de asemenea invenții sofisticate. Prefera să se bizuie pe propria lui inteligență, pe reflexele lui și pe cele Cinci Poziții ale Manierei Bene Gesserit pe care le învățase de la mama sa.

Nu folosi instrumente, decât când sunt absolut necesare pentru a-ți amplifica puterile trupului. Era unul dintre preceptele Bene Gesserit cele mai importante.

– De ce te-ai oprit? întrebă Lucilla.

– Ascult noaptea, răspunse Teg.

Duncan, a cărui față avea un aer spectral în lumina astrală filtrată de frunzișul copacilor, îl privi lung. Trăsăturile lui Teg aveau, cumva, darul să-l liniștească. De parcă s-ar fi aflat gravate, undeva, într-o memorie inaccesibilă. *Pot să am deplină încredere în omul acesta.*

Lucilla își zicea că motivul acestui popas era faptul că trupul bătrân al lui Teg avea nevoie de un răgaz de odihnă, dar nu se putea hotărî să-și exprime cu voce tare părerea. Teg spusese că planul său de fugă includea și o soluție pentru a ajunge împreună cu Duncan pe Rakis. Foarte bine. Asta era tot ce conta deocamdată.

Era convinsă că adăpostul spre care îi conducea Teg nu putea fi decât o non-navă sau un non-spațiu. Nimic altceva n-ar fi fost

suficient. Și, după cum dedusese din cele câteva vorbe aruncate de Teg, cheia întregului plan de salvare era Patrin.

Lucilla fusese prima care înțelesese în ce fel avea să plătească Patrin fuga lor. Patrin era veriga cea mai slabă. Rămânea în spate, prizonierul lui Schwangyu. Capturarea țintei false era inevitabilă. Și numai un neghiob ar fi putut să-și închipuie că unei Cucernice Maici cu puterile lui Schwangyu i-ar fi fost greu să smulgă secretele unui biet mascul. Schwangyu nici măcar n-ar fi trebuit să recurgă la mijloacele de persuasiune radicale. Subtilitățile Glasului și metodele de interogare ce constituiau încă monopolul Bene Gesseritului – cutia cu durere și presiunile neuronale – ar fi fost mai mult decât suficiente.

În aceste condiții, singura formă pe care putea s-o ia loialitatea lui Patrin față de Basharul său era clară. Cum putuse Teg să fie atât de orb?

Dragostea!

Acea legătură veche și puternică între cei doi bărbați. Schwangyu avea să acționeze rapid și fără menajamente. Patrin știa asta. O știa cu siguranță și Teg, dar nu-și pusese problema.

Vocea lui Duncan o smulse cu brutalitate din gândurile în care se cufundase.

– Un topter! În spatele nostru!

– Iute!

Teg trase prelata din raniță și o aruncă peste ei. Ghemuiți în bezna impregnată de mirosul de pământ reavăn, ascultară zgomotul ornitopterului care trecu pe deasupra lor fără a se opri și fără a face cale întoarsă.

După ce se încredințară că nu fuseseră detectați, porniră iarăși la drum, călăuziți de Teg pe *itinerarul memorizat* al lui Patrin.

– Era un aparat de recunoaștere, spue Lucilla. Încep să bănuiască... sau Patrin...

– Economisește-ți energia pentru mers, îi tăie vorba Teg.

Lucilla nu insistă. Știau amândoi că Patrin era mort. Orice discuție era inutilă.

Nu-i un mentat oarecare, gândi ea.

Mama lui Teg fusese o Cucernică Maică Bene Gesserit care își învățase fiul lucruri ce depășeau limitele autorizate, deja înainte ca Bene Gesseritul să-l ia oficial în primire. Ghola-ul nu era singurul de aici care dispunea de resurse necunoscute.

Traseul pe care-l urmau părea a fi o potecă de animale ce urca șerpuind panta abruptă a unei coline acoperite de o pădure deasă. Lumina stelelor nu izbutea să străpungă frunzișul copacilor. Doar memoria extraordinară a mentatului îi menținea pe drumul cel bun.

Lucilla simțea sub tălpi un sol spongios. Se ghida doar după auz, urmărind sunetul pașilor lui Teg.

Duncan e neobișnuit de tăcut, observă ea. *Parcă s-a închis în el însuși*. Desigur, se supunea ordinelor. Îl urma pe Teg. Dar ea simțea că această obediență avea caracterul unei strategii de moment. Duncan își păstra gândurile doar pentru el. Se supunea fiindcă asta îi convenea momentan. Răzvrătirea lui Schwangyu implantase în el germenul unei independențe sălbatice. Dar tleilaxu? Ce vor fi implantat *ei* în acest ghola?

Teg se opri pe prima porțiune plată de sub copacii uriași, pentru a-și trage sufletul. Lucilla îl auzi respirând zgomotos. Asta îi aminti din nou că mentatul era foarte bătrân, mult prea bătrân pentru acest gen de efort. Îl întrebă cu blândețe:

– Totul e-n regulă, Miles?

– Când n-o să fie, te anunț eu.

– Cât mai avem? întrebă Duncan.

– Puțin.

Teg reluă urcușul.

– Trebuie să iuțim pasul, spuse el după o clipă. Șaua asta de deal e ultima etapă.

Acum, când acceptase moartea lui Patrin ca pe o certitudine, gândurile lui reveneau neîncetat, ca acul unei busole, la Schwangyu și la ceea ce trebuie că se petrecea în cugetul ei. Schwangyu simțea, probabil, că-i fuge pământul de sub picioare. Trecuseră patru zile și patru nopți fără a se da de urma fugarilor! Niște inși care puteau să-i scape astfel unei Cucernice Maici erau capabili de orice! Cu siguranță că părăsiseră deja planeta. Cu o non-navă, fără doar și poate. Dar dacă...

Raționamentele lui Schwangyu vor fi fost pline de *dar dacă.*

Patrin fusese veriga fragilă, însă Patrin fusese învățat să elimine orice verigă fragilă. Fusese învățat de un maestru – Basharul Miles Teg.

Teg își scutură lacrimile cu o mișcare bruscă a capului. Necesitățile imediate cereau un fond de onestitate pe care nu-l putea evita. Nu fusese niciodată un bun mincinos, nici măcar cu el însuși. Încă din primele stadii ale formației sale de mentat, își dăduse seama că mama sa, precum și toate celelalte persoane care se ocupaseră de educația lui, implantaseră în el un profund simț al onestității personale.

Aderarea la un cod al onoarei.

Acest cod, așa cum putea să-l identifice în ființa lui, îl fascinase dintotdeauna pe Teg. El începea cu recunoașterea faptului că oamenii nu erau creați cu toții egali, că posedau aptitudini înnăscute diferite și că trăiau evenimente diferite în cursul existenței lor. Toate acestea produceau oameni cu înzestrări diferite, oameni diferiți ca valoare.

Pentru a se conforma acestui cod, Teg înțelesese de timpuriu că trebuia să se situeze pe el însuși cu precizie în fluxul ierarhiilor observabile și să accepte ideea că poate va veni un moment din care nu va putea evolua mai mult.

Condiționarea era profundă. Teg nu reușise niciodată să-i descopere adevăratele rădăcini. În mod cert, era legată de ceva inerent

umanității sale. Ea dicta, cu o forță invincibilă, limitele comportamentului permis celor aflați deasupra lui ca și celor aflați dedesubtul lui în piramida ierarhiei.

Iar cheia acestei relații este loialitatea.

Loialitatea circula de jos în sus și de sus în jos, fixându-se oriunde găsea un punct de ancorare meritoriu. Teg știa că suscitase el însuși asemenea loialități. Și nu se îndoia că Taraza l-ar fi susținut în toate situațiile, cu excepția uneia singure: cea în care sacrificiul persoanei lui ar fi devenit necesar pentru supraviețuirea Comunității Surorilor. Lucru, de altfel, cu totul îndreptățit. La asta se rezuma, în ultimă instanță, loialitatea lor, a tuturor.

Sunt Basharul lui Taraza. Asta spune codul.

Și acesta era codul care îl ucisese pe Patrin.

Sper că n-ai suferit, bătrânul meu prieten.

Din nou, Teg se opri sub plafonul înalt al copacilor. Scoțând din teaca cizmei pumnalul de luptă, crestă un mic semn în trunchiul cel mai apropiat.

– Ce faci? îl întrebă Lucilla.

– Un semn secret, răspunse el. Îl cunosc numai oamenii pe care i-am instruit eu. Și Taraza, firește.

– Dar de ce...

– Am să-ți explic mai târziu.

Porni mai departe și se opri lângă un alt arbore, pe trunchiul căruia gravă același semn – o crestătură infimă care, în această pădure virgină, ar fi putut foarte bine să fie urma lăsată de gheara unui animal sălbatic.

În timp ce-și continuau drumul, Teg își dădu seama că luase deja o decizie în privința lui Lucilla. Nu trebuia s-o lase să-și ducă la îndeplinire planul în legătură cu ghola-ul. Toate proiecțiile sale mentatice referitoare la siguranța și integritatea psihică a ghola-ului

ajungeau la aceeași concluzie. Trezirea amintirilor din epoca preghola ale lui Duncan trebuia să aibă prioritate asupra oricărei Impregnări de către Lucilla. Teg era conștient că nu-i va fi ușor s-o contracareze. Pentru a înșela o Cucernică Maică era nevoie să fii mai bun mincinos decât se străduise el vreodată să fie.

Totul trebuia să pară cât mai firesc, rezultatul normal al împrejurărilor. Lucilla nu trebuia să bănuiască niciun moment că el o obstrucționa. Teg nu-și făcea prea multe iluzii în legătură cu șansele sale în fața unei Cucernice Maici întărâtate. Soluția optimă ar fi fost s-o ucidă. Asta i-ar fi fost, cu siguranță, mult mai ușor. Dar consecințele! Niciodată n-ar fi putut s-o convingă pe Taraza că recursese la o măsură atât de sângeroasă din necesitatea de a-i executa ordinele.

Nu. Trebuia să aștepte, observând și ascultând, pentru a acționa la momentul potrivit.

Ieșiră într-o poieniță la capătul căreia se înălța un perete de rocă vulcanică. La baza lui se zărea, în lumina stelelor, un hățiș de tufe și arbuști spinoși – pete întunecate pe fondul albicios al stâncii.

Teg reperă gaura și mai întunecată de la rădăcina unei tufe.

– De aici încolo vom merge târâș, spuse el.

– Simt un miros de ars, zise Lucilla.

– Aici s-a oprit ținta falsă, explică Teg. Ceva mai încolo, în stânga, a lăsat o zonă carbonizată, simulând urmele decolării unei non-nave.

Exclamația înăbușită a lui Lucilla se auzi deslușit. *Ce cutezanță!* Dacă Schwangyu s-ar fi încumetat să pună un prețient pe urma lui Duncan (care era singurul reperabil, Teg și ea fiind protejați ca toți descendenții Sionei), toate semnele ar fi confirmat că ajunseseră până în acest loc, de unde părăsiseră planeta la bordul unei non-nave. Dar asta numai dacă...

– Unde ne duci? întrebă ea.

– Într-un non-glob Harkonnen, răspunse Teg. Se află aici de milenii și nu ne așteaptă decât pe noi.

În mod cu totul firesc, cei ce dețin puterea caută să împiedice dezvoltarea cercetării „sălbatice". Căutarea neîngrădită a cunoașterii a produs, de când lumea, concurenți indezirabili. Cei puternici nu doresc decât „cercetări restrânse", menite să dea naștere doar unor produse și idei controlabile și, mai cu seamă, permițând ca majoritatea beneficiilor să revină investitorilor care aparțin sistemului. Din nefericire, un univers al hazardului, plin de variabile relative, nu poate oferi garanția unor asemenea „cercetări restrânse".

„Considerații referitoare la Ix"
Arhivele Bene Gesserit

Hedley Tuek, Mare Preot și conducător legitim al Rakisului, nu se simțea la înălțimea sarcinii ce-i era impusă în momentul de față.

Noaptea înnegurată de praf învăluia orașul Keen, dar aici, în sala sa de audiențe, lumina numeroaselor licurigloburi alunga umbrele. Însă, până și în acest loc din inima Templului răzbătea clar geamătul vântului, acel supliciu la care era supusă periodic planeta.

Sala de audiențe avea forma unui patrulater neregulat, de șapte metri lungime, cu un perete de patru metri la capătul mai lat. Peretele opus era doar cu puțin mai îngust. Tavanul, de asemenea, se înclina aproape imperceptibil în aceeași direcție. Draperii din fibră de mirodenie și combinații subtile ale zugrăvelii în galbenuri și griuri deschise disimulau aceste iregularități. Una din draperii masca un cornet acustic al cărui rol era de a purta chiar și sunetele cele mai slabe până la urechile celor ce ascultau în odaia învecinată.

Darwi Odrade, noua comandantă a Citadelei Bene Gesserit de pe Rakis, era singură cu Tuek în sala de audiențe. Doar un spațiu îngust

separa cele două perne verzi pe care ședeau, față în față.

Tuek încercă să ascundă o strâmbătură. Efortul îi crispă trăsăturile, altminteri impozante, într-o mască revelatoare. Se pregătise cu cea mai mare grijă pentru confruntarea din seara aceasta. Costumierii ajustaseră îndelung roba pe trupul lui înalt și solid. Sandale împletite din fir de aur îi împodobeau picioarele lungi. Distraiul de sub robă era un veșmânt de paradă – nu avea nici pompe, nici buzunare colectoare, nici reglaje dintre acelea care consumau timp și răbdare pentru a fi puse la punct. Părul său sur și mătăsos, lung până la umeri, era pieptănat îngrijit, încadrându-i perfect fața pătrată, gura cu buze cărnoase și bărbia masivă. Ochii lui căpătară brusc un aer de bunăvoință afabilă, o expresie pe care o copiase de la bunicul său. Cu această expresie își făcuse intrarea în sala de audiențe pentru a se întâlni cu Odrade. Se simțise foarte demn și impunător în clipa aceea, dar acum avea impresia că era gol și ciufulit.

Adevărul e că nu prea are mare lucru în cap, își spunea Odrade.

Cât despre Tuek, el gândea: *Nu pot să discut cu ea despre Manifestul ăla îngrozitor! Nu când un Maestru tleilaxu înconjurat de Dansatori-Fețe ascultă în camera de alături. Ce m-o fi apucat să mă pun într-o situație ca asta?*

– Este erezie, pur și simplu, spuse cu voce tare.

– Dar voi nu reprezentați decât o religie printre atâtea altele, replică Odrade. Și, cu cei care se întorc din Dispersie, proliferarea schismelor și a credințelor de tot felul va...

– Singura credință adevărată este a noastră! decretă Tuek.

Odrade își reprimă un zâmbet. *A zis-o tocmai la țanc. Iar Waff l-a auzit, cu siguranță*. Tuek era mai mult decât ușor de manipulat. Dacă Surorile nu se înșelau în privința lui Waff, cuvintele pe care le pronunțase Marele Preot aveau să-i provoace o furie turbată Maestrului tleilaxu.

Pe un ton grav și rău prevestitor, Odrade spuse:

– Manifestul ridică probleme care interesează pe toată lumea, pe credincioși la fel ca și pe necredincioși.

– Ce au toate astea de-a face cu Copila Sfântă? făcu Tuek. Mi-ați trimis vorbă că trebuie să ne întâlnim pentru a discuta probleme referitoare la...

– Exact! Știți foarte bine – și nu încercați să negați acest lucru – că tot mai mulți oameni încep să manifeste un adevărat cult pentru Sheeana. Manifestul dă de înțeles...

– Manifestul! Manifestul! E un document eretic care trebuie să dispară! Cât despre Sheeana, cerem să fie repusă sub tutela noastră, și numai a noastră!

– Exclus, rosti cu voce blândă Odrade.

Ce agitat e, observă ea. Gâtul lui Tuek rămânea aproape țeapăn în timp ce capul se mișca ba într-o parte, ba în alta. Toate mișcările indicau o draperie murală din dreapta lui Odrade, cu tot atâta discreție ca și când Tuek ar fi ațintit asupra locului respectiv un proiector. Cât de transparent era acest Mare Preot! La fel de bine ar fi putut să anunțe că Waff trăgea cu urechea, undeva, în spatele acelei draperii.

– Aveți de gând s-o luați de pe Rakis, o acuză Tuek.

– V-am promis că va rămâne aici, spuse Odrade.

– Dar de ce să nu...

– Știți foarte bine! Sheeana și-a exprimat cât se poate de clar dorințele și acest lucru vi s-a adus, cu siguranță, la cunoștință. Vrea să devină Cucernică Maică.

– Dar ea e deja...

– Mare Preot Tuek! Nu vă mai prefaceți. Sheeana a spus ce anume dorește iar noi suntem bucuroase să-i facem pe plac. Ce obiecții ați putea ridica? Pe vremea fremenilor existau Cucernice Maici care-l slujeau pe Zeul Fracționat. De ce n-ar exista și în zilele noastre?

– Dumneavoastră, Surorile Bene Gesserit, vă pricepeți a-i face pe oameni să spună ceea ce n-ar vrea să spună, declară acuzator Tuek. N-ar trebui să discutăm lucrurile acestea în particular. Consilierii mei...

– Consilierii dumneavoastră n-ar face decât să ne tulbure discuția. Implicațiile Manifestului Atreides...

– Nu vreau să discut decât despre Sheeana!

Tuek își îndreptă umerii, adoptând ceea ce i se părea lui a fi postura sa de Mare Preot neînduplecat.

– Despre ea discutăm, replică Odrade.

– Atunci dați-mi voie să vă spun răspicat că pretindem prezența mai multor preoți în anturajul ei. Trebuie păzită de...

– Așa cum a fost păzită pe terasa aceea?

– Cucernică Maică Odrade, vă aflați pe Planeta Sfântă Rakis! Nu aveți, aici, nici un fel de drepturi fără îngăduința noastră!

– Drepturi? Sheeana a devenit ținta – da, ținta! – nenumăratelor ambiții, iar dumneavoastră vorbiți despre drepturi?

– Datoria mea de Mare Preot e clară. Sfânta Biserică a Zeului Fracționat va...

– Mare Preot Tuek! Mă străduiesc din răsputeri să rămân în limitele decente ale politeții. Ceea ce fac este atât în interesul dumneavoastră, cât și în al nostru. Măsurile pe care le-am luat...

– Măsurile? Ce măsuri?

Cuvintele ieșiseră din gura lui Tuek ca o mârâială răgușită. Vrăjitoarele astea Bene Gesserit erau îngrozitoare! Cu tleilaxu în spatele lui și cu o Cucernică Maică în fața lui, Tuek se simțea ca o minge aruncată dintr-o parte într-alta, în jocul cumplit dintre două energii terifiante. Pașnicul Rakis, locul netulburat al activităților sale cotidiene, dispăruse, iar el fusese proiectat într-o arenă ale cărei reguli nici măcar nu-i erau pe de-a-ntregul lămurite.

– Am cerut să vină aici Basharul Miles Teg, răspunse Odrade. Atâta tot. Primele sale detașamente vor sosi curând. O să întărim apărările planetare ale Rakisului.

– Îndrăzniți să ne impuneți...

– Nu vă impunem nimic. Sistemul defensiv al Rakisului a fost reorganizat de statul-major al lui Teg la cererea propriului dumneavoastră tată. Acordul semnat cu acea ocazie a inclus, la insistențele tatălui dumneavoastră, o clauză care prevede efectuarea de către noi a unor revizii periodice.

Tuek amuți, năucit. Waff, acel sinistru pitic tleilaxu, auzise tot! Conflictul era inevitabil! Tleilaxu voiau să încheie un acord secret pentru stabilirea prețurilor melanjului. N-aveau să îngăduie amestecul Bene Gesseritului.

Odrade pomenise de tatăl lui, mort de mult. Tuek și-ar fi dorit ca tatăl lui să fi fost acum în această sală. Tatăl lui fusese un om dârz. El ar fi știut cum s-o scoată la capăt cu aceste forțe potrivnice. Întotdeauna știuse să-i țină la respect pe tleilaxu. Tuek își amintea de ziua în care ascultase (exact cum asculta Waff acum!) discuția cu un trimis tleilaxu, pe nume Wose... însoțit de un altul, pe care-l chema Pook. Ledden Pook. Ce nume imposibile aveau cu toții!

În gândurile încâlcite ale lui Tuek se ivi brusc un alt nume. Odrade îl pronunțase mai înainte: *Teg*! Monstrul ăla bătrân mai era încă în activitate?

Odrade vorbea din nou. Tuek, cu gâtlejul uscat, înghiți anevoie și se aplecă înainte pentru a asculta ce spunea.

– Teg va examina, cu această ocazie, și starea securității voastre interne. După cele întâmplate pe acoperișul...

– Interzic în mod oficial acest amestec în afacerile noastre interne, protestă Tuek. De altfel, nici nu e necesar. Garda Preoțească este întru totul la înălțimea...

– La înălțimea? repetă Odrade, clătinând cu tristețe din cap. Expresia nu mi se pare deloc la înălțimea noii situații de pe Rakis.

– Care nouă situație? întrebă Tuek cu o voce în care răzbătu spaima.

Odrade se mulțumi să-l privească în tăcere.

Tuek încercă să-și pună puțină rânduială în gânduri. Era cu putință ca Odrade să știe de tleilaxu care ascultau în cealaltă cameră? Imposibil! Inspiră adânc, tremurat. Ce era cu povestea asta despre apărările Rakisului? Sistemul lor defensiv era excelent. Dispuneau de cele mai bune monitoare și non-nave ixiene. În plus, toate marile puteri aveau interesul ca Rakisul să rămână independent, ca sursă suplimentară de mirodenie.

Toate, în afară de Bene Tleilax, cu supraproducția blestematelor sale cuve axlotl!

Gândul ăsta îl făcu să se cutremure dintr-odată. Tot ce spusese Cucernica Maică fusese auzit de un Maestru tleilaxu!

Tuek se rugă în gând lui Shai-Hulud, Zeul Fracționat, să-l apere. Omulețul înfiorător din încăperea alăturată pretindea că vorbește și în numele ixienilor și al Păstrăvăreselor. Îi dovedise cu documente. Asta era „noua situație" la care făcuse aluzie Odrade? Nimic nu le putea rămâne prea mult timp ascuns vrăjitoarelor Bene Gesserit!

Marele Preot nu-și putea împiedica un fior ori de câte ori se gândea la Waff: capul ăla mic și rotund, ochii scânteietori, nasul cârn și dinții aceia ascuțiți pe care-i dezvelea într-un zâmbet crispat. Waff arăta ca un copil la o scară puțin mai mare, până ce-i întâlneai scânteierea aceea din ochi și-l auzeai vorbind cu glasul acela pițigăiat. Tuek își amintea ce-i spusese cândva tatăl său despre felul în care vorbeau cei de pe Tleilax: „Cu glăscioarele lor de copii, rostesc lucruri de-a dreptul monstruoase!"

Odrade se foi, schimbându-și poziția pe pernă. Se gândea la Waff, care trăgea cu urechea. Auzise îndeajuns? Surorile care, la rândul lor, ascultau în secret conversația își puneau, desigur, aceeași întrebare. Cucernicele Maici obișnuiau să analizeze în amănunțime înregistrările unor asemenea competiții verbale, în vederea îmbunătățirii lor, precum și a descoperirii de noi avantaje pentru Comunitatea Surorilor.

Cred că Waff a auzit destul, își spuse în cele din urmă Odrade. *E momentul să schimbăm jocul.*

Pe tonul cel mai firesc cu putință, spuse:

– Mare Preot Tuek, o persoană importantă ascultă ce vorbim noi aici. E oare politicos să lăsați o asemenea persoană să tragă cu urechea pe furiș?

Tuek închise ochii. *Știe!*

Redeschise ochii și întâlni privirea impasibilă a Cucernicei Maici. Părea pregătită să aștepte astfel o veșnicie, până ce el avea să-i răspundă.

– Politicos? Eu...

– Invitați-l să vină să ia loc alături de noi.

Tuek își trecu dosul mâinii peste fruntea îmbrobonită. Tatăl său și bunicul său, care fuseseră Mari Preoți înaintea lui, stabiliseră răspunsuri rituale pentru o mulțime de situații, dar nici unul pentru un moment ca acesta. Să-l invite pe tleilaxu să vină să ia loc aici? În aceeași încăpere cu... Tuek își aminti deodată că avea oroare de mirosul Maeștrilor tleilaxu. Și tatăl lui se plânsese adesea: „Oamenii ăștia miros a mâncăruri grețoase."

Odrade se ridică în picioare.

– Când cineva mă ascultă, rosti ea, prefer să-l privesc în ochi. E oare nevoie să mă duc să-l invit eu însămi pe...

– Nu, vă rog! spuse Tuek, oprind-o cu un gest al mâinii, dar fără a se ridica de pe pernă. N-am avut de ales. A venit cu documente semnate de Păstrăvărese și de ixieni. A spus c-o să ne ajute s-o readucem pe Sheeana sub...

– Să vă ajute?

Odrade îl privi pe preotul scăldat în sudoare cu o expresie ce aducea a milă. Și unul ca ăsta își închipuia că guvernează Rakisul?

– E un conducător al Bene Tleilaxului, zise Tuek. Numele său este Waff și...

– Știu cum îl cheamă și știu pentru ce se află aici, Mare Preot Tuek. Ceea ce mă surprinde însă este că i-ați îngăduit să ne spioneze și...

– Nu-i vorba de spionaj! Purtăm negocieri. Vreau să zic... au apărut noi forțe de care trebuie să ținem seamă în...

– Noi forțe? Ah, da! Târfele din Dispersie. Nu cumva acest Waff a și adus câteva cu el?

Înainte ca Tuek să poată răspunde, ușa laterală a sălii de audiențe se deschise și Waff își făcu intrarea ca la teatru, urmat de doi Dansatori-Fețe.

I s-a spus să nu aducă Dansatori-Fețe! gândi Odrade.

– Numai dumneavoastră singur, rosti ea întinzând degetul. Ceilalți n-au fost invitați, nu-i așa, Mare Preot Tuek?

Marele Preot se ridică greoi în picioare, conștient de faptul că era mult prea aproape de Odrade, amintindu-și de toate poveștile înfricoșătoare care circulau pe seama isprăvilor fizice ale Cucernicelor Maici. Prezența Dansatorilor-Fețe nu făcea decât să-i sporească zăpăceala. Polimorfii îi inspiraseră dintotdeauna o panică nedefinită. Întorcându-se către ușă și chinuindu-se să-și compună o expresie amabilă, bolborosi:

– Numai... numai ambasadorul Waff, vă rog.

Cuvintele îi ardeau gâtlejul. Era mai mult decât groaznic! Se simțea ca și când ar fi stat gol pușcă în fața acestor oameni!

Odrade arătă o pernă din apropierea ei.

– Sunteți Waff, nu? Poftiți, vă rog, luați loc.

Waff înclină din cap de parcă atunci o vedea pentru prima oară. *Câtă politețe*! Făcându-le semn Dansatorilor-Fețe să rămână afară, merse până la perna indicată, dar rămase în picioare.

Odrade observă tensiunile care clocoteau în piticul tleilaxu. Un soi de mârâit surd părea să-i joace pe buze. Tot mai purta armele acelea ascunse în mâneci. Avea de gând să încalce înțelegerea lor?

Era timpul, își spuse ea, ca suspiciunile lui Waff să-și recapete acuitatea dintru început, ba chiar mai mult. Probabil că se simțea prins în lațde manevrele lui Taraza. Avea nevoie de acele Surori reproducătoare! Izul feromonilor îi dădea în vileag temerile profunde. Se gândea, așadar, la partea lui din tranzacție sau, cel puțin, la o *formă* oarecare de schimb. Taraza nu se aștepta, firește, ca Waff să împărtășească toate informațiile pe care le avea despre Onoratele Matres.

– Marele Preot Tuek îmi spune că sunteți pe cale să purtați... ăăă, negocieri, zise Odrade.

Și gândi: *Să-și amintească acest cuvânt*! Waff știa cu cine trebuiau purtate adevăratele negocieri. În timp ce vorbea, Odrade se lăsase în genunchi, apoi se reașezase pe pernă, dar poziționându-și picioarele în așa fel, încât să poată evita dintr-un salt orice atac din partea lui Waff.

Tleilaxul o privi un moment, apoi se întoarse spre perna pe care i-o arătase. Încet, se lăsă jos și se așeză, dar antebrațele sale rămaseră pe genunchi, cu mânecile robei îndreptate spre Tuek.

Ce-are de gând? se întrebă Odrade. Toate mișcările lui Waff indicau că pusese la cale ceva pe cont propriu. I se adresă din nou:

– Încercam să-l fac pe Marele Preot să înțeleagă importanța pe care o are Manifestul Atreides pentru...

– Atreides! izbucni Tuek, mai degrabă prăbușindu-se, decât așezându-se pe perna sa. Așa ceva nu poate proveni de la Atreizi.

– E un document cât se poate de elocvent, spuse Waff, întărind astfel temerile evidente ale Marelui Preot.

Asta, cel puțin, era conform planului, gândi Odrade.

– Promisiunea s'tori-ului nu poate fi ignorată, rosti ea. Mulți confundă s'tori-ul cu prezența Dumnezeului sau zeului lor.

Waff îi aruncă o privire surprinsă și mânioasă.

Tuek spuse:

– Ambasadorul Waff mi-a adus la cunoștință faptul că ixienii și Păstrăvărese sunt alarmați de această broșură, dar eu l-am asigurat că...

– Pe Păstrăvărese cred că putem să le ignorăm, interveni Odrade. Ele aud larma divină în tot locul.

Waff percepu ironia din cuvintele ei. Lui îi era adresată? Odrade avea dreptate în privința Păstrăvăreselor, bineînțeles. Se aflau atât de departe de vechea lor devoțiune, încât nu mai jucau decât un rol minor; iar în acest rol puteau fi dirijate de noii Dansatori-Fețe aflați acum la conducerea lor.

Tuek încercă să-i zâmbească lui Waff:

– Spuneați că ne-ați putea ajuta să...

– Aveți timp mai târziu pentru asta, îl întrerupse Odrade. Trebuia să mențină atenția lui Tuek la documentul care îl tulbura într-atât. Continuă, parafrazând un pasaj din Manifest: Voința ta și crezul tău – întregul tău sistem de credință – îți domină universul.

Tuek recunoscu formularea. Citise oribilul document. Manifestul insinua că Zeul și toate creațiile Lui nu erau altceva decât plăsmuiri umane. Șovăi, întrebându-se cum ar fi trebuit să reacționeze. Nici un Mare Preot nu putea trece cu vederea o asemenea erezie.

Înainte ca Tuek să-și poată găsi cuvintele potrivite, Waff o țintui pe Odrade cu privirea și răspunse într-un mod pe care aceasta, fiind ce era, nu putea să nu-l interpreteze corect.

– Păcatul prestiinței. Parcă așa-i spune în documentul acela, nu? Și nu tot acolo se spune că mintea credinciosului e o minte care stagnează?

– Întocmai! se repezi să întărească Tuek.

Se simțea recunoscător față de tleilaxu pentru intervenția lui.

Punctase exact esența acestei periculoase erezii!

Waff nu-i acordă nicio atenție. Continua s-o privească fix pe Odrade. Bene Gesseritul chiar credea că scopurile sale erau de nepătruns? Ei bine, să se lovească, atunci, de o putere și mai mare. Această Cucernică Maică se simțea atât de tare pe poziție! Dar Bene Gesseritul era departe de a bănui modul în care Atotputernicul păzea viitorul Shariatului!

Tuek nu se lăsă. Reluă pe același ton surescitat:

– Manifestul ăla atacă tot ce avem noi mai sfânt! Și e pe cale de a fi răspândit pretutindeni!

– De către tleilaxu, preciză Odrade.

Waff ridică ușor antebrațele, ațintind armele spre Tuek. Ezita doar fiindcă își dădea seama că Odrade îi întuise în parte intențiile.

Tuek își plimba privirea de la unul la celălalt. Acuzația lui Odrade era întemeiată? Sau era doar un alt vicleșug Bene Gesserit?

Odrade văzu șovăiala lui Waff și-i ghici temeiul. Căuta însă cheia motivațiilor sale. Ce avantaj ar fi putut să obțină tleilaxul ucigându-l pe Tuek? De bună seamă, voia să-l înlocuiască pe Marele Preot cu unul dintre Dansatorii săi polimorfi. Dar ce urmărea să realizeze cu asta?

Pentru a câștiga timp, spuse:

– Ar trebui să fiți mai prudent, domnule *ambasador* Waff.

– De când guvernează prudența necesitățile absolute? replică Waff.

Tuek se ridică în picioare și se deplasă câțiva pași, frângându-și mâinile.

– Vă rog! rosti el. Ne aflăm într-un loc sfânt. Nu se cuvine să discutăm aici de erezii, decât ca să găsim o cale pentru a le combate. (Se întoarse spre Waff.) Nu e adevărat, nu-i așa? Nu sunteți autorii acelui document odios.

– Nu l-am conceput noi, admise Waff.

Afurisit de preot! Se fâțâia de colo-colo!

– Eram sigur! făcu Tuek, trecând în spatele lui Waff și Odrade.

Odrade nu-l scăpa din ochi pe tleilaxu. Avea intenții ucigașe! Era absolut sigură. În spatele ei, Tuek zise:

– Nu vă puteți închipui câte neajunsuri ne pricinuiți, Cucernică Maică. Ser Waff ne-a propus să constituim un cartel al melanjului. I-am explicat că n-am putea să vă vindem mirodenie la un preț mai mare fiindcă una dintre dumneavoastră a fost bunica Zeului.

Waff lăsă capul în jos, așteptând. Preotul avea să revină în bătaia armelor sale. Dumnezeu nu va îngădui un eșec.

Tuek făcu doi pași și se opri în spatele lui Odrade, privindu-l pe Waff. Un fior de dezgust îi scutură trupul. Tleilaxu erau atât de abjecți, atât de... amorali. Nu se putea avea nicio încredere în ei. Cum să ia de bună dezmințirea lui Waff?

Fără a-și lua privirea de la tleilaxu, Odrade spuse:

– Sunteți sigur, Mare Preot Tuek, că perspectiva unui venit mai mare nu v-a ispitit?

Văzu cum brațul drept al lui Waff se deplasează ușor în direcția ei. Intențiile lui erau acum limpezi.

– Mare Preot Tuek, rosti ea, acest tleilaxu vrea să ne asasineze pe amândoi.

La cuvintele ei, Waff întinse brusc brațele spre cele două ținte separate, greu de atins. Mai înainte însă ca mușchii săi să poată reacționa, Odrade sări asupra lui. Auzi șuierul scurt al lansatoarelor de săgeți, dar nu simți nicio înțepătură. Mâna ei stângă despică aerul, rupând brațul drept al lui Waff, în timp ce piciorul ei drept îi frângea brațul stâng.

Waff scoase un urlet.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că o Bene Gesserit era capabilă de asemenea rapiditate, aproape egală cu cea a Onoratei Mater de pe nava de conferințe ixiană. În pofida durerii, nu se gândea decât că trebuia să transmită neapărat această informație la Bandalong. Cucernicele Maici erau capabile de derivații sinaptice în situații limită!

Ușa din spatele lui Odrade se deschise brusc și Dansatorii-Fețe ai lui Waff dădură buzna în cameră. Dar Odrade era deja în spatele micuțului tleilaxu, cu ambele mâini încleștate de beregata lui.

– Rămâneți pe loc sau s-a zis cu el! strigă ea.

Cei doi înlemniră.

Waff se zbătu, încercând să scape.

– Stai liniștit! porunci ea.

Apoi aruncă o privire către Tuek, care zăcea întins pe podea, în dreapta. Una dintre săgeți își atinsese ținta.

– Waff l-a ucis pe Marele Preot, spuse ea, vorbind pentru cei ce ascultau în secret.

Dansatorii-Fețe continuau să se holbeze la ea. Nehotărârea lor era ușor de deslușit. Nu încăpea îndoială că nici unul dintre ei nu-și dădea seama în ce măsură cele petrecute făceau jocul Bene Gesseritului. Tleilaxu căzuseră în propria lor capcană!

– Luați cadavrul, ieșiți pe culoar și închideți ușa, le spuse ea celor doi Dansatori-Fețe. Stăpânul vostru a făcut o prostie. Va avea nevoie de voi ceva mai târziu. (Apoi, adresându-i-se lui Waff:) Pe moment, ai mai multă nevoie de mine decât de ei. Spune-le să plece.

– Plecați, scheună Waff.

Cum polimorfii continuau s-o fixeze nemișcați, Odrade zise:

– Dacă nu ieșiți imediat, îl omor și pe urmă mă ocup și de voi.

– Executarea! zbieră Waff.

De data aceasta, Dansatorii-Fețe hotărâră că era vorba de un ordin al Stăpânului lor și se supuseră. Dar Odrade percepuse și altceva în vocea lui Waff. Își dădu seama că va avea de lucru ca să-l smulgă din starea de isterie sinucigașă.

De cum rămase singură cu el, extrase lansatoarele goale din mânecile lui și le vârî în buzunar. Avea să le examineze mai târziu, pe îndelete. În privința brațelor rupte, tot ce putea face era să-l aducă pe Waff pentru câteva clipe în stare de inconștiență și să imobilizeze fracturile. Improviză atele din pernele Marelui Preot și fâșii de pânză verde rupte dintr-o draperie.

Waff își recăpătă repede cunoștința. Gemu când dădu cu ochii de Odrade.

– Acum, dumneata și cu mine suntem aliați, spuse ea. Evenimentele care s-au petrecut în această sală au fost urmărite de reprezentante ale Bene Gesseritului și de membri ai unei facțiuni clericale care dorește înlocuirea lui Tuek.

Totul mergea prea repede pentru Waff. Îi trebui un moment ca să priceapă ce-i spusese Odrade. Se concentră, totuși, asupra celui mai important aspect.

– Aliați?

– Îmi închipui ce partener dificil va fi fost Tuek, spuse Odrade. Mereu șovăitor, în pofida ofertei evident avantajoase. Le-ai făcut un serviciu anumitor preoți eliminându-l.

– Ne ascultă și-n clipa asta? scânci Waff.

– Bineînțeles. Dar să discutăm despre acel monopol al mirodeniei. Defunctul și regretatul Mare Preot zicea că i-ai făcut o propunere. Să vedem dacă sunt în stare să ghicesc amploarea ofertei voastre.

– Brațele mele... gemu Waff.

– Bucură-te că mai ești în viață. Dacă n-aveam prezența de spirit să mă rețin, puteam să te omor.

– Ar fi fost mai bine pentru mine, zise Waff punând capul în piept.

– Nu însă și pentru Bene Tleilax, și cu siguranță nu pentru Comunitatea mea, replică Odrade. Ia să vedem... Da; ai promis să dotați Rakisul cu noile tipuri de combine aeropurtate, cele care permit recoltarea mirodeniei atingând deșertul doar cu gurile de aspirare.

– Ai tras cu urechea! o acuză Waff.

– Câtuși de puțin. E o ofertă foarte îmbietoare. Și sunt sigură că ixienii vi le furnizează pe gratis, motivați de propriile lor interese. Să continui?

– Ai spus că suntem aliați.

– Existența unui cartel ar sili Ghilda să cumpere și mai multe mașini de navigație ixiene, urmă netulburată Odrade. Ghilda ar ajunge, astfel, între fălcile concasorului vostru.

Waff ridică brusc capul pentru a o fulgera cu privirea. Mișcarea îi provocă junghiuri crâncene în brațele rupte și-i smulse un geamăt. În ciuda durerii, o cercetă atent pe Odrade printre pleoapele întredeschise. Vrăjitoarele credeau că la asta se reducea tot planul tleilaxu? Nu îndrăznea să spere că Bene Gesseritul se amăgea până într-atât.

– Bineînțeles, nu în asta consta planul vostru de căpetenie, spuse Odrade.

Waff făcu ochii mari. Îi citea gândurile!

– Sunt dezonorat, zise el. Cruțându-mi viața, ai cruțat ceva inutil.

Se lăsă, moale, pe pernă.

Odrade inspiră adânc. *E timpul să folosesc rezultatele analizelor elaborate de Casa Canonicatului*. Se aplecă la urechea lui Waff și șopti:

– Shariatul are încă nevoie de dumneata.

Waff își înăbuși o exclamație.

Odrade își îndreptă spatele. Reacția lui Waff spunea totul. Analizele

erau confirmate.

– Credeați că veți putea găsi aliați mai buni printre Rătăcitele din Dispersie, reluă ea. Onoratele Matres și alte curtezane de teapa lor. Dar te întreb: face limorcul alianță cu gunoiul lui?

Waff nu auzise rostindu-se această întrebare decât în cercul tainic al kehlului. Albindu-se la față, începu să respire mărunt, sacadat. Ce implicații aveau cuvintele ei! Se sili să ignore durerea care îi străpungea brațele. *Aliați*, spusese ea. Și știa de Shariat! Cum de știa?

– Ar putea vreunul din noi să rămână nepăsător la numeroasele avantaje pe care le-ar prezenta o alianță între Bene Tleilax și Bene Gesserit? întrebă Odrade.

O alianță cu vrăjitoarele powindah? Gândurile se învârtejeau în capul lui Waff. Iar durerea vie din brațe... Abia dacă izbutea s-o țină în șah. Momentul acesta părea atât de fragil! Simți sub limbă gustul acid al fierii.

– Ahh! făcu Odrade. Auzi? Preotul Krutansik și cei din facțiunea sa au sosit la ușa noastră. Or să propună ca unul dintre Dansatorii dumitale să se substituie defunctului Hedley Tuek. Orice altă soluție ar cauza prea multă zarvă. Krutansik e un om destul de înțelept, care s-a ținut în umbră până acum. Unchiul său, Stiros, l-a instruit bine.

– Ce are de câștigat Bene Gesseritul dintr-o alianță cu noi? izbuti Waff să întrebe.

Odrade zâmbi. Acum putea spune adevărul. Ceea ce era întotdeauna mult mai ușor, și, adesea, constituia cel mai convingător argument.

– Supraviețuirea sa în fața furtunii ce se apropie dinspre Dispersie, răspunse. Și supraviețuirea Bene Tleilaxului. Ultimul lucru pe care l-am putea dori ar fi pieirea celor ce sunt păstrătorii *Marii Credințe.*

Waff se înfundă în pernă. Femeia o spusese pe față! Apoi înțelese. Ce dacă auziseră și alții? Oricum, n-ar fi fost în stare să pătrundă înțelesul tainic al cuvintelor ei.

– Maicile noastre reproducătoare sunt la dispoziția dumitale, rosti Odrade.

Waff avu senzația că un cerc de fier îi eliberează deodată pieptul. Lucrul de neașteptat, lucrul de neînchipuit, lucrul *de necrezut* era adevărat! Bene Gesseritul nu era powindah! Curând, întregul univers avea să urmeze Bene Tleilaxul întru slava Adevăratei Credințe! Dumnezeu n-avea să îngăduie altă cale. Mai cu seamă nu aici, pe planeta Profetului!

Birocrația ucide inițiativa. Nimic nu urăsc birocrații mai mult decât inovația, îndeosebi inovația care produce rezultate mai bune decât vechile rutine tradiționale. Îmbunătățirile îi fac întotdeauna să pară inepți pe cei aflați în vârful piramidei. Și cui îi face plăcere să pară inept?

„Aplicarea procedurii prin eliminare în arta guvernării"
Arhivele Bene Gesserit

Rapoartele, rezumatele și consemnările de tot felul se înșirau de la un capăt la altul al mesei lungi la care stătea Taraza. Cu excepția gărzii de noapte și a serviciilor esențiale, întreaga Casă a Canonicatului era cufundată în somn. Doar sunetele familiare ale mașinilor care asigurau funcționarea instalațiilor răzbăteau până la apartamentele ei private. Două licurigloburi pluteau deasupra mesei, scăldând într-o lumină galbenă suprafața lemnului închis la culoare și teancurile de hârtie riduliană. Fereastra din fața mesei era o oglindă întunecată ce reflecta încăperea.

Arhive!

Holoproiectorul continua să debiteze, deasupra tăbliei mesei, fluxul pâlpâitor al informațiilor pe care le ceruse Taraza. Maica Superioară le trata cu destulă mefiență pe Arhiviste. Era o atitudine contradictorie, în măsura în care recunoștea, totuși, necesitatea clasificării informațiilor. Dar Arhivele Canonicatului erau, pentru ea, o junglă de abrevieri, sisteme de notație specializate, trimiteri și referințe codificate care necesitau deseori, spre a putea fi înțelese, recurgerea la serviciile unui mentat sau, mai rău, în momentele de extremă oboseală, la scotocirea printre Celelalte Memorii. Toate Arhivistele erau și mentați, firește, dar asta n-o încălzea cu nimic pe

Taraza. Arhivele nu puteau fi niciodată consultate direct. O bună parte a informațiilor obținute din această sursă depindea de interpretarea dată de persoana care le furniza. Altminteri (lucru și mai nesuferit!), trebuia să te bizui pe căutarea automată efectuată de holosisteme. Ceea ce, iarăși, implica o dependență de persoanele ce serveau sistemele. Toate astea confereau unor funcționare mai multă autoritate decât ar fi dorit Taraza să le delege.

Dependențe!

Taraza ura dependența. Era o recunoaștere amară, care-i amintea că puține evenimente din realitate se desfășurau așa cum îți închipuiai că vor trebui să se desfășoare. Chiar și cele mai bune proiecții mentatice acumulau erori... dacă li se lăsa destul timp.

Totuși, fiecare inițiativă a Comunității cerea în mod imperativ consultarea Arhivelor și elaborarea unor analize aparent nesfârșite. Până și operațiile comerciale cele mai banale pretindeau acest lucru. Pentru Taraza, era o cauză frecventă de iritare. Trebuia să semneze cutare contract? Era bine să încheie cutare tranzacție?

Întotdeauna venea clipa în care, în cursul unei ședințe, se vedea nevoită să tranșeze:

„Se aprobă analiza Arhivistei Hesterion."

Sau, cum se întâmpla deseori: „Raportul Arhivistelor se respinge din lipsă de pertinență."

Taraza se aplecă în față pentru a studia holoproiecția: „Studiu de program genetic referitor la subiectul Waff."

Examină parametrii stabiliți pe baza eșantioanelor celulare trimise de Odrade. Se întâmpla destul de rar ca o simplă zgâriere cu unghia să furnizeze suficient material pentru o analiză sigură, dar Odrade se descurcase destul de bine sub pretextul imobilizării brațelor fracturate ale tleilaxului. Taraza clătină din cap la vederea datelor. Eventualele progenituri s-ar fi dovedit cu siguranță aidoma tuturor celorlalte obținute în urma încercărilor de încrucișare efectuate de Bene Gesserit cu tleilaxu. Femelele ar fi fost refractare la orice sondaj de memorie; masculii, evident, n-ar fi oferit decât un haos

impenetrabil și respingător.

Taraza se lăsă pe spate și suspină. De îndată ce era vorba de date genetice, referințele și contrareferințele căpătau proporții copleșitoare. Oficial, banca de date se numea „Fișierul Apartenențelor Ancestrale“, FAA pentru Arhiviste. Surorile îi spuneau, de obicei, „Registrul armăsarilor de prăsilă“, denumire care, deși justificată, nu evoca nici pe departe incredibila complexitate a detaliilor ce figurau în sistemul de clasificare al Arhivelor. Ceruse proiecția parametrilor lui Waff pe trei sute de generații, un calcul simplu și relativ rapid, suficient pentru formarea unei imagini de ansamblu. Liniile principale de tip 300G (bunăoară, cea a lui Teg, cu toți frații, surorile și colateralii) se dovediseră fiabile de milenii. Instinctul îi spunea lui Taraza că ar fi fost zadarnic să-și piardă timpul împingând mai mult de atât proiecția referitoare la Waff.

Simți cum o răzbește oboseala. Își lăsă pentru o clipă capul pe brațele sprijinite de tăblia rece a mesei.

Și dacă mă înșel cu privire la Rakis?

Argumentele opoziției nu puteau fi aruncate în praful Arhivelor.

Blestemată fie dependența asta de calculatoare!

Bene Gesseritul își prelucrase pe calculator liniile genetice principale încă din Zilele Întunecate de după Jihadul Butlerian care nimicise „mașinile gânditoare“. În zilele „mai luminate“ de astăzi, tendința era de a da uitării motivațiile inconștiente care duseseră la acea orgie a distrugerii din trecutul îndepărtat.

Uneori, ni se întâmplă să luăm decizii perfect responsabile din motive de care nu suntem conștienți. O cercetare conștientă și minuțioasă a Arhivelor sau a Celorlalte Memorii nu oferă, din acest punct de vedere, nicio garanție.

Taraza își smuci o mână de sub frunte și izbi cu palma suprafața mesei. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu Arhivistele astea care aduceau, în pas alergător, *răspunsuri* la întrebările ei. Arhivistele alcătuiau o coterie disprețuitoare, vehiculând glume pe care le gustau numai ele. Le auzise comparându-și lucrul la FAA cu

activitatea crescătorilor de vite, autointitulându-se ba Asociația Zootehnistelor, ba Societatea pentru Protecția Animalelor. Fir-ar afurisite cu bancurile lor stupide! Miza deciziei din clipa de față era mai importantă decât ar fi fost ele capabile să-și imagineze. Subordonatele astea, care doar executau niște ordine, nu aveau responsabilitățile ei.

Înălță capul și privi, la celălalt capăt al camerei, nișa în care se afla bustul Surorii Chenoeh, ilustra înaintașă care îl întâlnise pe Tiran și-i consemnase spusele pentru posteritate.

Tu ai știut. Deși n-ai fost niciodată Cucernică Maică, ai știut. O demonstrează raportul tău. Cum de-ai știut să iei hotărârea cea bună?

Cererii de sprijin militar al lui Odrade trebuia să i se dea curs imediat. Marja de timp era prea îngustă. Dar acum, când Teg, Lucilla și ghola-ul dispăruseră fără urmă, trebuia pus în aplicare planul pentru situații neprevăzute.

Afurisitul de Teg!

Încă una din acțiunile lui imprevizibile. Nu putea să-l lase pe ghola expus pericolului, bineînțeles. Intențiile lui Schwangyu erau cât se poate de evidente.

Ce făcuse Teg? Se refugiase la Ysai sau într-unul dintre celelalte mari orașe de pe Gammu? Nu. Dacă acesta ar fi fost cazul, până acum i-ar fi dat de știre printr-unul din contactele secrete pe care le pregătiseră. Poseda o listă completă a acelor contacte, iar pe unele dintre ele se îngrijise să le verifice personal.

Era limpede că Teg nu avea încredere deplină în aceste contacte. Remarcase ceva, în cursul turului său de inspecție, ceva ce nu comunicase prin intermediul lui Bellonda.

Trebuia convocat Burzmali pentru a fi pus la curent cu evenimentele. Burzmali era cel mai competent. Format de Teg însuși, era principalul candidat la titlul de Bashar Suprem. Burzmali trebuia trimis pe Gammu.

Sunt pe cale să mizez pe o intuiție, își spuse Taraza.

Dar dacă Teg hotărâse să se ascundă în gaură de șarpe, urma pornea de pe Gammu. Și poate că tot acolo sfârșea. Da, Burzmali trebuia trimis pe Gammu. Rakisul trebuia să mai aștepte, nu exista altă soluție. Avantajele acestei mutări erau evidente. Ghilda n-avea să se alarmeze. Tleilaxu și cele din Dispersie, în schimb, aveau să muște cu siguranță din momeală. Dacă Odrade nu izbutea să-i prindă în capcană pe tleilaxu... dar nu, Odrade n-avea cum să dea greș. Lucrul acesta era acum aproape o certitudine.

Imprevizibilul.

Vezi, Miles? Am învățat câte ceva de la dumneata.

Nimic din toate acestea însă nu rezolva problema opoziției dinlăuntrul Comunității.

Taraza își lipi palmele de tăblia mesei și apăsă cu putere, ca și când ar fi încercat să ia pulsul celor de aici, din Casa Canonicatului, care împărtășeau opiniile lui Schwangyu. Împotrivirea verbală se domolise, dar asta însemna întotdeauna că se pregătea o izbucnire violentă.

Ce trebuie să fac?

O Maică Superioară era, în principiu, imună la indecizie în momente de criză. Dar noile relații stabilite cu Tleilaxul răvășiseră datele problemei. Unele recomandări pentru Odrade păreau evidente și fuseseră deja transmise. Această fracțiune a planului era plauzibilă și simplă.

Waff trebuia dus în deșert, cât mai departe de orice priviri indiscrete. Trebuia pusă la cale o situație limită care să se soldeze cu o experiență religioasă după vechiul și încercatul tipar stabilit de Missionaria Protectiva. Trebuia determinat dacă tleilaxu foloseau procesul de creare a ghola-ilor pentru a dobândi propriul lor gen de nemurire. Odrade era perfect capabilă să ducă la bun sfârșit această parte a planului remaniat. Dar totul depindea, în bună măsură, de fata aceea, Sheeana.

Viermii sunt, de fapt, marea necunoscută.

Taraza își reaminti sieși că viermii de astăzi nu mai erau cei din trecutul Rakisului. Chiar dacă Sheeana făcuse dovada puterii pe care o avea asupra lor, viermii aceștia rămâneau creaturi imprevizibile. Cum ar fi spus Arhivistele, n-aveau dosar. Taraza nu se îndoia de corectitudinea deducției lui Odrade cu privire la rakieni și dansurile lor. Era un punct pozitiv.

Un limbaj.

Dar pe care noi încă nu-l vorbim. Era un punct negativ.

Trebuie să iau o hotărâre în noaptea asta!

Taraza își lăsă spiritul conștient să rătăcească pentru o clipă de-a lungul șirului neîntrerupt de Maici Superioare ale căror amintiri se aflau ferecate în lăcașul fragil care era conștiința ei și cea a doar altor două Cucernice Maici: Bellonda și Hesterion. Era o potecă întortocheată printre Celelalte Memorii și se simțea prea obosită acum pentru a o parcurge până la capăt. Chiar pe marginea potecii, ar fi dat de observații asupra lui Muad'Dib, bastardul Atreides care zguduise de două ori universul – mai întâi îngenunchind Imperiul cu hoardele lui de fremeni, apoi zămislindu-l pe Tiran.

Dacă suntem înfrânte de data asta, s-ar putea să se termine cu noi, gândi ea. *Riscăm să fim înghițite cu totul de aceste femele-demoni din Dispersie.*

Exista o soluție de rezervă: copila de pe Rakis putea fi evacuată spre planetele centrale ale Comunității Surorilor pentru a-și petrece restul vieții, undeva, la capătul unui lung voiaj la bordul unei non-nave. O retragere deloc onorabilă.

Atâtea lucruri depindeau de Teg. Oare înșelase, pentru prima oară, așteptările Bene Gesseritului, sau găsise un mod imprevizibil de a pune la adăpost ghola-ul?

Trebuie să câștigăm timp, își spuse Taraza. *Trebuie să-i lăsăm lui Teg posibilitatea de a intra în legătură cu noi. Odrade va trebui să tergiverseze cât mai multe lucruri pe Rakis.*

Era o tactică periculoasă, dar evenimentele o impuneau.

Cu spatele țeapăn, Taraza se ridică din caniscaun și se apropie de

fereastra întunecată. Planeta Canonicatului era învăluită în beznă presărată cu stele. Un refugiu. Planeta Canonicatului. Asemenea planete nici măcar nu primeau nume; aveau doar un număr, undeva, în Arhive. Aceasta cunoscuse paisprezece secole de ocupație Bene Gesserit, dar ce însemnau paisprezece secole în fața eternității? Se gândi la non-navele care făceau de strajă pe orbită. Chintesența sistemului defensiv al lui Teg. Și totuși, Planeta Canonicatului rămânea vulnerabilă.

Problema purta un nume: „descoperirea întâmplătoare".

Era o deficiență care existase dintotdeauna. Acolo, în Dispersie, omenirea cunoștea o expansiune în formă de curbă exponențială, răspândindu-se într-un spațiu nemărginit. Poteca de Aur a Tiranului era, în sfârșit, asigurată. Sau nu? Cu siguranță că viermele Atreides plănuise mai mult decât doar supraviețuirea speciei.

Ne-a făcut ceva ce încă n-am reușit să dăm la iveală, nici măcar după atâtea milenii. Eu cred că știu ce-a făcut. Opoziția însă este de altă părere.

Nu era niciodată ușor, pentru Cucernicele Maici, să privească înapoi la robia pe care o înduraseră sub Leto II în decursul celor trei mii cinci sute de ani în care acesta își mânase cu biciul Imperiul pe Poteca sa de Aur.

Ne blocăm când privim retrospectiv la acea epocă.

Observându-și propria imagine oglindită în plazul întunecat al ferestrei, Taraza se încruntă. Avea o față mohorâtă, pe care se citeau cu ușurință semnele oboselii.

Am toate motivele să fiu obosită și mohorâtă!

Știa că formația ei o orientase în mod deliberat spre configurațiile negative. Acestea constituiau apărările și forțele ei. Rămăsese întotdeauna distantă în toate relațiile sale umane, chiar și în misiunile de seducție pe care le îndeplinise cândva în folosul Maestrelor Geneticiene. Taraza fusese dintotdeauna avocata diavolului și această componentă devenise predominantă în întreaga Comunitate, ca o consecință firească a ridicării ei la rangul de Maică Superioară. Asemenea condiții erau prielnice dezvoltării opoziției.

Cum spuneau sufii: *Putregaiul din centru se propagă către periferie.*

Ceea ce nu spuneau, însă, era că existau și putregaiuri utile, prețioase.

Avea, pentru a se liniști, câteva date pe care putea să se bizuie. În migrațiile sale umane, Dispersia dusese cu ea lecțiile Tiranului, modificate de o manieră sau alta, dar, în ultimă instanță, recognoscibile. Și într-o zi avea să se descopere o cale de anulare a invizibilității non-navelor. Taraza nu credea că Rătăciții din Dispersie făcuseră deja această descoperire. Cel puțin, nu Rătăcitele ce reveneau acum să dea târcoale regiunilor din univers care le zămisliseră.

Nu exista absolut nicio rută sigură printre forțele ce se înfruntau, dar Taraza considera că Bene Gesseritul se înarmase cât de bine îi stătuse în puteri. Problema Comunității era oarecum asemănătoare cu cea a Navigatorilor Ghildei care-și strecurau navele printre pliurile spațiului, evitând coliziunile și capcanele.

Capcanele. Asta era cheia. Și, chiar în acest moment, Odrade arma capcanele pe care Comunitatea Surorilor le pregătise pentru tleilaxu.

Ori de câte ori Taraza se gândea la Odrade, și asta se întâmpla deseori în aceste vremuri de criză, vechea lor legătură părea să se strângă. Era ca și când ar fi contemplat o tapiserie decolorată, unde doar unele trăsături își mai păstrau strălucirea. Iar trăsătura cea mai strălucitoare, cea care îi asigura lui Odrade o poziție trainică în preajma posturilor de comandă ale Comunității, era aptitudinea ei de a trece peste detalii pentru a ajunge direct la miezul adesea surprinzător al unui conflict. Era o formă a acelei periculoase prestiințe a Atreizilor ce lucra în secret înlăuntrul ei. Folosirea acestui talent ascuns constituia punctul care ridicase cele mai multe critici din partea opoziției și singurul argument căruia Taraza se vedea nevoită să-i recunoască valabilitatea. Acest fenomen insidios, ale cărui mișcări profunde nu răzbăteau la suprafață decât sub forma unor turbulențe ocazionale, *acesta* era adevărata problemă!

„Trebuie să ne folosim de Odrade, dar să nu șovăim s-o eliminăm dacă va fi necesar“, pledase Taraza. „Ne vor rămâne, oricum, cele mai multe dintre progeniturile ei.“

Taraza știa că putea conta pe Lucilla... presupunând că Lucilla se adăpostise pe undeva împreună cu Teg și cu ghola-ul. Desigur, mai existau și alți asasini de rezervă în Citadela de pe Rakis. Era o armă pe care poate că avea să fie nevoie s-o amorseze curând.

Simți, dintr-odată, un puternic tumult lăuntric. Celelalte Memorii îi recomandau extremă prudență. Niciodată nu trebuia să se mai întâmple să piardă controlul liniilor genetice! Da, dacă Odrade ar fi scăpat cu viață în urma unei tentative de eliminare, s-ar fi înstrăinat de Bene Gesserit pentru totdeauna. Odrade era o Cucernică Maică desăvârșită. Și asemenea Cucernice Maici vor mai fi dăinuit și în Dispersie. Nu printre Onoratele Matres pe care Comunitatea avusese prilejul să le observe... dar...

Niciodată! Aceasta era deviza operațională. Niciodată un alt Kwisatz Haderach sau un alt Tiran!

Trebuiau supravegheate reproducătoarele. Trebuiau supravegheate progeniturile lor.

Cucernicele Maici nu mureau când le murea carnea. Ele se cufundau tot mai adânc și mai adânc în miezul viu al Bene Gesseritului, până ce recomandările lor ocazionale și chiar observațiile lor inconștiente deveneau parte integrantă a continuității Ordinului.

Nu trebuie comisă nicio greșeală în privința lui Odrade!

Protecția contra lui Odrade necesita măsuri specifice, adaptate cu cea mai mare minuțiozitate. Odrade, care îngăduia o afectivitate limitată – „un pic de căldură umană", după cum se exprima ea –, susținea că emoțiile puteau fi sursa unor intuiții prețioase, cu condiția să nu te lași guvernată de ele. Taraza vedea în această *căldură umană* o portiță spre inima lui Odrade, o deschidere care o făcea vulnerabilă.

Știu foarte bine ce gândești tu despre mine, Dar, cu căldura ta umană față de o veche colegă de școală. Consideri că reprezint un pericol potențial pentru Comunitate, dar că pot fi salvată, chiar împotriva voinței mele, de „prietene" vigilente.

Taraza nu ignora faptul că unele dintre consilierele ei împărtășeau

părerea lui Odrade, deși se mulțumeau să asculte în tăcere și să-și păstreze judecățile pentru ele. Cele mai multe se conduceau încă după indicațiile lui Taraza, dar destule știau de talentul eratic al lui Odrade și sesizaseră îndoielile ei. Un singur lucru continua să asigure coeziunea Surorilor și Taraza nu încerca să se amăgească în această privință.

Fiecare Maică Superioară acționa în temeiul unei profunde și absolute loialități față de Comunitatea Surorilor. Nimic nu trebuia să pună în pericol continuitatea Bene Gesseritului, și în niciun caz propriile ei decizii. Cu scrupulozitatea și asprimea ei autocritică, Taraza își examina tot timpul propria-i relație cu perenitatea Ordinului.

În mod cert, nu exista nicio necesitate imediată de a o elimina pe Odrade. Totuși, Odrade se afla în prezent atât de aproape de esența proiectului ghola, încât mai nimic din ceea ce se petrecea acolo n-ar fi putut scăpa observației sale pătrunzătoare. Avea să sfârșească prin a deduce o bună parte din ceea ce nu i se dezvăluise. Manifestul Atreides fusese aproape un joc de noroc. Odrade, persoana cea mai indicată pentru a-l elabora, nu putuse decât să-și aprofundeze intuițiile atunci când îl redactase, însă cuvintele înseși constituiau bariera cea mai puternică împotriva oricărei revelații.

Waff avea să aprecieze acest lucru, își spuse Taraza.

Plecă de lângă fereastra întunecată și se duse să se reașeze în caniscaun. Momentul deciziei cruciale – punctul din care nu mai exista întoarcere – putea fi amânat, dar trebuiau luate măsuri tranzitorii. Redactă mental o ciornă de mesaj și o examină cu minuțiozitate în timp ce transmitea ordinul convocării lui Burzmali. Da, elevul preferat al Basharului avea să intre în acțiune, dar nu așa cum voia Odrade.

Mesajul adresat lui Odrade era cât se poate de simplu:

„Ajutoarele sunt pe drum. Deocamdată, tu ești la fața locului, Dar. În ceea ce privește securitatea Sheeanei, fă cum crezi. În rest, și în măsura în care nimic nu contravine ordinelor mele, execută planul stabilit.“

Gata. Asta era. Odrade avea deja instrucțiunile ei, liniile generale

care însemnau, pentru ea, „planul stabilit“, chiar dacă sesiza caracterul incomplet al ansamblului.

Odrade avea să se execute. Acel „Dar“ cădea bine, își spuse Taraza. *Dar și Tar*... Breșa pe care o reprezenta în *căldura umană* a lui Odrade era cea mai bună supapă de siguranță.

Masa lungă din dreapta este așternută pentru un ospăț cu friptură de iepure de deșert cu sos cepeda. Celelalte feluri, începând de la capătul îndepărtat al mesei, în sensul acelor de ceasornic, sunt: aplomaj de Sirius, chukka sub clopot de sticlă, cafea cu melanj (de remarcat emblema șoimului Atreides de pe filtru), pot-a-oie și, în clondirul din cristal de Balut, vin spumos de Caladan. De remarcat și anticul detector de otrăvuri disimulat în brațele candelabrului.

Dar-es-Balat
„Descrierea unei diorame din Muzeu“

Teg îl găsi pe Duncan în micul refectoriu de lângă bucătăria sclipitoare a non-globului. Oprindu-se în pragul odăii, îl studie cu atenție pe ghola. Trecuseră opt zile de la sosirea lor în acest loc și băiatul părea să-și fi depășit furia ciudată care pusese stăpânire pe el când pătrunseseră în tubul de acces al globului.

Mai întâi traversaseră o grotă cu tavanul jos, care mirosea puternic a urs. Stânca din fundul bârlogului nu era deloc stâncă, deși ar fi putut să înșele o examinare cu instrumentele cele mai sofisticate. O ușoară protuberanță din „stâncă“ se putea roti, dacă știai sau descopereai din întâmplare codul secret. Manevra făcea să se deschidă întregul perete din spate al grotei.

Tubul de acces, care se ilumină automat de îndată ce peretele se reînchise în spatele lor, avea pereții și tavanul ornamentați cu grifonul Harkonnenilor. Teg și-l imaginase dintr-odată pe adolescentul Patrin dând peste acest loc pentru prima oară (*Șocul! Emoția! Exaltarea!*) și nu observă reacția lui Duncan decât în momentul în care percepu un mârâit surd care umplea spațiul închis din jurul lor.

Duncan era cel ce mârâia (sau gemea) astfel, cu pumnii strânși, cu privirea ațintită la un grifon Harkonnen de pe peretele din dreapta. Pe chipul lui, furia și buimăceala luptau pentru supremație. Ridică brusc amândoi pumnii și izbi basorelieful care îl domina, însângerându-și mâinile.

– Fie ei blestemați în hăurile din fundul iadului! strigă.

Era o imprecație curios de matură într-o gură atât de tânără.

De cum pronunță aceste cuvinte, Duncan fu năpădit de un tremur necontrolat. Lucilla îl cuprinse pe după umeri și-i mângâie ceafa cu mișcări alinătoare, aproape senzuale, până ce tremurul se potoli.

– Ce m-a apucat să fac asta? întrebă el în șoaptă.

– Vei ști când ți se va restabili memoria originală, răspunse ea.

– Harkonnenii... murmură Duncan, aprinzându-se la față și ridicând ochii spre Lucilla. De ce îi urăsc într-atât?

– Nu se poate explica în cuvinte. Trebuie să aștepți până ce îți vei recăpăta amintirile.

– Nu vreau amintirile alea! izbucni Duncan. Apoi, tresărind, își întoarse privirea spre Teg și spuse: Ba le vreau! Da, le vreau.

Iar acum, în timp ce înălța ochii spre Teg, care-l observa din pragul reflectorului, gândurile lui se întoarseră de asemenea la momentul acela, căci întrebă:

– Când, Bashare?

– Curând.

Teg privi în jur. Duncan ședea singur la masa autocurățătoare pe care se afla un bol cu lichid de culoare brună. Basharul recunoscu mirosul unuia dintre numeroasele preparate cu adaos de melanj stocate în containerele anentropice. Containerele reprezentau un adevărat tezaur de alimente exotice, veșminte, arme și obiecte de tot felul – un muzeu de o valoare inestimabilă. Un strat fin de praf acoperea totul când pătrunseseră în non-glob, dar nimic din ceea ce

se afla aici nu suferise vreo deteriorare. Toate proviziile conțineau melanj. Nu în doze de natură a crea dependență, dacă nu erai un gurmand, însă îndeajuns pentru a se face simțit. Până și fructele conservate erau presărate cu mirodenie.

Lichidul brun din bolul lui Duncan făcea parte din stocul pe care Lucilla îl gustase și-l decretase comestibil. Teg nu știa exact cum izbuteau Cucernicele Maici acest lucru, dar și mama sa avusese același talent. Era suficient să guste dintr-un aliment sau dintr-o băutură pentru a-i cunoaște compoziția.

O privire aruncată spre orologiul ornamental de pe peretele opus al odăii îi spuse lui Teg că era mai târziu decât crezuse – trecuse de cea de-a treia oră a după-amiezei lor arbitrare. Duncan ar fi trebuit să se mai afle încă în bine utilata sală de antrenament, însă amândoi o văzuseră pe Lucilla urcând spre nivelurile superioare ale globului și Teg hotărâse să profite de ocazie pentru a discuta între patru ochi cu ghola-ul.

Trăgându-și un scaun, se așeză în fața lui Duncan.

– Mi-e silă de orologiile astea! mormăi acesta.

– Ți-e silă de tot ce se află aici, observă Teg.

Privi din nou spre orologiul încastrat în perete. Era o altă antichitate, un cadran rotund cu două arătătoare analogice și un secundar numeric. Cele două arătătoare, priapice, reprezentau trupuri goale: minutarul era un bărbat cu un falus enorm iar limba mică, o femeie cu picioarele depărtate. Ori de câte ori cele două ace se suprapuneau, bărbatul părea să penetreze femeia.

– Obscen, recunoscu Teg, apoi, arătând spre bolul lui Duncan: Îți place?

– Nu-i rea. Lucilla zice că face bine după antrenament.

– Maică-mea îmi pregătea o băutură asemănătoare după ce terminam o ședință de exerciții intensive.

Teg se aplecă în față și adulmecă lichidul. Își amintea încă gustul sățios și mirosul persistent de melanj care rămâneau pe limbă și-n

nări.

– Până când o să rămânem aici, Bashare? întrebă Duncan.

– Până când vom fi găsiți de cei care trebuie sau până când vom fi siguri că nu putem fi descoperiți.

– Dar... stând claustrați aici, cum vom ști?

– Când voi considera că e timpul, voi lua prelata de biocamuflaj și voi începe să fac de strajă afară.

– *Urăsc* locul ăsta!

– Se vede. Dar n-ai învățat încă ce-nseamnă răbdarea?

Duncan schiță o strâmbătură.

– Bashare, de ce ai grijă mereu să nu rămân singur cu Lucilla? întrebă el brusc.

Teg rămase o clipă cu răsuflarea tăiată, apoi inspiră adânc. Așadar, băiatul observase. Dar, dacă Duncan era conștient, însemna că-și dăduse seama și Lucilla!

– Nu cred că Lucilla a remarcat ce faci, Bashare, reluă Duncan, dar faptul începe să devină destul de evident. (Făcu ochii roată.) Dacă atenția ei n-ar fi atât de captivată de locul acesta... Unde se duce când dispare așa?

– Cred că e sus, în bibliotecă.

– Bibliotecă!

– Primitivă, de acord cu tine, dar, cu toate astea, fascinantă.

Teg ridică ochii spre tavanul ornamentat al bucătăriei învecinate. Momentul deciziei sosise. Nu putea conta pe faptul că Lucilla va mai rămâne mult timp distrasă. Deși, ce-i drept, el însuși împărtășea fascinația ei. Nu era greu să te lași furat de toate aceste minuni. Întregul complex al non-globului, cu un diametru de vreo două sute de metri, era o fosilă păstrată intactă din epoca Tiranului.

Când vorbea despre asta, vocea lui Lucilla devenea surdă, aproape o șoaptă.

– Sunt sigură că Tiranul știa de existența acestui loc, spusese ea la un moment dat.

Ideea stârnise imediat reacția de mentat a lui Teg. *De ce a îngăduit Leto II Familiei Harkonnen să risipească o parte atât de mare a ultimelor ei bogății într-o asemenea întreprindere?*

Poate că tocmai de asta – pentru a grăbi ruinarea Harkonnenilor.

Mitele și cheltuielile de transport cu navele Ghildei al materialelor de pe Ix se vor fi ridicat la sume astronomice.

– Să fi știut Tiranul că într-o zi vom avea nevoie de locul acesta? întrebase Lucilla.

Facultățile prestiente de care Leto II făcuse dovadă în repetate rânduri nu puteau fi nesocotite, recunoștea în sinea lui Teg.

În timp ce-l privea pe Duncan, care ședea în fața lui, Basharul simți cum i se ridică perii de pe ceafă. Exista ceva supranatural la această ascunzătoare Harkonnen, de parcă Tiranul însuși s-ar fi aflat cândva aici. Ce se întâmplase cu Harkonnenii care o construiseră? Teg și Lucilla nu găsiseră nicio relatare a circumstanțelor în care fusese abandonat non-globul.

Nici unul din ei nu putea face un pas în acest loc fără a se simți strivit de apăsarea istoriei. Teg se lovea neîncetat de întrebări cărora nu le afla răspuns.

Aceleași lucruri o frământau și pe Lucilla.

– Unde se vor fi dus? Celelalte Memorii nu-mi oferă nici măcar un singur indiciu.

– Să-i fi ademenit Tiranul afară pentru a-i ucide?

– Mă întorc în bibliotecă. Poate că astăzi am să descopăr ceva.

În primele două zile, Teg și Lucilla exploraseră globul cu de-

amănuntul. Un Duncan taciturn și posomorât îi urmase îndeaproape, ca și când s-ar fi temut să rămână singur. Fiecare nouă descoperire îi tulburase sau îi șocase.

Douăzeci și unu de schelete conservate în racle de plaz transparent, înșirate de-a lungul peretelui care înconjura centrul globului! Observatori macabri ai celor ce treceau prin acel loc pentru a ajunge la sala mașinilor sau la containerele anentropice.

Patrin îl prevenise pe Teg de prezența lor. În cursul uneia dintre primele sale explorări ale globului, tânărul Patrin descoperise un document ce menționa că scheletele aparțineau tehnicienilor care amenajaseră ascunzătoarea și pe care Harkonnenii îi masacraseră pentru a asigura păstrarea secretului.

În ansamblu, non-globul era o realizare remarcabilă, o enclavă în Timp, complet izolată de lumea înconjurătoare. După atâtea milenii, mașinile sale fără fricțiune continuau să creeze o proiecție mimetică pe care nici cele mai moderne instrumente de detecție n-ar fi putut s-o distingă de solul și roca mediului natural.

– Locul ăsta trebuie să ajungă intact în stăpânirea Comunității! nu contenea să repete Lucilla. E un adevărat tezaur! Au păstrat până și dosarele genetice ale familiei lor!

Nu numai atât păstraseră aici Harkonnenii. Teg deslușea tot timpul amănunte subtile sau grosolane care-i provocau repulsie. Ca acel orologiu! Obiectele de îmbrăcăminte, aparatele ce serveau la menținerea condițiilor de viață, feluritele ustensile destinate învățământului sau confortului – totul fusese marcat de acea predispoziție patologică a Harkonnenilor de a-și etala cu aroganță superioritatea autoproclamată față de orice alți oameni și orice alte criterii valorice.

Din nou, Teg se gândi la Patrin, care dăduse peste acest loc la o vârstă probabil nu mai înaintată decât cea pe care-o avea acum ghola-ul. Ce îl determinase să păstreze secretul, chiar și față de soția sa, atâția și-atâția ani? Patrin nu-i vorbise niciodată lui Teg despre motivele sale, dar mentatul extrapolase. O copilărie nefericită. Nevoia de a avea un refugiu al lui, neștiut de nimeni. Prieteni care nu erau prieteni, ci doar inși care abia așteptau un prilej pentru a

râde de el. Nici unul dintre aceștia nu merita să cunoască o asemenea minune. Era numai a lui! Și însemna mai mult decât un refugiu solitar. Era simbolul tainic al victoriei sale asupra celorlalți.

„Am petrecut acolo multe ore fericite, Bashare. Totul este încă în perfectă stare de funcționare. Arhivele sunt străvechi, dar extrem de instructive, odată ce ajungi să stăpânești limbajul arhaic. Sunt multe cunoștințe depozitate în locul acela. Dar veți înțelege când veți ajunge acolo. Veți înțelege o sumedenie de lucruri despre care nu v-am vorbit niciodată.“

Antica sală de antrenament purta urmele unei utilizări frecvente de către Patrin. Acesta modificase codificarea armelor la unele automate, de o manieră pe care Teg o recunoscuse cu ușurință. Contoarele demonstrau că Patrin petrecuse nenumărate ore torturându-și mușchii în exerciții complexe. Globul acesta explica multe dintre calitățile remarcabile pe care Teg fusese uimit să le descopere la Patrin. O mulțime de talente naturale fuseseră cizelate aici.

Automatele non-globului erau o altă problemă.

Majoritatea reprezentau încălcări flagrante ale vechilor interdicții privitoare la acest gen de mașini. Mai mult, unele dintre ele fuseseră concepute anume pentru satisfacerea anumitor plăceri, confirmând cele mai revoltătoare povești pe care Teg le auzise despre Harkonneni. Durerea ca sursă de plăcere! În felul lor, aceste obiecte ofereau explicația moralității austere și inflexibile pe care Patrin o dobândise pe Gammu.

Repulsia crea propriile ei modele de comportament.

Duncan bău o înghițitură lungă din lichidul brun și-l privi pe Bashar pe deasupra bolului.

– De ce ai coborât singur aici, când eu ți-am cerut să-ți termini mai întâi acea ultimă serie de exerciții? întrebă Teg.

– Exercițiile alea n-aveau niciun rost, răspunse Duncan lăsând bolul pe masă.

Ei bine, Taraza, te-ai înșelat, gândi Teg. *Își face criza de independență mai*

devreme decât ai prevăzut tu.

Observase și faptul că Duncan nu i se mai adresase cu respectuosul „Bashare".

– Îmi nesocotești ordinele?

– Nu tocmai.

– Atunci ce *tocmai* faci?

– Trebuie să *știu*!

– N-o să-ți mai fiu prea simpatic când ai să știi.

Duncan păru surprins.

– Bashare?

Ah, a reapărut „Bashare"!

– Te-am pregătit pentru un anumit gen de durere intensă, spuse Teg. E necesară ca să-ți putem restabili memoria originală.

– Durere, Bashare?

– Nu cunoaștem altă metodă pentru a-l redeștepta pe adevăratul Duncan Idaho – cel care a murit.

– Bashare, dacă vei face asta, nu-ți voi putea fi decât recunoscător.

– Așa spui acum. Dar, pe urmă, poate că nu vei mai vedea în mine decât un alt bici în mâinile celor ce te-au readus la viață.

– Nu e mai bine pentru mine să știu, Bashare?

Teg își trecu dosul mâinii peste gură.

– Dac-ai să mă detești... n-o să-ți găsesc nicio vină.

– Bashare, crezi că asta ai simți dacă ai fi în locul meu?

Totul, în atitudinea lui Duncan, de la poziția trupului până la

expresia feței și tremurul din glas, denota cea mai mare perplexitate.

Până aici e bine, își spuse Teg.

Diferitele etape ale procesului erau reglate cu o precizie care cerea ca fiecare reacție a ghola-ului să fie interpretată cu băgare de seamă. Duncan era acum descumpănit. Dorea cu ardoare un lucru de care, în același timp, se temea.

– Sunt doar instructorul tău, nu tatăl tău! zise Teg.

Duncan avu o mișcare de recul la asprimea tonului.

– Nu ești și prietenul meu?

– Asta nu-i o stradă cu sens unic. La întrebarea asta va trebui să-și dea singur răspuns adevăratul Duncan Idaho.

Ochii lui Duncan se voalară.

– O să păstrez și amintirea acestui loc? Îmi voi aminti și de Citadelă, de Schwangyu și de...

– Îți vei aminti tot. O bucată de vreme, vei avea un fel de memorie dublă, ca o dublă vedere, dar nu vei uita nimic din întâmplările recente.

O expresie cinică se întipări pentru o clipă pe chipul de adolescent și, când Duncan vorbi, în glasul lui răzbătu o notă sarcastică:

– Așadar, dumneata și cu mine vom deveni camarazi.

Punându-și în voce toată demnitatea și autoritatea gradului de Bashar, Teg se conformă întocmai instrucțiunilor de redeșteptare a ghola-ului.

– Nu țin neapărat să devin camaradul tău, rosti el țintuindu-l pe Duncan cu o privire sfredelitoare. S-ar putea să ajungi Bashar într-o zi. Cred că ai stofă. Dar, până atunci, eu voi fi mort de mult.

– Nu-i consideri camarazi decât pe alți Bashari?

– Patrin mi-a fost camarad și n-a depășit niciodată gradul de comandant de detașament.

Duncan privi bolul gol, apoi ridică ochii spre Teg.

– De ce n-ai comandat ceva de băut? Ai trudit și dumneata din greu, acolo sus.

Perspicace întrebare. Puștiul ăsta nu trebuia subestimat nicio clipă. Știa că împărtășirea hranei era unul dintre ritualurile de tovărășie cele mai vechi.

– Mirosul băuturii tale mi-a fost de-ajuns. Îmi trezește amintiri de care nu am nevoie în momentul de față.

– Atunci, de ce-ai coborât aici?

Acesta era – dezvăluit de inflexiunile vocii tinere a ghola-ului – amestecul de speranță și teamă așteptat. Duncan voia să-l audă pe Teg spunând un anumit lucru.

– Aveam nevoie de o evaluare exactă a progreselor pe care le-ai realizat după toate aceste antrenamente, răspunse Teg. Pentru asta a trebuit să vin să te văd.

– De ce o evaluare *exactă*?

Speranță și teamă! Era momentul schimbării de optică.

– N-am mai antrenat niciodată un ghola.

Ghola... Cuvântul rămase suspendat între ei, atârnând în mirosul de bucătărie pe care filtrele globului nu-l absorbiseră încă din aer. *Ghola*! Îl învăluia și aroma pătrunzătoare de mirodenie pe care-o degaja bolul gol al lui Duncan.

Băiatul se aplecă în față, fără să spună nimic, cu o expresie avidă. Teg își aminti observația lui Lucilla: „*Știe să folosească tăcerea*“.

Când deveni limpede că Teg nu avea de gând să dezvolte lapidara sa declarație, Duncan se lăsă pe spate, cu un aer dezamăgit. Colțul stâng al gurii sale coborî, într-o expresie posomorâtă, de frământare

lăuntrică. Totul era orientat spre interior, întocmai cum trebuia să fie.

– N-ai coborât aici ca să fii singur, spuse Teg. Ai venit ca să te ascunzi. Continui să te ascunzi și acolo, înlăuntrul tău, crezând că nimeni nu te va găsi niciodată.

Duncan își duse o mână la gură. Era un gest-semnal pe care Teg îl așteptase. Instrucțiunile referitoare la acest moment erau clare: „*Ghola-ul dorește să-și recapete memoria originală și, în același timp, se teme îngrozitor de acest lucru. Este principala barieră pe care va trebui s-o înlături*."

– Ia mâna de la gură! ordonă Teg.

Duncan coborî mâna ca ars. Îndreptă spre Teg o privire de animal prins în cursă.

„*Să spui adevărul*", recomandau instrucțiunile lui Teg. „*În această clipă, cu toate simțurile sale puse pe jar, ghola-ul va vedea până în adâncul inimii dumitale*."

– Vreau să știi, declară Teg, că ceea ce Surorile mi-au ordonat să-ți fac îmi displace profund.

Duncan păru să se ghemuiască în el însuși.

– Ce ți-au ordonat să faci?

– Dexterițățile pe care mi-au cerut să ți le formez sunt trunchiate.

– T... trunchiate?

– În parte a fost vorba de o formație cu caracter general, partea intelectuală. În această privință, s-au putea spune că ai ajuns la nivelul unui comandant de batalion.

– Superior lui Patrin?

– De ce-ar trebui să-i fii superior lui Patrin?

– Nu ți-a fost camarad?

– Ba da.

– Ai spus că n-a depășit niciodată gradul de comandant de detașament.

– Patrin era perfect capabil să-și asume comanda unei armate multiplanetare. Era un adevărat magician în materie de tactică, a cărui înțelepciune mi-a fost de folos cu nenumărate prilejuri.

– Dar ai spus că el n-a...

– A fost alegerea lui. Gradul inferior îi permitea să păstreze o simplitate care s-a dovedit utilă în repetate rânduri, atât pentru el cât și pentru mine.

– Comandant de batalion? murmură abia auzit Duncan, privind fix suprafața mesei.

– Posezi bagajul intelectual corespunzător funcției, spuse Teg. Ești un pic prea impetuos, dar asta dispare de obicei pe măsură ce se câștigă experiență. În ceea ce privește iscusința în materie de arme, te situezi pe o treaptă superioară vârstei tale.

Continuând să privească în jos, Duncan întrebă:

– Ce vârstă am eu... Bashare?

Exact cum avertizau instrucțiunile: „*Ghola-ul nu va înceta să dea târcoale întrebării centrale. «Ce vârstă am?» Care e vârsta reală a unui ghola*?“

Cu voce glacială, acuzatoare, Teg replică:

– Dacă vrei să știi care e vârsta ta de ghola, de ce nu întrebi așa?

– Care... care-i această vârstă, Bashare?

Era atâta nefericire în vocea de copil a ghola-ului, încât Teg simți că-i dau lacrimile. Dar instrucțiunile îl puseseră în gardă și în această privință: „*Nu arăta prea multă compasiune!*“ Își disimulă tulburarea dregându-și glasul.

– E o întrebare la care numai tu poți răspunde, zise.

Instrucțiunile erau categorice: „*Retrimite-i tot timpul mingea. Obligă-l să privească în el însuși. Într-un proces ca acesta, suferința morală joacă un rol la fel de important ca durerea fizică*.“

Un suspin adânc îl cutremură pe Duncan. Închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Când Teg se așezase la masă, în fața lui, gândise: *Acesta-i momentul? Acum o va face?* Dar tonul aspru al Basharului, atacurile sale verbale, fuseseră cu totul neașteptate. Iar acum îl trata cu condescendență.

Mă ia de sus!

O mânie rece puse stăpânire pe Duncan. Îl credea Teg atât de idiot, încât să se lase impresionat de cel mai banal mod de influențare folosit de un comandant? *Tonul și atitudinea pot fi suficiente pentru a supune voința altora*. Simțea, totuși, și altceva în condescendența lui Teg: un miez de plastoțel care nu putea fi străpuns. Integritate... dârzenie. Observase și lacrimile născânde în ochii Basharului, gestul menit să le-ascundă... Deschizând ochii și ațintindu-i asupra lui Teg, spuse:

– N-aș vrea să fiu nici nerespectuos, nici nerecunoscător, nici nepoliticos, Bashare, dar nu mai pot să continui în necunoștință de cauză.

Instrucțiunile lui Teg precizau: „*Vei ști în ce moment ghola-ul va fi ajuns în pragul disperării. Nici un ghola nu încearcă să ascundă acest lucru. Face parte integrantă din psihismul lor. O vei recunoaște în vocea și în atitudinea lui*.“

Era neîndoios că Duncan se afla foarte aproape de punctul critic. Teg trebuia să se închidă, acum, într-o tăcere desăvârșită. Să-l forțeze pe Duncan să dea glas întrebărilor sale, să apuce pe propriu-i făgaș.

– Știi că, la un moment dat, m-am gândit s-o ucid pe Schwangyu? întrebă Duncan.

Teg deschise gura, dar o închise la loc, fără să scoată un sunet. *Tăcere*! Dar băiatul vorbise serios!

– Îmi era frică de ea, urmă Duncan. Nu-mi place să-mi fie frică. (Lăsă ochii în jos.) Mi-ai spus, odată, că nu urâm decât ceea ce este într-adevăr periculos pentru noi.

„Se va apropia, apoi va da înapoi, pentru a se apropia din nou și a da iar înapoi. Așteaptă până ce va face pasul hotărâtor.“

– Pe dumneata nu te urăsc, reluă Duncan, privind din nou în ochii lui Teg. Nu mi-a căzut bine când mi-ai spus în față *ghola*. Dar Lucilla are dreptate. N-ar trebui să ne supere niciodată adevărul, chiar dacă ne rănește.

Teg își frecă buzele. Dorința de a vorbi îi dădea ghes, dar nu era încă momentul pasului hotărâtor.

– Nu te surprinde că mi-a dat în gând s-o omor pe Schwangyu? întrebă Duncan.

Teg nu se clinti. Chiar și o mișcare a capului ar fi fost interpretată drept răspuns.

– M-am gândit să-i strecor ceva în pahar, zise Duncan. Dar asta-i o treabă de laș iar eu nu sunt un laș. Orice alta aș fi, laș nu sunt.

Teg rămase mut, nemișcat.

– Cred că dumitale îți pasă cu adevărat de soarta mea, Bashare, continuă Duncan. Dar ai dreptate: nu vom fi niciodată camarazi. Dac-am să supraviețuiesc, te voi depăși. Iar atunci... va fi prea târziu ca să mai fim camarazi. Ai spus adevărul.

Teg nu-și putu împiedica o inspirație adâncă în clipa în care percepția sa de mentat îi dezvălui realitatea. Ghola-ul devenise o forță. Recent, undeva, poate chiar în această odaie și în acest moment, copilul încetase a mai fi un copil, pentru a se transforma în bărbat. Constatarea îl întristă pe Teg. Se întâmplase atât de iute! Fără o evoluție normală, treptată.

– Lucilla nu e preocupată, ca dumneata, de ceea ce se întâmplă cu mine, zise Duncan. Pe ea n-o interesează decât să ducă la îndeplinire ordinele pe care le-a primit de la Maica ei Superioară, acea Taraza.

Încă nu! gândi Teg. Își umezi buzele cu vârful limbii.

– Ai obstrucționat ordinele lui Lucilla, spuse Duncan. Ce i s-a poruncit să-mi facă?

Teg socoti că sosise momentul.

– Ce crezi tu că i s-a poruncit să-ți facă? întrebă.

– Nu știu!

– Adevăratul Duncan Idaho ar ști.

– Și dumneata știi. De ce nu vrei să-mi spui?

– Rolul meu este doar de a te ajuta să-ți recapeți memoria originală.

– Atunci fă-o!

– Numai tu poți s-o faci cu adevărat.

– Eu nu știu cum!

Teg avansă spre marginea scaunului, dar nu spuse nimic. *Pasul hotărâtor*? Simțea că disperării lui Duncan încă îi mai lipsea ceva.

– Știi că mă pricep să citesc mișcările buzelor, Bashare, reluă Duncan. Într-o zi, când mă aflam în observatorul din turn, le-am văzut pe Lucilla și pe Schwangyu discutând, jos în curte. Schwangyu i-a spus: „N-are a face că-i prea tânăr! Ai primit un ordin.“

Cufundându-se din nou într-o tăcere prudentă, Teg îl privi lung pe Duncan. Nu-i era greu să și-l imagineze pătrunzând pe furiș în toate cotloanele Citadelei, spionând, căutând informații. În aceeași stare de spirit se afla și acum, fără însă a-și da seama că i-ar spiona și căuta... dar altfel.

– Nu cred că i s-a ordonat să mă ucidă, zise Duncan. Dumneata însă știi care-i misiunea ei, fiindcă i-ai pus bețe-n roate. (Lovi brusc cu pumnul în masă.) Răspunde-mi, la dracu'!

Ahhh! Iată-l, în sfârșit, în culmea disperării!

– Tot ce pot să-ți spun este că ceea ce intenționează să facă intră în conflict cu propriile mele ordine. Taraza m-a însărcinat personal să te ocrotesc și să te apăr.

– Dar ai spus că dexteritățile mele au... au fost trunchiate!

– Asta era necesar pentru a te pregăti să-ți regăsești memoria originală.

– Ce trebuie să fac?

– Știi deja.

– Îți jur că nu știu! Te rog, învață-mă dumneata!

– Știi să faci o mulțime de lucruri pe care n-a fost nevoie să le înveți de la cineva. Te-a învățat vreunul din noi să fii neascultător?

– Te rog să mă ajuți!

Era un geamăt deznădăjduit. Teg se sili să vorbească glacial:

– Pe toate genunile iadului, ce crezi că fac chiar în clipa asta?

Duncan încleștă pumnii și izbi cu ei în tăblia mesei, făcând să salte bolul. Ochii săi îl fulgerară pe Teg. Apoi, brusc, o expresie stranie i se întipări pe față. Un fel de comprehensiune subită.

– Cine ești? murmură el.

Întrebarea cheie!

Cu o voce ca șfichiul unui bici abătându-se asupra unei victime dintr-odată lipsite de apărare, Teg întrebă:

– Cine crezi tu că sunt?

Trăsăturile lui Duncan se schimonosiră într-o mască de disperare atroce. Glasul său abia izbuti să bolborosească:

– Ești... ești...

– Duncan! Nu mai fă pe prostul!

Teg sări în picioare și-l privi pe Duncan, simulând un acces de furie.

– Ești...

Mâna dreaptă a Basharului descrise un arc fulgerător. Palma deschisă izbi cu putere obrazul lui Duncan.

– Cum îndrăznești să nu-mi dai ascultare? *Cum îndrăznești?*

Și mâna stângă aplică o altă palmă zguduitoare.

Reacția lui Duncan fu atât de rapidă, încât Teg o resimți cu intensitatea absolută a unui șoc electric. *Ce viteză*! Deși existau elemente separate în atacul lui, el se petrecu într-o singură mișcare fluidă și nedeslușită: un salt în sus, ambele picioare pe scaun, scaunul aruncat înapoi și, din același elan, brațul drept proiectat spre încheietura vulnerabilă dintre umărul și gâtul lui Teg.

Antrenat să reacționeze instinctiv, Teg se eschivă lateral și-și lansă piciorul stâng, pe deasupra mesei, spre burta lui Duncan. Nu reuși însă să scape cu totul. Muchia mâinii lui Duncan, continuând să coboare, îi întâlni piciorul în dreptul genunchiului și, chiar dacă nu reuși să-l oprească, îi provocă o durere violentă care-i amorți toată gamba.

Duncan se prăvăli de-a curmezișul mesei, dar încercă să se retragă, în pofida loviturii crâncene pe care o încasase. Teg, sprijinindu-se de masă cu mâna stângă, izbi cu cealaltă mână la baza șirei spinării lui Duncan, direct în plexul anume slăbit de exercițiile din zilele precedente.

Duncan scoase un icnet în timp ce o durere cumplită și paralizantă i se răspândea în tot corpul. Un altul ar fi rămas imobilizat, urlând, dar ghola-ul nu făcu decât să geamă și încercă din nou să-l atace pe Teg.

Neîndurător, date fiind necesitățile momentului, Teg se apucă să-i aplice lovituri și mai dureroase, având de fiecare dată grijă ca Duncan să-i vadă fața în clipele de durere chinuitoare.

„Urmărește-i ochii!“ cereau instrucțiunile. Iar Bellonda, detaliind procesul, îl prevenise și ea: *„Ochii săi vor părea să privească prin*

dumneata, dar te va numi Leto.“

Mai târziu, Teg n-avea să-și amintească decât cu mare greutate fiecare amănunt al procesului de redeșteptare pe care îl aplicase dând ascultare ordinelor primite. Știa că acționase în continuare conform instrucțiunilor, în timp ce memoria sa plecase altundeva, lăsând corpului libertatea să execute automat dispozițiile. În mod bizar, amintirile i se fixaseră asupra unui alt episod legat de un act de nesupunere: revolta de pe Cerbol. Era în floarea vârstei pe atunci, dar deja un Bashar căruia i se dusese vestea. Îmbrăcase uniforma sa cea mai bună, fără nicio medalie (intenția era simbolică), și înaintase de unul singur, sub soarele torid ce pârjolea câmpia răscolită de urmele luptelor. Mersese singur și neînarmat în întâmpinarea răzvrătiților.

Destui dintre răsculați îi datorau viața, într-un fel sau altul. Cei mai mulți îi juraseră cândva credință. Acum, se aflau într-o stare de nesupunere ostilă. Iar prezența lui Teg în calea acestor soldați gata de violență voia să spună:

„Nu vreau să port medaliile care vorbesc de ceea ce am făcut pentru voi când eram camarazi. Nu vreau să am asupra mea nimic care să spună că sunt de-ai voștri. Port doar uniforma care proclamă că sunt încă Bashar. Ucideți-mă, dacă sunteți în stare să împingeți până aici nesupunerea voastră.“

Când cei mai mulți dintre luptători își aruncară armele și veniră spre el, câțiva comandanți puseră un genunchi în pământ în fața vechiului lor Bashar, care îi dojeni, spunându-le: „Nu vi s-a cerut niciodată să vă înclinați sau să îngenunchеați înaintea mea! Noii voștri conducători v-au învățat obiceiuri proaste.“

Mai târziu, avea să le mărturisească rebelilor că împărtășea unele dintre nemulțumirile lor. Cei de pe Cerbol fuseseră supuși unor grave abuzuri. Dar îi și avertizase:

„Unul dintre lucrurile cele mai periculoase din univers este un popor ignorant înarmat cu revendicări reale. Dar asta încă nu-i nimic pe lângă pericolul pe care îl reprezintă o societate informată și inteligentă vrând să-și ducă la îndeplinire revendicările. Calamitățile pe care le poate cauza o inteligență vindicativă nici măcar nu puteți

să vi le închipuiți. Tiranul ar părea o figură părintească și binevoitoare pe lângă ceea ce ați fi putut să dezlănțuiți voi!“

Totul era adevărat, firește, dar într-un context Bene Gesserit, și nu-i era de cine știe ce ajutor pentru ceea ce i se ordonase să-i facă ghola-ului Duncan Idaho: schingiuirea mentală și fizică a unei victime aproape neputincioase.

Cel mai puțin ușor de uitat era privirea lui Duncan, care-l fixase tot timpul cu aceeași intensitate, chiar și în clipa în care ghola-ul dăduse glas urletului său de pe urmă:

– Afurisit de Leto! Ce faci?

Mi-a spus Leto.

Teg se retrase doi pași, șchiopătând. Piciorul stâng îi zvâcnea și-l durea de pe urma loviturii lui Duncan. Își dădu seama că gâfâia, la capătul puterilor. Era mult prea bătrân pentru asemenea eforturi, fără a mai pune la socoteală faptul că n-avea niciun motiv să fie mândru de el. Recunoștea, totuși, necesitatea procesului. Știa că, într-o vreme, redeșteptarea ghola-ilor se făcea condiționându-i, fără știința lor, să încerce asasinarea unei ființe care le era dragă. Psihismul ghola-ului, spulberat și apoi forțat să se reconstituie, păstra întotdeauna această cicatrice psihologică. Noua tehnică îi lăsa cicatrice celui care administra tratamentul.

Încet, mișcându-se în pofida protestului mușchilor și nervilor săi torturați, Duncan se lăsă să alunece de pe masă și se sprijini tremurând de spătarul scaunului, fixându-l pe Bashar cu o privire scormonitoare.

Instrucțiunile lui Teg spuneau: „*Vei aștepta în tăcere și fără a face nicio mișcare. Îl vei lăsa să se uite la dumneata cât va vrea*.“

Teg se conformă, rămânând imobil. Amintirea revoltei de pe Cerbol îi ieșise din minte. Știa ce făcuse atunci, după cum știa ce făcea acum. Într-un fel, cele două situații erau similare. Nu le servise răzvrătiților niciun adevăr de pe urmă (dacă exista așa ceva); le spusese doar atât cât să-i readucă la matcă. Suferința și consecințele previzibile. „*E spre binele vostru*.“

Era, într-adevăr, spre binele lui, ceea ce îi făceau ei acestui ghola Duncan Idaho?

Teg se întreba ce se petrecea în această clipă în conștiința lui Duncan. Deși i se dăduseră toate explicațiile cunoscute cu privire la desfășurarea procesului, își dădea seama că numai cuvintele nu erau îndeajuns. Fața și ochii lui Duncan dovedeau cu prisosință zbuciumul său lăuntric – gura și obrajii erau crispați într-o grimasă hidoasă, privirile săgetau dintr-o parte în alta.

Cu o încetineală subtilă și calculată, chipul ghola-ului se destinse. Corpul însă continua să-i tremure.

Duncan își simțea tremurul trupului ca pe ceva îndepărtat, ecoul unor dureri și chinuri la care fusese supus altcineva. Și totuși, el se afla aici, în această realitate imediată – oricare și oriunde va fi fost ea. Dar amintirile sale nu voiau să se anclanșeze. Se simțea transpus dintr-odată într-un înveliș de carne prea tânăr, incompatibil cu existența sa anterioară. Crispările și grimasele se situau acum înlăuntrul lui, pe măsura eforturilor sale de a înțelege ce i se întâmpla.

Instructoarele îi spuseseră lui Teg: „*În mod inconștient, ghola-ul va pune bariere în calea amintirilor sale anterioare. Unele vor reuși să străbată cu ușurință. Altele vor reveni mai încet. Dar anclanșarea nu se va produce decât în momentul în care își va reaminti împrejurările morții sale*.“ Bellonda îi relatase lui Teg toate amănuntele cunoscute ale acelei clipe fatale.

– Sardaukarii... murmură deodată Duncan, privind în jurul său simbolurile Harkonnen ce împânzeau non-globul. Trupele de elită ale Împăratului-Padișah purtând uniforma Harkonnen! (Un rânjet de lup îi schimonosi gura.) Cât trebuie că vor fi urât ideea!

Teg rămase tăcut, cu atenția încordată.

– Ei m-au ucis, zise Duncan.

Vocea sa era cu atât mai înghețată cu cât făcuse afirmația pe un ton sec, lipsit de orice încărcătură afectivă. O tresărire violentă îi zgudui trupul, curmându-i subit tremurul.

– Erau cel puțin zece, pe coridorul acela, reluă el ridicând ochii spre Teg. Unul dintre ei m-a nimerit cu o lovitură ca de satâr, drept în moalele capului. (Șovăi, cu nodul gâtului zbătându-i-se, cu ochii ațintiți la Teg.) Am izbutit să-i dau destul timp lui Paul ca să scape?

„Vei răspunde sincer la toate întrebările lui.“

– A scăpat.

Ajunseseră, acum, la un moment al adevărului, o piatră de încercare. De unde procuraseră tleilaxu celulele Idaho? Testele efectuate de Bene Gesserit le confirmau originalitatea, dar încă mai rămâneau îndoieli: Tleilaxu îl supuseseră pe acest ghola unui tratament particular. Amintirile lui puteau constitui o cheie prețioasă în această privință.

– Dar Harkonnenii... începu Duncan și, în clipa următoare, amintirile sale din Citadelă se anclanșară. O, da! O, da!

Un hohot de râs feroce îi scutură trupul. Apoi scoase un strigăt răsunător, de victorie asupra Baronului Vladimir Harkonnen, cel ce murise cu milenii în urmă:

– Ți-am plătit-o, Baroane! Ți-am plătit cu vârf și-ndesat pentru toate ticăloșiile tale!

– Îți amintești de Citadelă și de tot ce te-am învățat noi? întrebă Teg.

O expresie de perplexitate săpă cute adânci pe fruntea lui Duncan. Suferința psihică se războia cu durerea fizică. Dădu din cap în semn de răspuns la întrebarea lui Teg. Existau două vieți: una ce rămăsese ferecată dincolo de cuvele axlotl și alta... alta... Duncan se simțea incomplet. Ceva rămânea înăbușit înlăuntrul lui. Redeșteptarea nu era încă desăvârșită. Îl privi cu mânie pe Teg. Mai urma și-altceva? Teg fusese brutal. Era neapărat necesară brutalitatea? Numai așa putea fi restabilită memoria unui ghola?

– Eu...

Duncan clătină capul dintr-o parte în alta, ca un animal rănit, în fața vânătorului.

– Ai toate amintirile? insistă Teg.

– Toate? Oh, da. Îmi amintesc de Gammu pe vremea când se mai numea încă Giedi Prim... gaura de iad scăldată în ulei și sânge a Imperiului! Da, Bashare. Am fost elevul dumitale silitor. Comandant de batalion!

Din nou, izbucni în râs, dând capul pe spate într-un gest de adult ciudat pentru corpul lui de adolescent.

Teg se simți deodată năpădit de o satisfacție profundă, mult mai profundă decât un simplu simțământ de ușurare. Totul se petrecuse exact după cum îi spuseseră Surorile.

– Mă detești? întrebă el.

– Să te detest? Nu ți-am spus că, dimpotrivă, îți voi fi recunoscător?

Brusc, Duncan își ridică mâinile în dreptul feței și le privi. Apoi coborî ochii spre trupul său juvenil.

– Ce ispită! murmură el.

Lăsă mâinile jos și-l privi lung pe Teg, studiindu-i trăsăturile feței.

– Atreides... Sunteți cu toții afurisit de aceiași!

– Nu chiar cu toții, zise Teg.

– Nu m-am referit la fizionomie, Bashare.

Privirea lui Duncan se pierdu în gol.

– Am întrebat de vârsta mea...

Tăcu preț de câteva clipe lungi, apoi:

– Zei din adâncuri! A trecut atât de mult timp!

Teg spuse ceea ce i se ordonase să spună:

– Bene Gesseritul are nevoie de tine.

– În acest trup imatur? Ce se așteaptă să fac?

– Ca să fiu sincer, nu știu, Duncan. Dar trupul se va maturiza și presupun că o Cucernică Maică îți va da curând toate explicațiile necesare.

– Lucilla?

Duncan ridică brusc capul spre tavanul ornamentat, apoi privi orologiul baroc din perete. Își amintea că venise aici cu Teg și Lucilla. Locul era același, dar totul părea diferit.

– Harkonnenii, șopti el și-i aruncă o privire aprigă lui Teg. Știi pe câți din familia mea i-au schingiuit și i-au ucis Harkonnenii?

– Una dintre Arhivistele lui Taraza mi-a arătat un raport.

– Un raport? Crezi că asemenea lucruri pot fi descrise în cuvinte?

– Nu. Dar e singurul răspuns pe care-l puteam da la întrebarea ta.

– La dracu', Bashare! De ce toți Atreizii trebuie să fie întotdeauna atât de sinceri și de corecți?

– Cred că-i o trăsătură ereditară, răspunse Teg.

– Exact!

Glasul era al lui Lucilla și răsunase în spatele său.

Teg nu se întoarse. De cât timp se afla ea acolo, ascultând ce vorbeau?

Lucilla se apropie de Teg, dar privirea ei rămase îndreptată spre Duncan.

– Văd că ți-ai făcut treaba, Miles, spuse ea.

– Am executat întocmai ordinele lui Taraza.

– Ai fost foarte abil, Miles. Mult mai abil decât mi-am închipuit c-ai putea fi. Mama dumitale ar fi trebuit să fie aspru pedepsită pentru cunoștințele pe care ți le-a inoculat.

– Ahhh! Lucilla, seducătoarea! făcu Duncan. Îi aruncă o privire scurtă lui Teg înainte de a-și întoarce ochii la ea. Ei da, acum pot să-mi dau singur răspuns la cealaltă întrebare a mea – care-i misiunea ei.

– Li se spune Impregnatoare, rosti Teg.

– Miles, zice Lucilla, dacă mi-ai complicat sarcina până într-atât încât să nu-mi pot duce la îndeplinire ordinele, voi avea grijă să fii prăjit la proțap.

Vocea ei complet lipsită de inflexiuni emotive îl făcu pe Teg să simtă un fior pe șira spinării. Știa că amenințarea era o metaforă, dar implicațiile rămâneau reale.

– Un ospăț de pedeapsă! exclamă Duncan. Strașnic!

– Nu există nimic romantic în ceea ce ți-am făcut noi, Duncan, i se adresă Teg. Am îndeplinit pentru Bene Gesserit destule misiuni care m-au făcut să-mi fie silă de mine, dar nici una nu mi s-a părut mai respingătoare ca asta.

– Gura! ordonă Lucilla, folosind întreaga putere a Glasului.

Teg lăsă unda de șoc să treacă prin el și pe lângă el, așa cum îl învățase mama sa, apoi declară calm:

– Acei dintre noi care sunt devotați trup și suflet Comunității Surorilor nu au decât o singură preocupare: supraviețuirea Bene Gesseritului. Nu supraviețuirea unui individ, oricare-ar fi el, ci a Comunității în sine. Mașinațiile, înșelăciunile... toate acestea devin vorbe goale când se pune problema supraviețuirii Ordinului.

– Fi-ți-ar mama afurisită, Miles! mârâi Lucilla, făcându-i complimentul de a nu-și ascunde furia turbată.

Duncan o privi lung. Cine era femeia asta? Lucilla? Își simți amintirile punându-se în mișcare de unele singure. Lucilla nu era aceeași persoană... nu era deloc aceeași, și totuși... frânturi, ici și colo, erau aceleași. Vocea. Trăsăturile feței. Brusc, revăzu acel chip de femeie pe care-l întrezărise pe peretele camerei lui, la Citadelă.

„Duncan, scumpul meu Duncan...“

Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Propria lui mamă... o altă victimă a Harkonnenilor... torturată... supusă la cine știe ce cazne oribile... Fără ca „scumpul ei Duncan“ s-o mai revadă vreodată.

– O, zei, de-aș avea unul să-i pot face de petrecanie în clipa asta! scrâșni el.

Din nou, își concentră atenția asupra lui Lucilla. Lacrimile, începțoșând trăsăturile, înlesneau comparația. Fața ei deveni cea a Doamnei Jessica, iubita lui Leto Atreides. Duncan întoarse capul spre Teg, apoi iar spre Lucilla, folosind mișcarea pentru a-și scutura lacrimile. Chipurile suprapuse peste cel al adevăratei Lucilla dispărură. Asemănări... Dar nu același. Niciodată n-avea să fie același.

Impregnatoare...

Își închipuia cam ce însemna asta. Într-o izbucnire tipică Duncan Idaho, o interpelă pe Lucilla:

– Copilul meu vrei să-l porți în pântec, Impregnatoareo? Știu că nu degeaba vă spune Maici.

– Vom discuta despre asta altă dată, răspunse cu răceală Lucilla.

– Și într-o ambianță mai plăcută, de bună seamă, făcu Duncan. Poate că am să-ți susur și un cântecel. Nu cu talentul bătrânului Gurney Halleck, desigur, dar mulțumitor pentru a crea o atmosferă prielnică unei mici aventuri la pat.

– Crezi că ești amuzant?

– Amuzant? Nu, dar chiar mi-am adus aminte de Gurney. Spune-mi, Bashare, l-ați înviat și pe el din morți?

– După câte știu eu, nu, răspunse Teg.

– Ahhh, ce mai cântăreț era! râse Duncan. Putea să cânte și să-ți vâre cuțitul în burtă fără să greșească o singură notă.

Fără a-și abandona atitudinea glacială, Lucilla spuse:

– În Bene Gesserit, am învățat să ne ferim de muzică. Evocă prea multe emoții derutante. Emoții legate de memorie, firește.

Voise să-l impresioneze printr-o aluzie la Celelalte Memorii și la puterile Bene Gesserit pe care le implicau, dar Duncan nu făcu decât să izbucnească într-un nou hohot de râs, și mai zgomotos.

– Mare păcat! zise apoi. Pierdeți unul dintre cele mai frumoase lucruri din viață.

Și începu să fredoneze refrenul unei vechi balade a lui Gurney Halleck:

– „Aduceți-v-aminte, prieteni, de oștile care-au pierit demult, aduceți-v-aminte...“

Dar gândurile sale învârtejite îl purtară degrabă într-o altă direcție, mânate de noua savoare a acestor clipe de revenire la viață, și, încă o dată, simți atingerea lacomă a acelui ceva, neștiut și puternic, ce rămânea îngropat înlăuntrul lui. Orice-ar fi fost, era ceva violent și legat de Lucilla, Impregnatoarea. Imaginația i-o înfățișa moartă, scăldată în sânge.

Oamenii vor întotdeauna ceva mai mult decât o bucurie imediată sau decât acel simțământ mai profund numit fericire. Acesta-i unul dintre secretele care ne ajută să ducem la îndeplinire proiectele noastre. Acest „ceva mai mult“ exercită o putere sporită asupra celor ce nu-i pot da nume sau (cum se întâmplă și mai adesea) nici măcar nu-i bănuiesc existența. Majoritatea oamenilor nu reacționează decât inconștient la asemenea forțe ascunse. De aceea, e suficient să concepem un „ceva mai mult“ bine gândit, să-l definim și să-i dăm o formă, pentru ca oamenii să ne urmeze.

„Secretele exercitării rolului conducător al Bene Gesseritului“

Cu un Waff tăcut la vreo douăzeci de pași în fața lor, Odrade și Sheeana coborau drumeagul mărginit de buruieni care se întindea de-a lungul unui antrepozit de mirodenie. Toți trei purtau mantii de deșert și distraie nou-nouțe. Gardul gri de nulplaz ce delimita perimetrul antrepozitului reținea între ochiurile grilajului său fire de iarbă și semințe pufoase. Odrade vedea în ele simbolul vieții încercând să biruie o intervenție umană.

În spatele ei, clădirile masive care fuseseră construite în jurul Dar-es-Balatului se coceau în soarele arzător al începutului de după-amiază. Aerul fierbinte și uscat îi ardea gâtlejul când inspira prea repede. Se simțea amețită și în război cu ea însăși. Setea o hărțuia. Mergea ca și când ar fi făcut echilibristică pe marginea unei prăpăstii. Situația pe care o crease la ordinul lui Taraza putea să explodeze în orice moment.

O construcție atât de fragilă!

Trei forțe se aflau în cumpănă, fără a se susține realmente între ele, dar rămânând reunite din motive ce puteau să se schimbe într-o clipită și să năruie întreaga alianță. Militarii trimiși de Taraza nu o linișteau câtuși de puțin pe Odrade. Unde era Teg? Unde era Burzmali? Și, de fapt, unde era ghola-ul? Ar fi trebuit să se afle deja aici. De ce i se transmisese ei ordinul de a face să tărăgăneze lucrurile?

Aventura de astăzi avea să le tărăgăneze, asta era sigur! Deși primise binecuvântarea lui Taraza, această excursie în deșertul viermilor uriași risca, după părerea lui Odrade, să prilejuiască o tărăgănare permanentă și definitivă! Iar Waff se afla aici. Dacă el supraviețuia, aveau să-i mai rămână fărâmituri de cules?

În ciuda terapiei intensive cu cele mai bune amplificatoare de osteosutură ale Bene Gesseritului, Waff spunea că mai simțea încă dureri în brațele pe care i le fracturase Odrade. Nu se plângea. Furniza, pur și simplu, o informație. Părea să fi acceptat fragila lor alianță, chiar cu modificările impuse de încorporarea cabalei preoților rakieni. Fără îndoială, era liniștit de faptul că unul dintre propriii săi Dansatori-Fețe ocupa banca Marelui Preot, deghizat în Tuek. Waff reclama însă cu tărie „maicile reproducătoare" promise de Bene Gesserit și, ca atare, refuza să execute partea ce-i revenea din tranzacție până ce Comunitatea Surorilor nu-și va fi onorat-o pe-a ei.

– Nu e decât o mică întârziere datorată examinării noului nostru acord de către Casa Canonicatului, îi explicase Odrade. Între timp...

Astăzi era „între timp".

Lăsându-și deoparte temerile, Odrade se concentră asupra expediției prezente. Comportamentul lui Waff continua s-o fascineze, mai cu seamă după ce-i văzuse reacția la prima întâlnire cu Sheeana: un amestec de frică și venerație mistică.

Protejata Profetului său.

Odrade îi aruncă o privire piezișă fetiței care mergea cuminte alături de ea. Da, copila aceasta era adevărata pârghie menită să îndrepte evenimentele pe făgașul dorit de Bene Gesserit.

Breșa izbutită de Comunitatea Surorilor în carapacea tleilaxu o înflăcăra pe Odrade... „Adevărata Credință“ fanatică a lui Waff se contura tot mai clar cu fiecare nouă reacție a lui. Se considera norocoasă doar pentru faptul că avea prilejul de a studia un Maestru tleilaxu într-un context religios. Până și scrâșnetul nisipului sub tălpile lui îi declanșa lui Waff manifestări comportamentale pe care ea era antrenată să le identifice.

Ar fi trebuit să ne dăm seama de mult. Manipulările propriei noastre Missionaria Protectiva ar fi trebuit să ne sugereze modul în care au procedat tleilaxu: ferindu-se de toată lumea, blocând orice influență exterioară, cu prețul unei trude de milenii.

Tleilaxu nu păreau să fi copiat structurile Bene Gesseritului. Și ce altă forță putea înfăptui asemenea lucruri? O religie, de bună seamă. Marea Credință!

Doar dacă tleilaxu nu folosesc procedeul ghola ca mijloc de acces la un gen aparte de nemurire.

Era posibil ca Taraza să aibă dreptate. Maeștrii tleilaxu reîncarnați n-ar fi dispus, asemenea Cucernicelor Maici, de Alte Memorii, ci doar de memoriile personale. Dar prelungite!

Fascinant!

Odrade privi spatele încovoiat al lui Waff. *Truda*... Părea a fi ceva natural pentru el. Își aminti că Waff o numise pe Sheeana „Alyama“. O altă cheie lingvistică grăitoare pentru Marea Credință a Maestrului tleilaxu. Însemna: „Binecuvântata“. Tleilaxu păstraseră vechea limbă nu doar vie, ci și neschimbată.

Să nu fi știut Waff că numai forțe extraordinare, cum sunt religiile, pot face asta?

Rădăcinile obsesiei tale sunt în mâinile noastre, Waff! Nu sunt prea diferite de unele dintre cele pe care le-am creat noi însene. Știm cum să manipulăm asemenea lucruri pentru a le face să servească propriilor noastre scopuri.

Ultimul mesaj al lui Taraza era încă proaspăt în cugetul lui Odrade: „Intențiile Bene Tleilaxului sunt clare: Hegemonia. Universul uman

trebuie transformat într-un univers tleilaxu. Iar Tleilaxul n-ar putea spera la atingerea unui asemenea obiectiv fără ajutorul Dispersiei. Q.E.D.“

Raționamentul Maicii Superioare era greu de contestat. Până și opoziția dinlăuntrul profundei schisme care amenința să distrugă Comunitatea Surorilor îl admitea. Dar gândul la acele mase umane care constituiau Dispersia, la numărul lor ce exploda exponențial, îi dădea lui Odrade un sentiment de iremediabilă deznădejde.

Suntem atât de puțini în comparație cu ei.

Sheeana se aplecă pentru a culege o pietricică. O contemplă câteva clipe, apoi o aruncă spre gardul de la marginea drumului. Piatra trecu printr-un ochi al grilajului, fără a-l atinge.

Odrade se trezi din reverie. Sunetul pașilor lor pe nisipul cărat de vânt de-a curmezișul acestui drumeag puțin folosit i se păru deodată anormal de zgomotos. Îngusta șosea supraînălțată care trecea peste vechiul qanat circular de apărare al Dar-es-Balatului se afla la mai puțin de două sute de pași în fața lor, la capătul drumeagului.

Sheeana rupse tăcerea:

– Fac asta pentru că așa ai poruncit, Cucernică Maică. Dar tot nu știu de ce.

Fiindcă este încercarea ce ne va permite să-l evaluăm pe Waff și, prin intermediul lui, să-i remodelăm pe tleilaxu!

– E vorba de-o demonstrație, spuse Odrade cu voce tare.

Era adevărul. Nu întregul adevăr, dar suficient pentru un răspuns convenabil.

Sheeana mergea cu capul plecat, atentă la fiecare pas. Oare așa aborda orice întâlnire cu Shaitan al ei? se întrebă Odrade. Îngândurată și distantă?

Auzi pe cer, departe în spatele ei, un *tfoc-tfoc* înfundat. Soseau ornitopterele de supraveghere. Aveau să rămână la distanță, însă

mulți urmau să asiste la *demonstrație.*

– O să dansez, spuse Sheeana. De obicei, asta atrage un uriaș.

Odrade își simți bătăile inimii iuțindu-se. „Uriașul“ avea să i se mai supună Sheeanei și în prezența altor două persoane?

E o nebunie! Curată sinucidere!

Dar trebuia să meargă până la capăt. Ordinul lui Taraza.

Își îndreptă privirile spre terenul împrejmuit al antrepozitului de mirodenie pe lângă care continuau să treacă. Locul i se părea în mod ciudat familiar. Mai mult decât o senzație de *déjà-vu*. O certitudine interioară alimentată de Celelalte Memorii îi spunea că zona aceasta rămăsese neschimbată de milenii. Modelul silozurilor de mirodenie aflate dincolo de gard era, cu siguranță, la fel de vechi ca și Rakisul: mari containere ovale cocoțate pe picioare înalte, ca niște monstruoase insecte așteptând încremenite să se repeadă asupra unei prăzi. Odrade avea impresia că proiectanții din vremurile apuse transmiseseră în mod inconștient un mesaj: *Melanjul este, deopotrivă, binecuvântare și blestem.*

Sub silozuri, terenul arid și nisipos, complet curățat de vegetație, se întindea, mărginit de construcții cu pereți de chirpici, ca un tentacul al Dar-es-Balatului, până aproape de marginea qanatului. Non-globul vreme îndelungată ascuns al Tiranului dăduse naștere unei comunități religioase supraaglomerate care-și disimula majoritatea activităților îndărătul unor ziduri fără ferestre sau în subsoluri.

Asemenea mecanismelor secrete ale dorințelor noastre inconștiente!

Sheeana glăsui din nou:

– Tuek nu mai e același.

Odrade îl văzu pe Waff săltându-și brusc capul. Auzise. Pesemne că își spunea: <I>I</I> *se poate ascunde ceva trimisei Profetului?*

Prea multă lume știa deja că un Dansator-Față luase locul lui Tuek. Cabala preoților, firește, credea că le dădea astfel celor de pe Tleilax suficiente chezășii pentru a prinde în cursă nu numai Bene Tleilaxul,

ci și Comunitatea Surorilor.

Odrade simți mirosul caustic al chimicalelor folosite pentru stârpirea vegetației de pe terenul antrepozitului. Senzația olfactivă avu darul să-i readucă atenția la necesitățile momentului. Nu își putea permite să-și lase gândurile să rătăcească aiurea acum! Ar fi fost atât de ușor ca Bene Gesseritul să cadă în propria-i capcană.

Sheeana se împiedică și scoase un țipăt scurt, mai mult de iritare decât de durere. Waff întoarse brusc capul și o privi înainte de a-și strămuta din nou atenția la drum. Copila se poticnise într-o crăpătură a solului. Nisipul adus de vânt masca gropile și neregularitățile drumeagului. Structura supraînălțată a vechii șosele, pe care o vedea ceva mai departe în fața lui, părea a fi, totuși, într-o stare mai bună. Nu destul de solidă pentru a susține greutatea unuia dintre descendenții Profetului, desigur, dar mai mult decât suficientă pentru a îngădui unui umil suplicant uman s-o traverseze pentru a coborî în deșert.

Waff se considera, în esență, ca un suplicant.

Vin ca un cerșetor pe tărâmul trimisei Tale, Doamne.

Avea bănuielile lui în ceea ce o privea pe Odrade. Cucernica Maică îl adusese aici pentru a-l stoarce de tot ce știa înainte de a-l ucide.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate că eu voi fi cel care o voi surprinde.

Știa că trupul său era imun la efectele unei sonde ixiene, deși se vedea că Odrade nu avea asupra ei un dispozitiv atât de voluminos. Dar ceea ce-i dădea încredere lui Waff era mai ales forța voinței sale și credința în grația lui Dumnezeu.

Dar dacă mâna pe care ne-o întind ele se dovedește a fi sinceră?

Și asta ar fi fost tot opera Domnului.

O alianță cu Bene Gesseritul, controlul deplin asupra Rakisului... ce vis extraordinar! Supremația universală a Shariatului, în sfârșit, cu Surorile Bene Gesserit ca misionare...

Când Sheeana călcă încă o dată greșit, lăsând să-i scape o altă

văitătură, Odrade o mustră:

– Nu te mai răsfăța atâta, copilă.

Văzu înțepeneala bruscă a umerilor lui Waff. Maestrului tleilaxu nu-i plăcea să i se vorbească astfel „Binecuvântatei" sale. Tăria de caracter a omulețului nu putea fi pusă la îndoială. Odrade recunoștea în ea forța fanatismului. Chiar dacă un vierme uriaș s-ar fi năpustit asupra lui să-l înghită, Waff n-ar fi rupt-o la fugă. Credința sa în voința lui Dumnezeu l-ar fi dus direct la pierzanie – dacă nimic nu l-ar fi smuls din siguranța lui religioasă.

Odrade își reprimă un zâmbet. Nu-i era greu să-și imagineze ce gândea tleilaxul în clipa aceasta: *Dumnezeu va dezvălui curând Vrerea Sa.*

În realitate însă Waff se gândea la celulele sale care-și îndeplineau lentul lor proces de reînnoire, la Bandalong. Indiferent ce s-ar fi putut întâmpla aici, celulele sale ar fi continuat să slujească Bene Tleilaxul... și pe Dumnezeu – un Waff în serie, veșnic devotat Marii Credințe.

– Pot să-l adulmec pe Shaitan, știi? zise Sheeana.

– Acum?

Odrade ridică ochii spre șoseaua care începea la câțiva metri în față. Waff începuse deja să urce rambleul.

– Nu, doar când vine, răspunse Sheeana.

– Ei, sigur că poți, fata mea. Poate oricine.

– Eu pot să-l adulmec când e încă foarte departe.

Odrade inspiră adânc pe nas, sortând mirosurile pe care le simțea pe fondul de cremene arsă: izuri vagi de melanj... ozon, ceva acid. Îi făcu semn Sheeanei s-o ia înainte, pe șosea. Waff continua să-și păstreze avansul de douăzeci de pași. Șoseaua cobora la nivelul deșertului la vreo șaizeci de metri în fața lui.

Va trebui să gust nisipul cu prima ocazie, gândi Odrade. *Așa o să aflu o*

mulțime de lucruri.

În timp ce urca pe șoseaua ce traversa qanatul, privi spre sud-vest și zări o structură joasă care bara orizontul. Pe neașteptate, fu confruntată cu intervenția irezistibilă a unei Alte Memorii. Viziunea nu era la fel de limpede ca și când ar fi avut-o cu adevărat înaintea ochilor, dar o recunoscu – un amestec de imagini provenite din sursele aflate în înlăuntrul ei.

La naiba! gândi. *Nu acum!*

Dar n-avea scăpare. Știa că asemenea intruziuni se iveau întotdeauna cu un anumit scop, impunându-se în mod inevitabil spiritului ei conștient.

Un avertisment!

Privind cu ochii întredeschiși în direcția orizontului, lăsă viziunea Celeilalte Memorii să se suprapună. Bariera înaltă din timpurile de odinioară se preciză în depărtare. Pe creasta ei mergeau oameni. Exista, în acea depărtare-amintire, un magnific pod suspendat, feeric și parcă insubstanțial, care lega o parte a vechii șosele de alta, și Odrade știa, fără a avea nevoie să-l vadă, că un fluviu curgea pe sub podul de mult dispărut. Fluviul Idaho! Acum, imaginea suprapusă se afla în mișcare. Obiecte cădeau de pe pod. Erau prea departe ca Odrade să le poată identifica, dar avea deja destule elemente pentru a recunoaște această scenă istorică. Un sentiment de oroare amestecată cu exaltare o năpădi dintr-odată.

Podul feeric se năruia! Se prăvălea în fluviul de dedesubt!

Nu era viziunea unei catastrofe oarecare. Era o scenă clasică, înregistrată de o multitudine de memorii, care se contopiseră cu a ei în clipele agoniei mirodeniei. Odrade ar fi putut să trieze diferitele componente ale imaginii. Mii de străbune ale ei reconstituiseră această scenă în imaginație. Nu era o amintire vizuală reală, ci un montaj alcătuit din mărturii și relatări exacte.

Acolo s-a întâmplat totul!

Odrade se opri, lăsând imaginile suprapuse să se amestece în voie

cu gândurile ei conștiente. *Avertisment*! Ceva periculos fusese detectat. Nu încercă să extragă substanța avertismentului. Știa că, dacă ar fi făcut asta, ar fi riscat ca totul să se destrame în firicele, desigur valabile, dar care ar fi voalat definitiv certitudinea originală.

Scena din depărtare era gravată pentru totdeauna în istoria Atreizilor. Leto II, Tiranul, se dezintegrase, căzând din înaltul acelui pod feeric. Marele Vierme al Rakisului, Împăratul-Zeu însuși, fusese aruncat de pe podul acela cu prilejul călătoriei sale de nuntă.

Acolo, da! Acolo, în fluviul Idaho de sub acel pod distrus, Tiranul fusese înghițit de ape, în suferințe cumplite. Acolo avusese loc trans-substanțierea din care luase naștere Zeul Fracționat.

De ce e acesta un avertisment?

Podul și fluviul dispăruseră astăzi. Înaltul zid ce înconjurase cândva Sareerul arid al Tiranului se preschimbase, sub acțiunea eroziunii, într-o linie frântă, abia vizibilă la orizontul tremurând sub arșiță.

Dacă un vierme și-ar fi făcut apariția acum, purtător al uneia dintre acele perle din memoria pierdută în visul fără sfârșit a Tiranului, acest fragment de memorie ar fi putut să fie periculos? În Comunitatea Surorilor, opozantele lui Taraza așa susțineau.

„El se va trezi!“

Taraza și consilierele ei negau până și posibilitatea unui asemenea lucru.

Totuși, Odrade era obligată să țină cont de semnalul de alarmă al Celorlalte Memorii.

– Cucernică Maică, de ce ne-am oprit?

Odrade se simți brusc readusă la un prezent care-i solicita întreaga atenție. Acolo, departe, în acea viziune pe care-o considera ca o punere în gardă, începuse visul fără sfârșit al Tiranului, dar ea trebuia să se ferească de un alt fel de reverie. Sheeana stătea în fața ei și o privea cu un aer nedumerit.

– Mă uitam într-acolo, spuse Odrade și arătă cu mâna. Acolo a fost

obârșia lui Shai-Hulud, Sheeana.

Waff se opri la capătul șoselei, la un pas de locul în care începea s-o acopere nisipul și la vreo patruzeci de metri, acum, de Odrade și de Sheeana. Voca Cucernicei Maici îl făcuse să ciulească urechea, dar nu se întoarse. Odrade îi ghici nemulțumirea după poziția corpului. Lui Waff nu-i plăcea nici măcar umbra vreunei aluzii cinice la adresa Profetului său. Le suspecta tot timpul pe Cucernicele Maici de cinism, mai cu seamă în chestiunile religioase. Waff nu era încă pregătit să accepte ideea că Bene Gesseritul vreme atât de îndelungată temut și urât ar fi putut să împărtășească Marea lui Credință. Era un teren ce trebuia plantat cu cea mai mare grijă, așa cum era cazul cu tot ce ținea de Missionaria Protectiva.

– Se zice c-ar fi existat un râu mare, zise Sheeana.

Odrade percepu nota ușoară de zeflemea din glasul ei. Copila învăța repede!

Waff se întoarse și le privi încruntat. Auzise și el. Oare ce gândea acum despre Sheeana?

Lăsându-și o mână pe umărul fetiței, Odrade arătă cu cealaltă orizontul.

– Era un pod, acolo. Marele zid al Sareerului se întrerupea pentru a lăsa să treacă fluviul Idaho, pe care-l traversa podul.

– Un fluviu adevărat... șopti cu un suspin Sheeana.

– Nu un qanat, și mult mai larg decât un simplu canal.

– N-am văzut niciodată un fluviu.

– În locul acela l-au aruncat pe Shai-Hulud în apă, spuse Odrade. Apoi, întinzând brațul spre stânga. Iar în direcția aceea, la kilometri distanță, se afla palatul pe care și l-a construit.

– Acolo nu există decât nisip, zise Sheeana.

– Palatul a fost dărâmat în Epoca Foametei, îi explică Odrade. Oamenii credeau că ascundea între zidurile sale o uriașă rezervă de

mirodenie. Se înșelau, firește. Tiranul era mult prea înțelept ca să facă una ca asta.

Sheeana se dădu mai aproape de ea și șopti:

– Dar e adevărat că există o mare comoară de mirodenie. Cântecele vorbesc despre ea. Ta... Se zice că-i ascunsă într-o cavernă.

Odrade surâse. Sheeana se referea, desigur, la Istoria Orală. Și fusese cât pe ce să spună „tatăl meu", cu gândul la adevăratul ei tată, cel ce murise în deșert. Odrade o descususe deja pe Sheeana îndeajuns pentru a reconstitui povestea ei.

Cu aceeași voce șoptită, fetița adăugă:

– De ce l-ai luat cu noi pe omulețul ăsta? Nu-mi place de el.

– E necesar pentru demonstrație.

Waff se hotărî să coboare de pe șosea pe nisipul ușor în pantă. Înaintă cu prudență, dar fără a da semne de șovăială. După câțiva pași, se întoarse cu ochii sclipind în lumina arzătoare a soarelui, pentru a privi mai întâi spre Sheeana, apoi spre Odrade.

Mereu acel licăr de venerație când se uită la Sheeana, gândi Odrade. *E încredințat că va avea parte, aici, de o revelație măreață. Care-l va repune în drepturi. Și-i va conferi un enorm prestigiu!*

Sheeana duse o mână pavăză la ochi și cercetă deșertul.

– Lui Shaitan îi place căldura, zise ea. Oamenii se ascund în case când e caniculă, dar Shaitan tocmai atunci iese.

Nu Shai-Hulud, ci Shaitan! își spuse Odrade. *Tiranul a prezis corect. Ce altceva va mai fi știut despre epoca noastră?*

Să fi fost oare adevărat că o fărâmă din conștiința lui dormita încă în fiecare dintre descendenții săi vermiformi?

Nici una din analizele Bene Gesseritului pe care le studiase Odrade nu oferea o explicație convingătoare în legătură cu ceea ce va fi putut determina o ființă umană să intre în simbioză cu viermele

original al Arrakisului. Ce se va fi petrecut în capul acelei ființe de-a lungul mileniilor cât durase cumplita metamorfoză? Și mai rămăsese vreo părticică, oricât de infimă, în memoria viermilor rakieni din ziua de astăzi?

– E pe-aproape, Cucernică Maică, spuse Sheeana. Îi simți mirosul?

Waff îi aruncă fetiței o privire temătoare.

Odrade inhală adânc. Un miros pătrunzător de scorțișoară se suprapunea peste izul de cremene arsă. Foc, pucioasă – infernul mărginit de dinți de cristal al viermelui uriaș. Se aplecă, luă puțin nisip între degete și-l puse pe limbă. Cele câteva fire de nisip înglobau totul: Dune, cea din Celelalte Memorii și Rakisul de azi.

Sheeana întinse oblic brațul spre stânga, în direcția din care sufla briza ușoară a deșertului.

– Într-acolo. Să ne grăbim.

Fără a mai aștepta permisiunea lui Odrade, o luă la fugă spre capătul șoselei, trecu pe lângă Waff și urcă prima dună. Se opri și așteptă până când Odrade și Waff o ajunseră din urmă, apoi coborî pe versantul celălalt. Luptând cu nisipul care le stânjenea înaintarea, traversară astfel o altă dună, apoi continuară pe creasta unui lung barracan curb, unde vântul ridica vârtejuri minuscule de nisip. Nu peste mult timp, puseră aproape un kilometru între ei și adăpostul protejat de apă al Dar-es-Balatului.

Din nou, Sheeana rămase pe loc.

Waff se opri, gâfâind, în spatele ei. Transpirația îi îmbrobonea fruntea sub marginea strânsă a glugii distraiului.

Odrade se opri la un pas de Waff. Respirând adânc și rar pentru a-și recăpăta suflul, privi, peste umărul tleilaxului, locul spre care era îndreptată atenția Sheeanei.

O maree de nisip provocată de vântul unei furtuni se revărsase cu furie în deșertul din fața dunei pe care se aflau. Roca de bază rămăsese descoperită pe o porțiune formând o lungă și îngustă alee mărginită de bolovani gigantici, împrăștiați de-a valma, ca și când

un titan abandonase acolo sfărâmăturile unei construcții smintite. Prin acest labirint haotic, nisipul se scursese ca un torent, lăsându-și semnătura în crăpături și fisuri adânci, înainte de a se prăvăli peste marginea unui mic povârniș, într-o nouă serie de dune ce ondulau deșertul la nesfârșit.

– Pe acolo, spuse Sheeana, arătând aleea dintre bolovani.

Coborî în fugă panta dunei, alunecând și derapând pe nisipul fin. Ajunsă jos, rămase nemișcată lângă un bloc de piatră având de cel puțin două ori înălțimea ei.

Waff și Odrade se opriră alături de ea.

Versantul abrupt al unui alt barracan uriaș, arcuit ca spinarea unei balene zburdalnice, se înălța, în fața lor, spre cerul albastru-argintiu.

Odrade profită de răgaz pentru a-și restabili schimburile normale de oxigen. Cursa aceasta nebună solicitase trupurile din greu. Observă că Waff avea fața roșie și respira zgomotos. Mirosul de scorțișoară și de silice era apăsător în această trecătoare îngustă. Waff adulmecă și-și frecă nasul cu dosul mâinii. Sheeana se răsuci pe vârful picioarelor și alergă spre capătul aleii stâncoase. După vreo zece pași se opri și, punând un picior pe panta următoarei dune, ridică ambele brațe spre cer. Încet mai întâi, apoi într-un ritm din ce în ce mai rapid, începu să danseze, urcând versantul nisipos.

Deasupra capetelor lor, zgomotul topterelor deveni mai puternic.

– Ascultați! strigă Sheeana, fără a-și întrerupe dansul.

Nu asupra topterelor le atrăsese atenția. Odrade întoarse capul pentru a avea amândouă urechile orientate în direcția unui nou zgomot care pătrundea în labirintul lor de sfărâmături.

Era un șuierat surd, subteran, înfundat de nisip, dar care creștea cu o repeziciune stupefiantă. Îl însoțea un val de căldură, o înfierbântare perceptibilă a brizei ce răzbătea în defileul stâncos. Șuieratul se transformă într-un muget năvalnic. Brusc, văgăuna împresurată de cristale a unei guri gigantice se ivi din spatele dunei pe care-o urca Sheeana.

– Shaitan! țipă fetița, continuând să frământe nisipul cu tălpile. Aici sunt, Shaitan!

Gura monstrului depăși creasta dunei și se înclină spre Sheeana. O cascadă de nisip se prăvăli peste picioarele copilei, silind-o să-și curme dansul. Mirosul de scorțișoară invadă defileul. Viermele se opri.

– Vestitorul lui Dumnezeu! șopti abia auzit Waff.

Căldura zvântă sudoarea de pe porțiunea descoperită a feței lui Odrade. Izolațiile automate ale distraiului se ajustară instantaneu, umflându-se în mod vizibil la exterior. Odrade inspiră adânc, sortând componentele din spatele asaltului de scorțișoară. Aerul din jur era saturat de ozon și de oxigen. Cu toate simțurile în alertă, Odrade înregistra cât mai multe impresii.

Pentru cazul că voi supraviețui, își spunea.

Erau informații extrem de prețioase. Dacă izbutea să le transmită, poate că într-o zi aveau să le fie de folos altora.

Sheeana coborî de-a-ndăratelea panta dunei până ajunse pe stânca goală. Apoi reîncepu să danseze, într-un ritm și mai îndrăcit, sucindu-și violent capul la fiecare mișcare. Părul îi biciuia obrajii. Se rotea și, de fiecare dată când ajunge cu fața spre vierme, striga: „Shaitan!“

Încetișor, ca un copil care se aventurează într-un loc necunoscut, viermele își reluă înaintarea. Traversă creasta, se lăsă să alunece până la roca expusă și-și îndreptă gura arzătoare către Sheeana, dominând-o de la o distanță de doar doi pași.

Din locul în care se afla, Odrade auzea limpede vuietul de furnal care venea din adâncul viermelui. Nu era în stare să-și desprindă privirile de la pâlpâirea portocalie a flăcărilor dinlăuntrul creaturii. Gura era o cavernă în care ardea un foc misterios.

Sheeana se opri din dans și, cu pumnii lipiți de coapse, ridică ochii spre monstrul pe care-l chemase.

Odrade începu să-și cronometreze respirațiile, în cadența controlată

a unei Cucernice Maici care-și adună toate puterile. Dacă acesta era sfârșitul... ei bine, se supusese ordinelor lui Taraza. Maicii Superioare nu-i rămânea decât să afle ce va putea de la observatorii care se roteau pe cer.

– Salut, Shaitan, spuse Sheeana. Am venit cu o Cucernică Maică și cu un om de pe Tleilax.

Waff căzu în genunchi și puse capul în piept.

Odrade trecu pe lângă el și se opri alături de Sheeana.

Sheeana respiră adâncă. Avea fața congestionată.

Odrade auzi păcăniturile și țiuiturile discrete ale distraielor suprasolicitate. Aerul încins, suprasaturat de mirosul de scorțișoară, vibra de zgomotele acestei întâlniri, dominate de vuietul lăuntric al viermelui care stătea neclintit.

Waff se ridică și veni lângă Odrade, privind ca hipnotizat viermele.

– Iată-mă, șopti el.

Odrade îl sudui în gând. Orice zgomot neavenit risca să atragă asupra lor furia monstrului. Înțelegea, totuși, ce simțea Waff. Nici un alt tleilaxu nu se mai aflase vreodată atât de aproape de un descendent al Profetului. Nici măcar preoții rakieni nu reușiseră o asemenea ispravă!

Cu mâna dreaptă, Sheeana făcu deodată un gest poruncitor, arătând în jos.

– Culcat, în fața noastră, Shaitan! ordonă ea.

Viermele își coborî gura căscată până ce furnalul lăuntric umplu defileul din fața lor.

Într-o șoaptă abia deslușită, Sheeana rosti:

– Vezi cum mă ascultă Shaitan, Cucernică Maică?

Odrade percepea puterea copilei asupra monstrului ca pe o pulsație

codificată, un limbaj secret. Era ceva mai mult decât straniu.

Ridicând glasul cu o obrăznicie arogantă, Sheeana spuse:

– Am să-i cer lui Shaitan să ne lase să-l călărim!

Începu să escaladeze fața abruptă a dunei, pe lângă vierme.

Imediat, uriașa gură se înălță, urmărindu-i mișcarea.

– Stai pe loc! porunci Sheeana.

Viermele încremeni.

Nu cuvintele ei îi comandă, gândi Odrade. *E altceva... altceva...*

– Haide, Cucernică Maică! strigă Sheeana.

Împingându-l pe Waff înainte, Odrade îi dădu ascultare. Se cățărară, la rândul lor, pe versantul dunei, în urma Sheeanei. Nisipul dislocat se rostogolea la vale, adunându-se în defileu. În fața lor, coada lungă și fusiformă a viermelui se curba urmărind creasta dunei. Sheeana, alergând și poticnindu-se în nisip, îi conduse spre extremitatea acelei cozi. Ajunsă la capăt, se agăță de unul dintre inelele ce formau suprafața segmentată a monstrului și se cățără pe spinarea lui.

Ceva mai încet, Odrade și Waff o urmară. Suprafața caldă a viermelui îi dădea lui Odrade impresia unui corp anorganic, ca și când ar fi fost vorba de un soi de mașină ixiană.

Sheeana parcurse spinarea monstrului și se ghemui chiar în spatele gurii, unde inelele erau cele mai largi și proeminente.

– Faceți ca mine, le spuse ea.

Se aplecă înainte și prinse cu putere marginea frontală a unui inel, ridicându-l ușor până ce dădu la iveală dedesubtul trandafiriu și moale.

Waff o imită numaidecât, dar Odrade procedă cu mai mare băgare de seamă, având grijă să înregistreze cât mai multe amănunte. Suprafața inelului era dură ca plaztonul și acoperită de incrustații

mărunte. Degetele lui Odrade pipăiră țesutul moale de dedesubt și simțiră o pulsație slabă. Întreaga spinare a viermelui se înălța și cobora într-un ritm aproape imperceptibil. Odrade deslușea un vag zgomot de frecare la fiecare dintre aceste mișcări.

Sheeana lovi cu piciorul înapoia ei și strigă:

– Pornește, Shaitan!

Viermele nu reacționă în nici un fel.

– Te rog, Shaitan! stărui Sheeana.

Odrade auzi nota de disperare din glasul ei. Copila părea atât de sigură de puterile ei asupra monstrului, dar Odrade știa că nu-i fusese dat să-l călărească decât cu acel prim prilej. Cunoștea acum întreaga poveste, de la impulsul sinucigaș până la zăpăceala inoculată de superstițiile preoților, însă asta nu-i spunea deloc ce avea să se întâmple în continuare.

Brusc, viermele se puse în mișcare. Se înălță scurt, își răsuci trupul spre stânga, ieși din defileu luând un viraj strâns, apoi se îndreptă direct spre inima deșertului, în sens opus Dar-es-Balatului.

– Mergem cu Domnul! strigă Waff.

Intensitatea glasului său o șocă pe Odrade. Câtă patimă! Avu senzația palpabilă a puterii credinței lui. Din înaltul cerului îi ajunse la urechi *tfoc-tfoc*-ul ornitopterelor care-i urmăreau. Deplasarea aerului cauzată de trecerea viermelui îi aducea iz de ozon amestecat cu mirosurile de furnal încins exalate de monstru.

Privind peste umăr, către toptere, Odrade se gândi cât de ușor le-ar fi fost unor dușmani să descotorosească dintr-odată planeta de o copilă jenantă, de o Cucernică Maică nu mai puțin stânjenitoare și de un tleilaxu demn de dispreț – totul, într-un singur moment de violență dezlănțuită în mijlocul deșertului. Cabala preoților ar fi putut încerca s-o facă, în nădejdea că propriii observatori ai lui Odrade, aflați în văzduh, ar fi intervenit prea târziu pentru a-i împiedica.

Curiozitatea și frica aveau să fie îndeajuns pentru a-i reține?

Odrade trebuia să admită că era ea însăși pradă unei imense curiozități.

Unde ne duce creatura aceasta?

Cu siguranță nu înspre Keen. Înălță capul pentru a privi pe deasupra Sheeanei. La orizont, drept în față, deslușì linia zimțată ce marca locul în care Tiranul fusese azvârlit de pe tablierul rupt al podului suspendat.

Locul din avertismentul Celeilalte Memorii!

Gândurile lui Odrade încremeniră la această revelație subită. Acum înțelegea valoarea avertismentului. Tiranul murise într-un loc pe care el însuși îl alesese. Multe morți își lăsaseră amprenta asupra acelui loc, însă a lui era cea mai puternică. Tiranul își alesese anume și itinerarul peregrinării sale nupțiale. Creatura luase această cale din proprie inițiativă. Puterea de atracție a visului fără sfârșit al Tiranului o făcuse să pornească spre locul în care începea visul.

Zice-se că un locuitor din ținuturile uscate ar fi fost întrebat odată: „Cei mai de preț pentru tine, o litrugeană cu apă sau un întreg bazin?“ Omul a chibzuit o clipă, apoi a răspuns: „Litrugeana, de bună seamă. Un singur om n-ar putea poseda un bazin întreg. Litrugeana însă poți s-o ascunzi sub mantie și să fugi cu ea. N-ar observa nimeni.“

„Vorbe de duh ale vechii Dune“
Arhivele Bene Gesserit

Ședința din sala de antrenament a non-globului dura deja de foarte mult timp. Duncan, în cușca sa mobilă, conducea exercițiul, ferm hotărât să nu acorde niciun răgaz noului său trup până ce acesta nu va fi stăpânit la perfecție cele șapte poziții centrale de ripostă la atacuri venite din opt direcții diferite. Combinezonul său verde era leoarcă de sudoare. De douăzeci de zile trudeau la această lecție!

Teg cunoștea vechile tehnici pe care le reînvia aici Duncan, dar sub alte nume și cu o altă ordine de desfășurare. După vreo cinci zile, începuse să pună la îndoială superioritatea metodelor moderne. Iar în clipa de față era convins că Duncan inventa ceva cu totul nou, combinând vechile sale cunoștințe cu cele dobândite la Citadelă.

Basharul era instalat la pupitrul de comandă, unde juca dublul rol de observator și participant. Circuitele care controlau mișcările periculoaselor arme teleghidate utilizate pentru acest exercițiu necesitaseră o oarecare adaptare din partea sa, dar acum se familiarizase cu ele și conducea atacul cu dexteritate și, deseori, cu inspirație.

Lucilla, ursuză, venea din când în când să-și arunce ochii în sală. Privea câteva clipe, apoi se retrăgea fără niciun comentariu. Teg

ignora intențiile reale ale lui Duncan în privința Impregnatoarei, dar avea impresia că ghola-ul, cu memoria proaspăt restabilită, se juca de-a pisica și șoarecele cu „seducătoarea“ sa. Basharul era încredințat că Lucilla nu va îngădui ca acest joc să mai continue mult, însă povestea asta nu-l mai privea pe el. Duncan nu mai era „prea tânăr“ pentru Impregnatoare. Trupul său juvenil adăpostea acum mintea unui bărbat matur, cu o experiență de natură a-i permite să ia propriile sale decizii.

Duncan și Teg își petrecuseră toată dimineața cu antrenamentul, acordându-și doar o singură pauză. Foamea începea să-l sâcâie pe Bashar, dar el tot nu se îndura încă să pună capăt ședinței. Performanțele lui Duncan atinseseră astăzi noi culmi și nu încetau să se îmbunătățească.

Așezat în scaunul-colivie al unui pupitru fix, Teg dispuse forțele de atac într-o manevră complexă cu lovituri din stânga, din dreapta și de sus.

Arsenalul Harkonnen din interiorul non-globului era înțesat cu arme și mașini de antrenament exotice, dintre care unele îi erau cunoscute lui Teg din relatările istorice. Duncan însă părea să le cunoască pe toate îndeaproape și se servea de ele cu o îndemânare admirabilă. Programul pe care-l foloseau în acest moment includea vânător-căutători reglați pentru a penetra câmpul de forță al unui scut defensiv.

– Își încetinesc automat mișcarea pentru a trece prin sat, explică Duncan cu vocea lui tinerească-matură. Dacă lovesc cu viteză prea mare, evident, scutul îi respinge.

– Scuturile de tipul acela au ieșit aproape cu totul din uz, spuse Teg. Câteva societăți îl mai folosesc la competiții sportive, în rest...

Duncan execută o ripostă fulgerătoare care doborî trei vânători-căutători, avariindu-i îndeajuns pentru a face necesară recondiționarea lor în atelierul de întreținere al non-globului. Apoi, deschizând cușca de protecție și trecând sistemul de repaus, fără însă a-l opri, se apropie de Teg respirând adânc, dar fără nicio dificultate. Privind pe lângă Bashar, zâmbi și schiță un gest vag cu capul. Teg se răsuci, dar nu apucă să vadă decât un fald al robei lui

Lucilla dispărând după colț.

– E ca un duel, comentă Duncan. Ea încearcă să-mi străpungă garda, iar eu contraatac.

– Fii cu băgare de seamă, zise Teg. Ai de-a face cu o Cucernică Maică desăvârșită.

– Am mai avut eu de-a face cu câteva și pe vremea mea, Bashare.

Nu pentru prima oară, Teg rămase descumpănit. Fusese avertizat că va trebui să se readapteze la un Duncan Idaho cu totul schimbat, dar nu se așteptase ca această readaptare să-l supună la atâtea eforturi. Expresia pe care o deslușea în această clipă în privirea lui Duncan îl lăsa perplex.

– Rolurile noastre s-au modificat un pic, Bashare, spuse Duncan, aplecându-se pentru a lua de pe podea un prosop cu care-și tamponă fața.

– Nu prea sunt sigur ce aș mai putea să te-nvăț, recunoscu Teg.

Ar fi dorit, totuși, ca Duncan să ia în serios avertismentul lui cu privire la Lucilla. Își închipuia, poate, că acele Cucernice Maici din trecutul îndepărtat erau la fel cu cele din ziua de azi?

În ceea ce-l privea, Teg considera că acest lucru era cât se poate de improbabil. Ca orice alt aspect al vieții, Bene Gesseritul evolua și se schimba neîncetat.

Era limpede că Duncan ajunsese la o anumită decizie în legătură cu locul său în mașinațiile lui Taraza. Duncan nu aștepta, pur și simplu, să treacă vremea. Își antrena corpul pentru a-l face că corespundă unor criterii pe care și le fixase el însuși, și-și formase o opinie personală în ceea ce privea Bene Gesseritul.

Și-a format o opinie pe baza unor date insuficiente, gândi Teg.

Duncan lăsă să cadă prosopul și rămase câteva clipe cu privirea la el.

– Dă-mi voie să judec eu ce-ai mai putea să mă-nveți, Bashare.

Întoarse capul spre Teg și-l privi cu atenție.

Teg inspiră adânc. Simți vagul miros de ozon pe care-l emana trainicul echipament Harkonnen ce aștepta, zumzăind discret, ca Duncan să-l repună în acțiune. Iar transpirația ghola-ului avea o dominantă amară.

Dunca strănută.

Din nou, Teg adulmecă, detectând praful omniprezent al activităților lor zilnice. Uneori se simțea mai degrabă pe limbă decât în nări. Alcalin. Și pretutindeni plutea parfumul eporatoarelor de aer și al regeneratoarelor de oxigen. Aroma florală încorporată în sistemul de ventilație era deslușită, însă Teg nu reușea să identifice floarea. În cursul lunii de când îl ocupau, globul se impregnase și de mirosuri umane, strecurate pe nesimțite în complexul original: sudoare, mirosuri de bucătărie, izul acru, niciodată eliminat pe de-a-ntregul, al reciclării deșeurilor. Pentru Teg, aceste reziduuri ce evocau prea mult prezența lor aveau un caracter în mod straniu agresiv. Nu rareori se pomenea amușinând sau trăgând cu urechea pentru a surprinde vreun zgomot străin – altceva decât ecoul propriilor lor pași sau zăngănitul surd al ustensilelor metalice din bucătărie.

Vocea lui Duncan îl smulse din meditație:

– Ești un om ciudat, Bashare.

– Cum adică?

– Asemănarea asta a dumitale cu Ducele Leto. Exact aceeași fizionomie – e straniu. Era un pic mai scund decât dumneata, dar trăsăturile feței...

Clătină din cap, speculând asupra responsabilității Bene Gesseritului în prezența acelor semnături genetice de pe chipul lui Teg: profilul de șoim, cutele adânci și, mai cu seamă, acel ceva lăuntric, acea siguranță a superiorității morale.

Câtă superioritate și cât de morală?

Conform documentației pe care putuse s-o consulte la Citadelă (și Duncan era convins că fusese lăsată anume la îndemâna curiozității

sale), faima lui Teg era aproape universală în societatea umană a acestei epoci. În Bătălia de pe Markon fusese suficient să se afle că Teg însuși se pregătea să intre în luptă pentru ca inamicul să ceară tratative. Era, oare, adevărat?

Duncan își îndreptă privirea spre Teg și-i puse această întrebare.

– Renumele poate fi o armă minunată, răspunse Basharul. Îngăduie deseori evitarea unor vărsări de sânge.

– Pe Arbelough, de ce te-ai dus în prima linie cu trupele dumitale de elită?

– De unde știi? făcu Teg, surprins.

– De la Citadelă. Ai fi putut să-ți pierzi viața. La ce ar fi servit asta?

Teg își reaminti sieși că în acel corp tânăr din fața sa se aflau o mulțime de cunoștințe imposibil de determinat și care trebuie că-l ghidau pe Duncan în căutarea lui neostoită de informații. Probabil că în această zonă necunoscută, își spunea Teg, consta cea mai mare utilitate a ghola-ului pentru Bene Gesserit.

– Pe Arbelough am suferit pierderi grele în primele două zile, răspunse el. N-am făcut o evaluare corectă a fricii și a fanatismului care motivau inamicul.

– Dar riscul asumat prin...

– Prezența mea în prima linie le spunea soldaților mei: „Iată, împart riscurile cu voi!“

– Documentele de la Citadelă menționau că Arbelough fusese complet coruptă de Dansatorii-Fețe. Patrin mi-a povestit că ai opus vetoul dumitale consilierilor care recomandaseră sterilizarea întregii planete și...

– Tu n-ai fost acolo, Duncan.

– Dar încerc să gândesc ca și când aș fi fost. Vasăzică ai cruțat inamicul în pofida părerii statului dumitale major.

– Pe Dansatorii-Fețe nu i-am cruțat.

– Iar, pe urmă, ai circulat neînarmat printre rândurile inamicilor, înainte ca aceștia să fi depus armele.

– Ca să-i asigur că vor fi bine tratați.

– O inițiativă foarte periculoasă.

– Crezi? Mulți dintre ei ni s-au raliat pentru a participa la asaltul final de pe Kroinin, unde am nimicit forțele potrivnice Comunității Surorilor.

Duncan îl privi pe Teg cu intensitate. Bătrânul Bashar nu numai că semăna fizic cu Ducele Leto, dar poseda și aceeași charismă proprie tuturor Atreizilor. Era o figură legendară până și printre vechii săi dușmani. Teg îi spusese într-o zi că descindea din Ghanima Atreides, însă cu siguranță că mai era și altceva. Duncan simțea că-l ia amețeala când se gândea la realizările Bene Gesseritului în materie de genetică.

– Să reluăm antrenamentul, spuse el brusc.

– Nu-i nevoie să te surmenezi.

– Uiți ceva, Bashare. Îmi amintesc de un trup la fel de tânăr ca ăsta, și chiar aici, pe Giedi Prim.

– Gammu!

– Foarte bine că i s-a dat alt nume, dar trupul meu și-l amintește pe cel dintâi. De-asta am și fost adus aici. Știu lucrul ăsta.

Firește că-l știe, gândi Teg.

Întremat de scurtul răgaz, introduse un nou element în programul de atac și lansă pe neașteptate o linie-de-foc în flancul stâng al lui Duncan.

Cu câtă ușurință pară ghola-ul!

Folosea o variantă heteroclită a primelor cinci poziții, fiecare reacție

părând inventată înainte chiar de-a fi necesară.

– Fiecare atac e o pană plutind pe un drum infinit, rosti Duncan cu o voce care nu trăda nici cel mai mic semn de oboseală. Când pana se apropie, e deviată, apoi îndepărtată.

În timp ce vorbea, se eschivă și contră un nou asalt.

Logica de mentat a lui Teg îi urmărea mișcările pe un teren pe care-l recunoștea clar drept periculos.

Dependențe și bușteni hotărâtori!

Duncan părea să facă parte din atac. Îl preceda, aliniindu-și mișcările după cele ale Basharului conform unui ritm mai degrabă paralel decât decalat. Teg era obligat să facă apel la toate resursele lui în timp ce energiile simulatorului fulgerau și scăpărau deasupra planșeului sălii de antrenament. Silueta încețoșată a lui Duncan în cușca sa mobilă părea a fi pretutindeni deodată. Nici un vânător-căutător, nicio linie-de-foc nu reușea s-o atingă. Duncan era când deasupra, când dedesubtul lor, ca și când nu i-ar fi păsat câtuși de puțin de durerile reale pe care aceste arme de antrenament ar fi putut să i le cauzeze.

Din nou, Duncan acceleră ritmul atacului.

O durere ascuțită săgetă brațul stâng al lui Teg, de la mâna aflată pe comenzi până la umăr.

Cu o exclamație scurtă, Duncan deconectă instalația.

– Îmi pare rău, Bashare. Te-ai apărat excelent, dar mă tem că te-a învins povara anilor.

Ieși din cușcă și, din nou, veni în fața lui Teg.

– O mică durere ca să-mi amintească de cele pe care ți le-am pricinuit eu ție, comentă Basharul frecându-și brațul.

– Fierbințeala momentului e de vină, zise Duncan. Cred că-i de ajuns pentru astăzi.

– Nu tocmai, replică Teg. Nu-i de ajuns să-ți oțelești doar mușchii.

La aceste cuvinte, Duncan resimți în tot trupul o stranie senzație de alertă. Percepea atingerea dezlânată a acelui ceva nedesăvârșit pe care redeșteptarea memoriei sale nu izbutise să-l scoată la suprafață. Ceva care, i se părea, stătea încordat înlăuntrul lui. Ca un arc comprimat, așteptând să fie slobozit.

– Ce altceva ar mai fi de făcut? întrebă el cu glas dintr-odată răgușit.

– E în cumpănă supraviețuirea ta, spuse Teg. Tot ce facem aici este menit să te protejeze ca să poți ajunge pe Rakis.

– Pentru că așa vrea Bene Gesseritul, din motive pe care spui că nu le cunoști!

– Nu le cunosc, Duncan.

– Dar ești mentat.

– Mentații nu pot elabora proiecții dacă nu au date.

– Crezi că Lucilla știe mai mult?

– Nu sunt sigur, dar dă-mi voie să te previn încă o dată în ceea ce o privește. Are ordin să te ducă pe Rakis *pregătit* pentru ce trebuie să faci acolo.

– *Trebuie?* repetă Duncan clătinând din cap dintr-o parte în alta. Nu eu am dreptul să aleg singur ce vreau să fac? Ce-ți închipui că ai redeșteptat în mine? Un nenorocit de Dansator-Față capabil doar să se supună ordinelor?

– Vrei să spui că vei refuza să mergi pe Rakis?

– Vreau să spun că voi hotărî eu însumi, când voi ști exact despre ce este vorba. Nu sunt un asasin plătit.

– Crezi că eu sunt, Duncan?

– Cred că ești un om de onoare, demn de respect și de admirație. Acordă-mi dreptul de a avea propriile mele criterii în materie de

datorie și de onoare.

– Ți s-a dat o nouă șansă de a trăi și...

– Dar dumneata nu ești tatăl meu, iar Lucilla nu-i mama mea. Impregnatoare...! Pentru ce anume speră să mă *pregătească?*

– S-ar putea să nu știe nici ea, Duncan. Poate că, la fel ca și mine, nu deține decât o parte din chei. După câte cunosc eu Comunitatea Surorilor, este chiar foarte probabil.

– Așadar, voi doi aveți doar sarcina de a mă pregăti și a mă livra pe Arrakis. Poftiți coletul pe care l-ați comandat!

– Universul acesta este cu mult diferit de cel în care te-ai născut pentru prima oară, Duncan, spuse Teg. Ca și pe vremea ta, suntem încă legați de Marea Convenție care interzice armele atomice și efectele pseudoatomice ale interacțiunii laser-scut. Respectăm încă interdicția atacurilor prin surprindere. Foi de hârtie, răspândite cam prin tot locul, poartă semnăturile noastre, prin care ne...

– Dar non-navele au schimbat temeiul tuturor acestor tratate, îl întrerupse Duncan. Cred că mi-am însușit destul de corect lecțiile de istorie, la Citadelă. Spune-mi, Bashare, pentru ce fiul lui Paul a cerut Tleilaxului să mă furnizeze sub formă de ghola, în sute de exemplare, timp de milenii?

– Fiul lui Paul?

– Documentele de la Citadelă îl numesc Împăratul-Zeu. Dumneata îi spui Tiranul.

– Ah! Nu cred că știm care au fost adevăratele lui motive. Poate că, în singurătatea lui, simțea lipsa cuiva din...

– M-ați readus la viață pentru a mă confrunta cu viermele! zise brusc Duncan.

Oare așa să fie? se întrebă Teg. Luase de mai multe ori în considerare această posibilitate. Dar nu era decât o ipoteză, nu o proiecție. Chiar și așa, intențiile lui Taraza nu se puteau limita doar la asta. Teg simțea acest lucru în fiecare fibră a intuiției lui de mentat. Cunoștea

Lucilla răspunsul? Teg nu se iluziona că ar fi putut să smulgă dezvăluiri de la o Cucernică Maică desăvârșită. Nu... trebuia să lase timpul să treacă – să aștepte, să observe și să asculte. Era limpede că aceasta era atitudinea pentru care, în felul său, optase și Duncan. Ar fi fost prea periculos să se împotrivească fățiș lui Lucilla!

– Cinstit, Duncan, habar n-am, spuse Teg scuturând din cap.

– Dar execuți ordinele.

– În virtutea jurământului care mă leagă de Comunitatea Surorilor.

– „Mașinațiile, înșelăciunile... toate acestea devin vorbe goale atunci când se pune problema supraviețuirii Ordinului“, murmură Duncan, citându-l.

– Da, am spus într-adevăr asta, recunoscu Teg.

– Tocmai fiindcă ai spus-o am acum încredere în dumneata, zise Duncan. Dar în Lucilla nu am încredere.

Teg puse capul în piept. *Periculos... foarte periculos...*

Mult mai încet și mai anevoios decât cu ceva vreme în urmă, Teg își abătu atenția de la asemenea gânduri și se supuse procesului de purificare mentată, concentrându-se asupra priorităților pe care i le stabilise Taraza.

„Ești Basharul meu.“

Duncan îl privi lung pe Teg. Cute de oboseală brăzdau chipul acestuia. Își aminti subit vârsta înaintată a Basharului și se întrebă dacă oameni ca Teg nu erau câteodată tentați să facă apel la tleilaxu pentru a-i transforma în ghola. Probabil că nu. Știau că ar fi putut să devină simple marionete ale Bene Tleilaxului.

Gândul acesta puse deodată stăpânire pe cugetul lui, făcându-l să încremenească atât de brusc, încât Teg, ridicând ochii, observă numaidecât.

– Ce-i cu tine?

– Tleilaxu mi-au făcut ceva, ceva ce n-a fost încă scos la iveală, rosti Duncan cu voce înfundată.

– Exact de ce ne-am temut!

Era Lucilla, care stătea în pragul ușii, în spatele lui Teg. Înaintă și se opri la doi pași de Duncan.

– Am auzit tot, spuse ea. Sunteți o adevărată mină de informații, voi doi.

Teg vorbi repede, sperând să domolească mânia pe care o simțea în ea.

– A reușit să stăpânească cele șapte poziții, astăzi.

– Lovește ca fulgerul, zise Lucilla, dar nu uita că noi, Surorile Bene Gesserit, țâșnim ca apa și suntem în tot locul deodată. Nu vezi, adăugă ea întorcând ochii spre Teg, că ghola-ul nostru a depășit deja nivelul pozițiilor?

– Fără punct fix nu există poziție, rosti Duncan.

Teg îl privi țintă. Duncan ținea capul sus, avea fruntea senină, și ochii săi îi susțineau netulburați privirea. Se maturizase uimitor în scurtul răgaz de când îi fusese redată memoria originală.

– Fir-ai afurisit, Miles! mârâi Lucilla.

Dar atenția lui Teg rămase fixată asupra lui Duncan. Tot corpul ghola-ului părea impulsionat de o vigoare nouă. Emana un echilibru lăuntric care nu existase mai înainte.

Duncan se întoarse spre Lucilla:

– Te temi că nu-ți vei putea îndeplini misiunea?

– Câtuși de puțin, răspunse ea. Ești tot doar un mascul.

Și gândi: *Da, trupul acesta tânăr va fi mustind de seva fierbinte a procreării. Detonatorii săi hormonali sunt intacți și nu cer decât să fie declanșați*. Însă atitudinea lui din această clipă și felul în care-o

privea o sileau să-și ridice percepțiile la noi niveluri, consumatoare de energie.

– Ce ți-au făcut tleilaxu? întrebă ea.

Duncan răspunse cu o nonșalanță care nu corespundea adevăratei sale stări de spirit:

– O, Slăvită Impregnatoare, dacă aș ști, n-aș pregeta să-ți spun.

– Crezi că ne jucăm?

– Nu știu *de-a* ce ne jucăm!

– La ora asta, mulți au aflat că nu suntem pe Rakis, unde era de așteptat să fugim.

– Iar Gammu mișună de oamenii Dispersiei, interveni Teg. Sunt destul de numeroși pentru a explora toate pistele locale.

– Cine ar putea bănui existența unui non-glob rămas din epoca Harkonnenilor? întrebă Duncan.

– Oricine ar fi în stare să facă legătura dintre Rakis și Dar-es-Balat, răspunse Teg.

– Dacă crezi că-i vorba de un joc, trebuie să recunoști că partida nu se anunță prea strălucită pentru noi, îi spuse Lucilla lui Duncan. Apoi, întorcându-se brusc către Teg, adăugă: Cât despre *dumneata*, ai nesocotit ordinele lui Taraza!

– Te înșeli! Am făcut exact ce mi-a ordonat să fac. Sunt Basharul ei și uiți cât de bine mă cunoaște.

Cu un șoc care o făcu să amuțească, Lucilla înțelese deodată subtilitatea manevrelor lui Taraza.

Suntem simpli pioni!

Dar cu câtă artă știa Taraza să-și deplaseze pionii... Lucilla nu se simțea câtuși de puțin diminuată la gândul că nu reprezenta decât un pion pe o tablă de șah. Era o noțiune ce se inocula de la bun

început tuturor Cucernicelor Maici Bene Gesserit. O știa până și Teg. *Nu, câtuși de puțin diminuată*. Situația în care se aflau însă căpătase dintr-odată amploare în conștiința ei. Cuvintele lui Teg fuseseră ca o adevărată revelație. Era uluită de superficialitatea cu care privise până acum diferitele forțe ce se înfruntau în jurul lor. Totul se petrecea ca și când n-ar fi văzut, mai întâi, decât suprafața unui fluviu cu ape învolburate pentru ca, abia apoi, să întrevadă curenții năvalnici de dedesubt. Acum însă simțea tumultul șuvoiului ce se scurgea împrejurul ei și înțelegerea acestui lucru o înspăimânta.

Pionii sunt piese de sacrificiu.

Prin credința voastră în singularități, în absoluturi granulare, negați mișcarea, inclusiv pe aceea a evoluției! Lăsând să dăinuie, în percepția voastră asupra lumii, imaginea unui univers granular, deveniți orbi la mișcare. Când lucrurile se schimbă, universul vostru absolut dispare, nemaifiind accesibil percepțiilor voastre autolimitate. Universul a trecut dincolo de voi.

„Prima ciornă a Manifestului Atreides“
Arhivele Bene Gesserit

Taraza își lipi palmele de tâmple și apăsă cu putere. Până și degetele simțeau oboseala din interior – acolo, chiar între cele două mâini. Extenuarea... Cu o scurtă clipire a pleoapelor, se cufundă în transa de relaxare. Mâinile apăsate de-o parte și de alta a capului erau singurele puncte focale de percepție senzorială.

O sută de bătăi de inimă.

Se obișnuiește să recurgă la acest exercițiu încă de la cea mai fragedă vârstă. Era unul dintre primele lucruri pe care le învățase de la Bene Gesserit. Exact o sută de pulsații ale inimii. După atâția ani de practică, nici nu mai avea nevoie să le numere. Organismul ei îndeplinea în mod inconștient funcția de metronom.

Când redeschise ochii, își simți capul mai limpede. Spera să dispună de cel puțin încă două ceasuri de muncă suplimentare înainte de a fi din nou copleșită de osteneală. De-a lungul întregii ei vieți, aceste ședințe de o sută de pulsații îi prelungiseră orele de veghe cu câțiva ani buni.

În această noapte însă, gândul la vechea tehnică îi purtă amintirile înapoi pe spirala timpului, la copilărie, la dormitorul unde Sora

Supraveghetoare își făcea rondul de noapte pentru a se asigura că toate fetele dormeau în paturile lor.

Sora Baram, Supraveghetoarea de noapte.

Erau ani de când Taraza nu mai evoca acest nume. Sora Baram, scundă și grasă, nu putuse deveni Cucernică Maică desăvârșită. Motivul nu era imediat vizibil, dar Surorile-Medici și doctorii lor Suk îi găsiseră ceva. Baram nu fusese autorizată să încerce agonia mirodeniei. De altfel, nici nu făcuse un secret din deficiențele ei, în măsura în care îi fuseseră dezvăluite. Simptomele se manifestaseră în adolescență: tremure nervoase periodice, care apăreau de obicei în momentul în care începea să se cufunde în somn. Erau semnele unui rău mai profund, din care cauză fusese nevoită să fie sterilizată. Insomnia cronică de care suferea Baram dusese, în mod logic, la atribuirea postului de Supraveghetoare de noapte.

Baram avea însă și alte slăbiciuni, pe care superioarele ei nu le descoperiseră. Câteodată, când una dintre fete se ducea, în vârful picioarelor, la spălător, putea s-o atragă pe Supraveghetoarea de noapte în conversații cu voce scăzută. Cel mai adesea, întrebări naive obțineau răspunsuri naive, dar, uneori, Baram împărtășea cunoștințe folositoare. Ea o învățase pe Taraza exercițiul de relaxare.

Într-o dimineață, una dintre fetele mai mari o găsise pe sora Baram moartă, în spălător. Tremurele nervoase ale Supraveghetoarei de noapte ascundeau o maladie fatală, care prezenta interes în special pentru Maestrele Geneticiene și arhivele lor infinite.

Cum programul de învățământ al Bene Gesseritului nu aborda problema „morții personale" decât după trecerea la stadiul de acolită, Sora Baram reprezentase primul contact vizual al lui Taraza cu moartea. Corpul fusese descoperit sub o chiuvetă, cu obrazul drept lipit de pardoseală și mâna stângă agățată de una dintre țevile de canalizare. Probabil că Sora Baram încercase să se ridice, iar moartea o surprinsese în mijlocul mișcării, lăsând-o încremenită, ca o insectă prinsă într-o picătură de chihlimbar.

Când cadavrul fusese scos pentru a fi depus pe o targă, Taraza observase pata roșie de pe obrazul care se aflase în contact cu pardoseala. Supraveghetoarea de zi dăduse, cu rigoare științifică,

explicația acelei pete. Orice experiență era bună spre a servi drept lecție potențialelor Cucernice Maici care, mai târziu, puteau încorpora datele astfel obținute în „conversațiile cu moartea“ din cadrul stagiului de acolite.

Lividitate cadaverică.

Așezată la masa de lucru din Casa Canonicatului, la atâția ani de la acel eveniment, Taraza trebuie să facă apel la întreaga sa putere de concentrare pentru a risipi aceste amintiri care o împiedicau să-și reia munca. Atâtea lecții! Atâtea date înmagazinate în memoria ei! Echivalentul atâtor vieți! Dar acest nou șir al gândurilor avu darul să-i reafirme sentimentul că era în viață pentru a executa lucrarea la care se înhămase. Avea de lucru. Era nevoie de ea. Cuprinsă de o nouă ardoare, se aplecă deasupra mesei și-și îndreptă atenția la ceea ce avea de făcut.

Necesitatea aceea afurisită de a forma ghola-ul pe Gammu!

Dar personalitatea însăși a ghola-ului cerea acest lucru. Pentru a i se putea restabili memoria originală, trebuia ca până și solul pe care călca să-i fie familiar.

Hotărârea ei de a-l trimite pe Burzmali la fața locului fusese înțeleaptă. Dacă Miles reușie într-adevăr să găsească o ascunzătoare... Și dacă se hotăra să iasă la iveală acum, avea să aibă nevoie de tot ajutorul ce i se putea acorda. Din nou, Taraza se întrebă dacă nu era momentul să joace cartea prestiinței. Prea periculos! Iar tleilaxu fuseseră deja înștiințați că ar putea fi nevoie să trimită ghola-ul de schimb.

„Pregătiți-l de livrare.“

Gândurile ei se întoarseră dintr-odată la problema Rakisului. Neghiobul ăla de Tuek ar fi trebuit supravegheat cu mai multă atenție. Cât timp putea să i se substituie un Dansator-Față fără a fi descoperit? Pe de altă parte, nu se putea reproșa nimic deciziei de moment pe care o luase Odrade. Îi pusese pe tleilaxu într-o situație imposibilă. Impostorul putea fi demascat, ceea ce ar fi expus Bene Tleilaxul unui potop de ură.

În privința politicii Bene Gesseritului, partida devenise extrem de delicată. Generații în șir, Surorile ademeniseră clerul rakian cu perspectiva unei alianțe. Acum însă lucrurile luaseră o altă întorsătură! Tleilaxu considerau, de bună seamă, că *ei* fuseseră aleși în locul preoților. Alianța tripartită a lui Odrade putea da preoțimii impresia că fiecare Cucernică Maică era gata să jure supunere zeului Fracționat. Consiliul sacerdotal se pierdea, probabil, în bâlbâieli exaltate la această idee. Tleilaxu, firește, vedeau în asta prilejul de a stabili un monopol absolut asupra melanjului, ajungând în sfârșit să controleze unica sursă nedependentă de ei.

Un ciocănit în ușă o anunță pe Taraza că sosise acolita cu ceaiul. Era o regulă permanentă, când Maica Superioară lucra noaptea. Taraza aruncă o privire spre ceasul de pe masă, un cronometru ixian cu o precizie de plus-minus o secundă la un secol. Cadranul indica 1:23:11 A.M.

Îi strigă acolitei să intre. Fata, o blondă palidă cu privirea calmă și respectuoasă, se aplecă pentru a dispune conținutul tăvii la îndemâna Maicii Superioare.

Ignorând-o, Taraza privi hârtiile împrăștiate pe masă. Rămâneau încă atâtea de făcut. Munca era mai importantă ca somnul, desigur, dar simțea o durere surdă în ceafă și avea acea senzație de amețeală, ca o amorțire a creierului, care-i spunea că, în momentul acesta, ceaiul n-avea să fie de vreun ajutor. Se afla într-o asemenea stare de epuizare mentală, încât trebuia făcut ceva înainte de-a încerca măcar să se ridice în picioare. Umerii și spatele îi zvâcneau.

Acolita dădu să plece, dar Taraza îi făcu semn să aștepte.

– Masează-mi puțin spatele, te rog, spuse ea.

Mâinile experte ale acolitei resorbiră încetul cu încetul contracțiile supărătoare. *Pricepută fată!* Gândul o făcu să surâdă în sinea ei. Bineînțeles că era pricepută. Cineva mai puțin competent n-ar fi fost afectat serviciului Maicii Superioare.

După plecarea acolitei, Taraza rămase nemișcată, adâncită în gânduri. *Atât de puțin timp*. Își reproșa fiecare minut de somn pe care și-l acorda. Dar nu era nimic de făcut. Organismul își avea cerințele

sale, care sfârșeau întotdauna prin a se impune. De mai multe zile se extenua pur și simplu, încât nu mai putea spera să se refacă prin mijlocirea artificiilor obișnuite. Lăsând neatinsă ceașca de ceai, se ridică și ieși pe culoarul ce ducea spre chilia strâmtă care-i servea drept dormitor. După ce trasmise gărzii de noapte mesajul de a fi trezită la ora unsprezece, se întinse, îmbrăcată, pe patul tare.

Cu calm, își regularizează ritmul respirației, își izolă simțurile față de orice stimul din exterior și se cufundă în starea intermediară.

Somnul însă nu vru să vină.

Făcu apel la întregul ei repertoriu, dar somnul continua să o ocolească.

Rămase astfel o bucată lungă de vreme, până ce fu nevoită să recunoască ineficacitatea tehnicilor de care dispunea pentru a sili somnul să se supună voinței sale. Starea intermediară trebuia să-și îndeplinească mai întâi lenta sa funcție reparatorie. Între timp, gândurile ei continuau să se frământe.

Clerul rakian nu constituise niciodată, pentru ea, o problemă centrală. Deja prizonieri ai religiei, preoții puteau fi cu ușurință manipulați prin intermediul acesteia. Ei vedeau în Bene Gesserit în primul rând o forță capabilă să impună dogma lor. N-aveau decât să creadă asta în continuare. Era o momeală care-i orbea.

Afurisitul de Miles Teg! Trei luni de tăcere; și nici raportul lui Burzmali nu era mai încurajator. Solul calcinat, urmele decolării unei non-nave... Unde să se fi dus Teg? Poate că ghola-ul era mort. Teg nu acționase niciodată așa în trecut. Atâția ani de încredere deplină... Asta o făcuse să-l aleagă. Asta, plus talentul său militar, și asemănarea cu Ducele Leto – toate lucrurile pe care Bene Gesseritul le pregătise în el.

Teg și Lucilla. O echipă perfectă.

Dacă nu murise, mai era ghola-ul recuperabil? Să-l fi capturat tleilaxu? Sau agresori din Dispersie? Multe ar fi fost cu putință. Ani de încredere deplină... Iar, acum, tăcere. Să fi fost tăcerea lui Teg un mesaj? Dacă da, ce încerca să comunice?

Cu moartea lui Schwangyu și a lui Patrin, o atmosferă de conspirație învăluia evenimentele de pe Gammu. Să fi fost Teg un agent implantat cu vreme în urmă de inamicii Bene Gesseritului? Imposibil! Propria sa familie făcea dovada absurdității unei asemenea ipoteze. Fiica lui, aflată în casa părintească, era la fel de mistificată ca toată lumea.

Trei luni fără nicio veste.

Prudența. Îi ceruse lui Teg să dea dovada de cea mai mare prudență în măsurile pe care avea să le ia pentru a asigura protecția gholaului. Teg sesizase marele pericol care-l pândea pe Gammu. Ultimele rapoarte transmise de Schwangyu stabileau cât se poate de clar acest lucru.

Unde vor fi putut să-l ducă Teg și Lucilla pe ghola?

Cum de reușiseră să-și procure o non-navă? Altă conspirație?

Gândurile lui Taraza nu încetau să se învârtă în jurul acestei bănuieli profunde. Era opera lui Odrade? În cazul ăsta, cine conspira cu Odrade? Lucilla? Odrade și Lucilla nu se văzuseră niciodată înaintea acelei scurte întâlniri de pe Gammu. Sigur? Parcă, la un moment dat, avuseseră timp să schimbe câteva șoapte... Odrade nu se trădase cu nimic, dar putea fi asta o dovadă? Loialitatea lui Lucilla nu fusese niciodată pusă la îndoială. Amândouă Cucernicele Maici executau întocmai ordinele pe care le primiseră. Dar exact la fel ar fi procedat și niște conspiratoare!

Fapte! Avea nevoie de fapte. Patul foșni sub trupul ei și-i spulberă izolația senzorială. Se pomeni năpădită nu doar de griji, ci și de zgomotul propriilor sale mișcări. Resemnată, se pregăti pentru un nou efort de relaxare.

Mai întâi relaxarea, apoi somnul.

Nave din Dispersie se iviră în imaginația ei începătoșată de oboseală. Rătăcitii se întorceau cu nenumăratele lor non-nave. De la ei și-o procurase Teg pe a sa? Ipoteza aceasta făcea în momentul de față obiectul unor investigații discrete pe Gammu și pe alte lumi. Încercă să numere nave imaginare, dar acestea refuzau să se alinieze

ascultătoare în șirul propice inducerii somnului. Fără a face nicio mișcare în pat, Taraza își recăpătă brusc luciditatea.

Subconștientul încerca să-i dezvăluie ceva. Starea de oboseală blocase până atunci această cale de comunicare, dar acum... Se ridică în capul oaselor, perfect trează.

Tleilaxu stabiliseră contacte cu oamenii întorși din Dispersie. Nu numai cu târfele care-și ziceau Onorate Matres, ci și cu descendenți ai Bene Tleilaxului. Taraza avea clar sentimentul existenței unui țel unic îndărătul acestor evenimente. Rătăcițiii nu se întorceau doar pentru a-și satisface curiozitatea în legătură cu originile lor. Dorința gregară de a reuni întreaga omenire nu era suficientă în sine pentru a explica această întoarcere. Era limpede că Onoratele Matres nutreau visuri de cucerire.

Dar dacă tleilaxu care plecaseră în Dispersie nu duseseră cu ei secretul cuvelor axlotl? Ce s-ar fi putut întâmpla, în acest caz?

Melanjul.

Târfele cu ochi portocalii foloseau, în mod evident, un substitut inadecvat al mirodeniei. Cei din Dispersie nu rezolvaseră misterul cuvelor tleilaxu. Știuseră de existența lor, fără doar și poate, și încercaseră să le recreeze, dar, nereușind, singura lor speranță rămăsese... melanjul!

Taraza începu să exploreze această proiecție.

Rătăcițiii epuizaseră rezervele de melanj veritabil pe care strămoșii lor le luaseră cu ei în Dispersie. Ce surse le rămâneau, așadar? Viermii de pe Rakis și Bene Tleilaxul original. Târfele nu se încumetau să-și dezvăluie adevăratele interese. Străbunele lor credeau că viermii uriași nu puteau fi transplantați. Era cu putință ca Rătăcitele să fi descoperit o planetă prielnică viermilor? Bineînțeles că era cu putință. În acest caz, tentativa lor de negociere cu Tleilaxul nu era decât o simplă diversiune. Adevărata lor țintă era Rakisul. Sau invers.

Bogății care pot fi schimbate.

Văzuse rapoartele lui Teg referitoare la concentrarea anormală de averi de proveniență străină pe Gammu. Unii dintre cei reîntorși dețineau titluri monetare și alte jetoane negociabile. Faptul reieșea cu claritate din activitatea bancară.

Dar ce monedă de schimb mai puternică decât mirodenia putea să existe?

Bogăția. Asta era cheia, firește. Și, oricare va fi fost moneda, tranzacțiile începuseră.

Taraza auzi voci în spatele ușii. Acolita din straja de noapte discuta cu cineva care insista. Vorbeau cu voce scăzută, dar Taraza deslușI destul pentru a-și pune simțurile în alertă.

– Nu vrea să fie trezită decât spre sfârșitul dimineții, protestă acolita.

Cealaltă voce replică în șoaptă:

– A cerut să fie anunțată în clipa în care mă voi întoarce.

– Vă spun că e foarte obosită. Are nevoie...

– Are nevoie să i se dea ascultare! Anunț-o că m-am întors!

Taraza își trecu picioarele peste marginea patului. Tălpile îi atinseră podeaua. O, zei! Cum o dureau genunchii! Dar o durea și faptul că nu izbutea să identifice glasul șoptit care se ciondănea cu straja de noapte.

A cui întoarcere am cerut să-mi fie... Burzmali!

– Sunt trează, strigă ea.

Ușa se întredeschise și acolita își vârî capul în odaie.

– Maică Superioară, Burzmali s-a întors de pe Gammu.

– Să intre.

Taraza activă un licuriglob la căpătâiul patului. Lumina galbenă împrăștie întunericul chiliei.

Burzmali intră și închise ușa în spatele lui. Fără a aștepta, apăsă pe butonul de izolare fonică de lângă ușă și toate zgomotele exterioare dispărură.

Aduce vești rele, își spuse Taraza.

Ridică ochii spre Burzmali. Mic de statură și uscățiv, avea o față triunghiulară, cu o bărbie îngustă și ascuțită. O claie de păr blond i se revărsa peste fruntea înaltă. Ochii săi verzi, depărtați, dădeau impresia de vigilență și perspicacitate. Părea mult prea tânăr pentru responsabilitățile unui Bashar, dar Teg arătase chiar și mai tânăr pe vremea conflictului de pe Arbelough. *Noi suntem cei care am îmbătrânit, fir-ar să fie!* Se strădui să se relaxeze și să se pătrundă de faptul că Teg era cel care îl formase pe omul acesta și-și exprimase încrederea deplină în el.

– Care-s veștile rele? întrebă ea.

Burzmali își drese glasul.

– Tot nici urmă de Bashar și de ceilalți doi pe Gammu, Maică Superioară.

Avea o voce gravă, bărbătească.

Încă n-a spus ce-i mai rău, gândi Taraza, observând semnele evidente ale nervozității pe chipul lui.

– Vreau toate amănuntele, spuse ea. Presupun că ai examinat minuțios ruinele Citadelei.

– Niciun supraviețuitor. Agresorii n-au lăsat nimic la voia întâmplării.

– Tleilaxu?

– Posibil.

– Ai îndoieli?

– Au utilizat acel nou exploziv ixian, Uri-12. Cred... cred că au făcut-o pentru a ne lansa pe o pistă falsă. Craniul lui Schwangyu purta și

urmele de trepanație ale unei sonde cerebrale.

– Ce s-a întâmplat cu Patrin?

– Exact ce a raportat Schwangyu. S-a aruncat în aer cu nava-momeală. A fost identificat după două fragmente de degete și un glob ocular intact. N-a rămas nimic care să poată fi sondat.

– Dar ai îndoieli! Exprimă-le!

– Schwangyu a lăsat un mesaj pe care nu-l puteam descoperi decât noi.

– În urmele de uzură de pe mobilier?

– Da, Maică Superioară, și...

– Înseamnă că știa că va fi atacată, dar a avut timp să lase un mesaj. Am citit primul dumitale raport cu privire la caracterul devastator al atacului.

– A fost rapid și nimicitor. Agresorii nici măcar n-au încercat să ia prizonieri.

– Ce spunea mesajul?

– Târfele.

Taraza luptă pentru a-și stăpâni șocul, deși aproape că se așteptase să audă acest cuvânt. Efortul de a rămâne calmă îi secătui și mai mult energiile. Situația era cât se poate de gravă. Își îngădui un suspin adânc. Schwangyu rămăsese în opoziție până în ultimul moment, dar, în fața dezastrului, luase decizia corectă. Știind că avea să moară fără a putea să-și transfere viețile-memorii unei alte Cucernice Maici, reacționase în virtutea celei mai profunde loialități. Când nu-ți mai rămâne nimic de făcut, înarmează-ți Surorile pentru a încerca să zădărnicești planurile inamicului.

Așadar, Onoratele Matres au trecut la acțiune!

– Raportează-mi cum au decurs cercetările în căutarea ghola-ului, ordonă ea.

– N-am fost primii care au investigat terenul. Maică Superioară. Mai erau și alte urme de carbonizare pe stâncile, copacii și vegetația din jur.

– Dar a fost o non-navă, nu-i așa?

– *Urmele* unei non-nave.

Taraza dădu din cap, în tăcere. *Ani de încredere*... Lăsase Teg un mesaj mut?

– Cât de amănunțit ai examinat zona? întrebă ea.

– Am survolat-o doar în cursul unui zbor de rutină cu o altă destinație, răspunse Burzmali.

Taraza îi arătă un scaun aflat la capătul patului ei.

– Ia loc și încearcă să te destinzi. Vreau să ne jucăm puțin de-a ghicitul.

Burzmali se așeză cu băgare de seamă.

– De-a ghicitul?

– Ai fost elevul lui preferat. Imaginează-ți că dumneata ai fi Miles Teg. Ești convins că trebuie să-l evacuezi pe ghola din Citadelă. N-ai încredere în nimeni din anturajul dumitale, nici măcar în Lucilla. Ce faci?

– Ceva imprevizibil, firește.

– Firește.

Burzmali își frecă bărbia. Apoi declară:

– Am încredere în Patrin. Încredere deplină.

– Foarte bine. Dumneata și Patrin. Ce faceți?

– Patrin e născut pe Gammu.

– M-am gândit și eu la aspectul ăsta, spuse Taraza.

Burzmali urmă, privind țintă podeaua din fața lui:

– Patrin și cu mine am pus la punct un plan de urgență, cu mult timp înainte. Îmi pregătesc întotdeauna soluții de rezervă pentru a-mi rezolva problemele.

– Perfect. Să vedem ce-i cu planul acela. Cam în ce ar consta el?

– Pentru ce s-a sacrificat Patrin? întrebă Burzmali.

– Ești convins că asta a făcut?

– Ați văzut și dumneavoastră rapoartele. Schwangyu și mulți alții au admis această concluzie. O admit și eu. Patrin era destul de loial spre a-și da astfel viața pentru Basharul său.

– Pentru dumneata! Acum ești Miles Teg. Ce plan ai elaborat împreună cu Patrin?

– În niciun caz nu l-aș trimite, în mod deliberat, pe Patrin la moarte sigură.

– Atunci?

– Patrin a făcut-o din proprie inițiativă. E foarte posibil, mai ales dacă ideea planului a fost a lui și nu a... a mea. S-ar putea s-o fi făcut ca să mă protejeze, ca să fie sigur că nimeni nu va descoperi planul.

– Cum ar fi putut Patrin să cheme o non-navă fără știința noastră?

– Patrin s-a născut pe Gammu. Familia sa exista acolo încă de pe vremea când planeta se numea Giedi Prim.

Taraza întoarse capul și închise ochii. Vasăzică Burzmali urmărea aceleași linii directoare ca și cele pe care i le sugerase ei subconștientul. *Cunoșteam originea lui Patrin*. Care era semnificația acestei asocieri cu Gammu? Mintea ei refuza să conjectureze asupra acestui aspect. Iată ce se întâmpla când îți îngăduiai să te extenuezi peste măsură! Deschise ochii și-l privi din nou pe Burzmali.

– Să fi descoperit Patrin vreo cale de a stabili contacte secrete cu membri ai familiei sale sau cu vechi prieteni?

– Am investigat fiecare pistă pe care am găsit-o.

– Poți să fii sigur că nu le-ai găsit pe toate.

Burzmali ridică din umeri.

– Firește că nu. Nici n-am acționat în baza unei asemenea presupuneri.

Taraza trase adânc aer în piept.

– Ai să te întorci pe Gammu. Vei lua cu dumneata toate ajutoarele pe care ți le va putea pune la dispoziție Securitatea. Să-i spui lui Bellonda că ăsta e ordinul meu. Trebuie să-ți infiltrezi agenți în toate sectoarele vieții. Află ce relații avea Patrin. Descoperă-i pe toți membrii familiei sale care mai sunt în viață. La fel, prietenii. Găsește-i și-n gaură de șarpe.

– Treaba asta va face valuri, oricât am fi de discreți. Vor prinde de veste și alții.

– Știu, dar n-avem ce face. Și... Burzmali!

Basharul se ridicase în picioare.

– Da, Maică Superioară?

– În privința celorlalți... investigatori: trebuie să păstrezi un avans față de ei.

– Pot să recurg la serviciile unui Navigator al Ghildei?

– Nu!

– Atunci cum să...

– Burzmali... Dacă Miles, Lucilla și ghola-ul se afla încă pe Gammu?

– V-am sugerat deja că nu accept ideea c-ar fi părăsit planeta cu o non-navă!

Timp de câteva clipe lungi de tăcere, Taraza îl studie pe bărbatul care stătea nemișcat la capătul patului ei. Fusese format de Miles

Teg. Fusese discipolul preferat al bătrânului Bashar. Ce-i șoptea lui Burzmali instinctul lui versat?

Cu voce joasă, îl îmboldi:

– Ei, Burzmali?

– Gammu este fostul Giedi Prim, domeniul Harkonnenilor.

– Ce-ți sugerează asta?

– Harkonnenii erau bogați, Maică Superioară. Foarte bogați.

– Și?

– Destul de bogați pentru a-și putea permite amenajarea în secret a unui non-spațiu... chiar a unui non-glob mărișor.

– Niciun document nu menționează așa ceva! Ix nici măcar n-a pomenit în mod vag vreodată de un asemenea lucru. N-au mai avut de-a face cu Gammu de...

– Mite, achiziții prin intermediari, livrări prin transbordări repetate... Epoca Foametei a șters multe urme, iar înainte au fost mileniile de domnie a Tiranului.

– În cursul cărora Harkonnenii au trebuit să țină capul plecat ca sabia să nu-l taie. Dar, mă rog, admit posibilitatea.

– Referințele documentare ar fi putut să se piardă.

– Nu de către noi sau de celelalte guverne care au supraviețuit. De fapt, ce te îndeamnă să faci astfel de speculații?

– Patrin.

– Ahhh!

Burzmali se grăbi să continue:

– Dacă un asemenea lucru a fost descoperit, e imposibil ca nici un locuitor de pe Gammu să nu fi prins de veste.

– Și câți ar fi putut să știe? Crezi c-ar fi fost cu putință să se păstreze secretul vreme de... Ah! Înțeleg ce vrei să spui. Dacă secretul ar fi fost deținut doar de familia lui Patrin...

– Nu m-am încumetat să-i întreb de-a dreptul pe nici unii dintre cei cu care am vorbit.

– Firește că nu! Dar unde ai putea să cauți... fără să atragi atenția...

– În locul acela din munți, unde au fost lăsat urmele unei non-nave.

– Pentru asta, ar trebui să te duci dumneata însuți acolo!

– Treabă greu de făcut fără ca spionii să afle, recunoscu Burzmali. Doar dacă m-aș duce însoțit numai de un detașament puțin numeros, și cu un scop aparent diferit.

– Ce scop?

– Înălțarea unei stele funerare în memoria fostului meu Bashar.

– Lăsând, cu același prilej, să se creadă că suntem siguri de moartea lui. Excelent!

– Ați cerut deja Tleilaxului să pregătească un nou ghola.

– Simplă măsură de precauție, care nu implică nicio... Burzmali, ceea ce vrei să faci este, totuși, extrem de periculos. Mă îndoiesc că vom putea induce în eroare agenți de genul celor care-ți urmăresc fiecare mișcare, pe Gammu.

– Doliul pe care-l vom afișa eu și cei ce mă vor însoți va fi desăvârșit și perfect credibil.

– Ceea ce este credibil nu e neapărat și convingător pentru un observator suspicios.

– Nu vă încredeți în loialitatea mea și a celor pe care-i voi lua cu mine?

Taraza își țuguie buzele, chibzuind. Își aminti sieși că loialitatea de neclintit era o trăsătură de caracter pe care Bene Gesseritul învățase

să o cultive pornind de la modelul Atreides. Producerea unor indivizi în stare să inspire un devotament absolut. Burzmali și Teg erau exemple grăitoare.

– S-ar putea să meargă, recunoscu ea.

Îl privi pe Burzmali cu un aer meditativ. Da, existau toate șansele ca elevul preferat al lui Teg să nu se înșele!

– Atunci, așa vom face, rosti Burzmali și se îndreptă spre ușă.

– O clipă, zise Taraza.

Burzmali întoarse capul.

– Veți absorbi cu toții *shere*, până la saturație. Dacă veți fi capturați de Dansatori-Fețe – cei noi! Va trebui să vă ardeți creierii sau să vi-i zburați, în adevăratul sens al cuvântului. Luați-vă toate măsurile necesare.

Expresia dintr-odată întunecată a lui Burzmali o liniști pe Taraza. Pentru o clipă, Basharul se arătase un pic prea mândru de sine. Mai bine să i se tempereze orgoliul. Nu era nevoie să facă exces de temeritate.

Știm de multă vreme că obiectele experienței noastre senzoriale palpabile pot fi influențate de opțiunile noastre, atât conștiente, cât și inconștiente. Acesta este un fapt demonstrat, care nu ne obligă să credem că ar exista în noi o forță ce se proiectează în exterior pentru a atinge universul. Eu mă refer la existența unei relații pragmatice între credință și ceea ce identificăm noi drept „real". Toate judecățile noastre poartă povara grea a unui ansamblu de credințe ancestrale, la care noi, cele din Bene Gesserit, suntem mai sensibile decât alții. Nu este îndeajuns să fim conștiente de acest lucru și să ne luăm măsuri de protecție. Diferitele posibilități de interpretare trebuie să facă tot timpul obiectul atenției noastre.

Maica Superioară Taraza
„Dezbatere în Consiliu"

– Dumnezeu ne va judeca aici, glăsui exaltat Waff.

Nu încetase să se manifeste astfel în momentele cele mai neașteptate ale acestei lungi curse pe întinsul deșertului. Sheeana nu părea să-i acorde prea multă atenție, dar vocea și comentariile lui începeau s-o irite pe Odrade.

Soarele Rakisului pornise să coboare spre vest, însă viermele care îi purta părea neobosit în înaintarea lui prin vechiul Sareer către înălțimile ce marcau, la orizont, vestigiile fostului zid al Tiranului.

Pentru ce această direcție? nu înceta să se întrebe Odrade.

Niciun răspuns nu era mulțumitor. Fanatismul lui Waff însă și pericolul reînnoit pe care îl prezenta impuneau o reacție imediată. Odrade recurse la jargonul Shariatului, știind ce înrâurire avea

asupra lui.

– Dumnezeu este cel care judecă, și nu oamenii.

Waff se încruntă la nota sarcastică din glasul ei. Scrută orizontul din fața lor, apoi ridică ochii spre topterele care-i urmăreau.

– Oamenii trebuie să facă lucrarea lui Dumnezeu, murmură el.

Odrade nu răspunse. Waff începuse să aibă din nou îndoieli și probabil că se întreba iarăși dacă vrăjitoarele Bene Gesserit împărtășeau cu adevărat Marea Credință.

Gândurile ei se întoarseră iar la întrebările fără răspuns, la tot ce știa despre viermii uriași ai Rakisului. Amintirile personale se împleteau cu cele ale Celorlalte Memorii, într-un montaj haotic. Vedea fremeni învești mântați în mantii largi, călărind un vierme mai mare decât acesta. Fiecare călăreț era lăsat pe spate, ținându-se de o tijă lungă la capătul căreia un cârlig se înfigea în inelele viermelui, la fel cum mâinile ei se încleștau acum de un inel al acestuia. Simțea vântul în obraji și poalele mantiei biciuindu-i picioarele. Goana aceasta, și altele, se contopeau, dând impresia unei vechi și îndelungate deprinderi.

De mult n-a mai călărit un Atreides așa.

Cheia destinației lor se afla, oare, în spate, la Dar-es-Balat? Cum ar fi fost cu putință? Dar ziua fusese atât de toridă, iar mintea ei atât de preocupată de perspectiva acestei aventuri în deșert, încât gândurile nu-i rămăseseră pe cât de limpezi ar fi trebuit.

La fel ca oricare altă comunitate de pe Rakis. Dar-es-Balatul se retrăgea în el însuși, de la margini spre centru, în orele fierbinți de la începutul după-amiezii. Odrade își amintea cum se încinsese distraiul ei nou în timp ce aștepta în umbra unei clădiri de la periferia de vest, unde escorte separate trebuiau să-i aducă pe Sheeana și pe Waff de la reședințele bine păzite în care îi instalase.

Ce țintă ispititoare reprezentase! Dar Bene Gesseritul trebuia să fie sigur de obedienta rakienilor. Escortele Comunității prelungiseră în mod intenționat așteptarea.

„Lui Shaitan îi place căldura“, spusese Sheeana.

Rakienii se ascundeau în orele de caniculă, pe când viermii tocmai atunci ieșeau. Era acesta un fapt semnificativ, de natură să dezvăluie motivul pentru care acest vierme îi ducea într-o anumită direcție?

Îmi sar gândurile de colo-colo, ca mingea unui copil!

Ce putea să însemne faptul că rakienii se ascundeau de soare, în timp ce un pitic tleilaxu, o Cucernică Maică și o fetiță exaltată goneau prin deșert pe spinarea unui vierme? Era ceva cunoscut din vremuri străvechi pe Rakis. Nimic surprinzător. Singura diferență era că vechii fremeni avuseseră obiceiuri cu precumpănire nocturne, în vreme ce descendenții lor moderni se bizuiau mai mult pe umbră pentru a se feri de arșița soarelui.

Cât de bine apărați se simțeau preoții îndărătul qanatelor lor protectoare!

Fiecare locuitor al unui centru urban de pe Rakis știa că la periferie exista un qanat și că apa lui se prelingea molcom printre maluri umbroase, alimentând, din loc în loc, rețeaua de canale înguste a căror evaporare era recuperată în capcanele eoliene.

„Rugăciunile noastre ne apără“, spuneau ei, deși știau foarte bine ce-i apăra în realitate.

„Prezența Lui sfințește deșertul.“

Viermele Sacru.

Zeul Fracționat.

Odrade coborî ochii spre inelul de care se ținea.

Și iată-l, purtându-ne pe spinarea lui!

Se gândea la preoții care-i observau din topterele de deasupra. Cum le mai plăcea să-și spioneze semenii! La Dar-es-Balat, în timp ce aștepta să sosească Sheeana și Waff, le simțise fără încetare privirile – ochi la pândă între grilajele înalte ale balcoanelor mascate, ochi ațintiți prin ambrazurile înguste din zidurile groase, ochi ascunși

îndărătul unor geamuri-oglindă din plaz sau în umbra gangurilor.

Odrade se silise să ignore pericolele, pe când măsura trecerea timpului după mișcarea umbrei unui zid din apropiere – cel mai bun ceas pe aceste meleaguri îndepărtate, unde se folosea rareori altceva decât timpul solar.

Tensiunile se acumulaseră în ea, amplificate de necesitatea afișării unei atitudini nepăsătoare. Aveau să atace? Aveau să se încumete, știind că-și luase propriile ei măsuri de precauție? Cât de furioși erau, de fapt, preoții, fiindcă fuseseră forțați să se alieze cu tleilaxu în această troică secretă? Consilierele ei de la Citadelă nu agreaseră deloc ideea acestui mod periculos de momire a preoților.

„Ar fi mai bine ca una dintre noi să joace rolul momelii!“

Odrade fusese categorică: „Nu s-ar lăsa înșelați. Bănuielile i-ar împiedica să acționeze. În plus, mai mult ca sigur că-l vor trimite pe Albertus.“

Așa că Odrade așteptase în acea curte interioară din Dar-es-Balat, la umbra unui frunzar, unde putea să vadă, dacă înălța capul, cu șase etaje mai sus, dreptunghiul argintiu al cerului ce domina balcoanele mascate de grilaje cu arabescuri și plante decorative cu flori stacojii, protocalii și albastre.

Plus ochii la pândă.

În cele din urmă, ceva se mișcase sub arcada porții mari dinspre stradă, aflată în dreapta ei. O siluetă învești mântată în purpuriul, albul și auriul straielor sacerdotale se strecură în atrium. Odrade o examină cu atenție, în căutarea semnelor care ar fi trădat o încercare a Bene Tleilaxului de a-și extinde influența prin infiltrarea unui nou Dansator-Față. Dar nu, acesta era un om obișnuit, un preot pe care-l recunoscu: Albertus, decanul de vârstă al Dar-es-Balatului.

Exact cum m-am așteptat.

Albertus traversă atriumul, apoi curtea, păși nd cu o demnitate solemnă. Era vreun semn prevestitor de pericol în mersul lui? Avea să le dea vreun semnal asasinilor care așteptau în umbră? Odrade își

aruncă ochii spre balcoanele de deasupra ei. Mișcări furișate, rapide, la etajele superioare. Preotul care venea către ea nu era singur.

Dar nici eu!

Albertus se opri la doi pași de Odrade și-și mută privirea, din locul în care se uitase până atunci – desenul complicat al dalelor aurii și purpurii ce alcătuiau pardoseala curții.

Are oase plăpânde, gândi Odrade.

Nu dădu niciun semn că l-ar fi recunoscut. Albertus făcea parte din grupul care știa că Marele preot fusese înlocuit de un Dansator-Față.

Preotul își drese glasul și inspiră tremurat.

Nu numai oasele, ci tot trupul!

În timp ce se amuza la acest gând, atenția ei nu slăbea nicio clipă. Cucernicele Maici observau în mod automat asemenea lucruri. Trebuiau reperate caracterele genetice. Dramul de selectivitate existent în linia de obârșie a lui Albertus era viciat de imperfecțiuni, chestiuni elementare pe care Comunitatea Surorilor ar fi încercat să le corecteze la descendenții săi în eventualitatea în care cultivarea acestei linii ar fi putut să fie utilă. Posibilitatea trebuia luată în considerare, firește, întrucât Albertus urcase încet, dar sigur, eșaloanele puterii, și rămânea de determinat dacă asta implica existența unui material genetic de vreo oarecare valoare. Din păcate, Albertus nu beneficiase decât de o educație mediocră. O acolită din anul întâi ar fi putut să-l joace pe degete. Condiționarea preoților rakieni regresase enorm din vremurile de demult ale Păstrăvăreselor.

– Ce cauți aici? îl interpelă Odrade, amestecând în tonul interogației o notă acuzatoare.

Albertus răspunse tremurând:

– Aduc un mesaj din partea grupului dumneavoastră, Cucernică Maică.

– Atunci dă-i drumul!

– A apărut o mică întârziere, pare-se din cauza itinerarului până în acest loc, de care știe prea multă lume.

Era, într-adevăr, povestea asupra căreia se convenise să fie servită preoților. Dar Odrade citea cu ușurință și altceva pe chipul lui Albertus. Secretele ce i se încredințau erau periculos de accesibile altora.

– Aproape regret că n-am dat ordin să fii lichidat, spuse ea.

Albertus se trase doi pași înapoi. Privirea lui deveni sticloasă, ca și când preotul și-ar fi dat duhul chiar în momentul acela, sub ochii ei. Odrade recunoscu reacția. Albertus intrase în acea fază pe deplin revelatoare în care spaima îi strângea scrotul. Știa că această teribilă Cucernică Maică Odrade putea să-l condamne la moarte din simplu capriciu, ba chiar să execute sentința cu mâinile ei. Nimic din ce avea să spună ori să facă n-ar fi putut scăpa atenției ei necruțătoare.

– Ai luat în considerare posibilitatea asasinării mele și distrugerea Citadelei noastre din Keen, rosti ea.

Albertus începu să tremure violent.

– De ce spuneți asemenea lucruri, Cucernică Maică?

Scâncetul care-i răzbătu în glas era mai mult decât grăitor.

– Nu încerca să tăgăduiești, zise Odrade. Mă întreb câți alții pot citi în dumneata la fel de ușor ca și mine. Ar trebui să fii un păstrător de secrete, nu să te preumbli cu ele înscrise pe frunte!

Albertus căzu în genunchi. Odrade se aștepta să-l vadă târându-se la picioarele ei.

– Dar Surorile dumneavoastră sunt cele ce m-au trimis!

– Iar dumneata ai fost încântat de prilejul ce-ți era oferit pentru a veni să vezi dacă nu cumva ar fi cu putință să-mi faceți de petrecanie.

– Ce motive ne-ar putea...

– Taci! Nu vă place c-am luat-o pe Sheeana sub oblăduirea noastră. Vă temeți de tleilaxu. Prea multe lucruri au fost luate din mâinile voastre *sacerdotale*, iar altele au apucat pe un făgaș care vă îngrozește.

– Cucernică Maică! Ce să facem? Ce trebuie să facem?

– Trebuie să ne dați ascultare! Mai mult, trebuie să-i dați ascultare Sheeanei! Vă e frică de ceea ce vom face astăzi? Ar trebui să vă fie frică de lucruri și mai cumplite!

Odrade clătină din cap cu prefăcută oroare, știind ce efect aveau toate astea asupra nefericitului Albertus. Preotul se făcuse mic sub povara mâniei ei.

– Ridică-te! ordonă ea. Și nu uita că ești preot și că trebuie să spui adevărul!

Albertus se ridică anevoios în picioare și rămase cu capul plecat. Odrade îl văzu reacționând cu tot corpul la hotărârea de a abandona orice subterfugiu. Grea încercare va fi fost pentru el! Supus Cucernicei Maici care citea cu atâta ușurință în sufletul lui, trebuia să rămână supus și religiei sale. Avea de înfruntat paradoxul de pe urmă al tuturor religiilor:

Dumnezeu știe totul, Dumnezeu vede totul!

– Nu poți să-mi ascunzi nimic, după cum nu poți să le ascunzi nimic nici Sheeanei, nici zeului, rosti Odrade.

– Iertare, Cucernică Maică.

– Iertare? Nu stă în puterea mea să-ți acord iertare, și nici nu trebuie s-o ceri de la mine. Ești preot!

Albertus se încumetă să ridice ochii spre chipul aprig al lui Odrade.

Se afla, în această clipă, cu desăvârșire sub imperiul paradoxului. Zeul era, cu siguranță, prezent! Dar Zeul rămânea, de obicei, foarte departe, iar confruntările puteau fi amânate. Mâine avea să fie o altă zi. Nu încăpea îndoială. Și era acceptabil să-ți îngădui câteva păcate mărunte, eventual o minciună sau două. Doar pentru moment.

Poate chiar și un păcat mai mare, dacă tentațiile erau foarte puternice. Zeii se arătau, îndeobște, mai înțelegători cu marii păcătoși. Și apoi rămânea oricând timp pentru căință.

Odrade îl studie pe Albertus prin prisma analitică oferită de Missionaria Protectiva.

Ahhh, sărmane Albertus! gândi ea. *Dar acum te afli în prezența unei simple ființe umane, care cunoaște toate secretele pe care credeai că le împărtășești doar cu zeul tău.*

Pentru Albertus, situația cu care era confruntat în clipa de față nu se deosebea prea mult de momentul morții și al înfățișării la judecata cea de pe urmă a zeului său. Numai așa se putea explica modul inconștient în care era pe cale să-și abandoneze ultimele fărâme de voință. Toate spaimele lui religioase fuseseră invocate pentru a fi concentrate asupra persoanei unei *Cucernice* Maici.

Cu tonul cel mai sec, fără măcar a recurge la puterea constrângătoare a Glasului, Odrade rosti:

– Trebuie ca această farsă să ia sfârșit numaidecât.

Albertus se strădui în zadar să înghită. Își dădu seama că nu putea să mintă. Chiar dacă avea în cap posibilitatea îndepărtată a unei minciuni, era incapabil să o concretizeze. Cu un aer supus, ridică ochii spre fruntea lui Odrade, privind fix locul în care gluga distraiului era strânsă deasupra sprâncenelor. Vocea lui abia dacă depăși nivelul unei șoapte:

– Cucernică Maică, toate astea-s numai pentru că ne simțim văduviți. Dumneavoastră și tleilaxu o veți însoți în deșert pe Sheeana *noastră*. Veți învăța de la ea, în timp ce noi... (Umerii i se încovoiară.) De ce-l luați cu dumneavoastră pe tleilaxu?

– Așa vrea Sheeana, minți Odrade.

Albertus deschise gura, apoi o închise fără să spună nimic. Odrade citi pe chipul lui acceptarea.

– Te vei întoarce și vei transmite tovarășilor dumitale avertismentul meu, spuse ea. Supraviețuirea Rakisului și a tagmei voastre preoțești

depinde în cea mai mare măsură de felul în care ne veți da ascultare. Să nu ne mai stingheriți cu nimic! Cât despre comploturile astea copilărești pe care le urziți împotriva noastră... Sheeana ne dezvăluie fiecare gând ticălos care vă trece prin minte!

Albertus avu o reacție care o surprinse. Scutură din cap și emise un râset scurt. Odrade avusese prilejul să constate că mulți dintre preoți se bucurau de necazul altora, dar nu-și închipuise că s-ar putea amuza și pe seama propriilor lor eșecuri.

– Râsul dumitale mi se pare cam găunos, zise ea.

Albertus strânse din umeri și o parte a măștii sale își reluă locul. Odrade remarcase deja alte câteva asemenea măști pe chipul lui. Fațade! Le purta în straturi suprapuse. Dar dedesubt, îndărătul întregului său sistem defensiv, se afla cel care-și făcea griji, cel pe care ea îl descoperise preț de o clipă mai înainte. Din nefericire însă, toți preoții aveau o tendință periculoasă de a se lansa în explicații volubile când erau pistonați cu prea multe întrebări.

Trebuie să-l readuc la suprafață pe cel care-și face griji, își spuse Odrade. Îi tăie vorba, în clipa în care-l văzu că dădea să deschidă gura.

– Nu mai vreau să aud nimic! Ai să te prezinți la mine după întoarcerea mea din deșert. Deocamdată, ești mesagerul *meu*. Ai grijă să-mi transmiți cum se cuvine mesajul și vei avea parte de o răsplată mai mare decât ai putea să-ți închipui. Înșală-mi așteptările și vei avea parte de toate chinurile lui Shaitan!

Îl urmări cu privirea pe Albertus, care părăsea în pripă curtea, cu umerii cocârjați și gâtul întins înainte, de parcă astfel ar fi putut să ajungă mai degrabă cu gura la urechile ciracilor săi clericali.

În ansamblu, își spuse ea, totul merse bine. Cu prețul unui risc calculat și expunându-se unui mare pericol. Era sigură că în balcoanele de deasupra curții pândiseră asasini care nu așteptau decât un semnal din partea lui Albertus. Acum însă, teroarea cu care acesta se întorcea la ai săi era ceva bine cunoscut Bene Gesseritului, după milenii și milenii de manipulări. Un virus la fel de contagios ca al oricărei molime. În sistemul de învățământ al Comunității Surorilor, fenomenul era numit „isterie dirijată". Arma era acum

dirijată (mai bine zis, *ațintită*) spre inima clerului rakian. Se putea avea toată încrederea în ea, mai cu seamă că urma să fie întărită de evenimentele pe cale de a se declanșa. Preoții aveau să se supună. Nu mai erau de temut, acum, decât cei câțiva eretici refractari.

Mirificul univers al magiei este constituit nu din atomi, ci doar din mișcări și vibrații. În acest univers trebuie abandonată orice credință în bariere care ar împiedica înțelegerea. Noțiunea însăși de înțelegere trebuie să fie înlăturată, căci acest univers nu poate fi nici văzut, nici auzit, nici detectat pe căile obișnuite ale percepției. Este vidul ultim, unde nu există niciun ecran prealabil, pe care să poată fi proiectate forme. El nu cunoaște decât un singur mod de conștiință, și acesta este ecranul magilor: imaginația! În acest univers înveți cu adevărat ce înseamnă să fii o ființă umană. Aici ești făuritor de ordine, de forme și de sisteme armonioase, organizator al haosului.

„Manifestul Atreides“
Arhivele Bene Gesserit

– Ceea ce faci e mult prea periculos, spuse Teg. Am ordin să te protejez și să te oțelesc. Nu-ți mai pot îngădui să continui așa.

Teg și Duncan se aflau în lungul culoar lambrisat de la intrarea sălii de antrenament a non-globului. Era sfârșitul după-amiezii, după orarul pe care și-l stabiliseră în mod arbitrar, și Lucilla tocmai plecase furioasă, în urma unei înfruntări vehemente.

Fiecare întâlnire dintre Duncan și ea luase, în ultima vreme, aspectul unei bătălii. Cu doar câteva minute mai înainte, Lucilla stătuse în pragul sălii de antrenament, siluetă impunătoare, îndulcită de rotunjimi evidente și de atitudinea de seducție pe care cei doi masculi n-ar fi putut să nu o remarce.

– Încetează, Lucilla! se răstise Duncan.

Doar vocea trădase furia ei:

– Până când crezi c-am să mai aștept să-mi execut ordinele?

– Până când o să-mi spui sau o să-mi spună cineva ce anume...

– Taraza așteaptă de la tine lucruri pe care nici unul dintre noi nu le cunoaște!

Teg încercase să liniștească spiritele:

– Vă rog. Nu-i suficient, deocamdată, că Duncan continuă să-și îmbunătățească performanțele? Peste câteva zile voi începe să fac cu regularitate de strajă afară. N-am putea să...

– Ai putea să încetezi dracului să te mai amesteci în treburile mele! strigase Lucilla, după care se răsucise și plecase mânioasă.

Văzând, în clipa aceasta, expresia de hotărâre neclintită de pe chipul lui Duncan, Teg se simți brusc agasat. Era încorsetat de izolarea în care se aflau. Intelectul său, acel instrument mentatic perfect calibrat, era rupt, aici, de rumoarea mentală la care se acorda, de obicei, în exterior. Dacă ar fi putut, măcar pentru o clipă, să facă liniște în cugetul său, să restaureze calmul, toate lucrurile ar fi devenit clare.

– De ce-ți ții răsuflarea, Bashare?

Vocea lui Duncan îl străpunse ca o lance pe Teg. Cu prețul unui enorm efort de voință, reîncepu să respire normal. Percepea emoțiile celor doi tovarăși ai săi din interiorul non-globului ca pe un fel de flux și reflux, pentru moment departe de alte forțe.

Alte forțe.

Percepțiile mentatice s-ar fi putut dovedi debile în confruntarea cu alte forțe care măturau universul. S-ar fi putut să existe, în cosmos, ființe cărora viața le insufla puteri pe care el nu era în stare să și le imagineze. Puteri pe lângă care el n-ar fi fost decât un pai purtat de apele înspumate ale unui torent năvalnic.

Cine ar fi putut să se scufunde într-un asemenea tumult și să răzbată la suprafață nevătămat?

– Ce ar putea face Lucilla, dacă voi continua să-i rezist? întrebă Duncan.

– A încercat să folosească Glasul cu tine? îi întoarse Teg întrebarea, cu o voce care i se păru că aparținea altcuiva.

– O singură dată.

– Și ai rezistat?

Uimirea, îndepărtată, izbuti să-și croiască drum până la el și să-i redea luciditatea.

– Paul Muad'Dib însuși m-a învățat asta.

– E capabilă să te paralizeze cu o singură...

– Cred că are ordine care interzic violența.

– Ce este violența, Duncan?

– Mă duc la duș, Bashare. Vii?

– Imediat.

Teg trase aer în piept. Se simțea în pragul epuizării. După-amiaza petrecută în sala de antrenament și ceea ce urmase îl secătuiseră. Privi în urma lui Duncan. Unde era Lucilla? Ce punea la cale? Cât timp avea să mai aștepte? Această ultimă întrebare era crucială și punea accentul particular al non-globului pe noțiunea izolării lor în Timp.

Din nou, percepu acel flux și reflux asupra cărora se exercita influența celor trei vieți ale lor.

Trebuie să vorbesc cu Lucilla! Unde s-o fi dus? În bibliotecă? Nu... mai întâi am altceva de făcut.

Lucilla se afla în odaia pe care și-o alesese drept locuință personală. Era un spațiu restrâns, cu un pat bogat ornamentat, instalat într-un alcov. Semne mai mult sau mai puțin subtile arătau că încăperea aparținuse unei curtezane favorite pe vremea Harkonnenilor.

Nuanțe de azuriu și albastru închis dominau decorația. În pofida ornamentațiilor baroce care împodobeau patul, pereții, tavanul și toate obiectele funcționale, Lucilla putea să facă abstracție de decor când voia să se odihnească sau să se relaxeze.

Stătea întins pe spate, în pat, cu ochii închiși, pentru a nu vedea imaginile ostentativ erotice de pe plafonul alcovului.

Trebuie să mă ocup de Teg.

Era însă necesar să procedeze în așa fel, încât să nu o nemulțumească pe Taraza și să nu slăbească forțele ghola-ului. Teg reprezenta o problemă serioasă în mai multe privințe, în special din cauza modului în care procesele sale mentale puteau recurge la surse profunde, oarecum înrudite cu cele ale Bene Gesseritului.

Din cauza acelei Cucernice Maici care l-a zămislit, firește!

Ceva trecea de la o asemenea mamă la un asemenea copil. Fenomenul începea în uter și probabil că nu lua sfârșit nici măcar după ce se producea separarea celor două ființe. Teg nu suferise transmutația nimicitoare ce dădea naștere la Monstruozități... nu, desigur. Dar, în mod cert, era înzestrat cu puteri subtile și cât se poate de reale. Cei născuți din pântecul unei Cucernice Maici învățau lucruri imposibile altora.

Teg știa, cu siguranță, cum considera ea dragostea, sub toate manifestările ei. Citise acest lucru pe chipul lui chiar de la prima lor întâlnire, la Citadelă.

„Vrăjitoare calculată!“

Ar fi putut la fel de bine să i-o spună în față.

Își amintea și de zâmbetul ei senin, de privirea superioară cu care-l învrednicise. Fusese o greșeală, umilitoare pentru amândoi. Recunoscu brusc, în aceste gânduri, existența unei simpatii latente față de Teg. Undeva înlăuntrul ei, în pofida puternicei condiționări Bene Gesserit, armura prezenta fisuri. Instructoarele o avertizaseră de nenumărate ori.

„Pentru a fi capabilă să insufli o dragoste adevărată, trebuie s-o simți

tu însăți, dar numai în treacăt. O singură dată e de-ajuns!“

În această privință, relația lui Teg cu ghola-ul Duncan Idaho era grăitoare. Teg se simțea, deopotrivă, atras și respins de cel ce fusese lăsat în grija lor.

Ca și mine, de altfel.

Poate că fusese o greșeală să nu-l seducă pe Teg mai întâi.

La cursurile de educație sexuală, unde învățase să extragă energie din raporturile fizice, în loc să se lase covârșită de ele, instructoarele ei insistaseră asupra analizei și comparațiilor istorice, bazate pe nenumăratele exemple oferite de Celelalte Memorii ale oricărei Cucernice Maici.

Lucilla își concentră gândurile asupra prezenței masculine a lui Teg. Aproape instantaneu, simți o reacție feminină. Carnea ei îl dorea pe Teg strâns lipit de ea, în culmea excitației sexuale, gata pentru momentul de mister.

Un amuzament vag își făcu loc în cugetul lui Lucilla. Nu *orgasm*. Nu denumirea științifică! Pur jargon Bene Gesserit: *momentul de mister*, specialitatea esențială a Impregnatoarei. Imersiunea în lunga continuitate a Comunității Surorilor făcea indispensabilă recurgerea la acest concept. Lucilla fusese învățată să creadă cu tărie în această dualitate: pe de o parte, cunoașterea științifică după care se călăuzea și le călăuzeau Maestrele Geneticiene, și, pe de alta, dar în același timp, momentul de mister care depășea orice cunoaștere. Istoria și știința Bene Gesserit învățau că instinctul de procreare trebuia să rămână în mod irevocabil îngropat în psihism. El nu putea fi dislocat fără a se risca distrugerea speciei.

Plasa de siguranță.

Lucilla începu să-și adune toate energiile sale sexuale, așa cum numai o Impregnatoare Bene Gesserit putea să o facă. Își concentră cu intensitate gândurile asupra lui Duncan. În momentul de față trebuie că se afla sub duș, gândindu-se la apropiata ședință de instrucție serală cu profesoara sa Cucernică Maică.

Voi merge chiar acum la elevul meu, își spuse ea. *Lecția crucială trebuie administrată neîntârziat, altminteri nu va fi pe deplin pregătit pentru Rakis.*

Acestea erau ordinele lui Taraza.

În focarul gândurilor lui Lucilla nu se mai afla acum decât Duncan. Aproape că-l vedea, gol, sub duș.

Cât de puține știa despre ce ar fi putut avea de învățat!

Duncan ședea singur în vestiarul dușurilor de lângă sala de antrenament. Era cufundat într-o adâncă tristețe, care-i redeștepta amintirea unor vechi suferințe provocate de răni pe care carnea sa tânără nu le cunoscuse.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată! Comunitatea Surorilor făcea și astăzi același joc ca odinioară.

Privi, de jur împrejurul lui, lambriurile întunecate ale acestei încăperi ce aparținuse Harkonnenilor. Tavanul și pereții erau încrustați cu arabescuri. Mozaicul pardoselii înfățișa desene stranii. Monștri și corpuri omenești cu proporții armonioase se contopeau în imagini întrepătrunse, pe care doar o licărire a atenției putea să le separe.

Duncan coborî ochii spre corpul pe care tleilaxu și cuvele lor axlotl îl realizaseră pentru el. Încă i se părea străin în anumite momente. În ultima clipă a vieții sale pre-ghola de care-și amintea fusese un bărbat adult cu o experiență vastă, luptând cu un puhoi de războinici sardaukari pentru a-i da tânărului său Duce o șansă de salvare.

Tânărul său Duce! Paul nu fusese, pe atunci, mai vârstnic decât corpul actual al lui Duncan. Dar era deja condiționat asemenea tuturor Atreizilor: onoarea și loialitatea mai presus de orice.

Așa cum m-au condiționat și pe mine după ce m-au salvat din ghearele Harkonnenilor.

Ceva dinlăuntrul lui nu putea scăpa de această veche datorie. Îi cunoștea sursa. Era în stare să retraseze întocmai procesul prin

intermediul căruia fusese implantată în el.

Și rămăsese în el.

Privi din nou pardoseala. O înlănțuire de cuvinte împodobea plăcile de faianță ce alcătuiau soclul vestiarului. Era o scriere pe care o parte a ființei sale o identificase ca arhaică, datând din epoca străveche a Harkonnenilor, dar pe care o altă parte o cunoștea prea bine sub denumirea familiară de limba galach.

„...CURĂȚENIE CLARITATE CURĂȚENIE STRĂLUCIRE CURĂȚENIE PURITATE CURĂȚENIE...“

Vechea inscripție se repeta de jur împrejurul micii încăperi, ca și când cuvintele ar fi avut de unele singure puterea de a crea ceva ce Duncan știa că era cu totul străin Harkonnenilor din amintirile sale.

Deasupra intrării la dușuri, o altă inscripție spunea: „MĂRTURISEȘTE CE AI ÎN SUFLET ȘI TE VEI PURIFICA.“

O povață religioasă într-un bârlog Harkonnen? Să se fi schimbat Harkonnenii în decursul secolelor care urmaseră morții sale? Lui Duncan îi venea greu să creadă una ca asta. Mai degrabă constructorul era cel ce considerase potrivite aceste cuvinte.

Simți, mai mult decât auzi, când Lucilla intră în vestiar, în spatele lui.

Se ridică și-și încheie tunica pe care și-o însușise (dar numai după ce îndepărtase toate însemnele Harkonnen!) din containerele anentropice ale non-globului. Fără a se întoarce, întrebă:

– Ce mai vrei, Lucilla?

Ea mângâie stofa tunicii de-a lungul brațului său stâng.

– Harkonnenii aveau gusturi luxoase.

– Lucilla, rosti cu voce calmă Duncan, dacă mă mai atingi încă o dată fără îngăduința mea, voi *încerca* să te ucid. Și voi încerca atât de serios, încât probabil că vei fi nevoită să mă omori ca să te aperi.

Lucilla se trase înapoi. Privind-o în ochi, Duncan adăugă:

– Nu sunt animalul de prăsilă al afurisitelor tale de vrăjitoare!

– Crezi că asta ne interesează?

– Nu mi-a spus nimeni ce vă interesează, dar acțiunile voastre vorbesc de la sine!

Se balansă, încordat, pe vârful picioarelor. Lucrul acela din el, care nu fusese deșteptat, fremăta și-i făcea pulsul să gonească.

Lucilla îl observă cu atenție. *Blestematul de Miles Teg!* Nu se așteptase ca rezistența lui Duncan să ia această formă. Hotărârea lui nu lăsa loc de îndoială. Cuvintele, singure, n-ar mai fi fost de folos. Era imun la Glas.

Adevărul.

Era singura armă care-i mai rămânea.

– Duncan, nu știu exact ce vrea Taraza să faci tu pe Rakis. Pot încerca să ghicesc, dar s-ar putea să mă înșel.

– Încearcă totuși.

– Există pe Rakis o fată, încă aproape un copil. O cheamă Sheeana. Viermii deșertului îi dau ascultare. Într-un fel sau altul, trebuie ca acest talent, această putere, să ajungă și în stăpânirea Bene Gesseritului.

– Și ce aș putea eu să...

– Dacă aș ști, fii sigur că, în clipa asta, ți-aș spune.

El îi percepu sinceritatea dezvăluită de disperare.

– Ce legătură are propriul tău „talent“ cu povestea asta? o întrebă.

– Numai Taraza și consilierele ei știu.

– Vor să mă agațe cu ceva ca să fie sigure că n-o să le scap!

Lucilla ajunsese deja la această deducție, dar nu s-ar fi așteptat ca el s-o întrevadă atât de repede. Înfățișarea juvenilă a lui Duncan ascundea o inteligență ce funcționa de o manieră căreia ea nu-i sesizase încă întreaga amploare. Gândurile i se învârtejiră.

– Cine va domina viermii va putea face să renască vechea religie.

Era vocea lui Teg, din pragul ușii aflate în spatele lui Lucilla.

Nu l-am auzit venind!

Lucilla se răsuci brusc. Teg sprijinea pe încheietura brațului stâng unul din anticele lasere Harkonnen, a cărui țeavă era îndreptată neglijent către ea.

– Asta ca să fiu sigur că mă vei asculta, spuse el.

– De cât timp tragi cu urechea?

Fulgerele din ochii ei nu avură niciun efect asupra minei lui Teg.

– Din momentul în care ai recunoscut că nu știi ce așteaptă Taraza de la Duncan, răspunse el. Nici eu nu știu, însă pot elabora câteva proiecții mentatice. Nimic bine definit, deocamdată, totuși de natură a deschide unele perspective. Să-mi spui dacă mă înșel.

– Cu privire la ce?

Teg își aruncă ochii spre Duncan.

– Unul dintre ordinele pe care le-ai primit este de a-l face irezistibil pentru mai toate femeile.

Lucilla se strădui să-și disimuleze exasperarea. Taraza îi pusese în vedere să-i ascundă acest lucru lui Teg cât mai mult cu putință. Își dădu seama că acum nu mai putea s-o facă. Înțelese că Teg îi interpretase deja reacția, grație acelor aptitudini afurisite pe care i le formase afurisita de maică-sa!

– Cantități uriașe de energie sunt pe cale să fie acumulate și ațintite spre Rakis, spuse Teg continuând să-l privească pe Duncan. Indiferent ce vor fi îngropat tleilaxu în el, genele sale poartă

amprenta vechii omeniri. Asta e ceea ce vor Maestrele Geneticiene?

– Un nenorocit de armăsar pentru Bene Gesserit! mârâi Duncan.

– Ce ai de gând cu arma aia? întrebă Lucilla arătând cu capul spre laserul antic din mâinile lui Teg.

– Ăsta? Nici măcar nu l-am încărcat.

Lăsă jos laserul, sprijinindu-l de perete.

– Miles Teg, vei fi pedepsit! rosti printre dinți Lucilla.

– Poate, mai târziu, replică el. Afară-i aproape noapte. Am ieșit adineaori, cu prelata de camuflaj. Burzmali a trecut pe aici. Și-a lăsat semnul, ca să-mi arate că a citit mesajul pe care l-am zgâriat în scoarța copacilor sub forma acelor urme de gheare.

Ochii lui Duncan se însuflețiră brusc.

– Am scrijelit un alt mesaj și am stabilit o întâlnire. Deocamdată o să mergem cu toții în bibliotecă. Vom studia hărțile existente acolo și le vom memoriza. Dacă trebuie să fugim, cel puțin să știm unde ne aflăm.

Lucilla se învrednici să încuviințeze cu o mișcare scurtă a capului.

Duncan îi înregistră gestul doar cu o părticică a atenției sale. Gândurile îi zburaseră deja la echipamentul arhaic din biblioteca Harkonnenilor. El fusese cel care le arătase lui Teg și Lucilla cum să utilizeze corect aparatele, făcând să apară pe un ecran o hartă a planetei Giedi Prim, datând din epoca în care fusese construit non-globul.

Ghidat de amintirile pre-ghola ale lui Duncan și de cunoștințele sale recente despre planetă. Teg încercase o actualizare a hărții. „Stația Forestieră“ devenise „Citadela Bene Gesserit“.

– La început a fost o „cabană de vânătoare“ a Harkonnenilor, le explicase Duncan. Se distrau cu vânătoarea de oameni, pe care-i creșteau și-i condiționau anume în acest scop.

Actualizarea lui Teg făcuse să dispară o mulțime de localități. Câteva orașe rămăseseră, dar căpătaseră nume noi. „Ysai“, cel mai apropiat de locul în care se aflau, figura pe harta veche sub denumirea „Baronia“.

Privirea lui Duncan căpătase o duritate de cremene când le arătase locul.

– Aici m-au schingiuit.

După ce Teg epuizase tot ce știa despre Gammu, multe locuri rămăseseră marcate „*necunoscut*“, dar apăruseră și numeroase simboluri înflorate ale Bene Gesseritului, identificând locurile în care agenții lui Taraza îi spuseseră că ar putea găsi temporar adăpost.

Acestea erau punctele pe care Teg voia ca ei să și le fixeze în memorie.

În timp ce o lua înainte, spre bibliotecă, Teg spuse:

– Am să șterg harta aceea veche după ce vom fi învățat-o pe dinafară. Nu se știe cine ar putea da peste locul ăsta după plecarea noastră.

Lucilla îl depăși cu pași repeziți:

– Dumneata ai să porți răspunderea pentru toate, Miles!

Teg strigă după ce ea se îndepărtase cu spatele:

– Un mentat îți declară că a făcut ceea ce i s-a cerut să facă.

– Logic, nu? replică ea fără să se întoarcă.

În această sală puteți vedea reconstituirea unei frânturi din deșertul Dunei. Șenila aflată chiar în fața dumneavoastră datează din epoca Atreizilor. Grupate în jurul ei, în sensul acelor de ceasornic, începând din stânga, se află o mică mașină de recoltat, un aerotransportor, o fabrică rudimentară de mirodenie și câteva utilaje de întreținere. Veți primi explicații amănunțite în dreptul fiecărui exponat. Observați inscripția luminoasă de deasupra dioramei: „CĂCI EI VOR ÎNGHIȚI BOGĂȚIILE MĂRII ȘI COMORILE ASCUNSE ÎN NISIP.“ Acest străvechi citat de inspirație religioasă era deseori repetat de celebrul Gurney Halleck.

„Comentariul ghidului“
Muzeul de la Dar-es-Balat

Viermele nu-și încetini înaintarea implacabilă decât cu puțin înainte de asfințit. În momentul acela, Odrade trecuse mental în revistă toate întrebările care o frământau, fără a găsi vreun răspuns. Cum izbutea Sheeana să le comande viermilor? Susținea că nu ea îl conducea pe „Shaitan“ în această direcție. Care era limbajul ascuns la care răspundea monstrul deșertului? Odrade știa că Surorile de strajă în topterele din înaltul cerului își puneau aceeași întrebare plus încă una:

„De ce nu face Odrade nimic pentru a pune capăt acestei aventuri?“

Poate că se hazardau și la unele răspunsuri: *„Nu ne cheamă în ajutor fiindcă asta ar putea irita monstrul. Nu ne crede în stare să-i culegem pe toți trei de pe spinarea lui.“*

Adevărul era mult mai simplu: Odrade era stăpânită de curiozitate.

Deplasarea șuierătoare a viermelui ducea cu gândul la o navă despicând valurile. Dar mirosul de silex, pe care vântul suflând din spate îl ridica de pe nisipul încins, dezmințea această impresie. Se aflau în plin deșert, înconjurați de kilometri după kilometri de dune ca niște spinări de balenă, succedându-se cu regularitatea valurilor unui ocean.

Waff era cufundat în tăcere de o bună bucată de vreme. Stătea ghemuit – o reproducere în miniatură a poziției lui Odrade –, cu privirea ațintită drept înainte, cu chipul lipsit de orice expresie. Ultima lui declarație fusese: „Dumnezeu să se îndure de cel credincios la ceasul judecății!“

Odrade vedea în el pilda vie a faptului că un fanatism suficient de puternic putea să dăinuie veșnic. Crezul zensunnit și sufismul încă și mai străvechi supraviețuia în tradiția tleilaxu asemenea unui virus mortal aflat în stare latentă timp de milenii, în așteptarea gazdei ideale pentru a-i alimenta virulența.

Ce va rezulta din ceea ce am implantat în clerul rakian? se întrebă ea.

Sfânta Sheeana. Asta, cu siguranță.

Fetița călărea inelul lui Shaitan al ei, cu mantia ridicată dezvelindu-i gambele firave. Se ținea de marginea inelului cu ambele mâini trecute printre genunchi.

Spusese că prima ei călătorie pe spinarea unui vierme o dusese direct la Keen. De ce tocmai acolo? Voise acel vierme, pur și simplu, s-o ducă la semenii ei?

Cel pe care-l călăreau în clipa de față avea, în orice caz, altă țintă. Sheeana încetase cu întrebările. Ce-i drept, Odrade fusese cea care-i ceruse să păstreze tăcerea și să treacă în starea de transă redusă. Asta, cel puțin, ar fi avut drept efect să-i întipărească în memorie cele mai infime detalii ale experienței de astăzi, în așa fel încât ele să poată fi scoase la iveală cu ușurință, mai târziu. Dacă exista un limbaj ascuns între Sheeana și vierme, acesta trebuia descoperit ulterior.

Odrade scrută orizontul. Rămășițele vechiului zid din jurul

Sareelului se aflau la doar câțiva kilometri în față. Ruinele proiectau umbre lungi peste dune, indicându-i lui Odrade că erau mai înalte decât le crezuse la început. Prezentau acum un profil neregulat, la baza căruia zăceau de-a valma blocuri uriașe de piatră. Defileul unde Tiranul se prăbușise de pe pod în Fluviul Idaho se contura mai departe, spre dreapta, la vreo trei kilometri buni de ruta lor. Nicio apă nu mai curgea acum pe acolo.

Lângă ea, Waff dădu brusc semne de viață.

– Dau ascultare chemării Tale, Doamne, glăsui el. Waff, din neamul lui Entio, e cel ce vine să se roage în ținutul Tău Sfânt.

Odrade îl privi pieziș, fără să-și miște capul. *Entio?* Celelalte Memorii ale ei cunoșteau un Entio, o căpetenie de clan din epoca Marilor Migrații zensunnite, cu mult înainte de Dune. Ce însemna asta? Ce amintiri din vremuri imemoriale întreținea acești tleilaxu?

Sheeana își întrerupse și ea tăcerea:

– Shaitan, încetinește.

Ruinele vechiului zid le blocau calea. Dominau cu cel puțin cincizeci de metri crestele celor mai înalte dune. Viermele se abătu ușor către dreapta și trecu printre doi bolovani gigantici, mai înalți decât ei. Apoi se opri. Lunga spinare segmentată era paralelă cu o porțiune aproape intactă a bazei zidului.

Sheeana se ridică în picioare și privi obstacolul.

– Ce este locul acesta? întrebă Waff, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul topterelor care se roteau deasupra lor.

Odrade își descleștă mâinile de pe inelul viermelui și începu să-și îndoaie și să-i dezdoaie degetele amorțite. Rămase îngenuncheată în timp ce examina terenul. Umbra uriașilor bolovani prăvăliți trasa o linie de demarcație netă pe limbile de nisip și porțiunile acoperite cu pietre și grohotiș ale solului. Văzut de aproape, la mai puțin de douăzeci de metri de ei, zidul dezvăluia crăpături și crevase, găuri întunecate în vechea fundație.

Waff se ridică și se apucă să-și maseze mâinile.

– De ce am fost aduși aici? întrebă el pe un ton ușor plângăreț.

Un zvâcnet făcu să tresară spinarea viermelui.

– Shaitan, vrei să coborâm? zise Sheeana.

De unde știe? se întrebă Odrade. Mișcarea viermelui nu fusese destul de puternică pentru a-i dezechilibra. Poate că nu era decât un simplu reflex, la capătul unei curse îndelungate.

Dar Sheeana se întoarse cu fața spre temelia vechiului zid, se lăsă în șezut pe flancul curb al viermelui și-și dădu drumul să lunece. Aterizâ, cu genunchii îndoiți, pe nisipul moale.

Odrade și Waff se aplecară în față și o priviră fascinați pe fetiță, care, poticnindu-se prin nisip, merse până în fața monstrului pentru a se posta, cu mâinile în șolduri și capul ridicat, înaintea gurii căscate al cărei furnal proiecta reflexele flăcărilor sale portocalii pe chipul ei de copil.

– Shaitan, pentru ce suntem aici? întrebă Sheeana.

Din nou, trupul viermelui zvâcni.

– Vrea să vă dați jos și voi, strigă Sheeana.

Waff se uită la Odrade.

– Dacă Dumnezeu vrea să mori, îți îndreaptă pașii spre locul în care ți-e dat să mori.

Odrade replică printr-o parafrază din jargonul Shariatului:

– Să-l ascuți întru toate pe trimisul Domnului.

Waff scoase un suspin. Îndoiala i se citea limpede pe chip, dar se întoarse și se lăsă să alunece de pe spinarea viermelui, urmat numaidecât de Odrade. Așa cum făcuse Sheeana, dădură ocol creaturii și veniră în fața ei. Odrade, cu toate simțurile în alertă, o privi țintă pe Sheeana.

Dogoarea era și mai mare în fața gurii deschise. Mirosul înțepător și

familiar al mirodeniei impregna aerul.

– Iată-ne, Doamne, rosti Waff.

Odrade, mai mult decât sătulă de efuziunile lui mistice, își îngădui o privire fugară în jur: stânci sfărâmate, meterezele ruinate ale zidului înălțându-se spre cerul întunecat al amurgului, mormane de nisip îngrămădite de vânt printre bolovani roși de trecerea timpului. Singurul zgomot care se auzea era vuietul surd al focurilor lăuntrice ale viermelui.

Iată-ne... unde? se întrebă ea. *Ce are deosebit locul acesta, de l-a ales viermele drept destinație?*

Patru toptere de strajă trecură în linie pe deasupra lor. Vâjâitul aripilor și șuierul reactoarelor acoperi pentru câteva clipe zgomotul de fond pe care-l emitea viermele.

Să le cer să coboare? se întrebă Odrade. Un singur gest ar fi fost suficient. Dar, în loc să-l facă, ridică amândouă brațele pentru a le semnala străjilor să rămână sus.

Frigul crepusculului se lăsă peste deșert. Odrade se zgribuli și-și ajustă metabolismul la noile cerințe. Era încredințată, acum, că monstrul n-avea să-i înghită atâta vreme cât Sheeana se afla alături de ei.

Întorcându-i brusc spatele viermelui, Sheeana spuse:

– El vrea să fim aici.

Ca și când cuvintele ei ar fi fost o comandă, viermele își încovoie lateral partea din față a trupului și o luă din loc, strecurându-se printre uriașii bolovani răzlețiți. O clipă mai târziu, îl auziră depărtându-se cu repeziciune în deșert.

Odrade se întoarse spre baza vechiului zid. Întunericul avea să-i învăluie curând, dar mai rămânea încă destulă lumină pentru a încerca să descopere ce motiv îl îndemnase pe vierme să-i aducă aici. O crăpătură înaltă în peretele stâncos din dreapta părea a fi un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un început de investigație. Păstrându-și o parte a atenției fixată asupra zgomotelor ce veneau

dinspre Waff, Odrade începu să urce un povârniș de nisip în direcția deschizăturii întunecate. Sheeana se luă după ea.

– Ce-o să facem aici, Cucernică Maică?

Odrade scutură din cap. Îl auzi pe Waff urmându-le.

Fisura din fața lor era o poartă deschisă spre beznă. Odrade se opri și o reținu pe Sheeana lângă ea. Estimă că deschiderea avea cam un metru lărgime și de vreo patru ori mai mult în înălțime. Pereții care o mărgineau erau ciudat de netezi, ca și când fuseseră lustruiți de mâini umane. Nisipul adus de vânt se îngrămădise la intrare. Razele soarelui ce asfințea se reflectau în el, scăldând o parte a peretelui interior într-o lumină aurie.

Din spatele lor, Waff întrebă:

– Ce e locul acesta?

– Sunt multe caverne vechi în deșert, spuse Sheeana. Fremenii își ascundeau în ele rezervele de mirodenii. (Inspiră adânc pe nas.) Simți, Cucernică Maică?

Locul degaja, într-adevăr, un miros deslușit de melanj, recunoscu Odrade.

Waff trecu pe lângă ea și pătrunse în grotă. De cum trecu de intrare, se răsuci, ridicând capul pentru a privi locul în care pereții de piatră se împreunau într-un unghi ascuțit. Continuând să rămână cu fața spre Odrade și Sheeana, înaintă de-a-ndărătelea spre interiorul cavernei, cu ochii ațintiți la pereți. Odrade și Sheeana se apropiară de el. În șuierul brusc al unei alunecări de nisip, Waff dispăru din văzul lor. În aceeași clipă, nisipul de sub tălpile lui Odrade și ale Sheeanei fu aspirat în crevasă, trăgându-le pe amândouă în jos. Odrade înșfăcă mâna Sheeanei.

– Cucernică Maică! țipă fetița.

Ecoul țipătului fu răsfrânt de pereți invizibili în timp ce ele alunecau pe un tobogan lung de nisip în mișcare, cufundate în beznă. Câteva clipe mai târziu, căderea le fu frânată, într-o ultimă șiroire lină. Odrade se ridică din nisipul care-i ajungea până la genunchi și o

trase după ea pe Sheeana, călcând pe o suprafață solidă.

Fetița dădu să spună ceva, dar Odrade o întrerupse:

– Sst! Ascultă!

Din stânga se auzea un fel de râcâit.

– Waff?

– Sunt îngropat până la brâu! răsună vocea înspăimântată a tleilaxului.

– Așa va fi fiind vrerea Domnului, replică sec Odrade. Ridică-te fără să faci mișcări bruște. Solul de sub tălpile noastre pare să fie de piatră. Fără mișcări bruște, ți-am spus! N-am nevoie de încă o avalanșă.

În timp ce vederea i se adapta la obscuritate, Odrade ridică ochii spre panta de nisip pe care se prăvăliseră. Sus de tot, deschiderea prin care pătrunseseră în cavernă nu mai era decât o fantă îndepărtată și inaccesibilă, în care mijea o geană de lumină palidă, aurie.

– Cucernică Maică, șopti Sheeana. Mi-e frică.

– Recită Litania împotriva Fricii, îi ordonă Odrade. Și stai liniștită. Ai noștri știu că suntem aici. Ne vor ajuta să ieșim.

– Dumnezeu ne-a adus în locul acesta, murmură Waff.

Odrade nu-i răspunse. În liniștea desăvârșită care-i împresura, își țuguie buzele și emise un fluierat ascuțit, ascultând ecourile. Urechile îi aduseră la cunoștință că se aflau într-un spațiu vast, cu un obstacol de mică înălțime, undeva, în spatele lor. Se întoarse într-acolo și scoase un alt fluierat.

Obstacolul se situa la vreo sută de metri.

Odrade dădu drumul mâinii lui Sheeana.

– Te rog să nu te miști de aici, Waff?

– Aud topterele, zise tleilaxul.

– Le auzim cu toții. Aterizează. Vom primi ajutor în câteva clipe. Până atunci, rămâi, te rog, unde ești și nu fă nici un zgomot. Am nevoie de liniște.

Fluierând și trăgând cu urechea la ecouri, tatonând, la fiecare pas, unde punea piciorul, Odrade înaintă în beznă. Mâna întinsă întâlni curând o suprafață rugoasă, de piatră. Pipăind în toate părțile, descoperi că nu-i ajungea mai de sus de talie. Era un fel de parapet, în spatele căruia mâna ei nu simțea nimic. Ecourile fluierăturilor îi spuseră că de partea cealaltă se afla un spațiu mai mic, parțial închis.

O voce îndepărtată, venind de sus, din spatele ei, strigă:

– Cucernică Maică! Ești acolo?

Odrade se întoarse, puse mâinile pâlnie la gură și răspunse:

– Rămâneți pe loc! Am căzut într-o grotă adâncă. Aduceți o lanternă și o frânghie lungă.

Minuscula siluetă întunecată care se profilase sus, la intrarea cavernei, se retrase. Lumina crepusculului scăzuse simțitor. Odrade luă mâinile de la gură și vorbi în întuneric:

– Sheeana! Waff! Înaintați vreo zece pași înspre mine și așteptați acolo.

– Unde suntem, Cucernică Maică? întrebă Sheeana.

– Răbdare, copilă.

Un murmur monoton, ca o litanie, îi ajunse la urechi dinspre locul în care se afla Waff. Odrade recunoscu străvechiul limbaj al Islamiyatului. Waff se ruga. Renunțase deodată la orice încercare de a-i ascunde originile sale. Foarte bine. Credinciosul era un receptacul pe care ea putea să-l umple cu delicatesele oferite de Missionaria Protectiva.

Până una-alta însă, promisiunile acestui loc în care-i adusese viermele îi trezeau lui Odrade emoții puternice. Ghidându-se cu o

mână pe marginea micului zid de piatră, înaintă încet de-a lungul lui, către stânga. Suprafața de deasupra era, pe alocuri, perfect netedă. De partea cealaltă, peretele avea o ușoară înclinație. Celelalte Memorii îi oferiră o proiecție neașteptată:

Un bazin colector!

Se afla în fața unui rezervor de apă fremen. Odrade adulmecă îndelung, în căutarea vreunei urme de umiditate. Aerul era la fel de uscat ca praful deșertului.

O lumină vie se revărsă dinspre fanta de la intrarea grotei, alungând întunericul. O voce pe care Odrade o recunoscu imediat ca fiind cea a uneia dintre Surori strigă de sus:

– Vă vedem!

Odrade se retrase de lângă peretele baiznului și, întorcându-se, privi de jur împrejur. Waff și Sheeana stăteau la vreo șaizeci de metri de ea, cu ochii holbați la spectacolul înconjurător. Caverna era aproximativ circulară, cu un diametru de vreo două sute de metri. Tavanul în formă de dom se arcuia la o înălțime apreciabilă. Odrade se reîntoarse către bariera joasă de lângă ea: da, era un bazin colector fremen. Desluși, în centrul său, mica insulă de piatră pe care un vierme putea fi ținut prizonier până în momentul în care urma să fie dezintegrat în apă. Celelalte Memorii îi înfățișară cumplita agonie spasmodică a creaturii prin uciderea căreia se obținea mirodenia-otravă necesară orgiilor fremene.

O arcadă joasă delimita o altă zonă de întuneric, de partea cealaltă a bazinului. Odrade distinse canalul deversor care aducea, cândva, apa de la capcanele de vânt. Cu siguranță că mai departe se aflau alte bazine, un întreg ansamblu menit să păstreze tezaurul de umiditate al unui bogat trib din vechime. Era sigură că știa acum numele acestui loc.

– Sietch Tabr, murmură ea.

Cuvintele deschiseră calea unui șuvoi de amintiri utile. Locul acesta fusese sălașul lui Stilgar, pe vremea lui Muad'Dib.

Pentru ce ne-a adus viermele la Sietch Tabr?

Un vierme o purtase pe Sheeana până la Keen. Pentru ca alții să afle de existența ei? Să fi trăit oameni, undeva, în adâncurile cufundate în beznă ale cavernei? Odrade nu percepea nicio prezență vie în direcția aceea.

Sora de la intrare îi întrerupse reflecțiile:

– A trebuit să trimitem după frânghie la Dar-es-Balat! Cei de la muzeu spun că locul ăsta trebuie să fie Sietch Tabr. Credeau că a fost în întregime distrus.

– Aruncă-mi o lanternă ca să-l pot explora, strigă Odrade.

– Preoții cer să nu ne atingem de nimic!

– Lanterna! porunci Odrade.

O clipă mai târziu, un obiect întunecat se rostogoli pe pantă, într-o cascadă fină de nisip. Odrade o trimise pe Sheeana să-l culeagă. O apăsare pe buton și un fascicul puternic de lumină țâșni în direcția arcadei obscure din spatele bazinului colector.

După cum mi-am închipuit. Alte bazine.

Iar pe o latură a bazinului din fața ei, o scară îngustă, tăiată în stâncă. Treptele urcau, dispărând după un cot.

Odrade se aplecă și șopti în urechea Sheeanei:

– Fii cu ochii pe Waff. Dacă încearcă să ne urmeze, atrage-mi atenția.

– Da, Cucernică Maică. Unde mergem?

– Trebuie să explorez locul. Eu sunt cea care a fost adusă aici cu un scop anume. (Ridică glasul și i se adresă tleilaxului:) Waff, te rog să aștepți unde ești până vine frânghia.

– Ce tot șușoteai adineaori? întrebă el. De ce trebuie să aștept? Ce faci acolo?

– M-am rugat, răspunse Odrade. Acum, trebuie să continui acest pelerinaj singură.

– De ce singură?

În vechiul limbaj al Islamiyatului, ea rosti:

– Așa e scris.

L-am blocat!

Odrade se îndreptă cu pași grăbiți spre treptele de piatră. Sheeana, luându-se după ea, zise:

– Trebuie să le spunem oamenilor de locul ăsta. Vechile caverne fremene sunt cel mai sigur adăpost împotriva lui Shaitan.

– Liniște, fata mea, spuse Odrade.

Îndreptă fasciculul de lumină în susul scărilor. Treptele coteau la dreapta, pătrunzând în stâncă. Odrade șovăi. Senzația de pericol pe care o avusese la începutul acestei expediții o încerca din nou, intensificată. Era ceva aproape palpabil, înlăuntrul ei.

Ce e acolo sus?

– Așteaptă aici, Sheeana, zise ea. Nu-l lăsa pe Waff să mă urmărească.

– Dar cum aș putea să-l opresc? întrebă Sheeana, întorcând temătoare capul spre locul în care stătea tleilaxul.

– Spune-i că e vrerea Domnului să nu meargă mai departe. Spune-i așa... (Odrade se aplecă la urechea Sheeanei și-i șopti aceleași cuvinte în străvechiul limbaj al lui Waff.) Să nu-i spui nimic altceva. Stai în calea lui și repetă-i fraza dacă încearcă să treacă.

Sheeana recită cu voce joasă formula. O reținuse întocmai, observă Odrade. Fetița știa să învețe.

– Îi e frică de tine, adăugă Odrade. Nu va încerca să-ți facă vreun rău.

– Da, Cucernică Maică.

Sheeana se răsuci, își încrucișă brațele pe piept și rămase cu privirea ațintită spre centrul cavernei, unde se afla Waff.

Orientând lumina în sus, Odrade începu să urce treptele.

Sietch Tabr! Ce surpriză ne-ai rezervat aici, bătrâne vierme?

La capătul scărilor, într-un lung culoar cu tavanul jos, descoperi primele cadavre mumificate de aerul uscat al deșertului.

Erau cinci la număr. Doi bărbați și trei femei, lipsiți de orice veșminte au semne de identificare. Fuseseră lăsați goi acolo și se deshidratașeră lent, carnea și pielea întinzându-se strâns pe oase. Trupurile se înșirau proptite de-a lungul peretelui, cu picioarele întinse de-a curmezișul pasajului. Odrade fu nevoită să calce pe deasupra fiecăruia dintre aceste obstacole macabre.

În timp ce trecea, examină mumiile la lumina lanternei. Purtau, toate, aceeași urmă de înjunghiere. Lama pătrunsese de jos în sus, chiar sub arcul sternului.

Omoruri rituale?

Carnea încrețită de uscăciune se răsfrânsese în jurul rănilor, marcându-le locul printr-o gaură întunecată. Cadavrele acestea nu datau din epoca fremenilor, își spuse Odrade. Alambicurile fremene ale morții transformau orice morți în cenușă, pentru a recupera apa din corpuri.

Sondând întunericul din față cu raza lanternei, Odrade se opri ca să chibzuiască la situația în care se afla. Descoperirea trupurilor mumificate îi amplificase senzația de pericol. *Trebuia să fi luat o armă*. Dar asta ar fi trezit bănuielile lui Waff.

Semnalul de alarmă ce persista înlăuntrul ei nu putea fi trecut cu vederea. Cu siguranță că aceste vestigii ale Sietchului Tabr prezentau un pericol.

Lumina lanternei îi dezvălui prezența unei alte scări la capătul culoarului. Odrade înaintă cu băgare de seamă. De cum puse

piciorul pe prima treaptă, îndreptă lumina în sus. Scara era mult mai scurtă decât cea dinainte, cu trepte joase. Dincolo de ea se deslușeau pereți de stâncă – un spațiu mai vast. Odrade se întoarse și plimbă fasciculul pe zidurile culoarului prin care trecuse. Stânca purta numeroase urme de lovituri și de calcinare. Din nou, Odrade ridică ochii spre capătul scării din față.

Ce se află deasupra?

Sentimentul primejdiei era puternic.

Încet, oprindu-se aproape la fiecare treaptă, Odrade urcă seara. La capătul ei dădu de un coridor larg, săpat în roca de bază. Alte cadavre o întâmpinară. Acestea fuseseră abandonate în pozițiile grotești ale clipelor lor de pe urmă. Din nou, văzu doar trupuri mumificate, lipsite de orice îmbrăcăminte. Erau vreo douăzeci, împrăștiate prin toată galeria. Își croi drum, ocolindu-le. Unii fuseseră înjunghiați, asemenea celor de jos. Alții fuseseră ciopârțiți și arși de fascicule laser. Un trup era decapitat, și capul, acoperit de o mască pergamentoasă, zăcea lângă perete, ca o minge abandonată la terminarea unui joc sinistru.

Coridorul se întindea în linie dreaptă, mărginit, de-o parte și de alta, de deschideri spre cămăruțe strâmte. Nu zări nimic prețios în cele pe care le mătură cu raza lanternei: bucățele rupte de fibră de mirodenie, scursuri filiforme de rocă topită, iar din loc în loc, pe tavane, pereți sau pe sol, umflăturile caracteristice pietrei lichefiate și resolidificate.

Ce fel de violențe au avut loc aici?

Pete evocatoare erau vizibile pe solul unora dintre odăi. Sânge? O chilie îi dezvălui o grămăjoară de zdrențe cafenii zăcând într-un colț. Observă bucăți sfâșiate de material textil și sub tălpile ei.

Și praf. Pretutindeni, praf. Picioarele ei îl ridicau la fiecare pas.

Galeria sfârșea cu o arcadă care dădea într-o cornișă lată. Proiectă fasciculul lămpii dincolo de cornișă: o grotă enormă, mult mai vastă decât cea în care căzuseră, și a cărei boltă se înălța atât de sus, încât trebuie că ajungea până la fundațiile marelui zid de la suprafață.

Trepte late și joase coborau de pe cornișă până pe solul cavernei. Șovăitoare, Odrade coborî și înaintă câțiva pași către centru. Plimbă lumina lanternei de jur împrejur. Alte galerii se deschideau în pereții uriașei caverne. Unele, observă ea, fuseseră astupate cu pietre, iar pietrele fuseseră ulterior dislocate și aruncate pe solul grotei sau pe cornișa care o înconjura.

Odrade adulmecă aerul. În praful ridicat de pașii ei se simțea un miros distinct de melanj. Mirosul era strâns legat de intuiția pericolului. Totul o îndemna să părăsească acest loc și să se întoarcă degrabă la ceilalți. Dar pericolul era un semnal. Trebuia să descopere de unde venea acest semnal.

Știa, acum, unde se afla. Această grotă era marea sală de adunare a Sietchului Tabr, locul în care avuseseră loc nenumărate orgii de mirodenie și întruniri tribale. Aici cuvântase Naibul Stilgar, Gurney Halleck fusese aici. La fel, Doamna Jessica, Paul Muad'Dib și Chani, mama Ghanimei. Aici își instruise Muad'Dib fedaykinii. Pe solul acestei caverne pășise primul Duncan Idaho... ca și cel dintâi ghola Idaho!

De ce am fost conduși aici? Și care-i pericolul?

Pericolul exista, chiar în locul acesta! Îl simțea.

Aici, Tiranul ascunsese o imensă rezervă de mirodenie. Arhivele Bene Gesserit spuneau că melanjul umplea această grotă până la tavan, precum și multe dintre galeriile înconjurătoare.

Odrade se învârti încet, urmărind cu privirea raza lanternei.

Iată Cornișa Naibilor. Și, în partea cealaltă, pragul mai înalt al Cornișei Regale ce fusese amenajată din porunca lui Muad'Dib.

Iar acolo, arcada prin care am intrat eu.

Examină solul, observând locurile în care piatra fusese spartă sau arsă de cei ce căutaseră tainițe ale Tiranului. Păstrăveresele fuseseră cele care își însușiseră aproape întregul tezaur, al cărui amplasament fusese dezvăluit de ghola-ul Idaho consort al faimoasei Siona. Arhivele menționau că alte ascunzători fuseseră descoperite mai

târziu, sub false planșee sau în spatele unor ziduri false. Existau numeroase mărturii autentificate, coroborate de Celelalte Memorii. În Epoca Foametei, locurile acestea cunoscuseră destule dezlănțuiri de violență provocate de disperații veniți să-și încerce norocul. Poate că asta era explicația cavadrelor de la nivelurile superioare. Mulți făcuseră moarte de om doar pentru a avea șansa să scotocească prin Sietch Tabr.

Așa cum fusese învățată să procedeze, Odrade încercă să se ghideze după senzația ei de pericol. Mai păstra oare piatra miasma violențelor din trecut, după atâtea milenii? Nu, nu asta era sursa premoniției sale. Avertismentul viza ceva foarte apropiat, ceva imediat.

Piciorul ei stâng întâlni o denivelare a solului. Lumina lanternei dădu la iveală o linie întunecată, în praf. Îndepărtă praful cu vârful piciorului, dezvelind mai întâi o literă, apoi un întreg cuvânt, gravat cu o scriere cursivă.

Citi cuvântul în tăcere, pe urmă cu voce tare:

– Arafel.

Cuvântul nu îi era necunoscut. Cucernicele Maici din epoca Tiranului îl încorporaseră în conștiința colectivă a Bene Gesseritului, găsindu-i originile în negura vremii.

„Arafel: norul care întunecă sfârșitul universului.“

Odrade simți crescând năvalnic presimțirea pericolului. Totul era concentrat asupra acestui singur cuvânt.

„Judecata sfântă a Tiranului“, aceasta era interpretarea pe care i-o dădeau preoții. „Norul care întunecă judecata sfântă!“

Dădu încet ocol cuvântului gravat în piatră, fără a-și lua ochii de la el, și observă că bucla de la capătul ultimei litere se prelungea într-o mică săgeată. Privi spre cornișă, în direcția indicată de vârful săgeții. Altcineva trebuie că remarcase același lucru, căci peretele cornișei era parțial distrus în locul cu pricina. Odrade merse până în punctul în care arzătorul cu plasmă al unui vânător de comori lăsase pe solul

grotei o pată mare și neagră de rocă lichefiată. Scursuri de piatră topită se prelingeau ca niște degete dinspre baza cornișei; fiecare deget cobora dintr-o gaură adâncă, perforată în stâncă.

Aplecându-se, Odrade lumină rând pe rând interiorul orificiilor. Nimic. I se păru că simte înfrigurarea vânătorului de comori amestecându-se cu propriile ei temeri inspirate de premoniție. Bogățiile ascunse cândva de această cavernă fuseseră de natură să năucească imaginația. În cele mai nefaste perioade din vremurile străvechi, o valijoară plină cu mirodenii reprezenta prețul unei planete. Iar Păstrăvăresele irosiseră tot acest tezaur, pierzându-l în conflicte interne, decizii dezastruoase și neghiobii prea mărunte ca istoria să le mai înregistreze. Fuseseră mai mult decât fericite să accepte o alianță cu ixienii, când tleilaxu spărseseră monopolul melanjului.

Găsiseră oare vânătorii de comori totul? Tiranul era de o ingeniozitate fără seamăn.

Arafel.

Sfârșitul universului.

Să fi trimis Tiranul un mesaj, peste milenii, către Bene Gesseritul de astăzi?

Odrade purtă încă o dată fasciculul lămpii de jur împrejur, apoi îl ridică spre tavan.

Bolta grotei forma un semiglob aproape perfect, deasupra capului ei. Inițial – știa asta –, bolta reprezentase cerul nopții așa cum se vedea el de la intrarea Sietchului Tabr. Dar, deja pe vremea lui Liet Kynes, primul planetolog al Dunei, stelele pictate cândva pe tavanul cavernei dispăruseră, fărâmițându-se odată cu stratul superficial al rocii în urma măruntelor vibrații seismice și a eroziunii inerente vieții de zi cu zi.

Pulsul lui Odrade se acceleră. În niciun moment de până acum senzația de pericol nu fusese atât de intensă. Semnalul de alarmă răsuna în toată ființa ei! Cu pași repezi, se duse până la baza scării pe care coborâse. Oprindu-se pe prima treaptă, se întoarse și se

concentră asupra Celorlalte Memorii pentru a obține înfățișarea de demult a acestui loc. Imaginea se închegă încetul cu încetul, croindu-și anevoie drum prin angoasa premoniției. Îndreptând lumina spre bolta cavernei și privind drept în sus, Odrade suprapuse imaginea de odinioară peste realitatea aflată în fața ochilor ei.

Mici puncte scânteietoare!

Celelalte Memorii le poziționară. Erau reprezentări ale stelelor de pe un cer de mult dispărut. Le vedea ca și când s-ar mai fi aflat încă acolo! Și semicercul galben-argintiu al soarelui arrakin. Odrade știa că era simbolul soarelui care asfințește.

Ziua fremenilor începe la căderea nopții.

Arafel!

Păstrând fasciculul lanternei ațintit asupra acelui simbol, Odrade urcă de-a-ndăratelea treptele și merse, pe cornișa ce înconjura grota, exact până în locul indicat de Celelalte Memorii.

Nu mai rămăsese nici urmă din acel străvechi arc solar.

Vânătorii de comori atacaseră și peretele pe care fusese pictat. Bășici sclipitoare acopereau porțiunea în care plasma unui arzător măturase sistematic stânca. Nicio fisură însă nu străpunsese roca originară.

Senzația de apăsare din piept îi spunea lui Odrade că se afla în pragul unei descoperiri periculoase. Aici o adusese semnalul lăuntric!

Arafel... sfârșitul universului. Dincolo de soarele care asfințește!

Plimbă lumina spre dreapta, apoi spre stânga. Un alt pasaj se deschidea în stânga. Pietrele care îi astupaseră intrarea erau răspândite mai departe, de-a lungul cornișei. Cu inima bătând năvalnic, Odrade se strecură prin deschidere și se pomeni într-un culoar scurt al cărui capăt era obturat de piatră topită. În dreapta ei, chiar în spatele locului în care fusese pictată jumătatea de soare, descoperi o încăpere mică în care domnea un miros puternic de mirodenie. În interior, pereții și tavanul purtau aceleași cicatrice

lăsate de arzătoarele căutătorilor de comori. Impresia de pericol devenise insuportabilă. Odrade recită în gând Litania împotriva Fricii, în timp ce scotocea odaia cu raza lanternei. Solul de piatră forma un pătrat cu latura de vreo doi metri. Tavanul se afla la mai puțin de o jumătate de metru deasupra capului ei. Izul de scorțișoară părea să-i pulseze în nări. Strănută. Cu ochii înlăcrimați, reperă un loc, lângă prag, unde solul prezenta o mică porțiune mai închisă la culoare.

Altă urmă a acelor căutări de demult?

Aplecându-se și ținând oblic lanterna, observă că ceea ce zărise era de fapt o frântură dintr-o inscripție gravată adânc în piatră și pe care praful o acoperea aproape în întregime. Se lăsă în genunchi și îndepărtă stratul de praf. Gravura era extrem de fină și foarte adâncă. Cel care o executase voise ca ea să dăinuie. Ultimul mesaj al unei Cucernice Maici aflate într-o situație critică? Era un procedeu la care Surorile Bene Gesserit recurgeau câteodată. Urmări cu vârful degetelor traseul inscripției și-l reconstitui într-un arabesc mental.

După o clipă de ezitare, îl identifică brusc. Era un singur cuvânt, în vechea scriere chakobsa. Însemna: „Aici."

Dar nu era cuvântul obișnuit pentru a desemna un loc oarecare, ci un „aici" accentuat și imperativ, care voia să spună: „M-ai descoperit!" și pe care bătăile inimii lui Odrade îl accentuau și mai mult.

Depuse lanterna pe sol, lângă genunchiul ei drept, și își lăsă degetele să exploreze pragul din fața acelei vechi injoncțiuni. Piatra părea perfect uniformă când o priveai, dar degetele detectară o ușoară discontinuitate. Odrade exercită o apăsare în locul acela, apoi o răsucire, apoi o serie de alte apăsări, din unghiuri diferite.

Niciun rezultat.

Lăsându-se pe călcâie, reflectă asupra situației.

„Aici."

Premoniția ei era mai pregnantă decât oricând. O resimțea fizic ca

pe o greutate care-i împiedica respirația.

Schimbându-și poziția, trase lanterna înapoi și se întinse pe burtă pentru a privi de foarte aproape baza pragului aflată în spatele inscripției.

Aici!

Trebuia să încerce să introducă un levier sub linia pragului pentru a putea ridica blocul de piatră? Nu... o unealtă n-ar fi servit la nimic. Treaba asta purta marca Tiranului, nu a unei Cucernice Maici.

Încercă să împingă pragul într-o parte și-n alta. Nu se clintea.

Simțământul pericolului și tensiunile acumulate nu făceau decât să-i accentueze frustrarea. Se ridică brusc și lovi înciudată cu piciorul în pragul de piatră, chiar lângă inscripția gravată. Piatra se mișcă! Și, deasupra capului ei, ceva scârșni în nisip.

Odrade făcu un salt înapoi în clipa în care o cataractă de nisip se prăvăli pe solul de la picioarele ei. Un huruit surd făcu să vibreze întreaga încăpere. Podeaua se cutremură scurt, apoi se înclină dintr-odată în față, deschizând un spațiu pe sub pragul și peretele camerei.

Încă o dată, Odrade se pomeni alunecând și prăbușindu-se în necunoscut. Lanterna se rostogoli pe lângă ea, proiectându-și fasciculul încoace și-ncolo. Deslușì niște mormane brun-roșietice, în față. Mirosul de scorțișoară îi umplu nările.

Aterizâ, lângă lanternă, pe o grămadă moale de melanj. Deschiderea prin care alunecase se afla, inaccesibilă, la vreo cinci metri deasupra ei. Ridică înfrigurată lanterna. Lumina îi dezvălui o scară cu trepte late, tăiate în stânca de sub o latură a deschizăturii. Pe fețele verticale ale treptelor se zăreau niște inscripții, dar singurul lucru pe care-l vedea ea acum era că exista o ieșire. Primul val de panică se domoli, însă senzația de pericol aproape că îi tăia respriația, strivindu-i cu greutatea sa mușchii pieptului.

Lumină cu lanterna în stânga și în dreapta. Locul în care căzuse era o sală lungă, situată exact sub culoarul în care pătrunsese din grota

cea mare. Sala era ticsită, de la un capăt la altul, cu mormane înalte de melanj, vârâte unele într-altele!

Plimbând fasciculul de lumină pe tavan, înțelesese de ce nimeni nu putuse descoperi existența acestei încăperi lovind în solul galeriei deasupra. Grinzi masive de piatră, încrucișate, transferau întregul efort în pereții de stâncă. Orice lovitură aplicată deasupra n-ar fi repercutat decât sunetul plin al rocii masive.

Odrade contemplă din nou melanjul din jurul ei. Chiar și la cursurile depreciate de astăzi, ședea pe o adevărată comoară, de câteva mii de tone!

Acesta să fie pericolul?

Semnalul interior de alarmă nu-și pierduse nimic din intensitate. Nu de melanjul Tiranului trebuia să se teamă. Tripla alianță avea să procedeze la o împărțire echitabilă și totul avea să fie în regulă. Simplă tantiemă în cadrul proiectului ghola.

Altul era pericolul. Odrade nu putea să ignore persistența avertismentului.

Din nou, exploră cu fasciculul lămpii grămezile de melanj. Atenția îi fu brusc atrasă de o porțiune a peretelui de deasupra uneia dintre ele. O altă inscripție! Tot în chakobsa, gravată cu litere cursive, caligrafice. Mesajul era următorul:

O CUCERNICĂ MAICĂ VA CITI CUVINTELE MELE!

Un sloi de gheață strânse stomacul lui Odrade. Înaintă cu lumina spre dreapta, călcând în picioare destul melanj pentru a răscumpăra un imperiu. Mesajul continua:

VĂ LAS MOȘTENIRE FIICA MEA ȘI
SINGURĂTATEA MEA. VĂ ÎNCREDINȚEZ CĂ
TRUPUL ȘI SUFLETUL BENE GESSERITULUI VOR
CUNOAȘTE ACEEAȘI SOARTĂ CA TOATE
CELELALTE TRUPURI ȘI TOATE CELELALTE

Un alt paragraf al mesajului se întrezărea ceva mai departe spre dreapta. Avansând cu pași poticniți prin melanj, Odrade se opri și citi:

CE ESTE SUPRAVIEȚUIREA, DACĂ NU SUPRAVIEȚUIȚI CA UN ÎNTREG? ÎNTREBAȚI BENE TLEILAXUL DESPRE ASTA! CE SE POATE ÎNTÂMPLA DACĂ NU MAI AUZIȚI MUZICA EXISTENȚEI? MEMORIILE NU SUNT ÎNDEAJUNS DACĂ NU AU PUTEREA DE A INSPIRA ȚELURI NOBILE!

Mai era o inscripție, pe peretele îngust de la capătul încăperii. Odrade își croi drum prin mormanele de melanj și se lăsă în genunchi pentru a o descifra:

PENTRU CE NU A REALIZAT COMUNITATEA VOASTRĂ POTECA DE AUR? ÎI CUNOȘTEAȚI NECESITATEA, NEPĂSAREA VOASTRĂ M-A CONDAMNAT PE MINE, ÎMPĂRATUL-ZEU, LA MILENII DE DEZNĂDEJDE SOLITARĂ.

Cuvintele „Împăratul-Zeu“ nu erau scrise în chakobsa, ci în limbajul Islamiyatului, unde aveau o conotație cunoscută oricărui vorbitor al străvechiului idiom:

„Împăratul vostru și Zeul vostru pentru că așa a fost vremea voastră.“

Odrade nu-și putu împiedica un surâs sumbru. Amănuntul acesta avea să-i provoace lui Waff o adevărată frenezie religioasă! Cu cât avea să fie mai exaltat, cu atât mai ușor avea să-i poată fi spulberată siguranța.

Nu punea la îndoială justețea acuzației Tiranului, nici potențialul

conținut în predicția sa referitoare la sfârșitul lui Bene Gesseritului. Simțământul pericolul o condusese fără greș până în locul acesta. Dar mai acționase și altceva. Viermii de pe Rakis evoluau încă în vechiul ritm al Tiranului. Poate că el era cufundat în visul lui nesfârșit, însă existența sa monstruoasă, sub forma unei minuscule perle de memorie în fiecare vierme, continua întocmai cum prezisese el.

Care erau cuvintele pe care le adresase, când încă mai era în viață, Comunității Surorilor? Celelalte Memorii i le reamintiră:

„Când nu voi mai fi, vor trebui să mă numească Shaitan, Împăratul Gheenei. Roata va trebui să se învârtă mereu și mereu de-a lungul Potecii de Aur."

Da... la asta se gândise Taraza când spusese: *„Dar nu înțelegeți? Oamenii de rând de pe Rakis îl numesc Shaitan de peste o mie de ani!"*

Așadar, Taraza știa. Fără a fi văzut vreodată cuvintele gravate aici, știa.

Acum înțeleg intențiile tale, Taraza. Și acum cunosc povara fricii pe care o porți în tine de atâția ani. Îi simt greutatea cu exact aceeași intensitate ca și tine.

Odrade pricepu, în clipa aceea, că semnalul de alarmă din ea n-o va mai părăsi decât atunci când va muri, sau când Comunitatea Surorilor își va afla sfârșitul, sau când pericolul ce le amenință va fi anihilat.

Apucă strâns lanterna, se ridică în picioare și merse, înotând prin melanj, până la treptele largi ce duceau spre ieșirea din această sală. Ajunsă în fața scării, tresări violent. Alte fraze ale Tiranului erau gravate pe fețele verticale ale treptelor. Le citi, tremurând, în succesiunea lor, de la baza scării spre capătul ei:

CUVINTELE MELE REPREZINTĂ TRECUTUL
VOSTRU.
ÎNTREBĂRILE MELE SUNT SIMPLE:
CU CINE VĂ ALIAȚI?

CU AUTOIDOLATRII BENE TLEILAXULUI?
CU BIROCRAȚIA PĂSTRĂVĂRESELOR MELE?
CU GHILDA RĂTĂCITOARE PRIN COSMOS?
CU HARKONNENII VĂRSĂTORI DE SÂNGE?
CU O CLOACĂ DOGMATICĂ CREATĂ DE VOI ÎNȘIVĂ?
CUM VEȚI FACE FAȚĂ PROPRIULUI VOSTRU SFÂRȘIT?
CA O SIMPLĂ SOCIETATE SECRETĂ ȘI NIMIC ALTCEVA?

Odrade urcă scara, recitind întrebările pe măsură ce depășea treptele.

Țeluri nobile? Ce noțiune fragilă fusese aceasta dintotdeauna! Și ce ușor de denaturat! Dar forța ei era prezentă, împresurată de un pericol constant. Era întipărită pe pereții și pe treptele acestei încăperi. Taraza o știa fără a fi fost nevoie să i se explice. Ceea ce voia să spună Tiranul era limpede:

„Alăturați-vă mie!“

După ce ajunse în mica odaie de sus și găsi un punct de sprijin pentru a se sălta peste prag, Odrade privi în jos, spre comoara pe care-o descoperise. Dădu încet din cap, minunându-se iarăși de perspicacitatea lui Taraza. Prin urmare, așa risca să sfârșească Bene Gesseritul. Intențiile Maicii Superioare erau acum clare. Toate piesele jocului se îmbinau perfect. Nimic sigur însă. Bogăția, puterea... erau același lucru la urma urmei. Țelul nobil fusese stabilit și se pornise spre el. Trebuia atins, chiar dacă asta avea să însemne moartea Comunității Surorilor.

Și ce unelte șubrede ne-am ales!

Fetița aceea, care aștepta în caverna de sub nisipurile deșertului. Fetița aceea și ghola-ul care fusese pregătit pentru Rakis.

Acum vorbesc și eu limbajul tău, bătrâne vierme. E un limbaj fără cuvinte, dar îi cunosc esența.

Părinții noștri au mâncat mană în deșert
În ținutul fierbinte în care se-ncrâncenă vântu-n vârtejuri
Izbăvește-ne, Doamne, țara cea hâdă!
Izbăvește-ne... o, izbăvește-ne
De setea și uscăciunea deșertului.

„Cântecele lui Gurney Halleck“
Muzeul de la Dar-es-Balat

Teg și Duncan, amândoi bine înarmați, ieșiră din non-glob, cu Lucilla, pentru a înfrunta partea cea mai rece a nopții. Stelele păreau vârfuri de ace deasupra. Aerul fusese încremenit înainte de a-l tulbura prezența lor.

Mirosul dominant care ajungea la nările lui Teg era cel de zăpadă acoperită cu o pojghiță de gheață. Un iz vag de mucezeală se simțea la fiecare inspirație, iar când expirau, nori groși de aburi le învăluiau fețele.

Frigul îl făcu pe Duncan să lăcrimeze. Se gândise mult la Gurney pe când se pregăteau să părăsească non-globul. Bunul și credinciosul Gurney, cu obrazul lui brăzdat de cicatricea biciului de viță neagră al Harkonnenilor. De asemenea, tovarăși de încredere ar fi avut nevoie acum, își spunea Duncan. În Lucilla nu avea mare încredere, iar Teg era bătrân, prea bătrân. Vedea scânteierea metalică a ochilor lui în lumina stelelor.

Schimbând greutatea anticului laser de companie ce-i atârna pe umăr, Duncan își vârî mâinile în buzunare, în căutarea unui pic de căldură. Uitase cât de frig putea să fie pe această planetă. Gerul nu părea s-o afecteze câtuși de puțin pe Lucilla. Cu siguranță că recurgea la vreunul din trucurile ei Bene Gesserit pentru a se încălzi.

Privind-o, Duncan își dădu seama că, de fapt, nu avusese niciodată totală încredere în vrăjitoarele Bene Gesserit, nici măcar în Doamna Jessica. Era destul de ușor să vezi în ele posibile trădătoare, incapabile de vreo altă loialitate în afara celei față de Comunitatea lor. Și făceau uz de *prea multe* afurisite trucuri secrete! Oricum, Lucilla renunțase la manevrele ei de seducție. Își dăduse seama că nu era vorbă goală ceea ce îi spusese atunci, în vestiar. Simțea însă mânia ce clocotea în ea. *Lasă să clocotească!*

Teg stătea nemișcat, cu atenția încordată, ascultând. Era bine să se încreadă în unicul plan pe care-l pusese la punct împreună cu Burzmali? N-aveau nicio soluție de rezervă. Trecuseră, într-adevăr, doar opt zile de când stabiliseră totul? Avea impresia, în pofida grabei ultimelor pregătiri dinaintea plecării, că se scursese mult mai mult timp.

Își aruncă privirea spre Duncan și Lucilla. Duncan purta un vechi laser Harkonnen, modelul greu, de război. Până și încărcătoarele de schimb erau grele. Lucilla refuzase să ia altceva decât un laser mic, pe care și-l strecurase în corsaj. Arma nu putea trage decât un singur snop scurt. O jucărie de asasin.

– Surorile Bene Gesserit au faima de a porni la luptă înarmate doar cu talentele lor individuale, declarase ea. A proceda altfel ar fi înjositor pentru noi.

Ceea ce n-o împiedica să poarte două pumnale, în teci prinse de picior. Teg le văzuse. Și le bănuia otrăvite.

Cântări arma pe care-o ținea el însuși în mâini: un laser de campanie modern, pe care-l luase cu el de la Citadelă. Iar pe umăr îi atârna un frate geamăn al laserului lui Duncan.

Trebuie să am încredere în Burzmali, își spuse Teg. *Eu însumi l-am format. Îi cunosc calitățile. Dacă el spune că putem să ne bizuim pe acești noi aliați, trebuie că are dreptate.*

Bucuria lui Burzmali fusese mai mult decât evidentă când își regăsise vechiul comandant viu și nevătămat.

Dar de la ultima lor întâlnire ninsese și zăpada așternută

pretutindeni în jur era o *tabula rasa* pe care aveau să se întipărească orice urme. Nu luaseră în calcul zăpada când își elaborase planul. Să fi existat trădători printre cei care lucrau în rețeaua de Control Meteorologic?

Teg se zgribuli. Aerul era înghețat. Avea o subțirime stratosferică, lăsând cale liberă luminii stelare care scălda rarișteа din jurul lor. Lumina diafană era răsfrântă de covorul de omăt ce acoperea solul și de neaua fină depusă pe stânci. Un tiv argintiu de chiciură contura formele întunecate ale coniferelor și crengile desfrunzite ale foioaselor. În rest, totul era umbră neagră.

Lucilla își suflă în mâini și se aplecă spre Teg pentru a șopti:

– Nu trebuia să fie deja aici?

Nu asta îl întreba, de fapt. Adevărata ei întrebare era: *Se poate avea încredere în Burzmali?* și i-o pusese deja de mai multe ori, sub o formă sau alta, de când îi explicase planul, în urmă cu opt zile.

Tot ce putu să-i răspundă fu:

– Am pus la bătaie propria mea viață.

– Și pe a noastră! replică Lucilla.

Nici lui Teg nu-i plăcea cuantumul de incertitudine, dar eficacitatea oricărui plan depindea, în ultimă instanță, de priceperea celor ce trebuiau să-l ducă la îndeplinire.

– Dumneata ești cea care a insistat să plecăm de aici pentru a ajunge cât mai curând pe Rakis, îi reaminti el lui Lucilla, sperând ca ea să-i observe zâmbetul menit să atenueze agresivitatea vorbelor.

Lucilla nu păru împăcată. Teg nu mai văzuse niciodată o Cucernică Maică afișând atâta nervozitate. Se întrebă cum ar fi reacționat Lucilla dacă ar fi știut cine erau noii lor aliați! Firește, la nervozitatea ei contribuia și faptul că până acum nu izbutise să îndeplinească pe de-a-ntregul misiunea pe care i-o încredințase Taraza. Probabil că asta o irita mai mult decât orice.

– Am jurat să protejăm ghola-ul, îi aminti ea.

– Burzmali a jurat acest lucru.

Teg îl privi pieziș pe Duncan, care stătea tăcut între ei. Nimic din atitudinea lui nu arăta că ar fi auzit schimbul lor de cuvinte sau că împărtășea starea lor de nervozitate. Trăsăturile lui erau încremenite într-o mască a impasibilității – o mască străveche. Asculta noaptea, își dădu seama Teg, adică exact ce ar fi trebuit să facă toți trei în aceste clipe. Chipul lui adolescentin avea aerul straniu al unei maturități fără vârstă.

Dacă am avut vreodată nevoie de tovarăși de nădejde, acum am nevoie! își spunea iarăși Duncan. Gândurile i se întorseseră încă o dată la acel Giedi Prim al originilor sale pre-ghola. Din cauza acestei nopți. Era ceea ce se numea, pe atunci, „o noapte Harkonnen". La adăpostul căldurii din interiorul armurilor lor flotante, pe suspensii, Harkonenii se distrau vânându-și supușii în nopți ca aceasta. Un fugar rănit avea toate șansele să moară de frig. *Și Harkonnenii știau asta! Fi-le-ar sufletele blestemate în vecii vecilor!*

Cum era de așteptat, Lucilla îi atrase atenția cu o privire care spunea: „*Încă n-am terminat, tu și cu mine*."

Duncan își întoarse fața în lumina stelelor, pentru a fi sigur că ea o să-i vadă zâmbetul – un zâmbet persiflant și provocator, care o făcu pe Lucilla să se încordeze lăuntric. Apoi își desprinse de pe umăr laserul și-l examină cu atenție. Lucilla remarcă volutele ce ornau crosa și țeava armei. Era o antichitate care, totuși, dădea impresia unei eficiențe mortale. Duncan sprijini arma pe încheietura brațului stâng, ținând mâna dreaptă pe crosă și degetul pe trăgaci, exact cum își ținea Teg laserul său modern.

Lucilla le întoarse celor doi spatele și se pregăti să exploreze cu toate simțurile versantul colinei, deasupra și dedesubtul lor. Exact în clipa în care făcea această mișcare, zgomotul unei deflagrații violente sfâșie noaptea, urmat de o avalanșă de explozii mai scurte. O serie de bubuituri îndepărtate erupse în dreapta, apoi se făcu liniște. O nouă explozie puternică răsună dinspre poalele versantului. Liniște. Alte detunături, sus! Și altele! Din toate părțile!

La prima deflagrație, toți trei se aruncaseră la adăpostul stâncilor de la intrarea cavernei ce ducea spre non-glob.

Zgomotele care umpleau noaptea erau greu de izolat unele de altele. Formau un vacarm puternic, cu componente mecanice, la care se adăugau chemări, urlete și șuierături sinistre. Din când în când, un bubuit subteran făcea să vibreze solul.

Teg cunoștea aceste zgomote. În apropiere se purta o bătălie. Auzea clar șuierul arzătoarelor cu plasmă, ca un zgomot de fond, și, din înaltul cerului, vuietul intermitent al tunurilor-laser.

Ceva fulgeră deasupra lor, lăsând o dâră de scântei albastre și roșii. Apoi încă o dată, și încă o dată! Pământul se cutremură. Teg adulmecă aerul: acid efervescent și un iz vag usturoiat.

Non-nave! Multe!

Aterizau în valea de la poalele versantului ce urca spre străvechiul non-glob.

– Înapoi, înăuntru! ordonă el.

Dar chiar în timp ce vorbea văzu că era prea târziu. Umbre înaintau către ei din toate părțile. Ridică laserul și-l ațintì în josul pantei, în direcția unde auzea cel mai mult zgomot și distingea cele mai apropiate mișcări. Strigăte înfundate răzbăteau dintr-acolo. Licurigloburi flotante se iviră brusc printre trunchiurile copacilor, lansate de cei ce escaladau dealul. Sferele luminoase urcau dansând dezordonat, purtate de curentul ascendent.

Lumina lor jucăușă dădu la iveală siluete întunecate ce se mișcau printre arbori.

– Dansatori-Fețe! mârâi Teg, recunoscându-le.

Luminile plutitoare aveau să depășească vârfurile copacilor în câteva secunde și să ajungă deasupra poziției lor în mai puțin de-un minut.

– Am fost trădați! spuse Lucilla.

Un strigăt puternic răsună dinspre vârful colinei de deasupra lor: „Bashare!“ Erau mai multe voci!

Burzmali? se întrebă Teg. Privi repede peste umăr, în direcția din

care venise strigătul, apoi, din nou, în jos, la Dansatorii-Fețe care continuau să escaladeze panta. Nu era timp de nazuri. Se aplecă spre Lucilla.

– Burzmali e deasupra noastră. Ia-l pe Duncan și fugi!

– Dar dacă...

– E singura voastră șansă!

– Dobitocule! șuieră ea acuzator în momentul în care se ridica pentru a-i da ascultare.

„Da"-ul lui Teg nu-i ușură cu nimic temerile. Iată ce se întâmpla când te bizuiai pe planurile altora!

Duncan însă gândea cu totul altceva. Înțelesese intenția lui Teg: voia să se sacrifice pentru a le da lor timp să fugă. Ezită, cu ochii ațintiți la inamicul care urca dealul.

Văzându-i șovăiala, Teg lătră:

– E un ordin de luptă! Sunt comandantul tău!

Lucilla îl privi uluită. Nu mai auzise niciodată un bărbat folosind inflexiuni atât de apropiate de cele ale Glasului.

Duncan nu vedea decât un lucru: chipul bătrânului său Duce, poruncindu-i să se supună. Era prea mult pentru el. O înșfăcă de braț pe Lucilla, dar înainte de a o trage în susul dealului, îi spuse lui Teg:

– Te vom acoperi de îndată ce ajungem la adăpost!

Teg nu răspunse. Se ghemui în spatele unei stânci acoperite de promoroacă, în timp ce Lucilla și Duncan se depărtau, cățărându-se în patru labe. Știa că venise momentul să-și vândă scump pielea. Însă mai trebuia ceva: *imprevizibilul*. O ultimă semnătură a bătrânului Bashar.

Atacatorii se apropiau cu repeziciune, schimbând strigăte întărâtate.

Reglând puterea laserului la maximum, Teg apăsă pe trăgaci. Un aer incandescent mătură panta de dedesubt. Copacii din calea lui se aprinseră și se prăbușiră în flăcări. Izbucniră urlete. Arma n-avea să funcționeze prea mult la acest regim, dar, cât timp funcționa, prăpădul pe care-l făcea producea efectul scontat.

În liniștea care se așternu brusc după această primă descărcătură, Teg își schimbă poziția, adăpostindu-se îndărătul unei alte stânci, din stânga, și lansă un al doilea fulger nimicitor înspre umbra pădurii. Doar câteva licurigloburi flotante supraviețuiseră primei erupții de violență, cu arborii ei doborâți și trupurile făcute bucăți.

Noi urlete se ridicară în urma celui de-al doilea contraatac. Teg se întoarse și, strecurându-se în salturi scurte printre stânci, trecu în partea cealaltă a bârlogului de urs de la intrarea non-globului. De acolo, mătură cu foc celălalt versant al colinei. Din nou, urlete. Din nou, flăcări și copaci retezați.

Nicio clipă însă, inamicul nu răspunse la tirul său.

Vor să ne prindă vii!

Tleilaxu erau dispuși să sacrifice oricâți Dansatori-Fețe era nevoie pentru a-l face să-și epuizeze muniția!

Teg schimbă poziția bretelei anticului laser Harkonnen de pe umărul său, astfel încât să poată degaja arma dintr-o mișcare. Apoi ejectă încărcătorul aproape gol al laserului modern, puse un încărcător nou și așeză arma pe o piatră. Se îndoia că va avea șansa s-o reîncarce și pe cealaltă. Oricum, trebuia să-i facă pe cei de jos să creadă că rămăsese fără încărcătoare. La o adică, avea două pistoale Harkonnen la centură. Eficiente la mică distanță, fără doar și poate. Câțiva dintre Maeștrii tleilaxu, cei răspunzători de acest masacru, numai să se apropie un pic!

Prudent, luă laserul de pe piatră și începu să urce spre vârful dealului, abătându-se mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. De două ori, se opri și trimise descărcături scurte în josul pantei, ca și când ar fi vrut să-și economisească muniția. Era inutil să încerce să-și disimuleze mișcările. Cu siguranță că acum îl urmăreau cu un biodetector și, oricum, rămâneau urmele pe care le lăsa în zăpadă.

Imprevizibilul! Va reuși să-i atragă destul de aproape?

Cu mult mai sus de grota de la intrarea non-globului, găsi o adâncitură printre stânci, pe fundul căreia era așternut un strat gros de omăt. Se strecură în această poziție, observând imediat admirabilul punct de tragere pe care îl oferea: în spate, era apărat de tancuri mai înalte, iar dedesubt versantul era degajat pe trei laturi. Ridică prudent capul și scrută stâncile ce mascau vârful pantei, încercând să observe vreo mișcare.

Nimic. Liniște desăvârșită.

Strigătul acela venise într-adevăr de la oamenii lui Burzmali? Chiar și așa, nu exista nicio certitudine că Duncan și Lucilla puteau să scape în actualele circumstanțe. Totul depindea acum de Burzmali.

Este atât de iscusit pe cât l-am considerat dintotdeauna?

Nu era timp pentru a examina diferitele posibilități sau pentru a schimba vreun element al situației. Lupta fusese angajată. Iar el nu avea de jucat decât un singur rol. Inspiră adânc și iscodi, printre stânci, panta de dedesubt.

Da, se regrupaseră și își reluaseră înaintarea. Dar, de această dată, fără licurigloburi și în liniște. Nu se mai auzeau strigăte de încurajare. Teg propti țeava laserului într-o crăpătură a stâncii și seceră tot versantul, de la stânga la dreapta, cu un fascicul incandescent prelungit, pe care-l lăsă să se stingă de la sine pentru a arăta limpede că-și epuizase încărcătura.

Lăsând să-i alunece de pe umăr laserul Harkonne, îl armă și așteptă liniștit. Știa că, mai jos, avea să se creadă că bătuse în retragere spre vârful colinei. Se ghemui mai adânc la adăpostul stâncilor, sperând că era suficientă mișcare, acolo sus, pentru a înșela biodetectoarele. Auzi din nou zgomotele celor ce reluaseră escaladarea versantului pârjolit. Începu să numere în gând, evaluând distanța, știind dintr-o îndelungată experiență cât timp era necesar pentru ca inamicul să ajungă în bătaia ucigătoare a focului. Și, pândi mai ales un alt zgomot, pe care-l auzise de multe ori în cursul confruntărilor din trecut cu trupe tleilaxu: scheunăturile scurte ale comenzilor lansate de voci pițigăiate.

Le auzi!

Maeștrii erau răzlețiți mult mai în spate decât se așteptase. Niște lași! Reglă străvechiul laser la puterea maximă și se ridică brusc din cuibul său protector.

În lumina copacilor și-a tufișurilor în flăcări, văzu primii Dansatori-Fețe care înaintau desfășurați într-un arc de cerc. Vocile ascuțite ale Maeștrilor veneau de undeva din spatele lor, unde lumina portocalie, tremurătoare, nu ajungea.

Ridicând țeava laserului, Teg viză o linie situată dincolo de primul val de atac și lansă două descărcături lungi care măturară terenul încoace și-ncolo. Pentru o clipă, fu surprins de energia distrugătoare a armei antice din mâinile sale. Nu încăpea îndoială că era produsul unei tehnologii de vârf, pe care însă nu avusese nicio posibilitate să-l încerce în interiorul non-globului.

De data asta, urletele care urmară avură o altă tonalitate: acută și isterică!

Teg coborî țeava armei și curăță panta de prima linie a Dansatorilor-Fețe, abătând asupra lor întreaga urgie a fasciculului și dezvăluind faptul că nu poseda doar o singură armă. Plimbă arcul de incandescență ucigătoare dintr-o parte în alta, înainte și înapoi, dându-le atacatorilor destul timp pentru a vedea încărcătura epuizându-se cu o ultimă scuipătură scurtă.

Acum! Se lăsaseră păcăliți o dată și aveau să fie ceva mai prudenți. Dacă voia să li se alăture lui Duncan și Lucilla, acum i se oferea o șansă. Cu acest singur gând în minte, sări afară din mica lui cazemată și porni în goană, printre stâncile din spatele ei, spre vârful pantei. La al cincilea pas i se păru că se izbește de un zid fierbinte. Avu timp să-și dea seama ce se întâmplase: primise în plină față și-n piept șocul năprasnic al descărcăturii unui paralizator! Venise direct din susul pantei, unde îi trimisese pe Lucilla și Duncan. O mâhnire adâncă îl năpădi pe Teg înainte de a se scufunda într-un hău negru.

Erau și alții capabili să producă imprevizibilul!

Toate religiile organizate au de făcut față unei probleme comune, ce reprezintă punctul slab prin care putem să pătrundem și să le orientăm conform propriilor noastre scopuri. Această problemă este: cum să deosebească închipuirea de revelație?

Missionaria Protectiva
„Învățăturile Ezoterice“

Odrade evita cu grijă să privească patrulaterul de verdeață ce umbrea curtea interioară de dedesubt, unde Sheeana ședea în compania uneia dintre Surorile instructoare. Sora aceasta era cea mai bună îndrumătoare pentru abordarea următoarei faze din educația Sheeanei. Taraza le alesese pe toate cu luare-aminte.

Procedăm în continuare conform planului, gândi Odrade. *Însă ai prevăzut tu, Maică Superioară Taraza, cum am putea fi marcate de o descoperire întâmplătoare făcută aici, pe Rakis?*

Dar fusese, într-adevăr, întâmplătoare?

Își lăsă privirea să rătăcească pe deasupra acoperișurilor joase, spre vastul cartier care era domeniul central al Comunității Surorilor de pe Rakis. Țigle în toate culorile curcubeului se coceau, până departe, în arșița nemiloasă a soarelui de amiază.

Tot ce se vede ne aparține.

Era, de bună seamă, cea mai mare Ambasadă autorizată de preoți în orașul lor sfânt, Keen. Iar propria ei prezență în această cetate Bene Gesserit era o sfidare a acordurilor încheiate cu Tuek. Dar acestea datau dinaintea descoperirii de la Sietch Tabr și, oricum, Tuek nu mai exista. Marele Preot ce se plimba grav prin așezămintele

sacerdotale nu era decât un Dansator-marionetă cu o carieră precară.

Odrade se reîntoarse cu gândul la Waff, care, însoțit de două Surori din Gardă, aștepta în spatele ei, lângă ușa acestei mansarde-sanctuar, impresionantă prin priveliștea oferită de ferestrele mari, din plaz blindat, și mobilierul negru, cu fondul căruia o Cucernică Maică învești mântată în aba putea ușor să se contopească, nelăsând vizibile unui oaspete decât trăsăturile palide ale feței.

Îl evaluase bine pe Waff? Totul fusese făcut exact conform regulilor stabilite de Missionaria Protectiva. Lărgise îndeajuns fisura din armura lui psihică? Încă puțin, și-l va obliga să vorbească. Atunci va ști cum stăteau lucrurile.

Waff aștepta cu un aer destul de calm. Îi vedea imaginea oglindită în plaz. Nimic din atitudinea sa nu arăta c-ar fi înțeles că misiunea celor două Surori înalte, cu părul negru, care îl încadrau, era de a-i împiedica o eventuală tentativă de violență. Dar desigur că înțelesese.

Sunt îngerii mei păzitori, nu ai lui.

Tleilaxul ținea capul plecat pentru a-și ascunde expresia feței, dar ea știa că era dezorientat. În privința asta nu avea niciun dubiu. Îndoielile puteau fi, câteodată, ca niște animale flămânde, iar ea avusese grijă să le hrănească din plin. Waff fusese încredințat că acea aventură în deșert avea să-i aducă moartea. Acum, credințele lui zensunnite și sufice îi spuneau că fusese vrerea lui Dumnezeu să rămână în viață.

Pe de altă parte, cu siguranță că era pe cale să reconsidere și înțelegerea pe care o stabilise cu Bene Gesseritul, dându-și în sfârșit seama în ce măsură își compromisese poporul și pusese scumpa sa civilizație tleilaxu într-o cumplită primejdie. Da, echilibrul omuleților începea să devină din ce în ce mai precar, dar numai o privire Bene Gesserit putea observa acest lucru. Curând avea să fie timpul să i se remodeleze concepțiile, conform unei scheme mai favorabile necesităților Comunității. Deocamdată însă putea fi lăsat să mai fiarbă puțin în suc propriu.

Odrade își strămută din nou atenția la priveliștea de afară, știind că

încărca astfel și mai mult atmosfera apăsătoare a așteptării. Bene Gesseritul alesese acest loc pentru Ambasada sa datorită importantelor lucrări de renovare ce schimbaseră aspectul întregului sector nord-estic al străvechiului oraș. Surorile putuseră să clădească aici după pofta inimii, reconstruind cartierul în conformitate cu propriile lor nevoi. Vechile structuri concepute pentru a facilita accesul pietonilor, arterele largi rezervate vehiculelor de sol oficiale și cele câteva scuaruri amenajate pentru aterizarea ornitopterelor – toate astea se schimbaseră.

Pentru a fi în pas cu vremea.

Noile clădiri se aflau mai aproape de bulevardele mărginite de înalți arbori exotici, a căror splendoare era întreținută cu prețul unui enorm consum de apă. Platformele de aterizare pentru toptere fuseseră strămutate pe terasele de pe acoperișurile anumitor edificii. Trotuarele erau pasarele supraînălțate, prinse cu armături solide de zidurile imobilelor. La exteriorul clădirilor recente se instalaseră liftuburi acționate cu monede, cu chei sau cu sisteme de identificare a amprentei palmare. Câmpurile lor energetice luminiscente erau mascate de panouri cilindrice cafenii, translucide. Liftuburile păreau niște coloane vertebrale întunecate, susținând griul tern al plaztonului și al plazului. Siluetele umane nedeslușite ce se întrezăreau în tuburi dădeau impresia unor impurități animate de o necontenită mișcare verticală de dute-vino în interiorul unor cârnați mecanici.

Toate astea în numele modernizării.

În spatele ei, Waff se foi și-și drese glasul.

Odrade nu se întoarse. Cele două Surori din Gardă știau ce urmărea ea și rămaseră impasibile. Nervozitatea crescândă a lui Waff nu făcea decât să confirme că totul mergea bine.

Odrade însă nu avea sentimentul că totul mergea într-adevăr bine.

Interpreta ceea ce vedea pe fereastră ca pe un alt simptom neliniștitor al acestei planete neliniștitoare. Își aminti că nici lui Tuek nu-i plăcea această modernizare a orașului său. Considera că trebuia găsită o cale pentru a pune capăt acestei tendințe și a păstra vechile

forme. Dansatorul-Față care-l înlocuise susținea aceleași argumente.

Cât de identic cu Tuek era acest Dansator-Față de tip nou! Oare creaturile astea aveau o autonomie de gândire sau își jucau pur și simplu rolul conform instrucțiunilor unui Maestru? Cei noi erau, și ei, sterili? Cât de mult se deosebeau de ființele umane obișnuite?

Multe lucruri legate de această substituire o îngrijorau pe Odrade.

Consilierii falsului Tuek, cei care erau la curent cu ceea ce numeau între ei „complotul tleilaxu", făceau caz de existența unui larg sprijin public pentru politica lor de modernizare și nu-și ascundeau bucuria triumfătoare de a-și fi impus în sfârșit vederile. Albertus o informa cu regularitate pe Odrade despre tot ce se întâmpla. Dar fiecare nou raport o îngrijora și mai mult. Până și atitudinea vădit slugarnică a lui Albertus o intriga.

– Firește, consilierii nu se referă la un larg sprijin public *popular*, precizase Albertus.

Odrade nu putuse decât să încuviințeze. Comportamentul consilierilor dădea de înțeles că beneficiau de sprijinul puternic al păturii mijlocii a clerului, al carieriștilor care își permiteau să facă glume pe seama Zeului lor Fracționat la petrecerile de sfârșit de săptămână... Și, bineînțeles, al celor momiți de imensul stoc de melanj descoperit de Odrade la Sietch Tabr.

Nouăzeci de mii de tone! Echivalentul a șase luni de recoltare în deșerturile Rakisului. Chiar și o treime din această cantitate reprezenta un levier de negociere deloc neglijabil în noile echilibre pe cale de a fi stabilite.

Mai bine nu te-aș fi cunoscut, Albertus.

Voise să-l readucă la suprafață pe *cel care-și face griji*. Ceea ce realizase nu era greu de deslușit pentru cineva care cunoștea procedeele întrebuințate de Missionaria Protectiva.

Un sicofant abject!

Faptul că servilismul lui era motivat de o credință nestrămutată în legătura sacră dintre ea și Sheeana nu schimba cu nimic lucrurile.

Odrade nu reflectase niciodată atât de serios la modul în care învățăturile împărtășite de Missionaria Protectiva puteau să distrugă independența personalității umane. Dar, firește, acesta era întotdeauna obiectivul final: *Faceți din ei adepți obedienți, utili scopurilor noastre.*

Cuvintele Tiranului din acea încăpere secretă făcuseră mai mult decât să-i stârnească temerile cu privire la viitorul Bene Gesseritului.

„Vă las moștenire frica mea și singurătatea mea.“

De la acea distanță de milenii, implantase în ea îndoiala, cu aceeași siguranță cu care o făcuse ea în cazul lui Waff.

Vedea întrebările Tiranului ca și când ar fi fost înscrise cu litere de lumină în văzul ei lăuntric.

„CU CINE VĂ ALIAȚI?“

Nu suntem nimic altceva decât o societate secretă? Cum vom face față propriului nostru sfârșit? Într-o cloacă dogmatică creată de noi înșene?

Cuvintele Tiranului fuseseră imprimate cu fierul roșu în conștiința ei. Unde era „țelul nobil“ în ceea ce făcea Comunitatea Surorilor? Odrade aproape că putea să audă răspunsul sarcastic al lui Taraza la o asemenea întrebare.

„Supraviețuirea, Dar! Acesta e singurul țel nobil de care avem nevoie. Supraviețuirea! Până și Tiranul știa asta!“

Poate că o știa și Tuek. Dar la ce-i folosise în cele din urmă?

Odrade era bântuită de un soi de simpatie pentru defunctul Mare Preot. Tuek reprezentase un exemplu admirabil de ceea ce putea să producă o familie unită prin legături tainice. Chiar și numele era un simbol. Rămăsese neschimbat din epoca venirii Atreizilor pe această planetă. Întemeietorul neamului fusese un traficant, confident al primului Leto. Marele Preot Tuek era descendentul unei familii ce rămăsese strâns legată de rădăcinile ei și care-și spusese tot timpul: „În trecutul nostru există ceva ce merită să fie păstrat.“ Exemplul pe care-l reprezenta acest lucru pentru descendenți nu-i putea scăpa din vedere unei Cucernice Maici.

Dar tu ai eșuat, Tuek.

Modernizările pe care le vedea de la fereastra ei erau o concretizare a acestui eșec – concesii făcute anumitor elemente ale societății rakiene, care dețineau din ce în ce mai multă putere; mai exact, a acelor elemente pe care Comunitatea Surorilor se străduise atâta amar de vreme să le susțină și să le favorizeze. Tuek văzuse în asta semnul prevestitor al unei epoci în care avea să devină prea slab din punct de vedere politic pentru a mai putea să împiedice tot ce implica aceste modernizări:

Un ritual mai scurt și mai colorat, de pildă.

Cânturi noi, într-o manieră mai modernă.

Dansuri simplificate. („Dansurile astea tradiționale durează prea mult!“)

Și, îndeosebi, mai puține incursiuni periculoase în deșert pentru tinerii postulanți proveniți din familiile înstărite.

Odrade suspină și-și aruncă ochii peste umăr, spre Waff. Micul tleilaxu își ronțăia buza inferioară. Perfect!

Afurisit de Albertus! Măcar de te-ai revolta un pic!

În spatele ușilor închise ale Templului, succesiunea Marelui Preot făcea deja obiectul unor dezbateri aprinse. Noua generație rakiană vorbea despre nevoia de „a fi în pas cu vremea“. De fapt, ceea ce voia să spună era: „Vrem mai multă putere!“

Așa a fost dintotdeauna, gândi Odrade. *Chiar și în interiorul Bene Gesseritului.*

Și totuși, nu putea alunga acest gând: *Sărmanul Tuek!*

Albertus îi raportase că, doar cu puțin timp înaintea morții sale și a înlocuirii cu Dansatorul-Față, Tuek îi avertizase pe ai săi că s-ar putea să piardă controlul familial al demnității de Mare Preot după ce el nu va mai fi printre cei vii. Hedley Tuek se dovedise mai iscusit și mai subtil decât își imaginau dușmanii săi. Deja, familia lui își soma debitorii și-și aduna resursele pentru a încerca să păstreze un

bastion de putere.

Pe de altă parte, Dansatorul-Față care luase locul Marelui Preot dădea în vileag o mulțime de lucruri prin modul în care își interpreta rolul. Familia Tuek nu era la curent cu substituirea, actorul fiind atât de bun, încât cu greu ar fi putut cineva să creadă că nu era adevăratul Tuek. Dar observarea atentă a personajului le oferea Cucernicelor Maici informații prețioase. Era și acesta, fără îndoială, unul dintre motivele care-l făceau atât de nervos pe Waff în clipa de față.

Odrade se răsuci brusc pe călcâie și se apropie cu pași hotărâți de Maestrul tleilaxu.

E momentul să mă ocup de el!

Se opri la doi pași de Waff și-l fixă cu o privire severă. El îi susținu privirea cu un aer sfidător.

– Ai avut suficient timp pentru a reflecta la poziția dumitale, rosti ea acuzator. De ce te încăpățânezi să taci?

– Poziția mea? Ai impresia că ne dați de ales?

– Omul nu e decât o pietricică aruncată într-un iaz, spuse ea, citându-i din propriile lui credințe.

Waff inspiră adânc, tremurat. Vorbele erau potrivite, dar ce se ascundea îndărătul vorbelor? Ele nu mai sunau deloc bine venind din gura unei femei powindah.

Văzând că nu primește niciun răspuns, Odrade completă citatul:

– Iar dacă omul nu e decât o pietricică, nici tot ce face el nu poate să însemne mai mult.

Un frison involuntar o parcurse deodată, atrăgându-i o privire de mirare bine mascată din partea celor două Surori de pază. Frisonul nu fusese prevăzut în scenariul destinat lui Waff.

De ce îmi vin în minte cuvintele Tiranului tocmai în clipa asta? se întrebă Odrade.

„<I>TRUPUL ȘI SUFLETUL BENE GESSERITULUI VOR CUNOAȘTE ACEEAȘI SOARTĂ CA TOATE CELELALTE TRUPURI ȘI TOATE CELELALTE SUFLETE</I>.“

Săgeata Tiranului se înfipsese adânc în ea.

Ce m-a făcut să devin atât de vulnerabilă?

Răspunsul i se impuse dintr-odată:

Manifestul Atreides!

Elaborarea acelui text, sub îndrumarea atentă a lui Taraza, amorsase o fisură în ea.

Acesta să fi fost scopul Maicii Superioare când îi încredințase această misiune?! S-o facă vulnerabilă? Dar cum ar fi putut ști dinainte Taraza ce avea să se descopere aici, pe Rakis? Nu numai că nu avea darul prestiinței, dar se ferea până și să apeleze la cei ce-l aveau. În cele câteva rânduri când îi ceruse lui Odrade să-și folosească talentul, o făcuse cu o reticență asupra căreia privirea exersată a unei Surori nu se putea înșela.

Și totuși, m-a făcut vulnerabilă.

Fusese un accident?

Recită repede în gând Litania împotriva Fricii. Nu dură decât o clipită, dar, în acest timp, Waff păru să fi luat o decizie.

– Vreți să ne forțați mâna, rosti el, dar nu știți ce puteri avem în rezervă. (Își suflecă mânecile pentru a arăta locul în care fuseseră ascunse mai înainte lansatoarele de săgeți.) N-au fost decât niște jucării prăpădite în comparație cu adevăratele noastre arme.

– Comunitatea Surorilor nu s-a îndoit niciodată de asta, zise Odrade.

– E necesar să izbucnească un conflict violent între noi?

– Rămâne la alegerea voastră.

– De ce căutați violența cu lumânarea?

– Mulți ar fi încântați să vadă Bene Gesseritul și Bene Tleilaxul sfâșiindu-se între ele, spuse Odrade. Dușmanii noștri s-ar da în vânt să poată culege resturile după ce ne vom fi secătuit unii altora forțele.

– Pledați în favoarea unui acord, dar nu ne lăsați nicio marjă de negociere. Poate că Maica dumitale Superioară nu ți-a conferit puteri depline pentru a negocia!

Cât de ispititor era să lase totul în seama lui Taraza, așa cum și dorea Taraza! Odrade aruncă o privire spre cele două Surori din Gardă. Fețele lor erau măști impenetrabile. Ce știau ele, de fapt? Și-ar fi dat seama, dacă ea ar fi acționat împotriva ordinelor lui Taraza?

– Ai aceste puteri depline? insistă Waff.

Un țel nobil... gândi Odrade. *În orice caz, Poteca de Aur a Tiranului a demonstrat cel puțin o calitate a unui asemenea țel.*

Optă brusc pentru un adevăr creator.

– Am puteri depline, declară ea.

Propriile ei cuvinte făceau ca lucrul să fie adevărat. Asumându-și autoritatea, o punea pe Taraza în imposibilitatea de a o dezminți. Știa însă că aceste cuvinte o angajau pe un făgaș care se depărta simțitor de etapele succesive prevăzute de Taraza.

Acțiunea independentă. Exact ceea ce voise ea însăși de la Albertus.

Dar eu mă aflu la fața locului și știu ce trebuie făcut.

Le privi pe cele două Surori și spuse:

– Rămâneți pe loc, vă rog, și aveți grijă să nu fim deranjați.

Apoi i se adresă lui Waff.

– Să stăm jos și să discutăm în liniște.

Arătă două caniscaune dispuse în unghi drept, la celălalt capăt al camerei. După ce se așezară amândoi, spuse:

– Discuția asta pretinde un grad de sinceritate pe care diplomația obișnuită îl îngăduie rareori. Sunt prea multe lucruri în cumpănă pentru a ne permite să recurgem la subterfugii și ocolișuri.

Waff o privi într-un mod ciudat. Apoi zise:

– Suntem la curent cu disensiunile existente la cele mai înalte niveluri ale Bene Gesseritului. Câteva demersuri subtile au fost întreprinse în direcția noastră. Dacă asta face parte din...

– Sunt devotată Comunităților Surorilor, îl întrerupse Odrade. Chiar și cele care v-au contactat îi sunt loiale.

– Dacă-i vorba de un alt vicleșug de-al vostru pentru...

– Nu-i niciun vicleșug!

– Cu Bene Gesseritul trebuie să te aștepți întotdeauna la vicleșuguri, rosti acuzator Waff.

– De ce te-ai putea teme din partea noastră? Spune-mi deschis.

– Poate că am aflat prea multe de la dumneata pentru a-mi mai permite să rămân în viață.

– N-aș putea spune și eu același lucru în ceea ce te privește? replică Odrade. Cine altcineva mai cunoaște afinitățile noastre secrete? Cea care îți vorbește în clipa asta nu este o femelă *powindah!*

Lansase cuvântul cu o oarecare aprehensiune, dar efectul pe care-l produse asupra lui Waff nu fu mai mult decât revelator. Tleilaxul era, în mod vizibil, zdruncinat. Îi trebui aproape un minut ca să-și vină în fire. Îndoielile însă îi rămaseră, pentru că ea le implantase în el.

– Ce pot să dovedească niște cuvinte? întrebă el. Nimic nu te împiedică să profiți de tot ce-ai aflat de la mine fără a oferi nimic în schimb poporului meu. Tot voi rămâneți cu biciul pe noi.

– Eu nu am arme ascunse în mâneci.

– În schimb, ai în minte informații care ar putea să ducă Tleilaxul la

pierzanie!

– Fac parte din arsenalul meu, recunoscu Odrade. Vrei să le fac vânt?

– După ce au înregistrat tot ce au auzit aici? replică Waff și-și întoarse din nou privirea bănuitoare către Odrade. Mai bine ați face vânt la, toate memoriile voastre!

Odrade vorbi pe cel mai rezonabil ton cu putință:

– Ce-am avea de câștigat dând în vileag zelul vostru de misionari înainte de-a vă vedea pregătiți să treceți la acțiune? Ne-ar folosi la ceva să vă terfelim reputația dezvăluind locurile în care v-ați infiltrat noii Dansatori-Fețe? O, da, știm de Ix, și de Păstrăvărese. Odată ce i-am studiat pe cei noi, nu ne-a fost greu să-i descoperim cam prin tot locul.

– Vezi? făcu Waff pe un ton care era sinonim cu pericolul.

– Cred că singura modalitate de a-ți dovedi buna noastră credință ar fi să-ți dezvălui ceva care ne-ar face la fel de vulnerabile, spuse Odrade.

Waff rămase fără grai.

– Intenționăm să transplantăm viermii Profetului pe nenumărate planete din Dispersie, urmă ea. Ce crezi c-ar zice sau face preoțimea rakiană dacă ar afla asta?

Cele două Surori postate în fața ușii o priviră cu un amuzament abia mascat. Erau încredințate că minte.

– Eu n-am gărzi în preajmă, spuse Waff. Când doar o singură persoană cunoaște un secret periculos, nu-i mare lucru să te asiguri că nu va vorbi niciodată.

Odrade ridică brațele, arătând mânecile.

Waff se uită la Surori.

– Foarte bine, zise Odrade îndreptând ochii spre ele și arătându-le, printr-un semnal de mână discret, că totul era în ordine. Vă rog să

așteptați afară.

După ce ușa se închise în spatele lor, Waff dădu glas unei noi îndoieli:

– Oamenii mei n-au examinat încăperea asta. Ce garanție am că nu-i ticsită cu aparate de înregistrare?

Odrade îi răspunse în limbajul Islamiyatului:

– Atunci să vorbim într-o limbă pe care n-o cunoaștem decât noi doi.

Ochii lui Waff scânteiară. Folosind același grai, spuse:

– Fie! Îmi asum riscul. Și, pentru început, îți cer să mă lămurești asupra adevăratei cauze a disensiunilor dintre... Surorile Bene Gesserit.

Odrade își îngădui un surâs. Odată cu schimbarea idiomului, întreaga personalitate a lui Waff, întreaga sa atitudine se schimbaseră. Se comporta întocmai cum era de așteptat. Nici una dintre îndoielile care-l frământau nu fusese întărită în *acest* grai!

Îi răspunse cu aceeași siguranță de sine:

– Unii se tem prostește că am putea face să apară un nou Kwisatz Haderach! E argumentul susținut de câteva, puține la număr, dintre Surorile mele.

– Nu mai este nevoie de așa ceva, rosti Waff. Cel ce putea fi în mai multe locuri deodată a venit și s-a dus. Menirea lui a fost doar de a-l aduce pe Profet.

– Dumnezeu n-ar trimite de două ori același mesaj, întări Odrade.

Era exact genul de remarcă pe care Waff avusese nenumărate prilejuri să-l audă în această limbă. Nu mai găsea deloc straniu faptul că o femeie putea rosti asemenea vorbe. Limbajul și cuvintele familiare îi erau de ajuns.

– Moartea lui Schwangyu a restabilit unitatea în rândurile voastre? întrebă el.

– Avem un inamic comun.

– Onoratele Matres!

– Ai făcut un lucru înțelept ucigând două pentru a afla cât mai multe despre ele.

Waff se aplecă în față, cu totul captivat de cursul acestei conversații într-o limbă pe care o cunoștea la perfecție.

– Puterea lor e sexul! rosti el exultat. Stăpânesc tehnici cu totul remarcabile de amplificare a orgasmului! Am...

Puțin mai târziu, își dădu seama cui îi spunea toate astea.

– Cunoaștem și noi asemenea tehnici, zise Odrade pentru a-l liniști. Va fi interesant să facem comparații, dar există motive evidente pentru care n-am încercat niciodată să dobândim puterea recurgând la un vector atât de periculos. Târfele, în schimb, sunt destul de nesocotite pentru a comite exact această greșeală.

– Greșeală? făcu nedumerit Waff.

– Țin hățurile în propriile lor mâini! Pe măsură ce puterea crește, trebuie să crească și controlul asupra ei. Totul se va duce de râpă, nimicit de propriul avânt!

– Puterea, mereu puterea... murmură Waff. Un alt gând îl fulgeră deodată: vrei să spui că asta a dus la căderea Profetului?

– El știa ce făcea. Milenii de pace forțată, urmate de Epoca Foametei și de Dispersie. A existat o relație directă. Nu uita că el n-a distrus nici Bene Tleilaxul, nici Bene Gesseritul.

– Ce sperați de la o alianță între popoarele noastre?

– Una-i speranța, alta e supraviețuirea.

– Mereu același pragmatism. Așadar, unele dintre voi se tem ca Profetul să nu fie restaurat pe Rakis, cu toate puterile lui dinainte?

– Nu asta am spus?

Limbajul Islamiyatului căpăta o forță deosebită sub această formă interogativă. Strămuta povara dovezilor asupra lui Waff.

– Cu alte cuvinte, se îndoiesc de intervenția lui Dumnezeu în zămislirea Kwisatz Haderachului vostru, spuse el. Nu cumva se îndoiesc și de Profet?

– Foarte bine, să vorbim fără înconjur, zise Odrade și se lansă în fabulația pregătită dinainte. Schwangyu și cele care o susțineau s-au abătut de la Marea Credință. Nu purtăm câtuși de puțin pică Bene Tleilaxului pentru că le-a eliminat. Ne-a scutit de o treabă.

Waff acceptă această explicație fără să clipească. Date fiind împrejurările, era exact ceea ce se putea aștepta. Știa că dezvăluise deja multe lucruri pe care ar fi făcut mai bine să le păstreze pentru sine, dar mai erau încă destule despre care Bene Gesseritul n-avea habar. Cât despre cele aflate de el...

În clipa aceea, Odrade îi provocă un șoc cumplit, spunându-i:

– Waff, dacă voi vă închipuiți că descendenții voștri s-au întors neschimbați din Dispersie, înseamnă că neghiobia a devenit modul vostru de viață.

Waff nu scoase nicio vorbă.

– Aveți toate elementele la îndemână, continuă ea. Descendenții voștri aparțin târfelor din Dispersie. Iar dacă voi credeți că *ei* sau *ele* vor respecta vreo înțelegere, atunci stupiditatea voastră întrece orice închipuire!

Reacțiile lui Waff îi indicară, fără tăgadă, că îl prinsese în plasă. Toate piesele se potriveau unele într-altele. Îi spusese adevărul ori de câte ori fusese necesar. Îndoielile implantate în el fuseseră reorientate în direcția utilă: împotriva celor din Dispersie. Și totul fusese făcut folosind limbajul lui sfânt.

Waff încercă să vorbească, în pofida nodului ce i se pusese în gât, dar trebui să-și maseze grumazul înainte de a putea să articuleze:

– Ce putem face?

– E limpede. Rătăcitele au pus ochii pe noi ca pe o simplă cucerire de adăugat la altele. De altfel, consideră asta ca pe o acțiune de curățenie în spatele lor. Chestiune de prudență.

– Dar sunt atât de multe!

– Dacă nu ne unim forțele pentru a le înfrânge, ne vor înghiți cum își înghite un limorc lăturile.

– Nu ne putem supune murdăriei powindah! Dumnezeu n-ar îngădui!

– Cine a vorbit de supunere?

– Dar Bene Gesseritul invocă mereu acel vechi pretext: „Dacă nu poți să-ți învingi dușmanul, alătură-i-te."

Odrade arboră un zâmbet sumbru.

– Dumnezeu n-ar îngădui să vă supuneți! Vrei să spui că nouă ne-ar îngădui?

– Atunci, ce planuri aveți? Ce vreți să faceți contra unui inamic atât de numeros?

– Exact ce plănuiți voi: să-l convertim. Nu trebuie să spuneți decât un singur cuvânt și Comunitatea Surorilor va adopta oficial Marea Credință.

Waff rămase încremenit. Prin urmare, cunoștea esența planului tleilaxu. Știa și modul în care voia Bene Tleilaxul să-l ducă la îndeplinire?

Odrade îl privi lung, cu un aer vădit meditativ.

Trebuie să apuci fiara de coadă, dacă e nevoie, își spuse.

Dar dacă proiecțiile elaborate de analistele Comunității erau eronate? În cazul ăsta, toată această *negociere* n-ar mai fi fost decât o glumă. Și mai era și acea sclipire ciudată din privirea lui Waff, acea impresie de înțelepciune a unei vârste înaintate... mult mai înaintate decât cea a trupului său. Cu o siguranță pe care nu o simțea cu

adevărat, spuse:

– Ceea ce ați izbutit voi să faceți cu ghola-ii proveniți din cuvele voastre și păstrați în secret exclusiv pentru uzul vostru, alții ar fi gata să plătească oricât pentru a putea face și ei.

Cuvintele ei erau în bună parte obscure (Îi asculta cineva?), dar Waff nu se îndoi nicio clipă că Bene Gesseritul cunoștea până și acest lucru.

– Veți cere să împărtășim și asta? întrebă el cu glas răgușit.

– Totul! Vom împărți totul.

– Cu ce veți veni voi la acest mare partaj?

– Cere.

– Totalitatea arhivelor voastre genetice.

– Vă aparțin.

– Maici reproducătoare la alegerea noastră.

– Numește-le.

Waff simți că i se taie răsuflarea. Ceea ce-i oferea ea acum depășea cu mult tot ceea ce-i propusese deja Maica Superioară. Un adevărat foc de artificii părea să fi erupt deodată în cugetul lui. Și această Odrade avea dreptate, firește, în privința Onoratelor Matres... Și a descendenților tleilaxu reîntorși din Dispersie. Nu avusese niciodată încredere deplină în ei. Niciodată!

– Ne veți cere să vă furnizăm și melanj fără nicio restricție, de bună seamă, spuse el.

– De bună seamă.

O privi fix, nevenindu-i să creadă în imensitatea norocului ce dăduse peste el. Cuvele axlotl n-aveau să ofere nemurirea decât adepților Marii Credințe. Nimeni n-avea să-ndrăznească vreodată să atace și să încerce să dobândească prin forță un lucru despre care se

știa că tleilaxu ar fi preferat să-l distrugă, decât să-l vadă căzând în mâini străine. Iar acum... acum recrutase serviciile celei mai puternice și mai trainice armate misionare din câte se cunoșteau. Nu încăpea nicio îndoială că la mijloc era mâna lui Dumnezeu. Mai întâi cuprins de evlavie, apoi inspirat, i se adresă lui Odrade cu o voce domoală:

– Și dumneata, Cucernică Maică, cum ai numi acordul nostru?

– Țelul nobil, răspunse Odrade. Cunoști deja cuvintele Profetului gravate în piatra de la Sietch Tabr. Te îndoiești de el?

– Nici mort! Dar... ar mai fi ceva. Ce intenționați să faceți cu acel ghola al lui Duncan Idaho și cu fata aceea, Sheeana?

– Să-i împerechem, desigur. Iar descendenții lor vor vorbi în numele nostru tuturor descendenților Profetului.

– Pe toate planetele unde aveți intenția să-i implantați?

– Pe toate acele planete, încuviință Odrade.

Waff se înfundă în caniscaun, satisfăcut. *Te-am prins, Cucernică Maică!* gândi el. *Noi vom conduce această alianță, nu voi. Ghola-ul este creatura noastră, nu a voastră!*

Odrade văzu licărul ascuns din ochii lui Waff, dar știa că împinsese lucrurile atât de departe pe cât îi stătuse în putință s-o facă fără a-i redeștepta îndoielile. Orice avea să se întâmple în continuare, angajase Comunitatea Surorilor pe acest făgaș. Acum, Taraza nu mai putea dezavua această alianță.

Waff își săltă umerii, într-un gest curios de tineresc, care contrasta cu expresia de înțelepciune bătrânească a ochilor.

– Ahhh, și mai e ceva, rosti el, exprimându-se în limbajul sfânt, cu intonația unui adevărat Maestru al Maeștrilor obișnuit să comande celor din anturajul lui. Ne veți ajuta și să răspândim acel... acel Manifest Atreides?

– De ce nu? Eu sunt autoarea.

Waff se aplecă brusc în față.

– Dumneata?

– Credeai că l-ar fi putut concepe cineva mai puțin înzestrat?

Waff dădu încet din cap, convins fără a mai avea nevoie de alte argumente. Această nouă revelație venea să-i confirme un lucru la care se gândise deja și care desăvârșea alianța lor: mințile redutabile ale Cucernicelor Maici aveau să îndrume Bene Tleilaxul la fiecare mișcare! Ce mai conta că erau depășiți numericește de târfele din Dispersie? Cine putea rezista unei asemenea combinații de înțelepciune și arme de nebiruit?

– Titlul Manifestului este, și el, îndreptățit, adăugă Odrade. Sunt într-adevăr o descendentă a Atreizilor.

– Vei accepta să fii una dintre maicile noastre reproducătoare? se încumetă să întrebe Waff.

– Aproape că am trecut de vârsta favorabilă procreării, dar vă stau la dispoziție.

Țin minte camarazii cu care am lucrat
În bătălii pe care azi lumea le-a uitat.
Sunt distilați cu toții în rănile primite
Iar rănile sunt locuri de agonii cumplite.
În războaie-n care nu știm ce-am căutat
Cât am cheltuit și ce am cumpărat?

„Cântecele Dispersiei“

Burzmali își întemeie strategia pe tot ce putuse afla de la vechiul său Bashar. Nu dezvălui însă nimănui opțiunile multiple și pozițiile de repliere. Asta era prerogativa comandantului! Bineînțeles, mai întâi avu grijă să se asigure de o cunoaștere cât mai amănunțită a terenului.

În epoca Vechiului Imperiu, și chiar sub domnia lui Muad'Dib, regiunea din jurul actualei Citadele Gammu fusese o rezervație forestieră, situată pe înălțimi izolate de reziduurile oleifere prezente cam pe tot teritoriul Harkonnenilor. În aceste ținuturi, Harkonnenii plantaseră câteva dintre cele mai fine esențe de pilingitam, un lemn al cărui curs fusese întotdeauna foarte ridicat și pe care bogătașii puneau mare preț. Încă din cele mai vechi timpuri, rafinații preferau să se înconjoare cu lemn prețios, evitând materialele artificiale fabricate în serie și cunoscute, pe atunci, sub denumirile polastin, polaz și pormabat (devenite, mai târziu: tin, laz și bat). Deja, sub Vechiul Imperiu existase un anumit dispreț pentru chivernisiții mărunți și Casele Mici care ignorau valoarea esențelor rare.

„E un po-po-po“, se spunea despre o persoană care se înconjura cu tot felul de copii ieftine, realizate din materiale populare. Chiar și când nababii erau nevoiți să folosească una dintre cele trei nefericite substanțe cu prefixul „po“ se străduiau s-o ascundă, ori de câte ori

era cu putință, sub un placaj de pilingitam veritabil.

Burzmali cunoștea toate astea, și multe altele, când le ceruse cercetașilor săi să caute un pilingitam situat, din punct de vedere strategic, în apropierea poziției non-globului. Lemnul acestui arbore poseda numeroase calități apreciate de maeștrii artizani. Proaspăt tăiat, putea fi prelucrat ca un lemn de esență moale; uscat și bătrân, era la fel de rezistent ca un lemn de esență tare. Absorbea cea mai mare parte a pigmenților, iar băițuirea și lăcuirea dădeau impresia că făceau în mod natural parte din fibră. Mai mult, pilingitamul avea proprietăți fungistatice, și nici una dintre insectele cunoscute nu-l găsiseră vreodată bun de mâncat. În sfârșit, era ignifug, iar la specimenele foarte bătrâne, dar încă vii, coroana și trunchiul continuau să se lărgească fără măsură în jurul unui mare tub central găunos.

– Trebuie să pregătim ceva imprevizibil, le spusese Burzmali cercetașilor.

În cursul primei sale recunoașteri aeriene a regiunii, remarcase culoarea de lămâie verde a frunzișului de pilingitam. În Epoca Foametei, toate pădurile planetei fuseseră prădate și supuse la vandalisme de tot felul, dar câțiva pilingitami venerabili supraviețuiseră printre esențele tari și speciile cu frunze persistente replantate sub îndrumarea Comunității Surorilor.

Cercetașii lui Burzmali descoperiră un astfel de specimen în vârful unui povârniș ce domina amplasamentul non-globului. Coroana sa se întindea peste aproape trei hectare de teren. În după-amiaza zilei Z, Burzmali, după ce plasase ținte false la diferite distanțe de această poziție și pusese să fie săpat un tunel dintr-o depresiune a terenului până în miezul spațios al pilingitamului, își instalase în trunchiul copacului postul de comandă și întregul dispozitiv necesar pentru retragere.

– Copacul ăsta este o formă de viață, le explicase oamenilor săi. Biodetectoarele nu ne vor putea depista.

Imprevizibilul.

Burzmali nu-și imaginase niciun moment că toate preparativele sale

vor rămâne neobservate. Tot ce spera însă era să-și dilueze cât mai mult vulnerabilitatea.

Când se dezlănțui atacul, văzu că părea să se desfășoare conform unei scheme pe care o prevăzuse. Se așteptase ca agresorii să se bizuie pe non-nave și pe superioritatea numerică, la fel ca în atacul asupra Citadelei Gammu. Analistele Bene Gesserit îl asiguraseră că amenințarea cea mai mare o constituia forțele aparținând Dispersiei – descendenți tleilaxu manipulați de furiile care-și spuneau Onorate Matres. Burzmali vedea în toate astea mai degrabă un exces de încredere decât cutezanță. Adevărata cutezanță făcea parte din arsenalul fiecărui discipol al Basharului Miles Teg. Iar Burzmali știa că putea conta și pe faptul că Teg se va pricepe să improvizeze, la nevoie, în limitele planului de acțiune stabilit.

Prin intermediul releelor sale, Burzmali urmări fuga de-a bușilea a lui Duncan și Lucilla, în timp ce soldați de-ai lui, echipați cu căști com și ochelari de vedere nocturnă, creau diversiuni în pozițiile alese drept ținte false. Fără a interveni în nici un moment, Burzmali și rezervele sale de elită urmăreau fiecare mișcare a inamicului. Manevrele lui Teg erau și mai ușor de detectat, datorită ravagiilor pe care le făceau printre atacatori.

Burzmali observă cu satisfacție că Lucilla nu se opri când vacarmul luptei crescu în intensitate. Duncan, în schimb, vru să rămână pe loc și fu cât pe ce să compromită tot planul. Lucilla salvă situația, înfigându-i cu brutalitate pumnul într-un punct sensibil al sistemului nervos central și strigând:

– N-ai cum să-l ajuți!

Burzmali înjură în gând auzind vocea lui Lucilla, amplificată în receptoarele din cască. Cu siguranță c-o auziseră și-alții! Pe de altă parte, era foarte posibil ca inamicul să le fi luat deja urma.

Burzmali emise o comandă subvocală prin intermediul microfonului implantat în laringe și se pregăti să-și abandoneze postul. Își concentra cea mai mare parte a atenției asupra apropierii lui Lucilla și Duncan. Dacă totul se petrecea după cum plănuise, oamenii săi aveau să aducă perechea aici, în vreme ce doi soldați fără căști și îmbrăcați astfel încât să inducă în eroare de la distanță aveau să

continue fuga, în locul lor, îndreptându-se către pozițiile-momeli situate mai departe.

În tot acest timp, Teg era pe cale să creeze un excelent făgaș de distrugeri, prin care un vehicul de sol avea toate șansele să-și poată croi drum.

Un aghiotant îi atrase atenția lui Burzmali:

– Doi inamici sunt pe punctul să-l surprindă pe Bashar din spate!

Burzmali îi făcu semn să-l lase în pace. Nu avea timp să cântărească șansele lui Teg. Totul trebuia să se concentreze, în primul rând, asupra salvării ghola-ului. Burzmali urmărea încordat imaginea de pe ecranul din fața sa.

Hai! Fugi! Fugi mai repede, afurisitule!

Lucilla gândea cam la fel în timp ce-l îmboldea pe Duncan înainte, pregătită să facă tot ce i-ar fi stat în puteri pentru a rămâne scut în spatele lui. Era hotărâtă să reziste până la ultima limită a capacităților ei. Întreaga sa condiționare Bene Gesserit trecuse pe primul plan. *Nu renunța niciodată!* A renunța însemna a-ți transvaza memoria conștientă în Celelalte Memorii ale unei Surori ori, pur și simplu, în uitare. Până și Schwangyu își răscumpărase în cele din urmă toate păcatele, rezistând până la ultima fibră a ființei sale și dându-și viața în adevărata tradiție Bene Gesserit. Teg îi dăduse toate amănuntele pe care i le raportase Burzmali. Iar Lucilla, adunând nenumăratele vieți dinlăuntrul ei, își spunea: *Nu pot să mă arăt mai prejos!*

Îl urmă pe Duncan într-o depresiune îngustă a terenului din apropierea trunchiului unui lingitam uriaș și, în clipa în care mai multe siluete țâșniră din umbră pentru a-i trânti la pământ, fu pe punctul de a reacționa ca o furie, dar o voce îi șuieră repede, în chakobsa: „Prieteni!“ Cuvântul o opri preț de-o bătaie de inimă și-i îngădui să vadă nălucile care o zbughiră din râpă, continuând fuga spre vârful pantei. Asta, mai mult decât dialectul chakobsa, îi dezvălui planul și identitatea celor care-i țineau lipiți de solul cu miros de frunze ude și pământ răscolit. Când oamenii îi împinseră, mai întâi pe Duncan, apoi pe ea, într-un tunel orientat spre arborele

gigant și le cerură (tot în chakobsa) să se grăbească, Lucilla nu mai avu nicio îndoială că erau antrenați într-o acțiune temerară în stilul specific al lui Teg.

Duncan înțelesese și el. În bezna de nepătruns, de la ieșirea tunelului, o identifică după miros și bătu pe brațul ei un mesaj în vechiul grai de luptă mut al Atreizilor:

„Să ne lăsăm conduși."

Forma mesajului o surprinse pentru o clipă, apoi își dădu seama că era firesc ca ghola-ul, cu noua lui personalitate, să cunoască acest mijloc de comunicație.

Fără să scoată vreun cuvânt, cei care-i înconjurau îl debarasară pe Duncan de povara anticului laser Harkonnen și-i împinseră pe fugari în interiorul unui vehicul pe care Lucilla nu izbuti să-l identifice. O lumină roșie fulgeră scurt în noapte.

Burzmali se adresă oamenilor lui în mod subvocal:

– Au pornit!

Douăzeci și opt de vehicule de sol și unsprezece ornitoptere cu aripi batante părăsiră în viteză pozițiile-momeli. *Excelentă diversiune!* se felicită Burzmali.

După presiunea pe care o simți brusc în urechi, Lucilla își dădu seama că se închisese ușa etanșă a unei ecluze. Din nou, lumina roșie fulgeră și se stinse.

Explozive spulberară uriașul arbore din jurul lor și vehiculul, pe care Lucilla îl identifică acum ca fiind un transportor blindat, se înălță ușor și țâșni înainte, propulsat de suspensii și reactoare. Lucilla nu putea urmări ruta pe care o parcurgeau decât după străfulgerările exploziilor și constelațiile întrezărite sporadic prin micile hublouri ovale din plaz. Câmpul suspensor care-i purta făcea mișcarea ireală, în măsura în care nu era percepută decât de ochi. Erau cufundați în scaune-căuș din plastoțel, în timp ce mașina gonea spre poalele dealului, peste terenul devastat de Teg, făcând ocoluri bruște și schimbându-și tot timpul direcția. Nici una dintre aceste

mișcări violente nu era resimțită de pasageri. Aceștia vedeau doar frânturi de copaci și tufișuri, adesea în flăcări, defilând și basculând în toate părțile pe un fond de stele scânteietoare.

Zburau razant pe deasupra porțiunii de pădure doborâtă de laserele lui Teg! Abia în clipa aceea îndrăzni Lucilla să spere că s-ar putea să iasă la liman. Brusc, vehiculul începu să vibreze, semn că încetinea. Stelele vizibile, delimitate de cadrul oval al hublourilor, alunecară în sus și fură eclipsate de un obstacol întunecat. Gravitația se făcu din nou simțită și o lumină difuză se aprinse în cabină. Lucilla îl văzu pe Burzmali deschizând o ușă etanșă, în stânga ei.

– Coborâți repede! șuieră el. N-avem nicio secundă de pierdut!

Precedată de Duncan, Lucilla sări pe un sol moale și umed. Burzmali o împinse din spate, îl apucă pe Duncan de braț și îi îndepărtă de transportor.

– Pe aici! Iute!

Alergară de-a dreptul printr-un hățiș de tufe înalte și ieșiră pe marginea unei șosele înguste, pavate. Burzmali, ținându-i acum pe amândoi de braț, traversă în goană șoseaua și-i forță să se arunce pe burtă în șanț. Cu o mișcare scurtă, aruncă peste ei o prelată biocamuflaj, apoi ridică ușor capul și se uită înapoi, în direcția din care veniseră.

Lucilla privi pe lângă umărul lui și văzu lumina stelelor răsfrângându-se pe o pantă înzăpezită. Îl simți pe Duncan foindu-se lângă ea.

Pe versantul acoperit de omăt își făcu apariția în viteză un vehicul blindat. Ajutajele de coadă, modificate, erau vizibile în licărul stelelor. Mașina urca pieptiș panta, scuipând o scurtă flacără roșie. Urcă, urcă... apoi vira brusc spre dreapta.

– A noastră? întrebă în șoaptă Duncan.

– Da.

– Dar cum a ajuns acolo sus fără să...

– Printr-un apeduct subteran abandonat, șopti Burzmali. E programată pe pilot automat.

Continuă să privească flacăra roșie care se depărta. Brusc, un gigantic glob de lumină albastră înconjură tot locul acela, urmat numaidecât de detunătura surdă a unei explozii.

– Ahhh! răsuflă ușurat Burzmali.

Duncan murmură:

– Or să creadă că ai suprasolicitat reactoarele.

Burzmali întoarse o privire surprinsă spre chipul adolescentin, de un cenușiu fantomatic în lumina rece a stelelor.

– Duncan Idaho era unul dintre cei mai buni piloți ai Atreizilor, spuse Lucilla.

Comentariul ei ezoteric nu fusese lansat într-o doară. Burzmali înțelese imediat că nu era doar protectorul a doi fugari. Cei cărora trebuia să le poarte de grijă posedau aptitudini la care putea face apel în caz de nevoie.

Scânteieri albastre și roșii brăzdau cerul deasupra locului în care explodase mașina-capcană. Non-navele adulmecau urmele globului de gaze fierbinți. Ce aveau să decidă detectoarele? După o clipă, scânteierile albastre și roșii dispărură în spatele crestei versantului argintat de stele.

Burzmali se răsuci brusc la auzul unor pași pe șosea. Duncan scoase de undeva un pistol atât de repede, încât Lucilla își înăbuși o exclamație. Puse o mână pe brațul lui pentru a-l opri, dar el se eliberă cu o smucitură. Nu vede că Burzmali aștepta intruziunea?

O voce șopti de pe șoseaua aflată deasupra lor:

– Urmați-mă. Iute.

Cel ce vorbise, umbră abia deslușită în întuneric, sări în șanț, lângă ei, și dispăru printr-o spărtură din tufișurile ce mărgineau șoseaua. Puncte negre, pe versantul nins care cobora în spatele tufelor, se

transformară într-o duzină de soldați înarmați. Cinci dintre ei se regrupară tăcuți în jurul lui Duncan și lui Lucilla, conducându-i într-o direcție ce se depărta ușor de șosea. Restul detașamentului alergă direct la vale, dispărând repede în umbra ce marca liziera unei păduri.

După ce parcurseră vreo sută de metri, cei cinci oameni care îi escortau se răsfirară în șir indian, doi în față, trei în spate, cu Burzmali în mijloc, urmat de Duncan, apoi de Lucilla. Câteva clipe mai târziu ajunseră în dreptul unei crăpături de la baza unui perete stâncos, unde se oprirră și ascultară vuietul altor vehicule de sol modificate umplând noaptea în spatele lor.

– Ținte false peste ținte false, șopti Burzmali. Încurcăm toate urmele. Sunt *convinși* că ne retragem în panică, fugind care-ncotro. Noi însă ne vom ascunde și vom aștepta în apropiere. Mai târziu, vom porni încet mai departe... pe jos.

– Imprevizibilul... murmură Lucilla.

– Și Teg?

Vocea lui Duncan abia dacă se auzise. Burzmali se aplecă la urechea lui.

– Cred că a căzut, spuse el, și o mâhnire adâncă îi răzbătu în șoaptă.

– Să coborâm repede, rosti una dintre umbrele care-i însoțeau.

Se strecurară în crăpătura îngustă. Ceva scârțâi în apropiere. Mâini grăbite îi călăuziră printr-un pasaj cufundat în beznă. Scârțâitul se auzi din nou, în spatele lor.

– Reparați ușa aia, zise cineva.

În jur se făcu brusc lumină.

Duncan și Lucilla văzură o încăpere vastă, bogat decorată și, după toate aparențele, tăiată direct în stâncă. Covoare groase acopereau podeaua. Aveau tonuri de vișiniu și auriu, cu motive de culoare verde deschis, sub forma unor creneluri înlănțuite. Niște haine zăceau de-a valma pe o masă lângă care Burzmali discuta în șoaptă

cu un om din escortă – un blond cu fruntea înaltă și ochi verzi, pătrunzători.

Lucilla trase cu urechea. Cuvintele erau inteligibile (raportau pozițiile unor posturigardă), dar accentul bărbatului cu ochi verzi era cu totul nou pentru ea, o cascadă de sunete guturale și consoane velare întrepătrunse cu o repezeală uimitoare.

– Suntem într-un non-spațiu? întrebă ea.

– Nu, răspunse din spatele ei o voce cu același accent. Dar suntem protejați de alge.

Fără a se întoarce către cel care vorbise, Lucilla ridică ochii spre învelișul gros de alge galben-verzui care acoperea tavanul și pereții. Culoarea întunecată a rocii nu se zărea decât în câteva locuri de deasupra podelei.

Burzmali își întrerupse conversația pentru a i se adresa:

– Suntem în siguranță aici. Algele sunt cultivate anume pentru această utilizare. Biodetectoarele nu pot semnala decât prezența vieții vegetale care ne înconjoară.

Lucilla se răsuci încet pe călcâie, examinând amănuntele încăperii. Remarcă mai cu seamă grifonul Harkonnen încrustat în tăblia de cristal a unei măsuțe, țesăturile exotice cu care erau tapițate scaunele și canapelele și rastelul de arme de lângă un perete, garnisit cu două rânduri de lasere lungi, de campanie, având o formă pe care n-o mai văzuse niciodată. Țevile erau evazate la capăt, iar garda trăgaciului, aurită, se termina în spirală.

Burzmali își reluase discuția cu blondul. Vorbeau despre modul în care trebuia să fie deghizați ei. Lucilla continuă să asculte, acordându-le o parte a atenției, în timp ce-i examina pe cei doi membri ai escortei rămași în odaie. Ceilalți trei se eclipsaseră discret printr-un pasaj situat lângă un rastel și mascat de o perdea deasă, alcătuită din fire argintii, sclipitoare. Observă că Duncan o privea atent, pândindu-i reacțiile, cu o mână pe micul pistol-laser înfipt în centură.

Oameni din Dispersie? se întrebă Lucilla. *Cui le sunt loiali?*

Cu mișcări firești, se apropie de Duncan și, apucându-i brațul, folosi limbajul degetelor pentru a-i împărtăși bănuielile ei. Amândoi se uitară la Burzmali.

Trădare?

Lucilla reluă studiul camerei. Erau observați de ochi invizibili?

Nouă licurigloburi, fiecare înconjurat de un halou strălucitor, contribuiau la crearea unei lumini puternice, uniforme, ce ajungea până la locul în care Burzmali continua să discute cu omul cu ochi verzi. O parte a acestei lumi venea direct de la globurile flotante, reglate, toate, pe auriu, iar o parte era reflectată, cu o intensitate mai atenuată, de alge. Rezultatul era o lipsă aproape totală de umbre, chiar și sub mobile.

Firele de argint scânteietoare ale perdelei de lângă rastel se dădură în lături, lăsând să treacă o femeie bătrână. Lucilla o privi lung. Femeia avea o față ridată și la fel de închisă la culoare ca lemnul vechi de trandafir. Trăsăturile prelungi erau perfect încadrate de un păr lins și sur care-i ajungea aproape până la umeri. Purta o robă neagră, brodată cu fireturi aurii întruchipând dragoni mitologici. Se opri lângă o canapea și-și sprijini de spătarul acesteia mâinile străbătute de vene proeminente.

Burzmali și interlocutorul său își curmară conversația.

Lucilla își plimbă privirea de la roba bătrânei la propria-i robă. Cu excepția dragonilor de aur, ambele veșminte păreau identice, cu glugile lor drapate pe umeri. Croiala robei cu dragoni se deosebea doar prin fanta laterală și modul în care se deschidea în față.

Cum femeia nu scotea nicio vorbă, Lucilla se uită la Burzmali în așteptarea unei explicații. Burzmali îi întoarse privirea, cu o expresie de intensă concentrare. Bătrâna continua s-o studieze pe Lucilla în tăcere.

Privirea ei fixă o umplu deodată pe Lucilla de neliniște. Observă că Duncan avea aceeași reacție. Rămânea în continuare cu mâna pe

patul laserului. Tăcerea care se prelungea și ochii pe care-i simțea sfredelind-o amplificară tensiunea lui Lucilla. Era ceva aproape Bene Gesserit în modul în care bătrâna se mulțumea să stea nemișcată și s-o privească.

Duncan fu primul care rupse tăcerea, întrebându-l pe Burzmali:

– Cine e?

– Sunt cea care vă va ajuta să vă salvați pielea, spuse bătrâna.

Avea o voce slabă și spartă, dar cu același accent străin.

Celelalte Memorii îi sugerară lui Lucilla un indiciu legat de veșmântul bătrânei: *Similar cu cel al curtezanelor de demult.*

Lucilla aproape că scutură din cap la acest gând. Femeia era cu siguranță prea bătrână pentru a juca un asemenea rol. Iar forma dragonilor legendari brodați pe stofă se deosebea mult de cea pe care i-o evocau memoriile. Lucilla privi din nou fața ridată. Ochii erau lăcrimoși, marcați de maladiile vârstei. Cruste ca niște solzi mărunți se formaseră în locurile în care colțurile pleoapelor atingeau rădăcina zbârcită a nasului. Categoric, mult prea bătrână pentru o curtezană!

Femeia i se adresă lui Burzmali:

– Cred c-o să-i meargă perfect.

Începu să-și descheie roba cu dragoni, apoi îi spuse lui Lucilla:

– E pentru dumneata. S-o porți cu respect. A trebuit să ucidem ca să ți-o procurăm.

– Pe cine a trebuit să ucideți? întrebă Lucilla.

– O postulantă a Onoratelor Matres! răspunse bătrâna și din glasul ei răgușit răzbătu o notă de mândrie.

– De ce trebuie să port eu roba dumitale?

– Vom schimba între noi veșmintele.

– Nu înainte de a avea o explicație, replică Lucilla refuzând să ia roba care i se întindea.

Burzmali făcu un pas înainte.

– Poți să ai toată încrederea în ea.

– Sunt prietena prietenilor voștri, spuse bătrâna, agitând roba către Lucilla. Hai, ia-o!

Lucilla se întoarse spre Burzmali.

– Mai întâi vreau să știu ce planuri ai.

– Și eu, interveni Duncan. În numele cărei autorități ne ceri să avem încredere în oamenii aceștia?

– A lui Teg, răspunse Burzmali. Și a mea, adăugă el, apoi, întorcându-se spre bătrână: Poți să le spui, Sirafa. Avem timp.

– Vei purta roba asta pentru a-l însoți pe Burzmali până la Ysai, îi spuse femeia lui Lucilla.

Sirafa, repetă în gând Lucilla. Numele suna aproape identic cu cel al uneia dintre Variantele Liniare ale Bene Gesseritului.

Sirafa îl măsură cu privirea pe Duncan.

– Da, e încă destul de mic, zise ea. Va fi deghizat și condus separat.

– Nici gând! protestă Lucilla. Am ordin să-l protejez personal!

– Nu fi caraghioasă, replică Sirafa. Or să caute o femeie și un băiat cu semnalmentele voastre. Nu vor da însă atenție unei curtezane din societatea Onoratelor Matres, însoțită de amantul ei de o noapte... Și nici unui Maestru tleilaxu întovărășit de escorta sa.

Lucilla își umezi buzele cu vârful limbii. Sirafa se exprima cu siguranța calmă a unei Maici Intendente.

Bătrâna așternu roba cu dragoni pe spătarul canapelei. Rămăsese îmbrăcată într-un colant negru care nu-i ascundea câtuși de puțin

formele încă zvelte și suple, ba chiar cu unele rotunjimi. Corpul arăta mult mai tânăr decât fața. În timp ce Lucilla o privea lung, Sirafa își trecu palmele peste frunte și obraji, apăsând. Ridurile dispărură aproape cu totul și chipul deveni, la rândul lui, mult mai tânăr.

Un Dansator-Față?

Lucilla o sfredeli cu privirea pe femeie, căutând semnele cunoscute. Nu desluși niciunul. Și totuși...

– Scoate-ți roba! ordonă Sirafa.

Vocea întinerise și ea, devenind și mai poruncitoare.

– Trebuie, pledă Burzmali. Sirafa îți va lua locul pentru a încurca și mai mult urmele. Numai așa vom putea răzbate.

– Să răzbatem încotro? întrebă Duncan.

– Până la non-nava care ne așteaptă, răspunse Burzmali.

– Pentru a ne duce unde? vru să știe Lucilla.

– Într-un loc sigur. Vom fi îndopați cu shere, dar prefer să nu spun mai mult. Efectul shere-ului se atenuează cu timpul.

– Cum o să mă puteți deghiza în tleilaxu? întrebă Duncan.

– Lasă-te în grija noastră, spuse Burzmali fără a-și lua ochii de la Lucilla. Cucernică Maică?

– Nu-mi dai de ales, rosti ea.

Desfăcu repede copcile robei și lăsă veșmântul să alunece pe podea. Scoase micul laser din corsaj și-l azvârli pe canapea. O văzu pe Sirafa ridicând ușor din sprâncene la vederea colantului ei gri deschis și a pumnalelor din tecile prinse de gambe.

– Uneori purtăm și colanți negri, spuse ea în timp ce îmbrăca roba cu dragoni.

La vedere, stofa i se păruse grea, dar, îmbrăcată, constată că era foarte ușoară. Își mișcă trupul în interiorul veșmântului și-l simți drapându-i perfect formele, ca și când ar fi fost croit exact pe măsura ei. Doar un punct aspru părea s-o jeneze la ceafă. Ridică mâna și pipăi locul cu degetul.

– Pe acolo a pătruns mica săgeată, spuse Sirafa. Ne-am grăbit, dar acidul a apucat să atace un pic țesătura. Nu se vede cu ochiul liber.

– Arată cum trebuie? o întrebă Burzmali indicând cu capul către Lucilla.

– Perfect. Dar va trebui s-o învăț câte ceva. N-are voie să comită nici cea mai mică greșeală, altminteri or să vă înhațe pe amândoi uite-așa!

Sirafa își lovi palmele una de alta pentru a-și sublinia spusele.

Unde-am mai văzut gestul ăsta? se întrebă Lucilla.

În aceeași clipă, Duncan îi atinse cotul, transmițându-i discret cu degetele: *„Bătaia asta din palme! Era un obicei pe Giedi Prim.“*

Celelalte Memorii confirmară informația. Făcea parte această femeie dintr-o comunitate izolată care prezerva cutumele arhaice?

– Băiatul trebuie să plece numaidecât, zise Sirafa și le făcu semn celor doi bărbați din escortă. Duceți-l la locul stabilit.

– Nu-mi place povestea asta, spuse Lucilla.

– N-avem de ales! făcu Burzmali.

Lucilla nu putut decât să se învoiască. Trebuia să se încreadă în jurământul de credință al lui Burzmali față de Comunitate. Iar Duncan nu mai era un copil, încercă ea să se liniștească. Antrenamentul lui pranabindu fusese perfecționat de bătrânul Bashar și de ea însăși. Ghola-ul poseda aptitudini pe care puțini oameni din afara Bene Gesseritului le puteau egala. Privi fără să spună nimic când Duncan și cei doi dispărură după perdeaua argintie.

Sirafa dădu ocol canapelei și se opri în fața lui Lucilla, cu mâinile în șold. Privirile li se întâlniră la același nivel.

Burzmali își drese glasul, făcându-și de lucru cu grămada de haine de pe masa din fața lui.

Chipul Sirafei, și mai cu seamă ochii, aveau ceva aproape irezistibil. Pupilele de un verde pal păreau să sclipească pe albul strălucitor, fără lentile de contact sau vreun alt artificiu.

– În ceea ce privește înfățișarea exterioară, arăți exact cum trebuie, spuse Sirafa. Ține minte tot timpul că ești o curtezană de un soi aparte și că Burzmali e clientul dumitale. Nicio persoană obișnuită nu se va lega de voi.

Lucilla deslușI o punere în gardă voalată.

– Dar există și unii care s-ar putea lega?

– Trimiși ai unor mari religii se află în momentele de față pe Gammu, răspunse Sirafa. Religii despre care s-ar putea să nu fi auzit până acum. Își au originea în ceea ce voi numiți Dispersia.

– Iar voi cum o numiți?

– Căutarea, răspunse Sirafa și ridică o mână pentru a o împiedica să vorbească. Nu te teme! Avem un inamic comun.

– Onoratele Matres?

Sirafa întoarse scurt capul și scuipă pe podea.

– Uită-te bine la mine, femeie Bene Gesserit! Nu trăiesc decât pentru a le ucide. Este singurul lucru pe care am fost învățată să-l fac, unicul meu țel!

– Din câte pot să-mi dau seama, rosti cu prudență Lucilla, trebuie să fii foarte pricepută.

– În unele privințe, poate că sunt mai pricepută decât dumneata. Și acum, ascultă-mă! Ești o expertă în materie de sex. Pricepi?

– Cu ce i-ar deranja pe preoți?

– Preoți? Așa vrei să le spui? Mă rog... În niciun caz nu i-ar deranja vreun motiv dintre cele pe care poate că ți le imaginezi dumneata. Sexul de dragul plăcerii, ca inamic al religiei și așa mai departe.

– Să nu accepți alte extazuri decât cele sfinte, rosti Lucilla.

– Tantrus să te aibă în paza lui, femeie! Există multe feluri de „preoți" printre oamenii din Căutare, inclusiv dintre aceia care nu șovăie să propună extazul aici și acum, în locul celui promis pe lumea cealaltă.

Lucilla fu cât pe ce să zâmbească. Această autoproclamată ucigașă de Onorate Matres credea că poate da lecții despre religii unei Cucernice Maici?

– Există tot felul de oameni care umblă deghizați în „preoți", urmă Sirafa. Sunt foarte periculoși. Iar cei mai periculoși dintre toți sunt adepții lui Tantrus, care proclamă sexul ca unică formă de adorare a zeului lor.

– Cum pot să-i recunosc? întrebă Lucilla, care percepuse sinceritatea, dar și ușoara aprehensiune din vocea Sirafei.

– Nu-ți bate capul cu asta. Nu trebuie să lași nicio clipă impresia că ai face astfel de distincții. Preocuparea dumitale de căpetenie este să-ți primești plata. În ceea ce te privește, cred că cincizeci de solari reprezintă un tarif rezonabil.

– Nu mi-ai spus pentru ce motiv s-ar putea lega de noi, zise Lucilla.

Întoarse capul spre Burzmali, care etalase în fața lui niște veșminte ponosite și era pe cale să-și dezbrace combinezonul de luptă. Apoi o privi din nou pe Sirafa.

– Unii se prevalează de o veche convenție care le dă dreptul să întrerupă tranzacția dumitale cu Burzmali. În realitate însă, vor vrea doar să vă pună la încercare.

– Ascult-o cu atenție, interveni din spate Burzmali. E foarte important.

– Burzmali se va deghiza în agricultor, continuă Sirafa. E singura modalitate pentru a justifica bătăturile mâinilor lui de soldat. O să-i spui Skar. E un nume foarte răspândit prin partea locului.

– Dar ce-am să fac dacă intervine vreun preot?

Sirafa scoase din sân o pungă mică și i-o întinse lui Lucilla, care o cântări în palmă.

– Conține două sute optzeci și trei de solari. Dacă cineva ți se recomandă drept divin... Ai reținut? Divin.

– Cum să nu rețin?

Lucilla vorbise pe un ton aproape sarcastic, dar Sirafa nu păru să se sinchisească.

– Așadar, dacă cineva ți se va prezenta cu acest titlu, îi vei restitui lui Burzmali cincizeci de solari, cu scuzele tale. În pungă ai și legitimația de curtezană, pe numele Pira. Să te aud pronunțând numele.

– Pira.

– Nu! Cu accent mai apăsat pe „a“.

– Pirá!

– E ceva mai bine. Și acum fii foarte atentă. Dumneata și cu Burzmali veți umbla pe străzi noaptea, târziu. Va fi de așteptat ca dumneata să fi avut și alți clienți înaintea lui. Acest lucru va trebui să poată fi dovedit. Ca atare, te vei... ăăă, distra puțin cu Burzmali înainte de a pleca de aici. Pricepi?

– Câtă preocupare pentru detaliu! făcu Lucilla.

Sirafa îi luă observația drept compliment și zâmbi, dar expresia ei rămase perfect controlată. Avea reacții extrem de stranii! își spuse Lucilla.

– Mai e un lucru pe care vreau să-l știu, adăugă ea. Dacă trebuie să mă *distrez* cu unul dintre acei divini, cum îl voi găsi pe Burzmali

după aceea?

– Skar!

– Da. Cum îl voi găsi pe Skar?

– Te va aștepta el, oriunde te-ai duce. O să te găsească Skar după ce vei fi terminat.

– Perfect. Deci, dacă un divin intervine, îi restitui lui Skar suta de solari și...

– Cincizeci!

– Nu, Sirafa, zise Lucilla clătinând încet capul dintr-o parte în alta. După ce mă voi fi *distrat* cu el, divinul va spune că cincizeci de solari e o sumă prea mică.

Sirafa își răsfrânse buza inferioară și-și aruncă ochii spre Burzmali.

– Mi-ai spus câte ceva despre ele, dar n-am presupus că...

Recurgând doar foarte puțin la Glas, Lucilla îi tăie vorba:

– Nu trebuie să presupui *nimic* până ce nu-ți voi fi spus eu!

Sirafa se încruntă. Era în mod evident derutată de Glas, dar tonul ei rămase la fel de arogant ca și înainte, când întrebă:

– Să înțeleg că n-ai nevoie de nicio explicație referitoare la variantele sexuale?

– E o concluzie judicioasă, făcu Lucilla.

– Nu-i nevoie să-ți precizez nici că roba dumitale te identifică drept o adeptă de gradul al cincilea a Ordinului lui Hormu?

Fu rândul lui Lucilla să se încrunte.

– Și dacă dau dovadă de talente superioare celui de-al cincilea grad?

– Ahhh! exclamă Sirafa. Deci ești dispusă să mă asculți în continuare?

Lucilla dădu scurt din cap.

– Bun, zise Sirafa. Pot să presupun că ești în măsură să produci pulsații vaginale?

– Pot.

– În orice poziție?

– Sunt în stare să-mi controlez fiecare mușchi!

Sirafa privi din nou peste umărul lui Lucilla.

– E adevărat?

Burzmali răspunse din spatele Cucernicei Maici:

– Altfel n-ar spune-o.

Sirafa păru să cadă pe gânduri, cu ochii la bărbia lui Lucilla.

– Asta-i o complicație, cred, rosti ea în cele din urmă.

– Ca să nu-ți faci idei greșite, îi spuse Lucilla, te informez că aptitudinile care mi-au fost formate nu sunt destinate comercializării. Ele au o cu totul altă funcție.

– O, nu mă-ndoiesc, spuse Sirafa. Dar agilitatea sexuală este una, pe când...

– Agilitatea! izbucni Lucilla, lăsând să-i răzbată în voce toată indignarea de care era în stare o Cucernică Maică. Chiar dacă Sirafa tocmai asta urmărise, trebuia pusă la punct! Agilitatea, zici? repetă ea. Pot să-mi controlez și să-mi modific temperatura organelor genitale. Cunosc și știu să stimulez toate cele cincizeci și unu de puncte erogene. Am...

– Cincizeci și unu? Dar nu sunt decât...

– Cincizeci și unu! i-o reteză Lucilla. Iar cu secvențele și combinațiile se ridică la exact două mii opt. Asociate la cele două sute cinci poziții sexuale...

– Două sute cinci! repetă Sirafa, în mod vădit consternată. Doar nu vrei să spui că...

– Mai multe, de fapt, dacă punem la socoteală și variantele minore. Sunt o Impregnatoare, ceea ce înseamnă că stăpânesc la perfecție cele trei sute de stadii ale amplificării orgasmice!

Sirafa își drese glasul și-și trecu vârful limbii peste buze.

– În cazul acesta, te sfătuiesc să te reții. Nu-ți da în vileag toate talentele, ca să nu...

Din nou, se uită spre Burzmali.

– De ce nu m-ai prevenit?

– Te-am prevenit.

Lucilla percepu amuzamentul din glasul lui, dar nu se întoarse pentru a avea confirmarea.

Sirafa inspiră și expiră adânc, de două ori.

– Dacă ți se vor pune întrebări, să spui că ești pe cale să dai examenul de avansare în grad. În principiu, asta ar fi de natură să risipească eventualele suspiciuni.

– Și dacă sunt întrebată în ce constă examenul?

– A, nicio problemă. Arborezi un surâs misterios și nu spui nimic.

– Dar dacă mi se pun întrebări despe acel Ordin al lui Hormu?

– Amenințăi că vei raporta superioarelor dumitale. Orice întrebări indiscrete ar trebui să înceteze.

– Și dacă nu încetează?

Sirafa ridică din umeri.

– Inventează orice poveste. Până și o Dreptvorbitoare s-ar distra auzindu-te cum te eschivezi.

Lucilla păstră o expresie impasibilă în timp ce reflecta asupra situației. Îl auzi pe Burzmali – Skar! – mișcându-se în spatele ei. Nu credea să întâmpine vreo dificultate serioasă în rolul pe care urma să-l interpreteze. Ba, dimpotrivă, considera că ar fi putut să constituie chiar un interludiu amuzant, despre care va putea povesti, mai târziu, la o șuetă, în Casa Canonicatului. Observă că Sirafa îi zâmbea din colțul gurii lui Burz... Skar! Se întoarse să-și privească „clientul".

Burzmali stătea, gol pușcă, lângă masa pe care aranjase, în două stive ordonate, efectele militare și hainele țărănești.

– Văd că Skar n-are nimic împotriva preliminariilor acestei misiuni, zise Sirafa arătând cu un gest al mâinii penisul lui în stare de semierecție. Ei, atunci vă las singuri.

Lucilla o auzi trecând printre firele perdelei argintii. Apoi o podidi dintr-odată un gând mânios:

Ghola-ul este cel care ar fi trebuit să fie, acum, aici!

Uitarea... aceasta este ursita voastră. Toate vechile lecții ale vieții le pierdeți, le câștigați, apoi iarăși le pierdeți și iar le câștigați.

„Leto II“
Vocea de la Dar-es-Balat

„În nunele Sfântului Ordin și al indisolubilei sale Comunități a Surorilor, prezenta dare de seamă a fost considerată demnă de încredere și putând să figureze în Cronicele Canonicatului.“

Taraza contemplă aceste cuvinte, afișate pe sistemul ei de proiecție, cu o expresie de lehamite. Lumina dimineții amesteca reflexe galbene în proiecție, începoșând vag literele și dând cuvintelor un aer misterios.

Cu o mișcare furioasă, Maica Superioară își împinse scaunul înapoi, se ridică de la masa de lucru și merse până la o fereastră orientată spre sud. Soarele se afla încă jos și umbrele erau lungi în curtea interioară.

Va trebui să mă duc acolo eu însămi?

Era reticentă la acest gând. Locurile acestea îi dădeau atât de mult impresia de... securitate. Era o neghiobie, desigur, știa asta. Chiar dacă Bene Gesseritul se afla aici de peste paisprezece secole, Planeta Canonicatului nu trebuia considerată niciodată altceva decât un adăpost temporar.

Lăsă mâna pe pervazul lucios al ferestrei. Fiecare geam al acestei încăperi fusese poziționat astfel încât să îndrepte atenția asupra unei priveliști splendide. Prin proporțiile, mobilierul, decorația ei, camera reflecta eforturile reunite ale arhitecților și constructorilor, care

conlucraseră pentru a le da ocupanților un sentiment de confort și de siguranță.

Taraza încercă să se scufunde în această impresie de siguranță, dar nu izbuti.

Discuțiile care tocmai se încheiaseră lăsaseră în odaie un iz de înverșunare, în pofida tonului moderat pe care fuseseră purtate. Consilierele ei se arătaseră de neînduplecat și (așa cum era nevoită să recunoască) pe bună dreptate.

Să ne transformăm în misionare? Și pentru tleilaxu?

Apăsă pe plăcuța care comanda deschiderea ferestrei. O adiere caldă, înmiresmată de parfumul merilor în floare din livezile învecinate, pătrunse în odaie. Comunitatea Surorilor era mândră de fructele pe care le producea aici, în centrul strategic al imensei sale puteri. Nu existau livezi mai frumoase în nici una dintre Citadelele și sucursalele Canonicatului ce constituiau vasta rețea întinsă de Bene Gesserit peste majoritatea planetelor ocupate de oameni sub Vechiul Imperiu.

„După roadele lor îi vei cunoaște."

Unele vechi religii mai sunt încă izvor de înțelepciune, gândi Taraza.

De la înălțimea ferestrei putea să vadă întregul cartier sudic al Cetății Canonicatului. Umbra oblică a unui turn de pază din apropiere își profila contururile neregulate pe terasele și acoperișurile de dedesubt.

Ori de câte ori se gândea la lumea aceasta, își spunea că era o comunitate incredibil de mică pentru o asemenea concentrare de putere. Dincolo de livezi și grădini se întindea un eșichier de rezidențe private, fiecare înconjurată de terenul ei cultivabil, perfect delimitat. Aceste domenii privilegiate aparțineau fie Surorilor pensionare, fie unor familii loiale, alese pe sprânceană. La apus, orizontul era închis de crestele zimțate și adesea încununate de zăpadă ale munților. Spațioportul se afla la douăzeci de kilometri spre est. În jurul acestui nucleu central al Canonicatului se așterneau câmpii întinse, unde pășteau vite dintr-o rasă specială, vite atât de

sensibile la mirosurile străine, încât cirezile intrau în panică și alergau ca lovite de streche la cea mai mică intruziune a unei ființe căreia nu-i cunoșteau mirosul.

Conacele centrale, cu terenurile lor împrejmuite, fuseseră amplasate de un Bashar din vremurile de demult în așa fel încât nimeni nu putea să circule, nici ziua, nici noaptea, pe căile de comunicație plate și sinuoase, fără a fi imediat reperat.

Deși totul părea dispus la întâmplare, fără vreun plan prestabilit, ordinea era desăvârșită. Ansamblul, își spunea Taraza, oglindea întocmai imaginea Bene Gesseritului.

O tuse discretă în spatele ei îi aminti brusc că una dintre Surorile ce ridicaseră în Consiliu argumentele cele mai vehemente aștepta răbdătoare în pragul ușii rămase deschise.

Așteaptă decizia mea.

Cucernica Maică Bellonda ceruse „eliminarea fizică imediată a Cucernicei Maici Odrade". Nu se ajunsese la nicio decizie.

De data asta chiar mi-ai făcut-o, Dar. Mă așteptam să-ți manifești din plin independența. Ba chiar doream acest lucru. Dar nu până într-atât!

Bellonda, bătrâna și grasă Bellonda cea roșie la față și cu privirea glacială, Bellonda cea vestită pentru răutatea ei naturală, voia condamnarea lui Odrade pentru trădare.

„Tiranul ar fi lichidat-o pe loc!" proclamase ea.

Asta să fie tot ce-am reținut din lecția lui? se întrebă Taraza.

Bellonda avansase ca argument faptul că Odrade nu era doar o Atreides, ci și o Corrino. Linia obârșiei sale număra o mulțime de împărați, viceregenți și guvernanți puternici.

Cu toată setea de putere pe care o implică asta.

„Strămoșii ei au supraviețuit pe Salusa Secundus!" nu încetase să repete Bellonda. „Oare n-am învățat nimic din experiențele noastre genetice?"

Am învățat să creăm ființe ca Odrade, își spuse Taraza.

După ce supraviețuise agoniei mirodeniei, Odrade fusese trimisă pe Al Dhanab, un echivalent al Salusei Secundus, pentru a fi condiționată într-un mediu dintre cele mai severe. Întreaga planetă nu era făcută decât din faleze înalte și canioane aride, vânturi fierbinți și furtuni înghețate, uscăciune și umiditate excesive. Locul ideal pentru pregătirea unei persoane menite, poate, să ajungă cândva pe Rakis. În urma unei astfel de condiționări nu puteau rezulta decât supraviețuitori dârji. Înalta, mlădioasa și atletica Odrade se număra printre cei mai dârji.

Ce aș putea să fac pentru a salva situația?

Cel mai recent mesaj al lui Odrade spunea că orice pace, chiar și cea milenară pe care o impusese Tiranul, era înconjurată de o aură înșelătoare, ce putea să se dovedească fatală pentru cei care-i acordau prea multă încredere. Aici se aflau, în același timp, forța și slăbiciunea argumentelor invocate de Bellonda.

Taraza întoarse capul spre Bellonda, care aștepta în cadrul ușii.

E mult prea grasă! Parcă ar vrea să ne sfideze cu grăsimea ei!

– Nu putem s-o eliminăm nici pe Odrade, după cum nu putem să eliminăm ghola-ul, spuse Taraza.

Vocea lui Bellonda îi parveni, măsurată și plină de siguranță:

– Amândoi au devenit prea periculoși pentru noi. Uite cum te subminează Odrade prin modul în care îți relatează despre inscripțiile alea de la Sietch Tabr!

– Crezi că mesajul Tiranului e de natură să mă submineze, Bell?

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Bene Tleilaxul e lipsit de orice principii morale.

– Nu schimba vorba, Bell. Ești ca o insectă care zboară din floare în floare. A ce-ți miroase, la urma urmei?

– A tleilaxu! Au fabricat ghola-ul ăla pentru a sluji propriilor lor

scopuri. Iar acum Odrade vrea ca noi să...

– Te repeți, Bell.

– Tleilaxu folosesc scurtăturile. Punctul lor de vedere asupra geneticii nu are nimic comun cu al nostru. Nu este un punct de vedere uman. Ei *creează* monștri.

– Ești sigură?

Bellonda înaintă în cameră, ocoli masa și se opri lângă Taraza, ascunzându-i Maicii Superioare vederea nișei în care se afla bustul lui Chenoeh.

– O alianță cu preoții Rakisului, de acord; dar nu cu tleilaxu!

Roba foșni sec când Bellonda gesticulă cu pumnul strâns.

– Bell! Marele Preot este acum un Dansator-Față. Cu el, adică, ești dispusă să faci alianță?

Bellonda scutură furioasă din cap.

– Cei care cred în Shai-Hulud sunt legiune! Îi găsește pretutindeni. Care va fi atitudinea lor față de noi dacă într-o zi vor afla ce rol am jucat în această farsă?

– Te înșeli, Bell! Am făcut în așa fel încât doar tleilaxu să fie vulnerabili în afacerea asta. În această privință, cel puțin, Odrade are dreptate.

– Nu-i adevărat! Dacă încheiem o alianță cu ei, suntem la fel de vulnerabile. Vom fi silite să servim interesele Tleilaxului. Va fi mai rău chiar decât lunga subjugare la care ne-a supus Tiranul.

Scânteierea de ură din ochii ei nu-i scăpă lui Taraza. Îi înțelegea însă reacția. Nicio Cucernică Maică nu putea evoca robia de un fel cu totul aparte pe care o îndurase Comunitatea Surorilor sub domnia Împăratului-Zeu fără a simți măcar un fior rece. Niciodată Bene Gesseritul, mânat din urmă cu biciul, nu fusese mai puțin sigur de supraviețuirea sa de la o zi la alta.

– Crezi că ne asigurăm aprovizionarea cu mirodenie încheind o alianță atât de stupidă? întrebă Bellonda.

Mereu același vechi argument, constata iarăși Taraza. Fără melanj, fără agonia transformării sale, n-ar fi putut exista Cucernice Maici. Unul dintre obiectivele vizate de târfele din Dispersie era, cu siguranță, melanjul – mai exact, mirodenia plus modul în care o folosea Bene Gesseritul.

Taraza se întoarse la masa de lucru și se afundă în caniscaun, lăsându-se pe spate până ce obiectul însuflețit se mulă după formele ei. Era, totuși, o problemă. O problemă aparte a Bene Gesseritului. În ciuda cercetărilor și a experimentărilor lor neîncetate, Surorile nu reușiseră niciodată să descopere un înlocuitor pentru mirodenie. Ghilda Spațială avea, poate, nevoie de melanj pentru „transă-formarea“ Navigatorilor ei, dar aceștia nu erau de neînlocuit. Mașinile ixiene puteau îndeplini funcția lor. Ixienii și asociații lor erau competitivi pe piețele Ghildei. Pentru Ghildă exista o alternativă.

Pe când pentru noi nu există nici una.

Bellonda veni în fața biroului lui Taraza, își sprijini amândoi pumnii pe tăblia lucioasă și se aplecă pentru a o privi pe Maica Superioară în ochi.

– Și încă tot nu știm ce i-au făcut tleilaxu ghola-ului nostru!

– Va descoperi Odrade.

– Ăsta nu e un motiv suficient pentru a-i trece cu vederea trădarea!

Taraza vorbi cu glas liniștit:

– Am așteptat momentul acesta generații după generații, și tu vrei să abandonăm proiectul ăsta uite-așa!

Taraza lovi ușor cu palma în tăblia biroului.

– Prețiosul proiect rakian nu mai este proiectul nostru, replică Bellonda. Și poate că nici n-a fost vreodată.

Concentrându-și toată puterea facultăților sale mintale, Taraza reexamină implicațiile acestui argument familiar. Problema fusese pusă de mai multe ori pe tapet în cursul disputei aprinse care se încheiase.

Planul referitor la ghola fusese inițiat, de fapt, de Tiran? În cazul acesta, ce mai puteau face ele acum? Ce *trebuia* să facă?

Pe tot parcursul lungii dezbateri, raportul prezentat de Minoritate rămăsese prezent în mințile tuturor. Chiar dacă Schwangyu murise, facțiunea ei supraviețuia și, așa cum stăteau lucrurile în clipa de față, se părea că Bellonda trecuse de acea parte a baricadei. Era cu putință ca Bene Gesseritul să fie atât de orb la posibilitatea unui deznodământ fatal? Raportul lui Odrade despre acel mesaj ascuns de pe Rakis putea fi interpretat ca un avertisment rău prevestitor. Odrade subliniase acest lucru descriind felul în care semnalul ei de alarmă lăuntric o pusese în gardă. Nicio Cucernică Maică nu putea să trateze un asemenea lucru cu ușurință.

Bellonda își îndreptă trupul și-și încrucișă brațele pe piept.

– Nu scăpăm niciodată cu totul de învățăturile pe care le-am primit în copilărie și nici de vreuna dintre configurațiile care ne-au format, nu-i așa?

Era un argument specific conflictelor interne ale Bene Gesseritului. Le reamintea Surorilor de vulnerabilitatea lor particulară.

Suntem o aristocrație secretă și descendența noastră este cea care moștenește puterea. Da, suntem vulnerabile în această privință, iar cel mai bun exemplu este Miles Teg.

Bellonda trase un scaun obișnuit și se așeză, pentru a-și aduce ochii la același nivel cu cei ai Maicii Superioare.

– La momentul de apogeu al Dispersiei, rosti ea, am pierdut aproximativ douăzeci la sută din Surorile deficiente.

– Nu niște deficiente se întorc înspre noi în momentul de față!

– Dar Tiranul a prevăzut, cu siguranță, că se va întâmpla acest lucru!

– Dispersia a fost obiectivul urmărit de el, Bell. A fost Poteca lui de Aur, supraviețuirea omenirii!

– Dar știm ce gândea el despre tleilaxu. Ar fi putut să-i extermine și, totuși, nu a făcut-o.

– Voia diversitatea.

Bellonda lovi cu pumnul în masă.

– Asta e clar că a obținut-o!

– Am discutat de o mie de ori toate aceste argumente, Bell, dar tot nu văd vreo cale pentru a scăpa de ceea ce a făcut Odrade.

– Aservirea!

– Nici pomeneală! Am fost noi vreodată total aservite vreunuia dintre împărații dinaintea Tiranului? Nici măcar lui Muad'Dib!

– Suntem încă în capcana Tiranului, declară Bellonda. Poți să-mi spui pentru ce tleilaxu n-au încetat nicio clipă să producă în serie ghola-ul său preferat? Sunt milenii de când ghola-ul ăsta continuă să iasă din cuvele lor, ca o păpușă mecanică.

– Crezi că tleilaxu dau și acum ascultare unei directive secrete a Tiranului? Dacă da, atunci pledezi în favoarea lui Odrade. Situația pe care a creat-o ne oferă condițiile optime pentru elucidarea acestei probleme.

– N-a fost nevoie să le dea nicio directivă! L-a făcut, pur și simplu, pe acest ghola să devină extrem de atrăgător pentru Bene Tleilax.

– Și nu pentru noi?

– Maică Superioară, trebuie să ieșim din capcana Tiranului. Fără zăbavă! Și în modul cel mai radical!

– Eu hotărăsc, Bell. Și continui să înclin pentru o alianță prudentă.

– Atunci, măcar să ucidem ghola-ul. Sheeana o să aibă copii. Vom putea...

– Proiectul acesta nu este și n-a fost niciodată doar un proiect genetic!

– Dar ar putea să devină. Dacă te înșeli în privința puterilor prestiente ale Atreizilor?

– Toate sugestiile tale tind să ne îndepărteze de Rakis și de Bene Tleilax, Bell.

– Comunitatea poate rezista cincizeci de generații cu actualele ei rezerve de melanj. Mai mult chiar, dacă le raționalizăm.

– Crezi că cincizeci de generații înseamnă un timp îndelungat, Bell? Nu-ți dai seama că tocmai acest gen de atitudine te împiedică să ocupi locul pe care-l ocup eu acum?

Bellonda se ridică împingându-și în spate scaunul, care scârțâi strident pe podea. Taraza își dădu seama că n-o convinsese de nimic. Dacă cineva trebuia eliminat, poate că Bellonda era aceea. Și unde era țelul nobil în asta?

– Așa n-ajungem la niciun rezultat, spuse Taraza. Lasă-mă, te rog.

Rămasă singură, Taraza medită din nou la mesajul lui Odrade. De rău augur. Nu era greu de înțeles de ce Bellonda și celelalte reacționau atât de violent. Dar asta dovedea o periculoasă lipsă de control.

Încă n-a venit clipa ca Bene Gesseritul să-și facă testamentul și să-și dicteze ultimele dorințe.

În mod ciudat, Odrade și Bellonda împărtășeau aceleași temeri, dar ajunseseră la concluzii radical diferite. În interpretarea dată de Odrade, mesajul găsit în ruinele de pe Rakis conținea un avertisment vechi de când lumea:

Toate au un sfârșit, odată și odată.

Îl vom cunoaște acum și noi, strivite de hoardele lacome din Dispersie?

Dar secretul cuvelor axlotl era aproape la îndemâna Comunității Surorilor.

Dacă izbutim asta, nimic nu ne va mai putea opri!

Privi roată prin încăpere. Întreaga putere a Bene Gesseritului era încă aici. Cetatea Canonicatului rămânea protejată de un zid de non-nave, a cărui poziție nu figura decât în mințile apărătorilor. Invizibilitatea.

Invizibilitatea temporară! Se mai întâmplau și accidente.

Taraza își îndreptă umerii. *Ia-ți măsuri de precauție, dar nu trăi tot timpul în umbra lor, veșnic în defensivă*. Litania împotriva Fricii era un mijloc eficient în lupta cu umbrele.

Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva decât Odrade, mesajul de punere în gardă, cu modul său tulburător de a sugera că Tiranul controla încă Poteca de Aur, ar fi fost mult mai puțin de temut.

Afurisitul ăla de talent Atreides!

„O simplă societate secretă și nimic altceva?“

Taraza scrâșni din dinți, înciudată.

„Memoriile nu sunt îndeajuns dacă nu au puterea de a inspira țeluri nobile!“

Și dacă era adevărat că sfântul Ordin devenise incapabil să mai audă muzica existenței?

Blestematul! Tiranul era încă în măsură să ajungă la ele.

Dar ce încearcă să ne spună?

Poteca lui de Aur nu mai putea fi în pericol. Dispersia rezolvase definitiv problema. Specia umană se răspândise în toate direcțiile, ca țepii unui arici.

Avusese viziunea întoarcerii celor din Dispersie? Fusese în stare să anticipeze ivirea acestui mărăciniș în calea Potecii sale de Aur?

Știa că vom ajunge să ne îndoim de puterile lui. Știa!

Taraza se gândi la rapoartele din ce în ce mai numeroase ce semnalau Rătăciți care se întorceau la obârșie. O uluitoare diversitate de oameni și de tehnici, precum și o pregnantă tendință spre ezoterie și impresia vădită de conspirație. Non-nave de concepție originală, arme și realizări tehnologice de o complexitate stupefiantă. Popoare diferite, moduri de viață diferite.

Unele, uimitor de primitive. La suprafață, cel puțin.

Și urmăreau mult mai mult decât melanjul. Lui Taraza nu-i era greu să identifice forma aparte de misticism care-i mâna pe Rătăciți să revină: „*Vrem să aflăm tainele voastre ancestrale!*“

Cât despre mesajul Onoratelor Matres, acesta era și mai clar: „*Vom lua ceea ce vrem.*“

Și totul se află în mâinile lui Odrade, gândi Taraza. O avea pe Sheeana. Curând, dacă Burzmali izbândea, avea să-l aibă pe ghola. Îl avea pe maestrul Maeștrilor tleilaxu. Ar fi putut avea până și Rakisul!

Măcar de n-ar fi fost o Atreides!

Taraza aruncă o privire cuvintelor care continuau să danseze deasupra biroului. Era un tabel comparativ între ultimul Duncan Idaho și toți cei uciși dinaintea lui. Fiecare nou ghola fusese ușor diferit de predecesorii săi. Concluzia era limpede. Tleilaxu încercau să perfecționeze ceva. Dar ce? Cheia era oare în noul model de Dansatori-Fețe? Nu încăpea nicio îndoială că tleilaxu voiau să pună la punct creaturi polimorfe nedetectabile, imitatori perfecți, ființe mimetice capabile să copieze nu doar înfățișarea și amintirile superficiale ale victimelor lor, ci și identitatea și gândurile lor cele mai profunde. Ar fi însemnat o formă de nemurire și mai ispititoare decât cea la care recurseseră până acum Maeștrii tleilaxu. Căci acesta era, fără doar și poate, obiectivul lor principal.

Propria ei analiză coincidea cu cele ale majorității consilierelor ei: un asemenea duplicat ar fi *devenit* cu adevărat persoana pe care ar fi copiat-o. Rapoartele lui Odrade despre Dansatorul-Față Tuek erau revelatoare din acest punct de vedere. Nici măcar un Maestru tleilaxu n-ar mai fi fost, probabil, în măsură să-l clintească pe un astfel de polimorf din forma și comportamentul lui de împrumut.

Și nici din credințele lui.

Afurisită Odrade! Își adusese Surorile cu spatele la zid. Nu mai aveau altă alegere decât s-o urmeze, iar Odrade știa asta!

Cum de știa? Tot grație acelui talent eratic?

Nu pot să acționez orbește. Trebuie să știu ce fac.

Taraza efectuă seria familiară de exerciții psihosomatice menite să-i reconfere calmul. Nu îndrăznea să ia decizii capitale într-o stare de spirit dominată de sentimentul zădărniciei. Contemplă îndelung bustul lui Chenoeh, și asta o ajută. Se ridică din caniscaun și reveni la fereastra ei preferată.

Peisajul pe care-l avea în fața ochilor exercita adesea un efect alinător asupra ei. Distanțele păreau să se schimbe odată cu mișcarea diurnă a soarelui și variațiile cu grijă controlate ale condițiilor meteorologice.

Simți cum îi dădea ghes foamea.

Astăzi am să mănânc cu acolitele și cu Surorile din servicii.

Îi făcea bine, câteodată, să adune în jurul ei tinerele și să le vadă perpetuând tradiția meselor în comun, cu orarele lor imuabile – dimineața, amiaza, seara... Era un liant trainic. Da, îi plăcea să le privească. O ducea cu gândul la o maree... evocatoare a unor mișcări profunde, a unor forțe invizibile și a unor imense puteri, care dăinuiau pentru că Bene Gesseritul găsise căile de contopire cu scurgerea eternă a timpului.

Gândurile acestea avură darul să-i redea echilibrul. Putu să se distanțeze un pic de întrebările care nu-i dădeau pace și să le examineze fără patimă.

Odrade și Tiranul aveau dreptate. *Fără un țel nobil, nu suntem nimic.*

Totuși, nu se putea trece cu vederea faptul că, pe Rakis, decizii critice erau luate de o persoană marcată de imperfecțiunile genetice recurente care caracterizau neamul Atreides. Odrade manifestase dintotdeauna slăbiciunile tipice ale Atreizilor. De pildă, se arătase

mereu extrem de indulgentă față de greșelile acolitelor. Era genul de comportament susceptibil să genereze afecțiune.

O afecțiune primejdioasă, de natură a întuneca judecata!

Îi slăbea pe alții, cărora trebuia apoi să li se ceară să-și răscumpere greșelile. Surori mai severe erau nevoite să se ocupe de acolite și să le corecteze slăbiciunile. Ce-i drept, atitudinea lui Odrade contribuia la evidențierea unor astfel de slăbiciuni. Asta nu se putea tăgădui. Poate că așa judeca și Odrade.

Când medita în felul acesta, ceva subtil și profund se schimba în percepțiile lui Taraza. Era forțată să-și reprime un pregnant sentiment de singurătate. Și asta o rodea. Melancolia putea să întunece la fel de mult judecata ca și afecțiunea... sau chiar dragostea. Taraza și Surorile atente din Celelalte Memorii ale ei atribuiau asemenea reacții emoționale unei conștiințe acute a propriilor vremelnicii, a propriului lor caracter muritor. Se vedea silită să înfrunte faptul că, într-o zi, nu va mai fi decât un șirag de amintiri în cugetul viu al unei alte persoane.

Amintirile, dar și descoperirile accidentale, o făcuseră vulnerabilă. Și asta tocmai într-un moment în care avea nevoie de totalitatea resurselor ei!

Dar încă nu-s moartă.

Știa ce avea de făcut pentru a-și aduna resursele. Și cunoștea consecințele. Întotdeauna, după aceste accese de melancolie, redobândea și mai multă siguranță asupra vieții ei și a țelurilor pe care le urmărea. Imperfecțiunile din comportamentul lui Odrade erau o sursă a forței Maicii ei Superioare.

Odrade știa asta. Taraza avu un surâs sumbru. Autoritatea Maicii Superioare asupra Surorilor devenea întotdeauna mai puternică după un acces de melancolie. Observaseră și altele acest lucru, dar numai Odrade știa și de furia care punea stăpânire pe Maica Superioară în asemenea momente.

Ca acum!

Taraza își dădu seama că se lupta cu germenii chinuitori ai frustrărilor ei.

Odrade avusese mai multe prilejuri să recunoască fără greș adevărata esență a comportamentului Maicii Superioare. Acel crâncen urlet de furie împotriva întrebuințărilor pe care alții le dăduseră vieții sale. Puterea acestei furii înăbușite era redutabilă, chiar dacă nu putea fi niciodată exprimată de o manieră eliberatoare. Această furie nu trebuia lăsată cu niciun chip să se stingă. Dar câtă durere îi provoca! Iar faptul că Odrade știa făcea durerea și mai intensă.

Lucrurile acestea îndeplineau, firește, oficiul pe care trebuia să-l îndeplinească. Handicapurile impuse de Bene Gesserit ajutau la dezvoltarea anumitor mușchi mentali. Ele așterneau, strat după strat, calozități ce nu trebuiau niciodată dezvăluite persoanelor din afara Comunității. Dragostea era una dintre forțele cele mai periculoase din univers. Trebuia să se apere de ea cu orice preț. O Cucernică Maică nu avea voie să se implice în relații personale, nici măcar în interiorul Bene Gesserit.

Simulare: Jucăm acel rol care e necesar pentru a ne salva. Bene Gesseritul va dăinui!

Cât timp aveau să rămână aservite de data aceasta? Încă treizeci și cinci de secole? Ei bine, ducă-se dracului! Chiar și treizeci și cinci de secole nu însemnau decât un provizorat!

Taraza se întoarse cu spatele la fereastră și la priveliștea ei revigorantă. Se simțea *realmente* revigorată. Forțe noi urcau în ea. Forțe îndestulătoare pentru a ajuta să depășească reticența insidioasă care o împiedicase să ia decizia esențială.

Voi merge pe Rakis.

Nu mai putea să ignore sursa acelei reticențe.

S-ar putea să fiu nevoită să fac ceea ce vrea Bellonda.

Supraviețuirea individului, a speciei și a mediului înconjurător, iată ce motivează ființa umană. De remarcat că ordinea importanței variază în decursul unei vieți de om. Ce preocupă mai mult la o vârstă dată? Starea vremii? Digestia? Dacă sentimentele ei (sau ale lui) sunt într-adevăr sincere? Toate acele dorințe felurite, pe care carnea este capabilă să le resimtă și poate spera să le satisfacă. Ce altceva ar putea avea importanță?

Leto II către Hwi Noree
„Vocea de la Dar-es-Balat"

Miles Teg se trezi în întuneric pentru a constata că era purtat pe o targă suplă, împinsă pe suspensii. Strălucirea palidă a câmpului energetic dezvăluia prezența micilor globuri de suspensie din jurul trupului său.

Avea un căluș în gură. Mâinile îi erau strâns legate la spate. Nu fusese legat la ochi.

Așadar, nu le pasă de ce aș putea să văd.

Cine erau cei care-l capturaseră nu-și putea încă da seama. Mișcările săltărețe ale siluetelor întunecate din preajma lui sugerau că erau pe cale să coboare o pantă denivelată. O potecă de munte? Targa aluneca lin pe suspensii. Le auzea bâzâitul discret ori de câte ori cei care-l escortau se opreau pentru a depăși un obstacol mai dificil.

Din când în când, la câte o cotitură, întrezărea, în față, licărul unei lumini. Într-un târziu, pătrunseră într-o zonă luminată și se opriră. Teg văzu un licuriglob izolat, la vreo trei metri deasupra solului; era ancorat de un stâlp și se legăna ușor în briza înghețată a nopții. La lumina lui galbenă desluși contururile unei barăci în mijlocul unei

poienițe unde zăpada, murdară și înnoroiată, era plină de urme de pași. Poienița era înconjurată de tufe și de copaci răzleți. Cineva trecu fasciculul puternic al unei lanterne peste fața lui. Nu se auzi nicio vorbă, dar o mână arătă spre baracă. Teg avusese rareori ocazia să vadă o construcție atât de dărăpănată. Părea pe punctul de a se prăvăli la cea mai mică atingere. Ar fi pariat că acoperișul era numai găuri.

Din nou, cei care-l însoțeau se puseră în mișcare, împingând targa către baracă. Le examină siluetele în lumina difuză. Fețele erau înfofolite până la ochi în fulare care nu lăsau la vedere nici gura, nici bărbia. Glugi bine strânse ascundeau părul. Hainele, groase și largi, mascau formele corpului, mai puțin articulațiile brațelor și ale picioarelor.

Licuriglobul ancorat de stâlp se stinse.

Cineva deschise ușa barăcii, inundând poiana cu un spot de lumină strălucitoare. Escorta îi făcu vânt înăuntru și-l lăsă singur. Auzi ușa închizându-se.

După întunericul de afară, lumina din interior era de-a dreptul orbitoare. Teg clipi de mai multe ori până ce ochii i se adaptară. Cu o ciudată senzație de dislocare, privi în jurul lui. Se așteptase ca interiorul barăcii să corespundă înfățișării ei exterioare, dar se afla într-o încăpere impecabilă, aproape lipsită de mobilier. Nu văzu decât trei scaune, o măsuță și... (tresări) o sondă ixiană! Nu-i simțiseră mirosul de shere al răsuflării?

Dacă erau atât de ignoranți, n-aveau decât să recurgă la sondă. Îi vor provoca suferințe atroce, dar nu vor scoate nimic din creierul lui.

Ceva țăcăni în spatele său, apoi auzi mișcare. Trei persoane își făcură apariția în câmpul lui vizual și se postară la capătul tărgii. Îl priviră în tăcere. Teg îi observă rând pe rând. Cel din stânga sa purta un combinezon închis la culoare, cu revere largi. Era un bărbat cu fața pătrată pe care Teg o remarcase la mulți dintre cei născuți pe Gammu. Ochii, rotunzi și mici, păreau să privească direct prin Teg. Chipul acela era chipul unui inchizitor, al unui individ pe care suferința altora îl lăsa cu totul indiferent. Harkonnenii importaseră, la vremea lor, o mulțime de asemenea indivizi. Erau ființe animate

de un singur scop, capabile să schingiuiască fără cea mai infimă schimbare a expresiei.

Cel care se afla direct la picioarele lui Teg avea veșminte groase, în negru și gri, asemănătoare cu cele ale inșilor din escortă, dar gluga era dată pe spate, lăsând la vedere o față netedă, sub un păr sur, tuns scurt. Nici fata, nici hainele nu dezvăluiau mare lucru. Nu s-ar fi putut spune nici măcar dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. Teg înregistră mental trăsăturile chipului: frunte înaltă, bărbie pătrată, ochi mari, verzi, deasupra unui nas ca o muchie de cuțit, gură mică, strânsă într-o strâmbătură de dispreț.

Al treilea personaj îi reținu cel mai mult atenția. Înalt, era îmbrăcat într-un combinezon negru, elegant, peste care purta o tunică sobră, de asemenea neagră. Hainele aveau o croială impecabilă, iar materialul era dintre cele mai scumpe. Niciun ornament, niciun însemn. Bărbat, fără doar și poate. Arbora un aer plictisit, și asta îi îngădui lui Teg să-l eticheteze. Față îngustă, trufașă, ochi căprui, buze subțiri. Și expresia de plictiseală, de cumplită plictiseală! Povestea asta îi răpea din timpul său prețios. Treburi mult mai importante solicitau prezența lui altundeva, iar ceilalți doi, acești *subalterni*, trebuiau făcuți să înțeleagă bine acest lucru.

Ăsta, gândi Teg, *e observatorul oficial.*

Fusese trimis aici de stăpânii acestui loc pentru a osberva și a raporta tot ce vede. Unde îi era valijoara? Ah, da: iat-o, lângă peretele din spatele lui. Valijoarele acestea erau adevărate insigne pentru funcționarii de felul său. În cursul turului de inspecție pe Gammu, Teg remarcase funcționarii și valijoarele lor, atât la Ysai, cât și în celelalte orașe ale planetei. Valijoarele erau mici și înguste. Cu cât funcționarul era mai important, cu atât mai mică și mai îngustă era valijoara sa. Cea de aici, de lângă perete, abia dacă ar fi conținut câteva bobine și un minuscul ochi com. Un funcționar ca acesta nu se deplasa niciun pas fără ochiul care îi permitea să comunice cu superiorii săi. Valijoara era foarte mică. Stăpânul ei nu putea fi decât un funcționar de vază.

Teg se pomeni întrebându-se cum ar fi reacționat observatorul dacă l-ar fi interpelat în clipa aceasta: „Ce le vei raporta despre calmul meu?“

Dar reacția era deja înscrisă pe mutra plictisită. Omul n-ar fi catadicsit să răspundă. Nu se afla aici pentru a răspunde. Când tipul ăsta va părăsi încăperea, își spuse Teg, va merge cu pași mari, grăbiți, cu gândurile deja spre locul în care numai el știa ce puteri îl așteptau să le dea raportul. Și va pleca pocnindu-și valijoara de picior, pentru a-și aminti lui însuși propria sa importanță și pentru a le atrage celorlalți atenția asupra acestui simbol al autorității sale.

Silueta încotoșmănată de la picioarele lui Teg vorbi cu o voce sigură și vibrantă, net feminină:

– Vedeți cum se stăpânește și ne studiază? Tăcerea n-o să-l înfrângă. V-am spus-o de la bun început. Ne pierdem vremea și n-avem destulă ca s-o irosim cu prostii.

Teg o privi lung. Exista ceva vag familiar în glasul ei. Ceva din tonul constrângător al unei Cucernice Maici. Cum era cu putință?

Cel ce părea a fi originar de pe Gammu dădu din cap.

– Aveți dreptate, Mater. Dar nu eu sunt cel care ordonă aici.

Mater? repetă în gând Teg. *E un nume sau un titlu?*

Cei doi care vorbiseră se uitară la funcționar. Acesta se aplecă spre valijoară, din care scoase un mic ochi com. Se întoarse în așa fel încât ecranul să nu poată fi văzut nici de însoțitorii săi, nici de Teg. Ochiul se aprinse, emițând o lumină verde care făcu să joace reflexe livide pe chipul observatorului. Zâmbetul său arogant dispăru. Începu să-și miște pe tăcute buzele, formând cuvinte doar pentru cel cu care comunica prin intermediul ochiului.

Teg nu lăsă să se vadă că știa să citească pe buze. Toți cei formați de Odrade erau capabili să citească după mișcările buzelor, din orice unghi puteau fi ele văzute. Funcționarul se exprima într-o variantă a vechii limbi galach.

– E într-adevăr Basharul Miles Teg, spunea el. L-am identificat în mod cert.

Lumina verde dansă pe chipul lui în timp ce privea fix ochiul. Cel cu care comunica trebuie că se agita de zor, judecând după jocul

luminii. Din nou, buzele funcționarului se mișcară mutește:

– Nimeni de aici nu se îndoiește că a fost condiționat să reziste la durere și răsuflarea îi miroase a shere. O să...

Se întrerupse când lumina verde reîncepu să-i danseze pe față.

– Nu caut scuze, reluă el, modelând cu grijă cuvintele în vechea galach. Știți foarte bine că vom face tot ce ne stă în putință, dar sunt de părere că trebuie folosite în continuare toate celelalte mijloace de descoperire și capturare a ghola-ului.

Lumina verde se stinse.

Funcționarul prinse ochiul la centură, se întoarse spre tovarășii săi și înclină scurt din cap.

– Sonda T, spuse femeia.

Traseră aparatul deasupra capului lui Teg.

Ei îi spun sondă T, gândi Teg examinând casca pe care o coborau spre capul lui. Obiectul nu purta nicio marcă ixiană.

Teg fu năpădit brusc de o stranie senzație de *déjà-vu*. Avea impresia că toate acestea i se întâmplaseră deja de mai multe ori. Senzația de *déjà-vu* nu se raporta la un episod unic, ci la recunoașterea unei situații profund familiare: prizonierul și cei care-l interogau – aceștia trei... sonda... Se simțea năucit. De unde ar fi putut să cunoască un moment ca acesta? Nu folosise personal niciodată o sondă, deși studiase în amănunțime modul lor de utilizare. Bene Gesseritul recurgea deseori la durere, dar, în asemenea situații, prefera să se bizuie pe Dreptvorbitoare. Surorile se fereau să întrebuințeze echipamente care ar fi putut să le facă prea dependente de furnizorii ixieni. Ar fi fost un semn de slăbiciune din partea lor, o mărturisire a faptului că nu se puteau dispensa de niște mașini vrednice de dispreț. Teg bănuise chiar, în atitudinea lor, un fel de efecte întârziate ale Jihadului Butlerian, o revoltă împotriva mașinilor care puteau copia esența gândurilor și a amintirilor unei ființe umane.

Déjà-vu!

Logica mentatică nu-i dădea pace: *Cum de mi-e cunoscut momentul acesta?* Știa foarte bine că nu fusese prizonier niciodată. Până și ideea era ridicolă, prin inversarea de roluri pe care o sugera. Marele Bashar Miles Teg, prizonier? Aproape că-i venea să zâmbească. Dar impresia pregnantă că toate astea îi erau familiare persista.

După ce-i fixară casca deasupra capului, cei doi începură să-i aplice pe craniu, unul după altul, firele ce făceau ca aparatul să semene cu o meduză. Funcționarul îi privea cum lucrează, lăsând să se întrevadă doar vagi semne de nerăbdare pe o față altminteri imperturbabilă.

Teg continuă să-i observe. Care dintre cei trei avea să joace rolul celui „cumsecade"? Ahhh, da: cea căreia i se spunea Mater, de bună seamă. Fascinant. Era o altă variantă a titlului de Onorată Mater? Dar nici unul din ceilalți doi arăta respectul care, după câte știa Teg despre Rătăciți, i s-ar fi cuvenit.

Oamenii aceștia erau, totuși, originari din Dispersie – exceptându-l, poate, pe bărbatul cu fața pătrată, îmbrăcat în combinezon cafeniu. Teg își concentră atenția asupra femeii. Părul cărunt, tuns perie, privirea calmă și sigură a ochilor verzi, depărtați, bărbia ușor proeminentă, toate acestea dădeau o impresie de fermitate, de persoană demnă de încredere. Fusese bine aleasă pentru întruchiparea „cumsecădeniei". Chipul ei inspira respectabilitate, dar – remarcă Teg – ascundea și un fel de rezervă. Era sigur că Mater avea să-l observe cu atenție pentru a interveni exact la momentul oportun. Fără îndoială, poseda cel puțin nivelul de pregătire al unei Surori Bene Gesserit.

Sau al unei Onorate Mater și Matres.

Terminaseră de conectat casca la craniul lui. Cel ce părea originar de pe Gammu trase consola sondei într-un loc în care-i puteau vedea toți trei ecranul. Teg nu-l vedea.

Femeia îi scoase călușul. Așadar, nu se înșelase. Ea avea să-i aducă „alinare" la momentul potrivit. Își plimbă limba prin toată gura pentru a-și regăsi senzațiile normale. Fața și pieptul mai erau încă un pic amorțite de pe urma șocului provocat de paralizatorul care îl doborâse. Cât timp trecuse de atunci? Din fericire, dacă putea să se

ia după comunicația mută a funcționarului, Duncan izbutise să scape.

Omul de pe Gammu se întoarse către observator.

– Poți să începi, Yar, zise funcționarul.

Yar? se miră Teg. *Curios nume*. Avea aproape o consonanță tleilaxu. Dar Yar nu era un Dansator-Față... nici un Maestru tleilaxu. Era prea înalt pentru un Maestru, și nici n-avea stigmatele celuilalt. Formația sa Bene Gesserit îl făcea pe Teg să fie sigur de asta.

Yar atinse o clapă de pe consola sondei.

Teg se auzi gemând de durere. Nimic nu-l pregătise pentru ceva atât de intens. Trebuie că-și reglaseră mașina drăcească la maximum încă de la prima încercare. Neîndoios! Știau că aveau de-a face cu un mentat. Un mentat era capabil să facă abstracție de anumite constrângeri exercitate de carne. Dar asta era prea mult! N-avea scăpare. Durerea îi vibra în tot corpul, amenințând să-i obnubileze conștiința. Cum ar fi putut shere-ul să-l protejeze de așa ceva?

Durerea se estompă treptat, apoi dispăru, lăsând doar o impresie de palpitație.

Și iar!

Îi dădu brusc în gând că agonia mirodeniei prin care trecea o Cucernică Maică va fi fost o caznă asemănătoare. Cu siguranță că nu putea exista durere mai crâncenă. Luptă pentru a rămâne tăcut, dar se auzi iarăși icnind și gemând. Toate talentele pe care le dobândise vreodată, atât ca mentat, cât și ca adept Bene Gesserit, intrară în acțiune pentru a-l împiedica să articuleze cuvinte, să implore îndurare, să promită că va spune orice, numai să înceteze supliciul.

Încă o dată, durerea se retrase și reveni în forță.

– Destul!

Era glasul femeii. Teg se căzni să-și aducă aminte numele ei... *Mater?*

Yar vorbi cu voce posacă:

– E îndopat cu shere, cât să-i ajungă pe un an. (Gesticulă spre consolă.) Nimic.

Teg respira sacadat. Durerea era cumplită! Continua să crească, în pofida intervenției lui Mater.

– Am spus destul! repetă aceasta ridicând tonul.

Câtă sinceritate! observă uluit Teg. Simți cum suferința dă îndărăt, retrăgându-se încet, ca și când fiecare nerv i-ar fi fost smuls din trup, ducând cu el o fărâmă din amintirea agoniei.

– Nu facem bine ce facem, spuse Mater. Omul ăsta e...

– E ca orice alt om, zise Yar. Să-i fixez conexiunea specială pe penis?

– Nu atât timp cât mă voi afla eu aici! replică Mater.

Teg aproape că s-ar fi putut lăsa înșelat de sinceritatea ei. Când ultimul firicel de durere îi părăsi carnea, rămase cu impresia că plutea undeva între tavan și podea. Senzația de *déjà-vu* nu dispăruse. El era aici, dar nu aici. Fusese aici, dar nu fusese.

– N-o să le placă dacă dăm greș, spuse Yar. Sunteți pregătit să le aduceți la cunoștință un nou eșec?

Mater scutură din cap. Se aplecă pentru a-și aduce fața în câmpul vizual al lui Teg, printre conductorii încâlciți ai sondei.

– Bashare, îmi pare rău pentru ceea ce suntem nevoiți să facem, crede-mă, spuse ea. Eu m-am opus. Te rog. Am oroare de tot ce se întâmplă aici. Spune-ne ceea ce trebuie să aflăm și dă-mi voie să-ți ușurez situația.

Teg se strădui să-i adreseze un zâmbet. Era, într-adevăr, remarcabilă! Întoarse ochii spre funcționarul care-l fixa cu privirea.

– Să le spui stăpânilor dumitale, din partea mea, că e foarte convingătoare în rolul ăsta.

Funcționarul se făcu negru la față.

– Dă-i maximum, Yar, rosti el cu o voce seacă, de tenor, care, spre deosebire de cea a lui Mater, nu denota nicio formație specială.

– Vă rog! făcu Mater.

Își îndreptă corpul, fără însă a-și lua ochii de la Teg.

Instructoarele Bene Gesserit îl învățaseră pe Bashar: „Urmărește întotdeauna ochii. Observă cum se modifică distanța focală. Cu cât aceasta se depărtează, cu atât atenția se întoarce spre interior."

Teg fixă în mod deliberat nasul lui Mater. Fața ei nu era urâtă. Mai degrabă distinsă. Se întrebă cum arăta corpul de sub hainele acelea voluminoase.

– Yar! se auzi vocea funcționarului.

Cel interpelat ajustă comenzile consolei și apăsă pe un buton.

Durerea care îl năpădi pe Teg era atât de crâncenă, încât Basharul trebui să admită că, într-adevăr, cea dinainte fusese cu mult mai mică. Dar, cu acest nou val de suferință, veni o stranie senzație de claritate. Aproape că era în măsură să-și ia gândurile de la agresiune. Ca și când durerea ar fi fost pricinuită altcuiva. Descoperise brusc un liman unde puține lucruri puteau să-l atingă. Durerea exista, atroce chiar. Îi parvenea ca un raport asupra stării senzațiilor sale. În parte, faptul se datora shere-ului, desigur. O știa și era recunoscător.

Vocea lui Mater se amestecă în universul lui interior:

– Cred că riscăm să-l pierdem. Las-o mai moale.

O altă voce îi răspunse, dar sunetul pieri înainte ca Teg să poată distinge cuvintele. Realiză dintr-odată că percepțiile sale nu mai aveau niciun punct de ancorare. Totul se oprise! Crezu că-și aduse inima bătând nebunește de frică, dar nu fu prea sigur. Totul încremenise în nemișcare și în tăcere, fără nimic împrejur.

Mai sunt încă viu?

Percepu atunci o bătaie de inimă, însă fără a avea certitudinea că era

a lui. *Tum-tum! Tum-tum!* Era o impresie de mișcare, nu de sunet. Nu putea să-i localizeze sursa.

Ce se întâmplă cu mine?

Cuvinte înscrise cu alb strălucitor pe fond negru îi apărură în centrii vizuali:

– Am revenit la o treime.

– Las-o așa. Să vedem dacă putem să-l citim prin intermediul reacțiilor fizice.

– Poate încă să ne audă?

– Nu în mod conștient.

Nici unul dintre instructajele la care participase Teg nu menționase că o sondă putea să-și îndeplinească funcția infamă în prezența shere-ului. Dar ei numeau asta o sondă T. Ar fi putut reacțiile corpului să-i trădeze gândurile neformulate? Exista un mijloc fizic de a-i fi smulse contra voinței sale?

Din nou, cuvinte se înscriseră în centrii săi vizuali:

– E încă izolat?

– Absolut.

– Mai bine să fim siguri. Afundă-l încă un pic.

Teg se sili să-și înalțe percepțiile deasupra terorii.

Trebuie să rămân stăpân pe mine însumi!

Ce-ar fi putut să dezvăluie corpul său dacă pierdea contactul cu el? Începea să-și imagineze cam ce erau pe cale să-i facă și în mintea lui își făcu loc panica. Dar carnea nu o simțea.

Subiectul trebuie izolat. Nu trebuie să găsească nici un loc în care să-și stabilească identitatea.

Cine spusese asta? Cineva. Senzația de *déjà-vu* reveni cu toată

intensitatea.

Sunt un mentat, își reaminti sieși. *Mintea mea și mecanismele ei constituie centrul ființei mele*. Poseda amintiri și o experiență pe care putea să se sprijine acest centru.

Durerea reveni dintr-odată. Apoi sunetele. Puternice! Mult prea puternice!

– Aude din nou, făcu vocea lui Yar.

– Cum așa? se miră funcționarul.

– Poate c-ai coborât la un nivel prea mic, opină Mater.

Teg încercă să deschidă ochii. Pleoapele nu vrură să-i dea ascultare. Apoi își aminti. O numeau sondă T. Nu era un aparat ixian. Era ceva construit în Dispersie. Putea să identifice modul în care îi stăpânea mușchii și simțurile. Era ca și când o altă persoană ar fi sălășluit în trupul lui, cu drept de control asupra reacțiilor sale. Urmări traseele procesului de intruziune mecanică. Era, într-adevăr, o mașină diavolească! Îi putea ordona să clipească, să gâfâie, să urineze, să tragă vânturi, să defecheze... îi putea ordona orice. Putea să comande corpului său ca și cum gândurile lui n-ar fi jucat niciun rol în propria sa comportare. Era redus la condiția de simplu observator.

Mirosuri îl asaltară deodată. Duhori pestilențiale. Nu vru să-și comande să strâmbe din nas, dar avu acest gând. Era suficient. Miasmele fuseseră produse de sondă. Mașina se juca stimulându-i simțurile, pentru a le învăța reacțiile.

– Ai destul pentru a-l citi? (Vocea de tenor a funcționarului.)

– Încă ne aude! (Yar)

– Dracu' să-i ia de mentați! (Maker)

– Dit, Dat și Dot, făcu Teg, numind marionetele din spectacolele Circului de Iarnă la care asistase în îndepărtata sa copilărie, pe Lernaeus.

– Vorbește! (Funcționarul)

Teg simți că mașina îi blochează percepțiile. Yar moșmondea ceva la consola sa. Teg însă știa că logica sa mentatică îi dezvăluise un lucru vital: cei trei erau marionete. Numai mânuitorii aveau importanță. După cum se mișcau marionetele, se putea spune ce făceau mânuitorii.

Sonda își continua intruziunea. În pofida forței exercitate, Teg își simți percepțiile ajustându-se după mașină. Mașina învăța despre el, dar și el învăța despre ea.

Acum înțelegea. Întregul său spectru senzorial putea fi copiat în sonda T și pus la păstrare, la dispoziția lui Yar. În Teg exista un lanț de reacții organice. Mașina era capabilă să le calchieze, ca și când ar fi fabricat o dublură a lui. Shere-ul și rezistența sa de mentat le interziceau scotocitorilor accesul în memoria lui, dar orice altceva putea fi reprodus.

Mașina nu va gândi la fel ca mine, se liniști Teg.

Ea nu va avea nici nervii, nici carnea lui. Nu va avea amintirile și experiențele lui. Mașina nu se născuse dintr-o femeie. Nu părăsise căldura unui pântec uman pentru a ieși la iveală în acest univers mirific.

Într-un colțișor al spiritului său conștient, Teg înfipse un steguleț menit să-i atragă atenția că această observație dezvăluia ceva despre ghola.

Duncan a fost decantat într-o cuvă axlotl.

Observația aceasta îi parveni împreună cu o subită mușcătură acidă pe vârful limbii.

Iar sonda T!

Teg se lăsă purtat printr-o mulțime de percepții simultane. Urmărea procesele sondei T, continua să exploreze observația cu privire la ghola și, în același timp, era atent la Dit, Dat și Dot. Cele trei marionete erau ciudat de tăcute. Da, așteptau ca sonda lor T să-și termine treaba.

Ghola-ul: Duncan era o extensie realizată pe baza unor celule care se născuseră *cu adevărat* dintr-o femeie impregnată de un bărbat.

Mașină și ghola!

Observație: *Mașina nu poate să împărtășească această experiență a nașterii, decât într-un mod îndepărtat și indirect, care pierde, în mod inevitabil, nuanțele personale importante.*

Exact cum pierdea, în clipa de față, multe alte lucruri din el.

Sonda T reîncepu să-i inducă mirosuri. Cu fiecare nouă senzație olfactivă indusă, amintirile își dezvăluiau prezența în memoria lui Teg. Era conștient de viteza amețitoare cu care opera sonda T, însă propriile sale percepții rămâneau undeva în afara acestei explorări năvalnice, îngăduindu-i să se refugieze, oricât de mult ar fi dorit, înlăuntrul amintirilor astfel evocate.

Iată!

Asta era ceara fierbinte care-i stropise mâna stângă pe când avea doar paisprezece ani și era elev la școala Bene Gesserit. Își amintea sălile de cursuri și laboratoarele ca și când unica existență pe care o cunoscuse se desfășura acolo, chiar în clipa asta. *Școala de pe lângă Casa Canonicatului*. Simplul fapt că fusese admis aici îi spunea lui Teg că în venele lui curgea sângele Sionei. Niciun prescient nu-i putea lua urma.

Vedea laboratoarele și simțea mirosul de ceară, un compus de esteri artificiali și produsul natural al albinelor pe care le creșteau Surorilor ratate și ajutoarele lor. Își concentră amintirile asupra unui moment în care stătuse să observe albinele și apicultoarele la lucru în livezile de meri.

Mecanismele structurii sociale a Bene Gesseritului păreau atât de complicate, până ce ajungeai să vezi necesitățile vitale: hrana, îmbrăcămintea, căldura, comunicarea, educația, apărarea împotriva dușmanilor (ca anexă a instinctului de supraviețuire). Continuitatea Bene Gesseritului cerea, pentru a fi înțeleasă, o anumită adaptare. Comunitatea nu procrea pentru binele omenirii în general. Nu exista implicare rasială nesupravegheată! Comunitatea procrea pentru a-și

extinde propriile sale puteri, pentru a asigura dăinuirea Bene Gesseritului, considerând că acesta era un serviciu suficient pe care îl făceau umanității. Poate că și era. Motivația reproducerii avea rădăcini adânci, iar Comunitatea Surorilor nu lăsa nimic nedesăvârșit.

Un nou miros îl asaltă.

Recunoscu izul de lână udă al hainelor sale în clipa în care intra în modulul de comandă, după Bătălia de pe Ponciard. Mirosul îi umplea nările, amestecându-se cu cel de ozon al instrumentelor și cu transpirația celorlalți ocupanți ai modulului. *Lâna!* Surorile găsiseră întotdeauna un pic ciudată această preferință a lui pentru materialele naturale, în detrimentul fibrelor sintetice produse în fabricile captive.

După cum nu-i plăceau nici caniscaunele.

Detest mirosurile asupririi de orice fel.

Marionetele astea – Dit, Dat și Dot – își dădeau seama cât de asuprite erau?

Logica mentatică îi adresă un rânjet batjocoritor. Hainele de lână nu erau produse, și ele, în fabrici captive?

Nu era același lucru.

O părticică din el apăra argumente contrare. Materialele sintetice puteau fi stocate pe o perioadă de timp aproape nelimitată. Câtă vreme se păstraseră ele, de pildă, în containerele anentropice din non-globul Harkonnen?

„Prefer, totuși, lâna și bumbacul!“

N-ai decât.

„Dar de unde această preferință?“

E o prejduecată Atreides. Ai moștenit-o.

Teg alungă diversele mirosuri și se concentră asupra mișcării globale

a sondei agresive. Constată dintr-odată că era capabil să devanseze mașina. De parcă și-ar fi descoperit un nou mușchi. Începu să-l exerseze, încordându-l, pe când continua să exploreze amintirile induse, în căutarea unor informații utile.

Stau așezat în pragul casei mamei mele, pe Lernaus.

Teg făcu abstracție de o parte a percepțiilor sale pentru a observa scena. Vârsta: doisprezece ani. Stă de vorbă cu o tânără acolită Bene Gesserit care face parte din suita unei Persoane Importante. Acolita e o fată mărunțică. Are părul blond-roșcat și o față de păpușă. Nas cârn, ochi verzi-cenușii. P.I. este o Cucernică Maică în robă neagră și, după toate aparențele, foarte bătrână. A dispărut în interiorul casei, împreună cu mama lui. Acolita, pe care o cheamă Carlana, își încearcă talentele precare pe mezinul casei.

Înainte de a apuca să spună douăzeci de vorbe, Miles Teg i-a și ghicit intențiile. Carlana încearcă să-i stoarcă informații! Era una dintre primele lecții de prefăcătorie delicată pe care le învățase de la mama lui. Pentru că nu existau, într-adevăr, destui inși care ar fi putut trage de limbă un băiețel ce trăia în casa unei Cucernice Maici, în nădejdea să obțină vreo informație vandabilă. Se putea conta întotdeauna pe o piață pentru informații despre Cucernicele Maici.

Mama sa îi explicase: „Începe prin a-i cântări pe cei ce te iscodesc, apoi acordează-ți răspunsurile la slăbiciunile lor.“ Treaba asta n-ar fi dat niciun rezultat, firește, cu o Cucernică Maică desăvârșită. Însă cu o acolită, și mai ales cu asta...

De ochii lui Carlana, afișează o atitudine de reticență timidă. Carlana are o părere exagerat de bună despre propriul ei șarm. El îi îngăduie să-i înfrângă reticența, după ce a lăsat-o să-și etaleze toate talentele în materie de convingere. Apoi îi servește o porție de minciuni de pe urma cărora se va alege la sigur cu o săpuneală zdravănă, dacă nu cumva cu ceva și mai usturător.

Cuvinte dinspre Dit, Dat și Dot:

– Cred că-l avem acum.

Teg a recunoscut vocea lui Yar, care l-a smuls din vechile amintiri.

„Acordează-ți răspunsurile la slăbiciunile lor.“

Cuvintele răsună în mintea lui Teg cu vocea mamei sale.

Marionete.

Mânuitori de marionete.

Funcționarul:

– Întreabă simularea unde l-au dus pe ghola.

Liniște, apoi un bâzâit slab.

– Nu recepționez nimic. (Glasul lui Yar.)

Teg le aude vocile cu o acuitate dureroasă. Își silește ochii să se deschidă, în pofida comenzii contrare a sondei.

– Atenție! exclamă panicat Yar.

Trei perechi de ochi îl fixează pe Teg. Ce lente le sunt mișcările! Dit, Dat și Dot... Pleoapele lor clipesc... clipesc.. cu un interval de cel puțin un minut între două clipeli. Yar începe să întindă mâna spre consola lui. Degetelor sale le va trebui o săptămână ca să ajungă la destinație.

Teg pipăie legăturile care-i strâng brațele și încheieturile mâinilor. Frânghie obișnuită! Fără să se pripească, își răsucește degetele până ajung în contact cu nodurile. Acestea se desfac, mai întâi încet, apoi desprinzându-se dintr-odată. Teg trece la chingile late care-l țin prins de targă. Cu ele e și mai ușor. Simple închizătoare cu arc. Mâna lui Yar n-a parcurs nici măcar un sfert din drumul către consolă.

Dit... Dat... Dot.

Cele trei perechi de ochi încep să manifeste o ușoară surprindere.

Teg se eliberează de firele de meduză ale sondei. *Pop-pop-pop!* Ventuzele conductorilor zboară cât colo. Cu mirare, observă un început lent de sângerare pe dosul mâinii drepte, în locul în care s-a zgâriat când a măturat contactele sondei.

Proiecție mentat: *Mă mișc cu o viteză periculoasă.*

Dar a și sărit de pe targă. Funcționarul face un gest lent... foarte lent... spre un buzunar al tunicii unde se observă o umflătură. Muchia mâinii lui Teg îi zdrobește gâtul. Funcționarul nu se mai atinge niciodată de micul laser pe care-l poartă întotdeauna asupra sa. Mâna lui Yar încă tot n-a depășit o treime din distanța care o desparte de consolă. În ochii lui însă se citește acum clar surprinderea. Teg se îndoiește că omul apucă să zărească măcar mâna care îi rupe vertebra cervicală. Mater este ceva mai rapidă. Piciorul ei stâng se îndreptă spre locul în care s-a aflat Teg cu o fracțiune de secundă mai înainte. Prea încet! Capul lui Mater e dat pe spate, expunând beregata loviturii ca de satâr a mâinii lui Teg.

Ce încet se prăbușesc cele trei trupuri!

Teg deveni brusc conștient că era lac de sudoare. Dar n-avea timp să-și bată capul cu asta.

Am știut exact ce mișcări au de gând să facă înainte de-a apuca să le facă! Ce mi s-a întâmplat?

Proiecție mentat: *Agonia sondei m-a propulsat la un nou nivel de capacitate.*

O senzație acută de foame îl făcu să-și dea seama de energia pe care o cheltuise. Alungă senzația și se simți revenind la o cadență normală. Trei bufnituri surde succesive: trupuri căzând pe podea.

Teg examină consola sondei. Categoric nu era vorba de un produs ixian. Comenzile însă erau similare. Scurtcircuită sistemul de memorizare, ștergându-i conținutul.

Iluminatul încăperii?

Întrerupătoarele erau lângă ușa de la intrare. Stinse toate luminile și inspiră adânc de trei ori. Un vârtej încețoșat țâșni în noaptea care învăluia baraca.

Cei care-l aduseseră aici, vârâți în veșmintele lor groase, menite să-i apere de gerul iernii, abia dacă apucară să se întoarcă în direcția ciudatului zgomot înainte ca vârtejul să-i culce la pământ.

De data aceasta, Teg izbuti să revină la cadența normală ceva mai repede. Lumina stelelor îi îngădui să observe o potecă îngustă ce cobora printr-un hățiș de tufe. Alunecând și derapând prin zăpada amestecată cu noroi, găsi destul de iute mijlocul de a-și menține echilibrul anticipând terenul. Fiecare pas atingea exact locul pe care voia el să-l atingă. Curând ajunse într-un spațiu degajat, de unde priveliștea se deschidea asupra unei văi largi.

Văzu luminile unui oraș, cu marele dreptunghi negru al unei construcții gigantice în apropierea zonei centrale. Cunoștea acest loc: Ysai. Acolo se aflau mânuitorii de marionete.

Iar eu sunt liber!

Un om ședea, în fiecare zi, în dreptul unui gard înalt de lemn, privind prin îngusta crăpătură verticală din locul în care lipsea o stinghie. Zilnic, un măgar sălbatic al deșertului trecea prin fața gardului, de partea cealaltă a crăpăturii. Mai întâi botul, apoi capul, apoi picioarele dinainte, spinarea lungă și cafenie, picioarele dinapoi și, în sfârșit, coada. Într-o bună zi, omul sări în picioare și, cu ochii strălucind de bucuria descoperirii, strigă spre toți cei ce puteau să-l aducă: E limpede! Botul pricinuiește coada!

Snoavele Înțelepciunii Ascunse
„Istoria Orală a Rakisului"

În mai multe rânduri, de când venise pe Rakis, Odrade se pomenise năpădită de amintirea acelui vechi tablou care atârna la loc de cinste pe peretele camerei lui Taraza din Casa Canonicatului. Ori de câte ori se ivea amintirea, își simțea degetele vibrând la contactul cu penelul. Nările i se dilatau la mirosul uleiurilor și al pigmenților. Emoțiile ei asaltau pânza. Și, de fiecare dată, Odrade își revenea din această evocare îndoindu-se și mai mult că Sheeana era pânza ei.

Care dintre noi o pictează pe cealaltă?

Lucrul se întâmplase din nou în această dimineață. Era încă întuneric dincolo de zidurile mansardei pe care o împărțea cu Sheeana în clădirea cea mai înaltă a Citadelei rakiene. O acolită intrase în vârful picioarelor și o trezise pe Odrade pentru a o anunța că Taraza urma să sosească nu peste mult timp. De cum ridicase ochii spre chipul abia luminat al acolitei cu părul negru, Odrade fusese străfulgerată de obsedanta imagine-amintire.

Cine dintre noi creează cu adevărat pe altcineva?

– Pe Sheeana mai las-o să doarmă un pic, spuse Odrade înainte de a-i îngădui acolitei să se retragă.

– Doriți să luați micul dejun înainte de sosirea Maicii Superioare? întrebă fata.

– Vom aștepta să vedem care e și dorința ei.

Odrade se sculă, își făcu repede toaleta și îmbrăcă roba ei neagră cea mai bună. Apoi se duse la fereastra dinspre răsărit a salonului și privi în direcția spațioportului. Mai multe lumini în mișcare proiectau un halou difuz pe cerul cenușiu. Aprinse toate licurigloburile din încăpere pentru a îmblânzi priveliștea exterioară. Globurile oglindite în plazul blindat al ferestrei deveniră constelații aurii. Își văzu propriul chip, translucid, cu trăsăturile marcate de oboseală.

Știam c-o să vină.

Chiar în clipa în care gândea asta, soarele se ivi deasupra orizontului încețoșat de praf, ca o minge portocalie ridicată de un copil. Imediat se făcu simțit și valul de căldură pe care atâția observatori îl remarcaseră la Rakis. Odrade întoarse spatele ferestrei la timp pentru a vedea deschizându-se ușa salonului.

Taraza își făcu intrarea, în foșnetul aspru al robei. O mână închise ușa în spatele ei, lăsându-le singure. Maica Superioară înaintă spre Odrade, cu gluga neagră, ridicată, încadrându-i fața. Nu era un spectacol prea liniștitor.

Observând tulburarea lui Odrade, Taraza se grăbi să profite.

– Ei bine, Dar, iată-ne, în cele din urmă, întâlnindu-ne ca două străine.

Efectul cuvintelor ei o surprinse pe Odrade. Interpretă corect amenințarea, dar teama o părăsi, ca apa vărsată dintr-un urcior. Pentru prima oară în viața ei, Odrade identifică momentul exact în care traversa o linie de demarcație. Era o linie căreia puține dintre Surorile ei, își spunea ea, îi bănuiau existența. În chiar clipa în care o depăși, își dădu seama că știuse dintotdeauna unde se afla această

linie și ce era de partea cealaltă: un loc prin care pătrundea brusc în vid, plutind liber. Nu mai era vulnerabilă. Putea fi ucisă, dar nu înfrântă.

– Prin urmare, s-a terminat cu Dar și Tar, spuse.

Taraza percepu tonalitățile incisive, lipsite de orice inhibiție, din glasul lui Odrade, și le interpretă drept siguranță de sine.

– Poate că nici n-au existat vreodată Dar și Tar, rosti ea cu voce glacială. Văd că ești convinsă c-ai fost extrem de abilă.

Bătălia a început, își spuse Odrade, *dar nu mă aflu pe direcția ei de atac.*

– Opțiunile diferite de alianța cu Tleilaxul erau inacceptabile, zise ea cu voce tare. Mai cu seamă în măsura în care am reușit să înțeleg ce urmăreai cu adevărat în ceea ce ne privește.

Taraza se simți deodată foarte obosită. Călătoria fusese lungă, în pofida salturilor de la un pliu spațial la altul ale non-navei care o adusese. Organismul știa întotdeauna când era smuls din ritmurile sale familiare. Alese din ochi un divan moale și se așeză, cu un oftat de ușurare.

Odrade recunoscu starea de epuizare în care se afla Maica Superioară și resimți numaidecât un sentiment de simpatie. Redeveniseră, dintr-odată, două Cucernice Maici confruntate cu aceleași probleme.

Taraza, evident, observă schimbarea. Bătu încetișor cu palma pe o pernă de lângă ea și o așteptă pe Odrade să se așeze. Apoi spuse:

– Trebuie să apărăm Comunitatea. Este singurul lucru care contează.

– Negreșit.

Taraza privi țintă trăsăturile familiare ale lui Odrade. *Da, și ea e istovită.*

– Ai fost tot timpul aici, zise. Ai avut contacte cu oamenii, cunoști problema în amănunțime. Vreau... nu, Dar, *am nevoie* să știu punctul tău de vedere.

– Tleilaxu dau impresia unei cooperări depline, spuse Odrade, însă ascund ceva. Am început să-mi pun unele întrebări extrem de tulburătoare.

– De pildă?

– Dacă faimoasele lor cuve axlotl nu sunt în realitate... cuve?

– Ce vrei să spui?

– Comportamentul lui Waff mă duce cu gândul la acele familii care încearcă să ascundă un copil anormal sau un unchi mai într-o ureche. Pot să jur că e stingherit ori de câte ori vine vorba de cuve.

– Dar ce ar putea să...

– Mame-substituente.

– Dar asta ar însemna că...

Taraza tăcu brusc, năucită de perspectivele pe care le deschidea această ipoteză.

– Cine a văzut vreodată o femelă tleilaxu? întrebă Odrade.

În mintea lui Taraza se iviră o sumedenie de obiecții.

– Bine, dar... gradul de precizie chimică... necesitatea limitării stricte a variabilelor...

Se întrerupse, își dădu gluga pe spate și-și scutură părul.

– Ai dreptate, rosti apoi. Trebuie să punem totul sub semnul întrebării. Totuși, ceea ce-mi spui... treaba asta... e ceva monstruos!

– Waff încă tot nu spune întregul adevăr despre ghola-ul nostru.

– Ce spune?

– Nimic în plus față de ce am menționat deja în raportul meu: că e o variantă a originalului Duncan Idaho, întru totul corespunzătoare cerințelor prana-bindu specificate de noi.

– Asta nu explică motivul pentru care au ucis sau au încercat să ucidă achizițiile noastre anterioare.

– Jură, cu jurământul sacru al Marii Credințe, că au acționat astfel deoarece le-a fost rușine că primii unsprezece ghola nu au îndreptățit așteptările.

– Cum puteau ști ei asta? Dă de înțeles că au spioni printre...

– Jur că nu. L-am acuzat de același lucru și mi-a răspuns că un ghola cu adevărat izbutit ar crea cu siguranță o agitație vizibilă în Comunitatea noastră.

– Ce agitație vizibilă? Ce vrea să...

– Refuză să spună mai mult. Se refugiază de fiecare dată în spatele declarației că toate obligațiile lor contractuale au fost respectate. Unde e ghola-ul, Tar?

– Ce?... Oh! Pe Gammu.

– Circulă zvonul că...

– Burzmali e stăpân pe situație.

Taraza strânse cu putere din buze. Spera ca afirmația ei să fie adevărul. Ultimul raport pe care-l primise nu-i dăduse prea multe motive de încredere.

– E clar că ați dezbătut în Consiliu perspectiva necesității de a ucide ghola-ul, spuse Odrade.

– Nu numai ghola-ul!

Odrade zâmbi.

– Așadar e adevărat că Bellonda vrea eliminarea mea definitivă.

– De unde ai...

– Amiciții pot fi un bun foarte prețios câteodată, Tar.

– Pășești pe un teren periculos, Cucernică Maică Odrade.

– Dar am grijă să nu mă împiedic, Maică Superioară Taraza. Și mă frământă gânduri dintre cele mai serioase în legătură cu dezvăluirile lui Waff despre acele Onorate Matres.

– Împărtășește-mi și mie câteva dintre aceste gânduri.

Glasul lui Taraza răsună cu o fermitate implacabilă.

– Să nu ne amăgim, rosti Odrade. Talentele lor sexuale le depășesc cu mult pe cele ale Impregnatoarelor noastre.

– Târfe!

– De bună seamă. Își folosesc talentele de o manieră ce se va întoarce, în mod fatal, împotriva lor și împotriva altora. S-au lăsat orbite de propria lor putere.

– Astea sunt gândurile serioase care te frământă?

– Spune-mi, Tar, pentru ce crezi tu că au atacat și au nimicit ele Citadela noastră de pe Gammu?

– Nu încape nicio îndoială că ținta lor era ghola-ul. Voiau să-l captureze sau să-l ucidă.

– De ce ar fi asta atât de important pentru ele?

– Ce încerci să insinuezi?

– Nu cumva „târfele“ au acționat în temeiul unor informații obținute de la tleilaxu? Tar, dacă modificarea secretă pe care Waff și ai săi au introdus-o în ghola-ul nostru este de natură să facă din el echivalentul masculin al unei Onorate Mater?

Taraza duse brusc mâna la gură, apoi o coborî repede, dându-și seama ce dezvăluia gestul ei. Prea târziu, desigur. Dar nu conta. Erau, încă, două Cucernice Maici aflate de aceeași parte a baricadei.

– Iar noi, reluă Odrade, i-am ordonat lui Lucilla să-l facă irezistibil majorității femeilor.

– De cât timp tratează tleilaxu cu târfele? întrebă Taraza.

Odrade ridică din umeri, apoi spuse:

– Mai degrabă ar fi de întrebat de cât timp tratează cu propriii lor Rătăciți întorși din Dispersie. Vorbind de la tleilaxu la tleilaxu, se pot dezvălui multe secrete.

– E o proiecție pentru care meriți felicitări, spuse Taraza. Ce coeficient de probabilitate îi acorzi?

– Știi asta la fel de bine ca mine. Așa s-ar explica multe lucruri.

Taraza tăcu o clipă, apoi întrebă:

– Și cum consideri acum alianța pe care ai încheiat-o cu tleilaxu?

– Mai necesară decât oricând. Trebuie să ne aflăm în interiorul conflictului, acolo unde putem să influențăm părțile adverse.

– E o monstruozitate! izbucni Taraza.

– Poftim?

– Ghola-ul ăsta e ca un dispozitiv de înregistrare sub formă umană, pe care l-au implantat în mijlocul nostru. Dacă tleilaxu reușesc să pună mâna pe el, vor afla o grămadă de lucruri despre noi.

– Ar fi o stângăcie din partea lor.

– Dar tipică modului lor de a acționa!

– Sunt de acord că există și alte implicații în ceea ce privește situația noastră, zise Odrade. Dar considerentele acestea nu fac decât să mă convingă și mai mult că nu ne putem încumeta să ucidem ghola-ul până ce nu-l vom fi supus unui examen amănunțit.

– S-ar putea să fie deja prea târziu! Fi-ți-ar afurisită alianța asta, Dar! Ne-ai legat de ei... Și pe ei de noi, iar acum nimeni nu îndrăznește să se desprindă.

– Nu asta-i alianța perfectă?

Taraza oftă.

– Când ar urma să le dăm acces la arhivele noastre genetice?

– Cât mai curând. Waff mă zorește.

– Deci, vom avea și noi acces la... cuvele lor axlotl?

– Bineînțeles. E condiția pe care am pus-o. Deși cu reticență, a căzut de acord.

– Fiecare își vârî mâna tot mai adânc și mai adânc în buzunarul celuilalt, mormăi Taraza.

– O alianță perfectă, cum bine am spus, rosti Odrade cu tonul cel mai inocent.

– Fir-ar să fie afurisită de treabă! mârâi Taraza. Și Teg care i-a redeșteptat ghola-ului memoria originală!

– Dar a reușit Lucilla să...

– Nu știu!

Cu un aer mohorât, Taraza îi rezumă lui Odrade conținutul ultimelor rapoarte primite de pe Gammu: Teg și ceilalți fuseseră descoperiți, dar nu se știa mare lucru despre ei, iar Lucilla nu transmisese niciun mesaj; se lucra la recuperarea și la scoaterea lor de pe planetă.

Propriile ei cuvinte produseră în cugetul lui Taraza o imagine neliniștitoare. Ce era, de fapt, ghola-ul ăsta? Știuseră dintotdeauna că Duncanii nu erau ghola obișnuiți. Dar acum, cu performanțe neuromusculare mult îmbunătățite, plus acel factor necunoscut introdus de tleilaxu... Era ca și când ai fi mânuit un ciomag aprins. Știai că ar putea fi nevoie să folosești ciomagul pentru a-ți apăra viața, dar flăcările se apropiau cu o iuțeală înspăimântătoare.

Odrade întrebă pe un ton meditativ:

– Ai încercat vreodată să-ți imaginezi ce va fi simțind un ghola când se trezește dintr-odată într-un corp nou-nouț?

– Cum? Ce vrei să...

– Să-ți dai seama că trupul tău a renăscut din celulele unui cadavru... Să-ți amintești de propria ta moarte...

– Duncan n-au fost niciodată oameni obișnuiți.

– Același lucru s-ar putea spune și despre Maeștrii tleilaxu.

– Ce insinuezi iarăși?

Odrade își scărpină fruntea, îngăduindu-și un răgaz pentru a-și revizui gândurile. Era atât de greu cu cineva care refuza orice formă de afecțiune, cu cineva care respingea totul dintr-o furie profund înrădăcinată. Taraza n-avea nici un fel de simț al.... al *empatiei*. Nu era în stare să se transpună în carnea și simțămintele altora, decât, poate, dacă ar fi fost vorba de un exercițiu de logică abstractă.

– Deșteptarea unui ghola trebuie să fie o experiență cutremurătoare, spuse Odrade lăsând mâna jos. Cu siguranță că numai cei dotați cu o extraordinară reziliență mentală îi pot supraviețui.

– Am presupus dintotdeauna că Maeștrii tleilaxu sunt mai mult decât ceea ce par a fi.

– Și Duncanii?

– Și ei, de bună seamă. Altminteri de ce ar fi continuat Tiranul să-i cumpere, unul după altul, de la tleilaxu?

Înțelegând că discuția nu duce nicăieri, Odrade spuse:

– Duncanii le-au fost întotdeauna cu desăvârșire loiali Atreizilor și nu trebuie să uităm că eu sunt o Atreides.

– Crezi că loialitatea îl va atașa de tine?

– Mai ales dacă Lucilla a...

– Asta ar putea să fie mult prea periculos!

Odrade se afundă în colțul divanului. Taraza voia certitudini. Iar diferitele vieți ale acestui ghola în serie erau ca melanjul – prezentau gusturi diferite, în funcție de contextul lor. Cum puteau fi sigure de

ghola-ul lor?

– Tleilaxu vor să ajungă la forțele care au produs Kwisatz Haderachul nostru, murmură Taraza.

– Crezi că ăsta-i motivul pentru care îi interesează arhivele noastre genetice?

– Nu știu! Fir-ai afurisită, Dar! Nu-ți dai seama ce-ai făcut?

– Cred că nu aveam de ales.

Taraza arboră un surâs rece. Odrade juca admirabil, dar trebuia pusă la locul ei.

– Crezi că eu aș fi procedat la fel? întrebă.

Tot nu înțelege ce mi s-a întâmplat, gândi Odrade. Taraza se așteptase, ce-i drept, ca docila ei Dar să dea dovadă de independență, însă amploarea acestei independențe zdruncinase Consiliul. Maica Superioară refuza însă să vadă propria ei contribuție la ceea ce se întâmplase.

– Practica obișnuită, rosti Odrade.

Cuvintele ei avură asupra lui Taraza efectul unei palme în plină figură. Numai antrenamentul sever al unei întregi vieți petrecute în slujba Bene Gesseritului o împiedică s-o lovească violent pe Odrade.

Practica obișnuită!

De câte ori nu denunțase Taraza însăși acest lucru ca o permanentă sursă de iritare, ca o întărâtare constantă a furiei sale cu atâta trudă înfrânate! Odrade o auzise de nenumărate ori.

Odrade o cită, în clipa aceea, pe Maica Superioară.

– „Nu există nimic mai periculos decât o practică obișnuită. Dușmanii pot desluși în ea o schemă de comportament pe care s-o folosească împotriva voastră.“

– Este o slăbiciune, într-adevăr, spuse Taraza de parcă vorbele i-ar fi

fost smulse.

– Dușmanii noștri credeau că ne cunosc dinainte reacțiile, zise Odrade. Tu însăți, *Maică Superioară*, ai crezut că știi în ce limite voi acționa. Ți-ai închipuit că sunt ca Bellonda, despre care știi ce are să spună înainte chiar de-a deschide gura.

– A comis oare Comunitatea o greșeală că nu te-a plasat mai sus decât mine în ierarhie? întrebă Taraza, cu toată sinceritatea motivată de loialitatea ei față de Bene Gesserit.

– Nu, Maică Superioară. Poteca pe care pășim este delicată, dar amândouă vedem încotro trebuie să mergem.

– Unde se află Waff în momentul acesta?

– Doarme în apartamentele lui, bine păzit.

– Trimite după Sheeana. Trebuie să hotărâm dacă e necesar sau nu să renunțăm la această parte a proiectului.

– Și să înghițim hapul?

– Cum vrei să-i zici, Dar.

Sheeana era încă somnoroasă când intră, frecându-se la ochi, în salonul mansardei. Apucase, totuși, să-și dea cu puțină apă pe față și să îmbrace o robă albă, curată. Părul ei era încă umed.

Taraza și Odrade stăteau lângă fereastra dinspre est, cu spatele la lumina zilei.

– Ți-o prezint pe Sheeana, Maică Superioară, spuse Odrade.

Sheeana își îndreptă brusc capul și umerii. Auzise de această femeie atotputernică, această Taraza care conducea Comunitatea Surorilor dintr-o citadelă îndepărtată, numită Casa Canonicatului. Lumina strălucitoare a soarelui se revărsa prin fereastra din spatele celor două femei, căzând direct pe chipul Sheeanei, orbind-o. Fețele Cucernicelor Maici abia dacă se distingeau, iar contururile siluetelor lor întunecate erau neclare.

Acolitele instructoare o pregătiseră în pripă pentru această întâlnire:

– Să stai drepți în fața Maicii Superioare și să-i vorbești cu cel mai mare respect, dar numai când ți se va adresa ea.

Sheeana stătea dreaptă și nemișcată, după cum i se spusese.

– Aflu că s-ar putea ca într-o zi să faci parte din rândurile noastre, spuse Taraza.

Amândouă femeile putură observa efectul acestor cuvinte asupra fetiței. Sheeana ajunsese acum să-și dea seama mai bine de ceea ce reprezenta o Cucernică Maică Bene Gesserit. Puternicul fascicul de lumină al adevărului fusese proiectat asupra ei. Începuse să-și facă o idee despre enormul volum de cunoaștere pe care Comunitatea Surorilor îl acumulase în cursul mileniilor. I se vorbise de transmiterea selectivă a amintirilor, de funcționarea Celorlalte Memorii, de agonia mirodeniei. Iar în momentul acesta o avea înaintea ei pe cea mai puternică dintre toate Cucernicele Maici, cea căreia nimic nu i se putea ascunde.

Văzând că Sheeana nu răspunde, Taraza o îmboldi:

– N-ai nimic de spus, copilă?

– Ce aș mai putea spune, Maică Superioară? Dumneavoastră ați spus deja totul.

Taraza îi aruncă lui Odrade o privire sfredelitoare.

– Mi-ai mai rezervat și alte surprize de felul ăsta, Dar?

– Ți-am spus că este o ființă superioară.

Taraza își reîndreptă atenția către Sheeana.

– Ești mândră de această părere în ceea ce te privește, copilă?

– Mă înspăimântă, Maică Superioară.

Continuând să-și păstreze chipul pe cât de impasibil îi stătea în puteri, Sheeana respiră ceva mai ușurată. *Nu rosti decât adevărul cel*

mai profund pe care ești în stare să-l simți, își reaminti sieși. Aceste cuvinte de avertisment, pronunțate de una dintre învățătoarele ei, căpătau acum și mai multă greutate. Privea vag în gol, cu ochii ațintiți într-un punct situat chiar la picioarele celor două femei, evitând astfel, în bună parte, lumina orbitoare a soarelui. Își simțea încă inima bătând un pic prea repede și știa că lucrul acesta era detectat de Cucernicele Maici. Odrade îi dăduse nu o dată dovada.

– Are și de ce să te înspăimânte, zise Taraza.

– Înțelegi ce ți se spune, Sheeana? întrebă Odrade.

– Maica Superioară vrea să știe dacă sunt pe de-a-ntregul devotată Comunității Surorilor, răspunse Sheeana.

Odrade se uită la Taraza și strânse din umeri. Nu aveau nevoie să mai discute despre asta între ele. Așa era când făceai parte din aceeași familie, cum se considera Bene Gesseritul.

Taraza continua s-o privească în tăcere pe Sheeana. Era o privire apăsătoare, istovitoare pentru fetiță, care știa că trebuia să îndure acest examen chinuitor fără să scoată niciun cuvânt.

Odrade își reprimă simțământul de simpatie. Sheeana semăna în atât de multe privințe cu ea, pe vremea când avea aproape aceeași vârstă. Poseda acel intelect globular, care își extindea simultan întreaga suprafață, întocmai ca un balon în care se introduce aer. Odrade își amintea că propriile ei profesoare admiraseră aceeași calitate în ceea ce o privea, dar nu fără o oarecare doză de circumspecție, exact ca Taraza în clipa aceasta. Odrade știuse să recunoască această circumspecție pe când era încă și mai tânără decât Sheeana, și nu se îndoia nicio clipă că o recunoștea acum și Sheeana. Inteligența își avea foloasele ei.

– Mmmmm... făcu Taraza.

Odrade percepu murmurul reflecțiilor lăuntrice ale Maicii Superioare pe fondul unui flux simultan. Propria ei memorie făcuse un salt înapoi. Surorile care îi aduceau lui Odrade cina, când studia până noaptea târziu, aveau obiceiul să zăbovească prin preajmă pentru a o observa în acea manieră aparte, în care era acum

observată și supravegheată tot timpul Sheeana. Odrade știuse despre aceste tehnici speciale de observație încă de la cea mai fragedă vârstă. În definitiv, era una dintre marile atracții ale Bene Gesseritului, genul de lucru care te făcea să-ți dorești să stăpânești și tu asemenea talente ezoterice. Nu încăpea îndoială că Sheeana nutrea, și ea, aceeași dorință. Era visul oricărei postulante: *Astfel de lucruri mi-ar putea fi accesibile!*

Taraza se hotărî să vorbească:

– Și cam ce crezi tu c-ai dori de la noi, copilă?

– Aceleași lucruri pe care credeați dumneavoastră că le-ați dori când aveați vârsta mea, Maică Superioară.

Odrade își înăbuși un zâmbet. Simțul de nestăvilit al independenței care o caracteriza pe Sheeana alunecase la un pas de obrăznicie, lucru care nu-i putea scăpa lui Taraza.

– Crezi că asta-i cea mai bună utilitate pe care ai putea s-o dai darului vieții?

– Alta nu cunosc, Maică Superioară.

– Îți apreciez sinceritatea, dar te sfătuiesc să fii cu luare aminte la felul în care o folosești.

– Da, Maică Superioară.

– Ne datorezi deja foarte mult și ai să ne datorezi și mai mult, spuse Taraza. Să nu uiți asta. Darurile noastre nu revin tocmai ieftin.

Biata Sheeana n-are nici cea mai mică idee de prețul pe care va trebui să-l plătească pentru aceste daruri, gândi Odrade.

Comunitatea Surorilor nu-și lăsa niciodată adeptele să uite ce-i datorau și ce trebuia să restituie. Și nu cu dragoste puteai să te achiți. Dragostea, afecțiunea... erau periculoase, iar Sheeana începea deja să învețe acest lucru. *Darul vieții?* Odrade simți începutul unui fior pe șira spinării. Se grăbi să-l contracareze, dregându-și glasul.

Mai sunt eu, oare, în viață? Poate că am murit, atunci, când m-au luat de

la Mama Sibia. Eram în viață acolo, în casa aceea, dar am continuat să trăiesc și după ce Surorile au venit să mă ia?

– Poți să te retragi acum, Sheeana, spuse Taraza.

Sheeana se răsuci pe călcâie și părăsi odaia, nu însă fără a-i da timp lui Odrade să observe zâmbetul reținut care-i înflorise pe buze. Sheeana înțelesese că reușise la examenul Maicii Superioare.

După ce ușa se închise în urma fetiței, Taraza spuse:

– Ai semnalat talentul ei înnăscut în folosirea Glasului. Acum am auzit și eu, firește. E, într-adevăr, remarcabil.

– Se controlează însă cu grijă. A învățat să nu și-l încerce pe noi.

– Ce perspective întrevezi, Dar?

– Poate, cândva, o Maică Superioară cu aptitudini extraordinare.

– Nu *prea* extraordinare?

– Asta rămâne de văzut.

– Crezi că ar fi în stare să ucidă pentru noi?

Odrade nu-și ascunse surprinderea.

– Acum?

– Evident.

– Ghola-ul?

– Teg ar refuza să o facă, spuse Taraza. Chiar și în ceea ce-o privește pe Lucilla am îndoieli. Rapoartele lor demonstrează fără tăgadă că ghola-ul e capabil să făurească legături puternice de... de afinitate.

– Cam ca și mine?

– Nici măcar Schwangyu nu s-a dovedit total imună.

– Unde e țelul nobil dintr-un asemenea act? întrebă Odrade. Nu

tocmai în legătură cu astfel de lucruri ne-a pus în gardă Tiranul prin...

– Tiranul? Nu s-a sfiit să ucidă el însuși, de multe ori!

– Și a plătit pentru asta.

– Plătim pentru tot ce luăm, Dar.

– Chiar și pentru o viață?

– Nu uita nicio clipă, Dar, că o Maică Superioară poate lua orice decizie care se impune pentru a asigura supraviețuirea Comunității.

– Prea bine, rosti Odrade. Ia ce vrei și pregătește-te să plătești.

Era singurul răspuns potrivit, dar el fu de natură să întărească acea nouă vigoare pe care o resimțea înlăuntrul ei, acea libertate de a reacționa așa cum credea ea de cuviință, într-un nou univers, independent. Care era obârșia acestei tenacități? Cruda condiționare impusă de Bene Gesserit? Propriile ei origini Atreides? Nu încerca să se amăgească spunându-și că era vorba de hotărârea subită de a nu mai urma niciodată preceptele morale inoculate de altcineva decât ea însăși. Stabilitatea interioară pe care se sprijinea în clipa de față nu avea nimic de-a face cu morala. Nici cu vreo formă oarecare de vitejie. Acestea nu erau niciodată motive suficiente în sine.

– Semeni uimitor cu tatăl tău, spuse Taraza. De obicei, mama e cea care insuflă curajul, dar cred că în cazul tău este meritul tatălui.

– Miles Teg este un bărbat de un curaj exemplar, însă am senzația că simplifici lucrurile în mod excesiv.

– Tot ce se poate. Până acum însă, nu m-am înșelat niciodată în ceea ce te privește. Dar, și asta încă de pe vremea când eram amândouă simple postulante, pe băncile școlii.

Știe! își spuse Odrade.

– N-are niciun rost să intrăm în detalii, zise cu voce tare.

Și gândi: *Totul se datorează, deopotrivă, caracterului înnăscut și modului*

în care am fost educată, formată, condiționată... exact ca și ea, de altfel. Dar și Tar...

– E vorba de o caracteristică a liniei Atreides, pe care n-am analizat-o încă în întregime, spuse Taraza.

– Nu de un accident genetic?

– Câteodată mă întreb dacă am înregistrat măcar un singur asemenea accident, de la Tiran încoace.

– Crezi că a fost capabil să privească, din citadela sa, peste milenii, pentru a ne vedea în acest moment? întrebă Odrade.

– Cât de departe trebuie să te întorci în timp pentru a găsi rădăcinile? replică Taraza.

– Mi-ar plăcea să știu, spuse Odrade, ce se întâmplă, de fapt, când o Maică Superioară îi ordonă unei Maestre Geneticiene: „Aranjează astfel încât persoana cutare să se împerecheze cu persoana cutare."

Taraza o privi cu un surâs înghețat. Odrade se simți brusc ridicată pe creasta unui val, împinsă cu violență în noul univers ce se deschidea înaintea ei.

Taraza vrea răzvrătirea mea! Vrea ca eu să-i fiu adversară!

– Dorești să stai de vorbă cu Waff, acum? întrebă.

– Mai întâi aș vrea să cunosc părerea ta despre el.

– Vede în noi mijlocul suprem de realizare a „Accesiunii tleilaxu". Suntem darul făcut de Dumnezeu poporului său.

– Au așteptat vreme îndelungată să se întâmple asta, murmură Taraza. Au fost în stare să se ascundă atâtea și atâtea milenii!

– Tleilaxu au aceeași concepție despre timp ca și noi, încuviință Odrade. Mai ales asta m-a ajutat să-l conving pe Waff că împărtășim Marea lor Credință.

– Dar de ce toate stângăciile lor? Nu sunt proști.

– Ca să ne abată atenția de la modul în care foloseau în realitate procesul de creare a ghola-ilor. Cine și-ar fi închipuit că niște proști sunt capabili de așa ceva?

– Și ce au creat până la urmă? Numai *imaginea* prostiei malefice?

– Cine face prea mult timp pe prostul ajunge să se prostească de-a binelea. După cum, perfecționând neîncetat puterea de imitație a Dansatorilor-Fețe, în final...

– Orice-ar fi, trebuie să-i pedepsim. Asta e cât se poate de clar. Poți să trimiți după el acum.

Odrade dădu ordinul necesar. În timp ce așteptau, Taraza declară:

– Planul de educație a ghola-ului luase deja o întorsătură proastă înainte de fuga lor din Citadela de pe Gammu. Ghola-ul și-a devansat toți instructorii, învățând lucruri care nu-i erau decât sugerate, și asta într-un ritm care n-a încetat să se accelereze în mod alarmant. Cine știe la ce nivel va fi ajuns până acum?

Istoricii exercită o mare putere și unii dintre ei știu asta. Ei recreează trecutul, modelându-l după propriile lor interpretări. Astfel, modifică și viitorul.

Leto II
„Vocea de la Dar-es-Balat“

În lumina cenușie a zorilor, Duncan își urma călăuza aproape în fugă. Omul părea, poate, în etate, dar era la fel de sprinten ca o gazelă și s-ar fi zis că nu știa ce-i oboseala.

Nu trecuseră decât câteva minute de când își scoseseră ochelarii de vedere nocturnă. Duncan se descotorosise de ei cu plăcere. Tot ce nu intra în câmpul ochelarilor era negru sub lumina plăpândă a stelelor, ce se filtra prin rămurișul de deasupra lor. De o parte și de alta, peisajul defila parcă în mod sacadat – când un hățiș de tufe galbene, când doi copaci cu scoarța argintie, când un zid de piatră cu o poartă din plastoțel protejată de scintilația albăstruie a unui scut energetic... Apoi un pod arcuit, din rocă nativă, numai verde și negru sub tălpile lor. Și, în cele din urmă, o intrare în formă de arcadă, din piatră albă, șlefuită. Toate aceste construcții păreau foarte vechi și costisitoare, întreținute cu prețul unor reparații manuale la fel de costisitoare.

Duncan n-avea nici cea mai mică idee unde se afla. Era un teren care nu-i evoca nici una din amintirile despre vechiul Giedi Prim.

Zorii îi găsiră străbătând o potecă de animale, ascunsă sub arborii și tufișurile de pe versantul unei coline. Urcușul devenea din ce în ce mai abrupt. Din vreme în vreme, câte o spărtură printre copacii din stânga lor îngăduia să se întrevadă o vale. Un plafon gros de ceață stătea de strajă în fața cerului, disimulând distanțele și

împrejurându-i tot mai îndeaproape, pe măsură ce urcau. Treptat, lumea lor devenea un loc din ce în ce mai restrâns, rupt de mai vastul univers exterior.

Când se opriră pentru câteva clipe – nu pentru a se odihni, ci ca să asculte pădurea din jurul lor –, Duncan examină cu atenție peisajul încununat de ceață care-i înconjura. Se simțea dislocat, smuls dintr-o lume care poseda un cer și o deschidere spre alte planete.

Deghizarea lui era cât se poate de simplă: haine groase de iarnă, croite după moda tleilaxu, și pernițe de plastic aplicate pe obraji pentru a-i rotunji fața. Părul negru și cârlionțat îi fusese întins cu ajutorul unui produs chimic aplicat la cald, apoi vopsit blond și ascuns sub o bonetă neagră cu cozoroc. Cei care se ocupaseră de el îi răseseră pubisul. Când se privise în oglinda pe care i-o puseseră în față, abia dacă se recunoscuse.

Un mârșav tleilaxu!

Persoana care dirijase această transformare era o femeie bătrână cu ochi verzi-cenușii, strălucitori.

– Acum ești un Maestru tleilaxu, îl instruise ea. Numele tău e Wose. O călăuză te va conduce până la următoarea etapă. Poartă-te cu ea ca și când ar fi un Dansator-Față, dacă vă întâlniți cu persoane străine. În rest, fă exact ce-ți va spune.

Îl scoseseră din refugiul subteran printr-o galerie întortocheată, cu tavanul și pereții acoperiți de alge verzi, mirosind înțepător. Când îl împinseseră în noaptea înghețată și spuzită de stele, se pomenise în brațele întinse ale unui om cu fața invizibilă, încotoșmănat în haine vătuite. În spatele lui Duncan, o voce șoptise:

– Uite-l, Ambitorm. Condu-l mai departe.

Călăuza rostise cu un accent gutural:

– Să te ții după mine.

Apoi agățată o coardă de centura lui Duncan, îi dăduse ochelarii de noapte și, întorcându-se, o luase din loc, smucind o singură dată coarda.

Duncan înțelesese imediat la ce servea legătura. Nu era menită să-l țină aproape de călăuza sa. Putea să-l vadă foarte bine pe acest Ambitorm, cu ochelarii speciali. Nu, coarda avea rostul de a-l culca repede la pământ în caz de pericol. Prevenea întârzierea executării unei comenzi.

O bună bucată de vreme, în noapte, traversară, când într-o parte, când în alta, o mulțime de mici cursuri de apă cu malurile tivite de gheață. Lumina lunilor lui Gammu nu răzbătea decât în răstimpuri printre coroanele arborilor. Într-un târziu ajunseră pe coama unui muncel de unde vederea cuprindea o regiune pustie, presărată cu tufe pe care stratul de chiciură le făcea să scânteieze stins sub clarul de lună. Coborâră într-acolo. Tufele, care aveau aproape de două ori înălțimea călăuzei, formau bolți deasupra unor poteci noroioase, croite de animale, doar cu puțin mai largi decât galeria prin care trecuse Duncan la începutul acestui periplu. Era ceva mai cald aici, ca și când sub picioarele lor s-ar fi aflat un strat gros de compost. Aproape niciun pic de lumină nu ajungea pe solul spongios, așternut cu vegetație în descompunere. Duncan respira un aer înăbușitor, cu un miros pregnant de mucegai. Ochelarii nu-i dezvăluiau, de o parte și de alta, decât un zid de vegetație, aparent nesfârșit. Coarda care-l unea cu Ambitorm era o legătură fragilă, într-o lume străină.

Ghidul lui refuza orice conversație. Răspunsese „da“ când Duncan îl întrebase dacă Ambitorm era numele său adevărat, apoi adăugase: „Nu mai vorbi.“

Drumul prin noapte era un prilej de frământări pentru Duncan. Nu-i plăcea să rămână claustrat cu propriile lui gânduri. Amintirile despre Giedi Prim erau persistente. Locurile pe care le străbăteau nu semănau câtuși de puțin cu cele pe care le cunoscuse în tinerețea sa pre-ghola. Se întreba cum făcea Ambitorm pentru a găsi calea în acest labirint. Cărările deschise de animale prin hățiș păreau, toate, la fel.

Ritmul susținut, dar monoton, al înaintării lor lăsa timp gândurilor lui Duncan să rătăcească.

Trebuie să le îngădui Surorilor să se folosească de mine? Am vreo datorie față de ele?

Și se gândi la Teg, al cărui ultim act de rezistență eroică le îngăduise, Cucernicei Maici Lucilla și lui, să se salveze.

Același lucru l-am făcut și eu pentru Paul și Jessica.

Se simțea legat de Teg și, de aceea, acum îl încerca o mare mâhnire. Teg era leal trup și suflet Comunității Surorilor.

A cumpărat propria mea lealitate prin acel ultim act vitejesc?

Atreizi blestemați!

Solicitarea fizică a acestui marș nocturn îi îngăduia să dobândească o mai mare familiaritate cu noul său trup. Ce tânăr era acest trup! Un simplu efort de aducere aminte și putea să retrăiască acea ultimă clipă a vieții sale pre-ghola. Simțea sabia sardaukarului izbindu-l în creștet – o explozie de lumină și durere. Certitudinea morții lui iminente, apoi... nimic, până în momentul când se pomenise în fața lui Teg, în non-globul Harkonnen.

Darul unei noi existențe. Era mai mult decât un dar, sau mai puțin? Atreizii îi cereau din nou plată.

Câtva timp, înainte de-a se crăpa de ziuă, Ambitorm îl conduse prin albia unui pârâu îngust care îi îngheță picioarele în ciuda cizmelor impermeabile și termoizolante ale costumației sale tleilaxu. Oglinda uleioasă a apei reflecta lumina argintie, cernută de tufe, a lunii care apunea în fața lor.

Prima geană de lumină a zilei îi surprinse în clipa în care apucau pe poteca mai largă, ce urca panta colinei sub acoperământul copacilor. Cărarea îi scoase pe o cornișă stâncoasă, la poalele unei creste cu piscuri zimțate. Ambitorm îl trase pe Duncan îndărătul unui paravan de tufe uscate, cu vârfurile năclăite de zăpadă murdară, adusă de vânt, și desprinse coarda care-i unea. Chiar în fața lor se vedea o adâncitură în peretele stâncii. Nu era tocmai o grotă, dar Duncan observă că ar fi putut oferi oarece adăpost dacă vântul nu se apuca să sufle prea tare pe deasurpa tufelor din spatele lor. Oricum, sub bolta acelui intrând pământul nu era acoperit de zăpadă.

Ambitorm intră în văgăună și, aplecându-se, îndepărtă cu mișcări

precaute un strat de pământ înghețat și câteva pietre plate care astupau o gaură. Vârî mâna și scoase un obiect negru, de formă cilindrică, deasupra căruia începu să trebăluiască.

Duncan se lăsă pe vine lângă peretele adăpostului și-l privi cu atenție pe cel care-l călăuzise toată noaptea. Ambitorm avea o față scofâlcită, cu pielea smeadă și tăbăcită. Dar, trăsăturile lui ar fi putut să fie cele ale unui Dansator-Față. Riduri adânci îi marcau comisurile buzelor subțiri și-i brăzdau fruntea lată. Două pliuri coborau de o parte și de alta a nasului plat, încadrând o bărbie îngustă, despicată. Toată fața sa era încrețită și zbârcită de timp.

Mirosuri apetisante începură să se ridice din cilindrul negru aflat în fața lui.

– O să mâncăm aici și o să așteptăm un pic înainte de a porni mai departe, spuse Ambitorm.

Se exprima într-o galach arhaică, dar cu pronunție guturală pe care Duncan n-o mai auzise niciodată, accentuând în mod ciudat vocalele adiacente. Venea Ambitorm din Dispersie sau era originar de pe Gammu? Fără doar și poate că se produseseră multe modificări lingvistice în imensul interval de timp scurs din epoca Dunei și a lui Muad'Dib. De altfel, Duncan își dădea seama acum că toți cei cu care avusese de-a face la Citadela Gammu, inclusiv Teg și Lucilla, vorbeau o limbă galach simțitor diferită de cea pe care o învățase el în copilăria sa pre-ghola.

– Ambitorm, murmură el. E un nume de pe Gammu?

– Tu să-mi spui Tormsa, răspunse călăuza.

– E un diminutiv?

– Este numele cu care trebuie să mi te adresezi tu.

– Dar ceilalți de ce te-au numit Ambitorm?

– Pentru că așa le-am spus eu că mă cheamă.

– De ce să...

– Ai trăit sub Harkoneni și n-ai învățat niciodată să-ți schimbi identitatea?

Duncan rămase tăcut. Asta era? O altă formă de deghizare? Ambi... Tormsa nu-și schimbase înfățișarea. Tormsa... Era un nume tleilaxu?

Ghidul îi întinse o cană aburindă.

– O băutură care o să te întremeze, *Wose*. Dă-o pe gât repede. Îți va ține de cald.

Duncan luă cana și o strânse în ambele mâini. *Wose... Wose și Tormsa. Un Maestru tleilaxu și însoțitorul său Dansator-Față.*

Înălță cana spre Tormsa, într-un gest străvechi al camarazilor de arme Atreides, apoi o duse la buze. Ardea! Dar lichidul îl încălzi instantaneu, de la prima sorbitură. Avea un gust ușor dulceag, cu o puternică aromă vegetală. Suflă în el și, imitându-l pe Tormsa, bău restul din câteva înghițituri.

Ciudat că nu mă tem de-o otravă sau de vreun drog, gândi el. Dar acest Tormsa și tovarășii lui din ajun păreau să poarte, cumva, pecetea Basharului. Gestul frățesc adresat unui camarad de luptă îi venise spontan.

– Pentru ce îți riști viața în felul ăsta? întrebă el.

– Îl cunoști pe Bashar și mai pui o asemenea întrebare?

Duncan amuți, stingherit.

Tormsa se aplecă în față și luă cana din mâinile lui. O clipă mai târziu, orice urmă a micului lor dejun dispăruse sub camuflajul de pietre și pământ înghețat.

Prezența acestor provizii, aici, făcea dovada unei pregătiri minuțioase, își spuse Duncan. Se răsuci, rămânând ghemuit, și privi ceața care plutea încă dincolo de tufele ce mascau ascunzătoarea lor. Ramuri desfrunzite întretăiau peisajul cu formele lor bizare. Sub ochii lui Duncan, negura începu să se ridice și să se destrame încet, dezvăluind contururile neclare ale unui oraș, la capătul îndepărtat al văii.

Tormsa se apropie și, ghemuindu-se lângă el, spuse:

– Un oraș foarte vechi. Fostă fortăreață Harkonnen. Privește-l bine. La noapte vom fi acolo.

Îi strecură lui Duncan un mic monoscop. Duncan duse instrumentul la ochiul stâng și încercă să-i focalizeze oleobiectivul. Mecanismul de reglaj însă nu-i era deloc familiar, nu semăna câtuși de puțin cu cele pe care le cunoscuse în tinerețea sa pre-ghola sau cu cele pe care avusese prilejul să le vadă la Citadelă. Luă monoscopul de la ochi și-l examină pe toate părțile.

– Ixian? întrebă el.

– Nu. Fabricat de noi.

Tormsa întinse mâna și arătă două butoane minuscule la un capăt al cilindrului negru.

– Mod lent, mod rapid. Apasă la stânga pentru apropiere, la dreapta pentru a reveni.

Duncan ridică din nou monoscopul în dreptul ochiului.

Fabricat de noi... Care „noi“?

O apăsare pe butonul „rapid“ și imaginea se clarifică dintr-odată. Punctulețele negre se mișcau în oraș. Oameni! Mări grosismentul. Punctele deveniră păpuși mititele. Acum, când avea scara, Duncan își dădu seama că orașul de la capătul văii era gigantic... Și mult mai îndepărtat decât crezuse. Un enorm edificiu paralelipipedic se înălța, izolat, în centrul orașului. Vârful construcției se pierdea în pâclă. Dar...

Duncan recunoscu brusc locul. Împrejurimile se schimbaseră, însă acea uriașă structură centrală era întipărită pentru totdeauna în memoria lui.

Câți dintre noi au pierit în gaura aia de iad?

– Nouă sute cincizeci de etaje, rosti Tormsa văzând ce captase atenția lui Duncan. Patruzeci și cinci de kilometri lungime, treizeci de

kilometri lățime. Totul din plastoțel și plaz blindat.

– Știu, făcu Duncan luând instrumentul de la ochi și înapoindu-l. Se numea Baronia.

– Ysai.

– Așa-i zice astăzi, spuse Duncan. Dar eu îl cunosc sub câteva nume diferite.

Duncan respiră adânc de mai multe ori, pentru a-și reprima vechile simțăminte de ură. Toți oamenii aceia erau morți de mult. Doar edificiul rămăsese. Și amintirile. Scrută orașul din jurul enormei construcții. Impresia generală era cea a unei iepurării lăbărțate peste măsură, presărate cu spații verzi, delimitate de ziduri înalte. Reședințe private înconjurate de parcuri, precizase Teg. Iar monoscopul dezvăluise prezența a numeroase santinele patrulând pe meterezele zidurilor.

Tormsa scuipă în fața lui, cu obidă.

– Bârlog Harkonnen, mârâi.

– Anume construit pentru a-i face pe oameni să se simtă mărunți, zise Duncan.

– Mărunți și neputincioși, întări Tormsa.

Ghidul său devenise dintr-odată aproape limbut, constată Duncan.

De mai multe ori, în cursul nopții, nesocotise recomandarea lui Tormsa și încercase să înnoade o conversație.

– Ce fel de animale au croit potecile astea?

Era o întrebare pe care ți-o puneai în mod logic când străbăteai cărări purtând în mod vădit urme de animale, ba chiar păstrând și mirosul acru, de sălbăticiuni.

– Nu mai vorbi! șuierase Tormsa.

Ceva mai târziu, Duncan voise să știe pentru ce nu puteau să-și

procure un mijloc de locomoție oarecare, ca să se deplaseze mai repede. Chiar și un vehicul de sol ar fi fost preferabil acestui marș obositor prin hățișuri unde toate drumurile semănau între ele.

Tormsa se oprise brusc într-un loc în care pătrundea o rază de lună și-l privise pe Duncan de parcă cel ce i se dăduse în grijă își pierduse subit mințile.

– Vehiculele pot fi urmărite!

– Și dacă mergem pe jos nu ne poate urmări nimeni?

– Următorii ar trebui să meargă și ei pe jos. Iar aici ar fi uciși în câteva clipe. Ei știu asta.

Ce locuri stranii! Primitive!

La adăpostul Citadelei Bene Gesserit, Duncan nu realizase natura planetei înconjurătoare. Mai târziu, în interiorul non-globului, fusese complet rupt de lumea exterioară. Se afla în posesia tuturor amintirilor sale de ghola și pre-ghola, dar cât de inutile i se păreau ele în actualele împrejurări! Totuși, dacă stătea să se gândească bine, existaseră unele indicii. Era limpede că Gammu nu poseda decât un control meteorologic rudimentar. Pe de altă parte, Teg îi spusese că monitoarele orbitale care păzeau planeta de orice atac erau dintre cele mai perfecționate.

Totul pentru protecție, al naibii de puțin pentru o viață tihnită! În această privință, era ca pe Arrakis.

Rakis, se corectă el în gând.

Teg. Supraviețuise bătrânul Bashar? Era prizonier? Ce însemna să fii capturat, pe această planetă și în această epocă? În vremurile de demult ale Harkonnenilor însemnase căderea în cea mai crâncenă robie. Burzmali și pe Lucilla... Brusc, se întoarse spre Tormsa.

– Îi vom regăsi pe Burzmali și Lucilla în oraș?

– Dacă reușesc să ajungă.

Duncan coborî privirea și-și examină costumația. Era o deghizare

suficientă? Un Maestru tleilaxu și însoțitorul său? Toată lumea avea să-l ia pe Tormsa drept Dansator-Față, fără îndoială. Și toată lumea știa că Dansatorii-Fețe erau periculoși.

Pantalonii bufanți erau confecționați dintr-un material pe care nu-l mai văzuse niciodată. La pipăit, dădea impresia de lână, dar Duncan își dădea seama că era o țesătură artificială. Când o umezea cu salivă, aceasta nu adera, și nici mirosul nu era cel de lână. Degetele lui detectau o uniformitate a texturii pe care n-ar fi putut s-o prezinte nicio stofă naturală. Cizmele înalte și moi, precum și boneta erau din același material. Hainele păreau largi și umflate în tot locul, cu excepția gleznelor. Dar nu erau matlasate.

Perfecta lor izolație se datora unui artificiu de fabricație care reținea aerul între straturile materialului. Culoarea lor era un amestec marmorat de gri și verde, excelent pentru camuflaj.

Tormsa purta veșminte identice.

– Cât vom mai zăbovi aici? întrebă Duncan.

Tormsa scutură din cap pentru a-i cere să tacă. Stătea în șezut, cu brațele împreunate în jurul picioarelor îndoite, cu bărbia sprijinită pe genunchi și cu ochii ațintiți în depărtarea văii.

În cursul peregrinării lor nocturne, Duncan apreciase comoditatea remarcabilă a vestimentației. În afara momentului când merseseră prin apa rece ca gheața, picioarele îi rămăseseră calde, fără însă a se încălzi excesiv. Pantalonii, cămașa și jacheta lăsau întreagă libertatea mișcărilor și nu iritau câtuși de puțin pielea.

– Cine confecționează îmbrăcămintea asta? întrebase el.

– Noi, mormăise Tormsa. Taci!

Răspunsurile lui îi aminteau de cele pe care le primise deseori de la Cucernicele Maici din Citadelă, înainte de a-și redobândi memoria pre-ghola. Ele însemnau, de fapt: „Nu-i treaba ta.“

Brusc, Tormsa își dezdoi picioarele și-și îndreptă spatele. Părea mult mai destins. Se întoarse spre Duncan.

– Prieteni din oraș semnalizează că sunt patrule de cercetare deasupra.

– Toptere?

– Da.

– Ce facem?

– Tu trebuie să faci ce fac eu și nimic altceva.

– Văd că stai liniștit, așezat în fund!

– Pentru moment. Curând însă vom coborî în vale.

– Dar cum o să...

– Pentru a traversa un teren ca ăsta trebuie să te identifici cu animalele care hălăduiesc pe cuprinsul lui. Să le observi urmele și să vezi cum se deplasează – cum merg și cum se întind pe pământ pentru a se odihni.

– Dar cercetașii nu-s în stare să deosebească...

– Dacă animalele pasc, imiți mișcările păscutului lor. În caz că se apropie un topter, continui să faci exact ce făceai, ca orice animal. Cercetașii zboară foarte sus. Din fericire pentru noi. Nu au cum să distingă între un animal și un om dacă nu coboară la mică înălțime.

– Și n-or să...

– Se bizuie pe aparatele lor și pe mișcările pe care le detectează. Sunt indolenți. Zboară la mare altitudine. În felul ăsta cercetările merg mai repede. Se bazează pe priceperea lor de a citi indicațiile instrumentelor și de a ști să deosebească o prezență umană de cea animală.

– Deci, dacă ne vor lua drept animale sălbatice, își vor vedea mai departe de drum?

– În cazul că vor avea îndoieli, vor mai face o trecere. Nu trebuie să ne schimbăm, cu niciun chip, felul de a ne mișca după ce vor fi

trecut o dată pe deasupra noastră și ne vor fi examinat.

Fusese un discurs lung pentru taciturnul Tormsa. Îl studie cu atenție pe Duncan înainte de a întreba:

– Ai înțeles?

– Cum o să-mi dau seama că suntem examinați?

– O să simți furnicături în stomac. Ca și când ai fi băut ceva care nu-i pentru om.

Duncan dădu din cap.

– Detectoare ixiene.

– Nicio grijă, zise Tormsa. Animalele de aici sunt obișnuite cu asta. Uneori se opresc, dar numai pentru o clipă, apoi își văd mai departe de treabă ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ceea ce, pentru ele, chiar așa și este. Numai nouă ni s-ar putea întâmpla ceva neplăcut.

Tormsa se ridică în picioare.

– Acum o să coborâm în vale, rosti el. Ține-te după mine. Fă exact ce fac eu și nimic altceva.

Duncan se luă după călăuza sa și, curând, se aflară din nou sub acoperământul copacilor. Își dădea seama că la un moment dat, în cursul nopții trecute, începuse să accepte rolul pe care alții i-l rezervaseră în planurile lor. O răbdare nouă o luase înaintea oricăror alte gânduri ale sale. Și mai era și un soi de excitație, stimulată de curiozitate.

Ce fel de univers luase naștere din epoca Atreizilor?

Gammu... Ce loc straniu devenise Giedi Prim!

Încet, dar în mod distinct, i se dezvăluiau tot mai multe lucruri și fiecare dintre ele îi deschidea noi perspective. Începea să întrevadă formele unor scheme. Într-o zi, își spunea el, nu va mai fi decât o singură schemă și atunci va ști pentru ce fusese înviat din morți.

Da, totul era o problemă de uși care trebuiau deschise. Deschideai o ușă și ea te ducea într-un loc în care descopereai alte uși. Aici, alegeai una și examinai cu grijă tot ce îți dezvăluia ea. Uneori, erai nevoit să încerci toate ușile: dar cu cât deschideai mai multe, cu atât mai sigur deveneai de următoarea pe care trebuia s-o deschizi. În cele din urmă, una dintre uși te aducea într-un loc pe care-l recunoșteai. Și, atunci, puteai să-ți spui, ușurat: „Ahhh, asta explică totul!“

– O patrulă, șuieră Tormsa în clipa aceea. Suntem animale care pasc.

Se întinse spre un tufiș din apropiere și rupse o rămurică.

Duncan îl imită.

„Trebuie să domnesc prin forța privirii și a ghearelor – asemenea șoimului printre păsările inferioare.“

„Declarație Atreides“
(Ref. Arhivele B.G.)

În revărsat de zori, Teg ieși din spatele paravânturilor ce mărgineau o mare arteră de circulație. Drumul era o magistrală plată și foarte largă, cu partea carosabilă ranforsată și curățată de orice viață vegetală. Teg estimă că avea zece benzi, destinate atât vehiculelor cât și pietonilor. La ora aceasta, traficul era aproape în întregime pietonal.

Își scuturase cu grijă praful de pe haine și se asigurase încă o dată că nu purtau nici un fel de însemne distinctive. Părul lui cărunt nu era pe cât de îngrijit ar fi vrut, dar nu avusese alt pieptene decât degetele.

Circulația pe șosea se făcea către Ysai, situat la câteva zeci de kilometri, în partea cealaltă a văii. Dimineața era senină și o briză ușoară îi sufla în față lui Teg, în direcția mării aflate departe, în spatele lui.

În cursul nopții, ajunsese la un fel de compromis delicat cu noile sale percepții. Informații scurte fulgerau în strania lui vedere secundă: cunoașterea evenimentelor din jurul său înainte ca acestea să se producă, senzația de a ști întocmai unde trebuia să pună piciorul pentru a face următorul pas... Și altele. Iar îndărătul lor, reacția ce se putea declanșa în orice clipă pentru a-i conferi o rapiditate care, în mod normal, era incompatibilă cu o ființă din carne și oase. Rațiunea nu putea să explice fenomenul. Teg avea impresia că mergea într-un echilibru precar pe tăișul unui brici.

Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să înțeleagă ce i se întâmplase sub influența sondei T. Era o experiență similară cu cea a Cucernicelor Maici când îndurau agonia mirodeniei? Nu simțea însă nici un fel de cumul al unor Alte Memorii ivite din trecutul său ancestral. Și nu credea că Surorile erau capabile să facă tot ce putea face el. Dubla vedere care-i îngăduia să anticipeze fiecare mișcare din raza percepțiilor lui imediate părea a fi o nouă formă de cunoaștere a realității.

Profesorii săi mentați îl asiguraseră întotdeauna că exista un gen de adevăr viu pe care recursul la faptele obișnuite nu-l putea demonstra. El se afla câteodată, spuneau ei, în fabule sau în poezie și, deseori, era contrar dorințelor conștiente.

„Este experiența cea mai greu de admis pentru un mentat“, susțineau ei.

Teg avusese mereu rezerve în privința acestei aserțiuni, dar acum se vedea obligat s-o accepte. Sonda T îl făcuse să treacă pragul unei noi realități.

Nu știa de ce alesese tocmai acest moment pentru a ieși din ascunziș, în afara faptului că putea să se insereze astfel într-un flux uman plauzibil.

Cea mai mare parte a forfotei de pe șosea era făcută de zarzavagii care trăgeau după ei coșuri mari cu legume și fructe. Coșurile pluteau pe suspensii rudimentare. Vederea atâtor merinde îi pricinui lui Teg junghiuri de foame, pe care însă își dădu silința să le ignore. Prin prisma experienței dobândite pe planete și mai primitive, în cursul îndelungatei lui cariere în slujba Bene Gesseritului, asimila activitatea acestor zarzavagii cu cea a unor țărani ducând de căpăstru vite de povară. Traficul pedestru era însă șocant prin ciudatul său amestec de arhaic și modern – fermieri mergând pe jos, ducându-și spre vânzare la oraș produsele, prin intermediul unor mijloace tehnice absolut banale. Dacă făceai abstracție de suspensii, scena aceasta evoca o zi asemănătoare din trecutul cel mai îndepărtat al omenirii. La urma urmelor, un animal de tracțiune era un animal de tracțiune, chiar dacă provenea de pe linia de montaj a unei uzine ixiene.

Făcând apel la noua sa vedere secundă, Teg alese unul dintre acești fermieri, un om îndesat și negricios, cu trăsături butucănoase și mâini mari, pline de bătături. Omul mergea cu un aer hotărât și sigur de sine, remorcând opt coșuri uriașe încărcate cu pepeni galbeni al căror parfum era un supliciu pentru stomacul înfometat al lui Teg. Basharul își potrivi pasul după cel al țăranului și așteptă câteva minute înainte de a-l întreba:

– Ăsta-i cel mai bun drum spre Ysai?

– E cale lungă până la Ysai, răspunse omul cu o voce guturală în care răzbătură intonații prudente.

Teg aruncă o privire peste umăr, către coșurile încărcate.

Fermierul îl privi pieziș.

– Le ducem la un centru de comerț cu ridicata, spuse el. Alții le vor transporta de acolo la Ysai.

Teg observă că, în timp ce vorbeau, omul îl condusese (aproape împinsese) spre marginea șoselei. Îl văzu privind repede înapoi, pe urmă smucindu-și ușor capul, arătând înainte. Alți trei țărani se adunară împrejurul lor, închizându-i dintr-odată într-un zid de coșuri care-i ascundea de restul circulației.

Teg se încordă brusc. Ce aveau de gând? Totuși, nu simțea nicio amenințare. Dubla vedere nu-i semnala iminența niciunei violențe în imediata sa apropiere.

Un vehicul greu îi depăși în plină viteză. Teg nu-i percepu trecerea decât după mirosul gazelor de eșapament, curentul de aer care scutură coșurile, duduitul puternic al motorului și încordarea subită a oamenilor care-l înconjuraseră. Zidul de coșuri nu-i îngăduia să vadă nimic.

– Vă căutam ca să vă protejăm, Bashare, spuse omul de lângă el. Vă vânează o mulțime de inși, dar nici unul nu se află aici, printre noi.

Teg îl privi surprins.

– Am luptat cu toții sub comanda dumneavoastră, pe Renditai,

adăugă omul.

Teg înghiți în sec. *Renditai?* Îi trebuiră câteva clipe ca să-și amintească. Un conflict minor, în seria nesfârșită de confruntări violente și negocieri a carierei sale.

– Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc cum te cheamă, spuse el.

– Fiți bucuros că nu ne cunoașteți numele. E mai bine așa.

– Oricum, vă sunt recunoscător.

– Noi suntem cei fericiți că ni se oferă prilejul să plătim o părticică din ce vă datorăm, Bashare.

– Trebuie să ajung la Ysai.

– E un loc periculos.

– Pericolu-i pretutindeni.

– Ne-am închipuit că vreți să mergeți la Ysai. O să apară imediat cineva care o să vă asigure transportul pe ascuns. Ah, a și venit. Nu v-am văzut pe-aici, Bashare. N-ați fost aici.

Unul dintre fermieri luă la remorcă și marfa celui dintâi, în timp ce acesta îl ajuta pe Teg să treacă pe sub o frânghie de remorcaj pentru a-l împinge în interiorul întunecat al unui vehicul. Basharul abia avu timp să zărească o frântură de plastoțel lucios și plaz în momentul în care vehiculul încetini un pic pentru a permite operația. Portiera fu trântită cu putere și Teg se pomeni singur pe bancheta capitonată din spate a unui vehicul de sol. Mașina luă viteză, lăsând în urmă grupul de țărani. Geamurile din jurul lui Teg erau obscurizate, lăsând să se vadă doar un peisaj întunecat ce defila cu repeziciune. Șoferul era o siluetă învăluită în umbră.

Această primă ocazie, de când fusese capturat, de a se destinde într-un loc cald și confortabil aproape că îl îndemnă pe Teg să tragă un pui de somn. Nu percepea nicio amenințare. Trupul îl mai durea încă de pe urma caznelor la care îl supusese sonda T și a eforturilor supraomenești la care îl supuse el însuși după aceea.

Își spuse, totuși, că trebuia să rămână treaz și pregătit de orice.

Șoferul se aplecă lateral și vorbi peste umăr, fără să se întoarcă:

– De două zile vă tot caută, Bashare. Mulți sunt încredințați că ați părăsit deja planeta.

Două zile?

Paralizatorul și ce-i mai vor fi făcut pe urmă îl lăsaseră în stare de inconștiență mai multă vreme decât își închipuise. Gândul nu făcu decât să-i sporească senzația de foame. Încercă să citească prin intermediul centrilor vizuali indicația crono-ului implantat în craniul său, dar acesta continua să pâlpâie în gol, la fel cum se întâmplase de fiecare dată când voise să-l consulte, după tratamentul aplicat de sonda T. Percepția timpului și toate referințele lui din acest domeniu fuseseră profund alterate.

Vasăzică unii credeau că părăsise Gammu.

Nu întrebă cine erau cei care-l căutau. Tleilaxu și oameni din Dispersie participaseră la atacul de pe munte și la torturile ce urmaseră.

Examină cu de-amănuntul interiorul mașinii. Era unul dintre superbele vehicule de sol datând dinaintea Dispersiei. Purta toate semnele perfecțiunii tehnologice ixiene. Deși nu călătorise încă niciodată cu astfel de mașini, auzise despre ele. Anumiți restauratori le recuperau și le făceau ca noi, redându-le, cumva, acea veche impresie de calitate și rafinament. Teg auzise că asemenea vehicule erau descoperite, deseori, abandonate în locuri insolite: printre ruinele unor vechi clădiri părăsite, în tuneluri de canalizare, prin cotloane uitate ale cimitirelor de mașini sau în plin câmp.

Din nou, șoferul se aplecă ușor pentru a vorbi peste umăr:

– Aveți vreo adresă la care vreți să ajungeți, în Ysai, Bashare?

Teg trecu mental în revistă punctele de contact pe care le identificase în cursul primului său tur de inspecție pe Gammu și numi unul dintre ele.

– Cunoști zona?

– E un local în care lumea se adună mai mult la palavre și băutură, Bashare. Dar am auzit că se și mănâncă bine. Poate intra oricine, cu condiția să aibă destui bani.

Fără a ști ce-l îndemnase să facă această alegere, Teg declară:

– O să ne încercăm norocul.

Nu consideră necesar să-i spună șoferului că existau și saloane particulare la adresa respectivă.

Gândul mâncării îi provocă noi junghiuri în stomac. Brațele începură să-i tremure și avu nevoie de câteva minute pentru a-și recăpăta calmul. Activitățile din noaptea trecută îl secătuiseră aproape cu totul. Făcu ochii roată prin interiorul mașinii, întrebându-se dacă nu ascundea pe undeva ceva de mâncat și de băut. Renovarea fusese efectuată cu toată dragostea, dar nu descoperi niciun compartiment secret în care ar fi putut găsi ce căuta.

Mașinile de acest fel nu erau tocmai rare în anumite cartiere, știa acest lucru, însă numai cei foarte bogați și le permiteau. Cui îi aparținea aceasta? În niciun caz celui care o conducea acum. Omul avea toate caracteristicile unui șofer profesionist. Dar dacă această mașină fusese trimisă anume pentru a-l recupera pe el, însemna că alții știuseră unde se afla.

– S-ar putea să fim opriți și controlați? întrebă el.

– Nu cu mașina asta, Bashare. E proprietatea Băncii Planetare a Gammu-ului.

Teg absorbi informația în tăcere. Banca Planetară era pe lista punctelor de contact. Studiase cu grijă amplasamentele principalelor ei sucursale cu prilejul turului de inspecție. Gândul acesta îi readuse dintr-odată în minte responsabilitățile sale legate de paza ghola-ului.

– Tovarășii mei... rosti el șovăitor. Au reușit să...

– Alții se ocupă de treaba asta, Bashare. N-aș putea să vă spun.

– S-ar putea lua legătura cu...

– De îndată ce vom fi în siguranță, Bashare.

– Normal.

Teg se înfundă în perna banchetei și reîncepu să studieze interiorul vehiculului. Mașinile acestea erau construite, în principal, din plaz și plastoțel cvasiindestructibile. Amenajările și echipamentele erau, de obicei, cele ce se degradau odată cu trecerea timpului: tapiseria, ornamentațiile, electronica, sistemele de suspensie, învelișurile de protecție termică ale conductelor de turbopropulsie. Și mai cu seamă substanțele adezive, care sfârșeau prin a se deteriora, oricât de bine ar fi fost protejate și întreținute. Metalul avea o strălucire austeră, tapiseria se mula după forma trupului, cu un scârțâit discret, de lucru nou-nouț. Și mirosul! Acel miros de nedefinit al noului – un amestec de lac și piele fină, cu doar o undă de ozon provenită din funcționarea impecabilă a electronicii. Nici urmă însă de vreo aromă de mâncare!

– Cât mai avem până la Ysai? întrebă Teg.

– Cam o jumătate de oră, Bashare. Aveți vreun motiv să ne grăbim? N-aș vrea să atrag prea mult...

– Mi-e foarte foame.

Șoferul își aruncă privirea în dreapta și-n stânga. Nu se mai vedeau fermieri prin preajmă. Șoseaua era pustie, cu excepția a două containere grele de transport remorcate de-un tractor, pe banda din dreapta, și un camion mare care trăgea după el o mașină înaltă de recoltat fructe.

– Ar fi periculos să întârziem prea mult, zise șoferul, dar cunosc un loc unde cred c-ați putea mânca ceva în viteză, măcar o supă.

– Orice. N-am mâncat nimic de două zile și am depus o grămadă de efort fizic.

După câteva minute ajunseră la o intersecție și șoferul coti la stânga, pe un drum îngust, mărginit de conifere înalte, la intervale regulate. Apucară apoi pe o alee cu sens unic, printre copaci, și ajunseră în

dreptul unei clădiri joase din piatră neagră, cu un acoperiș de plaz negru. Ferestrele erau înguste și pe marginile lor scânteiau ștuțurile unui sistem de apărare cu aruncătoare de flăcări.

– O clipă, domnule, spuse șoferul.

Coborî, iar Teg îi văzu pentru prima oară fața: prelungă și slabă, cu un nas ascuțit și buze subțiri. Obrajii săi purtau urmele vizibile, ca niște arabescuri, ale unei operații de chirurgie plastică. Ochii aveau o strălucire argintie, vădit artificială. Omul îi întoarse spatele și intră în clădire. O clipă mai târziu, își făcu din nou apariția și veni să deschidă portiera lui Teg.

– Vă rog să vă grăbiți, domnule. Cel dinăuntru vă încălzește supa. I-am spus că sunteți bancher. Nu va fi nevoie de plată.

Solul era coperit cu o crustă subțire de gheață care pârâi sub pașii lui Teg. Basharul trebui să se aplece ușor pentru a trece pragul casei. Pătrunse într-un culoar întunecos, lambrisat, la capătul căruia se afla o odaie bine luminată. Mirosul de mâncare ce venea dintr-acolo îl atrase ca un magnet. Brațele reîncepură să-i tremure. O masă mică fusese așternută lângă o fereastră ce dădea spre o grădină împrejmuită și acoperită. Tufe încărcate de flori roșii ascundeau aproape cu totul zidul de piatră care delimita grădina. Panourile acoperitoare din serplaz scăldau locul într-o lumină artificială de vară. Teg se lăsă, recunoscător, pe singurul scaun aflat în fața mesei. Remarcă fața de masă albă, cu marginile gofrate. Tacâmul era o singură lingură de supă.

O ușă scârțâi ușor în dreapta și un bărbat scund și îndesat pătrunse în odaie, purtând un bol aburind. Omul avu o clipă de ezitare când îl văzu pe Teg, apoi se apropie de masă și depuse bolul în fața Basharului. Alarmat de ezitarea lui, Teg făcu un efort pentru a ignora aroma ispititoare ce urca spre nările sale și se concentră asupra personajului.

– E o supă bună, domnule. Am preparat-o chiar eu.

Vocea era artificială. Teg observă cicatricele de pe laturile maxilarului. Omul avea aerul unei vechi creaturi mecanice. Capul, cu un gât ca și inexistent, părea prins direct pe umerii masivi, brațele

dădeau impresia unor articulații nefirești la umeri și coate iar picioarele s-ar fi zis că se urneau doar din șolduri. Acum stătea nemișcat, dar când intrase pășise cu un mers ușor smucit, care confirma faptul că omul era făcut aproape numai din proteze. Expresia de suferință ce i se citea în ochi nu putea trece neobservată.

– Știu că nu-s prea chipeș, domnule, rosti el răgușit. Am fost nenorocit în explozia de la Alajory.

Teg nu știa de nicio explozie de la Alajory, dar nu încăpea îndoială că interlocutorul său presupunea că știe. Expresia „nenorocit", în schimb, era o acuzație interesantă împotriva Destinului.

– Tocmai mă întrebam dacă nu te cunosc de undeva, spuse Teg.

– Aici, nimeni nu cunoaște pe nimeni. Mâncați-vă supa. În casa asta n-aveți de ce vă teme.

Arătă cu capul spre extremitatea spiralată a unui detector silențios ce atârna din tavan și ale cărui luminițe indicau că nu existau otrăvuri în imediată apropiere.

Teg privi lichidul cafeniu din bolul aflat în fața sa. Conținea și bucățele de carne. Luă lingura, dar mâna în care o ținea îi tremura atât de tare, încât din două încercări nu izbuti s-o ridice nici măcar câțiva milimetri fără a-i vărsa aproape tot conținutul înapoi în bol.

O mână fermă îi prinse încheietura și vocea artificială îi șopti la ureche.

– Nu știu ce v-au făcut, Bashare, dar vă asigur că aici nimeni n-o să vă facă niciun rău, decât trecând peste cadavrul meu.

– Mă cunoști?

– Mulți ar fi gata să moară pentru dumneavoastră, Bashare. Dacă fiul meu mai este azi în viață, dumneavoastră v-o datorez.

Teg îl lăsă să-i conducă mâna. Altminteri n-ar fi reușit să înghită prima lingură. Lichidul era consistent, fierbinte și binefăcător. Curând, mâna încetă să-i mai tremure. Îi făcu semn omului să-i elibereze încheietura.

– Încă o porție, domnule?

Teg își dădu abia atunci seama că golise bolul. Fu tentat să răspundă afirmativ, dar șoferul îl rugase să se grăbească.

– Mulțumesc, dar trebuie să plec.

– N-ați fost aici, spuse omul.

Când fu din nou instalat confortabil pe bancheta moale a mașinii care rula în viteză pe șoseaua principală, Teg reflectă la curioasa impresie de ecou a cuvintelor de despărțire pe care le pronunțase omul „nenorocit". Fuseseră aceleași cu ale fermierului: „N-ați fost aici." Dădeau impresia unei formule uzuale și spuneau multe despre starea de spirit care domnea pe Gammu și schimbările ce interveniseră de la ultimul lui tur de inspecție.

Când intrară în cartierele periferice ale Ysaiului, Teg se întrebă dacă n-ar fi fost bine să încerce să se deghizeze în vreun fel. Omul „nenorocit" îl recunoscuse dintr-o privire.

– Unde mă caută Onoratele Matres în clipa de față? întrebă el.

– Peste tot, Bashare. Nu suntem încă în măsură să vă garantăm deplina securitate, dar ne organizăm. O să comunic celor în drept adresa la care am să vă las.

– Au explicat pentru ce mă vânează?

– Ele nu explică niciodată nimic, Bashare.

– De cât timp s-au infiltrat pe Gammu?

– De prea mult timp, Bashare. Se aflau deja aici când eu eram copil, și am apucat, ca baltern, războiul de pe Renditai.

Cel puțin o sută de ani, își spuse Teg. *Destul timp pentru a regrupa o mulțime de forțe în mâinile lor... dacă se putea da crezare temerilor lui Taraza.*

Și Teg le dădea crezare.

„Să nu te încrezi în nimeni care s-ar fi putut afla sub influența târfelor ălora“, îi spusese Taraza.

Totuși, Teg nu simțea nicio amenințare în situația sa actuală. Nu constata decât atmosfera de secret care domnea, în mod evident, în jurul lui. Nu încercă însă să obțină mai multe amănunte.

Pătrunseseră, acum, în inima orașului. Teg putea să întrevadă monolitul negru al străvechii Baronii Harkonnen printre golurile ocazionale dintre zidurile ce împrejmuiau vastele reședințe private. Mașina coti pe o stradă mărginită de prăvălioare heteroclite, în cea mai mare parte peticite cu materiale recuperate, care-și trădau originea prin nepotrivirea îmbinărilor și disparitatea culorilor. Firme și reclame ostentative proclamau că mărfurile din interior erau de cea mai bună calitate sau că serviciile oferite nu se puteau compara cu ale altora.

Nu s-ar fi putut spune doar că Ysai se deteriorase sau, chiar, că decăzuse, gândi Teg. Dezvoltarea orașului fusese orientată spre ceva mai rău decât urâțenia. Cineva căutase, pur și simpu, să-l facă respingător. Asta era cheia pentru aproape tot ce vedea în jur.

Timpul nu încremenise în Ysai, ci dăduse înapoi. Spectacolul pe care Teg îl avea în fața ochilor nu era cel al unui oraș modern, străbătut de garnituri multicolore de transport, printre imobile uziforme, cu structuri perfect izolate. Aici nu existau decât îngrămădiri dezordonate, clădiri sordide alipite unor construcții vetuste, unele concepute după gusturi individuale fistichii, altele în scopuri a căror utilitate se pierduse de mult în negura vremii. Totul, la Ysai, era asamblat într-un vălmășag care abia dacă reușea să evite haosul. Ceea ce salva orașul – și Teg știa asta – era persistența vechilor magistrale de-a lungul cărora se aglutinase tot acel talmeș-balmeș. Ele puneau stavilă haosului, deși noile artere fuseseră tăiate fără nici cel mai infim plan urbanistic, intersectându-se sub toate unghiurile posibile în afara celui drept. Văzut din văzduh, orașul era o harababură dementă, unde doar uriașul dreptunghi negru al vechii Baronii dădea o impresie de ordine geometrică. Restul era babilonie arhitecturală.

Teg înțelese deodată că locul acesta era o minciună spoită cu alte minciuni, având la bază minciuni mai vechi, într-un asemenea

ghiveci de falsități, încât, oricât ai fi scormonit, s-ar fi putut să nu dai niciodată de un adevăr util. Întregul Gammu era la fel. Care era obârșia unei asemenea sminteli? Fusese pusă la cale încă din zilele Harkonnenilor?

– Am ajuns, Bashare.

Șoferul trase la marginea trotuarului, în dreptul unei clădiri cu fațada lipsită de ferestre – un edificiu din plastoțel negru, cu o singură poartă la nivelul străzii. Nici urmă de materiale recuperate la această construcție. Teg recunoscu imediat locul. Era unul dintre adăposturile pe care le selectase el însuși. Semnale neidentificabile străfulgerară în vederea lui secundă, dar nu avu senzația niciunei amenințări imediate. Șoferul îi deschise portiera și se dădu în lături pentru a-l lăsa să treacă.

– Nu-i prea multă lume la ora asta, domnule. Aș zice să intrați degrabă.

Fără a mai privi înapoi, Teg traversă iute trotuarul și pătrunse în clădire, unde îl întâmpină doar un mic vestibul din plastoțel alb, lucios, punctat de câțiva ochi com. Se strecură în unicul liftub și formă numărul pe care-l memorase. Tubul, își amintea, urca în diagonală până la etajul al cincizeci și șaptelea, de partea cealaltă a imobilului, unde existau ferestre. Își amintea, de asemenea, de un separeu cu draperii vișinii și mobilier masiv, de culoare cafenie, precum și de o femeie cu ochi pătrunzători și semnele vădite ale educației Bene Gesserit, dar care nu era o Cucernică Maică.

Tubul îl transportă direct în salonul cu pricina, dar nimeni nu-i ieși în întâmpinare. Își plimbă ochii peste mobilierul solid și draperiile castanii care acopereau cele patru ferestre din fundul încăperii.

Știa că prezența lui nu scăpase neobservată. Aștepță liniștit, contând pe dubla vedere proaspăt dobândită, pentru a anticipa un eventual pericol. Deocamdată nu părea să-l amenințe nimic. Se postă chiar lângă liftub și examină din nou locul.

Teg avea o teorie despre relațiile dintre încăperi și ferestrele lor – numărul ferestrelor, amplasamentul lor, mărimea, înălțimea față de podea, raportul dintre dimensiunile camerei și cele ale ferestrelor,

etajul la care se afla încăperea, faptul că ferestrele aveau perdele sau draperii... Și așa mai departe. Toate aceste date erau comparate, în raționamentul său mentatic, cu folosința dată odăii. Camerele puteau fi clasificate conform unei ierarhii foarte precise. Existau, firește, cazuri în care aceste considerații n-ar fi putut să furnizeze nicio informație utilă, dar, în general, ele se dovedeau demne de încredere.

Absența ferestrelor la o încăpere situată deasupra nivelului solului căpăta o semnificație particulară. Dacă o asemenea încăpere era ocupată de oameni, nu însemna neapărat că secretul constituia obiectivul lor principal. I se întâmplase să stabilească fără tăgadă că, într-un context didactic, lipsa ferestrelor la o sală de clasă era, în același timp, simbolul unei izolări față de lumea exterioară și cel al unei aversiuni clare față de copii.

Această încăpere însă avea ceva deosebit: nu numai asigurarea secretului, ci și nevoia de a menține o supraveghere ocazională a lumii exterioare. *O izolare protejuitoare, la nevoie*. Concluzia îi fu întărită când traversă odaia și îndepărtă puțin una din draperii.

Ferestrele erau din plaz-triplu-blindat. Clar! Supravegherea exteriorului însemna și riscul provocării unui atac. Cel puțin aceasta era părerea persoanei care ordonase ca încăperea să fie astfel protejată.

Teg examină mai îndeaproape suprafața geamului, într-un colț al ferestrei. Reflectoare prismatice amplificau vederea de-a lungul peretului adiacent, într-o parte și în alta, precum și de sus în jos.

Ia te uită!

Precedenta sa vizită nu-i lăsase timp să examineze locul atât de amănunțit, dar acum putea face o apreciere mai exactă. O încăpere foarte interesantă. Lăsă să cadă la loc draperia și se întoarse tocmai în clipa în care din liftub își făcu apariția un bărbat înalt.

Vederea secundă îi furniză lui Teg o predicție categorică asupra noului venit. Omul acesta reprezenta o amenințare ascunsă. Străinul era, fără nici cea mai mică îndoială, militar. Se vedea mai ales după poziția corpului și după privirea vie și atentă la amănunte pe care

doar un ofițer bine instruit și experimentat putea să le observe. Dar în atitudinea lui se mai deslușea ceva care-l puse imediat în alertă pe Teg. Militarul acesta era un trădător de profesie! Un mercenar dispus să se vândă celui ce oferea mai mult.

– Afurisit de urât s-au purtat cu dumneata! rosti străinul în loc de salut.

Vocea sa de bariton avea o siguranță inconștientă a puterii personale. Accentul era unul pe care Teg nu-l mai auzise niciodată. Omul venea din Dispersie! Cel puțin Bashar sau un grad echivalent, estimă Teg.

Totuși, nu simțea nicio indicație a unui pericol iminent.

Văzând că Teg nu răspunde, omul spuse:

– Oh, scuze! Dă-mi voie să mă prezint, Muzzafar. Jafa Muzzafar, comandant regional al forțelor de pe Dur.

Teg nu auzise niciodată de forțele de pe Dur.

Întrebările se înghesuiau în mintea lui, dar se feri să le dea glas. Orice i-ar fi spus acestui străin risca să trădeze o slăbiciune.

Unde erau oamenii pe care se așteptase să-i găsească aici? *Ce m-a făcut să aleg acest loc?* Decizia îi fusese inspirată cu atâta siguranță lăuntrică...

– Fă-te comod, te rog, îi spuse Muzzafar, indicându-i o canapea mică în spatele unei mese joase. Te asigur că n-am avut niciun amestec în ceea ce ți s-a întâmplat. Am încercat să opresc totul de îndată ce am aflat, dar deja... nu mai erai la fața locului.

Teg percepea acum și altceva în vocea acestui Muzzafar: o prudență care se învecina cu teama. Așadar era la curent cu cele petrecute la baracă.

– Al naibii de iscusit din partea dumitale, continuă Muzzafar. Să-ți păstrezi forțele de atac în rezervă până când cei ce te-au capturat au fost absorbiți de încercarea de a-ți smulge informații. Au reușit să afle ceva?

Teg clătină încet capul dintr-o parte în alta. Simțea că era pe punctul de a trece în orice clipă la reacția de atac în mod accelerat și, totuși, nu percepea încă nicio amenințare imediată. Ce urmăreau acești Rătăciți? Oricum, era limpede că Muzzafar și ai săi trăseseră o concluzie greșită în legătură cu ceea ce se întâmplase de fapt în baraca unde fusese examinat cu sonda T.

– Ia loc, te rog, îl invită din nou Muzzafar.

Teg se așeză pe canapeaua indicată.

Muzzafar se instală într-un fotoliu adânc, amplasat un pic lateral, de partea cealaltă a mesei. Totul arăta că era cu ochii în patru, pregătit să facă față unei situații de violență.

Teg îl studie cu interes. Muzzafar nu se recomandase cu un grad adevărat în afara titlului vag de comandant. Înalt și spătos, avea o față lată și rubicondă, nasul mare, ochi verzi-cenușii și un mod bizar de a fixa un punct situat chiar în spatele umărului drept al lui Teg ori de câte ori vreunul dintre ei vorbea. Teg cunoscuse cândva un spion care privea exact la fel.

– Ei bine, făcu Muzzafar, am citit și am auzit o grămadă de lucruri despre dumneata, de când am sosit aici.

Teg continuă să-l observe în tăcere. Muzzafar avea părul tuns scurt și o cicatrice violacee, de câțiva milimetri lungime, chiar sub linia părului, deasupra sprâncenei stângi. Purta un bluzon descheiat, de culoare verde deschis, și pantaloni asortați. Nu tocmai o uniformă, dar, cumva, o ținută ce evoca stricta disciplină militară. Pantofii, de pildă, erau lustruiți lună. Teg ar fi jurat că, dacă s-ar fi aplecat puțin, ar fi putut să-și vadă chipul oglindit în pielea maron.

– Nu mi-am închipuit că te voi întâlni vreodată în carne și oase, firește, reluă Muzzafar. Consider că-i o mare onoare pentru mine.

– În schimb, eu nu știu nimic despre dumneata, în afara faptului că te afli la comanda unor forțe din Dispersie, spuse Teg.

– Mmmmm... De fapt, nu sunt prea multe de știut.

Pe Teg începu din nou să-l chinuie foamea. Își aruncă privirea spre

butonul aflat lângă liftub, care, după câte își amintea, servea pentru a chema chelnerii. În locul acesta, oamenii erau cei ce îndeplineau serviciile încredințate de obicei automatelor – o scuză excelentă pentru a menține în preajmă trupe gata să intervină la nevoie.

Interpretând greșit privirea lui Teg, Muzzafar zise:

– Te rog, nu te gândi să pleci. I-am cerut medicului meu personal să vină aici ca să te examineze. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Ți-aș fi recunoscător dacă ai aștepta liniștit până sosește.

– Mă gândeam doar să comand ceva de mâncare, spuse Teg.

– Sfatul meu este să aștepți mai întâi părerea doctorului. Paralizatoarele provoacă uneori efecte secundare indezirabile.

– A! Ești la curent și cu asta.

– Sunt la curent cu tot acel lamentabil eșec. Dumneata și omul dumitale, Burzmali, reprezentați o forță de care trebuie să se țină seama.

Înainte ca Teg să-i poată răspunde, din tub descinse un bărbat înalt, îmbrăcat în combinezon și jachetă roșii. Omul era atât de slab, încât hainele îi atârnau pur și simplu pe trup, fâlfâind. Tatuajul de pe fruntea lui înaltă avea forma de romb a diamantului doctorilor Suk, dar culoarea însemnului era portocalie, nu cea neagră, obișnuită. Ochii doctorului erau acoperiți cu lentile portocalii, sclipitoare, care le ascundeau adevărata culoare.

E dependent de vreun drog? se întrebă Teg. Nu detecta mirosul nici unuia dintre narcoticele cunoscute, nici măcar pe cel al melanjului. Simțea totuși un parfum pătrunzător, acidulat, ca de fruct exotic.

– Ah, Solitz! făcu Muzzafar, apoi arătă cu un gest larg spre Teg. Fă-i un consult amănunțit. A fost atins de un paralizator acum două zile.

Solitz scoase la iveală un scanoscop, modelul compact, încăpând într-o mână, folosit în mod obișnuit de doctorii Suk. Câmpul analizator emitea un zumzet abia auzit.

– Așadar ești un doctor Suk, spuse Teg, privind ostentativ rombul

portocaliu tatuat pe fruntea medicului.

– Da, Bashare. Formația și condiționarea mea sunt în spiritul celor mai bune și mai vechi tradiții ale noastre.

– N-am văzut niciodată însemnul de identificare cu această culoare.

Doctorul plimbă scanoscopul în jurul capului lui Teg.

– Culoarea tatuajului n-are importanță, Bashare. Ceea ce se află în spatele lui contează.

Coborî instrumentul până la umerii lui Teg, apoi, mai jos, de-a lungul corpului.

Teg așteptă să înceteze zumzetul.

Doctorul se dădu un pas înapoi și i se adresă lui Muzzafar:

– E în cea mai bună formă, Feldmareșale. O formă remarcabilă, având în vedere vârsta. Dar are nevoie urgentă să-și întremeze organismul.

– Mda... bun, e-n regulă, Solitz. Ocupă-te de treaba asta. Basharul e oaspetele nostru.

– Am să-i comand un meniu adecvat. Să mâncați încet, Bashare.

Solitz execută un stânga-mprejur impecabil, care făcu să-i fluture jacheta și pantalonii, apoi dispăru în deschiderea liftubului.

– Feldmareșal? rosti întrebător Teg.

– Este un vechi grad de pe Dur.

– De pe Dur?

– Ah! Scuză-mi stupiditatea, Bashare.

Muzzafar scoase dintr-un buzunar al bluzonului un portofel și extrase din el o cartelă. Teg recunoscu un holostat cam de felul celui pe care-l purtase mereu cu el în cursul îndelungatei lui cariere militare și care conținea imagini ale casei și ale familiei sale.

Muzzafar depuse cartela pe masă și apăsă microcontactul.

Reprezentarea miniaturală, în culori, a unor porțiuni luxuriante de junglă se ivi deasupra mesei.

– Căminul meu, rosti Muzzafar, arătând cu degetul un punct din mijlocul proiecției. Tufa-șarpantă se află chiar aici. E prima care mi s-a supus. O grămadă de lume m-a luat peste picior, la început, fiindcă o alesesem pe cea dintâi cu care avusesem de-a face și rămăsesem la ea.

În timp ce privea cu atenție proiecția, Teg deslușI o profundă tristețe în glasul lui Muzzafar. Tufa cu pricina era un mănunchi de ramuri subțiri și plăpânde la capătul cărora atârnau bulbi de un albastru aprins.

Tufă-șarpantă?

– Cam prizărită, știu, zise Muzzafar retrăgându-și degetul din dreptul proiecției. Și nu foarte sigură, evident. A trebuit să mă apăr cu strășnicie de câteva ori, în primele luni. Dar m-am atașat de ea. După cum știi, au o sensibilitate deosebită la afecțiune. Iar acum, pe Stânca Eternă a Durului, e cel mai bun cămin din toate văile adânci!

Observând expresia consternată de pe chipul lui Teg, Muzzafar exclamă:

– La naiba! Voi n-aveți tufe-șarpante, firește. Te rog să-mi ierți gafele astea cauzate de ignoranță. Cred că avem multe de învățat unul de la celălalt.

– Ai numit asta căminul dumitale.

– Desigur. Bine dirijată, și odată ce-a învățat să asculte, bineînțeles, o tufă-șarpantă se dezvoltă într-o locuință somptuoasă. Nu-i nevoie decât de patru sau cinci standarzi.

Standarzi, repetă în gând Teg. Așadar, RătăcițII foloseau încă anul standard.

Tubul de acces emise un șuierat și o femeie tânără, purtând o rochie lungă și albastră, de chelneriță, intră de-a-ndărătelea în odaie,

trăgând o servantă caldă, montată pe suspensii, pe care veni s-o plaseze lângă masa din fața lui Teg. Îmbrăcămintea ei era aproximativ cea de care-și amintea Teg de la prima sa vizită, însă fața rotundă și plăcută pe care tânăra o întoarse spre el era cea a unei necunoscute. Craniul îi era depilat, lăsând la vedere o rețea de vene proeminente. Avea ochii sinilii și atitudinea ei denota un fel de indiferență supusă. Fata deschise capacul servantei și un șuvoi de arome picante urcă spre nările lui Teg.

Basharul își încordă simțurile, dar vederea secundă nu-i semnală nici acum vreo amenințare apropiată. Se văzu pe sine consumând preparatele fără ca, după aceea, să i se întâmple ceva rău.

Fata dispuse mai multe platouri de mâncare în fața lui, apoi așeză alături, în perfectă ordine, un set de tacâmuri.

– N-am un detector, dar pot să gust eu mâncarea, dacă dorești, spuse Muzzafar.

– Nu-i nevoie, zise Teg.

Știa că asta avea să-i intrige, dar era încredințat că-l vor crede Dreptvorbitor. Privi platourile. Fără să fi hotărât asta în mod conștient, se aplecă și începu să mănânce. Deși știa ce era o adevărată foame de mentat, propria sa reacție îl surprinse. Când funcționa în modul mentatic, creierul său consuma caloriile într-un ritm accelerat. Dar ceea ce i se întâmpla acum depășea tot ce cunoscuse până atunci. Avea sentimentul că instinctul de supraviețuire preluase controlul tuturor acțiunilor sale. Foamea pe care o simțea n-avea nimic în comun cu vreo experiență trăită anterior. Când mâncase, cu oarecare băgare de seamă, supa servită de omul „nenorocit“, nu avusese această reacție.

Doctorul Suk a făcut o alegere excelentă, își spuse el. Meniul fusese alcătuit pe baza parametrilor furnizați de scanoscop.

Fata continua să aducă platouri pe care le scotea din servante fierbinți, comandate prin intermediul liftubului.

Teg trebui să se ridice, în mijlocul mesei, pentru a se duce la toaletă. Chiar și acolo fu conștient de prezența ascunsă a ochilor com care îl

supravegheau în permanență. Își dădu seama că reacțiile organismului său, în special procesele digestive, suferiseră transformări radicale, pentru a se adapta la noile necesități metabolice. Când reveni să se așeze la masă, îi era la fel de foame de parcă n-ar fi mâncat nimic până atunci.

Fata care-l servea începu să dea unele semne de mirare, apoi de neliniște. Continuă totuși să-i aducă de mâncare, la cererea lui.

Muzzafar îl privea cu o perplexitate crescândă, dar fără a scoate nicio vorbă.

Teg începu să resimtă efectele tonifiante ale aportului energetic prescris de doctorul Suk. Cantitățile însă, de bună seamă, nu fuseseră prevăzute. Fata se plimba de la liftub la masă și înapoi într-un fel de stare de șoc.

Muzzafar sfârși prin a declara:

– Trebuie să mărturisesc că e pentru prima oară când văd pe cineva mâncând asemenea cantități în cursul unei singure mese. Nu pricep cum faci. Și nici pentru ce.

Teg se rezemă de spătarul canapelei, în sfârșit sătul. Știa că stârnise întrebări cărora nu li se putea da un răspuns sincer.

– E o treabă de mentat, minți el. Organismul meu a fost supus la prea multe încercări.

– Uluitor, comentă Muzzafar, ridicându-se.

Văzând că Teg dădea să se ridice la rândul lui, îi făcu semn să rămână pe loc.

– Nu-i nevoie. Ți-am pregătit o odaie alături. E de preferat să nu părăsești încă imobilul.

Fata dispăru cu servantele goale.

Teg îl iscodi cu privirea pe Muzzafar. Ceva se schimbase la acesta în intervalul cât el mâncase. Muzzafar îl observa acum cu un aer rece și calculat.

– Ai un implant de comunicație, îi spuse Teg. Ai primit ordine noi.

– N-ar fi recomandabil pentru prietenii dumitale să încerce un atac asupra acestui loc.

– Crezi că ăsta e planul meu?

– Care e planul dumitale, Bashare?

Teg zâmbi.

– Foarte bine, făcu Muzzafar.

Lăsă privirea să-i rătăcească în gol în timp ce-și asculta implantul. Când își concentră din nou atenția asupra lui Teg, avea aerul unui animal de pradă. Teg simți impactul fizic al privirii sale. Înțelese că cineva avea să sosească în această încăpere și că Feldmareșalul considera prezența acestei noi persoane ca fiind extrem de periculoasă pentru oaspetele său. Teg însă nu vedea ce anume ar fi fost în stare să vină de hac noilor sale aptitudini.

– Crezi că sunt prizonierul dumitale, spuse el.

– Pe Stânca Eternă, Bashare! Nu ești deloc omul la care m-am așteptat!

– Și Onorata Mater care urmează să vină, ea la ce se așteaptă?

– Bagă de seamă, Bashare. Nu adopta atitudinea asta cu ea. N-ai nici cea mai mică idee de ceea ce este pe cale să ți se întâmple.

– Este pe cale să mi se întâmple o Onorată Mater.

– Îți urez succes!

Muzzafar se răsuci scurt și se făcu nevăzut în liftub.

Teg privi în urma lui. Percepea străfulgerarea vederii secunde ca o lumină pâlpâind în jurul liftubului. Onorata Mater se afla aproape, dar încă nu era pregătită să intre în cameră. Mai înainte voia să se consulte cu Muzzafar. Dar Feldmareșalul n-avea să-i poată raporta nimic cu adevărat important acelei periculoase femele.

Memoria nu recreează niciodată realitatea. Memoria doar reconstituie. Și orice reconstituire modifică originalul, devenind ea însăși un cadru de referință extern, în mod inevitabil deficitar.

„Manualul Mentatului“

Lucilla și Burzmali intrară în Ysai prin cartierele sărace de la sud, ale căror străzi erau slab luminate de lampadare dispuse la intervale mari. Mai era doar o oră până la miezul nopții și, totuși, trotuarele erau pline de oameni. Unii se plimbau tăcuți, alții sporovăiau cu animația specifică celor aflați sub influența unui drog, alții, în sfârșit, se mulțumeau să observe, ca și când ar fi așteptat ceva. Aglomerația era mai mare la colțul străzilor, atrăgând de fiecare dată atenția fascinată a lui Lucilla.

Burzmali o zorea să meargă mai repede, ca un adevărat client arzând de nerăbdare să se vadă singur cu ea. Lucilla continua să observe pe furiș oamenii.

Ce făceau aici? Indivizii ăștia, care așteptau la intrările imobilelor, ce așteptau? La un moment dat, tăindu-le calea lui Lucilla și Burzmali, mai mulți muncitori purtând șorțuri groase de protecție ieșiră dintr-un gang, împrăștiind în jurul lor un miros greu, de canal și de sudoare. Aparținând, aproape la egalitate, ambelor sexe, erau cu toții înalți, spătoși și cu brațe groase. Lucilla nu-și putea imagina care le era ocupația, dar reprezentau un același tip și asta o făcea să-și dea seama cât de puține lucruri știa despre Gammu.

Ieșind în noapte, muncitorii tușeau și scuipau în rigola de la marginea trotuarului. *Ca să se descotorosească de vreun contaminat?* se întrebă Lucilla.

Burzmali se aplecă la urechea ei și șopti:

– Ăștia-s Bordanos.

Lucilla riscă o privire peste umăr, spre grupul care se îndrepta către o stradă lăturalnică. *Bordanos?* Ah, da! Inși selecționați și antrenați special pentru munca la mașinile de compresie care reciclau gazele de canal. Erau rezultatul unui proces genetic care le suprima simțul mirosului și le fortifica musculatura umerilor și a brațelor.

Burzmali o trase după un colț și nu-i mai văzu pe Bordanos.

Cinci copii își făcură apariția de sub poarta întunecată a unei clădiri și se luară după ei, în șir indian. Lucilla observă că țineau ceva în pumnii strânși. Îi urmăreau cu o hotărâre stranie. Brusc, Burzmali se opri și se întoarse spre ei. Copiii se opriră la rândul lor și-i fixară cu privirile. Lucilla văzu clar că erau pregătiți pentru o demonstrație de violență.

Burzmali își împreună mâinile în față și făcu o plecăciune scurtă.

– Guldur! rosti el.

Când Burzmali se răsuci pentru a-și vedea mai departe de drum, copiii nu le mai luară urma.

– Ne-ar fi bombardat cu pietre, îi spuse el lui Lucilla.

– De ce?

– Aparțin unei secte ce se închină lui Guldur – numele local al Tiranului.

Lucilla privi înapoi, dar puștii dispăruseră. Probabil, în căutarea unor alte victime.

Burzmali o conduse pe după un colț, într-o stradă plină de șarete pe două roți ce serveau drept tejghele unei mulțimi de mici negustori. Se vindeau de toate: mâncare, haine, scule, cuțite... Un concert de strigăte lălăite răsuna de la un capăt la altul al străzii în timp ce vânzătorii încercau să atragă cumpărători. Vocile lor aveau acea sonoritate răgușită de la sfârșitul unei zile de lucru – o falsă

strălucire, compusă din nădejdea realizării unor vechi visuri și cunoașterea faptului că viața lor n-avea cum să se schimbe. Lui Lucilla îi dădu în gând că toți acești oameni ai străzii urmăreau un vis trecător, că reușita la care năzuiau ei nu era un lucru în sine, ci un mit după care erau condiționați să alerge, la fel cum un ogar de curse gonea după o nălucă mișcătoare pe ovalul fără sfârșit al pistei unui chinodrom.

Ceva mai departe, pe aceeași stradă, o siluetă înaltă, înfofolită într-o manta vătuită, se târguia în gura mare cu un negustor pentru o plasă plină cu fructe vișinii ce răspândeau o aromă dulceagă. Mirosul fructelor umplea toată strada. Vânzătorul se tânguia:

– Vreți să luați hrana de la gura copiilor mei!

Silueta încotoșmănată replică pe un ton pițigăiat, ale cărui sonorități familiare o făcură pe Lucilla să simtă un fior rece:

– Și eu am copii!

Lucilla trebui să facă un efort pentru a se stăpâni. Când părăsiră strada comercială, îi șopti lui Burzmali:

– Individul ăla cu manta... Era un Maestru tleilaxu!

– Nu se poate, obiectă Burzmali. Prea înalt.

– Ești sigură?

– Am mai văzut și alții la fel, de când am intrat în oraș, dar n-am bănuit asta.

– Străzile-s pline de indivizi suspecți, spuse Lucilla. Indivizi care par să caute ceva.

Constata că, de fapt, nici n-o interesa viața de zi cu zi a locuitorilor mizerabili de pe această planetă mizerabilă. Nu mai avea încredere în explicațiile ce-i fuseseră furnizate pentru a justifica aducerea pe Gammu a ghola-ului. Dintre toate planetele pe care prețiosul ghola ar fi putut fi educat, pentru ce o alesese Comunitatea Surorilor tocmai pe asta? Dar era, de fapt, prețios ghola-ul? Nu cumva servea doar drept momeală?

Blocând aproape cu totul intrarea unei străduțe înguste din stânga lor, un om manevra cu îndemânare o mașinărie înaltă, cu lumini rotitoare.

– Viu și adevărat! striga el. Viu și adevărat!

Lucilla își încetini pașii pentru a privi un trecător care se strecură în stradelă și, după ce-i dădu proprietarului o monedă, se aplecă deasupra unui bazin concav, luminat de mașinărie. Proprietarul surprinse privirea ei. Avea tenul închis la culoare și trăsăturile prelungi ale unui caladanian primitiv, pe un trup doar puțin mai înalt decât cel al unui Maestru tleilaxu. O expresie de dispreț traversase chipul său deprimat în momentul în care luase banii clientului.

Acesta ridică brusc capul de deasupra bazinului, se cutremură, și părăsi străduța clătinându-se ușor, cu privirea sticloasă.

Lucilla recunoscu mașinăria. Utilizatorii ei o numeau hipnobong și era interzisă pe mai toate lumile civilizate.

Burzmali o zori iarăși și lăsară în urma lor proprietarul cu chip deprimat al hipnobongului.

O clipă mai târziu apucară pe o stradă mai largă. Imobilul aflat pe trotuarul opus avea o intrare pe colț. Pe stradă nu se vedeau decât pietoni. Nici urmă de vehicul. Un bărbat deșirat ședea pe prima treaptă a intrării de pe colț, cu genunchii îndoiți sub bărbie. Mâinile cu degetele lungi și subțiri erau încleștate deasupra gleznelor. Purta o pălărie neagră cu boruri late, care-i lăsa fața în umbră, dar scânteierea ireală a ochilor săi în întuneric îi indică lui Lucilla că avea în față un gen de ființă umană pe care nu-l mai întâlnise până atunci. Era o creatură asupra existenței căreia Bene Gesseritul nu emisese decât speculații.

Burzmali așteptă până ce se aflară destul de aproape de silueta ghemuită, înainte de a-i satisface lui Lucilla curiozitatea.

– Un Fiutar, șopti el. Ăsta-i numele pe care și-l dau. Nu și-au făcut apariția decât de foarte curând pe Gammu.

– Rezultatul unui experiment tleilaxu, opină Lucilla, și gândi: *Vreo încercare nenorocită, cu care ne-a blagoslovit Dispersia*. Apoi, cu voce tare: Ce fac aici?

– Pun bazele unei misiuni comerciale, după cum spun localnicii.

– Să nu crezi una ca asta. Sunt fiare care au fost încrucișate cu ființe umane.

– Ah, am ajuns, făcu Burzmali.

O conduse pe Lucilla, printr-o ușă îngustă, într-un birt mohorât. Lucilla știa că treaba asta făcea parte din rolul pe care trebuiau să-l joace – să se comporte asemenea locuitorilor din acest cartier –, dar ideea de a mânca într-un loc atât de sordid, și mai ales dacă era să se ia după mirosurile pe care le simțea, n-o încânta câtuși de puțin.

Se vedea că localul fusese plin, dar că era pe cale să se golească.

– Ospătăria asta mi-a fost recomandată cu toată căldura, îi spuse Burzmali în timp ce se așezau în fața unui distribuitor liber, așteptând să li se proiecteze meniul.

Lucilla trase cu coada ochiului la clienții care plecau. Lucrători în schimbul de noapte, îndreptându-se spre uzinele și birourile din apropiere, judecă ea. Păreau oarecum neliniștiți în graba lor, ca și când se temeau de ceea ce li s-ar fi putut întâmpla dacă întârziau.

Cât de perfect izolată fusese la Citadelă, își spunea Lucilla. Nu-i plăcea deloc ce descoperea acum pe Gammu. Un loc infect, și birtul ăsta! Taburetele înalte de la tejgheaua din dreapta erau zgâriate și ciobite. Tăblia mesei din fața ei fusese de atâtea ori răzuită și frecată cu materiale abrazive, încât nu mai putea fi curățată de aspirotubul a cărui gură se căsca lângă cotul ei stâng. Nu se zărea nici măcar un prăpădit de dispozitiv sonic care să mențină o aparență de asepsie. Pete de mâncare și alte murdării se ancrasaseră în zgârieturile mesei. Lucilla se scutură. Nu putea alunga sentimentul că făcuse o greșeală când acceptase să se despartă de ghola.

Observă că meniul fusese proiectat și că Burzmali îl studia.

– Am să comand eu și pentru dumneata, spuse el.

Era felul său de a-i da de înțeles că se temea ca ea să nu facă vreo gafă cerând vreun fel pe care o adeptă a lui Hormu poate că l-ar fi evitat.

Pe Lucilla o irită această impresie de dependență. Era o Cucernică Maică! Învățată să comande în orice situație, stăpână pe soarta ei. Toată povestea asta devenea exasperantă. Făcu un gest nerăbdător în direcția ferestrei murdare din stânga, în spatele căreia se zăreau trecând oamenii de pe stradă.

– Pierd clienți în timpul ăsta, Skar.

Poftim! Asta, măcar, era-n ton!

Burzmali aproape că ofta ușurat. *În sfârșit!* gândi el. Lucilla își regăsise reacțiile de Cucernică Maică. Nu înțelegea atitudinea ei absentă, modul în care privea orașul și locuitorii săi.

Două căni pline cu o băutură lăptoasă alunecară din deschiderea distribuitorului. Burzmali și-o goli pe a sa dintr-o înghițitură. Lucilla încercă lichidul cu vârful limbii pentru a-i sorta compoziția. Un surogat cafeinic diluat într-un suc cu gust de alune.

Burzmali ridică scurt bărbia pentru a-i face semn să bea repede. Lucilla îi dădu ascultare, încercând să nu se strâmbe la aromele chimice. Observă că atenția lui Burzmali era îndreptată spre ceva aflat în spatele ei, dar nu îndrăzni să se întoarcă. N-ar fi cadrat cu personajul pe care-l interpreta.

– Să mergem, rosti Burzmali.

Aruncă o monedă pe masă, o prinse de braț pe Lucilla și-o scoase repede în stradă. Surâsul său era cel al unui client nerăbdător, dar în ochi avea un licăr de neliniște.

Ritmul străzilor se schimbase. Oamenii se împuținaseră. Porțile întunecate păreau și mai amenințătoare. Lucilla își aminti sieși că era de presupus a fi reprezentanta unei tagme puternice, ai cărei membri nu aveau a se teme de violența cotidiană a străzii. Puținii trecători pe lângă care trecea îi făceau într-adevăr loc, îndreptând spre dragonii care-i împodobeau roba priviri în mod evident pline

de un respect temător.

Burzmali se opri la intrarea unui imobil.

Era aidoma celorlalte intrări de pe această stradă, adâncită în fațadă și înaltă, astfel încât părea mai îngustă decât era în realitate. Poarta avea un sistem optic de securitate, cu totul demodat. Pesemne că nici un fel de tehnologii moderne nu pătrunseseră în cartierele mărginașe. De altfel, o dovadă erau chiar străzile, concepute doar pentru circulația pietonilor și a vehiculelor de sol. Lucilla se îndoia că exista măcar o platformă de aterizare în toată zona. Nu se vedea și nu se auzea niciun aeroglisor sau ornitopter. În schimb, răzbătea muzică – un susur discret, care ducea cu gândul la semuta. O inovație în modul de folosire a vechiului drog? Fără îndoială că nu de toxicomani ducea lipsă un cartier ca acesta.

Lucilla ridică ochii spre fațada imobilului în timp ce Burzmali o preceda în portalul intrării și semnala prezența lor pătrunzând în fasciculul optic.

Fațada era lipsită de ferestre. Doar reflexele palide ale câtorva ochi-com punctau din loc în loc luciul tern al plastoțelului vechi. Ochii erau, și ei, un model depășit, mult mai mari decât cei ce se fabricau în prezent.

În umbra portalului, o ușă se deschise pivotând pe șarniere silențioase.

– Pe aici, spuse Burzmali întorcându-se și trăgând-o pe Lucilla de braț.

Pătrunseră într-un coridor slab luminat, mirosind puternic a mâncăruri exotice și esențe amare. Lui Lucilla îi trebuiră câteva clipe pentru a identifica unele dintre izurile care îi asaltau nările. Melanj. Efluviile caracteristice de scorțișoară erau inconfundabile. Da... și semuta. Desluși, de asemenea, miros de orez ars și săruri de higet. Cineva încerca să camufleze un alt gen de *bucătărie*. În locul acesta se preparau explozive. Fu pe punctul de a-l avertiza pe Burzmali, dar se răzgândi. Nu era neapărat necesar ca el să știe și, în plus, nu era exclus ca în acest spațiu închis să existe urechi la pândă.

Burzmali o luă înainte, urcând un șir de trepte difuz luminate de o licuribandă anemică, paralelă cu planul înclinat. La capătul lor, pipăi cu mâna și găsi un buton ascuns într-o cavitate a zidului tapetat și răstapetat. Nu se auzi niciun zgomot când el apăsă pe buton, dar Lucilla percepu o schimbare infimă în atmosfera din jurul lor. Liniște. O liniște încremenită, ca un fel de pândă înaintea unei ruperi la fugă sau a unei izbucniri violente.

Era răcoare pe micul palier, și Lucilla se înfioră, dar nu din cauza frigului. Pași răsunară în spatele ușii de lângă butonul mascat în tapetul peticit.

O babă cu părul sur, învești mântată într-un halat galben, deschise ușa și-i iscodi pe sub sprâncenele zburlite.

– Voi erați, rosti ea cu voce tremurată, apoi se dădu deoparte pentru a-i lăsa să intre.

Lucilla privi repede de jur împrejur în clipa în care auzi ușa închizându-se în spatele lor. Unui observator superficial încăperea i-ar fi putut părea sărăcăcioasă și neîngrijită, dar nu era așa. Sub aparențele înșelătoare se ascundea o anumită clasă. Impresia de sordid era o altă mască, impusă, fără doar și poate, de cerințele unei persoane extrem de exigente. Cutare obiect își are locul aici, și nu altundeva! Cutare lucru trebuie să stea acolo și numai acolo! Mobilierul și decorațiunile păreau ușor ponosite, dar asta nu deranja cu nimic persoana în cauză. Dimpotrivă, odaia era mai plăcută așa. Pentru că așa trebuia să arate o asemenea odaie.

A cui era această cameră? A bătrânei care, acum, se îndrepta șontâcăind spre o altă ușă, situată în stânga lor?

– Să nu ne deranjeze nimeni până în zori, spuse Burzmali.

Bătrâna se opri și se întoarse.

Lucilla o studie cu atenție. Alta care simula o vârstă înaintată? Nu. Vârsta era reală. Fiecare mișcare a acestei femei era șovăitoare. Începând de la tremurul gâtului și până la mersul cu pași poticniți, trupul o trăda de o manieră pe care nu putea să o controleze.

– Nici dacă-i cineva important? întrebă ea.

Un tic îi agita pleoapele când vorbea. Buzele i se mișcau doar atât cât să poată emite sunetele necesare, tărăgănând cuvintele de parcă le-ar fi extras de undeva din adâncul ei. Umerii, deformați de parcă ar fi stat ani în șir încovoiați asupra cine știe cărei unice îndeletniciri, nu izbuteau să se îndrepte destul pentru a-i îngădui să-l privească în ochi pe Burzmali. Din cauza asta privea în sus, pe sub sprâncene, într-o atitudine curios de furișă.

– Ce persoană importantă aștepți? o întrebă Burzmali.

Bătrâna tresări și păru să aibă nevoie de un răgaz îndelungat pentru a înțelege.

– Oameni foarte importanți vin aici, glăsui ea în cele din urmă.

Lucilla recunoscu brusc o anumită postură și rosti dintr-o suflare, pentru că trebuia ca Burzmali să știe:

– Femeia asta e de pe Rakis!

Bizara privire furișă a bătrânei se îndreptă spre Lucilla.

– Am fost preoteasă, Doamnă, a lui Hormu.

– Bineînțeles că-i de pe Rakis, spuse Burzmali pe un ton care îi atrăgea atenția lui Lucilla să nu insiste.

– Nu vreau să vă fac niciun rău, vorbi cu voce tânguitoare bătrâna.

– Îl slujești încă pe zeul Fracționat? o interpelă Lucilla.

Din nou, se scurseră câteva clipe lungi până ce bătrâna răspunse.

– Mulți îl slujesc pe Marele Guldur.

Lucilla strânse din buze și își roti încă o dată ochii prin încăpere. Interesul ei pentru bătrână se redusese dintr-odată aproape la zero.

– Mă bucur că nu trebuie să te ucid, zise ea.

Gura bătrânei se deschise, într-o parodie a perplexității, și un firișor

de salivă i se scurse de pe buza de jos.

Creatura asta era o descendentă a fremenilor? Lucilla își exterioriză dezgustul cutremurându-se. Această miloagă, această epavă umană se trăgea din poporul care, odinioară, știuse să meargă cu capul sus, să moară vitejește. Babornița asta n-ar fi putut să moară decât văicărindu-se.

– Vă rog să aveți încredere în mine, bolborosi bătrâna înainte de a ieși din odaie.

– Pentru ce ai făcut asta? întrebă Burzmali. Ăștia sunt oamenii care ne vor ajuta să ajungem pe Rakis!

Lucilla se mulțumi să-l privească fără să spună nimic, percepând teama din întrebarea lui. Burzmali se temea *pentru* ea.

Dar nu l-am impregnat, acolo, în refugiul acela, gândi ea.

Cu un șoc, își dădu seama că Burzmali sesizase ura dinlăuntrul ei.

Îi urăsc! Urăsc locuitorii acestei planete!

Era un simțământ periculos pentru o Cucernică Maică. Cu toate astea, ardea în ea. Gammu o schimbase într-un mod pe care ea nu-l accepta. Nu voia să admită că asemenea lucruri puteau să existe. Înțelegerea abstractă era una, experiența era cu totul altceva.

Fir-ar ei blestemați!

Dar erau deja blestemați.

Simți o durere în piept. Zădărnicia! Îi era cu neputință să scape de această nouă constatare. Ce li se întâmplase acestor oameni?

Oameni?

Cochiliile erau intacte, dar nu s-ar fi putut spune că mai adăposteau mare lucru. Rămâneau însă periculoase. Periculoase în cel mai înalt grad.

– Trebuie să profităm de ocazie ca să ne odihnim, spuse Burzmali.

– Nu e nevoie să-mi câștig banii?

Burzmali se albi la față.

– Ceea ce am făcut acolo a fost indispensabil! Am avut noroc și n-am fost opriți, dar lucrul s-ar fi putut întâmpla!

– Și aici suntem în siguranță?

– În măsura în care pot eu garanta asta. Fiecare persoană din imobilul ăsta a fost verificată de mine sau de oamenii mei.

Lucilla se întinse pe o canapea lungă, mirosind vag a parfumuri vechi, și se pregăti să-și curețe ființa de acel periculos sentiment de ură. Unde răzbătea ura, dragostea putea să urmeze! Îl auzi pe Burzmali amenajându-și un culcuș din perne lângă peretele din apropiere și, curând după aceea, respirând adânc, regulat. Ea însă nu reușea să adoarmă. Îi dădeau târcoale sumedenie de amintiri stârnite de Celelalte Memorii pe care le împărțea cu străbunele ei. Brusc, avu viziunea lăuntrică a unei străzi înțesate de oameni, de fețe în mișcare sub un soare strălucitor. Îi trebuiră câteva clipe până să-și dea seama că vedea totul dintr-un unghi cu totul neobișnuit – cel al unui copil purtat în brațe de cineva. Știu, atunci, că era una dintre amintirile ei personale. Știu și cine o purta în brațe și simți bătaia caldă a inimii pe obrazul ei cald.

Lucilla gustă sarea propriilor ei lacrimi.

Și înțelese, în momentul acela, că Gammu o afectase mai profund decât orice altă experiență de care avusese parte din primele zile de școală Bene Gesserit.

Ascunsă îndărătul unor stavile de netrecut, inima devine un sloi de gheață.

Darwi Odrade
„Dezbatere în Consiliu“

Tensiuni aprige stăpâneau grupul alcătuit din Taraza (purtând costum de zale sub robă și preocupată de celelalte precauții pe care le luase), Odrade (convinsă de posibilitatea unei înfruntări violente și, ca atare, cu ochii în patru), Sheeana (perfect informată asupra situației și protejată de trei Cucernice Maici din Serviciul de Securitate, care îi însoțeau fiecare mișcare, asemenea unei armuri vii), Waff (obsedat de gândul ca nu cumva rațiunea să-i fi fost întunecată prin cine știe ce ocult artificiu Bene Gesserit), falsul Tuek (manifestând toate simptomele unei furii turbate pe punctul de a se dezlănțui) și nouă dintre consilierii rakieni ai Marelui Preot (fiecare urmărind cu înverșunare să dobândească supremația sa și a familiei sale asupra celorlalți).

În plus, cinci acolite special selecționate și antrenate de comunitatea Surorilor pentru lupta corp la corp stăteau alături de Maica Superioară, iar un număr egal de Dansatori-Fețe noi îl înconjurau pe Maestrul tleilaxu.

Se adunaseră cu toții la ultimul etaj al Muzeului de la Dar-es-Balat. Era o sală lungă, cu un întreg perete de plaz dând spre vest, pe deasupra covorului de verdeață al unei grădini suspendate. Interiorul era mobilat cu divane moi și decorat cu obiecte de artă alese din legendarul non-spațiu al Tiranului.

Odrade nu fusese de acord cu prezența Sheeanei, dar Taraza se arătase de neînduplecat. Influența pe care o exercita fata asupra lui

Waff și a celor mai mulți dintre preoți reprezenta un avantaj prea important pentru Bene Gesserit.

Uriașul glasvand al sălii era ecranat de dolbane menite să atenueze strălucirea soarelui înainte de asfințit. Orientarea înspre apus a sălii avea, pentru Odrade, o semnificație aparte. Apusul era deșertul unde se odihnea Shai-Hulud. Era trecutul, moartea.

Admiră dolbanele aplicate pe plaz. Erau panouri alcătuite din lamele negre de zece molecule grosime, rotindu-se neîncetat într-un fluid transparent. Prevăzute cu un sistem de reglaj automat, cele mai bune dolbane ixiene lăsau să treacă o cantitate predeterminată de lumină, fără a stânjeni simțitor vederea spre exterior. Artiștii și anticarii le preferau sistemelor de polarizare deoarece nu modificau în nici un fel spectrul luminii disponibile. Utilizarea lor în această sală corespundea scopului căruia îi era destinată de obicei: acela de vitrină pentru cele mai valoroase piese din tezaurul Împăratului-Zeu. De pildă, rochia aceea, care aparținuse miresei de o zi a Tiranului.

Preoți rakieni, grupați la un capăt al încăperii, erau angajați într-o discuție aprinsă, ignorându-l cu totul pe falsul Tuek. Taraza, nu departe de ei, îi asculta. Expresia ei arăta limpede că-i considera neghiobi.

Waff stătea, cu escorta sa de Dansatori-Fețe, lângă ușa mare de la intrare. Atenția lui se abătea când la Sheeana, când la Odrade, când la Taraza și doar arar la preoții care se ciondăneau. Fiecare mișcare îi trăda incertitudinile. Avea să-l susțină, într-adevăr, Bene Gesseritul? Vor fi în măsură, împreună, să învingă opoziția rakiană, prin mijloace pașnice?

Sheeana și gărzile sale de corp se apropiară de Odrade. Fata avea încă membrele subțirele, observă Odrade, dar începea să se împlinească. Musculatura ei căpătase deja aspectul specific Bene Gesserit. Pomeții înalți se mai îndulciseră sub pielea măslinie, ochii căprui erau mai catifelați, dar în părul castaniu persistau încă șuvițe decolorate, roșcate. Atenția pe care o acorda preoților arăta că lua în considerare ceea ce i se dezvăluise înaintea întrunirii.

– Or să se ia la bătaie? întrebă ea în șoaptă.

– Ascultă-i, îi răspunse Odrade.

– Ce va face Maica Superioară?

– Urmărește-o cu atenție.

Privire amândouă către Taraza, în mijlocul gărzii ei de acolite vânjoase. Maica Superioară părea acum amuzată de comportarea preoților.

Grupul rakian își începuse disputa afară, în grădina suspendată. Când umbrele prinseseră să se alungească, o transferaseră înăuntru. Pufneau furioși, când mârâind, când ridicând glasurile.

Chiar nu vedeau cum îi urmărea falsul Tuek?

Odrade își strămută iarăși atenția spre orizontul vizibil dincolo de peticul de verdeață al grădinii. Nu se zărea nici un alt semn de viață în deșert. Oriîncotro priveai, dinspre Dar-es-Balat nu vedeai decât nisip. Cei care se născuseră și crescuseră în acest loc aveau, despre viața și despre planeta lor, un punct de vedere cu totul deosebit de cel al majorității clerului. Acesta nu era Rakisul oazelor și al zonelor verzi irigate care abundau la latitudinile mai clemente, prelungindu-se ca niște degete înflorite înspre marile întinderi pustii. Dincolo de Dar-es-Balat începea marele deșert meridian ce împresura ca un brâu lat întreaga planetă.

– M-am săturat de discuțiile voastre stupide! explodă brusc falsul Tuek. Îmbrânci cu brutalitate un preot și, pătrunzând în mijlocul grupului, se răsuci pentru a-i privi pe consilieri rând pe rând. Ați înnebunit cu toții?

Unul dintre preoți (Era bătrânul Albertus, pe toți zeii!) se întoarse în direcția lui Waff și strigă:

– Ser Waff! Vrei, te rog, să-ți ții în frâu Dansatorul-Față?

Waff șovăi, apoi se îndreptă încet către preoți, urmat la un pas de escorta sa.

Falsul Tuek se învârti pe călcâie și ațintì un deget spre el.

– Dumneata! Rămâi unde ești! N-am să tolerez nicio ingerință tleilaxu! Conspirația voastră e cât se poate de străvezie!

Odrade nu-și luase ochii de la Waff cât timp vorbise falsul Tuek. Surpriză! Maestrul Bene Tleilaxului nu auzise niciodată vreuna dintre creaturile sale vorbindu-i în felul acesta. Ce șoc! Furia îi schimonosi brusc trăsăturile feței. Sunete ca niște bâzâituri de insecte furioase se revarsă de pe buzele lui într-un fel de zumzet modulat – în mod evident, un limbaj. Dansatorii-Fețe din escorta sa încremeniră, dar falsul Tuek se întoarse iarăși spre preoți, fără a părea câtuși de puțin impresionat.

Waff încetă să mai zumzăie. Stupoare! Dansatorul-Față Tuek refuza să i se supună! Porni din nou către grupul preoților, însă falsul Tuek îl observă și, încă o dată, îndreptă spre el un deget tremurător.

– Ți-am spus să nu te amesteci! Poate că ești în stare să-mi faci de petrecanie, dar n-ai să mă pui cu botul pe labe împroșcându-mă cu murdăriile dumitale tleilaxu!

Efectul fu instantaneu. Waff înlemni, înțelegând dintr-odată. Apoi îi aruncă o privire piezișă lui Taraza și observă expresia ei batjocoritoare. Furia lui își găsi numaidecât o nouă țintă.

– Știai! o acuză el.

– Bănuiam doar.

– Ești... ești...

– Ați căutat prea mult perfecțiunea, spuse Taraza. V-ați făcut-o singuri.

Preoții nu acordară nicio atenție acestui schimb de cuvinte. Săriseră cu gura pe falsul Tuek, cerându-i să tacă și să-și ia tălpășița, făcându-l „afurist de Dansator-Față!“

Odrade studie cu băgare de seamă obiectul atacului lor. Până unde mergea fidelitatea copiei? Ajunsese Dansatorul-Față să se convingă pe sine că era adevăratul Tuek?

Calmându-se dintr-odată, înlocuitorul Marelui Preot se postă într-o

atitudine plină de demnitate și aruncă o privire disprețuitoare acuzatorilor săi.

– Mă cunoașteți cu toții, rosti el. Știți cu toții de câți ani îl slujesc pe Zeul Fracționat care nu este decât Unul Singur. Sunt gata să mă duc la El, dacă asta urmărește conspirația voastră, dar țineți minte: El știe ce e în sufletele voastre!

Preoții se întoarseră ca un singur om către Waff. Nici unul dintre ei nu văzuse cu ochii lui un Dansator-Față luând locul Marelui lor Preot. Niciodată nu fusese găsit vreun cadavru. Singurele dovezi de care aveau cunoștință erau spusele unor glasuri care ar fi putut foarte bine să mintă. Câțiva își îndreptară privirile spre Odrade. Glasul ei se numărase printre cele ce-i convinseseră.

Waff o privea, și el, pe Odrade.

Ea zâmbi și i se adresă Maestrului tleilaxu:

– Pentru moment, ne convine că Marele Sacerdoțiu să nu treacă în alte mâini.

Waff sesiză imediat avantajele în ceea ce îl privea. Era o pană, înfiptă între preoți și Bene Gesserit, blocând una dintre pârghiile cele mai periculoase pe care le poseda Comunitatea Surorilor pentru a acționa împotriva Bene Tleilaxului.

– Și mie-mi convine, replică el.

Cum preoții își făcură din nou auzite glasurile mânioase, Taraza interveni la țanc:

– Care dintre voi va încălca înțelegerea noastră?

Tuek își făcu loc printre doi consilieri și, traversând încăperea, se opri la numai un pas de Maica Superioară.

– Ce fel de joc e ăsta?

– Te susținem împotriva celor ce vor înlocuirea dumitale, răspunse Taraza. Bene Tleilaxul se situează pe aceeași poziție. Este modul nostru de a demonstra că avem și noi un cuvânt de spus în alegerea

Marelui Preot.

Mai multe voci sacerdotale se ridicară la unison:

– Este sau nu un Dansator-Față?

Taraza i se adresă cu un aer afabil celui din fața ei:

– Ești Dansator-Față?

– Bineînțeles că nu!

Taraza se uită la Odrade.

– Am impresia că a intervenit o neînțelegere, rosti aceasta.

– Îl căută cu privirea pe Albertus în grupul preoților și-și aținti ochii în ochii lui.

– Sheeana, întrebă ea cu voce răsunătoare, ce trebuie să facă acum Biserica Zeului Fracționat?

După cum fusese instruită, Sheeana se desprinse ușor din mijlocul gărzilor ei de corp și declară cu toată semeția:

– Trebuie să-l slujească mai departe pe Zeu!

– Cred că obiectul acestei întruniri a fost soluționat, conchise Taraza. Dacă ai nevoie de protecție, Mare Preot Tuek, un detașament din gărzile noastre așteaptă pe coridor, la ordinele dumitale.

Citi pe chipul lui acceptarea și înțelegerea. Devenise o creatură a Bene Gesseritului. Uitase cu totul obârșia sa de Dansator-Față.

După ce preoții și Tuek părăsiră sala, Waff îi adresă un singur cuvânt lui Taraza, în limbajul Islamiyatului:

– Explică!

Maica Superioară se depărtă câțiva pași de gărzile ei, arătându-se astfel, în mod ostentativ, vulnerabilă. Era o mișcare calculată, pe care o dezbătuseră, în prealabil, de față cu Sheeana. În același limbaj, îi răspunse lui Waff:

– Renunțăm la ascendentul nostru asupra Bene Tleilaxului.

Așteptară cu toții în timp ce el îi cântărea cuvintele. Taraza își aminti că numele pe care și-l dădeau lor înșiși tleilaxu putea fi tradus: „cei ce nu pot fi numiți". O etichetă rezervată deseori zeilor.

Era limpede că *zeul* de față nu extrapolase încă descoperirea pe care o făcuse aici la ceea ce li se va fi putut întâmpla Dansatorilor săi polimorfi infiltrați printre ixieni și Păstrăvărese. Pe Maestrul tleilaxu îl mai așteptau și alte șocuri. Deocamdată însă părea doar descumpănit.

Waff se lupta cu multe întrebări fără răspuns. Rapoartele pe care le primise de pe Gammu nu-l mulțumeau. Se angajase într-un joc dublu foarte periculos. Și Comunitatea Surorilor făcea un joc similar? Rătăcitii tleilaxu nu puteau fi înlăturați fără ca asta să atragă riscul declanșării unei agresiuni din partea Onoratelor Matres. Taraza însăși avertizase asupra acestui pericol. Bătrânul Bashar de pe Gammu mai reprezenta o forță demnă de luat în considerare?

Puse această ultimă întrebare cu voce tare.

Taraza ripostă cu o altă întrebare:

– Ce modificare i-ați adus ghola-ului nostru? Ce ați sperat să obțineți?

Era încredințată că deținea deja răspunsul, dar era necesar să stimuleze ignoranța.

Waff ar fi vrut să răspundă: „Moartea Bene Gesseritului și a tuturor adepților săi!" Surorile erau mult prea periculoase. Totuși, valoarea lor era inestimabilă. Se cufundă într-o tăcere posacă, privindu-le pe Cucernicele Maici cu o expresie îmbufnată care accentua aspectul copilăresc al feței sale de elf.

Un copil mofturos, își spunea Taraza. Dar știa că era periculos să-l subestimeze pe Waff. Cochilia tleilaxu, atunci când era spartă, nu făcea decât să dezvăluie prezența unei alte cochilii în interior. Și asta, la infinit! Totul se învârtea, până la urmă, în jurul bănuielilor lui Odrade în legătură cu subiectul de dispută, care mai putea încă

duce, în sala aceasta, la o vărsare de sânge. Dezvăluiseră tleilaxu într-adevăr tot ce aflaseră de la târfe și de la ceilalți Rătăciți? Era ghola-ul doar o virtuală armă tleilaxu?

Taraza hotărî să-l mai îmboldească o dată pe Waff, folosind modul de abordare preconizat de „Analiza 9“ elaborată în Consiliu. În același limbaj al Islamiyatului, rosti:

– Vrei să te dezonorezi chiar în patria Profetului? Nu ai împărtășit totul, fără ascunzișuri, așa cum ai făgăduit.

– V-am descris aspectul sexual al...

– N-ai împărtășit totul! îl întrerupse Taraza. Din cauza ghola-ului. Știm asta!

Îi văzu reacția. Era aceea a unui animal încolțit. Extrem de periculos. Taraza avusese prilejul să vadă odată un câine vagabond – un descendent corcit și sălbăticit al vechilor ogari de pe Dan – pe care-l încolțiseră niște puști. Animalul se năpustise deodată asupra celor ce-l hărțuiau și, cu o ferocitate total neașteptată, își croise cu colții o cale spre libertate. Rezultatul: doi copii schilodiți pe viață, unul singur nevătămat! Waff era, în momentul acesta, ca acel animal. Îi vedea mâinile tremurând în căutarea unei arme, dar Bene Tleilaxul și Bene Gesseritul se percheziționaseră reciproc cu cea mai mare minuțiozitate înainte de a intra în această sală. Taraza era sigură că Waff nu avea nicio armă. Totuși...

Waff vorbi cu o voce plină de subînțelesuri bănuitoare:

– Crezi că nu-mi dau seama în ce fel sperați să ne impuneți legea voastră?

– *Iată* putregaiul pe care cei din Dispersie l-au dus cu ei! rosti cu asprime Taraza. Putregaiul din centru.

Atitudinea lui Waff se schimbă subit. Nu putea să ignore implicațiile profunde ale concluziilor Bene Gesseritului. Dar... voia Maica Superioară să semene discordia?

– Profetul a implantat un reper sonor în capul fiecărei ființe umane, fie ea Dispersată sau ba, urmă Taraza. Iar acum ni-i trimite pe

Dispersați îndărăt, cu putregaiul intact.

Waff strânse din dinți. Ce încerca să facă vrăjitoarea? Nu putea să alunge gândul înnebunitor că Surorile îi începeau mintea prin cine știe ce drog secret, strecurat în aerul pe care îl respira. Nu încăpea îndoială că *știau* lucruri la care alții n-aveau acces! Privirea îi săgetă de la Taraza la Odrade și înapoi la Taraza. Știa că era bătrân, în termenii nenumăratelor reînvieri ghola, dar nu era bătrân în sensul în care puteau fi Cucernicele Maici Bene Gesserit. Ele erau bătrâne! Rareori arătau așa, însă erau; erau mai bătrâne decât îndrăznea el să-și imagineze.

Pe Taraza o frământau gânduri similare. Licărul de înțelegere profundă din ochii lui Waff nu-i scăpase. Necesitatea putea să deschidă noi orizonturi rațiunii. Dar până la ce adâncime era în stare să coboare tleilaxul? Ochii săi arătau atât de bătrâni! Avea sentimentul că ceea ce va fi fost cândva creierul acestor Maeștri tleilaxu era acum cu totul altceva – o înregistrare holo, din care fusese șters orice simțământ de natură a crea slăbiciuni. Taraza împărtășea această mefiență față de sentimente pe care o bănuia în el. Era ceva care putea să-i unească?

Tropismul unei gândiri comune.

– Spui că renunțați la ascendentul vostru asupra noastră, mârâi Waff, dar eu îți simt degetele încleștate de beregata mea.

– Ești sigur că sunt ale mele? replică Taraza. Unii dintre Rătăciții de origine tleilaxu s-au întors printre voi. Nicio Cucernică Maică nu s-a întors la noi din Dispersie.

– Dar ai spus că vă cunoașteți totalitatea...

– Avem alte căi de cunoaștere. După părerea dumitale, ce li se va fi întâmplat Cucernicelor Maici care au plecat în Dispersie?

– Au pierit într-o catastrofă comună?

Waff scutură din cap. Era o informație absolută inedită. Nici unul dintre tleilaxu reveniți din Dispersie nu menționase un asemenea eveniment. Discrepanța îi alimentă suspiciunile. Pe cine să creadă?

– Au fost pervertite, spuse Taraza.

Odrade, auzind-o pentru prima oară pe Maica Superioară exprimând cu voce tare ceea ce bănuiau toate, avu brusc revelația enormei puteri pe care o sugera această simplă afirmație. Pentru o clipă, fu năucită. Cunoștea cum nu se poate mai bine resursele, planurile pentru împrejurări neprevăzute, capacitățile de improvizare de care dispunea o Cucernică Maică pentru a birui piedicile. Exista Ceva, „acolo", în stare să neutralizeze *asta?*

Văzând că Waff nu spune nimic, Taraza declară:

– Veniți la noi cu mâini murdare.

– Voi îndrăzniți să spuneți asta? se indignă Waff. Voi, care continuați să ne secătuiți resursele, așa cum v-a învățat mama Basharului?

– Știam că puteați suporta aceste pierderi dacă dispuneați de resurse din Dispersie.

Waff inspiră tremurat. Așadar, Bene Gesseritul știa până și asta. Își dădea seama, într-o oarecare măsură, cum se informaseră Surorile. Ei bine... trebuia găsit un mijloc pentru a redobândi controlul asupra falsului Tuek. Rakisul era miza pentru care luptau de fapt Dispersații, iar această miză putea fi pretinsă cât de curând Bene Tleilaxului.

Taraza făcu încă un pas spre Waff, singură și vulnerabilă. Își văzu gărzile încordându-se. Sheeana dădu să pășească spre ea, dar fu trasă înapoi de Odrade.

Odrade își concentra atenția asupra Maicii Superioare, nu asupra adversarilor potențiali. Erau tleilaxu într-adevăr convinși că Bene Gesseritul avea să-i servească? Taraza testase limitele întrebării, fără îndoială. Și în limbajul Islamiyatului. Dar părea atât de singură, departe de escorta ei, prea aproape de Waff și de gărzile acestuia. Unde aveau să-l conducă acum pe tleilaxu bănuielile lui evidente?

Taraza avu un frison.

Odrade îl observă. Încă din copilărie, Taraza fusese anormal de slabă. Mai târziu, nu pusese pe ea nici măcar un gram de grăsime în

plus. Din cauza asta era foarte sensibilă la schimbările de temperatură și nu suporta frigul. Odrade nu sesiza însă nicio astfel de schimbare în încăpere. Însemna că Taraza luase brusc o decizie periculoasă, atât de periculoasă încât corpul ei o trăda. Și periculoasă nu pentru ea, firește, ci pentru Comunitatea Surorilor. Iar aceasta era cea mai oribilă crimă pe care putea s-o comită o Soră Bene Gesserit: lipsa de loialitate față de propriul Ordin.

– Suntem gata să vă slujim în orice fel, cu excepția unuia singur, spuse Taraza. Nu vom deveni niciodată receptacule pentru ghola-ii voștri!

Waff se albi la față.

– Nici una dintre noi, continuă Taraza, nu este în momentul de față și nu va deveni niciodată... (făcu o pauză)... o cuvă axlotl.

Waff ridică mâna dreaptă pentru a începe un gest pe care îl cunoștea orice Cucernică Maică: semnalul de atac al Dansatorilor-Fețe.

Taraza ațintì un deget spre brațul lui ridicat.

– Dacă vei duce până la capăt acest gest, Tleilaxul va pierde totul. Trimisa lui Dumnezeu (Taraza arătă cu capul peste umăr, spre Sheeana) vă va întoarce spatele și cuvintele Profetului vor fi praf și pulbere în gurile voastre.

Rostite în limbajul Islamiyatului, aceste cuvinte erau prea mult pentru Waff. Coborî brațul, dar continuă s-o fulgere cu privirea pe Taraza.

– Ambasadoarea mea v-a spus că vom împărți cu voi tot ce știm, urmă Taraza. Dumneata ai spus că veți face la fel. Trimisa lui Dumnezeu ne ascultă cu urechile Profetului! Ce are de spus Abdl-ul poporului tleilaxu?

Umerii lui Waff se încovoiară.

Taraza îi întoarse spatele. Era o mișcare teatrală, dar știa, ca și celelalte Cucernice Maici prezente, că acum putea s-o facă în deplină siguranță. Privind spre Odrade, aflată la celălalt capăt al sălii, Taraza își îngădui un surâs, convinsă că aceasta avea să-l interpreteze

corect. Sosise momentul ca Bene Gesseritul să aplice o mică pedeapsă!

– Tleilaxu și-au exprimat dorința de a avea o Atreides ca mamă reproducătoare, rosti Maica Superioară. V-o dau pe Darwi Odrade. Veți mai primi și altele.

Waff se decise.

– Poate că știți multe despre Onoratele Matres, dar nu...

– Târfele! îl corectă Taraza, răsucindu-se brusc către el.

– Cum dorești. Dar există un lucru – cuvintele dumitale o dovedesc – pe care nu-l știți. Pecetluiesc înțelegerea noastră dezvăluindu-vi-l. Sunt capabile să amplifice senzațiile platformei orgasmice și să le transmită integral partenerului masculin, căruia îi provoacă, astfel, un abandon senzual absolut. Este vorba de producerea unor unde orgasmice multiple, pe care... femeia le poate întreține timp foarte îndelungat.

– Abandon senzual absolut, ai spus? făcu Taraza fără a încerca să-și ascundă mirarea.

Odrade ascultase, și ea, cu aceeași stupefacție pe care o vedea acum împărtășită de toate Surorile prezente, inclusiv acolitele. Doar Sheeana părea să nu înțeleagă.

– Te asigur, Maică Superioară Taraza, rosti Waff cu un zâmbet de satisfacție răutăcioasă, că am reprodus acest proces cu oamenii noștri. L-am experimentat eu însumi! Efectul a fost de așa natură, încât, în furia mea, am provocat autodistrugerea Dansatorului-Față care juca rolul... feminin. N-aș mai îngădui nimănui... și repet: nimănui!... să aibă o asemenea influență asupra mea!

– Ce fel de influență?

– Dacă ar fi fost vorba de una dintre acele... târfe, cum le numești dumneata, aș fi ascultat-o orbește, orice mi-ar fi cerut să fac... (Waff se cutremură.) Abia dacă am găsit voința de a... de a distruge... (Își scutură capul ca și când ar fi vrut să alunge o amintire sinistră.) Numai furia m-a salvat!

Taraza înghiți anevoie, cu gâtlejul uscat.

– Cum...

– Cum procedează! Bun!... Mai înainte însă de a vă împărtăși acest secret, vă avertizez cu toată seriozitatea: dacă vreuna dintre voi va încerca vreodată să folosească această putere împotriva vreunuia dintre noi, va urma un măcel! Am pregătit Domelul și întregul nostru popor să răspundă prin a ucide toate Cucernicele Maici care le vor ieși în cale, la cel mai mic semn că Bene Gesseritul ar încerca să exercite această putere asupra noastră.

– Nici una dintre noi n-ar face un asemenea lucru, dar nu de teama amenințărilor voastre, ci fiindcă știm că asta ne-ar distrage. Măcelul de care vorbești n-ar mai fi necesar.

– A, da? În cazul ăsta, de ce nu le distruge și pe aceste... pe aceste târfe?

– Le distruge! Pe ele și pe toți cei pe care-i ating!

– Pe mine nu m-a distrus!

– Pentru că te apără Dumnezeu, bunul meu Abdl, spuse Taraza. După cum îi apără pe toți credincioșii.

Convins, Waff făcu ochii roată prin încăpere înainte de a i se adresa din nou lui Taraza.

– Să ia toată lumea aminte că îmi îndeplinește legământul în patria Profetului. Veți vedea despre ce este vorba... (Făcu un semn către doi dintre Dansatorii-Fețe.) Vom proceda la o demonstrație.

Mult mai târziu, singură în sala de la ultimul etaj al muzeului, Odrade se întrebă dacă fusese înțelept s-o lase pe Sheeana să asiste la demonstrație. La urma urmei, de ce nu? Sheeana era deja consacrată Comunității Surorilor. Iar îndepărtarea ei ar fi trezit bănuielile lui Waff.

Sheeana avusese o reacție senzuală cât se poate de evidentă la vederea reprezentației Dansatorilor-Fețe. Maicile Instructoare însărcinate cu educația ei aveau să fie nevoite să facă apel la

asistenții lor de sex masculin mai devreme decât de obicei. Care avea să fie, în acel moment, atitudinea Sheeanei? Avea să-și încerce asupra bărbaților cunoștințele dobândite aici? Era neapărat necesar să i se implanteze cât mai degrabă inhibiții care să împiedice acest lucru? Sheeana trebuia să înțeleagă pericolele la care s-ar fi putut expune.

Surorile și acolitele prezente în sală își păstraseră întru totul controlul, înregistrând cu fidelitate în memorie tot ce vedeau. Educația Sheeanei trebuia modelată pe baza acelor observații. Existau persoane capabile să stăpânească asemenea forțe lăuntrice.

Dansatorii-Fețe spectatori rămăseseră perfect impasibili, însă reacțiile lui Waff fuseseră cât se poate de interesante. Spusese că-i va distruge pe cei doi polimorfi folosiți pentru demonstrație, dar nu cumva avea să cedeze, mai înainte, tentației? Ce gânduri îi vor fi trecut prin cap în timp ce-l privea pe Dansatorul-Față „mascul" zvârcolindu-se pradă unui extaz care anihila judecata?

Într-un fel, demonstrația îi amintise lui Odrade de dansul rakian la care asistase în Piața Mare din Keen. Pentru scurt timp, dansul fusese în mod deliberat aritmic, dar, pe măsură ce progresase, își crease un ritm prelungit, care se repeta la fiecare aproximativ două sute de... pași. Dansatorii se dovediseră capabili de a întinde execuția lor pe o durată de timp considerabilă.

Întocmai ca Dansatorii-Fețe care executaseră demonstrația.

Siaynoqul devenit mijloc de dominație sexuală asupra mulțimilor fără număr din Dispersie!

Odrade revedea și acum dansul, ritmul interminabil, urmat de dezlănțuirea haotică de violență. Splendida concentrare de energii religioase a Siaynoqului degenerase într-o împărtășanie de cu totul alt fel. Se gândi la reacția de excitare a Sheeanei față de frânturile de dans pe care le întrezărise în Piața Mare. Își aminti că, mai târziu, o întrebase pe fetiță:

– Ce împărtășeau oamenii ăia, acolo?

– Dansatorii, e la mintea cocoșului!

Odrade nu putuse trece cu vederea obrăznicia răspunsului.

– Te-am mai avertizat în legătură cu tonul ăsta, Sheeana. Vrei neapărat să afli cum te poate pedepsi o Cucernică Maică?

Propriile ei cuvinte se derulară ca un mesaj-fantomă în memoria lui Odrade în timp ce contempla crepusculul care învăluia împrejurimile Dar-es-Balatului. Un apăsător sentiment de singurătate puse stăpânire pe ea. Toți ceilalți părăsiseră sala.

N-a mai rămas decât cea pedepsită!

Cât de strălucitori fuseseră ochii Sheeanei în acea încăpere de deasupra Pieței Mari! Câte întrebări păruseră s-o frământe!

– De ce vorbești mereu de disciplină și de pedepse?

– Trebuie să te înveți cu disciplina. Cum crezi că-i vei putea stăpâni pe alții dacă nu știi să te stăpânești pe tine însăți?

– Nu-mi place lecția asta.

– Nici uneia dintre noi nu ne place... decât mai târziu, când experiența ne dovedește cât este de valoroasă.

După cum prevăzuse, răspunsul ei avusese nevoie de câteva minute lungi pentru a-și face efectul în cugetul Sheeanei. În cele din urmă, fetița îi dezvăluise tot ce știa despre dans.

– Unii dansatori izbutesc să scape. Alții se duc direct la Shaitan. Preoții zic că se duc la Shai-Hulud.

– Ce se întâmplă cu cei care supraviețuiesc?

– După ce se întremează, trebuie să participe cu toții la un mare dans, în deșert. Dacă Shaitan vine, mor. Dacă nu vine, sunt răsplătiți.

Odrade înțelese numaidecât despre ce era vorba. Explicațiile ulterioare ale Sheeanei fuseseră inutile, dar o lăsase să le expună. Cât de înverșunată fusese vocea Sheeanei!

– Li se dau bani sau un spațiu comercial în bazar... lucruri de-astea.

Preoții zic că au dovedit că-s ființe umane.

– Și cei care mor nu sunt ființe umane?

La această întrebare, Sheeana rămăsese tăcută vreme îndelungată, cufundată în gânduri. Legătura era însă cât se poate de clară pentru Odrade: testul Bene Gesserit al umanității! Între timp, Sheeana fusese supusă, ca și ea la vremea ei, ritualului de trecere la umanitatea acceptată de Comunitatea Surorilor. Cât de blândă părea acea ordalie în comparație cu suferințele ulterioare!

În penumbra ce învăluise mansarda muzeului, Odrade ridică mâna dreaptă și o privi lung, amintindu-și de cutia cu durere și de gom jabbarul pândind la gâtul ei, gata s-o ucidă dacă ar fi făcut vreo mișcare sau dacă ar fi lăsat să-i scape vreun strigăt.

Sheeana nu lăsase, nici ea, să-i scape vreun strigăt. Dar cunoscuse răspunsul la întrebarea lui Odrade, chiar înaintea cutiei cu durere.

– Sunt ființe umane, dar diferite.

Odrade vorbi deodată cu voce tare, în sala goală care adăpostea parte din tezaurul descoperit în non-spațiul Tiranului:

– Ce ne-ai făcut, Leto? Numai Shaitan este cel ce ne vorbește cu glasul tău? Ce vrei să ne mai silești să împărtășim acum?

Dansul-fosilă avea să devină sexualitate fosilă?

– Cu cine vorbești, Cucernică Maică?

Era vocea Sheeanei, din pragul ușii deschise de la capătul sălii. Roba ei gri, de postulantă, formă nedeslușită în umbră, se contură odată cu apropierea fetiței.

– Maica Superioară m-a trimis după tine, spuse Sheeana oprindu-se în fața ei.

– Vorbeam singură, zise Odrade.

O privi lung pe copila neobișnuit de tăcută, amintindu-și brusc de momentul răscolitor în care Sheeanei i se pusese Întrebarea Crucială:

„Vrei să devii Cucernică Maică?“

– De ce vorbești singură, Cucernică Maică?

Glasul Sheeanei lăsa să răzbată prea multă îngrijorare. Maicile Instructoare aveau să aibă de lucru pentru a suprima aceste reacții afective.

– Mi-am amintit de ziua în care te-am întrebat dacă vrei să devii Cucernică Maică, și asta mi-a deșteptat alte gânduri.

– Mi-ai spus că trebuie să-ți urmez întocmai poveștele, să nu-ți ascund nimic și să nu-ți nesocotesc nicio poruncă.

– Iar tu ai întrebat: „Asta-i tot?“

– Nu știam mare lucru pe-atunci, nu-i așa? Dar nici acum nu știu mare lucru.

– Nici noi nu știm mare lucru, copilă. Știm doar că suntem prinse, toate, în același dans, și că Shaitan va veni cu siguranță, la cel mai mic pas greșit al vreuneia dintre noi.

Când niște străini se întâlnesc, concesiile reciproce sunt obligatorii pentru a compensa deosebirile de datini și educație.

Doamna Jessica
„Înțelepciunea Arrakisului“

Ultima geană de lumină verzuie abandona orizontul în clipa în care Burzmali dădu semnalul de plecare. Era întuneric de-a binelea când ajunseră în cartierele de la celălalt capăt al Ysaiului și la șoseaua periferică pe care trebuia să ajungă la Duncan. Cerul acoperit reflecta luminile orașului deasupra maghernițelor înspre care îi îndrumaseră călăuzele lor.

Călăuzele nu conteniseră s-o neliniștească pe Lucilla. Își făceau apariția de pe străzi lăturalnice sau prin ușa deschisă brusc a câte unei case, pentru a le șopti indicații pe măsură ce înaintau.

Prea mulți oameni știau de cei doi fugari și de proiectata lor întâlnire!

Lucilla își resorbise ura, dar reziduurile se manifestau încă sub forma unei neîncrederi profunde față de toți cei pe care îi întâlneau. Disimularea acestei reacții în spatele comportamentului firesc al unei curtezane însoțindu-și clientul devenea din ce în ce mai dificilă pentru ea.

Calea pentru pietoni care mărginea șoseaua era acoperită de zăpada murdară și noroioasă, în bună parte împroșcată de trecerea vehiculelor de sol. Înainte de a fi parcurs o jumătate de kilometru, Lucilla își simți picioarele înghețate și trebui să facă apel la resurse suplimentare de energie pentru a compensa afluxul de sânge către extremități.

Burzmali mergea în tăcere, cu capul aplecat, aparent pierdut în propriile sale gânduri. Dar Lucilla nu se lăsa înșelată. Știa că el trăgea cu urechea la fiecare zgomot din jurul lor. Că pândea apropierea fiecărui vehicul. Ori de câte ori venea câte o mașină, o trăgea din drum pentru a se face nevăzuți. Mașinile treceau în viteză, șuierând și împroșcând zloata de sub șorturile suspensiilor peste boschețiii mărunți de pe marginea șoselei. Burzmali o obliga să rămână ghemuită lângă el, în zăpadă, până ce era sigur că nu mai puteau fi văzuți sau auziți. Deși greu s-ar fi putut crede că ocupanții vehiculelor ar mai fi putut auzi ceva în șuieratul strident al propriei lor treceri.

Merseseră astfel vreo două ore înainte ca Burzmali să se oprească în sfârșit pentru a scruta peisajul din față. Destinația lor era o comunitate de la periferie, care le fusese descrisă drept „absolut sigură". Lucilla avea îndoieli serioase. Nici un loc de pe Gammu nu era absolut sigur.

Lumini galbene, răsfrângându-se în plafonul jos al norilor din fața lor, îngăduiau localizarea suburbiei. Înotând prin mocirlă, traversară un tunel care trecea pe sub șosea și începură să urce panta unei coline domoale, plantate cu o livadă rară de pomi fructiferi, ale căror ramuri desfrunzite se profilau vag în penumbră.

Lucilla ridică ochii. Cerul începea să se degajeze. Gammu avea o sumedenie de luni mititele: non-nave – fortărețe spațiale. Unele dintre ele fuseseră amplasate de Teg, dar Lucilla zărea acum noi formații adăugate dispozitivului de apărare planetară. Păreau de vreo patru ori mai mari decât stelele cele mai strălucitoare și se deplasau deseori grupate, astfel încât lumina pe care o reflectau era utilă, dar eratică, deoarece se mișcau repede. Traversau bolta cerească și dispăreau sub orizont în doar câteva ore. Lucilla observă un șirag de șase asemenea luni printr-o spărtură din nori și se întrebă dacă aparțineau sistemului defensiv al lui Teg.

Vreme de câteva clipe medită asupra slăbiciunilor inerente mentalității de asediat pe care o evocau aceste apărări. Teg avea dreptate. Mobilitatea era cheia succesului militar; dar Lucilla se îndoia că Basharul se referea la mobilitatea pedestră.

Nu exista nici un loc în care ar fi putut să se ascundă rapid, pe panta

acoperită de omăt a colinei, și Lucilla simți nervozitatea de care era stăpânit Burzmali. Ce puteau face dacă apărea cineva?

La stânga lor, o văioagă înzăpezită cobora oblic spre locul în care se zăreau luminițele așezării. Lucilla nu văzu nici un drum, dar își spuse că poate exista o potecă.

– Pe aici, spuse Burzmali, conducând-o către văiugă.

Se înfundară în zăpadă până sub genunchi.

– Sper că se poate avea încredere în oamenii ăștia, zise Lucilla.

– Le detestă pe Onoratele Matres, răspunse Burzmali. În ceea ce mă privește, e suficient.

– Sper și ca ghola-ul să fie aici! spuse ea, reținându-și o replică și mai mânioasă, dar neputându-se abține să adauge: În ceea ce mă privește, ura lor nu-i suficientă.

Era întotdeauna preferabil să pui răul înainte, socotea ea.

Totuși, ajunsese la o concluzie mai degrabă liniștitoare cu privire la Burzmali. Era ca și Teg. Nici unul, nici celălalt nu s-ar fi angajat pe un făgaș care ar fi putut să-i ducă într-o fundătură. Nu atâta timp cât le stătea în puteri să acționeze astfel. Lucilla n-ar fi fost mirată dacă ar fi aflat că partizani de-ai lui Burzmali se ascundeau prin tufele dimprejur chiar în momentul acesta.

Văiuga înecată în omăt sfârși într-un fel de albie plaztonată, ușor concavă și deszăpezită grație unui sistem de topire. Un firicel de apă se scurgea pe mijlocul ei. Abia după câțiva pași își dădu seama Lucilla pe ce mergeau: un magnetobogan. Era o veche rampă de transport magnetic, care cărase cândva mărfuri și materiale către o fabrică datând dinaintea Dispersiei.

– Ai grijă, panta devine mai abruptă, o avertiză Burzmali. Sunt niște trepte pe margine, dar nu-s prea adânci.

Câteva minute mai târziu ajunseră la capătul magne-toboganului. Se oprea în fața unui zid dărăpănat din cărămizi locale, pe o fundație de plastoțel. Lumina palidă a stelelor de pe cerul acum aproape

senin dezvăluia caracterul rudimentar al zidăriei, tipic pentru Epoca Foametei. Zidul era acoperit de plante cățărătoare și de licheni pestriți, care nu ascundeau decât pe jumătate crăpăturile stângace astupate cu un mortar de proastă calitate. Un șir de ferestre înguste se înălța deasupra locului în care magnetoboganul sfârșea într-un hățiș de mărăcini și buruieni. Prin trei dintre ferestre răzbătea din interior pâlpâirea albastră a unui arc electric, însoțită de pârâituri înfundate.

– E o fabrică de pe vremuri, spuse Burzmali.

– Am și ochi, și memorie, se zborși Lucilla.

Masculul ăsta grohăitor o credea tâmpită?

Ceva scârțâi sinistru la câțiva pași în stânga lor. Un petic de iarbă și brusturi se ridică deasupra unei trape de beci, lăsând să țâșnească în întuneric un spot de lumină galbenă.

– Iute!

Burzmali o precedă în fugă prin vegetația deasă, apoi pe treptele descoperite de ușa ridicată. Aceasta se închise în spatele lor cu un uruit mecanic.

Lucilla se pomeni într-o sală vastă, cu tavanul jos. Lumina provenea de la șiruri de licurituburi moderne fixate de-a lungul grinzilor masive de plastoțel ce susțineau plafonul. Planșeul era curat, dar plin de urme și spărturi în locurile în care, neîndoios, fuseseră instalate cândva mașini, astăzi dispărute. Surprinse cu coada ochiului o mișcare în capătul îndepărtat al halei. Privi într-acolo și văzu o femeie tânără, purtând o altă variantă a robei cu dragoni, care se uita spre locul în care se aflau.

Lucilla strâmbă din nas. În sală plutea o miasmă acidă cu un iz grețos.

– Fabrica asta a aparținut Harkonnenilor, zise Burzmali. Mă-ntreb ce naiba făceau aici.

Tânăra femeie ajunse în fața lui Lucilla și se opri. Avea un corp zvelt, cu unduiri elegante sub roba care-l drapa. Un fel de strălucire

lăuntrică părea să iradieze de pe chipul ei, sugerând o sănătate perfectă, întreținută prin exercițiu. Privirea ochilor verzi era însă rece și mătura totul cu o duritate de cremene.

– Vasăzică au ajuns la concluzia că una singură dintre noi nu-i de-ajuns pentru a supraveghea locul ăsta, spuse ea.

Lucilla puse mâna pe brațul lui Burzmali pentru a-l împiedica să vorbească. Femeia aceasta nu era ceea ce părea a fi. *Exact ca și mine!* Își alese cu grijă cuvintele:

– Se pare că reușim să ne recunoaștem destul de ușor unele pe altele.

Femeia zâmbi.

– V-am urmărit în timp ce veneați. Mai că nu mi-a venit să-mi cred ochilor. (Îi aruncă o privire disprețuitoare lui Burzmali.) Ăsta era pe post de client?

– Și călăuză, răspunse Lucilla.

Observă perplexitatea care se așternuse pe chipul lui Burzmali și se rugă ca bărbatul să nu scape vreo vorbă necugetată. Femeia asta era periculoasă!

– Nu eram așteptați? întrebă Burzmali.

– Ahh! Cocoșelul are și glas! râse femeia.

Râsul îi era la fel de înghețat ca privirea.

– Aș prefera să nu-mi spui așa, zise Burzmali.

– Lepădăturilor de pe Gammu le spun cum vreau eu, replică femeia. Doar nu crezi că-mi pasă de preferințele tale!

– Cum ai zis?

Burzmali era obosit și insulta neașteptată făcu să i se urce sângele la cap.

– Cum ai auzit, lepădătură!

Era prea mult pentru Burzmali. Înainte ca Lucilla să-l poată opri, scoase un mârâit surd și-și repezi brațul pentru a-i aplica femeii o palmă.

Nu apucă să-i atingă obrazul.

Sub privirea înmărmurită a lui Lucilla, femeia se eschivă fulgerător, înșfăcă din zbor mâneca lui Burzmali, ca și când ar fi prins o cârpă dusă de vânt, cu o piruetă a cărei viteză ametitoare ascunse aproape cu totul grația execuției, îl expedie pe Burzmali de-a rostogolul pe podea. Apoi se lăsă pe un picior, gata să aplice o lovitură cu celălalt.

– Îl omor, șuieră ea.

Lucilla, nesigură de ce-ar fi putut să urmeze, se aplecă lateral, evitând în ultima clipă lovitura năprasnică de picior a femeii, și contră cu un *sabard* standard Bene Gesserit, care o proiectă pe femeie înapoi, cu trupul îndoit în locul în care talpa o izbise în abdomen.

– Nu știu cum te cheamă, spuse Lucilla, dar nu-s de acord să-mi omori călăuza.

Tânăra înghiți aer, apoi vorbi cu răsuflarea întretăiată:

– Mă cheamă Murbella, Preaonorată Mater. Mă faci de rușine scoțându-mă din luptă cu o ripostă atât de lentă. Pentru ce ai făcut asta?

– Pentru a-ți da o lecție, răspunse Lucilla.

– Nu port decât de puțin timp roba, Preaonorată Mater. Te rog să mă ierți. Îți mulțumesc pentru această splendidă lecție și îți voi mulțumi de fiecare dată când voi avea prilejul să folosesc riposta pe care mi-ai arătat-o și pe care mi-o întipăresc acum în memorie.

Înclină ușor capul, apoi sări sprintenă în picioare, arborând un zâmbet drăcesc.

Cu vocea ei cea mai glacială, Lucilla întrebă:

– Știi cine sunt?

Observă cu coada ochiului că Burzmali se ridica anevoie de pe podea. Rămase retras, privindu-le pe cele două femei.

– După iscusința cu care mi-ai predat lecția de adineaori, văd că ești cea care ești, Preonorată Mater. Sunt iertată?

Zâmbetul demonic dispăruse de pe buzele Murbellei. Stătea cu capul plecat.

– Ești iertată. Va veni o non-navă?

– Așa mi s-a spus aici. Suntem, oricum, pregătiți.

Îi aruncă o privire scurtă lui Burzmali.

– Mi-e încă util și e necesar să mă însoțească, spuse Lucilla.

– Cum ți-e voia, Preaonorată Mater. Iertarea ta include și onoarea de a-ți cunoaște numele?

– Nu!

Murbella oftă, apoi spuse:

– Am capturat ghola-ul. A venit dinspre sud, deghizat în tleilaxu. Eram pe punctul de a-l lua la pat când ai sosit.

Burzmali se apropie de ele, șchiopătând ușor. Lucilla observă că recunoscuse în fine pericolul. Locul acesta „absolut sigur" fusese infestat de inamici! Noroc că inamicii nu știau încă mare lucru.

– Ghola-ul n-a fost rănit? întrebă Burzmali.

– Încă mai are glas! făcu Murbella. Al naibii!

– N-ai să iei la pat ghola-ul, spuse Lucilla. Eu sunt cea care a fost desemnată să se ocupe în continuare de el!

– E la dispoziția ta, Preaonorată Mater. Oricum, eu l-am marcat deja. E pe jumătate subjugat.

Murbella râse din nou, cu o nepăsare crudă care o șocă pe Lucilla, apoi adăugă:

– Pe aici. E un loc din care poți să vezi tot.

Fie-ți dat să mori pe Caladan!

„Toast din vechime“

Duncan încerca să-și amintească unde se afla. Știa că Tormsa era mort. Sângele țâșnise din ochii lui Tormsa. Da, de asta își amintea bine. Intraseră într-o clădire cufundată în întuneric și lumina erupsese deodată în jurul lor. Simțise o durere vie în ceafă. O lovitură? Dăduse să se întoarcă, dar mușchii nu voiseră să-i dea ascultare.

Își aminti cum ședea la marginea unei peluze vaste pe care se desfășura un joc complicat, cu bile excentrice care se rostogoleau și ricoșau încolo și încoace, aparent fără vreun rost anume. Jucătorii erau tineri purtând culorile... planetei Giedi Prim!

– Se antrenează pentru bătrânețe, spusese el.

Își amintea perfect că spusese asta.

Însoțitoarea sa, o femeie tânără, îl privise cu un aer inexpresiv.

– Jocurile astea în aer liber ar trebui să fie rezervate moșnegilor, adăugase el.

– Ah?

Era o întrebare la care nu se putea răspunde. Femeia îl redusese la tăcere printr-un simplu reflex verbal.

Iar câteva clipe mai târziu, m-a vândut Harkonnenilor!

Deci, asta era o amintire din vremurile pre-ghola.

Ghola!

Își aminti de Citadela Bene Gesserit de pe Gammu. Biblioteca: imaginile holo și tridimensionale ale Ducelui Atreides, Leto I. Asemănarea lui Teg nu se datora întâmplării – era puțin mai înalt, dar în rest... aceeași față prelungă și osoasă, cu nasul coroiat, aceeași renumită charismă Atreides...

Teg!

Își amintea de ultimul act de eroism al bătrânului Bashar, în noaptea Gammu-ului.

Unde mă aflu?

Tormsa îl condusese. Apucaseră pe o potecă năpădită de buruieni, de la marginile Ysaiului. *Baronia*. Nu apucaseră să parcurgă două sute de metri când începuse să ningă. O ninsoare umedă și lipicioasă, care le îngheță oasele și-i făcu să clănțăne din dinți în mai puțin de un minut. Se opriră pentru a-și trage glugile și a-și încheia jachetele etanșe. Era ceva mai bine, dar curând avea să se lase noaptea și avea să fie mult mai frig.

– E un adăpost ceva mai departe, spuse Tormsa. Ne vom petrece noaptea acolo.

Văzând că Duncan nu spune nimic, adăugă:

– N-o să ne fie prea cald, dar cel puțin vom fi feriți de umezeală.

După vreo trei sute de pași, Duncan deslușì forma cenușie a unei clădiri. Se profila, înaltă cam de două etaje, prin vălul fulgilor mari de zăpadă. O recunoscu numaidecât: era un vechi post de numărare Harkonnen. La adăpostul acestor ziduri, observatorii îi numărau (și, uneori, ucideau) pe cei care treceau. Construcția era făcută din pământ transformat într-o singură cărămidă uriașă printr-un expedient foarte simplu: cărămizile de argilă ale zidăriei erau arse pe loc cu ajutorul unui aruncător de flăcări de calibru greu, de genul celor folosite de Harkonneni pentru împrăștierea mulțimilor.

Când se apropiară, Duncan observă rămășițele unui ecran defensiv total, cu guri de foc care acopereau tot terenul. Cineva însă

distrusese de mult întregul sistem. Spărturile din rețeaua câmpului defensiv erau în parte năpădite de vegetație, dar gurile de foc rămăseseră degajate. Da, firește... pentru a permite celor din interior să supravegheze împrejurimile.

Tormsa se opri, trăgând cu urechea și examinând cu grijă terenul.

Duncan scurtă vechiul post Harkonnen. Își amintea foarte bine acum de aceste construcții. Ceea ce-l nedumerea însă era excrescența diformă care părea grefată pe structura cilindrică de bază, a cărei suprafață, sub acțiunea aruncătoarelor de flăcări, căpătase un aspect sticlos. Băși și cratere indicau locurile în care materialul fusese supraîncălzit. Eroziunea provocată de-a lungul mileniilor lăsase urme adânci, însă forma de bază persistase. Ridicând ochii, identifică o parte din vechiul sistem ascensor pe suspensii. Cineva fixase pe bara principală de susținere un palan improvizat.

Așadar spărtura în câmpul defensiv era de dată recentă.

Tormsa se strecură prin acea spărtură.

Ca la atingerea unui comutator, scena se schimbă brusc în memoria lui Duncan. Se afla în biblioteca non-globului, împreună cu Teg. Proiectorul reda o serie de imagini ale orașului modern Ysai. Noțiunea de *modern* avea, pentru el, rezonanțe bizare. Baronia fusese deja un oraș modern, dacă prin modern trebuia înțeles faptul că se conforma normelor tehnologice uziforme ale epocii sale. Era, de pildă, o metropolă care se baza exclusiv pe tehnica fasciculelor de ghidaj pe suspensii pentru transportul supraînălțat al persoanelor și al mărfurilor. Nu existau artere de circulație la nivelul solului. Tocmai îi explica asta lui Teg.

Firește că acest lucru se oglindea în aspectul unui oraș în care fiecare metru pătrat de spațiu pe orizontală sau pe verticală era extrem de prețios. Deschiderile rezervate fasciculelor de ghidaj nu aveau nevoie să depășească gabaritul modulelor de transport universale. Restul spațiului era eliberat de constrângerile circulației.

– Forma ideală ar fi cilindrul, având în vârf o platformă pentru toptere, spuse Teg.

– Harkonnenii însă preferau cuburile și paralelipipedele.

Era adevărat.

Duncan își amintea de Baronie cu o claritate care îi dădea fiori. Tuburile de transport o străpungeau ca niște galerii săpate de viermi – drepte, curbe, oblice... în sus, în jos, în toate părțile. În afara modei rectangulare impuse de Harkonneni, Baronia nu se supunea decât unei singure reguli de urbanism: cazarea cât mai multor oameni, cu cheltuieli materiale minime.

„Terasele erau singurele spații cât de cât omenești ale blestematei ăleia de construcții!“ își amintea Duncan că le spusese lui Teg și Lucilla.

În vârful edificiului se aflau somptuoasele apartamente și terase rezervate elitelor, cu posturi de pază pretutindeni: lângă platformele pentru toptere, la intrările nivelurilor inferioare, împrejurul parcurilor și grădinilor suspendate. Privilegiații care locuiau acolo puteau să uite de omenirea ce viermuia la picioarele lor. Zgomotele și mirosurile gloatei de dedesubt nu urcau până la ei. Servitorii erau obligați să se îmbăieze și să îmbrace veșminte aseptizate înainte de a urca la etajele superioare.

Teg puse o întrebare:

– De ce toată populația aceea aglomerată accepta să trăiască în asemenea condiții?

Răspunsul era evident și Duncan îl dăduse. Pentru că exteriorul era un loc periculos. Iar administratorii orașului aveau grijă să-l facă să pară și mai periculos. În plus, prea puțini dintre cei aflați înăuntru își închipuiau cum ar putea fi o viață mai bună Afară. Singura viață mai bună despre care aveau idee era cea de pe terase. Iar singurul mod de a ajunge vreodată acolo era servilismul cel mai înjositor.

– Așa va fi și n-ai ce să faci!

Era o altă voce care răsuna în craniul lui Duncan. O auzea cât se poate de limpede.

Paul!

Ciudat, își spunea Duncan. Prețienții manifestau același gen de aroganță ca și mentații înfipți în logica lor atât de friabilă.

Nu l-am considerat niciodată până acum pe Paul arogant.

Duncan își privea propriul chip într-o oglindă. Își dădu seama, cu o părticică a minții, că era vorba de o amintire pre-ghola. Brusc, se pomeni în fața altei oglinzi. Vedea tot chipul lui, dar diferit. Fața rotundă, cu pielea smeadă, începea să capete trăsăturile mai aspre la care ar fi putut să ajungă dacă se maturiza. Își privea ochii. Da, erau ochii săi. Auzise într-o zi pe cineva descriindu-i ochii drept „cavernoși". Erau adânc îngropați sub arcade, îndărătul pomeților înalți. Altcineva spusese că era greu de determinat dacă ochii săi aveau culoarea albastru-închis sau verde-închis atunci când nu se aflau în plină lumină.

O femeie spusese asta. Dar nu-și amintea ce femeie.

Încercă să-și aranjeze părul, dar mâinile nu-l ascultară. Își aminti atunci că părul fusese decolorat. Cine făcuse asta? O femeie bătrână. Părul său nu mai era o cușmă de cârlionți negri.

Ducele Leto se uita la el din pragul sălii de mese de pe Caladan.

– Vom merge la masă acum, spuse Ducele.

Era o comandă seniorială, pe care n-o salva de aroganță decât un surâs discret ce părea a zice: „Trebuia s-o spună cineva."

Ce se întâmplă în cazul meu?

Își amintea că-l urmase pe Tormsa până în locul în care acesta zicea că avea să vină să-i ia o non-navă.

Era o clădire masivă, înălțându-se în noapte, înconjurată de construcții mai mici ce păreau, toate, ocupate. Se auzeau voci și zgomote de mașini, dar nicio față nu se arătă la ferestrele înguste, nicio ușă nu se deschise. Duncan simți miros de bucătărie când trecură pe lângă cea mai mare dintre clădirile-anexe. Asta îi aminti că în ziua aceea nu mâncaseră decât câteva fâșii pergamentoase dintr-o substanță deshidratată pe care Tormsa o numea „hrană rece".

Intrară în clădirea cufundată în întuneric.

Lumina erupse.

Ochii lui Tormsa explodară într-un nor de sânge.

Beznă.

Duncan privea un chip de femeie. Mai văzuse cândva un chip asemănător: o imagine *tridi* extrasă dintr-o secvență holo mai lungă. Dar unde se întâmplase asta? Unde văzuse acea imagine? Era o față aproape ovală, cu fruntea doar o idee mai largă decât restul curbei altminteri perfecte.

– Numele meu este Murbella, spuse femeia. N-ai să-ți mai amintești asta, dar ți-o spun acum, când te marchez. Eu te-am ales.

Îmi amintesc de tine, Murbella.

Ochii verzi, depărtați sub sprâncenele arcuite, atrăgeau privirea ca un magnet, lăsând în planul secund observarea bărbiei și a gurii mici. Buzele erau răsfrânte și Duncan ghicea expresia bosumflată pe care o vor fi dat-o feței în clipele de repaus.

Ochii verzi priveau drept în ochii lui. Câtă răceală în acea privire! Câtă putere!

Ceva îi atinse obrazul.

Deschise ochii. Asta nu mai era o amintire! Era ceva care i se întâmpla chiar acum!

Murbella! Fusese aici și plecase. Acum se reîntorsese. Își amintea că se trezise, gol, pe o suprafață moale... o saltea. O recunoscu după pipăit. Murbella începu să se dezbrace, deasupra lui. Ochii ei verzi îl fixau cu o intensitate copleșitoare. Îl atinse simultan în mai multe locuri, în timp ce buzele ei prinseră să îngâne un murmur abia auzit.

Simți o erecție instantanee, dureroasă în rigiditatea ei.

Nicio putere de rezistență nu mai sălășluia în el. Mâinile ei, limba ei se plimbau pe tot trupul său. Murmurul! Gura ei era peste tot, îl

înconjurase. Sfârcurile sânilor ei îi atingeau în treacăt obrajii, pieptul. Dar când îi surprinse privirea, desluși intenția perfect conștientă.

Murbella se întorsese și o luă de la capăt!

Pe după umărul ei drept zări un geam mare de plaz. În spatele geamului stăteau Lucilla și Burzmali. *Un vis?* Burzmali își ținea palmele apăsate de suprafața geamului. Lucilla privea, cu brațele încrucișate, iar chipul ei exprima un amestec de furie și curiozitate.

Murbella îi șopti în urechea dreaptă:

– Mâinile mele sunt foc.

Trupul ei ascunse fețele din spatele geamului. Simți focul mâinilor ei oriunde îl atingeau.

Brusc, focul îi cuprinse mintea. Locuri tainice dinlăuntrul lui prinseră viață. Văzu capsule roșii, ca niște șiruri de cârnăciori lucioși defilându-i prin fața ochilor. Se simți arzând de febră. Era una dintre acele capsule îmbelșugate, deborda de excitație înflăcărată. Capsulele acelea! Le cunoștea! Erau el... Erau...

Sumedeniile de Duncani Idaho, originalul plus toți ghola-ii în serie năvăliră în spiritul lui conștient. Erau asemenea unor semințe umflate ce se spărgeau, respingând orice altă existență în afară de a lor. Se văzu pe el însuși strivit sub un vierme uriaș cu față de om.

„Fii blestemat, Leto!“

Strivit, zdrobit, stâlcit... de nenumărate ori.

„Fii blestemat! Blestemat! Blestemat!“

Murea de sabia unui sardaukar. Durerea exploda într-un fulger de lumină pe care-l înghițea imediat întunericul.

Murea într-un accident de topter. Murea înjunghiat de pumnalul unei Păstrăvărese. Murea întruna și-ntruna.

Și continua să trăiască.

Afluxul amintirilor nu contenea nicio clipă, încât se întreba cum de putea să le conțină pe toate. Bucuria de a ridica în brațe o fiică nou-născută. Parfumul îmbătător al unei amante pătimașe. Cascada de arome a unui vin bun de pe Dan. Exercițiile epuizante din sala de antrenament.

Cuvele axlotl!

Ieșea din ele, iarăși, într-o lumină orbitoare, purtat de brațe mecanice. Manipulatoarele capitonate îl roteau și, cu vederea lui încețoșată de nou-născut, deslușea o masă enormă de carne femelă, monstruoasă în imensitatea ei aproape imobilă... legată printr-un labirint de tuburi negre la un șir de containere metalice gigantice.

Cuvele axlotl?

Începu să respire întretăiat, cu icnituri, sub năvala amintirilor în serie care se prăvăleau ca o cascadă înlăuntrul lui.

Toate acele vieți! Toate acele vieți!

Acum își amintea ce implantaseră tleilaxu în el, acea bombă mentală, adânc îngropată, care nu aștepta, pentru a exploda, decât această clipă a seducției de către o Impregnatoare Bene Gesserit.

Numai că asta era Murbella și ea nu aparținea Bene Gesseritului.

Se afla, totuși, aici, la îndemâna lui, și dispozitivul tleilaxu preluă controlul reacțiilor sale.

Duncan începu să fredoneze încetișor și o atinse, cu un gest atât de agil, încât Murbella avu un șoc.

N-ar trebui să fie atât de activ! Și nu în felul acesta!

Mâna dreaptă a lui Duncan vibra pe clitorisul ei în vreme ce mâna stângă îi mângâia baza coloanei vertebrale. În același timp, gura lui cobora ușor de-a lungul nasului ei, pe buzele ei, spre pliul subsuorii ei stângi...

Duncan nu înceta să fredoneze abia auzit, într-un ritm care pulsa în tot trupul ei, legănând-o... slăbindu-i puterile...

Încercă să se desprindă de el în clipa în care îl simți accelerându-i cadența răspunsurilor.

Cum a știut să mă atingă acolo tocmai în clipa aceea? Și acum, acolo! Și acolo! Oh, pe Stânca Sacră din Dur, cum de știe?

Duncan îi observă tumefierea sânilor, congestionarea nasului. Văzu mameloanele ridicându-se, dilatate, și areolele închizându-și culoarea în jurul lor. Murbella gemu și-și depărtă larg coapsele.

Preonorată Mater, ajută-mă!

Dar singura Preaonorată Mater la care se putea gândi era separată de această încăpere printr-o ușă zăvorâtă și un ecran de plaz.

Energia disperării o năpădi pe Murbella. Reacționă în singurul mod pe care îl cunoștea: atingând, mângâind – recurgând la toate tehnicile studiate cu sârguință în cursul lungilor ani ai uceniciei sale.

Dar la fiecare inițiativă a ei, Duncan răspundea printr-o contraimpulsie și mai stimulatoare.

Murbella constată că nu mai era în măsură să-și stăpânească toate reflexele. Unele dintre reacțiile ei automate păreau să provină dintr-o sursă de cunoaștere mai profundă decât cea a educației sale. Își simți mușchii vaginali contractându-se. Simți brusca revărsare de fluid lubrifiant. Când Duncan o penetră, se auzi gemând. Brațele, mâinile, picioarele, tot corpul ei... se mișcau în ritmul unui dublu automatism: cel care-și avea obârșia într-un antrenament metodic și altul, mai profund, mai imperios, care-o făcea să se cufunde într-un abis amețitor.

Cum a putut să-mi facă asta?

Unde de contracții extatice începură să-i vălurească mușchii elastici ai pelvisului. Duncan reacționă simultan și ea simți impactul ejaculării lui sacadate. Senzația îi intensifică propriile ei reacții. Pulsații de extaz se propagară în valuri concentrice, pornind din contracțiile repetate ale vaginului ei... iarăși, și iarăși, și iarăși. Plăcerea îi invadă toate simțurile. O lumină albă, strălucitoare, îi explodă în spatele pleoapelor închise. Fiecare mușchi al trupului îi

vibra cu o intensitate a voluptății pe care nu și-o imaginase niciodată cu putință pentru ea însăși.

Din nou, valurile se răspândiră.

Din nou și din nou...

Pierdu socoteala reînceputurilor.

Când Duncan gemea, ea gemea, și valurile se revărsau iarăși.

Și iarăși...

Pierduse noțiunea timpului și a spațiului. Era cufundată într-un extaz neîntrerupt.

Voia ca asta să continue veșnic și, totodată, voia să înceteze. Nu era normal ca așa ceva să i se întâmple unei femei! O Onorată Mater nu trebuia să aibă astfel de senzații. Acestea erau senzațiile prin care erau subjugați bărbații.

Duncan ieși din secvența de erecție care fusese implantată în el. Era vag conștient că mai avea ceva de făcut. Dar nu-și amintea ce anume.

Lucilla?

Și-o imagina moartă în fața lui. Dar femeia asta nu era Lucilla. Era... era Murbella.

Se simțea secătuit de puteri. Se ridică de pe Murbella și reuși să recadă în genunchi. Mâinile îi tremurau. Era o mișcare spasmodică pe care n-o putea controla și nici înțelege.

Murbella încercă să-l împingă la o parte pe Duncan, dar el nu mai era deasupra ei. Deschise brusc ochii.

Duncan stătea în genunchi, lângă ea. Murbella se întrebă cât timp trecuse. Încercă să adune suficientă energie pentru a se ridica în capul oaselor, dar nu izbuti. Încetul cu încetul, judecata îi reveni.

Privi în ochii lui Duncan. Știa, acum, cine era bărbatul acesta. Bărbatul? Nu era decât un adolescent. Dar făcuse lucruri... lucruri...

Toate Onoratele Matres fuseseră puse în gardă! Exista un ghola înarmat de tleilaxu cu o cunoaștere interzisă. Acel ghola trebuia omorât!

O undă vagă de energie îi însufleți mușchii. Se ridică în coate. Gâfâind, încercă să se rostogolească de lângă el, dar nu putu decât să recadă, ca un sac cu nisip, pe saltea.

Pe Stânca Sacră din Dur! Masculul ăsta nu trebuia lăsat în viață! Era un ghola și putea face lucruri pe care numai Onoratele Matres ar fi trebuit să le facă! Voia să-l secere cu o lovitură și, în același timp, voia să-l simtă din nou deasupra ei, în ea. *Extazul acela!* Știa că, orice i-ar fi cerut el să facă în momentul acesta, i-ar fi dat ascultare. Ar fi făcut orice. Pentru el.

Nu! Trebuie să-l ucid!

Din nou, se saltă în coate și, de data asta, reuși să se ridice în șezut. Privirea ei stinsă se îndreptă spre geamul de plaz îndărătul căruia se aflau Preaonorata Mater și călăuza ei. Fața bărbatului era congestionată. Cea a Preonoratei Mater era la fel de încremenită ca Stânca din Dur.

Cum de-i în stare să stea pur și simplu acolo, după tot ce-a văzut? Preaonorata Mater trebuie să ucidă ghola-ul!

Murbella îi făcu semn femeii din spatele geamului și se târî spre ușa zăvorâtă, aflată la câțiva pași de saltea. Abia dacă avu putere să tragă zăvorul și să deschidă ușa, înainte de a recădea într-o rână. Ochii ei rătăciră spre adolescentul îngenuncheat. Trupul lui lucea de sudoare. Trupul lui drag...

Nu!

Disperarea îi dădu forța să se ridice. Mai întâi în genunchi, apoi, doar cu prețul unui enorm efort de voință, în picioare. Energia începea să-i revină, dar picioarele îi tremurau în timp ce se îndrepta cu pași nesiguri către saltea.

Am s-o fac chiar eu. Nu trebuie să gândesc. Trebuie s-o fac.

Trupul i se clătina dintr-o parte în alta. Încercă să-și stăpânească

tremurul și se pregăti să aplice o lovitură la beregată. Era o lovitură pe care-o cunoștea la perfecție grație orelor îndelungate de exercițiu. Avea să zdrobească laringele. Victima urma să moară asfixiată.

Duncan evită lovitura cu ușurință, dar era lent... foarte lent.

Murbella fu cât pe ce să se prăbușească lângă el, însă mâinile Preaonoratei Mater o reținură.

– Ucide-l! îngăimă Murbella. E cel despre care am fost avertizate. Asta e!

Simți mâinile care se strângeau în jurul gâtului ei, degetele ce apăsau fără milă punctele în nervi de sub urechi.

Ultimul lucru pe care Murbella îl auzi înainte de a-și pierde cunoștința fu răspunsul Preanonoratei Mater, care spunea:

– Nu vom ucide pe nimeni. Acest ghola trebuie să ajungă pe Rakis.

Pentru orice individ, concurența cu potențialul cel mai periculos poate fi adesea reprezentată de propria sa specie. Specia consumă obiecte de primă necesitate. Creșterea ei este limitată de acele materii vitale care sunt disponibile în cantitatea cea mai redusă. Condiția cea mai puțin favorabilă determină coeficientul de creștere. (Legea minimului)

„Fragment din Lecțiile Arrakisului“

Clădirea se înălța într-un intrând adânc al marelui bulevard, în spatele unui paravan de arbori și al unui gard viu din boscheți înfloriți, tunși îngrijit. Boscheții fuseseră distanțați astfel încât să formeze un labirint jalonat de stâlpi albi, de mărimea unui stat de om, care delimitau suprafețele plantate. Niciun vehicul nu putea intra sau ieși altminteri decât cu o viteză redusă la limită. Formația de militar a lui Teg îl făcu să înregistreze automat aceste detalii în timp ce mașina blindată se îndrepta către intrare. Feldmareșalul Muzzafar, aflat împreună cu el în compartimentul din spate al vehiculului, îi observă interesul și zise:

– Suntem protejați de sus printr-un sistem de fascicule în anfiladă.

Un soldat în uniformă de camuflaj, cu un laser lung în bandulieră, le deschise portiera și luă poziție de drepți când Muzzafar coborî.

Teg îl urmă. Recunoștea acum locul. Era una dintre adresele „sigure“ pe care i le comunicase Serviciul de Securitate Bene Gesserit. Fișierele de informații ale Comunității Surorilor erau, evident, depășite. Dar nu de mult, deoarece Muzzafar nu părea să bănuiască faptul că Teg cunoștea deja acest loc.

În timp ce se apropiau de poartă, Teg observă că un alt dispozitiv, de apărare, pe care-l văzuse cu prilejul primului său tur de inspecție la

Ysai, rămăsese neschimbat. Era vorba de diferențe abia perceptibile ale unora dintre stâlpii albi din colțurile labirintului. Stâlpii respectivi disimulau scanalizatoare telecomandate dintr-o cameră de supraveghere situată în interiorul imobilului. Capetele lor în formă de diamant baleiau zona dintre ele și clădire. La simpla apăsare a unui buton din camera de observație, canalizatoarele ar fi transformat în carne tocată orice organism viu care le traversa câmpul.

În fața porții, Muzzafar se opri și se întoarse spre Teg.

– Onorata Mater pe care urmează s-o întâlnești este cea mai puternică dintre toate cele care au venit aici. Nu tolerează nimic altceva, decât o obedientă desăvârșită.

– Dacă înțeleg bine, e un avertisment.

– Eram sigur că vei înțelege. Să i te adresezi cu „Onorată Mater“ și nu altcumva. Acum o să intrăm. Mi-am luat libertatea de a-ți comanda o uniformă nouă.

Încăperea în care îl conduse Muzzafar era una dintre cele pe care Teg nu le vizitase în cursul primei sale vizite. Mică și înțesată cu cofrete negre ce ticăiau, abia dacă mai lăsa o fărâmă de loc în jurul lor. Un singur licuriglob fixat în tavan împrăștia o lumină galbenă. Muzzafar se înghesui într-un colț în timp ce Teg se dezbrăca de combinezonul murdar și boțit pe care-l purtase de când părăsise non-globul.

– Regret că nu-ți pot oferi și o baie, spuse Muzzafar, dar nu avem timp. Deja începe să-și piardă răbdarea.

Teg simți că renaște când îmbrăcă noua uniformă. Era veșmântul negru cu care se obișnuise de-a lungul anilor, reprodus în amănunțime, până la stelele aurii de pe guler. Așadar, urma să apară înaintea acestei Onorate Mater în calitate de Bashar al Comunității Surorilor. Interesant. Redevenea, deci, adevăratul Bashar de odinioară. Nu că și-ar fi pierdut vreo clipă puternicul simț al acestei identități; dar uniforma îl întărea și-l proclama în văzul oricui. În această uniformă nu mai avea nevoie să puncteze în nici un alt fel exact cine era.

– Așa mai merge, comentă Muzzafar.

Îl precedă pe Bashar în holul de la intrare, apoi deschise o ușă de care Teg își amintea. Da, aici se întâlnise cu contactele „sigure“ ce-i fuseseră indicate. Recunoscuse funcția acestei săli încă de pe atunci și nimic nu părea să se fi schimbat între timp. Șiruri de ochi com microscopici mărgineau intersecțiile tavanului cu pereții camuflați în rampe de ghidaj argintii pentru licurigloburile flotante.

Cel ce e observat nu observă nimic, își spuse Teg. *Iar observatorii au milioane de ochi.*

Vederea scundă îi indica un pericol aici, dar nimic imediat violent.

Camera, care avea vreo cinci metri pe patru, era un loc pentru tranzacții la nivel înalt. Tranzacții care nu se făceau niciodată în numerar, la vedere. Aici nu s-ar fi văzut decât echivalente portabile a orice putea trece drept monedă de schimb – melanj, de pildă, ori gemone lăptoase, de mărimea unui glob ocular, perfect sferice, cu un aspect în același timp sticlos și catifelat, dar care împrăștiau irizații schimbătoare în funcție de lumina ce cădea asupra lor sau de atingerea unei ființe vii. Era genul de loc în care spectacolul unui danikin de melanj sau al unei pungi cu gemone ar fi fost considerat cu totul banal. Prețul unei planete putea fi plătit, aici, doar cu o ușoară înclinare a capului, un semn cu ochiul sau un murmur al vocii. Niciodată n-ar fi fost deschise aici genți burdușite cu teancuri de bancnote. Eventual, doar o mapă subțire de translux, din al cărei interior protejat cu o otravă selectivă ar fi alunecat foi și mai subțiri de cristal ridulian purtând, imprimate cu un caracter infalsificabil, cifre astronomice.

– E o bancă, spuse Teg.

– Cum? făcu distrat Muzzafar, a cărui privire era fixată pe ușa închisă de la celălalt capăt al sălii. A, da... Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Deocamdată ne observă, desigur.

Muzzafar nu răspunse, dar chipul i se posomorî.

Teg privi în jur. Se schimbase ceva de la ultima sa vizită? Nu remarcă nicio diferență notabilă. Se întrebă dacă sanctuare ca acesta se schimbaseră de fapt în vreun fel de-a lungul conilor. Podeaua era acoperită cu un covor-de-rouă la fel de moale ca puful și la fel de alb ca pielea de pe partea ventrală a unei balene daniene. Scânteia cu o falsă impresie de ud, pe care numai ochiul o percepea. Un picior gol (dar așa ceva nu se văzuse niciodată pe aici, de bună seamă) n-ar fi simțit decât o mângâiere uscată și mătăsoasă.

În centrul sălii se afla o masă îngustă, de vreo doi metri lungime. Tăblia avea cel puțin douăzeci de milimetri. Teg își spuse că trebuia să fie din jacaranda danian veritabil. Suprafața de un maron închis fusese atât de perfect șlefuită, încât luciul ei absorbea vederea în adâcime, dezvăluind desenul delicat al fibrelor asemeni curenților dintr-un pârâu limpede. În jurul mesei nu erau decât patru scaune-amiral, piese de manufactură executate din același lemn ca masa, având perna și spătarul tapisate cu piele de lyr în exact aceeași nuanță ca lemnul.

Doar pentru scaune. Nici nu s-ar fi cuvenit să fie mai multe. Teg nu încercase vreunul la prima vizită și n-o făcu nici acum, dar știa ce i-ar fi fost dat să simtă dacă s-ar fi așezat: un confort aproape similar cu cel al vulgarelor cansicaune. Aproape, dar nu foarte mult, firește. Un jilț prea moale și capabil să se adapteze întocmai la formele trupului ar fi putut să-și ademenească ocupantul la o relaxare periculoasă. Camera aceasta, ca și mobilierul ei, spunea: „Simte-te în largul tău, dar rămâi vigilent“.

Nu numai că trebuia să-ți păstrezi luciditatea când te aflai aici, dar nu strica să ai în rezervă și o mare capacitate de violență, își spunea Teg. Așa socotise de prima dată și așa socotea și acum.

Sala nu avea ferestre, însă cele pe care le văzuse de afară se unduiau în spatele unor dungi de lumină – zăbrele energetice menite să împiedice orice intruziune din exterior și orice evadare din interior. Asemenea apărări erau redutabile, Teg nu se îndoia de acest lucru, însă mai importante i se păreau implicațiile lor. Cheltuiala de energie necesară pentru a le păstra zi și noapte sub tensiune echivala cu bugetul alimentar al unui mare oraș pe întreaga durată a vieții locuitorilor săi cei mai longevivi.

Această etalare de bogăție nu avea nimic fortuit.

Ușa pe care o privea Muzzafar se deschise cu un țăcănit discret.

Pericol!

O femeie învești mântată într-o robă aurie cu ape roșii-portocalii se strecură în odaie.

E bătrână!

Teg nu se așteptase să fie atât de bătrână. Fața ei era o mască zbârcită. Ochii erau cristale de gheață verde în adâncul orbitelor. Nasul era un plisc lung și încovoiat, a cărui umbră se prelungea peste buzele subțiri și părea să se suprapună pe bărbia îngustă și ascuțită. O calotă neagră îi acoperea aproape în întregime părul sur.

Muzzafar se înclină.

– Lasă-ne, îi spuse ea.

Feldmareșalul ieși, fără să rostească nicio vorbă, pe unde intrase ea. Când ușa se închise în urma lui, Teg rosti:

– Onorată Mater...

– Vasăzică ți-ai dat seama că te afli într-o bancă.

Vocea ei era doar vag tremurată.

– Firește.

– Există întotdeauna mijloace de transferare a unor sume importante sau de a vinde putere, zise ea. Nu mă refer la acel gen de putere care pune în mișcare mașini, ci la acela care pune în mișcare oameni.

– Și care poartă, în general, denumiri stranii, ca guvern sau societate, sau civilizație.

– Bănuiam că trebuie să fii o persoană foarte inteligentă, spuse ea.

Trase un scaun și se așeză, fără însă a-l invita pe Teg să facă același lucru.

– Îmi place să mă consider ca un bancher, reluă ea. Asta evită o grămadă de perifraze confuze și sâcâitoare.

Teg nu răspunse. Nu părea necesar. Continuă s-o studieze.

– Pentru ce mă privești așa? întrebă ea.

– Nu mă așteptam să fii atât de bătrână.

– He-he! Îți rezervăm multe alte surprize, Bashare. Mai târziu, o Onorată Mater mai tânără s-ar putea să-ți murmure numele ei pentru a te marca. Să mulțumești Durului dacă se va întâmpla asta.

Teg dădu din cap, fără să înțeleagă prea mult din ce-i spunea.

– Și clădirea asta e foarte bătrână, spuse ea. Te-am observat când ai venit. Te surprinde și asta?

– Nu.

– Imobilul ăsta a rămas practic neschimbat de milenii. E construit din materiale care vor dura cel puțin încă pe atâta.

Teg aruncă o privire spre masă.

– Oh, nu lemnul. Mă refeream la ce-i dedesubt: polastin, polaz și pormabat. Po-po-po-urile nu-s de lepădat când necesitățile le impun.

Teg rămase tăcut.

– Necesitățile... continuă ea. Ai vreo obiecție de formulat contra metodelor pe care necesitățile ne-au impus să le folosim în ceea ce te privește?

– Obiecțiile mele n-au nicio importanță, răspunse Teg.

Ce urmărea, de fapt? Să-l studieze, probabil. La fel cum o studia el.

– Crezi că alții au obiectat vreodată la ceea ce le-ai făcut dumneata?

– Fără-ndoială.

– Ești un comandant înnăscut, Bashare. Cred că ne vei fi foarte

prețios.

– Am considerat întotdeauna că-mi sunt prețios mai ales mie însumi.

– Bashare! Uită-te la ochii mei!

Teg îi dădu ascultare și observă mici puncte portocalii plutind în albul din jurul irisurilor. Senzația de pericol deveni dintr-odată acută.

– Dac-ai să-i vezi vreodată devenind complet portocalii, să te păzești! spuse ea. Ar însemna că mi-ai adus o ofensă care depășește limita toleranței mele.

Teg înclină scurt din cap.

– E foarte bine că știi să comanzi, dar să nu-ți închipui că-mi poți comanda mie! Le comanzi gunoaielor și asta-i singura funcție pe care-o atribuim celor ca dumneata.

– Gunoaielor?

Ea flutură o mână, într-un gest plictisit.

– Ăia de-afară. Îi cunoști dumneata. Curiozitatea lor are ecartament îngust. Nimic măreț nu poate pătrunde vreodată în capacitatea lor de înțelegere.

– Mi-am cam închipuit că asta voiai să spui.

– Iar noi avem grijă ca lucrurile să rămână așa. Totul trebuie să le parvină printr-un filtru compact, al cărui rol este de a exclude tot ce nu are o valoare de supraviețuire imediat.

– Nimic măreț.

– Te ofensează, dar n-are a-face. Pentru ăia de-afară, ceva măreț poate să-nsemne: „Voi avea ce mânca azi? Voi avea, la noapte, un adăpost unde să nu fiu atacat de tâlhari sau de păduchi?“ Luxul? Luxul înseamnă posesia unui drog sau a unei persoane de sex opus, pentru a putea ține, o vreme, fiara la distanță.

Iar fiara ești eu, gândi Teg.

– Dacă-mi consum timpul cu dumneata, Bashare, e fiindcă-mi dau seama că ai putea să ne fii mai util chiar decât Muzzafar. Iar el ne este extrem de util, te asigur. Chiar în clipa de față suntem pe cale să-l răsplătim pentru că ni te-a adus în perfectă stare de receptivitate.

Cum Teg nu spuse nimic, ea emise un râs sec:

– Nu crezi că ești receptiv?

Teg continuă să tacă. Îi strecuraseră vreun drog în mâncare? Percepea fulgerarea vederii secunde, dar amenințarea se estompase concomitent cu dispariția punctelor portocalii din ochii Onoratei Mater. Totuși, trebuia să fie foarte atent la picioarele ei. Erau arme ucigătoare.

– Problema este doar că atitudinea dumitale față de gloată nu e cea bună, reluă ea. Din fericire, nenorociții ăia acționează de așa natură încât se limitează singuri. Știu asta, undeva, în străfundurile conștiinței lor începătoșate, dar n-au timp să se ocupe de nimic altceva în afara mizerabilei lor supraviețuiri imediate.

– Nu li s-ar putea îmbunătăți soarta?

– Nu *trebuie* să li se îmbunătățească soarta! A, sigur, avem grijă ca aspirația spre îmbunătățire să rămână marota lor preferată, dar fără vreo legătură cu realitatea, firește.

– Un alt lux care trebuie să li se refuze.

– Nu e un lux! Pentru ei e ceva care nu trebuie să existe! Ceva care trebuie să rămână de-a pururi ascuns în spatele zidului căruia nouă ne place să-i spunem ignoranță protectoare.

– Ceea ce nu cunoști nu-ți poate face rău.

– Nu-mi place tonul dumitale, Bashare.

Din nou, punctele portocalii jucară în ochii ei. Dar semnalul de pericol se atenuă brusc când, încă o dată, ea râse scurt:

– Lucrul de care trebuie să te păzești este contrarul lui *ceea-ce-nu-cunoști*. Noi propovăduim că orice cunoaștere nouă poate fi periculoasă. Cred că deslușești concluzia: orice extindere a cunoașterii este contrară supraviețuirii.

Ușa din spatele Onoratei Mater se deschise brusc și Muzzafar reapăru în sală. Era transformat. Avea fața îmbujorată și ochii îi străluceau. Se opri în spatele scaunului Onoratei Mater.

– Într-o zi, i se adresă aceasta lui Teg, voi fi în măsură să-ți permit și dumitale să stai astfel în spatele meu. Am puterea s-o fac.

Teg se întrebă ce îi făcuseră lui Muzzafar. Feldmareșalul arăta aproape de parcă s-ar fi aflat sub efectul unui drog.

– Îți dai seama că am această putere? întrebă Onorata Mater.

Teg își drese glasul, apoi rosti:

– Evident.

– Ți-am spus că mă consider ca un bancher, nu? Tocmai l-am creditat pe devotatul nostru Muzzafar. Ne ești recunoscător, Muzzafar?

– Da, Onorată Mater.

Vocea lui Muzzafar era răgușită.

– Sunt convinsă că ești capabil să înțelegi semnificația generală a unei asemenea puteri, Bashare, reluă Onorata Mater. Bene Gesseritul ți-a dat o pregătire bună. Surorile sunt destul de talentate, însă mă tem că nu atât de talentate ca noi.

– Și se pare că sunteți foarte numeroase.

– Nu numărul nostru e cheia, Bashare. Genul de putere pe care-l folosim noi poate fi concentrat în așa fel încât să fie exercitat și de un număr mic de persoane.

Semăna cu o Cucernică Maică, își spuse Teg, prin felul în care răspundea fără a dezvălui mare lucru.

– În ultimă instanță, continuă ea, puterea pe care o exercităm noi se reduce la a deveni substanța necesară supraviețuirii pentru numeroși oameni. *După* asta, amenințarea cu suprimarea ei e suficientă pentru a ne asigura stăpânirea. (Aruncă o privire peste umăr.) Ți-ar plăcea să-ți retragem favorurile noastre, Muzzafar?

– Nu, Onorată Mater...

Feldmareșalul tremura de-a binelea!

– Ați descoperit un drog nou, spuse Teg.

Râsul ei izbucni sincer și zgomotos, aproape strident.

– Nu, Bashare! Avem unul vechi.

– Și vreți să-mi creați o dependență de el?

– Ca tuturor celorlalți pe care îi stăpânim, Bashare, ai de ales: supunerea sau moartea.

– O alegere foarte veche, recunoscu Teg.

Nu sesiza încă natura amenințării imediate. Vederea secundă nu percepea vreo violență. Dimpotrivă. Îl lăsa să întrevadă frânturi de senzualitate confuză. Credeau că-l vor putea impregna?

Onorata Mater îi zâmbi – un zâmbet cu înțeles și cumva glacial.

– Ce crezi, Muzzafar, ne va sluji bine?

– Cred că da, Onorată Mater.

Teg se încruntă, frământat de gânduri. Cei doi aveau în ei ceva ca o întruchipare a răului. Ceva contrar tuturor principiilor morale după care se conducea el. Din fericire, se părea că nici unul dintre ei nu știa de acel fenomen straniu care-i accelera reflexele.

Lăsau impresia că se bucurau de încurcătura în care-l vedeau.

Pe Teg îl îmbărbăta și înțelegerea faptului că nici unul dintre cei aflați acum în fața sa nu se bucura cu adevărat de viață. Vedea acest

lcuru cât se poate de deslușit, grație educației pe care i-o dăduse Bene Gesseritul. Onorata Mater și Muzzafar uitaseră sau, mai degrabă, abandonaseră tot ceea ce motiva supraviețuirea unor ființe capabile să se bucure. Probabil că nu mai erau în stare să găsească nici cea mai mică sursă de bucurie în propria lor ființă. Existența lor trebuie că era, în cea mai mare parte, aceea a unor voyeuri, a unor veșnici observatori, care își aminteau mereu cum fusese înainte de a se fi petrecut transformarea care făcuse din ei ceea ce erau acum. Chiar și când se dedau la cine știe ce activitate care fusese cândva sinonimă cu plăcerea, trebuie că erau nevoiți să-și împingă de fiecare dată și mai departe limitele extreme ale experiențelor lor, doar pentru a ajunge la hotarele vechilor amintiri.

Zâmbetul Onoratei Mater se lărgi într-un rânjet care-i dezveli dinții de un alb strălucitor.

– Uită-te la el, Muzzafar. Habar n-are ce suntem în stare să facem.

Teg auzi aceste cuvinte, dar percepu și altceva cu ochii săi formați la școala Bene Gesseritului. Cei doi nu mai aveau în ei nici măcar un miligram de candoare. Nimic n-ar mai fi putut să-i mire. Nimic nu mai putea fi cu adevărat nou pentru ei. Cu toate astea, țeseau intrigi, urzeau planuri, sperând mereu că, poate, de *această* dată, vor izbuti să se depășească și să redobândească senzațiile puternice de care-și aminteau. Știau că asta n-avea să se întâmple, firește, și că nu se vor alege, de pe urma fiecărei noi experiențe, decât cu un surplus de furie turbată, numai bun pentru a alimenta o altă tentativă de dobândire a inaccesibilului. Așa funcționau mințile lor.

Folosind toate priceperile învățate de la Bene Gesserit, Teg își compuse pentru ei un zâmbet. Era un zâmbet plin de compasiune, de înțelegere și de reală bucurie a vieții, a propriei lui vieți. Știa că era cea mai cumplită insultă pe care le-o putea azvârli în față și o văzu lovind ținta în plin. Muzzafar îl fulgeră cu privirea. Onorata Mater trecu de la furia ochilor portocalii la o bruscă uimire, apoi, ceva mai încet, la o delectare incipientă. Era un lucru la care ea nu se așteptase! Ceva nou!

– Muzzafar, rosti ea în timp ce portocaliul îi pierea din ochi, adu-o pe Onorata Mater care a fost aleasă pentru a-l marca pe Basharul nostru.

Teg, căruia vederea secundă îi semnala acum un pericol iminent, înțelese în sfârșit. Își percepu propria devenire depliindu-se în jurul lui, în unde concentrice, în timp ce puterea creștea în el. Metamorfoza dinlăuntrul lui continua! Simți expansiunea energiei. Și, odată cu ea, veni o nouă înțelegere, noi opțiuni. Se văzu pe el însuși sub forma unei tornade ce devasta clădirea, lăsând în urmă cadavre (cu Muzzafar și Onorata Mater printre ele), preschimbând întregul edificiu într-un abator, înainte de a-l părăsi.

Trebuie, într-adevăr, să fac asta? se întrebă.

Pentru fiecare moarte pe care avea s-o pricinuiască, alte morți aveau să fie cerute. Înțelegea însă necesitatea, după cum înțelegea în sfârșit planul Tiranului. Suferința pe care-o întrezărea pentru el însuși aproape că-l făcu să urle de durere, dar se stăpâni.

– Da, aduceți-mi-o pe acea Onorată Mater, spuse.

O persoană mai puțin după care să scotocească prin imobil ca s-o masacreze. Întâi și-ntâi, trebuia să-i lichideze pe cei din camera de supraveghere a scanalizatoarelor.

„O, voi, cei care știți ce îndurăm aici, nu ne uitați în rugile voastre."

Inscripție aflată deasupra intrării terenului de debarcare de la Arrakeen
(„Arhivele istorice de la Dar-es-Balat")

Taraza contempla petalele zburătăcind ca niște fulgi de nea pe cerul argintiu al Rakisului. Strălucirea opalescentă a dimineții era un fenomen la care, în pofida numeroaselor ședințe informative preliminare, nu se așteptase. Rakisul era plin de surprize. Parfumul falselor flori de portocal era atât de puternic aici, la intrarea grădinii suspendate din Dar-es-Balat, încât acoperea orice alte mirosuri.

Să nu crezi niciodată că ai explorat pe de-a-ntregul adâncurile unui abis.... sau ale unei ființe umane, își spuse ea.

Discuțiile se stinseseră în sala de alături, nu însă și ecourile gândurilor exprimate cu voce tare doar cu câteva minute în urmă. Toată lumea fusese de acord însă că era timpul să treacă la acțiune. Curând, Sheeana avea să execute „dansul de chemare a viermelui", demonstrându-și încă o dată măiestria.

Waff și un nou reprezentant al preoțimii urmau să asiste la acest „eveniment sfânt", dar Taraza era sigură că nici unul, nici altul nu bănuiau adevărata natură a „evenimentului" la care aveau să participe. Waff trebuia supravegheat îndeaproape, firește. Afișa încă acea atitudine de neîncredere iritată față de tot ce vedea sau auzea. Era o amestecătură stranie cu smerenia subiacentă pe care i-o inspira faptul că se afla pe Rakis. Catalizatorul era, fără doar și poate, mânia la gândul că planeta sfântă se găsea sub conducerea unor neisprăviți.

Odrade ieși din sala de ședințe și se apropie de Taraza.

– Rapoartele de pe Gammu sunt din ce în ce mai alarmante, spuse Maica Superioară. Ai vreo veste nouă?

– Nu. E limpede că acolo domnește încă haosul.

– Spune-mi, Dar, după părerea ta ce ar trebui să facem?

– Nu pot să nu-mi amintesc întruna cuvintele adresate de Tiran lui Chenoeh: „Comunitatea Surorilor este atât de aproape de ceea ce ar trebui să fie și, totuși, atât de departe“.

Taraza arătă spre deșertul ce se întindea dincolo de qanatul orașului-muzeu.

– El se află încă acolo, Dar. Sunt sigură. (Se întoarse și o privi în ochi pe Odrade.) Iar Sheeana îi vorbește.

– Tiranul a spus atâtea minciuni...

– Dar n-a mințit în legătură cu propria sa reîncarnare. Amintește-ți de vorbele lui: „Fiecare dintre descendenții mei va purta închisă în el, izolată și neputincioasă, o părticică a conștiinței mele – perle din mine însumi, rătăcind orbește printre nisipuri, prizoniere ale unui vis fără sfârșit.“

– Te bizui excesiv pe credința ta în puterea acestui vis.

– Trebuie să recuperăm planul Tiranului! Întregul plan!

Odrade suspină, dar nu spuse nimic.

– Să nu subestimezi niciodată puterea unei idei, rosti Taraza. Atreizii au adoptat mereu o atitudine filosofică în modul lor de guvernare. Filozofia e întotdeauna periculoasă în măsura în care încurajează apariția unor idei noi.

Odrade se încăpățână să tacă.

– Viermele poartă toate astea în el, Dar! Toate forțele pe care le-a pus în mișcare sunt încă prezente în el.

– Pe mine încerci să mă convingi, Tar, sau pe tine însăți?

– Te pedepsesc, Dar. Întocmai cum Tiranul ne pedepsește încă pe noi toate.

– Pentru că nu suntem ce ar trebui să fim? Ah! Vine Sheeana cu ceilalți.

– Limbajul viermelui, Dar. Asta e tot ce contează.

– Cum spui tu, Maică Superioară.

Taraza îi aruncă o privire mânioasă în clipa în care Odrade se întoarse pentru a ieși în întâmpinarea noilor sosiți. Odrade arborase un aer sumbru care nu-i plăcea.

Prezența Sheeanei însă avu darul de a-i reda lui Taraza toată fermitatea. O fetișcană dezghețată, această Sheeana. Avea stofă. În ajun, le făcuse o demonstrație a dansului ei în sala mare a muzeului, având drept fundal uriașa tapiserie din fibră de mirodenie înfățișând deșertul și viermii de nisip. Fetița păruse să facă parte din decor, ca și când ar fi evoluat printre dunele stilizate și viermii reprezentați cu un realism tulburător. Taraza îi vedea și acum pletele castanii desfăcându-se ca un evantai, la piruietele dansului, fluturând într-un cerc încețoșat, în care lumina oblică a licuriglobului făcea să lucească șuvițele roșcate. Dansase tot timpul cu ochii închiși, dar expresia chipului ei nu fusese una de tihnă. Însufleţirea i se oglindea în încleștarea pătimașă a gurii, în freamătul nărilor, în bărbia împinsă cu trufie înainte. Mișcările ei sugerau un rafinament lăuntric în totală contradicție cu vârsta sa fragedă.

Dansul e limbajul ei, își spuse Taraza. *Odrade are dreptate. Privindu-l, vom putea să-l învățăm.*

Waff părea retras în el însuși în dimineața aceasta. Cu greu s-ar fi putut spune dacă privirea lui era îndreptată spre universul exterior sau spre cel interior.

Tleilaxul era însoțit de Tulushan, un tânăr și chipeș preot rakian, ales să reprezinte clerul la „evenimentul sfânt“. Taraza, care îl cunoscuse cu prilejul demonstrației de dans din ajun, găsise extraordinar faptul

că Tulushan nu folosea niciodată conjuncția „dar“, deși aceasta exista, cumva, în tot ce avea de spus. Un birocrat perfect. Plin de ambiții, ca toți cei de teapa sa, dar ambițiile lui aveau să se spulbere foarte curând. Taraza, care știa asta, nu simțea nici cel mai mic regret pentru el. Tulushan, cu figura lui angelică, număra și prea puțini standarzi pentru a putea fi la înălțimea unei funcții de încredere. Sigur, în anumite privințe era mai mult decât părea a fi la prima vedere. Iar în altele, mai puțin.

Waff se retrase într-un colț al grădinii, lăsându-le pe Odrade și pe Sheeana cu Tulushan.

Tânărul preot nu era de neînlocuit, evident. Asta explica în bună parte de ce fusese ales pentru această aventură. Și-i confirma lui Taraza că ea însăși atinsese nivelul corespunzător de violență virtuală. Totuși, nu credea că vreuna dintre facțiunile sacerdotale va merge până la a cuteza să-i facă un rău Sheeanei.

Va trebui să fim tot timpul cu ochii pe ea.

Avuseseră mult de lucru în săptămâna care se scursese de la demonstrația talentelor sexuale ale târfelor. O săptămână de activitate febrilă, cu rezultate mai degrabă tulburătoare, în ansamblu. Odrade se ocupase de Sheeana. Taraza ar fi preferat să-i încredințeze această sarcină didactică lui Lucilla, dar trebuia să te mulțumești cu ce aveai la îndemână, iar Odrade era, fără îndoială, tot ce exista mai bun în acest moment pe Rakis pentru transmiterea unor asemenea învățături.

Taraza își întoarse privirile către deșert. Așteptau ornitopterele care trebuiau să vină de la Keen cu încărcătura lor de *observatori importanți*. Observatorii importanți nu erau încă în întârziere, însă știau să se lase un pic așteptați, așa cum făceau întotdeauna personalitățile de rangul lor.

Sheeana părea să reacționeze pozitiv în domeniul educației sexuale, deși părerea lui Taraza despre masculii de care dispunea aici Comunitatea Surorilor, pentru exercițiile practice, nu era deloc strălucită. Chiar în prima noapte de după sosirea ei pe Rakis îl convocase pe unul dintre ei. Ulterior, considerase că deranjul fusese mai mare decât bruma de plăcere și uitare pe care i-o oferise. Și, de

altfel, ce era de uitat? A uita însemna a îngădui o slăbiciune.

Să nu uiți niciodată!

Târfele însă tocmai asta făceau. Comerț cu uitare. Fără a fi câtuși de puțin conștiente de menghina în care Tiranul continua să țină prizoniere destinele umane și nici de necesitatea absolută de a sparge această menghină.

Taraza ascultase în secret ce vorbiseră Sheeana și Odrade în cursul ședinței din ajun.

Pentru ce am tras cu urechea?

Fata și profesoara ei se aflaseră chiar aici, în grădina suspendată, șezând față în față pe două bănci amplasate sub un distorsionator ixian portativ, care făcea cuvintele lor neinteligibile pentru oricine nu dispunea de traductorul codificat. Distorsionatorul, montat pe o suspensie, plutea deasupra lor ca o umbrelă stranie – un disc negru emițând interferențe ce deformau mișcările precise ale buzelor și sunetele vocilor.

Pentru Taraza, aflată în lunga sală de ședințe, cu minusculul traductor în ureche, lecția se desfășurase ca o distorsiune a propriilor ei amintiri.

Când mi-au fost predate mie aceste cunoștințe, nu văzuserăm încă de ce erau capabile târfele din Dispersie.

– Pentru ce se vorbește atât de mult de complexitatea sexului? întrebase Sheeana. Bărbatul pe care mi l-ai trimis ieri-seară o repeta întruna.

– Mulți cred c-o înțeleg, Sheeana, dar poate că nimeni n-a înțeles-o niciodată, pentru că lucrurile acestea țin mai mult de spirit decât de carne.

– De ce nu trebuie să mă folosesc de ceea ce ne-au arătat Dansatorii-Fețe?

– Sheeana, complexitatea de care ai pomenit ascunde în ea alte și alte complexități. Fapte glorioase, dar și destule ticăloșii s-au comis

sub impulsul forțelor sexuale. Se vorbește de „putere sexuală“ sau de „energie sexuală“ sau de „chemarea irezistibiă a dorinței“. Nu neg că acestea sunt lucruri observabile. Dar, în cazul de față, avem de-a face cu forțe atât de periculoase, încât au puterea să te distrugă, dimpreună cu toate valorile de care ești atașată.

– Tocmai asta încerc să-nțeleg. Care este greșeala târfelor?

– Ignoră modul în care funcționează specia, Sheeana. Sunt sigură că ești deja capabilă să simți asta. Tiranul o știa cu siguranță. Ce este Poteca sa de Aur dacă nu o viziune a forțelor sexuale lucrând pentru a recrea la nesfârșit omenirea?

– Și târfele nu creează?

– Încearcă mai cu seamă să-și stăpânească lumile prin mijlocirea acestor forțe.

– Se pare că reușesc.

– Ahhh! Dar cu prețul căror consecințe?

– Nu înțeleg.

– Știi ce este Glasul și în ce fel permite el subjugarea multor oameni.

– Da, dar nu a tuturor.

– Exact. O civilizație subjugată prin Glas vreme foarte îndelungată ar sfârși prin a găsi mijlocul de a opune rezistență acestei forțe și de a împiedica orice manipulare ulterioară.

– Vrei să spui că există oameni care știu să le reziste târfelor?

– Am văzut semne de netăgăduit. Este unul dintre motivele pentru care ne aflăm pe Rakis.

– Vor veni târfele aici?

– Mă tem că da. Vor să cucerească centrul vechiului Imperiu, deoarece văd în noi un adversar facil.

– Și nu te temi că vor câștiga?

– Nu vor câștiga, Sheeana. Fii convinsă de asta. Dar ne fac un serviciu.

– Cum așa?

Tonul Sheeanei fusese un ecou al stupefacției pe care o simțise Taraza însăși auzind cuvintele rostite de Odrade. Ce știa Odrade, de fapt? În clipa următoare, însă, înțelesese și se întrebase dacă lecția era la fel de clară și în mintea Sheeanei.

– Centrul e static, Sheeana. Sunt aproape patru mii de ani de când batem pasul pe loc. Mișcarea și viața sunt „acolo", cu oamenii din Dispersie care le rezistă târfelor. Indiferent ce am face, trebuie să întărim acea rezistență.

Zgomotul unor toptere care se apropiau o readuce brusc pe Taraza la realitatea prezentă. Soseau personalitățile de la Keen. Erau încă departe, dar zgomotele răzbăteau la distanțe mari în atmosfera limpede a deșertului.

Metoda pedagogică a lui Odrade era bună, trebuia s-o recunoască, gândi Taraza în timp ce scruta cerul în căutarea primelor puncte strălucitoare. După toate aparențele zburau la mică altitudine și veneau din partea opusă a clădirii. Nu era direcția normală, dar poate că observatorii fuseseră purtați într-o scurtă plimbare pe deasupra ruinelor de la zidul Tiranului. Mulți vizitatori erau curioși să vadă locul în care Odrade descoperise stocul de mirodenie.

Sheeana, Odrade, Waff și Tulushan reintrară în sala de ședințe. Auziseră și ei topterele. Sheeana ardea de nerăbdare să-și demonstreze puterea asupra viermilor. Taraza avu o ezitare. I se părea că distinge un zgomot de suprasolicitare în reactoarele aparatelor. Erau topterele prea încărcate? Câți observatori aduceau?

Primul topter apăru brusc deasupra acoperișului sălii de ședințe și Taraza observă imediat cabina blindată. Știu că fuseseră trădate înainte chiar ca primul fascicul de laser să țâșnească din botul aparatului, secerându-i picioarele sub genunchi. Se prăbuși greu lângă un copăcel în ghiveci, cu gambele complet secționate. Un nou

fascicul îi tăie oblic șoldul. Topterul trecu pe deasupra ei, în mugetul asurzitor al reactoarelor auxiliare, și vină la stânga.

Taraza se agăță de trunchiul micului arbore, șuntând durerea. Reuși să oprească aproape cu totul sângerarea rănilor, dar suferința era cumplită. Nu atât de cumplită ca agonia mirodeniei, totuși, își aminti sieși. Gândul acesta o ajută un pic, deși știa că era condamnată. Auzea acum de pretutindeni în jurul muzeului urlete și zgomote de violență.

Am câștigat! gândi.

Odrade ieși alergând din sala de ședințe și se aplecă deasupra ei. Taraza nu spuse nimic, dar Odrade arătă că înțelesese, lipindu-și fruntea de tâmpla ei. Era genul milenar al Bene Gesseritului. Taraza începu să-și deverseze viața în conștiința lui Odrade – Celelalte Memorii, speranțele, temerile... totul.

Una dintre ele mai avea poate șansa să scape.

Sheeana privea din interior, unde Odrade îi ordonase să aștepte. Înțelegea ce se petrecea în grădina de pe terasă. Era supremul mister al Bene Gesseritului, după cum bine știa fiecare postulantă.

Waff și Tulushan, care părăsiseră sala în momentul atacului, nu se mai întorseseră.

Sheeana simți un fior de spaimă.

Brusc, Odrade se ridică și reintră în goană. Avea un licăr sălbatic în ochi, dar mișcările ei erau pline de siguranță. Sărind pe vârfuri, începu să culeagă licurigloburi, apucându-le de cordoanele de ancorare și formând mănunchiuri. Puse cordoanele câtorva asemenea mănunchiuri în mâinile Sheeanei, care simți cum devine brusc mai ușoară sub efectul câmpului de suspensie. Trăgând după ea alte mănunchiuri de globuri, Odrade alergă spre capătul încăperii, unde un grilaj din perete îi indica locul pe care-l căuta. Cu ajutorul Sheeanei, scoase grilajul ce dădea spre un puț de aerisire. Lumina licuriglobulilor dezvălui pereții rugoși din interior.

– Ține globurile apropiate ca să obții maximum de sustentație, spuse

Odrade. Îndepărtează-le de tine ca să cobori. Intră.

Sheeana înfășură strâns capetele cordoanelor în jurul unei mâini umede de transpirație și se strecură prin deschizătură. Își dădu drumul să cadă, apoi, brusc înspăimântată, trase de cordoane pentru a-și încetini căderea. Lumina de deasupra ei îi arătă că Odrade o urma.

Ajunse jos, ieșiră într-o sală a mașinilor în care bâzâitul ventilatoarelor forma un fundal sonor pentru zgomotele violențelor de afară.

– Trebuie să ajungem mai întâi în non-spațiul Tiranului, și apoi în deșert, zise Odrade. Toate puțurile instalației de aerisire comunică între ele. O să găsim o trecere.

– Ea a murit? întrebă în șoaptă Sheeana.

– Da.

– Sărmana Maică Superioară.

– Eu sunt acum Maica Superioară, Sheeana. Cel puțin pe moment. (Arătă în sus.) Târfele sunt cele care ne-au atacat. N-avem timp de pierdut.

Lumea-i pentru cei vii. Cine sunt ei?
Noi am luptat cu bezna ca să răzbatem către alb și cald.
Ea a fost vântul, când vântu-mi sta în cale.
Viu la amiază, pierit-am întru ea.
Cel ce din carne se înalță către spirit cade:
Cuvântul trece dincolo de lume și lumina-i tot.

Theodore Roethke
(„Citadele istorice", Dar-es-Balat)

Voința conștientă a lui Teg abia dacă interveni la transformarea lui în tornadă. Recunoscuse în sfârșit natura amenințării pe care o reprezentau Onoratele Matres. Această recunoaștere se inseră printre impulsurile vijelioase și imperative cu care-l bombardau noile percepții mentatice, aliniate la viteza sporită a reacțiilor sale.

O amenințare monstruoasă impunea contramăsuri monstruoase. Sânge îl împroșca din toate părțile în timp ce trecea fulgerător de la un etaj la altul al clădirii, masacrându-i pe toți cei pe care îi întâlnea.

După cum învățase de la profesoarele sale Bene Gesserit, marea problemă a universului uman consta în modul în care se efectua procrearea. Parcă auzea vocea primei lui învățătoare, în vreme ce făcea prăpăd prin imobil:

„Poți numi asta pur și simplu sexualitate, dar noi preferăm termenul mai aproape de conceptul fundamental: procreare. Este un concept cu multiple fațete și ramificații, comandând o energie aparent nelimitată. Sentimentul numit «dragoste» nu e decât un aspect minor."

Teg zdrobi beregata unui bărbat care-i stătea, încremenit, în cale, și găsi în sfârșit postul de comandă al sistemelor de apărare ale

clădirii. Înăuntru nu se afla decât un singur om, așezat în fața unei console, cu arătătorul mânii drepte la câțiva milimetri de butonul roșu pe care dădea să apese.

Teg aproape că îl decapită cu muchia mâinii stângi. Trupul se răsturnă pe spate cu încetinitorul, în timp ce un șuvoi de sânge se revărsa din gâtul căscat.

Surorile au dreptate să le numească târfe!

Puteai târî omenirea aproape oriunde prin manipularea enormelor energii ale procreării. Puteai incita oamenii să întreprindă acțiuni pe care nu le-ar fi crezut cu putință. Una dintre profesoarele lui o enunțase cât se poate de clar:

„Această imensă energie trebuie să aibă o supapă de evacuare. Închisă ermetic, devine monstruos de periculoasă. Redirecționată, mătură totul în calea ei. Este marele secret al tuturor religiilor."

Teg era conștient că lăsase peste cincizeci de cadavre în urma lui când părăsi clădirea. Ultima victimă fu un soldat în uniformă de camuflaj, care stătea în pragul porții, probabil pe punctul de a intra.

Pe când alerga printre pietoni și vehicule ce păreau să stea pe loc, Teg avu timp să reflecteze, în ritmul năvalnic al gândurilor sale, la ceea ce lăsase în urmă. Era vreo consolare, se întrebă, în faptul că ultima expresie de pe chipul bătrânei Onorate Mater fusese una de reală surprindere? Putea să se felicite fiindcă Muzzafar n-avea să-și mai revadă niciodată tufa-șarpantă?

Necesitatea celor pe care le înfăptuise pe durata câtorva bătăi de inimă, însă, era mai mult decât evidentă pentru cineva care fusese format de Bene Gesserit. Teg învățase bine istoria. Existau, în Vechiul Imperiu, numeroase planete de paradis. Și mai multe existau, probabil, la popoarele din Dispersie. Oamenii păreau capabili să încerce la nesfârșit acest soi de experiență stupidă. Pe asemenea planete, trândăveala era la ordinea zilei. Șmecherii motivau că acest fapt se datora efectului molcomitor al climei blânde. Era o neghiobie, de bună seamă. Adevăratul motiv consta în faptul că, pe astfel de lumi, energiile sexuale circulau în deplină libertate. Era suficient ca Misionarii Zeului Fracționat sau ai oricărei alte confesiuni să

pătrundă într-unul dintre aceste paradisuri pentru ca violența să se dezlănțuie automat.

„Noi, Bene Gesseritul, o știm cât se poate de bine“, îi spusese lui Teg o învățătoare. „Nu o dată am aprins fitilul unor asemenea butoaie cu pulbere, prin Missionaria Protectiva.“

Teg nu se opri din alergat decât atunci când ajunse pe o străduță aflată la vreo cel puțin cinci kilometri de abatorul care fusese cartierul general al bătrânei Onorate Mater. Știa că se scursese foarte puțin timp, însă exista ceva mult mai important care-i cerea toată atenția. Nu-i ucisese pe toți ocupanții imobilului. Supraviețuitorii știau acum de ce era capabil. Îl văzuseră masacrând Onorate Matres. Îl văzuseră pe Muzzafar căzând răpus de mâinile sale. Muntele de cadavre și înregistrările redate cu încetinitorul aveau să dezvăluie totul.

Teg se rezemă de un zid. Avea palma mâinii stângi zdrelită. Se lăsă să revină la cadența normală în timp ce privea sângele ce se scurgea din rană. Culoarea sa era aproape neagră.

Mai mult oxigen?

Gâfâia, dar nu atât cât s-ar fi cuvenit după eforturile pe care le depusese.

Ce mi s-a întâmplat?

Ceva datorat ascendenței sale Atreides, era sigur de asta. Situația de criză îl îmbrâncise într-o altă dimensiune a posibilităților umane. Oricare era natura transformării, operase în profunzime. Orizontul lui se lărgise, înfățișându-i noi și numeroase necesități. Iar oamenii pe lângă care trecuse în goană păruseră stane de piatră.

Am să ajung vreodată să-i consider și eu gunoaie?

Asta nu s-ar fi întâmplat decât dacă ar fi îngăduit el, o știa. Dar tentația exista și, pentru o clipă, avu un gând de compătimire pentru Onoratele Matres. Marea Tentație le aruncase în propriul lor gunoi.

Ce era de făcut acum?

Principala linie de acțiune i se deschidea, clar, în față. Exista aici, în Ysai, un om care-i cunoștea cu siguranță pe toți cei de care avea nevoie Teg. Privi de la un capăt la altul al străduței. Da, omul acela nu era prea departe.

Arome de flori și ierburi îi ajungeau la nări din susul străzii. Se îndreptă într-acolo, conștient că era ghidat exact către ce căuta și că nu-l aștepta nicio agresiune. O oază de liniște temporară.

Câteva clipe mai târziu ajunse la sursa aromelor. Era o portiță într-un intrând, cu o marchiză albastră pe care se puteau citi două cuvinte în limba galach modernă: „Servire Personală."

Teg intră și înțelese numaidecât peste ce dăduse. Existau încă pe numeroase lumi din Vechiul Imperiu: localuri în care se putea servi masa ca în vremurile apuse, automatele fiind excluse atât din bucătării, cât și din saloanele pentru clienți. Cele mai multe erau considerate locuri „șic". Oamenii își încunoștiințau prietenii despre ultima „descoperire", cerându-le să nu răspândească vestea.

„Îți dai seama că, dacă se află, îmbulzeala o să distrugă tot șarmul."

Ideea îl amuzase întotdeauna pe Teg. Fiecare se grăbea să comunice adresa la toată lumea, cu aerul că ar apăra un secret.

Miresme ademenitoare veneau dinspre bucătăria din fundul sălii. Un chelner trecu purtând o tavă încărcată cu farfurii aburinde și pline de bucate cu aspect promițător.

O fată îmbrăcată într-o rochie neagră, scurtă, cu un șorț alb, se apropie de Teg.

– Pe aici, domnule. Avem o masă liberă, în colț.

Îi ținu un scaun, cu spatele la perete, și așteptă ca Teg să se așeze.

– Va veni imediat cineva să vă ia comanda, spuse apoi, punându-i în față o foaie de carton ieftin, îndoită la mijloc. Meniurile noastre sunt tipărite. Sper să nu vă deranjeze.

Teg o privi în timp ce se îndepărta. Chelnerul pe care-l văzuse mai înainte se întoarcea spre bucătărie cu tava goală.

Teg ajunsese aici ca și când picioarele l-ar fi purtat pe o rută predeterminată. Iar omul de care avea nevoie se afla în această sală, mâncând la o masă apropiată.

Chelnerul se oprise să stea de vorbă cu acel om, despre care Teg știa că deținea cheile următoarelor evenimente. Cei doi râdeau. Teg examină restul salonului. Doar alte trei mese erau ocupate. O femeie între două vârste ședea în colțul opus celui în care se afla Teg, ciugulind dintr-un soi de patiserie glasată. Purta ceea ce Teg își spuse că trebuia să fi fost ultimul răcnet al modei actuale: o rochie roșie foarte scurtă, foarte colantă și foarte decoltată în față, cu pantofi asortați. La o altă masă, în dreapta, era o pereche tânără. Cei doi n-aveau ochi decât unul pentru celălalt. Lângă ușă, un bătrân domn distins, îmbrăcat într-o tunică maron de modă veche, strânsă pe trup, mânca sobru o salată de legume verzi, fără a-și ridica ochii din farfurie.

Omul cu care vorbea chelnerul izbucni într-un râs răsunător.

Teg își ațintи privirea la ceafa chelnerului. Smocuri de păr blond stăteau zburlite ca niște mănunchiuri retezate de iarbă uscată. Sub firele aspre de păr, gulerul era ros. Teg coborî privirea. Pantofii chelnerului aveau tocurile uzate. Tivul hainei lui negre fusese cârpit. Din spirit de economie? Sau din considerente de greutăți materiale? Oricum, mirosurile ce veneau dinspre bucătărie nu sugerau câtuși de puțin parcimonia. Tacâmurile și vesela erau curate și strălucitoare. Nici urmă de zgârieturi ori fisuri. Doar fața de masă cu dungi albe și roșii era, și ea, cârpită în câteva locuri, însă cu vădită grijă pentru respectarea țesăturii originale.

Din nou, Teg își concentră atenția asupra celorlalți clienți. Păreau persoane cu dare de mână. Cu siguranță că niciun sărăntoc nu intra să mănânce aici. Teg înțelese deodată despre ce era vorba. Nu numai că era un local „șic“, dar aspectul său fusese anume conceput. Îndărătul acestui aspect anodin se afla o minte ingenioasă, care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Locul acesta era genul de restaurant intim unde tinerele cadre cu perspective își invitau potențialii clienți, pentru a-i impresiona, sau superiorii, pentru a le intra în grații. Mâncarea era, cu siguranță, excelentă iar porțiile, generoase. Teg își dădu seama că instinctul nu-l înșelase conducându-l aici. Se aplecă deasupra meniului, îngăduind abia atunci ca foamea să treacă pe

primul plan al preocupărilor sale conștiente. Iar foamea era cel puțin la fel de crâncenă ca aceea care stârnise uimirea răposatului Feldmareșal Muzzafar.

Chelnerul apăru brusc lângă el, cu un platou pe care se aflau o casoletă deschisă și un borcănaș ce răspândea mirosul pătrunzător al unui unguent novoderm.

– Văd că sunteți rănit la mână, Bashare, rosti el așezând platoul pe masă. Permiteți-mi să vă pansez înainte de a vă lua comanda.

Teg îi întinse mâna zdrelită și-l privi cum îi dădea îngrijiri cu dexteritate și competență.

– Mă cunoști? întrebă.

– Da, Bashare. Și, după cele ce mi-au ajuns la urechi, mi se pare destul de ciudat să vă văd în uniformă. Gata.

Terminase de pansat rana.

– Ce anume ți-a ajuns la urechi? întrebă Teg cu voce scăzută.

– Că vă vânează Onoratele Matres.

– Tocmai le-am făcut de petrecanie câtorva dintre ele și mai multora dintre cei ce le sunt... Cum le-am putea zice?

Chelnerul păli, dar răspunse cu glas hotărât:

– Robi ar fi cuvântul potrivit, Bashare.

– Ai luptat pe Renditai, nu-i așa?

– Da, Bashare. Mulți dintre noi ne-am stabilit pe urmă aici.

– Am nevoie de mâncare, dar nu pot să-ți plătesc.

– Nimeni din cei care au fost pe Renditai nu s-ar gândi să vă ceară bani, Bashare. Ele știu că ați venit încoace?

– Nu cred.

– Clienții din momentul acesta sunt obișnuiți ai localului. N-o să vă trădeze nici unul. Voi încerca să vă avertizez dacă văd intrând vreo persoană periculoasă. Ce doriți să serviți?

– O mare cantitate de mâncare. Te las pe dumneata să alegi. Cam de două ori mai mulți hidrocarbonați decât proteine. Fără stimulenți.

– Ce înțelegeți prin o mare cantitate, Bashare?

– Să-mi aduci de mâncare până când îți spun eu să te oprești... sau până când ai sentimentul că am depășit limitele generozității dumitale.

– În ciuda aparențelor, Bashare, acesta nu-i un local sărac. Am lucrat destul aici ca să mă îmbogățesc.

Era o confirmare a deducțiilor lui Teg. Aspectul oarecum auster al locului se datora unei inițiative deliberate.

Chelnerul se îndepărtă și se opri din nou pentru a schimba câteva vorbe cu clientul solitar de la masa centrală. Teg îl examină fără sfială după ce chelnerul intră în bucătărie. Da, era, cu siguranță, omul pe care-l căuta. Deocamdată părea absorbit de conținutul farfuriei sale garnisite cu un munte de paste făinoase într-un sos verde.

Numeroase semne arătau că bărbatul trăia fără femeie, observă Teg. Gulerul îi era încheiat strâmb, cu bentițele răsucite. Pe mâneca stângă avea pete de sos verde. Mânca folosind mâna dreaptă, dar își ținea stânga în fața farfuriei și în calea picăturilor. Manșetele pantalonilor erau uzate și tivul uneia dintre ele, parțial descusut, atârna în dreptul călcâiului. Șosetele erau desperecheate: una albastră, cealaltă gălbuie. Asemenea detalii nu păreau să-l preocupe. Nici mama, nici vreo altă femeie nu-l întorsese vreodată din pragul ușii pe omul acesta pentru a-i atrage atenția să-și verifice ținuta. Filozofia lui era afișată în aspectul său exterior: „Dacă nu vă place, puțin îmi pasă."

În timp ce Teg îl privea, omul ridică brusc capul, cu o tresărire, de parcă cineva l-ar fi înghiontit. Ochii săi căprui dădură ocol salonului, oprindu-se o clipă asupra fiecărei fețe, ca și când ar fi

căutat pe cineva, apoi se concentră din nou asupra farfuriei.

Chelnerul reveni la masa lui Teg cu o supă limpede în care înotau șuvițe de gălbenuș de ou și bucățele de legume verzi.

– Până vi se pregătește restul meniului, Bashare, spuse el.

– Ai venit direct aici după Renditai? întrebă Teg.

– Da, Bashare. Dar am servit sub ordinele dumneavoastră și pe Acline.

– În divizia a șaizeci și șaptea Gammu?

– Exact!

– Am cruțat o mulțime de vieți acolo. Atât de partea lor, cât și de a noastră.

Văzând că Teg nu se grăbea să mănânce, chelnerul întrebă pe un ton mai rece:

– Doriți un detector, Bashare?

– Nu câtă vreme mă servești dumneata.

Vorbise sincer, dar avu impresia că trișează un pic, deoarece vederea secundă îi confirma că mâncarea nu fusese otrăvită.

Chelnerul, mulțumit, dădu să plece.

– O clipă, îi spuse Teg.

– Bashare?

– Omul acela, de la masa din centru... E unul dintre obișnuiții localului?

– Profesorul Delnay? O, da, Bashare.

– Delnay. Mda, mi-am închipuit.

– Profesor de arte marțiale, Bashare. Și de istoria lor.

– Știu. Când va veni momentul să-mi servești desertul, întreabă-l, te rog, pe profesorul Delnay, dacă nu vrea să-mi țină tovărășie.

– Să-i spun cine sunteți, Bashare?

– Nu crezi că știe deja?

– Se prea poate, însă...

– Să nu păcătuim prin exces de prudență, zise Teg. Poți să-mi aduci și restul meniului.

Interesul lui Delnay părea să fi fost stârnit cu mult înainte de a i se fi transmis invitația lui Teg. Primele lui cuvinte când veni să se așeze pe scaunul din partea cealaltă a mesei Basharului fură:

– Felicitări. E cea mai remarcabilă performanță gastronomică la care am asistat vreodată. Ești sigur că mai poți mânca și un desert?

– Cel puțin două sau trei.

– Uimitor!

Teg gustă o linguriță din tarta cu miere, apoi decretă:

– Localul ăsta e un adevărat paradis.

– De aceea am și avut grijă să nu-l deconspir nimănui. Cu excepția câtorva dintre prietenii cei mai apropiați, desigur. Cărui fapt îi datorez onoarea invitației dumitale?

– Ai fost vreodată... ăăă... *marcat* de o Onorată Mater?

– Zei milostivi, nu! Nu sunt destul de important pentru asta.

– Aveam intenția să-ți cer să îți riști viața, Delnay.

– Făcând ce?

Întrebarea venise fără nicio șovăială. Faptul era liniștitor.

– Există un loc în Ysai, unde obișnuiesc să se întâlnească vechii mei soldați. Aș vrea să ajung acolo și să mă văd cu cât mai mulți dintre

ei.

– Străbătând orașul în ținută de gală, cum ești acum?

– De orice manieră crezi că poți aranja dumneata.

Delnay duse un deget la buza de jos și se lăsă pe spate, privindu-l îngândurat pe Teg.

– Nu ești o persoană prea ușor de deghizat, cred că-ți dai seama, rosti el după o clipă. Totuși, s-ar putea să existe o cale... (Dădu din cap.) Da. (Zâmbi.) Dar mă tem că n-o să-ți prea placă.

– Zi-i, totuși.

– Cu ceva umpluturi și alte câteva modificări... te-am putea face să treci drept șef de echipă Bordano. Bineînțeles, ai să puți a canal. Și va trebui să te prefaci că nici nu observi.

– Ce te face să crezi că asta va merge?

– La noapte o să fie furtună. E ceva obișnuit în acest anotimp. Se pregătește subsolul pentru recoltele de la anul. Și se umplu rezervoarele pentru culturile termice, firește.

– Nu-ți înțeleg raționamentul, dar, după ce mai mănânc o tartă din asta, putem pleca, declară Teg.

– Locul în care ne vom adăposti de furtună o să-ți placă precis, zise Delnay. Sunt nebun de legat că mă bag în chestia asta, să știi. Dar patronul restaurantului mi-a spus să te ajut sau să nu mai calc niciodată pe aici.

Se înnoptase de-o oră când Delnay îl conduse spre punctul de întâlnire. Teg, îmbrăcat în piele și simulând un mers șchiopătat, trebui să facă apel la o bună parte dintre puterile lui de mentat pentru a-și ignora propria duhoare. Prietenii lui Delnay îl tencuiseră cu scursori de canal, apoi îl spălaseră cu jetul unui furtun. Uscarea cu aer comprimat îi lăsase mai tot mirosul pestilențial.

Un panou meteo cu afișaj telecomandat, lângă ușa localului în care îl introduse Delnay, îi indică lui Teg că temperatura din exterior

scăzuse cu nouă grade în cursul orei care trecuse. Profesorul o luă înainte, îndreptându-se grăbit spre fundul unei săli aglomerate, plină de zgomotele conversațiilor și ale paharelor. Teg zăbovi lângă ușă, studiind panoul. Viteza vântului atinsese treizeci de kilometri. Barometrul era în scădere. Citi inscripția de deasupra panoului: „Informații în interesul clientelei noastre." Și în interesul barului, fără îndoială. Destui clienți pe punctul de a pleca puteau arunca o privire acestor informații pentru ca apoi să se răzgândească, întorcându-se la căldura și la camarazii de care tocmai se despărțise.

În fundul sălii se afla un șemineu mare în care ardea un foc adevărat de lemne aromatice.

Delnay reapăru, strâmbă din nas la mirosul lui Teg și-l conduse pe Bashar, ocolind centrul aglomerat al sălii, până într-o odăiță dosnică, învecinată cu o sală de baie. Uniforma lui Teg, curățată și călcată, aștepta pe spătarul unui scaun.

– Mă găsești lângă șemineu când ieși, spuse Delnay.

– În ținută de gală?

– Nu prezintă pericol decât pe stradă.

Delnay se întoarse în sală.

Când Teg ieși din odăiță și se îndreptă spre șemineu, conversațiile grupurilor pe lângă care trecea amuțeau pe măsură ce oamenii îl recunoșteau. Murmure parcurgeau sala de la un capăt la altul: „E bătrânul Bashar în persoană... Da, e chiar Teg... Am luptat sub comanda lui, știi? Aș putea să-i recunosc chipul și silueta dintr-o mie..."

O mulțime de clienți se grupaseră în jurul căldurii atavice a focului de lemne. Locul era impregnat de mirosul hainelor ude și al răsuflărilor cu iz de alcool.

Furtuna să fi fost cea care umpluse astfel taverna? Teg făcu ochii roată, privind fețele aspre, de veterani, ale oamenilor din jur. Nu, orice ar fi zis Delnay, aceasta nu putea fi o întrunire obișnuită. Oamenii ăștia se cunoșteau între ei și veniseră aici, cu toții, dintr-un

motiv precis.

Delnay ședea pe una dintre băncile de lângă șemineu, ținând în mână un pahar plin cu un lichid chihlimbariu.

– Ai dat de știre să se adune oamenii aici, îi spuse Teg.

– Nu asta voiai, Bashare?

– Cine ești dumneata, Delnay?

– Un tip care are o fermă de iarnă la vreo câțiva kilometri spre sud și amici bancheri dispuși să-i împrumute ocazional câte un vehicul de sol. Dacă vrei să fiu mai precis, sunt ca toți ceilalți din această sală – unul care abia așteaptă să se descotorosească de jugul Onoratelor Matres.

Cineva din spatele lui Teg întrebă:

– E adevărat că ați ucis azi vreo sută, Bashare?

Teg răspunse cu o voce seacă, fără să se întoarcă:

– Cifra este cu totul exagerată. Poate să-mi ofere și mie cineva un pahar, vă rog?

De la înălțimea staturii sale, scrută fețele dimprejur în vreme ce unul dintre oameni se grăbi să-i îndeplinească dorința. După cum se așteptase, recunoscu în paharul care îi fu întins albastrul închis al unei „marinărești" daniene. Acești vechi soldați nu-i uitaseră preferințele.

Activitățile din sală continuau, dar într-un ritm mai potolit. Toată lumea aștepta să-i afle intențiile.

Spiritul gregar al naturii umane căpăta un imbold natural în asemenea nopți de stihie, își spuse Teg. Strângeți-vă cu toții în spatele focului de la gura cavernei, membri ai tribului! Niciun pericol nu ne paște, mai cu seamă cât timp fiarele văd focul nostru. Oare câte alte întruniri similare aveau loc pe întregul Gammu într-o noapte ca asta? se întrebă, sorbind din pahar. Vremea rea favoriza deplasările celor ce nu se doreau observați. Și, de asemenea, îi putea

reține prin case pe unii care, altminteri, n-ar fi trebuit să rămână la adăpost.

Teg începu să recunoască unele chipuri din trecut... Ofițeri, simpli soldați... De tot felul. Despre mulți dintre ei avea amintiri bune: oameni pe care te puteai bizui. Unii aveau să moară în noaptea aceasta.

Nivelul zgomotului începu să crească în timp ce oamenii se obișnuiau cu prezența lui. Nimeni nu-l zorea să dea explicații. Nici asta nu uitaseră despre el. Teg se conducea numai după propriu-i orar.

Sunetele râsetelor și ale conversațiilor, își spuse, trebuie că erau aidoma celor ce însoțiseră asemenea întruniri încă din epocile pierdute în negura vremii, când oamenii se strângeau laolaltă spre a se apăra unii pe alții. Clinchete de pahare, hohote bruște și zgomotoase, câteva râsete reținute... Cele din urmă aparținând mai cu seamă celor conștienți de puterea lor personală, celor care voiau să arate că se puteau amuza și fără a se da în spectacol prin hohote homerice. Delnay era dintre cei ce râdeau reținut.

Teg ridică ochii spre tavan. Era tradiționalul plafon jos, cu grinzi aparente, menit să dea spațiului închis impresia de vastitate și, în același timp, de intimitate. Faptul vădea atenția deosebită acordată psihologiei umane. Era un lucru pe care îl remarcase în multe locuri de pe această planetă. O grijă de a înăbuși orice trezire a unei conștiințe sociale indizerabile. Oamenii trebuiau să se simtă mulțumiți și în siguranță. Nu erau așa, de bună seamă, dar nu trebuiau lăsați să devină prea conștienți de acest lucru.

Timp de alte câteva minute, Teg urmări du-te-vinoul personalului care distribuia băuturile – halbe cu bere neagră locală, dar și unele mărci de lux, importate. Pe tejgheaua lungă a barului și pe mesele luminate difuz se zăreau boluri cu legume autohtone prăjite și puternic sărate. Procedeul, în mod vădit destinat să sporească setea, nu părea să deranjeze pe nimeni. De altfel, era de așteptat într-un loc ca acesta. Berile erau, și ele, zdravăn sărate. Așa fuseseră dintotdeauna. Berarii știau cum se întreține reflexul setei.

Pe alocuri, discuțiile începuseră să devină tot mai zgomotoase.

Alcoolul își exercita magia sa antică. Bacchus era prezent! Teg știa că, dacă lucrurile ar fi fost lăsate să-și urmeze cursul firesc, crescendoul ar fi culminat ceva mai târziu în cursul nopții, pentru ca apoi, treptat, treptat, nivelul sonor să se diminueze. Cineva s-ar fi dus să consulte panoul meteo de lângă ușă. În funcție de ce ar fi citit, sala s-ar fi golit dintr-odată sau ar fi continuat să palpite încă o vreme, într-un ritm tot mai molcom. Teg își dădu seama, în clipa aceea, că era foarte posibil ca în spatele tejghelei de bar să existe un dispozitiv menit să falsifice informațiile meteo. O tavernă ca asta n-ar fi putut nesocoti o asemenea stratagemă de natură a-i spori câștigul.

Atrageți-l înăuntru și rețineți-i prin toate mijloacele acceptabile pentru ei.

Patronii acestui local ar fi fost în stare să facă jocul Onoratei Mater fără nici cel mai mic scrupul.

Teg lăsă jos paharul și rosti cu o voce puternică:

– Vreți să-mi acordați puțină atenție, vă rog?

Liniștea se așternu dintr-odată. Până și personalul de serviciu își încetă orice activitate.

– Câțiva dintre dumneavoastră să păzească ușile, urmă Teg. Nimeni nu intră și nu iese până ce nu voi fi ordonat eu. Și ușile din spate, vă rog.

În timp ce i se executa ordinul, scrută cu băgare de seamă oamenii din sală, folosindu-se de vederea secundă și de vechea sa experiență militară pentru a-i alege pe cei în care putea avea cea mai multă încredere. Calea pe care trebuia s-o urmeze îi era cât se poate de limpede acum. La liziera noii sale vederi se detașau Burzmali, Lucilla și Duncan, ale căror urgențe erau ușor de deslușit.

– Presupun că vă puteți face rost de arme relativ repede, rosti el.

– Am venit pregătiți, Bashare! strigă o voce din sală.

Teg percepu rezonanțele băuturii, dar și vechea infuzie de adrenalină ce le va fi fost atât de dragă acestor oameni.

– Vom captura o non-navă, spuse el.

Sala încremeni. Niciun produs al civilzației moderne nu era mai bine păzit. Navele de acest fel nu aterizau decât pe terenuri special amenajate sau în locuri tăinuite și, de obicei, decolau imediat. Învelișurile lor blindate erau înțesate de arme. Echipajele se aflau în permanentă stare de alertă, ori de câte ori se găseau în locuri vulnerabile. Un atac fățiș nu avea nicio șansă. Poate doar un vicleșug. Dar aici, în această sală, Teg atinsese brusc un alt nivel al percepției, împins de necesitate și de genele eratice ale ascendenței lui Atreides. Pozițiile tuturor non-navelor aflate pe solul planetei Gammu sau pe orbită îi deveniseră dintr-odată vizibile. Puncte strălucitoare pâlpâiau în vederea lui secundă și, ca un fir șerpuind printre diamante scânteietoare, vedea calea spre ieșirea din acest labirint.

O, dar eu nu vreau să ies, gândi.

Impulsul care-l făcea să acționeze, însă, era irezistibil.

– Mai exact, urmă el, vom captura o non-navă aparținând forțelor din Dispersie. Ale lor sunt printre cele mai bune. Dumneata, dumneata, și voi doi, adăugă, desemnându-i pe cei pe care-i alesese deja în minte. Rămâneți aici și aveți grijă ca nimeni să nu iasă sau să comunice cu cineva din afara localului. E mai mult decât probabil că veți fi atacați. Rezistați cât mai mult vă va sta în putință. Ceilalți, vă luați armele și veniți cu mine.

Dreptate? Cine pretinde dreptate? O să ne facem singuri dreptate. Aici, pe Arrakis. Victorie sau moarte. Să nu ne plângem de nedreptate, atât timp cât avem arme și libertatea de a le folosi.

Leto I
„Arhivele Bene Gesserit"

Non-nava trecu la joasă altitudine pe deasupra deșertului rakian, stârnind în urma ei vârtejuri de nisip care o împresurară în clipa în care ateriză printre dune. Soarele galben-argintiu asfințea îndărătul unui orizont împăienjenit de dracii-de-vânt ai unei lungi zile toride. Non-nava se imobiliză pârâind, uriașă sferă scânteietoare din oțel, a cărei prezență putea fi detectată de văz și de auz, dar nu de vederi prestiente sau de instrumente cu rază lungă de acțiune Vederea secundă îl încredință pe Teg că nimeni nu observase sosirea sa.

– Toate topterele și mașinile blindate să fie debarcate în zece minute, ordonă el.

– Sunteți sigur că-s aici, Bashare?

Vocea era a unuia dintre clienții barului de pe Gammu, un ofițer de nădejde, care luptase pe Renditai, dar a cărui stare de spirit nu mai era cea a cuiva care încearcă să reînvie senzațiile tari ale tinereții. Omul văzuse mulți dintre vechii săi tovarăși de arme murind în bătălia pe care o dăduseră pe Gammu. Ca majoritatea celor ce supraviețuiseră pentru a ajunge aici, lăsase acolo o familie despre a cărei soartă nu știa acum nimic. În glasul lui răzbătuse o urmă de înverșunare, de parcă omul ar fi încercat să se convingă pe sine că fusese amăgit să se lase antrenat în această aventură.

– Or să apară curând, răspunse Teg. Vor sosi pe spinarea unui

vierme.

– De unde știți?

Teg închise ochii. Nu avea nevoie de ei pentru a ști ce se întâmpla în jur. Locul acesta semăna cu nenumărate altele care-i serviseră drept posturi de comandă: o încăpere ovală, plină de instrumente, cu operatorii lor, precum și de ofițeri așteptând să-i execute ordinele.

– Unde suntem? întrebă cineva.

– Stâncile alea de la nord, răspunse Teg. Le vedeți? Odinioară făceau parte dintr-o veche faleză înaltă. Locul se numea Pasul Vânturilor. Adăposteau un vechi sietch fremen, din care azi n-a mai rămas decât o amărâtă de cavernă în care locuiesc câțiva pionieri rakieni.

– Fremeni, murmură altcineva. Pe toți zeii! Aș vrea să văd și eu venind viermele ăla. Nu mi-am închipuit în viața mea că-mi va fi dat să asist la așa ceva.

– Iarăși vreuna dintre faimoasele dumneavoastră manevre imprevizibile, nu? răsună vocea îndârjită de mai înainte.

Ce-ar zice dacă i-aș dezvălui noile mele aptitudini? se întrebă Teg. *Ar gândi, fără doar și poate, că am motive ascunse, al căror temei n-ar rezista unei analize serioase. Și ar avea dreptate. Omul ăsta e la un pas de adevăr. Ar rămâne loial dacă i s-ar deschide ochii?*

Teg clătină din cap. De fapt, ofițerul n-ar fi avut de ales. Nici unii dintre ei n-aveau altă alegere decât să lupte sau să moară.

Era perfect adevărat, reflectă el atunci, că orice proces de rezolvare a unui conflict implica amăgirea maselor. Cât de ușor era, în acest caz, să adopți atitudinea Onoratelor Matres!

Gunoaiele!

Amăgirea nu era atât de greu de exercitat pe cât își închipuiau unii. Majoritatea oamenilor doresc să fie conduși. Ofițerul care vorbise mai înainte nu dorea altceva. Faptul se datora existenței unor profunde instincte tribale (sau a unor puternice motivații inconștiente). Reacția normală – atunci începeai să observi ușurința

cu care erai dus de nas – era de a privi împrejur, în căutarea unui țap ispășitor. Asta căuta acum ofițerul de adineaori.

– Burzmali vrea să vă vorbească, anunță cineva din stânga lui Teg.

– Nu acum, răspunse el.

Burzmali putea să aștepte. Comanda avea să-i revină curând. Până atunci, n-ar fi putut decât să-i distragă atenția. Va avea tot timpul, ceva mai târziu, să se apropie periculos de rolul țapului ispășitor.

Ce ușor era să creezi țapi ispășitori și cât de ușor erau ei acceptați! Mai cu seamă când știai că alternativa consta în a te considera ori vinovat, ori prost, ori amândouă. Teg ar fi vrut să le strige tuturor celor din jurul lui: „Căutați păcăleala! Atunci veți cunoaște adevăratele noastre intenții!“

Ofițerul de transmisiuni din stânga lui Teg anunță din nou:

– Lui Burzmali i s-a alăturat acum acea Cucernică Maică. Insistă să fie primiți amândoi.

– Spune-i lui Burzmali că vreau să se întoarcă și să stea cu Duncan. Să fie cu ochii și pe Murbella, nu cumva să le scape. Lucilla poate să intre.

Nu-i altă cale, își spuse el.

Lucilla se arăta din ce în ce mai bănuitoare în privința schimbărilor petrecute cu el. Ar fi fost de neînchipuit ca o Cucernică Maică să nu remarce deosebirea.

Lucilla își făcu intrarea, cu un foșnet energic al robei. Era furioasă, dar își ascundea bine mânia.

– Vreau o explicație, Miles!

Era o bună intrare în materie, își spuse Teg.

– În legătură cu ce? întrebă.

– De ce nu ne-am dus direct la...

– Pentru că Onoratele Matres și amicii lor tleilaxu din Dispersie dețin majoritatea centrelor strategice de pe Rakis.

– De unde... cum poți să...

– Au ucis-o pe Taraza, știai?

Asta o făcu să amuțească, dar nu pentru mult timp.

– Miles, insist să-mi spui...

– N-avem prea mult timp. Următoarea trecere de satelit ne va dezvălui prezența la sol.

– Dar apărările planetare...

– Sunt la fel de vulnerabile ca orice alte apărări când devin statice. Familiile apărătorilor se află aici, jos. Iar ostatici membrii familiilor și apărătorii sunt la cheremul tău.

– Dar ce căutăm aici, în plin deșert...

– Așteptăm s-o îmbarcăm pe Odrade și pe fata aceea care o însoțește. A! Și viermele lor, desigur.

– Ce să facem cu un...

– Odrade știe ce trebuie făcut cu viermele. Ea e Maica ta Superioară acum.

– Vasăzică vrei să ne faci nevăzuți în...

– O să vă faceți singure nevăzute! Oamenii mei și cu mine rămânem pe loc pentru a crea o diversiune.

Ultima sa frază avu darul să aștearnă o tăcere înmărmurită în postul de comandă.

Diversiune... gândi el. *Ce termen nepotrivit*....

Genul de rezistență la care se gândise avea să provoace isteria Onoratelor Matres, mai ales când aveau să fie făcute să creadă că ghola-ul se afla pe Rakis. Nu numai că aveau să treacă la

contraofensivă, dar aveau să sfârșească prin a proceda la sterilizarea întregii planete. Rakisul avea să se transforme într-o ruină calcinată. Era puțin probabil că vreo făptură, fie ea om, vierme sau păstrăv de nisip, să supraviețuiască.

– Onoratele Matres încearcă de multă vreme să captureze un vierme, spuse el. Nu pricep în ruptul capului cum de-au putut fi atât de oarbe în privința metodei voastre de transplantare.

– Transplantare?

Lucilla era năucită. Teg văzuse rareori o Cucernică Maică într-atât de dezorientată. Lucilla încerca să pună cap la cap lucrurile spuse de el. Teg remarcase că Surorile posedau unele aptitudini mentatice. Un mentat era capabil să ajungă la certitudini rezonabile chiar și în prezența unor date incomplete. În orice caz, era convins că el avea să fie de mult imposibil de atins de către Lucilla (sau de către oricare altă Cucernică Maică) în momentul în care ea va fi izbutit să pună cap la cap toate datele. Și, atunci, Cucernicele Maici aveau să se năpustească asupra progeniturilor sale! Mai întâi aveau s-o dea pe Dimela pe mâna Maestrelor Geneticiene, firește. Apoi avea să vină rândul lui Odrade. Odrade n-avea să scape.

Dețineau acum și cheia cuvelor axlotl tleilaxu. Nu avea să fie decât o chestiune de timp pentru ca Bene Gesseritul să-și înfrângă scrupulele și să învețe cum să stăpânească această sursă de mirodenie. Care se baza pe un corp uman!

– Înseamnă că suntem în pericol aici, spuse Lucilla.

– Există oarece pericol, ce-i drept. Problema cu Onoratele Matres este că-s prea bogate. Comit greșelile tuturor celor avuți.

– Niște târfe depravate! șuieră Lucilla.

– Te-aș sfătui să cobori acum la ecluza de intrare, spuse Teg. Odrade trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Lucilla ieși fără a mai adăuga vreo vorbă.

– Blindatele sunt debarcate și desfășurate, raportă ofițerul de transmisiuni.

– Anunță-l pe Burzmali să se pregătească să preia comanda la bord, zise Teg. Noi o să coborâm curând.

– Credeți că toată lumea e dispusă să vi se alăture?

Era cel ce căuta un țap ispășitor.

– Eu unul am să cobor, răspunse Teg. Singur, dacă e nevoie. Cei care nu vor să mă însoțească, nu-s obligați.

După asta, aveau să-l urmeze cu toții, își spuse el. Presiunea unui pair era un lucru pe care puțini dintre cei ce nu erau formați de Bene Gesserit puteau să-l sesizeze.

În postul de comandă se așternu o liniște pe care nu o tulburau decât zumzetul și țăcăniturile discrete ale instrumentelor. Teg își îndreptă gândurile spre „târfele depravate".

Nu era tocmai corect să le numești depravate, își spuse el. Da, uneori cei bogați peste măsură deveneau într-adevăr depravați. Asta venea din convingerea lor că banul (puterea) putea cumpăra absolut orice. Și de ce n-ar fi avut această convingere? Li se confirma zi cu zi. Nu era defel greu să crezi în absoluturi.

Speranța renaște veșnic și alte sforăieli!

Era ca un fel de credință divină. Cu bani poți dobândi imposibilul.

În momentul acela venea depravarea.

Lucrurile nu stăteau chiar așa în ceea ce le privea pe Onoratele Matres. Ele erau, cumva, dincolo de depravare. Depășiseră această fază. Se aflau, acum, mai departe de depravare, atât de departe, încât Teg se întreba dacă voia cu adevărat să se gândească la asta.

Cunoașterea exista însă, inevitabilă noii sale percepții. Nici una dintre aceste femei și nici unul dintre aliații lor n-ar fi șovăit o singură clipă să condamne o întreagă planetă la tortură, dacă asta ar fi putut să le aducă un profit personal; sau dacă miza ar fi fost vreo plăcere imaginară; ori dacă tortura le-ar fi adus doar câteva zile sau chiar câteva ore de viață suplimentare.

Ce plăceri căutau, așadar? Ce satisfacții? Erau asemenea celor ce se drogau cu semuta? Oricare ar fi fost lucrul ce le ținea loc de plăcere, aveau de fiecare dată nevoie de el în cantități tot mai mari.

Iar ele sunt conștiente de asta!

Cât de furioase trebuie că erau în sinea lor! Să se lase prinse într-o asemenea capcană! Văzuseră deja totul, și nimic nu le era îndeajuns. Nici îndeajuns de bun, nici îndeajuns de rău. Pierduseră cu totul simțul moderației.

Erau însă extrem de periculoase. Iar el poate că se înșela în legătură cu un anumit lucru. Poate că ele nici nu-și mai aminteau cum fuseseră înaintea hidoasei transformări cauzate de acea stranie substanță cu miros acidulat care le colora ochii în portocaliu. Amintirile unor amintiri puteau deveni distorsiuni oribile. Orice mentat era sensibilizat la pericolele acestei slăbiciuni care exista în el.

– A apărut viermele!

Vocea ofițerului de transmisiuni.

Teg își răsuci fotoliul pivotant și privi proiecția: o imagine holo în miniatură a zonei de la sud-vest de navă. Viermele, cu ai săi doi minusculi pasageri umani, era un firicel unduindu-se în depărtare.

– Pe Cucernica Maică o conduceți aici de îndată ce vor ajunge lângă navă, ordonă Teg. Sheeana, fata care-i cu ea, va rămâne jos, cu viermele, ca să-l introducă în cală. Nu ascultă decât de ea. Burzmali să fie gata să preia comanda. N-o să avem mult timp pentru transferul sarcinilor.

Când Odrade pătrunse în postul de comandă, respira încă anevoie și exala mirosul de deșert – un amestec de mirodenie, silice și transpirație umană. Teg ședea în fotoliul său, lăsând impresia că se odihnește. Ținea ochii închiși.

Odrade crezu mai întâi că-l surprinsese pe Bashar într-o atitudine de abandon ce nu-l caracteriza defel. Părea pierdut în gânduri. Dar când Teg deschise ochii, observă numaidecât schimbarea despre care

Lucilla abia dacă avusese timp s-o avertizeze la repezeală, după cele câteva cuvinte referitoare la transformarea ghola-ului. Ce i se întâmplase lui Teg? Aproape că poza în fața ei, ca și când ar fi provocat-o să citească în el. Stătea cu bărbia ușor ridicată, în obișnuita lui atitudine de observare. Fața îngustă, cu păienjenișul ei de riduri fine, nu-și pierduse nimic din agerime. Nasul lung și subțire, atât de caracteristic strămoșilor săi Corrino și Atreides, părea să devină și mai lung odată cu vârsta, dar părul sur rămânea des, iar mica protuberanță din mijlocul frunții te făcea să-ți concentrezi privirea...

La ochii lui! Acolo se vedea schimbarea...

– Cum de-ai știut să ne aștepți aici? întrebă Bene Gesserit. Noi însene habar n-aveam încotro ne duce viermele.

– Există puține zone locuite aici, în deșertul meridian, răspunse el. Opțiunea jucătorului. Locul ăsta mi s-a părut cel mai probabil.

Opțiunea jucătorului? Odrade cunoștea această expresie pe care o foloseau uneori mentații, dar n-o înțelesese niciodată.

Teg se ridică din fotoliu.

– Îți las nava asta, rosti el. Du-te în locul pe care-l cunoști cel mai bine.

Planeta Canonicatului? Odrade fu cât pe ce s-o spună cu voce tare, dar își luă seama gândindu-se la străinii din jur. Cine erau, de fapt, acești militari pe care-i adunase Teg? Scurta explicație oferită de Lucilla nu o satisfăcea.

– Suntem nevoiți să schimbăm întru câtva planul lui Taraza, spuse Teg. Ghola-ul nu va rămâne aici. Trebuie să meargă cu voi.

Odrade înțelese. Noile talente ale lui Duncan Idaho aveau să le fie necesare pentru a le contracara pe târfe. Ghola-ul nu mai servea doar drept momeală pentru distrugerea Rakisului.

– Nu va putea să părăsească adăpostul non-navei, firește, adăugă Teg.

Odrade încuviință cu un gest al capului. Duncan nu era protejat contra căutării de către prești enți... Navigatorii Ghildei, printre alții.

– Bashare! se auzi vocea ofițerului de transmisiuni. Am fost detectați de un satelit!

– Gata, popândăilor! strigă Teg. Toată lumea jos! Să vină Burzmali.

O ușă din capătul postului se deschise brusc și Burzmali dădu buzna înăuntru.

– Bashare! Ce-nseamnă...

– Nu-i timp! i-o reteză Teg și-i arătă fotoliul liber. Preiei comanda. Odrade o să-ți spună unde trebuie să mergi.

Mânat de un imbold pe care și-l știa motivat în parte de un elan vindicativ, o apucă pe Odrade de braț, se aplecă și o sărută pe obraz.

– Fă ceea ce trebuie să faci, fiica mea, murmură el. Viermele acela din cală s-ar putea să fie, curând, singurul exemplar din univers.

Odrade pricepu: Teg cunoștea întregul plan al lui Taraza și avea de gând să execute până la capăt ordinele Maicii sale Superioare.

„Fă ceea ce trebuie să faci.“ Asta spunea totul.

Nu ne aflăm în prezența unei noi stări a materiei, ci a unei relații de puțin timp identificate între conștiință și materie, care ne oferă o mai bună și mai profundă înțelegere a mecanismului prestiinței. Oracolul își proiectează un univers interior pentru a pune în evidență noi posibilități exterioare, pornind de la forțe ce nu sunt înțelese. Nu este nevoie de înțelegerea prealabilă a acestor forțe pentru a le utiliza la plăsmuirea universului fizic. Făurarii din vechime nu aveau nevoie să înțeleagă complexitățile moleculare și submoleculare ale fierului, bronzului, cuprului, aurului sau cositorului pe care le prelucrau. Ei născoceau puteri mistice pentru a explica necunoscutul, în vreme ce continua să se slujească de forjele și de ciocanele lor.

Maica Superioară Taraza
„Dezbatere în Consiliu“

Străvechiul edificiu în care Comunitatea Surorilor adăpostea Casa Canonicatului, Arhivele și birourile sacrosanctei sale conduceri supreme producea, noaptea, zgomote ce nu erau simple zgomote. Erau semnale pe care, în cursul anilor îndelungați petrecuți aici, Odrade învățase să le interpreteze fără greș. Zgomotul de adineaori, de pildă, acel pârâit înfundat, era protestul unei grinzi de lemn din podea, care nu fusese înlocuită de vreo opt sute de ani. Se contracta în timpul nopții, făcând acest zgomot.

Odrade dispunea de memoria lui Taraza pentru a comenta aceste semnale. Amintirile nu erau încă pe deplin integrate; nu fusese destul timp. Dar când lucra, noaptea, aici, în vechiul birou al lui Taraza, Odrade consacra întotdeauna câteva clipe continuării acestei integrări.

Dar și Tar, în sfârșit, reunite.

Comentariul acesta, ușor identificat, provenea de la Taraza.

Hălăduirea printre Celelalte Memorii echivala cu o existență simultană pe mai multe planuri, unele dintre ele foarte profunde. Taraza însă rămânea, deocamdată, aproape de suprafață. Odrade își îngădui să coboare un pic mai adânc printre viețile multiple. Curând, recunoscu un ego cu o respirație distinctă, dar îndepărtată, în vreme ce altele îi cereau să se cufunde în experiențele lor totale, incluzând mirosuri, senzații tactile, emoții... toate intacte și la îndemână, în propria ei conștiință.

E tulburător să visezi visele altora.

Iarăși Taraza.

Taraza, care făcuse un joc atât de periculos, punând în cumpănă viitorul întregii Comunități a Surorilor! Cu câtă minuțiozitate stabilise momentul „scurgerii" informației care le permisese târfelor să afle că tleilaxu încorporaseră puteri miraculoase în ghola-ul lor... Iar atacul asupra Citadelei Gammu nu întârziase să confirme faptul că informația ajunsese la destinație. Însă natura brutală a acelui atac o făcuse pe Taraza să înțeleagă că nu-i rămânea prea mult timp. Târfele n-aveau să șovăie în a-și concentra forțele spre distrugerea întregului Gammu... doar pentru a elimina acel ghola.

Atât de multe depinseseră de Teg încă de pe-atunci.

Percepu imaginea Basharului în asamblajul Celorlalte Memorii: tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat.

Nici măcar în ultima clipă.

Scufundarea în rezervorul cu amintiri risca s-o slăbească, dar era greu să reziste chemărilor sale ispititoare.

Se gândi la cuvintele Tiranului: „Înfricoșătorul domeniu al trecutului meu! Răspunsurile se împrăștie ca un stol speriat, întunecând cerul amintirilor mele inevitabile."

Odrade se menținea ca un înotător între două ape.

Voi fi, mai mult ca probabil, înlocuită, gândi ea. *Poate și defăimată*. Cu siguranță că Bellonda n-avea să accepte cu una, cu două acest transfer al puterii. Dar asta nu conta. Supraviețuirea Comunității era singurul lucru care trebuia să le preocupe pe oricare dintre ele.

Se smulse din mrejele Celorlalte Memorii și-și îndreptă privirea spre nișa din perete, unde se contura, în lumina slabă a licurigloburilor din încăpere, bustul unei femei. Chipul era nedeslușit în penumbra nișei, dar Odrade îl cunoștea prea bine: Chenoeh, străjuitoarea simbolică a Casei Canonicatului.

„Aici, doar prin grația lui Dumnezeu...“

Fiecare Soră care răzbea prin agonia mirodeniei (cum nu-i fusese dat lui Chenoeh) rostea sau gândea același lucru, dar ce însemna el, de fapt? O selecție atentă și un antrenament meticulos contribuiau la diminuarea considerabilă a eșecurilor. Unde era intervenția lui Dumnezeu în toate astea? Dumnezeu nu era, în niciun caz, viermele pe care îl aduseseră de pe Rakis. Și se făcea simțită prezența lui Dumnezeu doar în succesele Comunității Surorilor?

Cad pradă artificiilor propriei mele Missionaria Protectiva!

Știa că aceste gânduri și întrebări erau aidoma celor ce se făcuseră auzite în această odaie cu nenumărate prilejuri. În zadar! Totuși, nu s-ar fi putut îndupleca să îndepărteze acel bust păzitor din nișa în care se odihnea de atâta amar de vreme.

Nu sunt superstițioasă, își spuse. *Nu mă supun nici vreunei constrângeri. E o chestiune de tradiție. Asemenea lucruri au o valoare pe care o cunoaștem prea bine.*

Cu siguranță că niciodată vreun bust al meu nu va fi astfel onorat.

Se gândi la Waff și la Dansatorii-Fețe, care își găsiseră moartea, ca și Miles Teg, în cursul cumplitei distrugeri a Rakisului. Dar nu folosea la nimic să deplângă șirul de pierderi suferite de Vechiul Imperiu. Mai bine să se gândească la posibilitățile de represalii, create de gestul nesocotit de violență al Onoratelor Matres.

Teg se gândise la asta!

Ședința Consiliului, ce avusese loc cu puțin înainte, cedase în cele din urmă la oboseală, fără a fi ajuns la concluzii ferme. Odrade se consideră norocoasă că reușise să abată atenția Surorilor din Consiliu către câteva dintre aspectele imediate la care ținea toată lumea.

În primul rând, represaliile. Asta le ocupase o bună bucată de vreme. Precedentele istorice conferiseră analizelor elaborate de Arhive o formă satisfăcătoare. Grupările heteroclite care gravitau în jurul Onoratelor Matres se puteau aștepta la câteva șocuri.

Ixienii aveau să se întindă, cu siguranță, mai mult decât le era plapuma. N-aveau nici cea mai mică idee de felul în care urmau să fie striviți de concurența Dispersiei.

Ghilda avea să fie izolată și pusă să-și plătească scump melanjul și produsele tehnologice. Ghilda și Ix, silite de circumstanțe să se alieze, aveau să se prăbușească împreună.

Păstrăvăresele puteau fi ignorate aproape cu totul. Transformate în sateliți ai Ixului, începeau deja să se estompeze într-un trecut pe care oamenii erau pe cale să îl abandoneze.

Cât despre Bene Tleilax... Ah, da, tleilaxu! Waff le cedase Onoratelor Matres. Nu o recunoscuse niciodată, dar adevărul era mai presus de orice îndoială... „*Doar o singură dată, și cu unul dintre propriii mei Dansatori-Fețe*.“

Odrade avu un surâs trist, amintindu-și de sărutul amar al tatălui ei.

Voi pune să se facă încă o nișă, gândi ea. *Pentru a depune în ea un al doilea bust: cel al lui Miles Teg, Marele Eretic!*

Bănuielile lui Lucilla cu privire la Teg rămâneau, totuși, tulburătoare. Să fi devenit într-adevăr prețient, în cele din urmă, și să fi *văzut* non-navele? Maestrele Geneticiene erau cele care puteau încerca să elucideze această problemă.

– Ne-am închis în cerc! acuzase Bellonda.

Cunoșteau, toate, sensul acestei expresii. Însemna că se repliaseră pe o poziție defensivă, pentru a înfrunta noaptea lungă a târfelor.

Odrade își dădu seama că n-o simpatiza deloc pe Bellonda, cu râsul acela al ei, care-i dezvelea dinții mari și pătrați.

Discutaseră mult în legătură cu analiza efectuată pe eșantionul celular prelevat de la Sheeana. „Dovada Sionei" era prezentă. Sheeana poseda genele ancestrale care o făceau indetectabilă de către prestienți și-i permiteau să părăsească ecranul protector al non-navei.

Duncan, în schimb, era o necunoscută.

Odrade își îndreptă brusc gândurile spre ghola-ul prizonier în interiorul non-navei blocate la sol. Se ridică de pe scaun și merse până la fereastra întunecată pentru a privi în direcția îndepărtatului teren de debarcare.

Puteau să-și asume riscul de a-l lăsa pe Duncan să iasă din adăpostul non-navei? Examenele celulare arătau că reprezenta un amestec al mai multor ghola Idaho, dintre care unii descindeau din Siona. Dar care era influența originalului?

Nu. Trebuie să rămână în colivie.

Dar Murbella? Murbella, care era *gravidă!* O Onorată Mater dezonorată.

– Tleilaxu m-au condiționat pentru a-mi ucide Impregnatoarea, declarase Duncan.

– Vei încerca s-o ucizi pe târfă? îl întrebase Lucilla.

– Ea nu-i o Impregnatoare, răspunse el.

Consiliul dezbătuse îndelung posibila natură a legăturii dintre Duncan și Murbella. Lucilla susținea că nu exista niciun fel de legătură și că amândoi rămâneau adversari circumspecți.

– Mai bine să nu ne asumăm riscul de a-i lăsa împreună.

Tehnicile sexuale ale târfelor trebuia, totuși, studiate cu de-amănuntul. Poate că nu riscau foarte mult dacă aranjau o întâlnire între Murbella și Duncan, în interiorul non-navei. Cu toate măsurile

de precauție care se impuneau, firește.

Se gândi, în sfârșit, și la viermele aflat în cala non-navei – un vierme ce se apropia de momentul metamorfozei. Un bazin plin cu melanj îl aștepta. La momentul potrivit, Sheeana avea să-l atragă în baia de melanj și apă. Păstrăvii de nisip ce aveau să rezulte puteau să-și înceapă apoi lunga lor transformare.

Aveai dreptate, tată. E atât de simplu, când știi să privești lucrurile în față.

Nu era nevoie de o planetă cu multe deșerturi, pentru a transplanta viermii. Păstrăvii de nisip puteau să creeze singuri habitatul indispensabil lui Shai-Hulud. Sigur, nu era prea plăcut să te gândești la Planeta Canonicatului transformată în bună parte într-un deșert, dar nu se putea altfel.

„Testamentul lui Miles Teg“, pe care Basharul îl înregistrase în sistemele de memorie submoleculare ale non-navei, nu putea fi ignorat. O recunoștea până și Bellonda.

Casa Canonicatului trebuia să procedeze la o revizuire completă a arhivelor sale istorice. Ceea ce aflase Teg despre Rătăcite – târfele din Dispersie – impunea o privire nouă.

„Rareori se cunosc numele celor cu adevărat bogați și puternici. De obicei, sunt cunoscuți doar mandatarii lor. Arena politică prezintă câteva excepții, dar nu dezvăluie întreaga structură a puterii.“

Filozoful mentat crease o breșă adâncă în toate ideile lor preconcepute. Concluziile lui nu cadrau cu încrederea Arhivistelor în inviolabilitatea analizelor lor.

O știam și noi, Miles, dar nu voiam să admitem. Cred că, vreme de câteva generații de acum înainte, vom fi, toate, teribil de ocupate să scotocim printre Celelalte Memorii.

Nu se putea avea încredere într-un sistem fix de stocare a datelor.

„Dacă distrugi cea mai mare parte a documentelor aflate în circulație, de rest va avea grijă timpul.“

Cât de furioase fuseseră Arhivistele la auzul acestei sentințe

proferate de Bashar!

„Scrierea istoriei este, în bună parte, un proces de diversiune. Majoritatea relatărilor istorice deturnează atenția de la influențele secrete ce s-au exercitat asupra evenimentelor relatate."

Acesta fusese pasajul care atrăsese adeziunea lui Bellonda. Ba chiar o făcuse să întărească:

– Puținele mărturii care scapă acestui proces restrictiv sunt repede puse pe linie moartă prin procedee mai mult decât evidente.

Teg însuși enumerase unele dintre aceste procedee:

„Distrugerea unui număr cât mai mare de documente. Discreditarea mărturiilor celor mai revelatoare, prin acoperirea lor de ridicol. Ignorarea lor în centrele de învățământ. Suprimarea citării lor în alte domenii. În unele cazuri extreme, eliminarea autorilor."

Fără a mai pune la socoteală procedeul țapului ispășitor, care i-a dus la pierzanie pe destui mesageri ce veneau cu vești nedorite, gândi Odrade. Își aminti de un domnitor din vremuri apuse, care ținea întotdeauna la îndemână o lance, pentru a-i ucide pe solii aducători de vești rele.

– Posedăm o solidă bază de informații pe care să întemeiem o mai bună înțelegere a trecutului nostru, argumentase Odrade. Nu am ignorat niciodată că ceea ce se află în joc cu prilejul oricărui conflict este mijlocul de a determina cine va deține controlul avuției sau al echivalentului acesteia.

Poate că nu era tocmai un „țel nobil", dar, pentru moment, îi putea ține locul.

Evit tot timpul problema centrală, gândi ea.

Trebuia luată o hotărâre în privința lui Duncan Idaho, și știau toate lucrul acesta.

Cu un oftat, Odrade ceru să i se aducă un topter și se pregăti de scurtul drum până la non-navă.

Închisoarea lui Duncan era, cel puțin, confortabilă, își spuse ea când

intră în postul de comandă pe care-l ocupase, nu demult, Miles Teg. Încă mai rămăseseră semne ale prezenței sale aici. Un mic proiector holostatic, cu o vedere a domeniului său de pe Lernaeus – vechiul conac maiestuos, pajiștea lungă ce cobora către râu. O trusă de cusut, pe o mescioară de lângă cușetă...

Ghola-ul ședea într-un scaun pliant, contemplând proiecția, când își făcu intrarea Odrade. Înălță capul și o privi cu un aer apatic.

– L-ai lăsat, pur și simplu, să moară acolo, nu-i așa? întrebă el.

– Facem ceea ce trebuie să facem, răspunse ea. Am executat ordinul lui.

– Știu pentru ce ești aici. Dar să nu-ți închipui că mă vei face să mă răzgândesc. Nu sunt armăsarul de prăsilă al afurisitelor tale de vrăjitoare. Ai înțeles?

Odrade își netezi roba și se așeză pe marginea cușetei, în fața lui.

– Ai văzut înregistrarea pe care ne-a lăsat-o tatăl meu? întrebă ea.

– Tatăl tău?

– Miles Teg era tatăl meu. Îți recomand să revezi ultimele sale cuvinte. Ochii săi au fost ochii noștri, acolo, în momentul cel de pe urmă. Trebuia să vadă moartea Rakisului. „Spiritul primei deșteptări“ înțelegea importanța dependențelor și a buștenilor hotărâtori.

Văzându-i privirea nedumerită, îi explică:

– Am rămas prea mult timp prizonieri ai labirintului de oracole plăsmuit de Tiran.

Îi observă brusca încordare a mușchilor, tresărirea ca de felină pregătindu-se de atac.

– N-ai nicio șansă să scapi cu viață de pe această navă, spuse ea. Și știi de ce.

– Siona.

– Reprezinți un pericol pentru noi, dar am prefera să te vedem trăind cu folos.

– În niciun caz n-am să mă împerechez cu cine vreți voi, și mai ales nu cu mucoasa aia de pe Rakis.

Odrade zâmbi, întrebându-se cum ar fi reacționat Sheeana la acest calificativ.

– Ți se pare hazliu? o interpelă Duncan.

– Nu tocmai. Oricum, vom avea copilul Murbellei, firește. Presupun că va trebui să ne mulțumim cu atât.

– Am vorbit cu Murbella prin com. E convinsă că va deveni Cucernică Maică și că o veți primi în Bene Gesserit.

– De ce nu? Celulele ei au trecut cu succes testul Sionei. Sunt sigură că va fi o Soră excelentă.

– Chiar a reușit să vă îmbrobodească?

– Vrei să spui: n-am fost în stare să ne dăm seama că vrea să ni se alăture doar până când ne va afla secretele, pentru ca apoi să-și ia tălpășița? Oh, dar știm asta, Duncan.

– Și nu credeți c-ar putea să vă scape?

– Odată ce recrutăm pe cineva, Duncan, nu-l mai pierdem cu adevărat niciodată.

– Pe Doamna Jessica n-ați pierdut-o?

– S-a întors la noi, în cele din urmă.

– Pentru ce te-ai deplasat, de fapt, până aici?

– M-am gândit că ai dreptul la o explicație în legătură cu planul Maicii Superioare. Scopul final era distrugerea Rakisului. Ceea ce urmărea ea cu adevărat era exterminarea aproape în întregime a viermilor.

– Pe toți zeii din adâncuri! Pentru ce?

– Reprezentau o forță oraculară care ne ținea în robie. Acele perle ale conștiinței Tiranului amplificau menținerea în robie. El nu prezicea evenimente, *le crea.*

Duncan arătă spre podea.

– Dar atunci ce-i cu...

– Acela? E unul singur, acum. Înainte de-a apuca să se reproducă în suficiente exemplare spre a mai exercita vreo influență, omenirea va fi înaintat îndeajuns pe propria ei cale pentru ca el să n-o mai poată ajunge. Vom fi prea numeroși în momentul acela, prea diversificați și independenți. Nicio forță nu va mai putea cârmui de una singură viitorul nostru. Lucrul acesta nu se va mai întâmpla niciodată.

Odrade se ridică.

Apoi, văzând că Duncan rămâne tăcut, spuse:

– În limitele care ne sunt impuse, și pe care sunt sigură că le înțelegi, te-aș ruga să te gândești serios la modul de viață pe care vei vrea să-l duci. În ceea ce mă privește, îți promit că te voi ajuta pe cât îmi va sta în putință.

– De ce ai face asta?

– Pentru că strămoșii mei te iubeau. Pentru că tatăl meu te iubea.

– Dragoste? Vrăjitoarele ca tine nu-s în stare să simtă așa ceva!

Odrade îl privi în tăcere timp de aproape un minut încheiat. Părul lui vopsit, observă, reîncepuse să crească negru la rădăcină și să facă din nou cârlionți, mai ales pe ceafă.

– Simt ceea ce simt, rosti ea în cele din urmă. Iar apa ta e a noastră, Duncan Idaho.

Văzu efectul pe care vechea admonestare fremenă îl produse asupra lui, apoi se întoarse și trecu pragul ușii deschise de gărzi.

Înainte de a părăsi nava, coborî în cală pentru a mai privi o dată viermele ce zăcea nemișcat pe patul de nisip rakian. Balustrada din spatele căreia îl observa se situa la vreo două sute de metri deasupra monstrului captiv. În timp ce-l măsura cu privirea, împărtăși un râs tăcut cu Taraza, care se integra tot mai mult înlăuntrul ei.

Noi suntem cele care au avu dreptate, iar Schwangyu și partizanele ei s-au înșelat. Noi știam că el dorea să plece de acolo. Nici nu putea dori altceva, după ceea ce a făcut.

Cu voce tare, adresându-se atât ei însăși cât și observatorilor postați în preajmă pentru a semnala momentul în care metamorfoza viermelui avea să înceapă, murmură:

– Acum îți cunoaștem limbajul.

Era un limbaj fără cuvinte, un limbaj alcătuit din ritmuri și mișcări de dans, adaptate unui univers de ritm și de dans. Te puteai exprima în acest limbaj, însă nu-l puteai tălmăci în vorbe. Pentru a-i înțelege semnificația, trebuia să trăiești experiența, dar chiar și atunci semnificația se schimba sub ochii tăi. „Țelul nobil" era, în ultimă instanță, o experiență incomunicabilă. Dar în momentul acesta, când privea pielea aspră, insensibilă la dogoare, a acestui vierme din deșertul rakian, Odrade știa ce avea înaintea ochilor: dovada de netăgăduit a țelului nobil.

Se aplecă peste balustradă și, cu o voce blândă, strigă:

– Hei, bătrâne vierme! Ăsta a fost planul tău?

Nu primi niciun răspuns, dar, desigur, nici nu așteptase cu adevărat să primească răspuns.

OBSERVAŢII CARTOGRAFICE

Bază pentru determinarea altitudinii: Bledul Mare.

Bază pentru longitudine: meridianul care traversează Muntele Observatorului.

Bledul Mare: vast deşert plat, deosebit de zonele cu dune care formează ergurile. Deşertul se întinde între circa 60° latitudine nordică şi 70° latitudine sudică. În cea mai mare parte, este alcătuit din nisip şi rocă, cu rare aflorimente din stratul de bază.

Bordura de Vest: escarpament înalt (4600 m) deasupra Scutului de Piatră, lângă Arrakis.

Carthag: la aproximativ 200 km nord-est de Arrakeen.

Câmpia Funebră: erg deschis.

Dolina polară: 500 m sub nivelul Bledului.

Falia Roşie: 1582 m sub nivelul Bledului.

Linia viermilor: indică limita septentrională a pătrunderii viermilor. (Factorul determinant nu este temperatura, ci umiditatea.)

Marele Şes: depresiune deschisă, din erguri şi stânci, la 100 m deasupra nivelului Bledului. În Marele Şes se află cuveta salină pe care a descoperit-o Pardot Kynes (tatăl lui Liet-Kynes). Între Sietch Tabr şi comunităţile sietch indicate spre sud, aflorimentele stâncoase ajung până la 200 m altitudine.

Pasul Harg: gorganul în care se află craniul Ducelui Leto domină această trecătoare.

Pasul Vânturilor: înconjurat de pereţi înalţi de piatră, se deschide înspre satele din doline.

Plantaţiile din sud: nu apar pe această hartă. Sunt situate la aproximativ 40° latitudine sudică.

Prăpastia Veche: crevasă adâncă de 2240 m, în peretele Scutului de Piatră, lângă Arrakeen. A dispărut în urma exploziei atomice ordonate de Paul Muad'Dib.

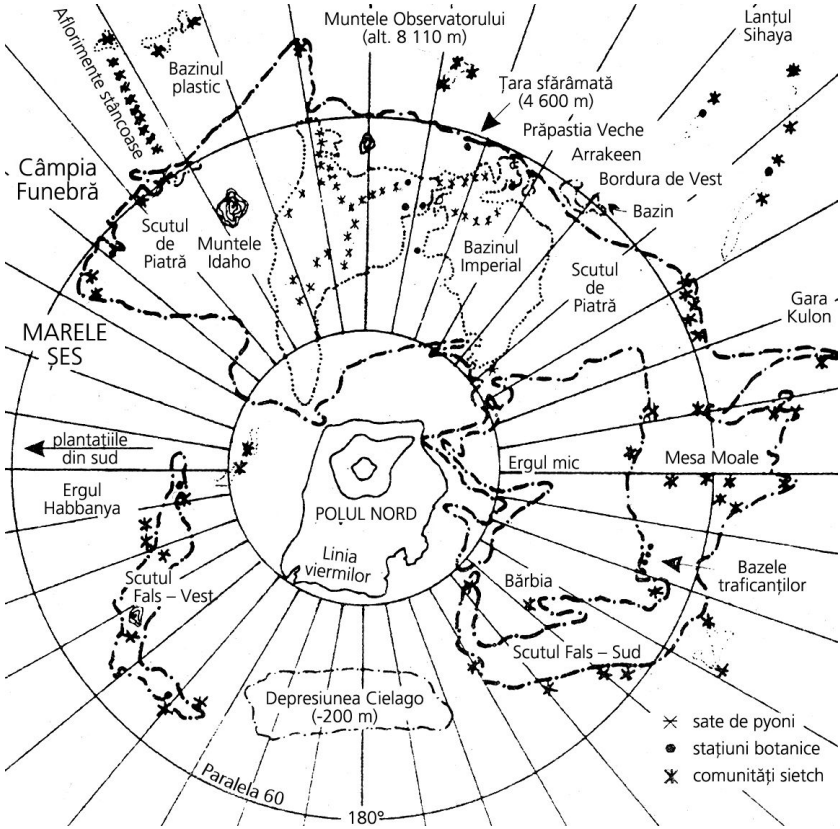
Afloriminte stâncoase
Bazinul plastic
Muntele Observatorului (alt. 8 110 m)
Lanțul Sihaya
Țara sfărâmată (4 600 m)
Prăpastia Veche
Arrakeen
Bordura de Vest
Bazin
Câmpia Funebră
Scutul de Piatră
Muntele Idaho
Bazinul Imperial
Scutul de Piatră
Gara Kulon
MARELE ȘES
plantațiile din sud
Ergul mic
Mesa Moale
Ergul Habbanya
POLUL NORD
Linia viermilor
Bărbia
Bazele traficanților
Scutul Fals – Vest
Scutul Fals – Sud
Depresiunea Cielago (-200 m)
sate de pyoni
stațiuni botanice
comunități sietch
Paralela 60
180°

ECOLOGIA DUNEI

Anexa I

Dincolo de un punct critic dintr-un spaţiu finit, libertatea descreşte proporţional cu creşterea numărului. Acest lucru este la fel de adevărat pentru fiinţele umane din spaţiul finit al unui ecosistem planetar, ca şi pentru moleculele unui gaz închis într-un recipient etanş. În ceea ce îi priveşte pe oameni, întrebarea este nu câţi pot supravieţui în cadrul sistemului, ci ce fel de existenţă va fi posibilă pentru cei ce vor supravieţui.

Pardot Kynes, Primul Planetolog al Arrakisului

Impresia pe care o produce de obicei Arrakisul asupra oricărui nouvenit este aceea a unui ţinut de o pustietate absolută. Străinul îşi închipuie imediat că aici nimic nu poate vieţui sau creşte sub cerul liber, că lumea aceasta este adevăratul deşert, care nu a cunoscut şi nici nu va cunoaşte vreodată fertilitatea.

Pentru Pardot Kynes, planeta nu era decât o formă de energie, o maşină pusă în mişcare de soarele ei. Erau necesare doar câteva ajustări pentru a o adapta nevoilor omului şi, imediat, s-a gândit la populaţia umană care se deplasa liber pe suprafaţa Arrakisului:

fremenii. Ce provocare! Şi ce unealtă! Fremenii reprezentau o forţă ecologică şi geologică cu un potenţial aproape nelimitat.

În multe privinţe, Pardot Kynes era un om simplu şi direct. Trebuia să scape de restricţiile impuse de Harkonneni? Nimic mai simplu. S-a căsătorit cu o femeie fremenă. Iar după ce i-a dăruit un fiu fremen, Liet-Kynes, a început să-i inoculeze acestuia, precum şi celorlalţi copii fremeni, „ştiinţa de carte“ a ecologiei, creând de la bun început un limbaj nou de simboluri, menit să înarmeze mintea spre a manipula un întreg peisaj, clima sa, mecanismul anotimpurilor, un limbaj care respingea orice idee de forţă în favoarea unei conştiinţe clare a *ordinii.*

„Pe orice planetă prielnică omului“, spunea Kynes, „există o frumuseţe internă creată de mişcare şi echilibru. Această frumuseţe generează un efect dinamic stabilizator, esenţial oricărei forme de viaţă. Scopul său este simplu: menţinerea şi producerea de structuri coordonate, din ce în ce mai diversificate. Viaţa sporeşte capacitatea oricărui sistem închis de a întreţine viaţa. Viaţa, în totalitatea ei, se află în slujba vieţii. Hrana necesară îi este furnizată vieţii *de către* viaţă, în forme din ce în ce mai bogate, pe măsură ce creşte diversitatea vieţii. Întregul peisaj se trezeşte la viaţă, se stabilesc relaţii, apar interacţiuni.“

Aşa vorbea Pardot Kynes în clasele din sietchuri.

Dar, înainte de a ajunge la cursuri, trebuise să-i convingă pe fremeni. Ca să înţelegeţi cum a reuşit lucrul acesta, trebuie să înţelegeţi, mai întâi, enorma onestitate şi inocenţa cu care aborda orice problemă. Nu era naiv, dar nu îşi îngăduia niciun fel de distracţie.

Într-o după-amiază toridă, pe când explora peisajul arrakian la bordul unui vehicul de suprafaţă monoloc, fu martorul unei scene de o deplorabilă banalitate. Şase mercenari Harkonneni, echipaţi cu scuturi şi înarmaţi până-n dinţi, încercuiseră trei tineri fremeni pe platoul din spatele Scutului de Piatră, în apropierea satului Sacul Vânturilor. Kynes crezu mai întâi că nu era vorba decât de o simplă ciomăgeală, apoi îşi dădu seama că Harkonnenii intenţionau să-i masacreze pe fremeni. În acel moment, unul dintre tineri zăcea deja la pământ, cu o arteră secţionată, iar doi mercenari fuseseră scoşi din luptă, dar tot rămâneau patru oameni înarmaţi împotriva a doi

copilandri.

Kynes nu era curajos. Nu era decât onest şi precaut. Harkonnenii măcelăreau fremeni. Distrugeau uneltele cu care el avea intenţia să refacă planeta! Îşi activă scutul, se năpusti în mijlocul încăierării şi răpuse cu şişul doi dintre Harkonneni, mai înainte ca aceştia să-şi fi dat seama că se află cineva în spatele lor. Evită lovitura de sabie a celui de-al treilea, îi reteză beregata cu un *entretisser* impecabil şi îl lăsă pe al patrulea în seama celor doi adolescenţi fremeni pentru a-i da primul ajutor rănitului care sângera în nisip. Şi reuşi să-l readucă la viaţă… în momentul în care ultimul Harkonnen îşi dădea duhul.

Drept care tinerii fremeni se pomeniră într-o mare încurcătură. Ce să facă cu Kynes? Bineînţeles, ştiau cine e. Nicio persoană nu sosea pe Arrakis fără ca un dosar bine documentat să nu ajungă, pe o cale sau alta, în mâinile fremenilor. Îl cunoşteau pe Kynes: era slujitorul Împăratului.

Dar ucisese Harkonneni!

Nişte adulţi ar fi dat, fără îndoială, din umeri şi, cu oarecare regret, i-ar fi adăugat cadavrul la cele şase care zăceau deja pe nisip. Dar aceşti fremeni erau tineri fără experienţă şi tot ce pricepeau era că îi datorau viaţa acestui slujitor imperial.

Două zile mai târziu, Kynes se pomeni într-unul din sietchurile care dominau Pasul Vânturilor. Pentru el, treaba asta era naturală. Se apucă să le vorbească fremenilor despre apă, despre fixarea dunelor cu covoare de iarbă, despre plantaţii de curmali, despre canale de irigaţie străbătând liber deşertul. Vorbea, vorbea, vorbea întruna.

Şi habar n-avea de discuţiile încinse al căror obiect era soarta sa. Ce-i de făcut cu nebunul ăsta? Cunoaşte acum poziţia unuia dintre cele mai importante sietchuri. Ce-i de făcut? Şi ce să pricepi din vorbele lui, din trăncăneala smintită despre preschimbarea Arrakisului într-un paradis? Vorbărie şi-atâta tot! Ştie prea mult. Dar a ucis Harkonneni! Cum o să-i plătim povara de apă? De când datorăm noi ceva Imperiului? A ucis Harkonneni. Ei şi? Oricine poate ucide Harkonneni. Şi eu am ucis.

Dar ceea ce spune el despre fertilizarea Arrakisului?

Prostii! De unde apă?

El zice că este! Şi a *salvat* trei de-ai noştri.

A salvat trei mucoşi nerozi, care s-au aruncat singuri în cuţitele Harkonnenilor! Şi le-a văzut cristaiele!

Decizia fu cunoscută cu mult înainte de a fi fost rostită. Taul unui sietch le dictează membrilor săi conduita, inclusiv obligaţiile cele mai brutale. Pentru îndeplinirea deciziei fu numit un luptător încercat, căruia i se încredinţă cuţitul sacru. Doi acvari îl însoţiră spre a recupera apa trupului. Obligaţie brutală.

E îndoielnic ca Pardot Kynes să fi băgat de seamă prezenţa presupusului călău. În clipa aceea, era ocupat. Perora unui grup, care se adunase în jurul lui, la o distanţă precaută. Vorbea plimbându-se de colo-colo, gesticulând. Apă în aer liber, spunea el. Ieşiri în deşert fără distrai! Apă potabilă acumulată în iazuri! Livezi de portyguli!

Cel cu cuţitul îi aţinu calea.

„Fă-mi loc", îi spuse Kynes şi continuă să vorbească despre capcane de vânt secrete. Trecu mai departe, oferindu-şi spatele loviturii rituale.

Nu se poate şti ce anume s-a petrecut în momentul acela în mintea presupusului gâde. L-a ascultat brusc pe Kynes şi l-a crezut? Cine ştie?… Dar ceea ce a făcut a rămas de pomină. Îl chema Uliet *Vârstnicul.* Uliet a înaintat trei paşi şi s-a prăbuşit deliberat în lama propriului său cuţit. Astfel i-a „făcut loc" lui Kynes. Sinucidere? Unii pretind că l-a călăuzit Shai-hulud.

Aşa se nasc prevestirile!

Din clipa aceea, Kynes nu a mai trebuit decât să arate cu mâna şi să rostească: „Mergeţi acolo!" şi ei se duceau. Triburi întregi, de pretutindeni. Mureau bărbaţi, mureau femei, mureau copii. Dar se duceau.

Kynes îşi reluă corvezile imperiale, întorcându-se la staţiunile biologice experimentale. Şi, curând, printre membrii personalului

acestor staţiuni îşi făcură apariţia fremeni. Apoi fremenii îşi dădură seama că erau pe cale de a se infiltra în „sistem“, o posibilitate pe care nu o luaseră niciodată în considerare. O serie de unelte şi utilaje provenind din staţiuni ajunseră în sietchuri… în special radiatoarele, cu ajutorul cărora erau săpate bazinele colectoare şi capcanele de vânt de sub suprafaţa deşertului.

Pe fundul bazinelor începu să se adune apă.

Fremenii pricepură că Pardot Kynes nu era complet nebun, ci exact atât de nebun cât trebuie să fie un sfânt. Era un umma, făcea parte din confreria profeţilor. Iar spiritul lui Uliet fu avansat la rangul de sadus şi inclus printre judecătorii divini.

Kynes, simplul, ambiţiosul Kynes, ştia că o muncă de cercetare organizată la niveluri înalte e hărăzită să nu producă niciodată nimic nou. Alcătui, aşadar, mici unităţi experimentale, care făceau schimburi reciproce de informaţii pentru a realiza cât mai rapid efectul Tansley şi lăsă fiecărui grup libertatea de a-şi găsi propria cale. Trebuiau să acumuleze milioane de fapte mărunte şi de aceea organiza numai teste izolate şi sumare, menite să scoată în evidenţă dificultăţile.

Se prelevară probe de carotaj de pe cuprinsul întregului bled. Se trasară diagrame ale îndelungatelor cicluri meteorologice care alcătuiau clima. Kynes descoperi că în centura lată, cuprinsă între 70 de grade latitudine nordică şi sudică, temperaturile oscilau de mii de ani între 254 şi 332 de grade (absolute) şi că zona aceasta poseda lungi anotimpuri de germinaţie, în cursul cărora temperaturile variau de la 284 la 302 grade absolute: domeniul de „aur“ pentru dezvoltarea formelor de viaţă terestre… de îndată ce aveau să rezolve problema apei.

Când o vom rezolva? întrebară atunci fremenii. Când vom vedea Arrakisul preschimbându-se într-un paradis?

Şi ca un dascăl răspunzând unui copil care întreabă cât fac doi şi cu doi, Kynes le spuse: „Peste trei sute sau cinci sute de ani.“

Un popor inferior ar fi reacţionat cu un geamăt de disperare. Dar fremenii învăţaseră răbdarea de la oameni cu bice în mâini.

Transformarea avea să dureze ceva mai mult timp decât se aşteptaseră, dar erau încredinţaţi cu toţii că ziua binecuvântată avea să vină. Îşi strânseră, deci, cingătorile şi se întoarseră la treabă. Dezamăgirea făcuse perspectiva paradisului parcă şi mai reală.

Problema capitală a Arrakisului nu era atât apa, cât umiditatea. Animalele de casă erau aproape necunoscute, iar cele domestice rare. Unii traficanţi foloseau ca animal de povară kulonul, măgarul domesticit al deşertului, dar preţul apei era prohibitiv, chiar dacă se reuşea echiparea animalelor cu distraie speciale.

Kynes se gândi să construiască mari instalaţii de reducere care să sintetizeze apa din hidrogenul şi oxigenul prezente în roca nativă, dar costul energiei ar fi fost prea ridicat. Calotele polare, în ciuda falsei impresii de bogăţie în apă pe care o inspirau pyonilor, erau cu totul neîndestulătoare pentru proiectul său… Şi-apoi, începuse deja să bănuiască unde ar fi trebuit să se găsească apa. La altitudinile medii şi în unele vânturi, cantitatea de umiditate creştea simţitor. Şi mai era şi acel prim indiciu pe care i-l furnizase compoziţia echilibrată a atmosferei: 23% oxigen, 75,4% azot şi 0,023% bioxid de carbon, plus gazele nobile care formau restul.

Exista o plantă locală, extrem de rară, o rădăcinoasă care creştea în zona nordică temperată, la altitudini de peste 2500 de metri. Un tubercul de doi metri lungime producea o jumătate de litru de apă. Şi mai erau şi plantele de deşert terraforme, dintre care unele, cele mai rezistente, se dezvoltau viguros dacă erau plantate în depresiuni şi dotate cu decantoare de rouă.

Apoi, Kynes descoperi cuveta salină.

Topterul său fu surprins de o furtună în timp ce zbura către una dintre staţiunile mai îndepărtate de la marginea bledului şi se abătu de la ruta obişnuită. După trecerea furtunii, văzu cuveta: o uriaşă depresiune ovală, cu diametrul mare de peste trei sute de kilometri, o întindere albă şi scânteietoare, în plin deşert. Kynes coborî, îşi trecu degetele peste suprafaţa măturată de furtună şi le duse la buze.

Sare.

Acum, era sigur.

Pe Arrakis existase apă la suprafaţă… Cândva. Se hotărî să reexamineze problema puţurilor seci, în care câteva picături de apă apăruseră şi pieriseră, pentru a nu se mai ivi niciodată.

Kynes îşi puse la lucru proaspăt calificaţii limnologi fremeni. Indiciu de bază: fragmentele de materie organică, găsite uneori în masa de mirodenie, în urma unei erupţii. Basmele folclorului fremen le atribuiseră dintotdeauna unui imaginar „păstrăv al nisipurilor". Pe măsură ce se descoperiră noi dovezi, se contură o nouă explicaţie în legătură cu provenienţa enigmaticelor fragmente, era vorba de o creatură care „înota" în adâncul nisipurilor şi care bloca apa în pungi fertile, situate în straturile inferioare poroase ale solului, la temperaturi sub 280 de grade (absolute).

Milioane de asemenea „hoţi de apă" îşi găseau moartea la fiecare erupţie de mirodenie. O variaţie de numai cinci grade a temperaturii putea să-i ucidă. Puţinii supravieţuitori intrau apoi într-o fază de cistohibernare, din care ieşeau, după şase ani, sub formă de mici viermi de nisip care nu depăşeau lungimea de trei metri. Dintre aceştia, numai câţiva scăpau de fraţii lor mai mari şi de pungile de apă ale premirodeniei, reuşind să ajungă la maturitate, sub forma giganticului shai-hulud. (Pentru shai-hulud apa e o otravă, aşa cum aflaseră mai demult fremenii, înecând câte unul din rarii „viermi pitici" capturaţi în Ergul Mic, pentru a produce narcoticul stimulator al percepţiei pe care îl numeau Apa Vieţii. „Viermele pitic" este o varietate primitivă de shai-hulud, a cărui lungime nu depăşeşte niciodată nouă metri.)

Aveau acum întregul ciclu: de la micul făuritor la masa de premirodenie; de la micul făuritor la shai-hulud; shai-hulud dispersând mirodenia din care se hrăneau făpturile microscopice numite „planctonul nisipurilor"; planctonul nisipurilor, hrana lui shai-hulud, crescând, îngropându-se, transformându-se în mulţimea micilor făuritori.

Kynes şi oamenii săi îşi strămutară, deci, atenţia de la aceste mari relaţii, concentrându-se asupra microecologiei. În primul rând, clima. Suprafaţa nisipului atingea deseori temperaturi de 344 până la 350 de grade (absolute). La o jumătate de metru sub suprafaţă, temperatura scădea cu 55 de grade; la o jumătate de metru deasupra solului, scădea cu 25 de grade. Frunzele sau umbra puteau să

determine o scădere cu încă 18 grade. Apoi, substanţele nutritive. Nisipul Arrakisului este, în cea mai mare parte, produsul digestiei viermilor; praful (adevărata problemă omniprezentă) este produs de constanta unduire a suprafeţei, mişcarea de „saltaţie“ a nisipului. Versanţii feriţi de vânt ai dunelor sunt acoperiţi cu un strat de nisip macrogranular. Versanţii aflaţi în bătaia vântului sunt bătătoriţi şi netezi. Dunele bătrâne sunt galbene (din cauza oxidării), dunele tinere au culoarea rocii de origine (de obicei, cenuşii).

Versanţii feriţi de vânt ai dunelor bătrâne constituiră primele zone de plantaţii. Fremenii începură cu un ciclu de ierburi pentru soluri sărace, asemănătoare muşchiului de turbă, menite să se întrepătrundă, să împâslească şi să fixeze dunele, privând vântul de arma sa cea mai puternică: grăunţii mobili.

Primele zone pentru culturile de aclimatizare fură situate departe, în sud, la adăpost de patrulele Harkonnen. Formele mutante de ierburi neproductive fură plantate, mai întâi, pe versanţii adăpostiţi ai unui şir de dune situate pe direcţia vânturilor dominante de vest. De îndată ce versanţii feriţi de vânt fură ancoraţi, versanţii expuşi se înălţară din ce în ce mai mult, iar suprafaţa acoperită cu iarbă, de pe partea cealaltă, se deplasă, extinzându-se în acelaşi ritm. În felul acesta luară naştere gigantice sifuri (dune lungi, cu creste sinuoase), a căror înălţime depăşea 1500 de metri.

Când bariera de dune atinse o altitudine suficientă, versanţii expuşi vântului fură plantaţi cu rogoz, o iarbă mai rezistentă. Fiecare structură, având baza de aproximativ şase ori mai mare decât înălţimea, fu ancorată – „fixată“ – în felul acesta.

După aceea, se trecu la culturi de plante cu rădăcini mai adânci: pentru început, efemere (chenopode, spanac sălbatic, ştir), pe urmă grozamă scoţiană, lupin, viţă de eucalipt (varietatea adaptată ţinuturilor nordice ale Caladanului), tamarisc pitic, pin mediteranean… în sfârşit, adevăratele plante de deşert: cactusul-candelabru, saguaro şi bis-naga, cactusul-butoi, iar acolo unde era posibil, salvia cămilei, iarba-ceapă, iarba de Gobi, lucerna sălbatică, verbina-de-nisip, primula-de-seară, livanul, scumpia, tufele de creozot.

Fremenii se îngrijiră apoi de viaţa animală indispensabilă, creaturi

mărunte, care să răscolească şi să aerisească solul: vulpea pitică, şoarecele marsupial, iepurele deşertului, broasca-ţestoasă de nisip… şi răpitoare, care să păstreze echilibrul: şoimul deşertului, bufniţa pitică, vulturul şi cucuveaua deşertului; insecte, care să pătrundă în nişele unde nu aveau acces vieţuitoarele mai mari: scorpionul, miriapodul, păianjenul, viespea, musca viermilor… şi liliacul deşertului, care să le supravegheze.

În cele din urmă, încercarea crucială: curmalii, bumbacul, cucurbitaceele, arborii de cafea, plantele medicinale… peste două sute de soiuri vegetale alimentare, care trebuiau să fie testate şi aclimatizate.

„Ceea ce nu înţelege cineva (care nu se pricepe deloc la ecologie) despre un ecosistem este tocmai faptul că-i vorba de un sistem", spunea Kynes. „Un sistem! Un sistem îşi menţine o anumită stabilitate fluidă, care însă poate fi răsturnată de o singură greşeală, comisă într-o singură nişă. Un sistem posedă o anumită ordine, o anumită curgere de la un punct la altul. Dacă ceva zăgăzuieşte această curgere, ordinea este distrusă. Cine ignoră ecologia nu va observa dezastrul decât când va fi prea târziu. Iată de ce funcţia primordială a ecologiei este înţelegerea consecinţelor."

Reuşiseră sau nu să creeze un sistem?

Kynes şi poporul său rămaseră în aşteptare. Fremenii înţelegeau în sfârşit ce însemna intervalul de cinci sute de ani pe care îl prezisese planetologul.

Într-o zi, de la plantaţiile de palmieri sosi un raport:

La hotarul dintre deşert şi plantaţii, planctonul nisipurilor este otrăvit de interacţiunea cu noile forme de viaţă. Motivul: incompatibilitatea proteinelor. Se formase un brâu larg de apă otrăvitoare, de care vieţuitoarele arrakiene nu se puteau apropia. O zonă pustiită înconjura plantaţiile, o zonă pe care nu o putea viola nici măcar shai-hulud.

Kynes se deplasă personal la plantaţii, o călătorie de douăzeci de toboşari, într-un palanchin, ca un infirm sau ca o Cucernică Maică, pentru că nu încercase niciodată să devină călăreţ al nisipurilor.

Cercetă zona cu pricina – duhoarea se ridica până la ceruri – şi se întoarse cu o veste măreaţă, un dar din partea Arrakisului.

Surplusul de sulf şi azot transforma zona într-o răsadniţă fertilă pentru formele de viaţă terestre. Plantaţiile puteau fi extinse în voie!

„Se va scurta şi intervalul?“ vrură să ştie fremenii.

Kynes reveni asupra formulelor sale planetare. Coeficienţii afectaţi capcanelor eoliene deveniseră între timp destul de siguri. Îşi îngădui evaluări relativ precise în privinţa problemelor ecologice. O parte a covorului vegetal trebuia păstrată pentru menţinerea dunelor; o altă parte trebuia rezervată producerii hranei pentru oameni şi pentru animale; în sfârşit, o altă parte trebuia să permită blocarea umidităţii în reţeaua de rădăcini şi canalizarea apei înspre zonele învecinate, încă pârjolite de soare. La ora aceea, fuseseră cartografiate toate zonele reci ale bledului. Kynes le introduse în formule. Până şi shai-hulud figura în diagrame. Existenţa lui era indispensabilă, căci fără el ar fi pierit bogăţia naturală pe care o reprezenta mirodenia. Iar „uzina“ din aparatul său digestiv, cu enormele sale concentraţii de aldehide şi de acizi, era o imensă sursă de oxigen. Un vierme mijlociu, de vreo 200 de metri lungime, elibera în atmosferă tot atâta oxigen cât zece kilometri pătraţi de covor vegetal.

Trebui să includă în calcul şi Ghilda. Cantităţile de mirodenie cu care o mituiau, ca să menţină spaţiul din jurul Arrakisului ferit de sateliţi meteorologici sau de ochi indiscreţi, atinseseră deja proporţii gigantice.

Nici fremenii nu puteau fi ignoraţi. Fremenii, cu capacitatea lor de vânt şi cu răzleţele lor terenuri „agricole“ din zonele mai bogate în apă; fremenii, cu noua lor conştiinţă ecologică şi cu visul lor de a acoperi suprafeţe vaste ale Arrakisului mai întâi cu prerii, apoi cu păduri.

Diagramele dădură o cifră. Kynes o comunică: trei la sută. Dacă reuşeau să determine trei la sută din elementul vegetal al Arrakisului să participe la formarea de compuşi carbonici, aveau să obţină râvnitul ciclu cu autoîntreţinere.

„Dar cât va dura?“ întrebară fremenii.

„A… cât? Vreo trei sute cincizeci de ani.“

Aşadar, ceea ce le spusese acest umma de la bun început rămânea valabil: nimeni din generaţia lor n-avea să vadă visul devenind realitate, şi nici cei ce aveau să le urmeze vreme de opt generaţii… Dar ziua aceea avea să vină.

Continuară să muncească: construind, săpând, educând şi învăţând copiii.

Pe vremea aceea, fiul său, Liet-Kynes, avea nouăsprezece ani şi era un adevărat fremen, un călăreţ al nisipurilor care omorâse peste o sută de Harkonneni. Autorizaţia imperială de succesiune, pe care bătrânul Kynes avusese grijă să o ceară din timp pentru fiul său, fu acordată fără probleme. Rigida structură de clasă a faufrelucilor îşi îndeplinea la fel de bine rolul şi pe Arrakis. Fiul fusese educat şi crescut ca să preia misiunea tatălui.

Calea era trasată, iar fremenii ecologi porniseră deja la drum. Liet-Kynes nu mai trebuia decât să-i supravegheze, să dea câte un îndemn unde era necesar şi să-i ţină sub observaţie pe Harkonneni…

Până în ziua în care planeta sa se pomeni cu un Erou.

RELIGIA DUNEI

Anexa II

Aşa cum ştie astăzi orice şcolar, înaintea venirii lui Muad'Dib fremenii de pe Arrakis practicau o religie a cărei origine era maometanismul Saari. S-au descoperit însă şi importante împrumuturi din alte religii. Exemplul cel mai frecvent este Imnul Apei, preluat direct din Liturghierul Catolic Portocaliu şi invocând nori de ploaie pe care Arrakisul nu i-a cunoscut niciodată. Există însă similitudini şi mai profunde între Kitab al-Ibarul fremenilor şi învăţăturile din biblie, Ilm şi Fiqh.

Orice studiu comparativ al principalelor credinţe religioase din Imperiu, până la apariţia lui Muad'Dib, trebuie să pornească de la forţele primordiale care au stat la baza acestor credinţe, şi anume:

1. Adepţii celor Paisprezece Înţelepţi, a căror Carte Sfântă era Biblia Catolică Portocalie şi ale căror vederi sunt expuse în Comentarii şi în celelalte lucrări ale Comisiei Tălmăcitorilor Ecumenici (CTE)

2. Comunitatea Bene Gesserit, care nega că ar fi un ordin religios, dar care opera în spatele unui paravan aproape impenetrabil de ritualuri mistice şi ale cărei metode de educare, simbolistică, organizare şi programă şcolară internă erau de natură esenţialmente religioasă.

3. Clasa dominantă agnostică (inclusiv Ghilda), pentru care religia era un fel de teatru de marionete menit să distreze populaţia şi să o menţină docilă şi care era întru totul încredinţată că toate fenomenele, chiar şi cele religioase, puteau fi reduse la explicaţii mecaniciste.

4. Aşa-numitele Învăţături Ancestrale, care includeau preceptele prezervate de cele trei mari migraţii islamice ale Nomazilor zensunniţi, navacreştinismul de pe Chusuk, variantele buddislamice preponderente pe Lankiveil şi Sikun, Cărţile Unificate Mahayana-Lankavatara, cultul Zen Hekiganshu de pe Delta Pavonia III, cultele Tawrah şi Zabur Talmudic care supravieţuiau pe Salusa Secundus, atotpătrunzătorul rit Obeah, cultul Muadh Quran, cu ale sale pure Ilm şi Finqh, practicat de populaţia rurală din orezăriile pundi de pe Caladan, formele de hinduism răspândite pe cuprinsul întregului Univers, în sânul comunităţilor izolate ale pyonilor şi, în sfârşit, Jihadul Butlerian.

Există şi o a cincea forţă care a modelat credinţele religioase, dar al cărei efect este atât de universal şi de profund, încât trebuie enunţată separat.

Este vorba, desigur, despre călătoria spaţială, care, în contextul oricărei discuţii religioase, se impune a fi scrisă astfel:

CĂLĂTORIA SPAŢIALĂ!

În cursul celor o sută zece secole care au precedat Jihadul Butlerian, expansiunea umanităţii în spaţiul cosmic şi-a pus asupra religiei o pecete unică. La începuturile sale, călătoria spaţială, deşi larg răspândită, a fost în bună măsură haotică, lentă şi nesigură, efectuându-se, până la apariţia monopolului Ghildei, printr-o sumedenie de metode improprii. Primele experienţe spaţiale, despre care rămăseseră informaţii puţine şi profund alterate, au constituit stimuli irezistibili pentru speculaţiile mistice.

Imediat, spaţiul a conferit un sens şi un farmec diferit concepţiei despre Facere. Diferenţa aceasta este perfect vizibilă în mişcările religioase cele mai importante din această perioadă. Esenţa tuturor religiilor, sentimentul de sacru au fost afectate de acea impresie de anarhie pe care o emană întunericul spaţiului cosmic.

Era ca şi cum Jupiter, în toate avatarurile sale, se retrăgea în bezna maternă pentru a fi înlocuit de o imanenţă femelă plină de ambiguitate şi al cărei chip reflecta nenumărate terori.

Străvechile formule se întrepătrunseră, se încâlciră, încercând să se adapteze noilor cuceriri şi noilor simboluri heraldice. Fu o epocă de luptă între demoni-fiare, de o parte, şi vechile rugăciuni şi invocaţii, de alta.

Niciodată însă nu apăru o decizie clară.

Se spune că în decursul acestei perioade Geneza ar fi fost reinterpretată, iar cuvintele lui Dumnezeu ar fi fost răstălmăcite astfel:

„Fiţi rodnici, şi vă înmulţiţi, şi umpleţi Universul, şi-l stăpâniţi, şi domniţi peste toate fiarele şi vietăţile stranii ce se mişcă pe pământurile fără sfârşit şi sub ele."

Fu o eră a vrăjitoarelor cu puteri reale. Măsura acelor puteri se poate întrezări în faptul că ele nu au dezvăluit niciodată cum ţineau jeratic în mâinile goale.

Apoi veni Jihadul Butlerian – două generaţii de haos. Zeul logicii mecanice fu azvârlit maselor şi un concept nou îşi făcu apariţia:

„Omul nu poate fi înlocuit."

Aceste două generaţii de violenţă constituiră o pauză talamică pentru întreaga specie umană. Oamenii se uitară la zeităţile lor şi la riturile lor şi văzură în ele cea mai înspăimântătoare dintre ecuaţii: frică supra ambiţie.

Şovăitori, liderii religiilor ai căror adepţi vărsaseră sângele a miliarde de oameni începură să se întâlnească pentru a face schimb de vederi. Mişcarea fu încurajată de Ghilda Spaţială, care începea să-şi închege monopolul asupra călătoriilor interstelare, şi de Bene Gesserit, care strângea în jurul său toate vrăjitoarele.

Primele reuniuni ecumenice avură două rezultate majore:

1. Înţelegerea faptului că toate religiile aveau cel puţin o poruncă

comună: „Să nu sluţeşti sufletul.“

2. Comisia Tălmăcitorilor Ecumenici.

CTE se întruni pe o insulă neutră de pe Vechiul Pământ, leagănul tuturor religiilor-mame. Principiul întrunirii era „credinţa comună în existenţa unei Esenţe Divine în Univers“. Fuseseră convocaţi reprezentanţi ai fiecărei confesiuni care număra mai mult de un milion de adepţi şi, în mod cu totul surprinzător, membrii Comisiei căzură imediat de acord în privinţa declaraţiei scopului lor comun:

„Ne aflăm aici pentru a smulge o armă esenţială din mâinile religiilor antagoniste. Arma aceasta este pretenţia la deţinerea singurei şi unicei revelaţii.“

Entuziasmul stârnit de acest prim semn de „profundă înţelegere reciprocă“ se dovedi prematur. Vreme de mai bine de un an standard, această declaraţie fu singurul comunicat difuzat de CTE. Oamenii începură să murmure, dezamăgiţi de tergiversări. Trubadurii compuseră cântece batjocoritoare la adresa celor o sută douăzeci şi unu de „boşorogi trăsniţi“, cum fuseseră porecliţi delegaţii CTE. (Sursa poreclei era o anecdotă obscenă, a cărei poantă viza iniţialele CTE, numindu-i pe delegaţi „Conţopişti Trăsniţi Ereditar“.) Unul dintre aceste cântece, „Reverie“, readus periodic în actualitate, nu şi-a pierdut popularitatea nici până astăzi:

Oameni buni, la reverie
De sunteţi ispitiţi,
Gândiţi-vă ce tragedie
E reveria
Boşorogilor Trăsniţi!
Ei trândăvesc
Şi lâncezesc
O zi întreagă.
Apoi se-nchină
Doamnei Cină!

Din când în când, răzbăteau unele zvonuri în legătură cu şedinţele CTE. Se spune, de pildă, că delegaţii îşi compară textele şi că, în mod

nesăbuit, aceste texte erau numite. Asemenea zvonuri provocară, în mod inevitabil, tulburări antiecumenice şi, firește, suscitară noi manifestări de ostilitate.

Trecură doi ani… trei ani.

Membrii Comisiei, dintre care nouă muriseră între timp şi fuseseră înlocuiţi, îşi acordară un răgaz de odihnă pentru a promulga instalarea înlocuitorilor şi anunţară că lucrau cu toţii la elaborarea unei cărţi unice, care va înlătura „toate simptomele patologice“ ale religiilor din trecut.

„Suntem pe cale de a produce un instrument al Dragostei, la care să se poată cânta în toate felurile“, declarară ei.

Multora li se pare şi astăzi ciudat faptul că această declaraţie a avut darul de a stârni cele mai crunte explozii de violenţă împotriva ecumenismului. Douăzeci de delegaţi fură rechemaţi de congregaţiile cărora le aparţineau. Unul îşi puse capăt zilelor, furând o fregată spaţială şi prăbuşindu-se în soare.

Istoricii sunt de părere că tulburările s-au soldat cu optzeci de milioane de victime. Această cifră corespunde unei defalcări a câte şase mii pentru fiecare lume inclusă pe atunci în Liga Landsraadului. Dacă ţinem cont de circumstanţele zbuciumate ale acelor vremuri, estimarea nu pare excesivă, deşi orice pretenţie la cifre precise nu poate fi decât atât – o pretenţie. Comunicaţiile între lumi se aflau atunci la cel mai scăzut nivel.

Evident, trubadurii cunoscură o perioadă de glorie. O comedie muzicală, foarte populară la vremea aceea, prezenta într-una din scene un delegat al CTE, întins la umbra unui palmier, pe o plajă de nisip alb, cântând:

> Pentru Dumnezeu, femeie şi-a dragostei splendoare,
> Tăiem pe-aici frunză la câini, cu nepăsare.
> Hai, trubadur, mai zi-ne o cântare
> Pentru Dumnezeu, femeie şi-a dragostei splendoare!

Tulburările publice şi comediile sunt arme profund revelatoare în

orice epocă. Ele dezvăluie climatul psihologic, gravele incertitudini… şi dorinţa arzătoare de mai bine, amestecată cu teama că nu se va realiza niciodată nimic.

În vremurile acelea, barajele cele mai sigure în calea anarhiei au fost embrionara Ghildă, Bene Gesseritul şi Landsraadul, care reuşise să-şi continue tradiţia veche de 200 de ani, ţinându-şi în mod regulat sesiunile, în ciuda unor obstacole dintre cele mai grele. Rolul celei dintâi apare cu claritate: Ghilda oferea transport gratuit tuturor misiunilor legate de Landsraad şi de CTE. Rolul Bene Gesseritului este ceva mai obscur. În mod cert, în această epocă el şi-a consolidat autoritatea asupra vrăjitoarelor, a explorat domeniul narcoticelor complexe, a pus la punct antrenamentul *prana-bindu* şi a conceput Missionaria Protectiva, braţul negru al superstiţiei. Dar această perioadă este şi cea care a văzut elaborarea Litaniei împotriva Fricii şi redactarea Cărţii Azhar, acel miracol bibliografic care păstrează marile secrete ale celor mai străvechi credinţe umane.

Definiţia lui Ingsley este, poate, singura posibilă:

„A fost o epocă de adânci paradoxuri.“

Vreme de aproape şapte ani, CTE îşi continuă truda. În preajma celei de-a şaptea aniversări a reuniunii, delegaţii începură să pregătească universul uman pentru o veste de seamă. Iar în ziua în care CTE împlini şapte ani de la înfiinţare, ei înfăţişară oamenilor Biblia Catolică Portocalie.

„Lucrarea aceasta este o operă demnă şi plină de înţelesuri“, spuseră ei. „E mijlocul prin care omenirea poate dobândi conştiinţa de sine ca o creaţie desăvârşită a lui Dumnezeu.“

Membrii CTE au fost numiţi arheologi ai ideilor, considerându-se că măreţia redescoperirii lor fusese inspirată de Dumnezeu. S-a spus că ei aduseseră la lumină „vitalitatea marilor idealuri, îmbogăţite de trecerea veacurilor“, că dăduseră un nou imbold „imperativelor morale ale conştiinţei religioase“.

Împreună cu Biblia Catolică Portocalie, CTE a prezentat Liturghierul şi Comentariile, acestea din urmă reprezentând, din multe puncte de vedere, o lucrare şi mai remarcabilă, nu numai prin concizia sa

(mai puţin de jumătate din volumul Bibliei CP), dar şi prin candoarea sa şi amestecul de autocompătimire şi fariseism.

Fraza de debut este un apel fără echivoc adresat cârmuitorilor agnostici:

„Oamenii, negăsind răspunsuri la *sunna* – cele zece mii de întrebări religioase din Shari-a – aplică acum propriul lor raţionament. Toţi oamenii caută lumina. Religia nu este decât calea cea mai veche şi cea mai venerabilă prin care oamenii au încercat să găsească un sens universului creat de Dumnezeu. Savanţii caută legile fenomenelor. Misiunea Religiei este de a-l pregăti pe om pentru această legalitate."

În încheierea lor însă, Comentariile au un ton aspru, care, fără îndoială, le prevestea deja destinul:

„În mare parte, ceea ce s-a numit religie a avut dintotdeauna o atitudine inconştientă de ostilitate faţă de viaţă. Adevărata religie trebuie să demonstreze că viaţa este plină de bucurii plăcute ochiului lui Dumnezeu, că o cunoaştere fără acţiune este lipsită de sens. Toţi oamenii trebuie să înţeleagă că propovăduirea religiei prin reguli şi precepte rigide este, în cel mai bun caz, o şarlatanie. Singura învăţătură valabilă este cea care e acceptată cu plăcere. Ea poate fi recunoscută fără greş pentru că îţi trezeşte certitudinea de a fi ştiut dintotdeauna ceea ce te învaţă."

Un calm straniu domni cât timp presele şi imprimantele de shiga rulară răspândind Biblia CP de la o lume la alta. Unii îl interpretară ca pe un semn de la Dumnezeu, ca pe o prevestire a unităţii.

Dar chiar delegaţii CTE dezminţiră iluzia acestui calm de îndată ce reveniră în sânul congregaţiilor cărora le aparţineau. Optsprezece dintre ei fură linşaţi în primele două luni. Cincizeci şi trei se desolidarizară de CTE în decurs de un an.

Biblia CP fu denunţată ca fiind opera „demonilor raţiunii". Se afirmă că paginile ei fuseseră anume meşteşugite ca să pară de o logică seducătoare. Îşi făcură apariţia dogme revizioniste, care alimentară bigotismul popular. Aceste dogme se sprijineau pe simboluri acceptate (Crucea, Semiluna, Pana, Cei Doisprezece

Apostoli, Buddha cel Slab etc.) şi curând fu limpede că vechile superstiţii şi credinţe *nu* fuseseră câtuşi de puţin absorbite de noul ecumenism.

Balloway calificase truda de şapte ani a CTE drept „determinism galactofazic". Miliarde de oameni interpretară iniţialele d.g. drept „damnabila gafă".

Preşedintele CTE, Toure Bomoko, un ulema zensunnit şi unul din cei paisprezece delegaţi care nu se dezavuaseră („Cei paisprezece înţelepţi" din istoria populară), păru să admită, în cele din urmă, că CTE comisese o greşeală.

„N-ar fi trebuit să încercăm crearea de noi simboluri", declară el. „Ar fi trebuit să ne dăm seama că nu era cazul să introducem incertitudini în credinţele acceptate, că nu trebuie să stârnim curiozitatea în legătură cu Dumnezeu. În fiecare zi suntem confruntaţi cu înfricoşătoarea nestatornicie a lucrurilor omeneşti şi totuşi lăsăm ca religiile noastre să devină tot mai rigide şi mai controlate, tot mai conformiste şi mai asupritoare. Ce este umbra aceasta în calea Poruncii Divine? Este avertismentul că instituţiile dăinuie, că simbolurile dăinuie, chiar dacă sensul lor se pierde, este avertismentul că nu există o Sumă a tuturor cunoştinţelor la care se poate ajunge."

Ambiguitatea amară a acestei „mărturisiri" nu scăpă adversarilor lui Bomoko. Curând, fu silit să ia calea exilului, scăpând cu viaţă doar graţie jurământului de tăcere al Ghildei. Se spune că ar fi murit pe Tupile, venerat şi adorat, şi că ultimele sale cuvinte au fost: „Religia trebuie să rămână o supapă pentru acei oameni care îşi spun: Nu sunt aşa cum aş vrea să fiu. În niciun caz, ea nu trebuie să se afunde în marasmul mulţumirii de sine."

Ne place să credem că Bomoko a înţeles sensul profetic al cuvintelor sale: „Instituţiile dăinuie." Nouăzeci de generaţii mai târziu, Biblia CP şi Comentariile au impregnat întregul univers religios.

Când Paul-Muad'Dib şi-a aşezat mâna dreaptă pe gorganul de piatră în care se afla craniul tatălui său (mâna dreaptă a celui ce e binecuvântat, nu mâna stângă a damnatului), cuvintele pe care le-a pronunţat erau preluate, vorbă cu vorbă, din Testamentul lui

Bomoko:

„Voi, cei care ne-aţi înfrânt, puteţi să vă spuneţi că Babilonul a fost nimicit şi că facerile sale au fost spulberate. Eu însă vă spun că judecata omului nu a luat încă sfârşit, că fiecare om se află încă în boxa lui. Fiecare om este un mic război."

Fremenii spuneau despre Muad'Dib că este ca Abu Zide, a cărui fregată a sfidat Ghilda, călătorind odată până *acolo* şi înapoi. *„Acolo"*, folosit în contextul acesta, descinde direct din mitologia fremenă şi desemnează sălaşul spiritului-ruh, alam al-mithalul unde dispar toate limitările.

În acest sens, raportul cu Kwisatz Haderach este uşor întrevăzut. Individul Kwisatz Haderach, la care Comunitatea Bene Gesserit încerca să ajungă prin intermediul programului său de selecţie, reprezenta „Drumul cel scurt" sau „Cel care poate fi în două locuri deodată".

Dar aceste două interpretări îşi găsesc o obârşie comună în următorul text din Comentarii: „Când legea şi datoria religioasă sunt totuna, eul cuprinde Universul."

Despre el însuşi, Muad'Dib spunea: „Sunt un năvod în oceanul timpului, între viitor şi trecut. Sunt o membrană mobilă căreia nu-i poate scăpa nicio posibilitate."

Cugetările acestea exprimă una şi aceeaşi idee, care poate fi regăsită şi în Kalima 22 din Biblia CP, unde scrie: „Rostit sau nerostit, gândul este o realitate şi are puterile realităţii."

De altfel, comentariile lui Muad'Dib din *Coloanele Universului,* aşa cum au fost interpretate de preoţii săi, Qizara Tafwid, evidenţiază influenţele pe care le datorează CTE şi fremenilor zensunniţi.

Muad'Dib: *„Legea şi datoria sunt totuna; fie. Dar atunci nu uita aceste limitări. Astfel nu eşti niciodată pe deplin conştient. Astfel rămâi cufundat în taul comun. Astfel eşti întotdeauna mai puţin decât un individ."*

Biblia CP: Aceeaşi formulare (Revelaţiile 61).

Muad'Dib: *„Religia ţine adesea de mitul progresului, care ne apără de*

spaimele unui viitor incert.“

Comentariile CTE: Aceeaşi formulare. (Cartea Azhar atribuie această cugetare scriitorului religios din secolul întâi Neshou; prin parafrază.)

Muad’Dib: *„Dacă un copil, o persoană needucată, un ignorant sau un smintit provoacă tulburări, vina este a autorităţii care nu a ştiut să le prevadă şi să le prevină.“*

Biblia CP: *„Orice păcat poate fi pus, cel puţin parţial, în seama unei tendinţe naturale spre rău, care este o circumstanţă atenuantă acceptată de Dumnezeu.“* (Cartea Azhar atribuie acest pasaj vechii Tawrah semite.)

Muad’Dib: *„Întinde-ţi mâna şi mănâncă ceea ce-ţi dă Dumnezeu; iar după ce te-ai îndestulat, slăveşte-l pe Dumnezeu.“*

Biblia CP: Parafrază cu acelaşi sens. (Cartea Azhar atribuie acest enunţ, într-o formă uşor diferită, Primului Islam.)

Muad’Dib: *„Bunătatea este începutul cruzimii.“*

Kitab al-Ibarul fremen: „Înfricoşător lucru este povara unui Dumnezeu milostiv. Au nu Dumnezeu ne-a dat soarele pârjolitor (Al-lat)? Au nu Dumnezeu ne-a dat Maicile Umezelii (Cucernicele Maici)? Au nu Dumnezeu ni l-a dat pe Shaitan (Iblis, Satana)? Iar nu de la Shaitan ne vine răul grabei?“

(Aceasta este sursa proverbului fremen: „Graba e lucrul lui Shaitan.“ Într-adevăr: pentru o sută de calorii generate de efortul fizic – viteza, graba – corpul pierde prin evaporare aproximativ 170 de grame de transpiraţie. Cuvântul fremen pentru transpiraţie este bakka, sau lacrimi, şi în traducere are următorul înţeles larg: „Seva vieţii pe care Shaitan o stoarce din sufletul tău.“)

Koneywell defineşte apariţia lui Muad’Dib ca fiind „oportună din punct de vedere religios“, deşi sincronizarea temporală a avut prea puţin importanţă în acest caz. Aşa cum spunea chiar Muad’Dib: „Sunt aici, deci…“

Cu toate acestea, pentru a înţelege impactul religios pe care l-a

produs Muad'Dib, este absolut necesar să nu se piardă din vedere un lucru: fremenii erau un popor al deşertului care se obişnuise de mult timp cu un mediu ostil. Nu e prea greu să devii mistic atunci când supravieţuirea îţi este condiţionată în fiecare secundă de surmontarea unor elemente făţiş ostile. „Eşti aici, deci… "

În contextul unei asemenea tradiţii, suferinţa e acceptată (chiar dacă e acceptată ca o pedeapsă inconştientă). Şi este de remarcat faptul că riturile fremene tind către o eliberare aproape totală de sentimentul culpabilităţii. Nu neapărat pentru că fremenii considerau legea şi religia a fi „totuna", confundând nesupunerea cu păcatul. Mai degrabă s-ar putea spune că fremenii se autopurificau cu uşurinţă de orice culpabilitate pentru că existenţa lor de zi cu zi impunea judecăţi brutale (adesea mortale) care, într-un mediu mai blând, ar fi împovărat oamenii cu un sentiment de culpabilitate intolerabil.

Aceasta pare a fi şi una din rădăcinile importanţei pe care fremenii o acordă superstiţiilor (excluzându-le pe cele introduse de Missionaria Protectiva). Ce rost are să consideri şuieratul nisipului ca o prevestire? Ce rost are să-ţi duci pumnul la ureche, când răsare Prima Lună? Carnea unui om îi aparţine, dar apa sa e a tribului… iar misterul vieţii nu este o problemă care trebuie rezolvată, ci o realitate care se cere trăită. Semnele te ajută să nu uiţi lucrul acesta. Şi pentru că eşti *aici*, pentru că ai *religia*, până la urmă nu se poate să nu ieşi victorios.

Aşa cum a predat Bene Gesseritul secole de-a rândul, cu mult înainte de a se fi lovit de fremeni:

„Când politica şi religia călătoresc în aceeaşi caleaşcă şi când caleaşca aceasta este condusă de un sfânt (baraka), nimic nu le poate sta în cale."

RAPORT ASUPRA MOTIVAȚIILOR ȘI SCOPURILOR BENE GESSERIT

Anexa III

Fragmentul de mai jos este extras din Rezumatul întocmit imediat după Afacerea Arrakis, la cererea Doamnei Jessica, de către agenţii ei. Sinceritatea acestui raport îi conferă o valoare care depăşeşte cu mult limitele banalului.

Întrucât Bene Gesseritul a acţionat vreme de secole sub masca unei şcoli semimistice care urmărea un program de selecţie a fiinţelor umane, tindem să-i acordăm o importanţă mai mare decât pare să merite. Analiza „judecăţii de fapt" a Comunităţii, în legătură cu Afacerea Arrakis, evidenţiază profunda ignoranţă a şcolii în ceea ce priveşte propriul ei rol.

S-ar putea argumenta că Bene Gesseritul n-a putut să examineze decât faptele care i-au stat la îndemână şi că nu a avut acces direct la persoana Profetului Muad'Dib. Dar şcoala a depăşit deseori obstacole mult mai importante şi, în această perspectivă, cu atât mai gravă apare greşeala pe care a comis-o.

Obiectivul programului Bene Gesserit era obţinerea, prin selecţie genetică, a unui individ pe care şcoala îl denumea „Kwisatz

Haderach“ adică „Cel care poate fi în mai multe locuri deodată“. În termeni mai simpli, Comunitatea dorea o fiinţă umană cu puteri mintale de natură a-i permite înţelegerea şi manipularea dimensiunilor de ordin superior.

Bene Gesseritul voia, aşadar, un supramentat, un calculator uman dotat cu unele dintre facultăţile preştiente ale navigatorilor Ghildei.

Să examinăm acum cu atenţie următoarele fapte:

Muad'Dib, născut Paul Atreides, era fiul Ducelui Leto, un om a cărui linie de sânge (neam) constituise, vreme de peste o mie de ani, obiectul unei supravegheri atente. Mama Profetului, Doamna Jessica, era fiica naturală a Baronului Vladimir Harkonnen şi purtătoarea unor repere genetice a căror extremă importanţă pentru programul de selecţie era cunoscută de aproape două mii de ani. Doamna Jessica era un produs Bene Gesserit perfect educat şi format, care *ar fi trebuit să constituie o unealtă docilă în cadrul programului.*

Doamna Jessica primise ordinul de a concepe o fiică Atreides. Planul Bene Gesserit prevedea împerecherea acestei fiice cu Feyd-Rautha Harkonnen, unul din nepoţii Baronului Vladimir, coeficientul de probabilitate a rezultării unui Kwisatz Haderach din această alianţă fiind foarte ridicat. Totuşi, din motive pe care ea însăşi mărturiseşte că nu le-a înţeles niciodată pe de-a-ntregul, concubina Ducelui Leto, Doamna Jessica, a nesocotit ordinul Bene Gesserit şi a conceput un fiu.

Numai acest fapt ar fi fost deja suficient pentru a alerta Comunitatea în legătură cu posibilitatea apariţiei în plan a unei variabile imprevizibile. Au existat însă şi indicii mai importante, pe care şcoala le-a ignorat virtual. Astfel:

1. Încă din copilărie Paul Atreides a dovedit că posedă facultăţi premonitorii. Era ştiut că avea viziuni preştiente, ale căror precizie şi claritate sfidau orice explicaţie cvadridimensională.

2. Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam, Stareţa Bene Gesserit care a testat umanitatea lui Paul la vârsta de cincisprezece ani, a mărturisit că în cursul încercării băiatul a îndurat o suferinţă care

depăşea limita suportabilităţii oricărei fiinţe umane de până atunci. Totuşi, ea nu a atras în mod special atenţia asupra acestui fapt în raportul pe care l-a întocmit!

3. Când familia Atreides a descins pe planeta Arrakis, populaţia fremenă băştinaşă l-a salutat pe tânărul Paul ca pe un profet („Vocea din altă lume"). Comunitatea Bene Gesserit era perfect conştientă că vicisitudinile unei planete ca Arrakisul, cu mediul său deşertic, cu lipsa totală a apei la suprafaţă, cu importanţa deosebită acordată celor mai primitive necesităţi legate de supravieţuire, produc, în mod inevitabil, indivizi dotaţi cu un grad superior de sensibilitate. Cu toate acestea, atât reacţia fremenilor, cât şi elementul regimului alimentar arrakian pe bază de mirodenie au fost neglijate de observatoarele Bene Gesserit.

4. Când Harkonnenii şi soldaţii-fanatici ai Împăratului Padişah au reocupat Arrakisul, asasinându-l pe tatăl lui Paul şi exterminând grosul trupelor Atreides, Paul şi mama sa au dispărut. Aproape imediat după aceea, o serie de rapoarte au menţionat apariţia unui nou lider religios printre fremeni, un personaj căruia i se spunea Muad'Dib şi care, din nou, era salutat ca întruchipând „Vocea din altă lume". Rapoartele au precizat chiar că personajul era însoţit de o nouă Cucernică Maică din ritul Sayyadina, indicând că aceasta era „femeia care l-a născut". Iar Bene Gesseritul deţinea suficiente surse documentare din care reieşea în termeni cât se poate de clari că legendele fremene despre Profet conţineau indicaţia: „El se va naşte dintr-o vrăjitoare Bene Gesserit."

(În legătură cu acest punct, s-ar putea argumenta că Bene Gesseritul îşi trimisese cu secole înainte Missionaria Protectiva pe Arrakis ca să implanteze, cu scop preventiv, germenul unei asemenea legende, pentru cazul în care eventuale membre ale şcolii s-ar fi aflat ulterior în impas şi ar fi avut nevoie de apărare şi că era firesc ca legenda „vocii din altă lume" să nu fie luată în seamă, întrucât avea toate caracteristicile tipice unei stratageme Bene Gesserit. Dar argumentul acesta ar putea sta în picioare numai în cazul în care Bene Gesseritul ar fi avut motive *reale* să ignore celelalte indicii despre Paul-Muad'Dib.)

Când Afacerea Arrakis a izbucnit cu toată amploarea, Ghilda Spaţială a adresat Bene Gesseritului mai multe avertismente. Ghilda

a atras atenţia că navigatorii săi, care foloseau drogul de mirodenie arrakian pentru a dobândi preştiinţa limitată necesară pilotării navelor spaţiale în vidul cosmic, erau „îngrijoraţi cu privire la viitor“ şi că „vedeau probleme la orizont“. Pentru Bene Gesserit ar fi trebuit să fie limpede că Ghilda întrevăzuse existenţa unui nex, a unui punct de joncţiune pentru decizii multiple şi complexe, dincolo de care ochiul preştient era orb. Era o dovadă certă că apăruse un factor care manipula dimensiuni de ordin superior!

(Unele Bene Gesserit ştiau de mult că Ghilda nu putea să acţioneze direct asupra sursei vitale a mirodeniei deoarece navigatorii Ghildei manipulau ei înşişi, în mod eronat, fireşte, dimensiuni de ordin superior şi îşi dădeau seama că orice pas greşit în legătură cu Arrakisul ar fi putut să le fie fatal. Era bine ştiut faptul că navigatorii Ghildei nu erau capabili să găsească vreo modalitate ca să obţină controlul asupra mirodeniei fără a provoca tocmai un asemenea nex. Concluzia nu putea fi decât că cineva, care dispunea de puteri superioare, *era pe cale* de a obţine controlul asupra sursei mirodeniei. Şi totuşi, Bene Gesseritul nu a înţeles acest lucru!)

Având în vedere faptele menţionate, nu se poate conchide decât că eşecul Bene Gesseritului în această afacere a fost rezultatul unui plan şi mai vast, despre care şcoala nu a fost câtuşi de puţin conştientă!

ALMANAK EN-ASHRAF
(fragmente despre casele nobile)

Anexa IV

Shaddam al IV-lea (10134–10202)

Împărat Padişah, al 81-lea din neamul său (Casa Corrino) care a ocupat Tronul Leului de Aur. A domnit din 10156 (anul în care tatăl său, Elrood al IX-lea, a fost asasinat de o doză de chaumurky) până în 10196, când a abdicat în favoarea Regenţei instituite în numele fiicei sale mai mari, Irulan. Evenimentul cel mai remarcabil din timpul domniei sale a fost Răscoala de pe Arrakis, favorizată – după părerea mai multor istorici – de preocupările excesive ale lui Shaddam al IV-lea pentru fastul Curţii şi sistemul birocratic al administraţiei sale. În primii şaisprezece ani ai guvernării sale, clasa bursegilor s-a dublat. În ultimii treizeci de ani dinaintea Răscoalei de pe Arrakis, bugetul alocat instruirii Sardaukarului a scăzut în mod continuu. A avut cinci fiice (Irulan, Chalice, Wensicia, Josifa şi Rugi) şi niciun fiu legitim. Patru din fiicele sale l-au însoţit în exil, după abdicare. Soţia sa, Anirul, soră Bene Gesserit din Rangul Tainic, a murit în anul 10176.

Leto Atreides (10140–10191)

Înrudit (văr), după mamă, cu clanul Corrino, mai este numit şi

Ducele Roşu. Membrii Casei Atreides au cârmuit Caladanul, ca fief-siridari, vreme de douăzeci de generaţii, până ce li s-a impus mutarea pe Arrakis. Ducele Leto Atreides este cunoscut mai ales ca fiind tatăl Ducelui Paul-Muad'Dib, Regentul Umma. Rămăşiţele Ducelui Leto se află în „Gorganul Craniului" de pe Arrakis. Moartea sa este atribuită trădării unui doctor Suk, al cărui instigator a fost siridar-Baronul Vladimir Harkonnen.

Doamna Jessica (Onor. Atreides) (10154–10256)

Fiică naturală (ref. Bene Gesserit) a siridar-Baronului Vladimir Harkonnen. Mama Ducelui Paul-Muad'Dib. Absolventă a Şcolii B.G. de pe Wallach IX.

Doamna Alia Atreides (10191–...)

Fiică legitimă a Ducelui Leto Atreides şi a concubinei oficiale a acestuia, Doamna Jessica. Doamna Alia s-a născut pe Arrakis, la opt luni după moartea Ducelui Leto. Expunerea prenatală la efectele unui narcotic cu acţiunea în „spectrul percepţiei" i-a atras, în referinţele Bene Gesserit, porecla „Blestemata". Istoria populară o numeşte Sfânta Alia sau Sfânta Alia-a-Cuţitului. (Pentru o biografie amănunţită, vezi „Sfânta Alia, vânătoarea unui miliard de lumi" de Pander Oulson.)

Vladimir Harkonnen (10110–10193)

Cunoscut mai ales ca Baronul Harkonnen, titlul său oficial era siridar (guvernator planetar) = Baron. Vladimir Harkonnen a fost descendent direct de parte bărbătească al basharului Abulurd Harkonnen, surghiunit pentru laşitate după Bătălia Corrinului. Revenirea în graţiile imperiale a Casei Harkonnen este atribuită, în general, unei inspirate manevre comerciale pe piaţa pieilor de balenă, precum şi consolidării ulterioare a averii din profiturile realizate prin comerţul cu melanj de pe Arrakis. Siridar-Baronul a murit pe Arrakis, în timpul Răscoalei. Titlul său a fost preluat, pentru scurt timp, de na-Baronul Feyd-Rautha Harkonnen.

Contele Hasimir Fenring (10133–10225)

Înrudit (văr), după mamă, cu Casa Corrino, a fost tovarăşul din copilărie al lui Shaddam al IV-lea. (Frecvent discreditata *Istorie-pirat a Casei Corrino* relatează că Fenring ar fi răspunzător pentru doza de chaumurky care l-a ucis pe Elrood al IX-lea.) Toate sursele documentare atestă faptul că Fenring a fost cel mai apropiat prieten al lui Shaddam al IV-lea. Printre demnităţile imperiale pe care le-a deţinut Contele Fenring se numără cea de Agent Imperial pe Arrakis, în timpul regimului Harkonnen, iar, mai târziu, cea de siridar-in-absentia al Caladanului. L-a urmat pe Shaddam al IV-lea în exilul pe Salusa Secundus.

Contele Glossu Rabban (10132–10193)

Glossu Rabban, Conte de Lankiveil, era nepotul mai vârstnic al lui Vladimir Harkonnen. Glossu Rabban şi Feyd-Rautha Rabban (care a primit numele Harkonnen după ce a fost cooptat în anturajul siridar-Baronului) erau fiii legitimi ai demifratelui mezin al siridar-Baronului, Abulurd. Abulurd a renunţat la numele Harkonnen şi la toate drepturile cuvenite prin titlu după ce i s-a încredinţat funcţia de guvernator al subdistrictului Rabban-Lankiveil. Numele Rabban îşi avea originea în ramura maternă a familiei.

TERMINOLOGIA IMPERIULUI

Glosar

În cursul studierii Imperiului, a Arrakisului şi a întregii culturi care l-a produs pe Muad'Dib, apar mulţi termeni nefamiliari. Sporirea gradului de înţelegere este un scop lăudabil, aşa încât dăm, mai jos, o serie de definiţii şi explicaţii.

A

ABA: robă sau mantie largă purtată de femeile fremene. În general, de culoare neagră.

ACH: viraj la stânga. Comandă a celui care conduce un vierme.

ACVAR: fremen consfinţit pentru oficierea ritualurilor legate de apă şi de Apa Vieţii.

ACVATUB: oricare dintre tuburile cu care este prevăzut un distrai sau un distilcort şi care serveşte la transportarea apei regenerate *la* sau *de la* un buzunar colector.

ACVERIGI: inele metalice de diferite diametre, reprezentând cantităţi exacte de apă şi putând fi schimbate în depozitele fremene. Acverigile au o semnificaţie profundă (cu mult superioară noţiunii

de bani), în special în ritualurile legate de naştere, moarte şi căsătorie.

ADAB: memoria revendicativă, care apare şi ţi se impune de la sine.

ADUNAREA CONDUCĂTORILOR: deosebită de Sfatul Conducătorilor, reprezintă adunarea şefilor fremeni convocaţi spre a fi martori la un duel pentru determinarea conducătorului unui trib. (Sfatul Conducătorilor este o adunare convocată pentru tranşarea unor probleme care privesc toate triburile.)

AEROTRANSPORTOR: aripă zburătoare (uzual: „aripă"). Aerodină utilitară specifică Arrakisului, folosită pentru transportul utilajelor mari de prospectare („vânare"), exploatare şi rafinare a mirodeniei.

AKARSO: plantă originară de pe Sikun (70 Ophiuchi A), cu frunze aproape dreptunghiulare. Dungile sale, verzi şi albe, corespund zonelor de clorofilă activă şi latentă.

AL-LAT: soarele originar al umanităţii. Prin extensie: soarele oricărui sistem planetar.

ALAM AL-MITHAL: lumea mistică a similitudinilor, unde dispar toate limitările fizice.

ALBIE: pe Arrakis este numită astfel orice regiune depresionară, formată prin prăbuşirea straturilor inferioare ale subsolului. (Pe planetele cu apă suficientă, albiile – sau cuvetele – indică o zonă care a fost odată acoperită de apă. Se presupune că pe Arrakis există cel puţin o asemenea zonă, deşi problema nu este încă clarificată.)

AMPOLIROS: legendarul „Olandez zburător" al spaţiului.

AMTAL (sau PRAVILA AMTAL): lege tradiţională pe lumile primitive, vizând determinarea defectelor sau limitelor. Uzual: încercare distructivă.

ANTRENAMENT: în context Bene Gesserit, această noţiune (desemnând, în general, orice sistem de educare şi formare) are un sens diferit, referindu-se la condiţionarea nervoasă şi musculară (vezi *BINDU* şi *PRANA*) dusă până la limita maximă tolerată de funcţiile naturale.

APA VIEŢII: otravă de „iluminare“ (vezi *CUCERNICĂ MAICĂ*). Lichid expulzat de un vierme de nisip (vezi *SHAI-HULUD*) când moare înecat şi care, transformat în organismul unei Cucernice Maici, devine narcoticul folosit în orgiile tau din sietchuri. Narcotic cu acţiune în „spectrul percepţiei“.

AQL: încercarea raţiunii. La origine, cele „Şapte întrebări mistice“, care încep cu: „Cine gândeşte?“

ARBITRUL SCHIMBĂRII: persoana oficială desemnată de Consiliul Suprem al Landsraadului şi de Împărat pentru a supraveghea o schimbare de fief, un conflict kanly sau o bătălie oficială într-un război de asasini. Autoritatea sa nu poate fi contestată decât în faţa Consiliului Suprem al Landsraadului şi în prezenţa Împăratului.

ARRAKEEN: prima aşezare de colonişti de pe Arrakis. A fost, mult timp, sediul guvernului planetar.

ARRAKIS: numită şi *Dune.* A treia planetă a sistemului Canopus.

AULIYA: în religia Nomazilor zensunniţi, femeia care stă la stânga lui Dumnezeu („slujnica Domnului“).

AUMAS: otravă administrată în mâncare (mai exact, în mâncăruri solide). În unele dialecte: chaumas.

AYAT: semnele vieţii. (Vezi *BURHAN.)*

B

B.G.: prescurtare uzuală pentru Bene Gesserit.

BAKKA: în legendele fremene, bocitoarea care îi jeleşte pe toţi oamenii.

BAKLAWA: prăjitură cu sirop de curmale.

BALISET: instrument muzical cu nouă coarde, descendent direct al ţiterei şi acordat în gama chusukiană. Sunetele sunt produse prin lovirea simultană a tuturor coardelor. Instrumentul preferat al trubadurilor imperiali.

BARAKA: om sfânt, cu puteri magice.

BASCULE: denumire generală acordată oricărui tip de container de transport echipat cu scut ablativ şi sistem de amortizare cu suspensii. „Bascularea“ se efectuează de la bordul unei astronave aflate în spaţiu, pentru debarcarea de materiale pe o suprafaţă planetară.

BASHAR: (frecvent, *colonel-bashar*) ofiţer sardaukar având, conform ierarhiei militare clasice, un grad superior celui de colonel. Gradul a fost creat în special pentru desemnarea titlului de guvernator militar al unui subdistrict planetar. Gradul rezervat în exclusivitate armatei este „bashar de corp“.

BAZIN: pe Arrakis este denumită astfel orice zonă depresionară.

BAZIN DE PRAF CU MAREE: depresiune vastă, pe suprafaţa Arrakisului, în care s-a adunat, de-a lungul secolelor, o cantitate uriaşă de praf, supusă unor mişcări de flux şi reflux (vezi *MAREE DE NISIP*).

BELA TEGEUSE: a cincea planetă a sistemului Kuentsing. A fost al treilea popas în cursul migraţiei forţate a Zensunniţilor.

BENE GESSERIT: vechea şcoală de educaţie şi antrenament fizic şi mintal, rezervată iniţial elevelor de sex feminin, după ce Jihadul Butlerian a distrus aşa-zisele „maşini gânditoare“ şi roboţii.

BHOTANI JIB: vezi *CHAKOBSA.*

BI-LAL-KAIFA: Amin. (Ad litteram: „Orice alte explicaţii sunt inutile.“)

BIBLIA CATOLICĂ PORTOCALIE (sau BIBLIA CP): „Cartea Acumulată“. Textul religios elaborat de Comisia Tălmăcitorilor Ecumenici. Conţine elemente împrumutate din cele mai vechi religii, printre care maometanismul Saari, creştinismul Mahayana, catolicismul Zensunnit şi tradiţiile buddislamice. Porunca supremă a Bibliei CP este: „Să nu sluţeşti sufletul.“

BINDU: referitor la sistemul nervos uman şi, în special, la antrenamentul nervilor. Exprimare uzuală: nervatură bindu. (Vezi

PRANA.)

BINDU, SUSPENSIE: formă specială de catalepsie voluntară.

BLED: deşert cu suprafaţa plană (deşert-şes).

BOBINĂ: orice imprimat pe filament shiga, destinat învăţământului şi dotat cu puls mnemonic.

BORDURĂ: al doilea nivel, superior, al marii faleze care mărgineşte Scutul de Piatră de pe Arrakis. (Vezi *SCUTUL DE PIATRĂ*.)

BOURKA: mantie sau burnuz izolant, purtat de fremeni în deşert.

BURHAN: dovezile vieţii. (Uzual: minunatele ayat şi burhan ale vieţii. Vezi *AYAT*.)

BURSEG: general sardaukar.

BUZUNAR COLECTOR: oricare dintre compartimentele destinate colectării şi păstrării apei filtrate dintr-un distrai.

C

CAID: ofiţer sardaukar însărcinat cu relaţiile cu civilii. Guvernator militar al unui district planetar. Grad superior celui de bashar, dar inferior celui de burseg.

CALADAN: a treia planetă a sistemului Delta Pavonia. Lumea natală a lui Paul-Muad'Dib.

CANTO şi RESPONDU: ritual de invocaţie, inclus în *panoplia propheticus* utilizată de Missionaria Protectiva.

CAPCANĂ DE VÂNT: dispozitiv amplasat pe direcţia unui vânt dominant şi permiţând decantarea, prin condensare, a umidităţii atmosferice (condensarea producându-se prin scăderea bruscă şi intensă a temperaturii în interiorul capcanei).

CASĂ: termen idiomatic, desemnând Clanul Domnitor al unei planete sau al unui sistem planetar.

CASELE MARI: clanuri deţinătoare de fiefuri planetare. Antreprenori interplanetari. (Vezi *CASĂ*.)

CASELE MICI: clasa antreprenorilor planetari (în galachă: richece).

CĂLĂREŢ AL NISIPURILOR: termen fremen, desemnându-l pe cel care este capabil să captureze şi să călărească un vierme de nisip.

CÂRLIGAR: fremen echipat cu cârlige de strunit şi pregătit pentru a captura un vierme de nisip.

CÂRLIGE DE STRUNIT: cârlige metalice utilizate pentru capturarea, încălecarea şi conducerea viermilor de nisip de pe Arrakis.

CENTRUL DE COMANDĂ AL CERCETAŞILOR: ornitopter uşor, afectat unui grup de prospectare şi recoltare a mirodeniei şi însărcinat cu coordonarea misiunilor de pază şi recunoaştere.

CHAKOBSA: aşa-numitul „limbaj magnetic“, derivat în parte din vechea bhotani (bhotani jib, „jib“ însemnând dialect). Chakobsa este un amestec de dialecte vechi, modificate în vederea creării unui cod secret, printre care locul cel mai important îl ocupă graiul de luptă al bhotanilor, mercenarii din primele războaie de asasini.

CHAUMAS: (sau aumas, în unele dialecte) otravă administrată în mâncăruri solide, spre deosebire de alte otrăvuri, administrate pe alte căi.

CHAUMURKY: (murky sau musky, în unele dialecte) otravă administrată în băuturi.

CHEOPS: şah-piramidă. Variantă a jocului de şah, cu nouă niveluri, în care jucătorii urmăresc dublul scop de a-şi plasa regina în apex şi de a da simultan şah la regele adversarului.

CHEREM: „frăţie de ură“ (alianţă stabilită, de obicei, în scopul unei răzbunări comune).

CHOAM: sigla pentru *Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles*, corporaţia economică universală, controlată de Împărat şi de Casele Mari, cu Ghilda Spaţială şi Comunitatea Bene Gesserit ca asociaţi fără drept de vot.

CHUSUK: a patra planetă a sistemului Theta Shalish, numită şi „Planeta muzicii“ şi vestită pentru calitatea instrumentelor muzicale, în a căror fabricare este specializată. (Vezi *VAROTA*.)

CIELAGO: specie mutantă de chiropteră arrakiană, adaptată pentru transmiterea de mesaje prin distrans.

COLECTOARE DE ROUĂ (sau CONDENSATOARE DE ROUĂ): a nu se confunda cu culegătorii de rouă. Colectoarele (sau condensatoarele, sau precipitatoarele, sau decantoarele) de rouă sunt recipiente ovoidale, cu diametrul mare de aproximativ 4 cm. Sunt confecţionate din cromoplastic, un material care devine alb reflectorizant atunci când este supus unei radiaţii de lumină şi revine la transparenţă, în întuneric. Colectoarele reprezintă o suprafaţă rece pe care se condensează roua dimineţii. Fremenii le utilizează în plantaţiile din bazinele cu pante abrupte, unde ele reprezintă o sursă de apă sărăcăcioasă, dar sigură.

COMBINĂ: (sau fabrică de mirodenie) maşină de mari dimensiuni (în general, 120 x 40 m), destinată recoltării mirodeniei din zonele bogate şi necontaminate, imediat după erupţia melanjului. (Combinele sunt adesea numite „şenile“ datorită aspectului lor de omidă şi organelor de deplasare constituite din şenile independente.)

CON DE TĂCERE: câmp de distorsiune care limitează raza de acţiune a vocii umane sau a oricărei alte forme de vibraţie prin emiterea unei vibraţii-parazit în antifază.

CONDENSATOARE: vezi *COLECTOARE DE ROUĂ*

CONDIŢIONARE IMPERIALĂ: tehnică elaborată de şcolile de medicină Suk, constând în condiţionarea supremă împotriva uciderii fiinţelor umane. Iniţiaţii au tatuat pe frunte un diamant şi poartă părul lung, strâns în inelul de argint al şcolii Suk, pe care au absolvit-o.

CONSILIU SUPREM: cercul interior al Landsraadului, împuternicit să acţioneze ca tribunal suprem în conflictele dintre Case.

CONŞTIINŢĂ PIRETICĂ: aşa-numita „conştiinţă de foc“. Nivelul de

inhibiţie al condiţionării imperiale. (Vezi *CONDIŢIONARE IMPERIALĂ*.)

CORIOLIS, FURTUNA: orice furtună de nisip majoră de pe Arrakis, când forţa vântului în şes deschis este amplificată de mişcarea de revoluţie a planetei. La o furtună coriolis, viteza vântului poate ajunge până la 700 km/h.

CORRIN, BĂTĂLIA: bătălia spaţială de la care-şi trage numele Casa Imperială Corrino. Bătălia Corrinului a avut loc în apropierea sistemului Sigma Draconis, în anul 88 î.G. (înaintea înfiinţării Ghildei), constituind premisa ascensiunii politice a Casei domnitoare de pe Salusa Secundus.

CRISTAI: cuţitul sacru al fremenilor de pe Arrakis. Se confecţionează în două variante, „fixă" şi „instabilă". Un cuţit instabil se dezintegrează destul de repede, dacă nu este ţinut în apropierea câmpului electric al organismului uman. Cuţitele fixe sunt tratate în vederea stocării. Ambele variante nu depăşesc lungimea de 20 cm.

CUCERNICĂ MAICĂ: la origine, stareţă Bene Gesserit care a transformat în organismul ei o „otravă de iluminare", ridicându-se astfel la un nivel superior al percepţiei. Titlul a fost adoptat şi de fremeni, pentru propriile lor preotese, care dobândeau o „iluminare" similară. (Vezi şi *BENE GESSERIT* şi *APA VIEŢII*.)

CULEGĂTORI DE ROUĂ: categorie de muncitori arrakieni care adună roua de pe plante cu ajutorul unor unelte asemănătoare coaselor.

CUMETRI: rude de sânge, imediat următoare verilor.

D

DAR AL-HIKMAN: sistem de tălmăcire sau interpretare a preceptelor religioase.

DECANTOARE: vezi *COLECTOARE DE ROUĂ.*

DEMIFRAŢI: fiii concubinelor dintr-o familie, având acelaşi tată.

DERCH: viraj la dreapta. Comandă a celui care conduce un vierme de nisip.

DESCÂNTECE NEGRE: termen idiomatic desemnând superstiţiile contagioase implantate de Missionaria Protectiva în sânul civilizaţiilor primitive instabile.

DICTUM FAMILIA: articol din Marea Convenţie care interzice asasinarea unei persoane regale, sau a unui membru al unei Case Mari, printr-o formă de trădare ilegală. Articolul defineşte formele legale şi mijloacele limitative de asasinare.

DISCIPLINA APEI: educaţie severă care permite locuitorilor Arrakisului să supravieţuiască fără a irosi umiditate.

DISTILCORT: cort de dimensiuni reduse, cu închidere etanşă, confecţionat din material microsendviş şi capabil să regenereze în apă potabilă umiditatea ambiantă, provenită din respiraţia persoanelor aflate în interior.

DISTRAI: îmbrăcăminte de corp inventată pe Arrakis şi confecţionată dintr-un material cu structură microsendviş, a cărei funcţie constă în regenerarea umidităţii provenite din evaporarea corporală şi din reziduurile organice. Umiditatea, astfel recoltată şi filtrată, poate fi recuperată prin sifonare în buzunare special prevăzute.

DISTRANS: aparat utilizat pentru producerea de amprente neurale temporare în sistemul nervos al chiropterelor sau păsărilor. Un mesaj poate fi astfel integrat ţipătului natural al vietăţii şi poate fi descifrat din unda purtătoare prin intermediul altui distrans.

DISTRUGĂTOARE: nave spaţiale militare, alcătuite dintr-un tren de nave mai mici, cuplate între ele şi destinate să atace în picaj poziţiile inamice, distrugându-le prin strivire.

DOLINĂ: pe Arrakis, zonă depresionară locuibilă, mai ales datorită platourilor înalte care o înconjoară şi o protejează de violenţa furtunilor de nisip.

DOLINHARTĂ: hartă a suprafeţei Arrakisului, înfăţişând rutele de

paracompas cele mai sigure dintre diferitele refugii. (Vezi *PARACOMPAS*.)

DREPTVORBITOARE: Cucernică Maică B.G. capabilă să detecteze, în starea de transă a adevărului, nesinceritatea sau minciuna.

DUNARI: termen idiomatic pentru muncitorii arrakieni care lucrează la exploatarea mirodeniei, în deşert. Sinonime: vânători de mirodenie, nisipari.

E

ECAZ: a patra planetă a sistemului Alfa Centauri B. Supranumită „Paradisul sculptorilor" deoarece aici există *lemnul de ceaţă,* specia vegetală care poate fi modelată *in situ* doar prin simpla putere a gândului uman.

EGO-SIMULACRU: portret reprodus prin intermediul unui proiector cu bobină shiga, capabil să reproducă dinamica subtilă despre care se spune că transmite esenţa eului.

EL-SAYAL: „ploaia de nisip". Masă de praf, ridicată la o altitudine medie (aproximativ 2000 m) în urma unei furtuni coriolis, şi care, atunci când recade pe sol, conţine adesea umiditate atmosferică.

ELACCA, DROG: narcotic obţinut prin arderea lemnului elacca, de pe Ecaz. Efectul său este anihilarea aproape completă a instinctului de conservare. Pielea celui drogat cu elacca are o culoare cărămizie, specifică. Narcoticul este utilizat, în mod obişnuit, pentru drogarea sclavilor-gladiatori înaintea unei lupte în arenă.

ERG: deşert de nisip, cu dune, format de obicei în porţiunile mai coborâte ale scoarţei. „Mare de nisip."

EVANTMETAL: metal obţinut prin încorporarea de cristale de jasmiu în duraluminiu, renumit pentru valoarea ridicată a raportului greutate/rezistenţă. Denumirea derivă de la frecventa sa utilizare în construcţiile cu structuri pliante, care se deschid şi se închid ca un evantai.

F

FABRICĂ DE MIRODENIE: vezi *COMBINĂ.*

FAI: tributul în apă. Principala formă de impozit pe Arrakis.

FAUFRELUCI: sistemul rigid de clasă impus de Imperiu. „Un loc pentru fiecare şi fiecare la locul său.“

FĂURITOR: vezi *SHAI-HULUD.*

FEDAYKINI: „detaşamentele morţii“, comandourile fremene de sacrificiu. Tradiţia istorică spune că aceste detaşamente armate erau, la origine, grupuri combatante formate în baza unui jurământ de sacrificare a vieţii pentru îndreptarea unui rău social.

FILT-CEP: filtru nazal folosit la distrai pentru captarea umidităţii provenite din respiraţie.

FIQH: cunoaştere, lege religioasă. Una dintre sursele semilegendare ale religiei Nomazilor Zensunniţi.

FREGATĂ: cea mai mare navă spaţială care poate ateriza şi decola singură de pe suprafaţa unei planete.

FREMENI: triburile libere de pe Arrakis. Locuitori ai deşertului, supravieţuitori ai migraţiilor Nomazilor Zensunniţi. (Dicţionarul imperial îi numeşte „piraţii nisipurilor“.)

FREMKIT: trusă de supravieţuire, confecţionată de fremeni.

G

GALACH: limbă oficială a Imperiului. Hibrid inglo-slav, puternic marcat de diferiţi termeni specializaţi adoptaţi în cursul lungului lanţ al migraţiilor umane.

GAMONT: a treia planetă a sistemului Niushe, renumită pentru cultura sa hedonistă şi pentru exotismul practicilor sexuale.

GARĂ: movilă.

GEYRAT: drept înainte. Comandă a celui care conduce un vierme de nisip.

GHAFLA: streche. Metaforic: persoană impulsivă, schimbătoare, în care nu se poate avea încredere.

GHANIMA: ceva dobândit în urma unei lupte sau a unui duel. Uzual: memento al unei lupte, păstrat spre a împrospăta memoria.

GHILDĂ: Ghilda Spaţială, unul dintre cele trei elemente ale trepiedului politic pe care se sprijinea Marea Convenţie. Ghilda a fost cea de-a doua şcoală de educaţie şi antrenament fizic şi mintal (vezi *BENE GESSERIT*), înfiinţată după Jihadul Butlerian. Instaurarea monopolului Ghildei în domeniul călătoriilor spaţiale, al transporturilor spaţiale de mărfuri şi al afacerilor bancare este punctul de debut al Calendarului Imperial.

GIEDI PRIM: unica planetă a stelei Ophiuchi B (36), lumea de baştină a Casei Harkonnen. Planetă cu condiţii medii de locuibilitate şi activitate fotosintetică redusă.

GINAZ, CASA: aliată temporară a Ducelui Leto Atreides. Clanul Ginaz a fost înfrânt în urma războiului de asasini purtat cu clanul domnitor de pe Grumman.

GIUDICHAR: adevăr sacru. (Termenul este folosit de obicei în expresia „giudichar mantene", cu sensul de adevăr primordial ineluctabil.)

GLASUL: tehnică de control vocal, elaborată de Bene Gesserit şi permiţând unui iniţiat antrenat să manipuleze temporar voinţa unui om, prin intermediul armonicilor şi tonalităţilor vocii.

GOM JABBAR: duşman suprem. Acul otrăvit cu metacianură utilizat de Stareţele Bene Gesserit pentru încercarea conştiinţei umane.

GRABEN: structură geologică alungită, formată dintr-o asociaţie de falii paralele, în care compartimentul central este scufundat în raport cu compartimentele vecine.

GRAI DE LUPTĂ: orice limbaj special, cu etimologie restrânsă, destinat comunicaţiilor cu caracter secret în timp de război.

GRIDEX: separator cu sarcină diferenţială utilizat pentru îndepărtarea nisipului dintr-o cantitate recoltată de mirodenie.

Utilajul este folosit în faza a doua a rafinării melanjului.

GRUMMAN: a doua planetă a sistemului Niushe, cunoscută mai ales pentru vrăjmăşia dintre Casa sa domnitoare (Moritani) şi Casa Ginaz.

H

HAGAL: „Planeta nestematelor“ (Theta Shaowei II). Exploatată pe timpul lui Shaddam I.

HAIIIII-YOH!: interjecţie de îndemn a celui care conduce un vierme.

HAJJ: călătorie sfântă.

HAJR: călătorie în deşert, migraţie.

HAJRA: călătorie de căutare.

HAL YAWM!: „În sfârşit!“ Exclamaţie fremenă.

HARMONTHEP: Ingsley consideră că acesta este numele planetei care a constituit al şaselea punct de staţionare a migraţiei Zensunniţilor. Se presupune că este vorba de un satelit, de mult dispărut, din sistemul Delta Pavosia.

HĂU DE PRAF: orice crevasă sau depresiune adâncă din deşertul arrakian, în care s-a adunat praf extrem de fin şi a cărei suprafaţă nu se deosebeşte de terenul din jur. Hăurile de praf reprezintă capcane mortale deoarece înghit instantaneu omul sau animalul care păşeşte pe suprafaţa lor. (Vezi şi *BAZIN DE PRAF CU MAREE*.)

HIEREG: tabără temporară fremenă, în deşert.

HOLTZMAN, EFECTUL: efectul negativ, de respingere, al unui generator de scut.

I

IBAD, OCHI DE: denumirea idiomatică dată de fremeni efectului caracteristic al regimului alimentar pe bază de mirodenie, care colorează în albastru-închis albul şi irisul globului ocular. Indiciul

„obişnuinţei“ faţă de mirodenie.

IBN QIRTAIBA: „Aşa sună cuvintele sfinte…“ Formula de debut a oricărei incantaţii religioase fremene (derivată din *panoplia propheticus*).

ICHWAN BEDWINE: fraternitatea tuturor fremenilor de pe Arrakis.

IJAZ: profeţie care, prin însăşi natura ei, nu poate fi negată; profeţie imuabilă.

IKHUT-EIGH!: strigăt al vânzătorilor de apă de pe Arrakis (etimologie incertă). (Vezi *SUU-SUU-SUK!*)

ILM: teologie. Ştiinţa tradiţiei religioase şi, în acelaşi timp, una dintre sursele semilegendare ale credinţei Nomazilor Zensunniţi.

INDEXUL DE SELECŢIE: fişierul fundamental al Comunităţii Bene Gesserit, în care erau înregistrate toate etapele programului de selecţie genetică al cărui obiectiv era producerea individului Kwisatz Haderach.

ISTISLAH: lege pentru binele obştesc. Invocată, de obicei, pentru a anunţa o obligaţie brutală.

IX: vezi *RICHESSE.*

J

JALONAREA NISIPULUI: metodă fremenă de previziune meteorologică, constând în implantarea de jaloane din material plastic fibros pe suprafaţa ergurilor şi descifrarea amprentelor de eroziune produse asupra lor de furtunile de nisip.

JIHAD: cruciadă religioasă, cruciadă fanatică.

JIHADUL BUTLERIAN (vezi şi *MAREA RĂSCOALĂ*): cruciada împotriva calculatoarelor, a maşinilor raţionale şi a roboţilor conştienţi, începută în anul 201 î.G. şi încheiată în 108 î.G. Principala sa deviză figurează şi în Biblia CP: „Să nu-ţi faci maşină după asemănarea minţii omului.“

JINNI: spirite malefice, în mitologia fremenă.

JUBBA, PELERINĂ: pelerină omnifuncţională, purtată pe Arrakis, peste distrai. Uzual: mantie. Pelerina sau mantia jubba poate fi ajustată spre a reflecta sau absorbi căldura, se poate folosi ca hamac sau adăpost etc.

K

KANLY: vrăjmăşie declarată oficial sau vendetă, supusă normativelor Marii Convenţii şi unor limitări foarte stricte. (Vezi *ARBITRUL SCHIMBĂRII.*) Iniţial, regulile kanlyului vizau prevenirea sacrificării de vieţi nevinovate sau a implicării unor martori neutri.

KARAMA: miracol. Acţiune a lumii spirituale.

KHALA: invocaţie tradiţională menită să îmbuneze spiritele malefice ale unui loc căruia i se pronunţă numele.

KINDJAL: sabie scurtă, a cărei lamă cu două tăişuri este uşor încovoiată şi are o lungime de aproximativ 20 cm.

KISWA: orice figură simbolică sau desen cu referire la mitologia fremenă.

KITAB AL-IBAR: manualul religios şi practic al fremenilor de pe Arrakis.

KRIMSKELL, FIBRĂ sau FRÂNGHIE: „fibra-cleşte“ împletită din tulpini de viţă *hufuf* de pe Ecaz. Nodurile unei frânghii krimskell se strâng de la sine, la cea mai uşoară tracţiune. (Pentru un studiu mai amănunţit, vezi monografia lui Holjance Vohnbrook „Varietăţile de viţă sugrumătoare de pe Ecaz“.)

KULL WAHAD!: „Sunt profund tulburat!“ Exclamaţie foarte răspândită în Imperiu şi denotând o mare surpriză. Sensul exact al expresiei depinde de context. (Se spune că Muad'Dib, privind odată un pui de şoim al deşertului care ieşea din găoace, ar fi murmurat: „Kullwahad!“)

KULON: măgar sălbatic, originar din stepele Terrei şi aclimatizat pe

Arrakis.

KWISATZ HADERACH: „Calea cea scurtă“ sau „Drumul cel scurt“. Calificativ aplicat de Bene Gesserit *factorului necunoscut* pentru care căutau o soluţie genetică: un mascul Bene Gesserit ale cărui puteri psihice să poată acoperi spaţiul şi timpul.

L

LA, LA, LA: exclamaţie de jale la fremeni. („La“ este negaţia supremă, un „nu“ fără drept de apel.)

LASER: denumire uzuală atribuită proiectoarelor laser cu undă continuă. Utilizarea lor ca arme, în condiţiile unei civilizaţii care dispune de generatoare de câmp defensiv (scuturi), este limitată de efectele pirotehnice cu caracter exploziv (fuziune subatomică) care se produc dacă fasciculul laser intersectează câmpul unui scut.

LEGIUNE IMPERIALĂ: zece brigăzi (aproximativ 30000 de oameni).

LIBAN: libanul fremen este o infuzie de făină de yucca în apă cu mirodenie. La origine, libanul era o băutură răcoritoare pe bază de lapte acru.

LICURIGLOB: dispozitiv de iluminat autonom alimentat, în general, cu baterii organice, echipat cu suspensie.

LISAN AL-GAIB: „Vocea din altă lume“. În legendele mesianice fremene, profet străin de Arrakis. Uneori este tradus şi ca „Dătător de apă“ (Vezi *MAHDI*.)

LITRUGEANA: recipient cu capacitatea de un litru, folosit pe Arrakis la transportul apei şi confecţionat dintr-un material plastic cu densitate mare, rezistent la şocuri şi prevăzut cu un sistem de etanşare cu sarcină pozitivă.

LUNA A DOUA: cel mai mic dintre cei doi sateliţi naturali ai Arrakisului. Detaliile suprafeţei sale sugerează imaginea unui şoarece marsupial.

M

MAHDI: în legendele mesianice fremene, „Cel ce ne va călăuzi spre Paradis“.

MAICA CEA MARE: zeiţa cu coarne, principiul feminin al spaţiului (uzual: Maica-Spaţiu), faţa feminină a trinităţii masculin–feminin–neutru recunoscute ca Fiinţă Supremă de multe religii din Imperiu.

MAISTRU NISIPAR: coordonator general al operaţiilor de exploatare a mirodeniei.

MANIERA BENE GESSERIT: observarea atentă a amănuntelor semnificative.

MANTENE: înţelepciune profundă, argument implacabil, principiu primordial. (Vezi *GIUDICHAR*.)

MANUALUL ASASINILOR: compilaţie datând din secolul al III-lea şi prezentând gama tuturor otrăvurilor folosite în mod curent în războaiele de asasini. Ulterior, cuprinsul manualului a fost extins, ajungând să menţioneze toate mijloacele de asasinare autorizate de Pacea Ghildei şi de Marea Convenţie.

MAREA CONVENŢIE: armistiţiul universal, impus de echilibrul de forţe menţinut între Ghildă, Casele Mari şi Imperiu. Principala dispoziţie a Marii Convenţii interzice folosirea armamentului atomic împotriva fiinţelor umane. Fiecare articol al Marii Convenţii începe cu cuvintele: „Se vor respecta formele…“

MAREA RĂSCOALĂ: termenul uzual pentru Jihadul Butlerian. (Vezi *JIHADUL BUTLERIAN*.)

MAREE DE NISIP: termen idiomatic desemnând efectul de maree provocat de soarele şi sateliţii naturali ai Arrakisului asupra maselor mari de praf acumulate în unele bazine din deşert. (Vezi *BAZIN DE PRAF CU MAREE*.)

MASHAD: vezi *TEST-MASHAD*.

MAULA: sclav.

MAULA, PISTOL: armă cu arc, pentru lansarea de mici săgeţi otrăvite. Bătaia: aproximativ 40 m.

MELANJ: „mirodenia mirodeniilor“, produsul a cărui unică sursă este Arrakisul. Mirodenia, renumită mai ales pentru însuşirile sale geriatrice, formează o „obişnuinţă“ neglijabilă, dacă este consumată în cantităţi reduse, şi o „obişnuinţă“ definitivă, dacă este absorbită în cantităţi mai mari de 2 g/zi la o greutate corporală de 70 kg. (Vezi *IBAD, APA VIEŢII şi PREMIRODENIE.*) Muad'Dib a pretins că sursa de bază a puterilor sale ar fi fost mirodenia. Navigatorii Ghildei au emis afirmaţii similare. Preţul melanjului pe piaţa imperială a atins uneori valoarea de 620000 de solari decagramul.

MENTAT: clasă de cetăţeni ai Imperiului, educaţi şi antrenaţi pentru dobândirea şi dezvoltarea unei logici desăvârşite. „Calculatoare umane.“

METASTICLĂ: sticlă obţinută prin injecţie gazoasă, la temperaturi înalte, în plăci de cuarţ jasmic. Apreciată în special pentru marea sa rezistenţă la rupere (aproximativ 450000 kg/cm2 la o grosime de 2 cm) şi pentru capacităţile sale ca filtru selectiv de radiaţii.

METEOBSERVATOR: specialist în aplicarea metodelor arrakiene specifice de previziune meteorologică, printre care jalonarea nisipului şi examinarea caracteristicilor vântului.

MICUL FĂURITOR: vectorul biologic semivegetal-semianimal al viermelui de nisip de pe Arrakis. Micii făuritori trăiesc în adâncul nisipurilor şi excreţiile lor formează masa de premirodenie.

MIHNA: perioadă a anului arrakian în care sunt supuşi la încercări tinerii fremeni care doresc să fie admişi în rândul bărbaţilor.

MINIMIC, FILM: filament shiga cu diametrul de un micron, utilizat în special pentru transmiterea informaţiilor secrete în domeniul spionajului şi contraspionajului.

MISH-MISH: caise.

MISR: „Poporul.“ Numele pe care şi-l dădeau Zensunniţii (fremeni).

MISSIONARIA PROTECTIVA: organism al Comunităţii Bene Gesserit însărcinat cu „însămânţarea“ de superstiţii contagioase pe lumile primitive, în vederea creării premiselor pentru exploatarea

lor de către Bene Gesserit. (Vezi *PANOPLIA PROPHETICUS.*)

MONITOR: navă spaţială de război, alcătuită din zece secţiuni, dotată cu armament greu şi blindată cu scuturi. După executarea misiunii pe suprafaţa unei planete, cele zece secţiuni sunt decuplate şi pot acţiona independent.

MU ZEIN WALLAH!: ad litteram, „mu zein" înseamnă „nimic bun", iar „wallah" este o exclamaţie terminală reflexivă. În contextul acestei formule, care prefaţează un blestem fremen la adresa unui duşman, exclamaţia „wallah" are rolul de a întări negaţia „mu zein", cu înţelesul: „Nimic bun, deloc bun, bun de nimic."

MUAD'DIB: specie de şoarece marsupial, adaptat condiţiilor de pe Arrakis şi asociat, în mitologia fremenă, cu desenul vizibil pe suprafaţa celei de-a doua luni a planetei. Vietatea este admirată de fremeni pentru capacitatea ei de supravieţuire în deşert.

MUDIE NAHYA: numele dat de fremeni lui Rabban Bestia (conte de Lankiveil), membru (văr) al clanului Harkonnen, care a fost mai mulţi ani guvernator-siridar pe Arrakis. Numele fremen apare uneori şi în traducere: „Stăpân Demon".

MUDIR: stăpân.

MUSHTAMAL: mică grădină în jurul unei gospodării.

MUSKY: otravă administrată în băuturi. (Vezi *CHAUMURKY.*)

N

NA-: prefix însemnând „numit" sau „urmaş". De exemplu, na-Baron înseamnă succesorul desemnat al unei baronii.

NAIB: este numit astfel cel care a jurat să nu se lase niciodată prins de viu de un duşman (jurământul tradiţional al conducătorilor fremeni).

NEGUSTORI LIBERI: denumire idiomatică desemnându-i pe traficanţi.

NEZHONI, NĂFRAMĂ: năframă purtată peste frunte, sub gluga

distraiului, de către soţiile sau concubinele fremene, după naşterea unui fiu.

NISIPARI: vezi *DUNARI.*

NISIPOMPĂ: dispozitiv de ventilaţie pentru pomparea aerului de la suprafaţă, în interiorul unui distilcort îngropat în nisip.

NOUKKERI: ofiţeri din garda de corp imperială, rude de sânge ale Împăratului. Rang tradiţional al fiilor concubinelor regale.

O

OLEOBIECTIV: ulei de *hufuf* menţinut în tensiune de două câmpuri de forţă, în interiorul unui tub de lunetă, ca parte componentă a unui instrument optic. Întrucât fiecare element al unui oleobiectiv poate fi reglat separat, cu precizie de un micron, oleobiectivele sunt considerate cele mai perfecţionate mijloace optice din domeniul luminii vizibile.

OPAFOC: una dintre rarele pietre semipreţioase opaline de pe Hagal.

ORNITOPTER: (uzual, topter) aeronavă reactivă, cu aripi mobile, al cărei principiu de sustentaţie este analog cu cel al păsărilor.

OTRAVĂ REZIDUALĂ: inovaţie atribuită mentatului Piter de Vries şi constând în impregnarea organismului cu o substanţă toxică ale cărei efecte pot fi anulate prin administrarea permanentă a unui antidot. Suprimarea antidotului provoacă moartea.

OUT-FREYN: termen galach însemnând „extra-străin", adică: persoană care nu aparţine unei anumite comunităţi cu un număr restrâns de membri.

P

PANOPLIA PROPHETICUS: termen desemnând totalitatea superstiţiilor contagioase folosite de Bene Gesserit pentru exploatarea lumilor primitive. (Vezi *MISSIONARIA PROTECTIVA.*)

PARACOMPAS: busolă cu ajutorul căreia se poate determina o

direcţie în funcţie de anomaliile magnetice locale. Se utilizează cu hărţi speciale şi atunci când câmpul magnetic total al unei planete este instabil sau supus ecranării din cauza violenţei furtunilor magnetice.

PARALIZATOR: armă temporizată folosită pentru lansarea de săgeţi mici cu vârful otrăvit sau impregnat cu narcotice. Eficacitatea sa este limitată de intensitatea la care este reglat un scut defensiv şi de mişcarea relativă dintre ţintă şi proiectil.

PENTASCUT: scut defensiv generat de un câmp cu cinci straturi, utilizat mai ales pentru blocarea unor suprafeţe reduse, cum ar fi uşile sau culoarele (la scuturile suprapuse de mari dimensiuni, instabilitatea câmpului este direct proporţională cu numărul straturilor) şi prin care nu se poate trece decât cu ajutorul unui dezactivator reglat după codul scutului. (Vezi şi *POARTA DE PRUDENŢĂ*.)

PISTOL MARCOLOR: unealtă inventată pe Arrakis şi constând dintr-un pistol cu praf şi electricitate statică pentru trasarea de semne şi repere colorate de mari dimensiuni pe suprafaţa nisipului.

PLASTOŢEL: oţel stabilizat cu fibre de stravidiu intercalate în structura sa cristalină.

PLENISCENŢĂ: floare exotică cu petale verzi, originară de pe Ecaz, vestită pentru parfumul ei.

POARTĂ DE PRUDENŢĂ (sau *BARIERĂ DE PRUDENŢĂ*): pentascut instalat pentru salvarea anumitor persoane în caz de urmărire. (Vezi *PENTASCUT*.)

PORITRIN: a treia planetă a sistemului Epsilon Alangue, considerată de mulţi ca fiind lumea lor de baştină, deşi limba şi mitologia lor indică origini şi mai îndepărtate.

PORTYGUL: portocal.

POVARĂ DE APĂ: expresie fremenă desemnând o obligaţie mortală.

PRANA: (uzual, musculatură prana) totalitatea muşchilor corpului,

consideraţi ca unităţi pentru antrenamentul suprem. (Vezi *BINDU.*)

PRECIPITATOARE: vezi *COLECTOARE DE ROUĂ.*

PRELATĂ DE IZOLARE: prelată portabilă, din plastic, prevăzută cu sistem de etanşare şi destinată păstrării umidităţii în interiorul grotelor folosite de fremeni ca tabere de zi.

PREMIRODENIE, MASĂ DE: masă de vegetaţie fungoidă, ce proliferează intens în momentul în care excreţiile micilor făuritori sunt inundate de apă. În acest stadiu, mirodenia de pe Arrakis produce o „erupţie" caracteristică, permiţând schimbul dintre materia din adâncuri şi cea de la suprafaţă. În urma expunerii la aer şi la radiaţia solară, această masă devine melanj. (Vezi *MELANJ* şi *APA VIEŢII.*)

PRIMA LUNĂ: satelitul cel mare al Arrakisului, primul care răsare pe cerul nopţii. Pe suprafaţa sa se remarcă forma unui pumn uman.

PROCES-VERBAL: raport semioficial asupra unei presupuse crime contra Imperiului. Juridic: acţiune situată între o depoziţie verbală nedovedită şi un act oficial de acuzare.

PUNDI, OREZ: varietate mutantă de orez ale cărei boabe, extrem de bogate în zahăr, ating uneori lungimea de 4 cm. Principalul produs de export al Caladanului.

PYONI: ţăranii sau muncitorii localnici de pe o planetă, reprezentând una din clasele de bază din sistemul faufrelucilor. Legal: epitropii unei planete.

Q

QANAT: canal deschis pentru dirijarea apei de irigaţie în deşert.

QIRTAIBA: vezi *IBN QIRTAIBA.*

QUIZARA TAFWID: preoţi fremeni (după Muad'Dib).

R

RACHAG: stimulent de tip cofeinic, extras din bacele galbene de

akarso. (Vezi *AKARSO.*)

RADIATOR: proiector laser cu rază mică de acţiune, utilizat în special ca instrument de tăiat (de la bisturiu chirurgical, până la havează).

RAMADHAN: străveche perioadă religioasă de post şi rugăciuni. Prin tradiţie, a noua lună din calendarul lunar şi solar. Fremenii socotesc ramadhanul din momentul trecerii primei luni la verticala celui de-al nouălea meridian.

RAZZIA: raid de gherilă.

RĂZBOI DE ASASINI: formă limitată de conflict armat autorizat de Marea Convenţie şi de Pacea Ghildei pentru a proteja populaţiile nevinovate. Normativele războiului de asasini prevăd obligativitatea declarării oficiale a obiectivelor urmărite şi reglementează varietatea armamentului autorizat.

RECAPTOARE: tuburile integrate unui distrai şi făcând legătura între sistemul de pungi colectoare pentru reziduurile organice şi sistemul de filtrare–regenerare.

REPKIT: trusă de reparaţie şi de piese de schimb pentru distraie.

RICHECE: vezi *CASELE MARI.*

RICHESSE: a patra planetă a sistemului Eridani A, considerată, împreună cu Ix, ca deţinând supremaţia în construcţiile de maşini şi specializată în miniaturizare. (Pentru un studiu amănunţit al circumstanţelor care au favorizat evitarea de către Richesse şi Ix a principalelor efecte ale Jihadului Butlerian, vezi „Ultimul Jihad“ de Sumer şi Kautman.)

RUH, SPIRITUL: în credinţa fremenă, acea parte a individului care se află în permanent contact (şi prin percepţie) cu lumea metafizică. (Vezi *ALAM AL-MITHAL.*)

S

SADUS: judecător. În credinţa fremenă, saduşii sunt judecători divini.

SALUSA SECUNDUS: a treia planetă a sistemului Gamma Waiping, desemnată Planetă Imperială de Detenţie, după transferarea Curţii Imperiale pe Kaitain. Salusa Secundus este lumea de baştină a Casei Corrino şi a fost cel de-al doilea punct de staţionare în cursul migraţiei Nomazilor Zensunniţi. Tradiţia fremenilor de pe Arrakis spune că ei au fost sclavi pe Salusa Secundus vreme de nouă generaţii.

SAPHO: lichid cu înalte calităţi energetice, extras din rădăcinile mai multor arbori de pe Ecaz. Consumat în mod frecvent de mentaţi, care pretind că le amplifică facultăţile. Consumul prelungit de sapho provoacă apariţia unor pete de culoare rubinie în cavitatea bucală şi pe buze.

SARDAUKAR: corpul expediţionar alcătuit din soldaţii fanatici ai Împăratului Padişah. Sardaukarii erau oameni proveniţi dintr-un mediu ale cărui condiţii erau atât de înspăimântătoare, încât şase persoane din treisprezece îşi găseau moartea înainte de a fi împlinit vârsta de unsprezece ani. Instrucţia lor militară urmărea formarea unor luptători feroce, cu un dispreţ aproape sinucigaş pentru siguranţa propriei persoane. Încă din fragedă copilărie, viitorii sardaukari erau învăţaţi să folosească cruzimea ca pe o armă eficientă, menită să semene groaza printre adversarii lor. Se spune că în momentul de apogeu al dominaţiei lor în afacerile Universului, ar fi fost spadasini de zece ori mai dibaci decât maeştrii de scrimă din Casa Ginaz şi că viclenia tacticilor de luptă pe care le aplicau ar fi egalat-o pe cea a iniţiatelor Bene Gesserit. În general, se considera că un sardaukar valorează cât zece combatanţi ai oricărei forţe militare a Landsraadului. Sub domnia lui Shaddam al IV-lea, deşi mai constituiau încă o forţă de temut, puterea lor a început să fie periclitată de supraestimarea propriilor posibilităţi, în timp ce mistica lor războinică era din ce în ce mai mult subminată de cinism.

SARFA: actul lepădării de Dumnezeu.

SAYYADINA: acolită feminină în ierarhia religioasă fremenă.

SCHLAG: animal originar de pe Tupile, vânat odinioară, până la dispariţia ca specie, pentru pielea sa subţire şi rezistentă.

SCUTUL DE PIATRĂ: lanţ muntos din emisfera nordică a

Arrakisului care protejează o porţiune restrânsă a suprafeţei de impactul plenar al furtunilor coriolis care bântuie planeta.

SCUT DEFENSIV: câmp protector produs de un generator Holtzman şi rezultând din Faza Unu a efectului de anulare a gravitaţiei. Un scut nu poate fi străpuns decât de obiecte care se deplasează cu viteză redusă (în funcţie de intensitatea la care este activat scutul, această viteză variază între 6 şi 9 cm/s) şi nu poate fi anihilat decât de un câmp electric de dimensiuni kilometrice. (Vezi *LASER*.)

SELAMLIK: sala imperială de audienţe.

SEMUTA: derivatul narcotic secundar obţinut din arderea lemnului elacca. Efectele sale (suprimarea simţului timpului, starea de extaz) sunt amplificate de anumite vibraţii atonale, denumite „muzică de semuta".

SERVOK: mecanism prevăzut cu releu de timp, destinat executării de operaţii simple. Unul dintre puţinele „automate" autorizate după Jihadul Butlerian.

SHADOUT: „fântânar". Titlu onorific la fremeni.

SHAI-HULUD: viermele de nisip de pe Arrakis, supranumit şi „Bătrânul deşertului", „Moş Veşnicie" sau „Bunicul deşertului". Nu este lipsit de semnificaţie faptul că numele, atunci când este pronunţat cu un anumit ton sau când apare scris cu iniţială majusculă, se referă la zeitatea „gliei strămoşeşti" din superstiţiile fremene. Viermii de nisip ating dimensiuni uriaşe (în inima deşertului s-au observat specimene de peste 400 m lungime) şi trăiesc foarte mult timp, atunci când nu se ucid între ei sau nu sunt înecaţi în apă, care pentru ei este otrăvitoare. Se presupune că cea mai mare parte a nisipului de pe Arrakis este produsă de acţiunea viermilor de nisip. (Vezi *MICUL FĂURITOR*.)

SHAITAN: Satana.

SHAN-NAMA: semilegendara Carte Sfântă a Nomazilor Zensunniţi.

SHARI-A: acea componentă din *panoplia propheticus* care constituie baza ritualurilor superstiţioase. (Vezi *MISSIONARIA PROTECTIVA*.)

SHIGA: extensie filamentoasă metalică a unei specii de viţă (*Narvi narviium*) care nu creşte decât pe Salusa Secundus şi pe Delta Kaising III, renumită pentru marea sa rezistenţă la tracţiune.

SIETCH: cuvânt fremen însemnând „loc de adunare în caz de primejdie". Întrucât fremenii au trăit mult timp sub ameninţarea diferitelor primejdii, termenul s-a generalizat, ajungând să desemneze orice cavernă locuită de o comunitate tribală.

SIHAYA: cuvânt fremen însemnând „primăvara deşertului". Termenul conţine conotaţii religioase referitoare la fecunditate şi la „paradisul viitor".

SIRAT: pasaj din Biblia CP, care descrie viaţa umană ca trecerea pe o punte îngustă (siratul) cu „Raiul în dreapta, Iadul în stânga şi Îngerul Morţii în spate".

SOLARI: unitatea monetară oficială a Imperiului, a cărei valoare a rezultat după patru sute de ani de negocieri purtate de Ghildă, Landsraad şi Împărat.

SOLIDO: imagine tridimensională, obţinută prin intermediul unui solido-proiector utilizând semnale de referinţă la 360°, înregistrate pe o bobină shiga. Cele mai renumite solido-proiectoare sunt cele ixiene.

SONDAGI: lalea-ferigă de pe Tupile.

SPION DE OTRĂVURI: analizator de radiaţii din spectrul olfactiv, destinat detectării substanţelor toxice.

STAREŢĂ: Cucernică Maică Bene Gesserit, care este totodată directoarea regională a unei şcoli B.G. (Uzual: „Bene Gesserit-cu-Darul-Vederii".)

STÂLP DE FOC: termen idiomatic pentru rachetele de semnalizare utilizate în deşert.

SUBAKH UL KUHAR: „Ce mai faci?" Formulă fremenă de politeţe.

SUBAKH UN NAR: „Bine. Dar tu?" Răspunsul tradiţional la formula anterioară.

SUSPENSIE: aplicaţie practică a efectului Fazei Doi (flux redus) a unui generator de câmp Holtzman. Suspensia anulează gravitaţia, între anumite limite impuse de masa relativă şi consumul de energie.

SUU-SUU-SUK!: strigăt al vânzătorilor de apă de pe Arrakis. „Suk" înseamnă „piaţă". (Vezi *IKHUT-EIGH!*)

Ş

ŞENILĂ: denumire generală dată maşinilor şi utilajelor grele, utilizate pe suprafaţa deşertului arrakian pentru exploatarea mirodeniei.

ŞIŞ: cuţit cu lamă subţire şi scurtă (adesea otrăvită), care se foloseşte cu mâna stângă, în lupta cu scuturi.

T

TAHADDI AL-BURHAN: încercarea hotărâtoare, fără drept de apel (în general deoarece se soldează cu moarte sau cu distrugere).

TAHADDI, PROVOCARE: la fremeni, provocare la duel pe viaţă şi pe moarte (în general, pentru a pune la încercare o supoziţie iniţială).

TAINE: termen idiomatic referitor la fenomene presupuse mistice sau magice.

TAQWA: ad litteram: „preţul libertăţii." Ceva deosebit de preţios. Ceea ce o zeitate pretinde de la un muritor (şi teama suscitată de această pretenţie).

TEST-MASHAD: încercare de care depinde onoarea (concepută ca entitate spirituală).

TLEILAX: unica planetă a stelei Thalim, renumită ca fiind centrul clandestin de formare a mentaţilor (locul de proveniență a aşa-zişilor „mentaţi strâmbi").

TOBĂ DE NISIP: formă de tasare naturală a nisipului care, în cazul unei izbituri intempestive la suprafaţă, produce un sunet

caracteristic, asemănător bătăii de tobă.

TOBOŞAR: tijă scurtă, prevăzută cu un tub de rezonanţă şi având la capătul superior o clapetă cu arc, a cărei funcţie este de a „bate toba“ şi a atrage un vierme de nisip. (Vezi *CÂRLIGE DE STRUNIT.*)

TOPTER: vezi *ORNITOPTER.*

TP: prescurtare uzuală pentru telepatie.

TRANSA ADEVĂRULUI: transă semihipnotică, provocată de unul dintre narcoticele cu acţiune în „spectrul percepţiei“. Un observator aflat în transa adevărului poate desluşi indiciile infime care trădează minciuna premeditată. (Notă: Narcoticele „de percepţie“ au efect letal asupra persoanelor care nu sunt capabile să modifice, în interiorul organismului, structura moleculară a otrăvii.)

TRANSPORTOR DE TRUPE: navă spaţială din flota Ghildei destinată transporturilor interplanetare de efective militare.

TRANSSPAŢIAL: navă spaţială de mare capacitate aparţinând flotei Ghildei şi destinată transporturilor interstelare de călători şi mărfuri.

TREPIEDUL MORŢII: la origine, trepiedul de stâlpi folosit de călăii deşertului pentru execuţiile prin spânzurare. Uzual: trei membri ai unui Cherem care au jurat aceeaşi răzbunare.

TUPILE: aşa-numita „planetă-azil“ (probabil mai multe planete) pe care se refugiau de obicei Casele căzute în dizgraţie sau renegate. Poziţia sa în spaţiu este cunoscută numai de Ghildă şi constituie unul din secretele inviolabile ale Păcii Ghildei.

U

ULEMA: doctor Zensunnit în teologie.

UMMA: membru al confreriei profeţilor. În Imperiu, termenul era folosit cu sens peiorativ, mai ales la adresa „sălbaticilor“ fanatici cu presupuse puteri divinatorii.

UROSHNOR: unul din cuvintele lipsite de vreun sens specific, pe care iniţiatele Bene Gesserit le implantau în psihicul unor virtuale

victime pentru a le putea controla. La auzul cuvântului, persoanele astfel „tratate“ aveau un moment de paralizie.

USUL: cuvânt fremen însemnând „baza coloanei“.

V

VAROTA: vestit constructor de baliseturi, născut pe Chusuk.

VÂNĂTOR-CĂUTĂTOR: mică săgeată de metal „vorace“, echipată cu suspensie şi folosită ca armă teleghidată prin intermediul unui pupitru de comandă aflat la mică distanţă de ţintă. Unul din mijloacele de asasinare cele mai răspândite.

VÂNĂTORI DE MIRODENIE: vezi *DUNARI.*

VIERME DE NISIP: vezi *SHAI-HULUD.*

VIŢĂ NEAGRĂ: plantă târâtoare, originară de pe Giedi Prim, a cărei tulpină era folosită frecvent la biciuirea sclavilor din lagărele de muncă. Biciul de viţă neagră lasă în carne o cicatrice de culoare stacojie şi dureri reziduale care persistă zeci de ani.

W

WALI: tânăr fremen, netrecut încă prin încercările de admitere în rândul bărbaţilor.

WALLACH IX: a noua planetă a sistemului Wallach-laoujin, sediul Şcolii-Mamă a Comunităţii Bene Gesserit.

Y

YA HYA CHOUHADA!: „Trăiască luptătorii!“ Strigătul de luptă al fedaykinilor. În acest context, „ya“ („acum“) este accentuat de forma „hya“ („acum“ prelungit în eternitate). „Chouhada“ („luptători“) prezintă conotaţia suplimentară de „combatanţi *contra* nedreptăţii“. Semnificaţia distinctivă a cuvântului „chouhada“ constă în faptul că luptătorii nu luptă *pentru* ceva, ci că sunt devotaţi luptei *contra* unui anumit lucru.

YA! YA! YAWM!: incantaţie ritmată fremenă, folosită în ritualurile

cele mai importante. În acest context, cuvântul „ya“ are sensul: „Acum fiţi atenţi!“ Forma „yawm“ accentuează caracterul de urgenţă. Formula se traduce, de obicei, astfel: „Acum ascultaţi cu atenţie!“

YALI: locuinţa personală a unei familii fremene, în interiorul unui sietch.

Z

ZĂVOR DE PALMĂ: orice dispozitiv de închidere, care poate fi deschis numai la contactul cu palma pentru care a fost codificat.

ZENSUNNIŢI: adepţi ai unei secte schismatice care s-a rupt, în jurul anului 1381 î.G., de învăţăturile lui Maomet (aşa-zisul „Al Treilea Mahomed“). Religia zensunnită se remarcă în special prin importanţa deosebită pe care o acordă misticismului şi reîntoarcerii la „datinile strămoşeşti“. O serie de studii îl consideră ca iniţiator al schismei pe Ali Ben Ohashi, dar există mai multe dovezi care par să demonstreze că Ohashi nu a fost decât purtătorul de cuvânt al celei de-a doua soţii a sa, Nisai.